

Digitized by the Internet Archive
in 2016

1.670. HEYNE (Chr. G.). Ad Apollodori Bibliothecam observationes. 1803, in-8, cart., 275 fr.

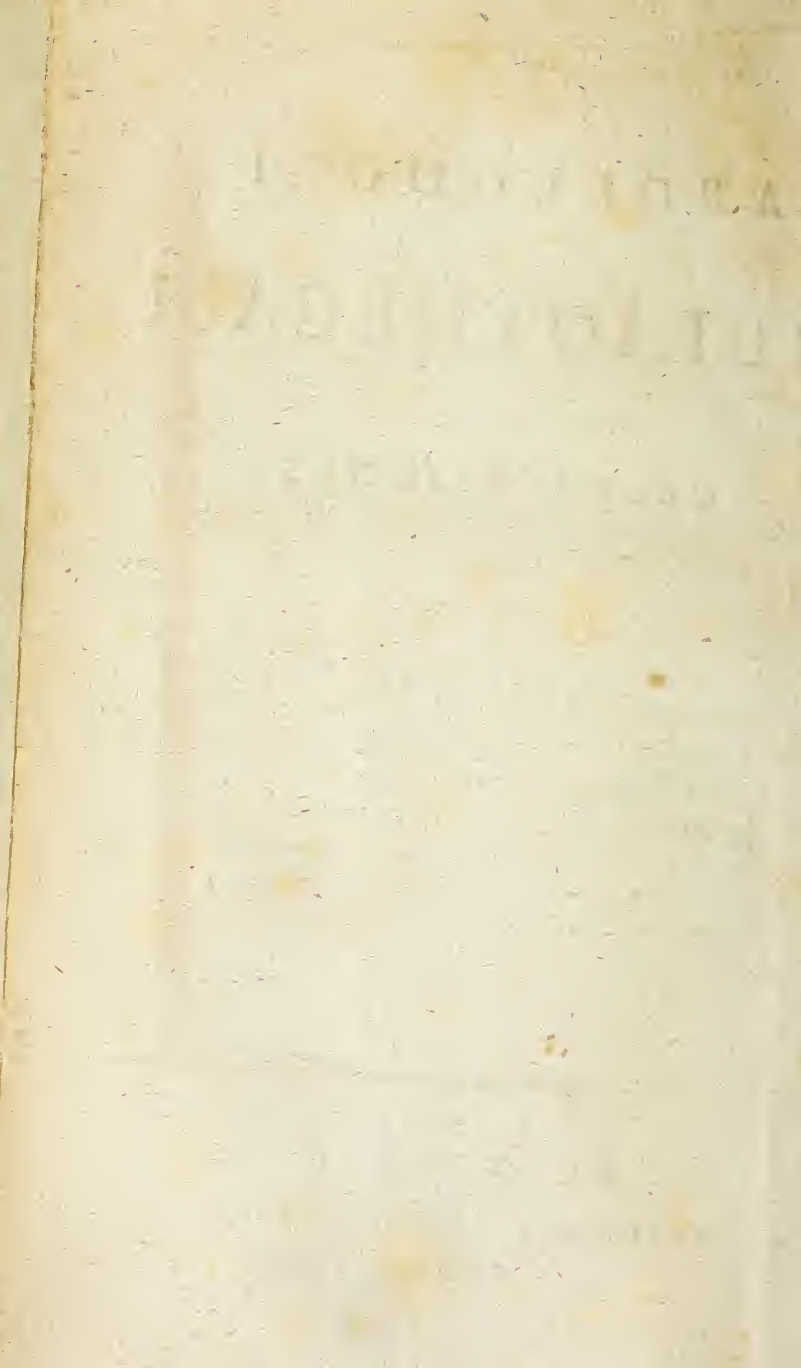
AD
APOLLODORI
BIBLIOTHECAM
OBSERVATIONES

AVCTORE

C H R. G. H E Y N E.

GOTTINGAE
TYPIS HENRICI DIETERICH.

1803.

OBSERVATIONES
AD
APOLLODORI
BIBLIOTHECAM.

AD LIB. I.

Mythologiae primum caput constituit *theogonia*: quam c. 1-4. persequitur Apollodorus: subiicitur *raptus Proserpinae*, c. 5. *Gigantomachia* c. 6, 1. 2. et *Typhonis pugna*, c. 6, 3. inde ad *fabulas Hellenicas* progreditur. Sed illa primo loco exposita omnia ad antiquiores mythos spectant, et genus eorum aliquod proprium efficiunt, quod ex priscis philosophematibus super rerum origine, elementorum confusione et facta mox discretione, caelique ac terrae formatione, (vnde eadem *theogonia*, quae *cosmogonia*) tum super nonnullis phaenomenis motuum terrae, procellarum, ignium terra erumpentium, natum esse, indagantibus haud obscurum est. Verum subtilis alicuius philosophiae vestigia in iis quaerere velle, non minus alienum est a temporum hominumque rudi simplicitate, quam si Aegyptiorum sapientiam cum Attica subtilitate comparare volunt. Vna vel altera enuntiatio, nunc in vulgus nota, inter rudes homines pro docto effato haberi variisque modis repeti, ornari, variari potuit ac debuit. Haec temporum indoles, tum ipsa res, docet. Iam philosophemata illa, si ita dicere licet, seu opiniones et narrationes de rebus physicis, (*Φυσικὴ διήγησις τῶν*

ὄντων Vet. Schol. Theogon. pr.) quibus verbis a primis auctoribus enuntiatae fuerint, quique auctores singularum fuerint, nunc ignoratur: eos aut sua ab exteris populis accepisse, aut ipsos aduenas fuisse, probabile fit, quia cum Thracum, Phrygum, Phoenicum, Aegyptiorum placitis pleraque conueniunt, ab Pelasgorum autem et Hellenum rudibus ingeniis aliena esse videntur; verbis porro eos auctores vfos esse prorsus symbolicis, pro antiqui sermonis nondum elaborati ratione et indole, ex tot vestigiis manifestum fit; ex quibus patet, notiones rerum, inprimis elementorum, tum caussarum, effectuum, virium, eorumque quae cuique rei propria sunt, mutatas fuisse in personas, quae in deos, daemones, heroes abierunt. Eadem effata mox, omni philosophica ratione neglecta, tractarunt ornaruntque poetae variis diuersisque consiliis: cum aut theogonias, vt Hesiodus, conderent, (nam antiquiora illa carmina vnus fere mythi nec multorum versuum fuisse apparet; tum eandem rem, v. c. elementorum pugnam, multis modis versabant et variabant) adeoque plura, antea sparsim lecta et narrata, in vnum corpus congererent; aut in epicas narrationes, vt Homerus, transferrent, aut in heroum maiorumque historias easdem fabulas inferrent et intexerent.

Multa ex theogoniis partim mansere in teletis, partim, inprimis quae Orphicis tribui solent, per eas fuere deprauata; alia serius corrupta per ea quae ex Oriente et Aegypto allata ferebantur. Ex his seruata passim nonnulla sunt, vt in Argonauticis et Hymnis Orphicis, in Apollon. I, 497 sq. et Schol.; in Aeschyli Prometheo passim, cf. Schol. ad 954. in Agam. 176 sq. in Eumen. 163. 727 sq. 781 sq. in Damascio περὶ ἀρχῶν Exc. in Wolfii Anecd. Gr. T. III. Exc. Timothei Chronologi ap. Cedren. Comp. hist. p. 57 ed. Par. Alia cosmogonia est apud Aristophan.

in choro Av. 694 sq. Alia commentis alienis interpolata, quae Atlantibus omnia tribuit, est apud Diodor. III, 56 sq. alia in Ovidii Metamorph. pr, alia in Hygino; quae autem sub Pronapidis nomine apud mythographos recentiores circumfertur, a Boccatio, Gyraldo et Natale Comite vulgata, supposititia est. Nulla est ex his, cum qua Apollodorus prorsus consentiat; accedit tamen ille proxime ad Hesiodum, etsi nec eundem ordinem seruat, nec Amorem memorat, aut Eridem et alia; probabile fit, eum maxime expressisse Pherecydem, ut in aliis. *Tria fabularum systemata*, a diuersis ingeniis profecta, agnoscere licet, *Vrani, Croni, Iouis*, quae in temporum successionem dispescuit serierum sollertia. Conf. ad sq. Commentat. de Theogonia Hesiod. in Commentat. Soc. R. Sc. Gotting. 1779. Vol. II.

CAP. I.

§. 1. Οὐρανὸς — γῆρας δὲ Γῆν. Id quod sit vel existit, quocunque tandem modo, in Theogoniis et Cosmogoniis dicebatur *nasci* et *generari*: haec notio necessario ducebat, in sermone inprimis rudi, ad *coniugia* et *amores*. Nati hinc loquendi fabulandique modi, huic fabularum generi proprii, iidemque poeticae tractationi ornationique valde accommodati. Sic *Caeli et Terrae* amores et amplexus ad vim naturae generandi et fecundandi aptissimi sunt: similes *Aetheris et Terrae* complexus apud Virgil. Ge. II, 324 sq. et iam ante Lucret. I, 251 sq. II, 991 sq. cf. *Comment. de Theogonia Hesiod.* l. c. p. 135 sq. Dignum autem obseruatu, in Apollodori systemate mythico nihil de Chao memorari: quo ipso diuersa eius est doctrina a ceterorum rationibus. Naturae, omnia generantis, vires sunt in his mythis Centimani et Cyclopes: quorum quodnam discrimen fuerit, non constat. Eas vires naturae, temere ferri solitas, tandem domitas esse, declarare

videtur hoc, quod in Tartarum ab Vrano detrusa esse monstra memorantur. Est enim hoc solenne antiquo sermone, ut, quicquid deletur, cessat, dicatur in Tartarum praecipitari; si vires compressae sunt, in Tartaro vinculis coerceri. Briareum, Aegaeonem et Gygen eundem facit Schol. Apoll. I, 1165 et ex eo Eudoc. p. 91. At Briareum et Aegaeonem tantum pro vno eodemque habendos ex Il. 2, 403. 404. edocti sumus. Aegaeonem vinctum memorat Statius Achill. I, 209. 210. Coeus mox inter Titanes recte memoratur, inter Centimanos autem Cottus etiam ab aliis, ut a Palaeph. c. 20. Apud Athenag. Legat. c. 15. Κόττος editur.

I. 2. Κύκλωπας, Ἀργην, Στερόπην, Βρόντην. Sunt hi Cyclopes theogoniae diuersi ab iis, quos in Sicilia collocat Homerus et hinc alii poetae; alii quoque fuere Argis, qui Tirynthem munierunt. cf. de his Schol. Eurip. Or. 965. vbi, e Thracia orti, narrantur varias terras adiisse, in his terram Curetidem, siue Aetoliam dixeris siue Cretam. Argos adducti esse memorantur a Perseo ap. Apollon. Schol. ad IV, 1091. secundum Pherecydem. cf. Sturz. ad Pherecyd. fragm. p. 82. Ex Schol. ad Hesiodi Theog. 139. (p. 247. ed. Heinf.) discimus, Hellanicum Cyclopes a Cyclope Caeli filio duxisse. Vnius oculi in fronte iam ap. Hesiod. mentio l.c. etsi ab initio oculos tantum rotundos et magnos nomen innuisse videtur. Ad atmosphaeram, eiusque meteora eos spectasse, praecipue ad fulmina, ex ipsis nominibus intelligere licet. Et paullo post I, 2, 3. Cyclopes dii fabricantur βροντὴν καὶ ἀστραπήν καὶ κεραυνόν. In τελεταῖς Arcadum Pausan. VIII, 29. pr. θύουσιν ἀστραπαῖς αὐτόθι καὶ θυέλλαις τε καὶ βρονταῖς. Quod ad Tartarum attinet, hunc Apollodorus ex Hesiodo adumbravit v. 719. vbi praeclarus de eo locus. Ceterum hi Centimani et Cyclopes sunt Vranidae illi, qui primi

fuere in Tartarum detrusi. Hos int. ap. Hom. II. ε, 898. vbi Schol. et Eust. per Οὐρανίονας intelligunt Titanes, minus recte.

l. 3. Sequitur altera progenies Vrani et Terrae, *Titanes*. Redeunt haec ad naturae partes ac vires in personas mutatas, et per nomina declaratas, quae partim etymo suo rem ipsam produnt. Themis Vrani filia. Si itaque Θέμις Διὸς occurrit, vt ap. Eurip. Med. 211. est *Fas Iouis*. *Anemosyne* inter deas antiquissimas multis in locis: v. c. Hymn. in Merc. 428. Itaque et Romae in Pompa Circensi inter deos XII. gestabatur. Dionys. Hal. VII. p. 460. l. 31. (p. 468.) *Dionen* Hesiodus non agnoscit; (alia ei est inter Oceanides v. 353.) qui omnino sex tantum Titanides, quinque Titanes enumerat. At septenos, Phorcyne adiecto, septenasque Titanides Orphica disciplina tradebat. Vid. ex Proclo fragm. Orphic. p. 374. VIII, v. 21 sq.

l. 4. Ἀνακτοροῦσα δὲ Γῆ. Hactenus primum systema *Vrani et Vranidarum*: erepta generandi ac creandi noua rerum genera vi, constitutus est mundus rerumque ordo. Hoc duplici modo fuit expositum; ab aliis, vt vires, quibus Vranus vsus erat, Centimanos et Cyclopes dictas, in Tartarum detrusas, h. e. extinctas, dicerent, ab aliis, vt Vrano exsecta esse genitalia fabularentur. Quod matris consilio id fecisse narrantur liberi, potest complementum hoc ex causa, quae nunc ignoratur, petatum esse. Apparet saltem, Terram noluisse noua rerum genera seu monstragignere. Attexitur nunc, tanquam si, succedente ita rerum serie, vnum alterum excepisset, aliud alterius poetae systema *Croni et Titanum*. Hoc Hesiodus non habet. Sed statim is ad Iouis facinus, quo Cronum regno deiecit, pergit. Cronus Vrano parenti virilia abscindit eoque vim generandi aufert. Virilia abolentur,

nam *εἰς τὴν θάλασσαν ἀφίησιν*. ex antiquo more et sermone; quae abolenda sunt, in mare proiiciuntur. Sic in diris et *ἀραῖς*, et in iureiurando: v. c. in Il. T, 277. 8. res pro symbolo excidii erat. In voce *Κρόνου* pro *χρόνου* lusum esse, antiquorum more in pluribus mythis obuius, probabile sit. *Eriinyes* scelus nefandum in patrem commissum insequitas esse, veteres facile existimare debuerunt vulgari iudicio; verum facinore impio primo nunc facto primus Eriinyum ortus tum existere debuit; natas ergo esse deas vindicandorum scelerum ex Vrani sanguine, in promptu fuit dicere. *Eriinyum* ortum hunc Hesiod. O. 18; sq. quoque memorat, sed is earum nomina nondum norat. Occurrunt illa in Orphicis: Argonaut. 966. Noctis filiae sunt apud Aeschylum; v. Schol. Lycophr. 406. Apud eund., et apud Schol. Soph. Oed. Col. 42. (qui tamen minus bene ad Eumenidas id transtulit) a Crono susceptas eas dixerat Epimenides (nisi *Empedocles* legendum est) „*Ἐκ τοῦ καλλινομος γένετο χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, Μοῖραι τ' ἀΐψυτοι καὶ Ἐρινύες αἰολόδαροι*“, s. leg. *αἰολόδαργοι*, quae quaquaversus lustrant et indagant scelera, ut vlciscantur. Matrem earum Euonymen ib. ex Istro excitatam videbis. At Phorcynis *θυγατρίδαί*, neptes e filia (forte Medusa), sunt Eumenides in verss. Euphorionis ap. Schol. Sophocl. Oedip. Col. 713.

I. 5. *ὁ δὲ τούτους μὲν τῷ Ταρτάρῳ πάλιν δέσας καθεῖρξε*. Fratres Cronus iterum Tartaro includit; appellantur vulgo Titānes; sed in nostro scriptore, qui antiquiores exscripsit, sunt Centimani et Cyclopes: quorum immanibus viribus opus nunc non erat, ordine rerum semel constituto. Iterum haec antiquo hominum sermone sunt enuntiata.

Sequitur narratio de Crono liberos deuorante: ex antiquiore loquendi more: condere in se et consumere

videri ac dici potest tempus annos, menses, dies, progeniem suam. Hoc simpliciter enuntiatum non absurde dictum videri potest. Nunc autem poetae alia commenta adiecerunt, quorum vera ratio nos nunc fugit; etsi varia ariolari licet. Ita fabula de lapide deuorato ab antiquo faxo sacro ducta esse potuit apud Cretenses in religione haberi solito.

Antiquissimi autem inter vaticinantes Caelus et Terra: quæ etiam Delphicum oraculum prima tenuit; ut inter deos marinos Oceanus et Nereus. Videtur ergo antiquior aetas alias ac diuersas notiones fouisse hac super re. Ad nostrum loc. cf. Hesiod. *Θ.* 463 sq. *Vesta* maxima est natu, confusa mox cum Terra, Cybele, Matre Deum, Diana, Cerere. Hymn. in Ven. 21, Ἰστίη ἣν πρώτην τέκετο Κρόνος ἀγνυλομήτης. qui sequitur versus, ex interpolatione irrepsit, et erat forte, Ἦρην δ' ὀπλοτάτην.

l. 6. εἰς Κρήτην. Quæ sequuntur, ad *mythos Cretenses* spectant; quos ex parte vid. ap. Meursium in Creta; sed eadem varie ornata sunt a poetis. vid. Schol. Il. o, 318. add. Eudoc. p. 195, vbi τὸν δὲ Δία ὑπερέθετο ἐν Κρήτῃ leg. παρέθετο. Traxere mox *Iouis natales* ad se Arcades; hinc noua fabularum seges; sequitur eos Callimachus ita, ut Iouem apud eos natum, sed in Creta educatum narret H. in Iov. 10 sq. De *Curetibus* antiquissimi et obscuri sunt mythi: confusi ii cum Corybantibus et cum Dactylis Idaeis, qui primi sub Ida ferrum fabricati sunt; v. Schol. Apoll. I, 1129. confusæ quoque fabulae Phrygiae et Cretenses. Loc. class. Strab. X. p. 710 sq. Melissei filiae, ab aliis memoratae Melissa et Amalthea, a nostro *Adrastia* (etiam Apollonio memorata lib. III, 133.) et *Ida. Melias* Nymphas alii appellant, ut Callim. in Iov. 47. multae de his fabulae et variae. Etiam de *Amalthea* fabulae miris modis ornatae et variatae, impr. ap. Eratosth. c. 13. cf.

Anton. Lib. c. 36. Alia de ea ex Pherecyde tradit noster inf. II, 7, 5. p. 155. cf. Schol. II. 6, 187.

CAP. 2.

§. 1. Videtur poeta vetus, quem Apollodorus ante oculos habuit, rem hoc modo exposuisse: Cum Iupiter adolevisset, de regno paterno adipiscendo cogitavit; primumque, ut pararet sibi socios fidos et adiutores, prudenter excogitavit hoc, ut fratres in lucem reduceret, Plutonem et Neptunum. Cum his arma movit aduersus Cronum patrem, qui societate sibi adiunxit fratres suos sup. c. 1, 3. memoratos, Oceanum, Cocum, Hyperionem, Crium, Iapetum, *Titanes* appellatos. Cum bellum iam per X annos protractum esset, Terrae consilio Iupiter usus Cyclopes cum Centimanis e Tartaro liberatos socios sibi adscinit, Titanesque victos in Tartarum detruxit, Centimanis pro custodia appositis. Ceterum haec est decantatata illa *Titanomachia*, celebrata carminibus eo nomine inscriptis, quorum unum Eumelo vel Arctino, aliud Thamyridi, aliud Lino auctori adscriptum memoratur. Ex iisdem mox multa translata in Gigantomachias: unde insequuta est frequens illa apud seriores confusio ytriusque fabularum generis. Ita iam apud Tragicos, v. c. Eurip. Hec. v. 472. *Titanes* pro Gigantibus a Ioue fulmine prostratis memorati sunt. Egregius de pugna Titanum locus Hesiodi *Θ.* 617 sq. Ad Centimanos et Cyclopes liberandos custodem eorum *Cropeu* Iupiter occidit. Κάμην, monstrum; antiquiorum figmentum, edit ex Dionysio Milesio Diodor. III, 71; in maius portentum auctum illud exhibet Nonnus Dionys. XVIII, 236-264. In l. ult. Cyclopes et Centimani iterum e Tartaro reducti Ioui additi sunt satellites. cf. Schol. Aeschyli Prom. 921. Ductum quoque a Titanibus victis nomen Iouis Victoris, et multa alia in

poetis addita in memoriam Titanum prostratorum, passim notabis: permutatione tamen in his quoque facta Titanum cum Gigantibus. Sic aquila augurium fuit Iouis Imperatoris. In hoc bello aegidis usus; et ille dictus Aegiochus. Idem Triumphator, et coronatus. Quae etiam propter monumenta priscae artis memoria tenenda sunt. Cyclopes autem, qui antea symbolicum phantasma phaenomenorum atmosphaerae erant, nunc facti sunt Iouis ministri, fulminum cudendorum operae, et sic porro. *κροτοῦσι Τιτάνων*, inque iis imprimis Crono potiuntur; etsi eius nec in Hesiodo expressa sit mentio. cf. *Comment. de Theog. Hes.* p. 149. Detrusi autem et illi in Tartarum: v. Hesiod. l. c. 716 sq. et Il. 9, 479 sq. Vnde etiam minae Iouis apud Homerum fiunt, si Iouis iussis haud pareant, detrusum iri deos in Tartarum fulmine percussos: vid. Il. 9, 10 sq. vbi *πληγεις* intell. de fulmine cf. v. 405. 455. et Il. 8, 203. 4. 274. 9. Fulminis enim perpetuus Ioui vsus pro telis, in pugna cum Titanibus, cum Gigantibus, cum Typhoeo. Ceterum inde a Ioue novum mythorum genus, novus rerum ordo, initium habet; recentior ille ceteris, et vere Hellenicus. Sitne autem ille pro nova cosmogonia habendus, an exemplo antiquiorum carminum huius generis adumbratus et novis rerum momentis ornatus, haud dixerim. Summa rerum potestate ad Iouem delata, poterat quaeri, quomodo id factum esset; expositum hoc esse potuit simili narratione, qua Cronus Vranum patrem regno priuauerat: scilicet virilibus abscissis. Omnino nexus aliquis noui huius mythici systematis cum antiquioribus quaesitus esse videtur. Commenti sunt quoque alii, imitatione forte, seditionem motam in Iouem, conspirantibus et insidias ei parantibus diis, (Iuno, Neptunus, et Pallas, memorantur versu Il. 2, 400) depulsum tamen periculum arcessito Briareo a Thetide,

bene sic de Ioue merente. cf. Schol. Lycophr. 34, meminit quoque Agatharch. p. 11. Geogr. vet. Hudf.

f. 2. *Titanum* (sup. I, 1, 3) progenies. Superfunt tantum nomina ex antiquo carmine cosmogonico. Comparari potest Hesiodus Theog. 337 sq. Pleraque nomina ipso etymo produnt notiones phaenomenorum naturae eiusque virium et effectorum. Latissime autem *Oceanidum* nomen patet, et poetas passim noua nomina excogitare aut ab aliis parentibus ortas deas in earum numerum referre videas; contra ex Oceanidibus aliae in alium ordinem passim fuere translatae: v. c. Τύχη quae ap. Hesiod. v. 360. inter Nymphas has memoratur.

f. 3. Ex Asia Oceani filia Iapetus sustulit Atlantem, Prometheum, Epimetheum et Menoetium. In matre discedit Apollodorus ab Hesiodo, qui Clymenen, etiam Oceani filiam, inemorat v. 508. etiam Schol. Aeschyl. Prom. 347. at ipse Aeschylus v. 18 et 209 Themidis filium facit Prometheum, et a Iunone ex Eurymedonte editum Schol. Il. ξ, 295. ex Euphorione. *Menoetium* memorat saltem Hesiod. v. 514 et Schol. Aeschyl. Prom. 347.

f. 6. Particula esse videtur alterius poetae. Oceano ab aliis substitutus est Pontus. *Phorci* nomen, etiam in Persei rebus, clarum fuit. Φόρνον ὕδαρ pro mari dixit Phanocles in Eleg. ap. Rhunk. Ep. crit. p. 302. Ἀρπυιαι. Eadem Tz. ad Lycopr. 166. ex h. l. de iis inf. I, 9, 21. vid. ad Aen. III. Exc. VII. Typhonis filias eas edit Valer. Fl. IV, 428. *Podargen* Harpyiam, quae ap. Homer. Il. π, 160. est, Apollodorus haud memorat, vt nec Hesiodus; vt nec Scyllam, quam Acausilaus et alii e Phorcyne natam narrauerant, v. Schol. Apoll. IV, 834. Schol. Od. μ, 85. Tz. ad Lycopr. 45. et nos a l Cirin. 66. Etiam ex Phorcyne *Thoosa* mater Polyphemi Od. α, 71. Schol. Theocr. XI, 67.

f. 7. *Νηρέως δὲ καὶ Δωρίδος, τῆς Ὠκεανοῦ, Νηρηίδες.* Nereidum alius recensensus est apud Hesiod. Θ, 241 sq. Il. σ, 39 sq. et Hygin. praef. Cum Nereides vulgo edantur numero L, desiderari possunt in Apollodoro quinque numero subductae. Nec tamen in hoc consentiunt laudati supra; cf. Valkenar. ad Ammon. p. 167. Occurrunt quoque passim alia nomina, vt ap. Schol. Apollonii III, 242.

CAP. 3.

f. 1. §. 1. Iouis nuptiae cum Iunone argumentum olim carminibus, quae periere, valde celebratum. v. Hesych. in *ἱερὸς γάμος*. cf. disputata ad Virgil. Aen. II. Exc. II. vbi de Pisandro: add. Wernsdorf. Poet. min. Tom. III. p. 540. Adde inf. ad II, 5. poma Iunoni in nuptiis data. Chrysippus de his nuptiis physice exponendis librum impurissimum scripserat ap. Diog. Laert. VII, 187. Ceterum si Scholion II. ζ, 296, cum Schol. Ven. Vict. recte se habet, collatum cum Schol. ad II. α, 609. suspicio suboritur, plura hic olim fuisse lecta: in altero enim: *καὶ Ἀπολλόδωρος ἱστορεῖ, κρύφα τὸν Δία τῇ Ἥρᾳ συγκαθευδῆσαι.* in altero autem vberius eadem exponuntur. Alia fabula est ap. Schol. Theocr. XV, 64. quam exscripsit Eudocia p. 202.

f. 1. §. 2. *ἐκ μὲν οὖν Θέμιδος.* Ad seq. cf. Hesiod. 900 sq. In amoribus Iouis enarrandis mirifice sibi placent patres eccles. in his Clemens et Arnobius. Ducti illi amores variis a causis, inducto semel more reuocandi omnia ad generationem, quoties aut causa aut ortus memorandus erat; alia a stirpis heroum antiquissima origine; alia a meris poetarum commentis, et noua fingendi licentia. In genealogiis autem parum sibi constant poetae, quia pro diuersis consiliis diuersas origines ac stirpes fingere nihil vetabat. De Themide et Horis ex ea v. Pindari fragm. 69. p. 79. (nunc num. C. p. 130) *Horae* tres

iam ap. Pindar. Ol. XIII. pr. occurrunt. Μοίρα ex Ioue et Themide natas Hesiod. quoque facit Θ. 903. At idem v. 217, eas Noctis filias edidit; quae forte antiquior fuit mythologia; adeoque Hesiodo dignior. At alii alterum locum malunt pro interpolato habere, in his praestantiss. Ruhnken. Ep. Crit. p. 57. Alius isque admodum suavis de Moeris mythus est in Hymn. in Mercur. 549 sq. Ex Oceano et Terra Parcae natae erant in Orphicis. v. Athenag. c. 15. ex Mari ap. Lycophr. 144. 5. Ποντογόνοι sunt in Orac. Sibyll. ap. Zosim. II, 5, 2. Ex Chao natae ap. Quint. Smyrn. III, 753. Κῆρας Apollodorus non novit cum Moeris ap. Hesiod. l. c. v. 217. memoratas; si modo versus genuinus est post Μόρον καὶ Κῆρα v. 211. Apud Mimnermum homini adstant altera senium, altera mortem ducentes. §. 3. ἐκ Διώνης δὲ Ἀφροδίτην. Venus Diones f. Non igitur agnoscit ortum ex spuma maris apud Hesiod. sed Homerum sequitur cf. Schol. II. 2, 374. et sic ferebant Cretenſes mythi. v. Diod. V, 72. §. 4. ἐξ Εὐρυόμης. v. Hesiod. v. 906. cf. Schrader. ad Musaeum c. 9. Oceani ea filia. vid. sup. I, 2, 2. p. 5. Celebratum fuit in nonnullis theogoniis ante Cronum et Titanas *Ophionis et Eurynomes* regnum. v. Apollon. I, 503 sq. Lycophr. v. 1191. et Schol. §. 5. *Musae ex Mnemosyne.* cf. not. ad Ant. Lib. f. 9. Θάλεια. Apud Hesiod. Musa Θάλεια scribitur, Θ. 77. Gratiarum vero una Θάλια v. 908. Sed promiscua est scriptura. Θάλεια etiam inter Gratias v. c. Orph. Hymn. 59, 3. *Ex Styge et Ioue Persephone:* ita in theogoniis traditum fuisse arbitror. Ap. Hesiod. 454. Croni et Rheae filia est, quem auctor Hymni in Cer. v. 59. 60. et 75. sequitur. Sollennior origo est ex Ioue et Cerere: quam ipse Apollodorus mox in Cereris fabulis amplectitur c. 5. Homero duce II. ζ, 326. Tum iterum Iouis incestus cum Proserpina multa memoratio in teletis erat, etsi mystica.

f. 2. De *Musarum* liberis alii alia: nec id mirum, cum omnino vatum mater ederetur Musa, multa autem ac varia comminiscendi opportunitatem daret ipsa poesis. Omnino haec persequi nunc non licet. De *Musarum* mythis et originibus actum T.VIII. Comment. Soc. Sc. Gott. cf. Schol. II. 2, 435. et 450. Schol. B. Eustath. p. 817, l. 30. *Linus* Vraniae f. in Hesiodi fragm. ap. Eustath. p. 1163. *Psamathes* et *Apollinis*: Conon. c. 19. De *Lino* ab *Hercule* caeso v. inf. II, 4, 9. p. 110. *Orpheus* *Oeagri* f. v. inprimis Schol. *Apollon.* I, 23. cf. Schol. *Pind.* P. 4, 313. De matre v. ad *Hygin.* 14. pr. *Musaei*, *Eumolpi*, *Olenis*, *Pampho*, qui et ipsi ex antiquissimis vatibus fuere, non meminit, quia non tam ad mythos quam ad historiae incunabula spectant. Vide de iis saltem *Simfon. Chron.* p. 258. 259.

f. 2. §. 2. Πλούτωνε memorat; cum sollemne sit antiquioribus Ἀδην memorare. §. 3. *Orpheus Dionysia* inuenisse dicitur: quod *Melampodi* tribuitur ab *Herodoto* lib. II, 49. Quid quod ob contemtum *Dionysi*, praelato *Apolline*, interemtum *Orpheae Bacchis* inmissis, tradiderat *Aeschylus*: v. *Eratosth.* c. 24. Certe fama acceptum esse debuit, *Orpheum* a *Bacchis* discerptum esse. Causa varie tradita; inter alias amor puerorum; de quo v. c. *Phanocles* in carmine quod inscriptum fuit Ἐρωτες ἢ Καλοί. ap. *Athenaeum*; repetito a *Ruhnken.* Ep. crit. p. 299. — Μαινάδες sunt mulieres *Thracicae* orgia celebrantes; nota res. v. *Ovid. Met.* X. pr. *Pieria* autem h. l. est ad *Olympum* montem.

f. 3. *Pierus* *Thrax*, seu idem seu diuersus ab eo, cuius filiae *Pierides*, quae cum *Musis* certamen canendi iniere: ex *Ovid. Met.* V. notae: add. *Anton. Lib.* 9. *Hyacinthus* hic *Pieri*, *Magnetis* f. (quem infra videbis inter *Aeoli* libris I, 7, 3. p. 27.) adeoque ex stirpe *Aeolica*, confusus

passim, et hoc ipso loco ab Apollodoro, cum altero, Amyclae et Diomedes f. qui disco ab Apolline iacto occubuit: de quo inf. III, 10, 3. p. 232. (cf. *Antiquar. Aufsätze* P. I. p. 96.) Intpp. Hygini p. 376. 7. et ad Lucian. T. I. p. 238. praeter Lennep. ad Coluth. II, 9. qui sublata vult illa: ἀλλ' Ὀδυσσεύς — ἀπέκτεινε. non male quidem, nimis calide tamen: nam plura alia noster ex diuersis auctoribus diuersa narrat. f. 3. §. 1. Ὀδυσσεύς. de eo v. Pausan. IV, 33. alios ap. Simfon. Chron. 2742. Fuit fabula Sophoclis Ὀδυσσεύς. Ceterum exscripsit h. l. Zenob. IV. 27. et Schol. II. β, 595. hunc vero Eudoc. p. 226. add. Eustath. ad II. β, p. 298. f. mutua ope emendandi. *Philammonis* filius: et is *Philonidis* et *Apollinis* v. Canon. Narr. 7. Schol. Od. τ, 432, vbi plura de eo. De certamine, quod cum Musis iniit *Thamyris*, loc. class. II. β, 595. vbi simpl. *Musas* prouocat, victusque excaecatur; at noster rem ita narrat, vt facile appareat, eum cum iis pepigisse, vt victor omnes deuirginaret, victus autem virilibus priuaretur.

f. 4. *Calliopes* filium an alius *Rhesum* edat, ignoro. Apud Homerum *Eionei* est filius; vbi Eustath. τοὺς νεωτέρους eum *Fluuii* et *Enterpes* filium facere addit p. 817, 25. it. Schol. ad II. η, 435. *Terpsichores* f. est ap. Schol. in Argumento *Rhesi*, etsi ipse poeta, quisquis ille est, *Musam* tantum in scenam prodire iussit v. 894. cf. Mezir. ad *Heroid.* Ovid. p. 80. *Strymonem* eius patrem edit quoque *Conon* c. 4. vbi *Τονεύς* mutandum est in *Ἥιονεύς* ex Homero. De *Corybantibus* nihil ad liquidum perductum vidi. Ex nostro hausit eadem Schol. Lyc. 78. *Apollinis* et *Rhytiae* partum eos ediderat *Pherecydes* apud Strabon. X. p. 724. c. si modo sanum hoc nomen. *Musarum* progeniem eos qui pronuntiauit, forte ad *pyrrichen* respexit, saltationem iis tributam. Circumfertur gemma *Corybantes* cum Ioue lactente, capra apposita,

exhibens: suppositum haud dubie opus, multis exemplis vulgatum; quod adumbratum esse suspicor ex antiquo marmore in Villa Palluccia Albana, quod aere excusum est in Vulpii Vetere Latio Tom.VII. tab.III. ad p.108, vbi perperam ad Romuli et Remi primordia seu incubula refertur. *Sirenes* ex Acheloo (cf. Pausan. IX, 34. p.778) et *Melpomene*: Sic et Hygin. praef. p.13. et f.141. add. 125. Apollon. IV, 895. Terpsichores eas filias facit, et ex eo Schol. Lycophr. 671 et 712. Ipse Apollodorus, alios auctores sequutus, ex Acheloo et Sterope prognatas narrat inf. I, 7. f. p.32. Phorci tamen filias eas ediderat Sophocles ap. Plutarch. Sympot. IX, 14. p.745 extr. Propter patrem Acheloum inter fabulas Aetolicas refertur Σειρήνων γένεσις apud Lucian. de Saltat. 50. Ceterum de Sirenibus, praeter loca classica Homeri et Virgilii cum Apollonio IV, 893 sq. leguntur multa ap. Eustath. Schol. Od. μ, 39. Schol. Lycophr. 653. 712. Tz. Chil. I, 330 sq. VI, 714 sq. Eudoc. p.373. ἐν τοῖς περὶ Ὀδυσσέως: haec sunt inter ea, quae in fine libelli periere. Meminit tamen Sirenium iterum inf. I, 9. 25. in Argonautarum erroribus.

f. 5. Ἦρα δὲ χωρὶς εὐνῆς. Hesiod. Θ, 927. Ἦρα δ' ἩΦαιστον κλυτὸν, οὗ φιλότῃτι μιγεῖσα: quod alii ita narrant, grauidam eam fuisse ex Eurymedonte, antequam Ioui in connubium tradita esset. v. ad Il. ξ, 295. ὥς δὲ Ὀμηρος λέγει. Il. α, 578. Quae sequuntur, nota sunt ex Il. α, 590. vbi v. Schol. Confusae autem fabulae plures antiquiores e cosmogonia, Heraclea, et phaenomeno aliquando in Lemno viso soli vel montis igne ardentis. Lemnus autem sedes et officina Vulcano data propter ignes subterraneos: quemadmodum mox ab aliis poctis Aetna, Lipara: res nunc satis nota. Ita sentiendum de iis quae in nota Hemsterh. ad Luc. DD. 15. f. leguntur. At sedes

propria erat Olympus; vt ap. Homerum. χειμῶνα in
reditu Herculis a Troia capta. v. ll. ξ, 249 sq. et cf. inf.
ll. 7, 1. πεσόντα ἐν Λήμνῳ verba Homerica κάππεσεν ἐν
Λήμνῳ. Porro δέεσως Θετίς. apud Homerum Σίντιες ἄνδρες.
At Thetis excepit Vulcanum puerum a matre abiectum
ll. Σ, 398. itidem Bacchum fugientem ll. Z, 137.

l. 6. Ex antiquissimis mythis est *Metis* a Ioue deglu-
tita. Antiquitatem arguit ipsa figmenti cruda, indigesta
et agrestis indoles. Rem noster sic narrat: Iouem cum
Metide, etsi inuita, congressum, cum illam gravidam
videret, deuorasse et intra aluum suam condidisse; partus
autem tempore Metidi instante, Iouem capitis vertice
aperto partum istum Metidis edidisse, nimirum Miner-
vam. Quae figmenti sententia sit, in promptu habetur.
Narratio ipsa tamen parum diferte ab Apollodoro facta
est; comparandus est fons mythi Hesiodus O. 885 — 899.
tum versus Chrysippi ap. Galen. de Hippocr. et Plat.
Dogm. III. p. 273, quos ex parte emendauit Rubnk. Ep.
crit. p. 100. de corruptelis versuum iam monueram in
Commentat. de Theogonia ab Hesiodo condita p. 152
(in Commentat. Soc. Scient. R. G. 1779. Vol. II.). Finita
sententia vsq. 12. versus reliqui alieni aliunde petiti et
attexti sunt. Breuiter attigere mythum Schol. ll. α, 195.
vbi additur: ὡς Ἀπολλόδωρος ἱστορεῖ ἐν πρώτῳ. Schol. B.
ad ll. 3, 39. Schol. Platonis p. 204. 5. tum vero Patres,
vt Theophilus in Autolyc. p. 276. Clemens Homil. V, 12.
corrupte cum aliis. Putabam aliquando, duas fabulas,
haud absimiles, forte h. l. esse confusas, et, cum semel
Θέτιδι aut lectum aut interpolatum esset, interpoluisse, vt
etiam Empirius noster suspicabatur, interpolatorem reli-
qua μεταβαλλούσῃ — συνελθεῖν, quae de Thetide vera
sunt; verum ex Metide Athenaei orta est, non ex Thetide.
Interea cum plures sint fabulae antiquiores, in quarum

locum aliae prorsus similes postea succedere: potuisse videbam etiam de Metide hoc commemorari, quod de Thetide narratum frequentatur, in varias eam formas mutatam Iouis congressum fugisse. Atque hoc vidi mox firmatum per vet. Schol. ad Hesiod. O. 885. p. 300. b. λέγεται ὅτι ἡ Μῆτις τοιαύτην ἔχει δύναμιν, ὥς μεταβάλλειν εἰς ὅποσον ἂν ἐβούλετο. πλανήσας οὖν ὁ Ζεὺς αὐτὴν καὶ πικρὰν ποιήσας κατέπειν. ἔγκυον δὲ αὐτὴν κατέπειν. Corrupta haec: forte leg. καὶ ἐπιρρατῆσας συνῆλθεν. ἔγκυον δὲ αὐτὴν κατέπειν. Accedunt versus Chryssippi (v. supra ad h. l.) in quibus est Iouem consueuisse cum Metide, ἑξαπατῶν Μῆτιν καί περ πολὺ δυνεύουσαν. in quo nihil mutabo; innuit enim Metin repugnantem et elabi volentem: unde quoque in Scholio paullo ante laudato Hesiodo possis refingere: πλανήσασαν οὖν ὁ Ζεὺς αὐτὴν καὶ πικρὰν παύσας κατέλαβεν, ἔγκυον δὲ αὐτὴν κατέπειν. vt in versu Chryssippi est: συμάρψας δ' ὄγχε χερσίν, ἐὼν ἐγκύτθετο Μῆτιν. sublatus ille ex Hesiodo O, 890. Tota narratio ex valde antiquo poeta profecta esse debet; qui Iouem suum, cum ei sapientiam inesse narrare vellet, ad Croni, liberos in alio recondentis, exemplum effinxerat. Pars fabulae mox traducta ad Thetidem. ἐπὶ ποταμοῦ Τρίτωνος: verba haec aliena ab h. l. et a male sedulo ex III, 12, 2. putabam huc illata; etsi natales Palladis ab aliis ad Tritonidem paludem referuntur. vid. Apollon. IV. 1310. 11. vbi Schol. a Stesichoro primum traditum obseruat, τὸν ὄπλοισι προσέβηκε Athenen; quod si verum est, Hymnus Homericus in Athenen (n. XXVI.) est Stesichoro recentior. (Alia v. ap. Meurs. de Regg. Att. I, 4.) Comparatis tamen versibus Chryssippi, vidi etiam alios duo haec iunxisse, et narrasse Minervam a Ioue editam ad Tritonidem paludem. De dea ex Iouis capite nata vid. plura ap. Hemsterh. ad Luciani DD. 8. imprimis cf. Etymol. M. in Ἐρεχθεύς. Sunt autem in hac

dea plures deae diuersae, seu temporum et religionum seu poetarum inconstantia, confusae: inprimis Athene Atheniensium, Pallas, numen Libycum et numen Aegyptium.

CAP. 4.

§. 1. De *Asteria* v. Callimach. in Del. 37. Egere de ea Burmann. ad Ovid. Met. VI, 108. Hygin. 153. et ibi Muncker. Schol. Lycophr. 401. ex quo Eudoc. p. 277. καὶ πόλις, ἀπ' ἐκείνης Ἀστερία πρῶτον κληθεῖσα, ὕστερον δὲ Δῆλος. scil. γέγονε, pro ἐκλήθη. Sane voc. πόλις latius saepe atque etiam de insula vsurpatum bene memini. Sed in simili contexto et in hoc scriptore vix ferendum. Forte ex litterarum compendio obscuriore καὶ νῆσος dedit hoc indoctus librarius. Schol. Lycophr. 401. qui h. l. ante oculos habuisse videtur; καὶ γέγονε νῆσος, ἣτις ἀπ' αὐτῆς Ὀρτυγία καὶ Ἀστερία ἐκαλεῖτο. add. Schol. Il. α, 9. Hygin. fab. 53. et ex ea insula est enāta, quae Ortygia est appellata. Vnde Gale coni. καὶ νῆσος ἀπ' ἐκείνης Ἀστερία πρῶτον κληθεῖσα, Ὀρτυγία ἐκαλεῖτο, ὕστερον δὲ Δῆλος. Propius ad litterarum ductum coniectare licet: καὶ ἐπεπόλασεν ἀπ' ἐκείνης ἡ Ἀστερία. vsu increbuit inde nomen *Asteries*. Analogum §. 3. nomen *Thymbridis* s. *Thymbrios* Nymphae Thymbrae Troadis, Apollinis oraculo clarae; nec non Nymphae Thymbridi, fonti et amni Siciliae apud Theocr. I, 118. De *Panis* natalibus diuersa narrantur, v. Schol. Theocr. I. 3. De Pane docte egit Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 270. v. inpr. Hymn. Homeric. in Panem. Sed et ipsi Pani in loco nostro controuersiam faciunt codd. qui omnes παρὰ τοῦ πατρὸς legunt; in cod. Reg. 3. lacunae signum λείπει adscriptum erat. Videtur fuisse vetus lectio ita obscurata, vt supplenda esset. Nisi Schol. Pindari vetaret, hoc vnum ex ceteris retinerem: μαθὼν παρὰ τοῦ πατρὸς, ἦκεν εἰς Δ. haec ad communem morem

narrandi essent accommodatissima: a Ioue futura discit Apollo. De *Themide* sortes Delphis ante Apollinem edente nota res. v. ad Hygin. f. 140. cf. quae de Delphorum originibus narrat Pausan. X, 5. — Caeso Pythone exulasse Apollo dictus ab Anaxandrida Delpho ap. Schol. Euripidis Alcest. pr. De Tityo §. 4. fabulae fuere plures inter se diffidentes. Tantalο *σύγχρονον* edunt chronologi apud Syncellum et Chron. Euseb. Eius filia Europa Euphemi mater est ap. Pindar. Pyth. IV, 81. Ante oculos fuit locus, qui sequitur de Tityo *γηγευσί*, Grammatico ad Od. η, 324. nec dissimilia apud Eustath. item ad Od. λ, 576. et Eudoc. p. 145. Fabulae antiquior auctor erat Pherecydes apud Schol. Apollon. I, 761. Conf. Fragm. Pherecyd. a Sturzio collecta p. 163. Apud Homerum eod. loco Od. η, 324. *Tityus* est in Euboea, ad eumque inuisendum venit Rhadamanthus. cf. Strab. IX, p. 648. B. Legebatur §. 5. *εἰς Πύθωνα*. Si hoc verum esset, ad Pythonem serpentem visendum venisset Tityus. Nam cum tria sint, *Πυθών*, *Πύθων* et *Πυθω*, discrimen fere observari solet hoc, ut *ἡ Πυθω*, *οὗς*, et *ἡ Πυθών*, *ῶνος*, appelletur vrbs apud Homer. (v. c. Od. λ, 580. II. ι, 405. II. β, 519.) Callimach. Pindar. et al. At serpens modo est *ὁ Πυθω*, ut apud Callimach. in Apollon. 100. modo *ὁ Πυθών*, *ῶνος*, ut apud Schol. Pindari Arg. Pyth. modo *ὁ Πύθων*. Mox Grammatici ita distinxere, ut *ὁ Πύθων* serpens sit, *ἡ Πυθών* vrbs. Sic Etymol. h. v. Schol. Aristoph. Plut. 39. Schol. Pindari, v. c. ad Pyth. VIII, 38. Contra apud Latinos scriptores vrbs fere Pytho, et serpens Python. Ephorus apud Strabonem IX. p. 647. A ex Pythone faciebat *χαλεπὸν ἄνδρα*, *Πύθωνα τοῦνονα*, *ἐπίκλησιν δὲ δράκοντα*. add. Athen. XV, p. 701. C. ex Clearcho; sed haec ex prava interpretatione. Idem serpens suo nomine Delphynes dictus Hym. in Apollon. et apud Apollon. II, 708. Dionys. Perieg. 442.

Si itaque εἰς Πυθῶνα recte se habet, ad monstrum illud Pythonem visendum se contulit Tityus. Sed debebam sine cunctatione reponere εἰς Πυθῶ, *Delphos*, quod ipsi codd. offerunt Med. Oxon. Dorv. Regii, Πυθῶ erat in Pa. Ipse Homer. Od. λ, 580. habet Latonam Πυθῶδ' ἐρχομένην. Incidit autem illa in Tityum apud Panopeum. Strab. IX, p. 648. B. et ipse Homer. l. c. Ceterum color fabulae est idem qui Od. η, 323. 4. de Rhadamantho. ἐπισπᾶται. proprie, veste prehensam attrahit ad se. Exprimunt haec vocem ea in re propriam ἐλκῆσαι, vt Od. λ, l. c. Λητώ γὰρ ἤλκησε Διὸς κυδρήν παράκοιτιν. qua de voce vid. ad Homer. II. Z, 465. ρ, 458. χ, 62. Apud Apollon. I, 760. Apollo Tityum interimit: — ἐὼν ἐρύοντα καλύπτρης μητέρα θαρσαλέως Τιτυὸν μέγαν. Et Schol. ad I, 179. Tityus in orco punitur διὰ τὸ ἐν Πυθῶνι στελλομένην κατασχεῖν τὴν Λητώ. quae corr. ex ms. Reg. διὰ τὸ στελλομένην τὴν Λητώ εἰς Πυθῶνα κατασχεῖν. Similia de Orione vid. apud Arat. v. 638. et Nicand. Ther. 16. Eodem spectat quod mox I, 6, 2. de Porphyryone: καταβῆγγυσι τοὺς πέπλους τῆς Ἥρας. Paullum diuerso sensu ἐπισπᾶσθαι dictum est inf. II, 5, 8. οἱ ἵπποι διέφθειραν ἐπισπασάμεναι. pro διασπασάμεναι. Tityi supplicium nota res: v. Od. λ, 576 sq. de eius sepulcro nouem iugerum interpretantur fabulam alii apud Pausan. X, 4. p. 806.

l. 2. De *Marfya* v. loca ap. Burmann. ad Met. VI, 400. Hygin. f. 165. et Intpp. Salmaf. ad Solin. p. 784 et p. 84. τὴν κισθάραν στρέψας. *inuersa cithara*: quod alter inuersa tibia non aequè facere poterat. Inepta sane calliditas. Pronum est suspicari, Apollinem mutasse modos cantus; in quem fere sensum Salmaf. l. c. p. 84. *E. ad aliud modulationis genus citharam accommodauit et temperauit.* At hoc non est στρέφειν τὴν κισθάραν. Saltem τρέπειν τὸν νόμον. Sed nec hoc verum. Alia calliditas est ap. Diodor.

III, 59. vbi Apollo vocis cantum adiungit. Ingeniose rationem excogitavit, qua probabilitas aliqua narrationis declarari possit, Böttiger (*Attisches Museum* I. B. 2. Heft p. 352) vt pone iugum, ζυγόν, fides pulsauerit Apollo (*hinter dem Steg*) si modo deum tantos in arte progressus fecisse credere licet. Apud Hygin. I. c. est: *Apollo citharam versabat*, et sic simpliciter de cithara inuersa Glossae mss. in Fulgent apud Munke. I. c. An praeterea aliquis contentionem inter Marsyam et Apollinem in hunc modum narrauerit, videndum est.

I. 3. *Orionis* natales ἀπὸ τοῦ οὐραίν, ex etymologia perabsurda, bene omittit Apollodorus; quos tamen Strabone teste lib. IX. p. 620. ipse Pindarus in Dithyrambis attigerat; memorant eosdem multi alii, Schol. II. σ, 486. Ovid. Fast. V, 499 sq. Palaeph. c. 5. Hygin. f. 195. Confunditur praeterea Hyrieus et Orion, etiam apud Eudoc. p. 440. 1. At apud Anton. Lib. 25. Orion Hyriei, filius est et filias habet Metiochen et Menippen. Ceterum ante oculos fuit nostro Eratosth. Catast. c. 32. ex quo sua exscripsit Schol. Arat. 322. Praeuiuit Hesiodus, vt Nicander docet Ther. v. 10. At in Schol. II. σ, 486. partim ex Euphorione fabula narrata. Add. Arat. 637 sq. (quem locum praeclare olim emendauit Brunk. ad Apollon. p. 175) et Schol. ad e. l. Hyginus P. A. II, 34. pleraque ex Eratosth. transtulit. Variis fabula Orionis modis tractata est partim poetarum ingeniis in diuersa abeuntibus, partim quod ea ex earum fabularum genere est, quae ex siderum ignis, κατὰ στήρεσιν αὐοῦς appellant, ductae, mira cum varietate tractatae, in poetarum lusus abiire. *Euryale*. Εὐρύαλης τῆς Μίνως addit Eratosth. cum al. vid. Munke. ad Hygin. I. c. p. 485. 12. Probabilius sit, Euryalen esse nam ex Gorgonibus: inf. II, 4, 2. memoratam; ex ea non frum hominis bene potuit procreari a Neptuno.

cf. Koppiers Obss. philol. p. 124. 5. διαβαίνειν τὴν θάλασσαν, seu, vt incederet per mare, ita vt capite super aquas emineret: ita v. c. Virgil. X, 763, *quam magnus Orion cum pedes incedit medii per maxima Nerei stagna viam sciindens humero supereminet*, vt prodigiola corporis proceritas ita declaretur; hactenus ductus lufus ab ortu sideris ex mari; seu, vt supra fluctus ambularet: ὥστε ἐπὶ τῶν κυμάτων πορεύεσθαι, καθάπερ ἐπὶ τῆς γῆς. Schol. Arati 321. ὠρεῶν δὲ ἔχειν παρὰ τοῦ πατρὸς, ἐπὶ τῶν κυμάτων πορεύεσθαι. Eadem Schol. Nicandri habet, ex Eratosthene, e quo sua sumsit, emendandus; et Hygin. l. c. *vt supra fluctus curreret vt in terra*. Sane magis perspicua esset sic dictio διαβαίνειν ὑπὲρ τὴν θ. De Side §. 2. an alibi memoretur, ignoro. Siden Danaï filiam, a qua Laconicae vrbs dicta, Pausan. III, 22. p. 268. refert.

§. 3. Αἰθίς δὲ ἐλθὼν εἰς Χίον, quae sequitur, paullo turbatior est narratio. Exscripta pleraque ex Eratosthene Catast. 32. Orion Oenopionis filiam Meropen vi opprimerat; quod indigne ferens pater, vt iniuriam vlcisceretur, in homine tam vasti corporis fraude vsus, inebriatum excaecauit et ad littus proiecit. At Orion de recuperando visu cogitans, Lemnum adiit, ibique ad solem orientem procedere iussus, visum recuperat; tunc ira ardens Chium redit; at Oenopion sub terra se occultaverat. Vt haec probabili modo narrata videri possent, plura apposita esse debuere in antiquioribus. Lemnum adire debuit, vt a Vulcano seu visum recuperaret, seu modum recuperandi disceret. De Oenopione vid. apud Munk. ad Hygin. f. 129. Ad Oenopionem ad societatem belli aduersus Troiam trahendum missus est Palamedes apud Alcідamantem Or. Vlyssis in Palamedem p. 73. edit. Reisk. De *Cedalion* in V. L. §. 4. narratio olim notior esse debuit. Fuit fabula Sophoclis hoc nomine, Κηδάλων,

drama Satyricum. Vulcani ille est minister; at apud Eustath. p. 987, 8. Vulcanum docuisse narratur. ἀνέβλεψεν ὑπὸ τῆς ἡλιουκῆς ἀντίως, vt legendum est eiecto ἐκκείας. Sic apud Euripidem in Hecuba 1066 (1053) Polymnestor excaecatus solem inuocat, ἀνέται, ἀνέσαιο, τυφλὸν, "Ἡλιε. Quod ad Ἡφαιστότευντον ὄνον attinet, frequens fuit haec vox antiquis poetis de operibus praeclarae artis, Vulcano ex more tributis. Ita in ipso Apollod. III, 4, 2. de Harmoniae monili: tum Pelei ensis apud Schol. Apollon. I, 224. tauri Colchici apud Antimachum in eod. Schol. III, 409. Talos ap. Schol. Od. v, 392. cf. Eustath. p. 1893, 7. amphora, qua Achillis ossa conduntur, apud Schol. Il. ψ, 95. cf. Od. ω, 75. canis in aede Iouis in Creta, Schol. Od. τ, 519. et sic alia.

f. 4. Orion ab Eo vel Aurora raptus, et in Delum abductus, diuersi a reliquis generis Fabula: de qua vid. Od. ε, 121. Erat enim Orion pulcherrimus; Od. λ, 309. Atque hoc iam manifeste ab astro Orionis est petatum. Quod adiiicitur: Venerem eam, quod et in aliis deabus fecit, ad Orionis amorem pellexisse, ὅτι Ἀρσὶ συνευχάσθη, videtur sensus esse: Auroram amores cum Marte exercuisse, Venerisque ideo iram prouocasse. f. 5. ὁ δὲ Ὠρίων. De Orionis interitu, pro modo poetarum tractandi, diuersae fuere narrationes. Vulgarem omisit noster, qua scorpio immisso interiisse dicitur: nota vel ex Horat. III, 4. et Callim. in Dian. f.; ab Euphorione eam tractatam fuisse discas ex Schol. Il. σ, 486. (etsi Schol. Leid. Pherecydem habet ap. Valkenar. in Diff. de Schol. Homer. p. 117) hanc rationem sequuntur Nicand. Ther. 13. Eratosth. c. 7. Arat. v. 637. vbi et in Oenopionis gratiam, vt insulam belluis et feris liberaret, venatur. Orion Boeotus erat Tanagra oriundus, quo etiam loco monumentum eius spectabatur Pausan. IX, 20. pr. ideoque, quod et Antonin. Lib. 25.

docet, ad Boeotorum fabulas est referendus, Venatorem fuisse etiam Odyss. λ. 571. testatur, nam in inferis feras persequitur. Vnde Horat. II, 13, 39. *nec curat Orion leones aut timidos agitare lyncas.* — Vulgo commemorabant: gloriatum esse Orionem, omnes se feras sublaturum esse; tum seu Terram seu Dianam iratam submisisse scorpionem: vid. Eratosth. Hygin. Arat. v. 646. add. Ovid. Fast. V, 540. *βιαιόμηνος Ὀπιν.* magis nota narratio, quod ipsam Dianam tentavit. Arat. 637 sq. Nicand. l. c. Eratosth. 7 et 32. ad quam alludit Callim. in Dian. 265. Idem et Pleiades tentaverat; vid. Schol. II, σ, 486.

l. 6. *Triton* et *Rhode* ex Neptuno et Amphitrite. Apud Lycophr. 886. *Triton* Nerei f. at, ex Acefandro, in Schol. ad e. l. Neptuni et Celaenus f. v. Mezir. ad Epp. Ovid. T. II. p. 179. De *Rhode*, v. ad Pindar. Schol. Ol. VII, 25. Ex *Rhode* Sol suscepit Phaethontem, Lampetiam, Aeglen, Phaethusam, vid. Schol. Od. μ, 208. vbi Alope filia est *Rhode*, et ex Tragicis petita esse dicitur fabula Phaethontis. Conf. Tz. Chil. IV, 360. hinc emendandus, et Eudoc. p. 206.

CAP. 5.

l. 1. In hoc capite de *Cerere*, et de *Proserpina* rapta, Atticas fabulas sequi videtur Apollodorus. Conferendus omnino Hymn. in Cererem. Pausan. I, 38 et 39. pr. Priora capitis exscripsit Zenob. I, 7. Ad Pandionis tempora adventus Cereris et Bacchi refertur inf. III, 14, 7. At Cereris aduentum et sationis frugum inuentum non minus ad se trahebant Argivi, Arcades, Siculi. Omninoque nulla facile fuit religio magis frequentata per Graeciam, Siciliam, Italiam, insulas et Asiam, quam Proserpinae; quod vel numi veteres testatum faciunt, Proserpinae vultu et nomine insignes. Hinc nata tanta fabularum diuersitas, alia a teletis non modo Eleusiniis, sed et Samothracicis

aliisque, alia a festis, quae rerum origines ritibus sollennibus adumbrabant, v. c. Thesmophoriis. Raptum Proserpinae in Sicilia ad Ennam factum esse, vulgatiores fuit narratio. Disertior est in ea Diodor. V, 3. obuia quoque ea in operibus priscae artis. Apud Aetnam raptam esse deam alii narrant: vt Aristot. mirab. narrat. p. 879. C. D. (v. ed. Beckmann. c. 83.) et Hygin. fab. 146. vbi cf. not. ad fontem Cyanen ap. Syracusas Diod. V, 4. At alios aliis locis hanc narrationem de rapta Proserpina assignasse, viri docti iam passim notarunt: vide vel Spanhem. ad Callimach. H. in Cer. 9. Ruhnken. notam ad H. in Cer. 17. addi possunt plura. Ex teletis petitum esse videtur, quod in H. in Cer. 17. a monte Nyssa rapitur Proserpina, et in Hymno Orphico XVII, 14. in Attica apud antrum Eleusinis. Memorabilis est locus Schol. Hesiodi p. 303. ἡρώτασθαι δὲ αὐτὴν φασὶν οἱ μὲν ἐν Σικελίᾳ, Βακχυλίδης δὲ ἐν Κρήτῃ, Ὀρφεὺς ἐν τῶν παρὰ τὸν Ὀκεανὸν τόπων, Φανόδημος δὲ ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς, (ad Cephissum v. Pausan. I, 38. p. 91.) Δημάδης δὲ ἐν Νόπκῃς (an Lesbi? forte is Demades, qui de Delo et Latonae partu scripserat). In H. in Cer. 17. a Nyssa rapitur Proserpina. Scilicet retulere raptum ad omnia fere loca, in quibus per antra vasta aditus esse ad loca iufera tradi solebat. Sic ad Phenenum Arcadiae, ap. Conon. 15. ad Philippos Macedoniae: ap. Appian. B. Civ. IV, 105. Iam talem specum, et per hunc descensum ad inferos tradiderant esse apud Hermionen Argolidis: vid. Strabon. VIII, p. 573. A. Callimach. Fragm. Benth. CX. Pausan. II, 35, p. 196. et Cererem in haec loca venisse, ibid. p. 194. Sed omnem dubitationem eximit cum Zenob. l. c. tum Schol. Aristoph. Equ. 782. qui h. l. excitant et παρὰ Ἑρμιονέων diserte exhibent.

Loca, quae sequuntur, §. 1. Ἀγέλαστος πέτρα, et Καλλιχορον Φρέαρ, etiam ab aliis celebrantur: v. Callim.

in Cer. 16. et ibi Spanh. Sed iis, qui accuratius de his egere, hic fons est is, ad quem primus chorus Cereri fuit habitus v. Pausan. I, 38. p. 93. Hymn. in Cer. 271. ille autem fons, ad quem confedit dea erroribus fessa, erat Parthenius ibid. v. 99. vbi cf. nota Ruhnck. §. 3. *ἐνδὸν οὐσῶν γυναικῶν*: in Hymn. in Cer. 168. sunt quatuor filiae Celei: cf. 105 sq. §. 3. *πρὸς Κελεόν* alii Eleusinem, alii Hippothoontem, Rharum alii memorant, adduntque fere nomen, *βρολέα Ἐλευσινίων*. Scilicet illa aetate viri inter ciues eminentes eo nomine appellari solent a poetis, atque hinc factum, vt eiusdem ciuitatis saepe memorentur reges plures ac diuersi. Ipse auctor Hymni in Cer. 153 sq. principes Eleusinis recenset Triptolemmum, Dioclem, Polyxenum, Eumolpum, Dolichum, Cèleum. cf. 474 sq. (Mox pro: *διὰ τοῦτο ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις* erat *διὰ τοῦτον* vitiose in codd. et ed. pr.) In *Theſmophoriis* mansisse hunc morem praeter Cleomedis locum Meteor. II. p. 91. nulla forte memoriâ superest, nec aliam attulit vir doctiss. *du Theil*, qui de Theſmophoriis egit *Mem. de Litt.* Tom. XXXIX. p. 223. Probabile fit, inter ceteros ritus antiquitus acceptos symbolicos fuisse et hunc, vt licentiam Iambes feminae Theſmophoria celebrantes adumbrarent. Ritus enim sacrorum fuerunt ab initio partim symbolici, partim historici, h. e. memoriam prisca facti vel euenti, adumbrando et mimice illud exhibendo, seruabant: plerumque vero mature memoria originis et causae exolenerat, ritus tamen retineri solebat. Sed in pluribus sacris similis mos mansit, vt in insula Anaphe inf. I, 9, 26. p. 70. et in Saturnalibus Romae; in sacris Bonae Deae ap. Propert. IV, 9, 23. vbi v. Intpp. Contra apud Rhodios in sacris Herculis dirae locum habebant inf. II, 5, 11. Fabula I, 3, 1. de Cerere apud Cèleum degente, nunc copiosius exposta legitur in H. in Cer. 96 sq. cuius

auctor Pamphum videtur sequi; noster alios auctores habuit. §. 4. De *Celeo* v. l. l. ad v. 96. Nobile vtriusque, *Celei* et *Metanirae*, nomen Athenis, vt et pro diis esse cultos dicat *Athenagoras Legat.* 12. p. 50, parum subtiliter. *Celeus* modo patris modo pueri nomen editur. qua de re iam actum ab *Intpp. Hygin.* f. 147. et *Ovid. Fast. V,* 448. περιήρει τὰς θνητὰς σάρκας αὐτοῦ, puta, inungendo corpus ambrosia restituit corpori id quod ignis consumserat; alterum interdiu factum, alterum noctu narrat *H. in Cer.* l. c. vnde paullo calidior quis possit suspicari etiam h. l. excidisse: καὶ ἡμέραν δὲ ἀμβροσίᾳ ἔχρειν. οὕτω δὲ παραδόξως αὐξανομένου τοῦ Δ. Nec sane ab similis locus *inf. III,* 13, 16. Ceterum ad eandem rationem composita ab aliis poetis est fabula *Achillis* pueri, quam multi, inque his *Apollon. IV,* 869 sq. et noster *inf. l. c.* exposuere.

§. 2. *Triptolemus*, *Celeo* et *Metanira* natus, etiam in *Hymno in Cer.* Praeter ea, quae h. l. subiiciuntur, alii *Rhari* filium eum faciebant: v. *Svid. in Παριός.* Alii alia sunt commenti: v. *Pausan. I,* 14. *Deiopes* filius editur in *Mirab. Aufcult. c.* 143. Sed de his et aliis diuersitatibus satis actum a viris doctis; *Meursio* in *Eleusin. Attic. Lect. et Athen. Att. Munker. ad Hygin.* 147. *Verheyck* ad *Anton. Lib. I,* 24. *Passim Ruhnken. ad Hymn. in Cer.* vt ad v. 96. 450. 480. et nunc *L. B. de Sainte Croix sur les Mystères* p. 99 et 530. Fuit quoque *Sophoclis* fabula, *Τριπτόλεμος.* Molestum est, eiusmodi loca citata coaceruare; nec nisi inuitus et perraro sequor morem virorum doctorum in his litteris receptum, forte non satis probandum; ad accuratam tamen doctrinam refert interdum, vt teneas, quatenus obseruata vulgaria iam sint et expedita, vt ne iterum in iis illustrandis conteratur hominum doctorum industria, sed transferatur ad alia minus expedita.

f. 3. Fabulam de male gustatis a Proserpina granis vid. in H. in Cer. 335 sq. 371 sq. 412. inpr. apud Ovid. Met. V, 529 sq. Fast. IV, 601 sq. Alios v. ap. Meurs. in Eleuf. c. 25. Puta legem Fatorum fuisse, vt nemini ex inferis reditus pateret, qui quid ibi gustasset; etsi in genere cibi, granis mali Punici, mystici aliquid inesse potuit: quo ducunt quoque fabulae de Iudone, et sacra Bacchica. *Τερψύρα* etiam infra in fragm. ex libro XX. *περὶ Δεῶν* occurret. Pro ea *Orphuen* Ovid. l. c. Met. V, 539. memorauit, *Stygem* Seruins. Petra Ascalapho iniecta deuoluctur ab Hercule ex inferis reduce inf. II, 5, 12. pag. 142.

CAP. 6.

f. 1. De *Gigantibus* fuere carmina antiqua, *Gigantomachiae* nomine inscripta. Forte ex his nonnulla a ferriere poeta Claudiano lecta, vtique ab Ouidio, etsi is Lib. I. Met. 151 sq. paucis versibus rem absoluit; magna enim cum Titanomachia et cum Typhoei pugna intercedens similitudo pugnae Gigantum fastidium facere poterat. Omisit quoque Hesiodus (v. *Diff. de Theog. Hesiod. in Commentat. S. G. Vol. II. p. 151*). Multa in hac fabula ad Thessaliam spectant, in qua terrae motibus et incendiis magnas montium ruinas aliquando factas esse ipsa locorum facies docebat, et etiamnum id testatur. Physica ratio, vt in aliis, mutata est in factum et mythum. Translatus inde mythus ad alia loca simili adspectu, vt ad Campos Phlegraeos in Italia. vid. inf. ad f. 1. §. 3. Diuersa prorsus est notio Gigantum in *Odyssaea*, vbi finitimi Phaeacum edi videntur: 7, (lib. VII.) 59. 205. 6. quod et Pausan. VIII, 29 pr. obseruauit. Confunduntur autem passim ab antiquis quoque Titanes et Gigantes, vt in eod. Pausan. VIII, 36. §. 1. *γεννᾶ Τίταντας ἐξ Οὐρανός*. Ex Coeli genitalium sanguine cum Erinnyfi creantur apud Hesiod.

Θ. 185. Aliter Hygin. praef. p. 4. vbi vid. Munker. cf. Etymol. M. in *Φίγας*, vbi pronocatur ad *ἱερὸν λόγον*. Aegre ferebat Terra Titanes in Tartarum detrufos, vid. Apollon. II, 39. et Schol. vt eadem sup. I, 1, 3. indignabatur propter Centimanos Tartaro inclufos. Ibi erat *ἀγανυκτεῦσα ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ τῶν παίδων*. In iis, quae fequuntur, multa funt poeticis propiora: vt Apollodorum veterem poetam ante oculos habuiffe putem; etfi non ignorem attigiffe eadem Pherecydem et Acufilaum. — Gigantes anguipedes memorantur paffim a poetis; fic et ab auctore Aetnae 46. 47. Tales quoque eorum fpecies occurrunt in antiquis operibus, imprimis in gemmis. v. *Cabinet d'Orleans* p. 33 fq. vbi etiam ex illo Museo praefans gemma editur, male fub Titanis nomine; confunduntur quidem Titanum et Gigantum nomina; at *anguipedes* tantum *Gigantes* funt; nunquam, quantum quidem memini, Titanes, v. c. Oceanus, Crónos. §. 3. *ἐγένοντο δὲ — ἐν Φλέγραις, ὡς δὲ ἄλλοι ἐν Παλλήνῃ*. De fidero hic doctrinam Apollodori, vt et fufpicer interpolatum effe locum. Phlegra et Pallene eadem eft regio, cherfonnefus Thraciae feu Macedoniae; v. vel Stephan. Byz. h. v. Melius Theon Progymn. p. 91. καὶ τὴν πόλιν μὲν Φλέγραν, νῦν δὲ Παλλήνην. Vere enim Phlegra, campus Phlegraeus, in Pallene fuit, terrae motibus concuffae ruinis incendiisque notabilis. Sed Phlegrae nomen traductum ad alia loca caecis ignibus exufta; quod cum aliis iam Gesner. ad Claudian. p. 444 docuit. Ita campi Phlegraei ad Cumas Italiae, ad quos etiam Gigantum pugnam reuocarunt; v. Strab. V. p. 376. B. 372. C. 430. C. Polyb. III, 91, 7. Diodor. V, 71. In Arcadia ad Alpheum indigenae ap. Pausan. VIII, 29. et in Tarteffo, adeoque in extremo occidente, gefta Gigantum collocat Schol. II. §. 479. *ἐν Φλέγραις*. communior forma eft ἡ *Φλέγρα*.

quae et inf. II, 7, 1. occurrit. τὸ Φλέγραιον et Φλεγραῖον πεδῖον. — §. 4. Gigantum nomina occurrunt plura, hic non memorata; in his est *Mimas* inter primores habitus ap. Eurip. in *Ione* 215. Horat. III, 4, 53. vbi plures recitat. *Porphyrion* et *Alcyoneus*: alter notus est ex Horat. III, 4, 54. et Pindaro P. 8, 15. alter Antaei ex Terrae contactu recreati fabulam suppeditavit; (v. inf. II, 5, 11. §. 6.) ipse tantum in Pallene, in cuius finibus ex Terra natus erat, hoc muneris habuit; ἐν ἧπερ ἐγεννήθη γῆ h. Pallene. vt mox quoque patebit. Nec vero Gigantes poterant occidi, nisi mortali a diis in societatem pugnae adscito; tali vero pugnae socio a diis adhibito si vulnerarentur Gigantes, fas erat αὐτοὺς τελευτῆσαι τὸν βίον. Quod vero Alcyoneus Iouis armenta ex Erythia (ἐξ Ἑρυθρίας: male legabatur Ἑρυθίας) abegisse narratur, testatur et ipsum, ante eos, qui Heracleas condidere, antiquiores extitisse fabulas, quas illi in rem suam conuerterunt: nam et hoc ad Herculem et Geryonem traductum v. inf. II, 5, 10. Ex vulgari ac perpetuo poetarum vsu (nam de mythorum antiquissimorum incerta sede Solis, et de variis commentis super ea, nunc non agitur; ne quis mala fide me impugnet). Solis regia erat in extremo occidente; ibi etiam Solis equi stabulabantur; tum vero et boues: iis additus custos Geryon cum Orthro; mox Geryonis armenta ea facta sunt. Erant et horti ibidem, ab Hesperidibus nymphis custoditi; mox auocata a Sole et haec fabula, et ad Herculis res traducta. Ita multa, quae ab initio mera sententiarum ornamenta erant, in facta et res gestas mutata esse videntur. Sequentem locum ante oculos habuit Schol. Lycophr. 63. §. 6. ἐξήτει Φάρμακον: herbam, qua inuulnerabiles redderentur Gigantes: ad antiquas notiones compositus mythus, mox in Hecate, Medea et Circe frequentatus, nasci ex terra herbas, quibus vita

et immortalitas dari possit. — Iupiter inducit caelo noctem, et ita ipse herbam refecat, quam Terra quaerebat. Iupiter Herculem in pugnae societatem arcessiuit δι' Ἀθηναίης. fuit ergo Minerva Herculi comes adiuncta iam in Gigantomachia; quod translatum postea ad Iouem Thebanum. Alcyoneum in solitaria pugna interemtum ab Hercule etiam Pindarus meminit Nem. 4, 44. et quidem in campis Phlegraeis J. 6, 48. cf. N. 1, 100. Suidas in Ἀλκυονίδες, ex Hegesandri commentariis huius Gigantis filias patre occiso se in mare proiecisse et Alcyonides esse factas narrat. Hercules autem, quem hic dii στυμνοχον, h. εἰς συμμαχίαν vocant, erat diuersus quidem a Thebano: traducta tamen et ad hunc pugna cum Gigantibus. vid. inf. II, 7, 1.

§. 2. *Porphyrion* Iunoni vim inferre parat. Debit in prisco carmine commemoratum esse, quo consilio Iupiter Porphyrioni amorem Iunonis insillauerit; haud dubie vt ei insidias strueret. *Porphyrion* apud Pindar. P. 8, 15. 22. a Ioue et Apolline interemtus. Iunone seruata nomen accepisse Herculem, cum antea Nilus esset dictus, narrat Ptolem. Hephaest. Exc. e lib. II. p. 310 homo in fabulis nullo modo audiendus; vt semel hoc moneam. *Ephiattes* hic §. 2. non confundendus cum altero Aloi f. I, 7, 4. §. 4. Eurytum thyrso percutit Bacchus. Hinc Bacchus apud poetas *thyrsο* minatur, et apud Horatium II, 9, 7. *parce, Liber, parce, graui metuende thyrsο*: et in vasis pictis saepe ille visitur intentans alii thyrsum. Euripid. Ion. 210. in pictura: καὶ Βρομιος ἄλλον ἀπολέμοις πισσίοις βάκτροις ἐναλρεῖ γᾶς τέκνον ὁ Βακχεύς. Lusus poetici fuere alii in Satyris Bacchi comitibus et afinis rudentibus apud Eratosth. Catast. 11. Eurip. Cyclop. pr. In μύδρος int. ferrum candens, quod Vulcanum puta ex officina sua attulisse, vt solet fere vox accipi. cf. Hesych.

h. v. Fulmine percussus est Enceladus, et sub Aetna sepultus, apud Virgil. Aen. III, 578. pro eo Typhoeum memorat Pindar. P. 1, pr. Briareum Callim. in Del. 143. Alia loca congesta habet Bochart. in Chan. I, 28. Sed eius somnia etymologica non arripiam. — Pallas Gigantem prosternens in patera caelata Etrusca vulgo dicta occurrit; etiam in numo Gordiani ap. Eckhel. Anecd. tab. XIII, 15. Quod *Pallantis pelle* pro thorace vel clipeo utitur, videtur antiquior esse mythus; obtinuit mox *aegis*. Alterius Pallantis pellem hanc haberi videbis ap. Schol. Lycophr. 355. §. 5. Ἄλδος νυνέην. Orci galea, quam qui impositam haberet cerni nequibat, (veterum poetarum figmentum valde ingeniosum, cum ἄλδης sic proprie ὁ ἄδης) nota esse debet ex Homer. Il. ε, 845. Est eadem quam sup. I, 2, 1. §. 3. a Cyclopibus Plutoni curatam narrauerat Apollodorus. Gigantes fulmine prostratos, quia non nisi a mortali confici poterant, sagittis confixit, quod supra praedictum erat. cf. Pindar. N. 1, 102. Alii etiam Gigantes in Tartarum detrusos et cum Crono custodia habitos narrauerant: v. Schol. Il. 9, 479.

f. 3. De *Typhone*, s. *Typhoeo*; est enim Τυφῶνς, Τυφῶν et Τυφῶς. v. Etymol. M. Est quoque ap. Hesych. et in cod. Mosc. Hymn. in Apoll. ap. Ruhnck. Ep. crit. p. 21. Τυφῶνς. Ex Τυφῶς est Τυφῶ ap. Etymol. pro Τυφῶνι, Τυφῶ. at secundo casu Τυφῶ est a Τυφῶς in VII. ad Th. Aeschyli 519. Etiam haec narratio cuius prima memoria est Il. β, 182. 3. vestigia valde antiqui poetici auctoris seruat in multis; nec tamen probabis omnia. Multo simplicior est apud Hesiod. Θ, 821 sq. quem fere sequitur Schol. Aeschyli Prom. 351. yterque Typhoeum statim pugnae cum Titanibus subiiciunt. Porro videndus Hymn. in Apoll. 306 sq. At putide nimis et inepte per lib. I. et II. Nonnus in Dionys. ab lib. I, 153 sq. pugnam

aduersus sidera effinxit. Allo modo variatur fabula ap. Eustath. in Il. β. p. 345; ex quo emendandus Schol. Leid. Add. Schol. Lycophr. 177. quem exscripsit Eudoc. p. 406. Verum de his post Iablonskii diligentiam Panth. Aegypt. lib. V, c. 2. nihil desideres. Fabula in Syria est nata, mox in Ciliciam, in Phrygiam ap. Diod. V, 71. vbi v. Wessel. hinc in Siciliam traducta; iam ab Aeschilo Prometh. 351 sq. in loco classico, et in Pindaro, etiam ad insulas Pitheculas cum ipso vocabulo ἐν Ἀπιδμοῖς v. ad Virgil. Aen. IX, 715. Excurs. II. admixta mox nonnulla de Aegyptiorum Typhone; nec aliud quid subesse videtur, quam notio venti procellosi, (cf. Hesiod. Θ. 868. cum Schol. ad 304.) motus terrae, flammarumque erumpentium. Terra natus Typhon; vnde eum Γηγενῆ dicit Aeschylus: Terra et Tartaro editum narrat Hesiodus et Apollodorus c. Schol. Il. β, 782. at a Iunone editum esse Hymn. in Apoll. et sic Stefichorus ap. Etymol. M. in Τυφωεύς, e quo Eudoc. l. c. §. 3. ἐκ τούτων δὲ ἴσ. ε. manibus, quibus orientem et occidentem attingebat (ἐκτενομένην), vt serpentes pro digitis essent. At apud Hesiod. 824. centum capita anguinea Typhon habet, et sic alii ἐκατοντακάρηνον simpliciter appellant v. c. Aeschylus Prom. 353. Pind. P. I, 31. Insolens haud dubie et valde abhorrens species, nec a poeta elegantis iudicii profecta, rudi tamen antiquitati, etiamnum Indis aliisque, communis. Alias dicerem verba ἐκ τούτων δὲ — δρακόντων ex margine esse illata. Nec vero licet suspicari Apollodorum scripsisse in eundem modum ἐξ ὤμων δὲ, nam humanam speciem ei superne tribuit. §. 4. Pedes habuit anguineos, tanquam Terrae proles, extentos πρὸς αὐτὴν κορυφῇν, ipsius monstri verticem. Totum corpus κατεπτέρωτο, dubites pennis obductum, an alis? de his tamen Antonin. Lib. 28. l. c. ἐπεφύεσσαν γὰρ κεφαλαὶ πλεῖσται καὶ χεῖρες

καὶ πτέρυγες. Quatenam ἡμῶναι πέτραι, §. 5. quibus caelum petit, esse possint, quaeras; possint esse *candentes ignibus subterraneis*, αἰθόμεναι; sed probabilius, *montes cum silvis ardentibus*, vt sup. 6, 1. Gigantes ἡκόντιζον εἰς οὐρανὸν πέτρας καὶ δράκας ἡμῶναι. — μετὰ στρογγυλῶν ad serpentes refer. Aeschyl. 355. σμερδναῖσι γχυμφηλαῖσι στρογγυλῶν φόνον. At μετὰ βοῆς declarant versus Hesiodi vll. 830 sq. De *fuga deorum in Aegyptum* §. 6. ingeniosum est inuentum pro illa aetate; cum poeta meminisset ibi deos celi formis hieroglyphicis animantium. De deorum formis mutatis plura habet Antonin. Lib. c. 28. alia dabit Iablonsk. l. l. p. 50. 51. Illud observandum ex summa antiquitate petittum, quod Ioui l. l. ensis falcatus, *harpe*, tribuitur. cf. sup. ad I, 1, 3. Scilicet pugnat nunc cominus; alias ubique eminens, fulmen iaculando. §. 7. ἄχρη τοῦ Κασίου ὄρους. alii Κανκάσεν in V. L. Sane ad *Caucasum* Typhonem peruenisse ibique a Ioue fulmine percussum esse nar- rant alii, vt Apollon. II, 1214. vbi a Pherecyde ita traditum esse docet Schol. (quem exscripsit Eudoc. p. 407). *Casii* tamen *montis*, vel per Iouem *Casium* noti, qui in numis quoque obuius sit, in Syriae et Aegypti, ad Peli- sinum tamen propius, consiliis siti, mentio non male fit; nam in alluente eum Serbonide palude percussum ful- mine Typhonem submersum non minus alii tradidere, mutuati, vt apparet, rem ab Aegyptiis: v. inpr. Herodot. III, 5. Etymol. M. in Τυφώς. add. Iablonsk. l. c. p. 64 sq. Omnibus inter se comparatis *Caucasum* ab Apollodoro scriptum fuisse arbitror: cum is Pherecyde fere duce utatur: cumque ea sit antiquissima ratio, eoque ducant etiam verba illa: ὑπέρκειται Σοφίας, quod borealem mon- tium situm ex radice locorum adumbratione declarare videtur, non australem; cumque ad Casium montem Ty- phon demum paullo post, cum Iupiter, vinculis liberatus,

eum ad Nyfam persequutus est, peruenisse putandus sit, vt exputare licet ex ipso Apollonio II, 1214. 18. 19. et Etymol. M. in *Τυφῶς*, quemcunque tandem hic exscripsit auctorem. §. 8. *Τυφῶν δὲ ταῖς σπείραις περιπλεχθεὶς*; has dixit *ὄφρων κλεπτάνας* Aeschyl. VII. ad Theb. 497. spirae, quae totum clipeum circummeabant. — καὶ τὴν ἄρπην περιελόμενος, sc. *χειρῶν*, ex Iouis manibus extorquens. In seqq. puta Typhonem Iouem debilitatum in Ciliciam absportare. Per tendines excisos declarare voluit poeta vires exhaustas. Ceterum vt h. l. Typhon Ioui resciderat tendines, sic Copti fabulabantur, si Plutarcho fides de Is. p. 373 C. Mercurium Typhoni excidisse tendines eosque pro chordis intendisse. §. 9. *Δελφύνην δράκαιναν* Ioui victo apponit custodem Typhon. Occurrit nomine hoc draco qui Delphos obsederat, Python alias dictus. v. Apollon. II, 708. et Schol. qui vtroque genere adhiberi vocem obseruat. cf. Spanhem. ad Callim. Apoll. 101. Del. 91. et sup. ad I, 4, 1. Etiam in Hymno in Apoll. v. 300. *δράκαινα* memoratur, cui Iuno nutriendum dederat Typhonem, quae haec Delphyne esse debuit; sed loco ibi turbato nomen forte excidit. Fuit hoc tempus, quo Pan et Mercurius Ioui tendines restituerunt, illud, quo Pan Typhonem e fundo maris ad litus pellexit, vt Iouis fulmine percuti posset; quae fabula apud Oppian. Hal. III, 14 sq. Fabulae partem hanc §. 10. etiam Apollon. l. c. II, 1218. habet, et Nyfam ad Serbonidem paludem, circa Pelusium, reuocat; cf. Schol. Idem duo versus Herodori laudat: quos ex hymnis recitat Diodor. I, 15. vbi Wesseling. recte monet, Herodori versus eos esse non posse. Homerum minus bene substituit Cuper. Obsl. IV. p. 88. Simili modo male me habet Heliodori nomen, cuius versus duo de Delphyne recitat Schol. Lycophr. 208. Quae sequuntur, de Parcarum fraude, et de monte Haemo,

aliunde mihi nota non sunt. Quod *Haemus* §. 11. hinc nomen ducere dictus, quia Typhon multum sanguinis per vulnera effudit, conuenit cum aliis priscis etymologiarum exemplis. Ad urbem Aegypti, Hero, s. Heropolin, hoc tractum ab aliis ap. Stephan. in Ἡρώ, — ἡ Αἴμος ἐκλήθη, διὰ τὸ τὸν Τυφῶντα περαυνῶ βληθῆναι καὶ αἷμα ρυῖναι. Alias Haemi, montis, nomen ducitur vulgo ab Haemo, Boreae et Orithyiae filio: Schol. Theocr. 7, 76. Stephan. in Αἴμος. Omnia haec commenta sunt seriora. In Homero ἐν Ἀρίμοις, quos montes probabiliter ad Ciliciam referes, Il. β, 782. 3. ὅθι φασὶ Τυφῶτος ἔμμεναι εὐνάς: creditum ergo fuit, esse locum, in quo prostratus iaceret Typhon; scilicet sub terram fulminibus detrusus; vt tamen subinde iterarentur fulmina, quibus terra illa peteretur: nam dicitur terra ὑπὸ στεναχίζειν Διὶ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφῶνι γαῖαν ἰμάσσει. quoties solum, circa Typhonem, h. e. in quo prostratus ille iacet, fulminibus petit. Effertur enim res tempore praesenti ὅτε γαῖαν ἰμάσσει. non, ἰμασσε. Alloqui res referri posset ad illam ipsam pugnam, qua Iupiter Typhonem fulminibus prostrauit: quando Iupiter σκληρὸν ἐβρόντησε καὶ ὄβριμον, ἀμφὶ δὲ γαῖα σμερδαλέον κονάβησε καὶ οὐρανὸς εὐρυς ὑπερθε-ἐπεστεναχίζε δὲ γαῖα. vt est in Hesiodo 839 sq. loco alienis vers. interpolato: at sub finem vl. 857. αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ μὴν δάμασε πληγῇσιν ἰμάσσας, ἤριτε γυναιεὶς Typhon, στεναχίζε δὲ γαῖα πελώρη. additur: tertiam ignibus liquefactam esse ad statum (κασσιτεροῦ) morem: quae sane eum, quem nos appellamus, vulcanum declarare videntur. Certe hinc patet, p̄detae aetate, nobilem fuisse in montibus Arimis locum, quem fulmina frequentia insigniore modo peterent: seu vere, seu montis incendio subterraneo. Mare *Siculum* erit h. l. Ionium. Ζεὺς ἐπέβριψεν Αἴτην — haec iam vulgatiōra. v. Pindar. Ol. 4, 12. P. 1, 29 sq. Aeschyl. l. l. 383 sq. Diod. V, 71. n. 49. Hygin. f. 152.

CAP. 7.

Sequitur nunc novus fabularum ordo: Hellenici mythi, seu narrationes Hellenum de stirpis suae originibus, fama prisca acceptae; ex quibus antiquiores obscurae sunt partim ipsa vetustate partim sermone et narrandi modo prisco a poetis varie accepto et ornato. Praefixum, tanquam et ipsum hoc fama antiqua acceptum esset, commentum poetae antiqui de ortu hominum ex fabrica Promethei, non absurdum, si de vita hominum per artes igne inuento exulta, cum his ipsis autem subeuntibus cupiditatum pestibus corrupta, accipiat; reliqua forte ad ornatum fuere attexta. Subtextitur diluvium Deucalioneum, ex vltima hominum memoria repetitum, ultra quam nihil erat, quod meminissent Hellenes; procedit igitur ab hoc diluvio Hellenum historia, quae, ut plerumque fit in antiquissimis historiis, meris genealogiis contexta est. Deucalion autem habitus stirpis Hellenicae auctor, eoque omnino hominum et urbium. Apollon. III, 1087. 8. Ὁς πρῶτος ποίησε πόλεις καὶ ἐδάεματο νηοὺς Ἀθανάτοις, πρῶτος δὲ καὶ ἀνθρώπων βασιλευσε. Ceterum in his Hellanicus antiquissimus auctor fuit, cuius etiam Δευκαλιωνία laudatur, ut apud Schol. Apollon. III, 1025. haud dubie pars maioris operis. vid. Clemens Alex. Strom. VI. p. 752. l. 15. (p. 629) praeter hunc, Acusilaus.

§. 1. Ad sqq. videndus Aeschylus in Prometh. conf. eius Schol. ad 1021. Sed fundus est in Hesiod. O. 510 sq. Add. Eργ. 48 sq. in quibus iam diversos ornandi mythum antiquum modos, quos alii arripere, agnoscere licet. Add. Apollon. II, 1251. 4. et ibi Schol. Alium de Prometheo locum Apollodori vid. in Fragmentis ex libb. περὶ Θεῶν. n. 37. Sed totam fabulam de Prometheo docte exposuit Schüzius V. C. ad Aeschyl. Prometh. Exc. I. §. 2. De Caucaſo si bene memini, nec Hesiodus nec

Aeschylus mentionem iniicit: alter locum supplicii Promethei omnino non attingit, alter Scythiae fines versus Oceanum Scythicum memorat. Subnata primum Caucaſi notio videtur in Herculis fabulis; cf. nostrum II, 5, 11. §. 12. ex quibus eum montem adſciuiſſe videtur ipſe Aeschylus in Prometheo *λυομένῳ*, cuius argumentum erat ex Herculis rebus ſumtum,

f. 2. De *Deucalione* et *diluvio Deucalioneo* v. Prideaux ad Marm. Oxon. p. 337 ſq. et laudd. ad Hygin. f. 153. vbi et de matre agitur. Noſtrum exſcripſit Schol. II, α, 10. Schol. Ven. ad α, 126. laudato in fine Apollodoro. Plures nomine Deucaliones fuiſſe docet Schol. Apollonii III, 1086. Ipſe poeta Deucalionem inter primos vitae melioris auctores refert, quippe qui vrbes et templa condiderit et rex fuerit; vſ. 1048. §. 1. τῶν περὶ Φθίαν τόπων. Theſſaliam etiam Hellenicus ediderat. vid. Schol. Apollon. III, 1085. Certe ex iis locis Hellenica ſtirps erat oriunda, et antiquiores mythi Hellenici, vti hic ipſe mythus de diluvio, ex Theſſalia originem duxiſſe videntur. §. 3. τὰ πλεῖστα μέρη τῆς Ἑλλάδος. qui primi narrarunt, haud dubie Hellenadem Theſſaliae intellexerunt. Etiam Ariſtot. Meteorol. I, 14. vbi dixit, rerum naturam ita ferre, vt certis temporum interuallis modo in hac modo in illa terra imbres et aquarum eluuiſiones eueniant, pergit, ὥςπερ ὁ καλούμενος ἐπὶ Δευκαλίωνος κατακλυσμός· καὶ γὰρ οὗτος περὶ τὸν Ἑλληνικὸν ἐγένετο μάλιστα τόπον, καὶ τοῦτου (ſc. τοῦ τόπου) περὶ τὴν Ἑλλάδα τὴν ἀρχαίαν. αὕτη δὲ ἐſτὶν ἡ περὶ τὴν Δαδώνην καὶ τὸν Ἀχελῶνα· οὗτος γὰρ πολλαχοῦ τὸ ῥεῦμα μεταβέβληκεν. ὥκουν γὰρ οἱ Σελλοὶ ἐνταῦθα, καὶ οἱ καλούμενοι τότε μὲν Γραικοί, νῦν δὲ Ἕλληνες. coniectura adeo ille ſua Deucalionium diluvium ad loca verſus occidentem Theſſaliae renocat, in quibus Acheloi eluuiſiones ſubinde enenire ſolebant. Vulgatioꝝ tamen fuit altera fama in orien-

tali parte Thessaliae eluviem aquarum aliquando extitisse, cum amnes nondum, in his Peneus, per claustra montium in mare Aegaeum erupissent. Loc. cl. Herodot. VII, 129. vbi quoque probabilis rei ex motibus terrae causa subicitur. Ex vulgari opinione, de motu terrae a Neptuno repetito, traditus ille est ibid. auctor Thessaliae conualium aqua liberatarum. In Heraclea aliqua ad Herculem idem hoc translatum fuisse apparet ex Senecae Herc. fur. 285 sq. quo deduxerat forte Herculis pugna cum Gigantibus narrata. Cum similis memoria eluviæ aquarum trans Oetam in Boeotia et Phocide aliquando factae extaret; de qua lacus plures, in his imprimis Copaicus (Κωπαῖς λίμνη) testarentur; coniuncta utraque fama, diuini mythica narratio variis modis contexti coepit. Eodem tempore chronologi Phaethontis combustionem mundi australis commemorarunt; v. Tatiani. ad Gr. 60, ex quo Clem. Alex. et Euseb. Appulit nauem Deucalion ad Lycoream Parnassi, cf. Marm. Parium l. c. Ibidem (add. l. 6. Prideaux p. 356) vide de sacro, quod Ioui *Φυξίω*, effugii ex aquis auctori, Deucalion fecit. Aqua recepta est per *χάσμα* templi Iouis Olympii Athenis; aliorum fide in templo deae Syriae Hierapoli. Lucian. de dea Syria 13. Tenuit ab hoc tempore Deucalion urbem Opuntem in Locris; (v. Pindar. Ol. 9, 64 sq.) secundum Apollodorum, Cynum, v. Fragm. ex *περὶ γῆς* ap. Pind. Schol. ad e. l. 65. §. 6. Humanum genus lapidibus iactis reparatum. De voce *λάας* v. Etymol. M. h. v. Etiam haec fabula est ex iis, quae ex inepta etymologia natae sunt: vetus poeta *λαούς* ex *λάας* duxerat; De ea v. Pind. Ol. 9, 64-71. c. Schol. Ad eandem spectare videtur fragm. Hesiod. apud Strab. VII, p. 496. A. vbi lego; *Λευτούς ἐκ γαίης λᾶας πόρε Δευκαλίωνι*. Sunt autem ex antiquissimis inter Graecos Locri, iidem Eleges habiti; quos ad Pelas-

gicam ceteroqui stirpem pertinuisse constat. Scilicet Hellenica stirps priscos colonos sub sua signa collegisse videtur. §. 7. h. l. de Hellene ante oculos habuit Schol. II. μ, 117. Aliter Schol. Apollon. I, 118. Hellen τοῦ Διὸς καὶ Δωρίππης. Συγάτηρ δὲ Πρωτογένεια. alij aliter, cf. Schol. Pind. Ol. 9, 82 sq. 79.

f. 3. Ἕλληνας δὲ καὶ Νύμφης. — Ducta haec esse ex Hellanico, suspicionem mouet Schol. Platonis ad Sympot. Consentit fragm. Hesiodeum ap. Schol. Lycophr. 284. et Pind. P. 4. 253. cf. Prideaux ad Marmor Parium l. c. qui de toto qui sequitur loco est inspiciendus. Loca veterum classica sunt Strabo VIII. p. 587. C. (383.) Pausan. VII, 1. Conon. c. 27. αὐτὸς μὲν οὖν. non quasi ipse vocauerit posteros Hellenas; sed Hellenes nomen duxere ab eo. Ita et paullo post; τοῖς δὲ παισὶν ἐμέρισε τὴν χώραν terras diuissse dicitur filiis seu posteris; quod non magis verum quam de Noacho; sed tribuitur plerumque stirpis auctori tanquam res ab eo imperata aut prouisa, si quid posteris eius euenerit aut ab iis susceptum fuerit. Xuthum, quem noster Peloponnesum obtinuisse ait, alii in Atticam confugisse ibique Tetrapolin condidisse narrant. v. Pausan. l. c. Strabo l. c. post eum Iouis magna in Attica fuit auctoritas, dictaque illa ab eo Ionia et incolae Iones. cf. Strab. et Pausan. l. c. add. Herod. V, 66. Schol. II. ν, 685. Inde profugi Iones obtinere Aegialeam, mox Achaïam dictam; donec expulsi inde ab Achaeis rediere in Atticam. v. Pausan. l. c. vbi coaluere cum Pelasgis v. Herod. I, 56. II, 51. Translata itaque filii fata ad parentem. Apud Schol. II. α, 2. Xuthus Aeoli filius editur. §. 3. τὴν πέραν χώραν Πελοποννήσου intellige extra Peloponnesum, τὴν ἀντιπέραν, nam Hestiaeotidem ad Ossa et Olympum occupauit Dorus, vid. Herodot. I, 56, mox sub Parnasso habitauit stirps

Dorum et Tetrapolin Dericam condidit: de hac altera sede intelligendus Conon c. 27. add. Strab. l. c. — ἀφ' ἐαυτοῦ Δωριεῖς ἐκάλεσεν. Locus class. est Herodot. I, 56. e quo verba repetiit Stephan. Byz. in fragm. ἐκάλεσε h. e. locum et causam nomini fecit. §. 4. Aeolus βασιλεύων τῶν περὶ τὴν Θεσσαλίαν τόπων, h. e. ipsam Thessaliam tenens, quam incoluere Aeoles. Conon l. c. terras inter Asopum et Enipeum fluuios primam sedem assignat, et hoc verius; nam regiones nomen duxere ab exiguo tractu primitus ab auctore stirpis habitato. §. 5. *Perimede*. Apud Ovid. Met. VIII, 589 sq. est *Perimele*. Hippodamantis filia ab Acheloo per vim compressa et in vnam ex Echinadibus mutata. Diuersa autem haec Perimede a sorore Amphitryonis, Licymnio elocata, inf. II, 4, 6. §. 6. *Hippodamantis* filiam Euryten inf. I, 7, 10. Porthaoni nuptam videbimus. De *Oreste* nulla alia mentio facta occurrit. Μυρμιδόνας. Myrmidon hic Iouis et Eurymedusae f. a quo Myrmidones, Thessaliae partem et Aeginam insulam incolentes, cf. Munker. ad Hygin. f. 52. extr. pro qua origine alii absurdam etymologiam ἀπὸ τῶν μυρμήκων substituere. cf. inf. III, 12, 6. §. 7. — Est autem hic *Actor*, qui Phthiam tenuit, Eurytionis pater, (inf. I, 8, 2. §. 6.) diuersus ab altero, Deionis filio I, 9, 4. et Menoetii patre (inf. I, 9, 16. §. 8). Confusi tamen vterque, vt apud Eustath. II, β, p. 113, 1. Omnino in *Actoribus* diuersae stirpis saepe fiunt turbae vt apud Diodor. IV, 72. vbi v. Westf. v. inf. Obsf. ad III, 13, 1. pr.

§. 4. *Alcyonē*. De ea et de *Ceyce* Hesperii, siue Luciferi f. v. Munker. ad Hygin. f. 65, et Intpp. ad Lucian. Halcyon. T. I. p. 177. Verba Apollodori conueniunt fere cum Schol. Aristoph. Av. 251. Sed quod in hoc scribitur: ὁ μὲν ἐκάλεσεν ἐαυτὸν Δία, ἡ δὲ Ἥρα, probabilius facit insolentiae crimen, quod iis impingitur: nam, quod in

Apollodoro est: *Ceycem appellasse uxorem Iunonem*, poterat inter blanditias haberi. Sequitur tamen hoc etiam Clemens Cohort. p. 47. f. Omnino varietas narrationis est de *Alcyone* et *Ceyce*: videntur tamen omnia redire ad regem Trachinis, apud quem Hercules deuertit inf. lib. II, 7, 7. Nostram ante oculos habuit Schol. II, 1, 558. cf. Eustath. p. 776, 19. §. 3. *Triopae* nomen haud obscurum est in antiquitate mythica, cum Thessaliae tum Rhoditum Cariae: in qua templum Apollinis Triopium et Apollo Triopius nota nomina fuisse. Inde quoque diuersitas generis iam a Diodoro memorata, lib. V, 61. vbi v. Not. Natus ex eo Erychthon, misera fame notus vel ex Calimacho in Cer. 98 sq. vbi v. Spanhem. Quatenus ex Canace susceptus fuit, inter Aeolidarum genus refertur. Stirps itaque haec est:

Aeolus
|
Canace ex Neptuno
|
Triopas
|
Erychthon
cum fororibus.

Alius Triopas est in Argolicis, v. Schol. II, 7, 75. Iasi et Pelasgi pater, memoratus in Inscript. Herodis p. 66. Visc. De *Aloidis* narratio videnda apud Od. λ, 304 sq. vbi cf. Eustath. spectat ea ad Boeotias fabulas; Ascram eos condidisse et Musarum religiones instituisse primos Boeoti narrabant: Pausan. IX, 29. Sed fuit inprimis audacia animi et statura corporis prodigiosa; id quod seu fama vetus seu poeta ita narrauit, vt in seqq. videbimus. Hesiodum cum nostro eonsensisse, disco ex Schol. Apollon. I, 482. Fuere quoque *Ἀλωάδα* fabula Sophoclis: e qua nonnulla manare potuere. §. 6. *ἔδρασαν Ἀργην*. narratio est II, ε, 385, vbi cf. Scholion, (quod exscripsit Eudoc.

p. extr.) in quo multa grammaticorum commenta sunt super sensu et interpretatione fabulae; sed eam ab anti, qua dictione profectam esse non dubito: narrata erat Aloidarum virtus esse tanta, vt et Martem victum vincitumque tenerent. Ad eandem fabulam videntur spectare versus e Panyasi a Clemente laudati p. 30. extr. vbi *τλῆ δὲ καὶ ὀβριμόθυμος Ἀρης ὑπὸ πατρὸς ἀνάγκης*. Ceterum ab Apolline Otus et Ephialtes telis confixi sunt ap. Homer. Od. λ, 317. quem sequitur Apollon. I, 484. At Dianae consilio id factum tradiderant alii, seriores illi: itaque Schol. Homer. ad Od. λ, 317. *οἱ νεώτεροι δὲ Φαίλν*, inquit. Causam adiectam habet Hygin. fab. 28. quod Aloidae Dianam tentare ausi erant. Sequitur haec Callim. in Dian. 264. Ita conuenit fere narratio cum altera de Orione tentatore Dianae. In locis inferis in Odyss. I. c. sunt, nec causa affertur, nisi quod, ne Olympum expugnarent, praematura morte Aloidas esse praeuentos aiunt; propter eandem audaciam in Tartaro habitos narrat Virgil. Aen. VI, 582. Ornatum supplicium ap. Hygin. I. c. *ad columnam, auersi alter ab altero, serpentibus sunt deligati*. cf. ad e. l. Manker. Monumenta eorum erant Anthedone Boeotiae: Pausan. IX, 22. extr.

f. 5. De *Endymione* v. Pausan. V, 1. et doctum Schol. Apollon. IV, 57. 58. vnde intelligitur quod etiam ex poetarum locis et antiquae artis operibus constat, variis modis fabulam a multis fuisse tractatam, primo tamen auctore Hesiodo. Spectat autem ea cum sequentibus capp. ad res Aetolicas, quae nescio quo fato imprimis multis carminibus ac mythis fuere celebratae; in primis Oenei, Meleagri, Tydei, Diomedis res. Leda quoque *Αἰτωλίδς*, vt Apollon. I, 146. Aetoli origines ex Elide habebant. *Aethlius* Iouis et Protogeniae f. vt sup. I, 7, 2. §. 7. de eo v. ad Hygin. f. 271. Occupata ab eo Elia

v. Pausan. V, 1. At secundum alios ab Endymione, Clymeno delecto c. 8. pr. et sic Conon c. 15. Ζεὺς δὲ αὐτῷ δίδωσιν rogatu, puta, Lunae. *πειμᾶσθαι διὰ παντός.* obscurum est, qualis haec poetae, qui hoc commentus est, visa fuerit felicitas, immortalem esse, et aeterno somno frui. Prima Hesiodi narratio (ap. Schol. Apollon. l. c.) fuit haec; αὐτὸν ταμίαν εἶναι θανάτου, ὅτε θέλει ὀλέσθαι. Ex Apollonio Dyscolo Mf. Ruhnken. Epist. crit. p. 114. ipsa verba Hesiodi protulit: ἢν δ' αὐτῷ θανάτου ταμίας. (αὐτὸς αὐτῷ. quod et grammatici ad Homerum notarunt.) ἁθάνατος καὶ ἀγήρω praeclara est immortalitatis notio, Homero frequentata. In praeclaro hominum, multoque magis poetarum, sermone omnia quae praeclara aut vilo modo insignia habebantur, a diis procedebant, ut ex Homeri singulis fere versibus intelligitur. Si cuius nobilitas erat declaranda: a diis, a Ioue ille erat natus. Si pulcritudo; amatus fuerat a dea seu deo; hinc raptus a dea, ut h. l. Endymion a Luna, et deus factus. Poetae mox hoc loquendi modo vsi sunt ad narrationes iustas, variisque rerum argumentis et ornamentis distinctas, inde ferendas ac detexendas; finxere ad eundem morem alia aut traduxere: ita v. c. pulchri pueri ac puellae amantur a Nymphis, a Dite et Proserpina: aut in Olympo Ganymedes est a poculis, et sic porro. Adeo multa poetae ex veteris loquendi moris genio deduxere, quae nunc et ipsa inter fabulas sunt, sed secundi ac tertii, ut ita dicam, ordinis. Satis est semel haec monita esse. Ceterum locum e nostro repetiit Zenob. III, 76. Amorem Lunae et descensum de caelo variis commentis exornarunt, cf. Valken. ad Callimach. fragm. p. 65 sq. Anaglyphia vide nobiliora in Admirandis Romae.

l. 6. Αἰτωλός. praeter hunc, Endymionis filii fuere *Paeon* et *Epeus*, qui Elidem obtinuit, a quo *Epei* dicti.

cf. Pausan. V, 1. Canon c. 15. Apud Schol. Ven. A. ad Il. λ, 867. ex Neptuno et Eurypyle, Endymionis filia, natus Eleus, cuius filii fuere Alexis et Epeus: a quo Epei dicti. Eaquē ex Aristotelis Peplo sunt memorata. ἀποκτείνας Ἄπιν τὸν Φορωνέως: v. inf. II, 1. pr. ἐν τοῖς ἐπ' Ἀἰῶνι ἄθλοισι addit Schol. Pind. Ol. 3, 22. ἀκούσιον Φόνον simpliciter memorat Schol. Il. ν, 218. Quod Apis hic Phoronēi f. editur, aduersus temporum rationes peccat. Ἄπιν Ἰάσονος ἐκ Παλλαντίου τοῦ Ἀρυχάδων memorat Pausan. l. l. p. 376. extr. Vitium tamen in his quoque latet; nam aut Ἰασίδης ille fuit vel Ἰασίων Electrae f. inf. III, 12, 1. aut Ἴασος, pater Atalantae inf. III, 9, 2. Aetolum a Salmoneo expulsum, ad Ephori fidem narrat Strabo VIII. p. 547. B. et lib. X. p. 711. Κουρήτιδα χώραν. vid. ad h. l. imprimis Strabo X, 711. B. C. Curetes antiquiores incolae. Ab Aetolo Aeolēs ex Elide adducti, et ab ipso terra Aetolia v. Pausan. l. c. Scymnius Chius v. 472 lqq.

I. 7. *Pleuron* et *Calydon* vrbes Aetoliae et principes; etiam Homero pro Aetolia tota dictae Il. ν, 218. ξ, 116. Ὀξύλος. Oxylus hic diuersus habendus ab eo, qui inf. II, 8, 3. memoratur, Andraemonis, ap. Paul. V, 3. Hae- monis f. v. Verheyk. p. 214 lq. δεινότη γένεσσι ille ab Ae- tolo Endymionis f. computatur: v. Strabo l. l. p. 711. B. *Thestius* Agenoris nepos h. l. at filium tradit Paul. III, 13. p. 239. extr. ex Ario: Ἀρείος φησὶν ἐν τοῖς ἐπεσι. forte: Ἄσιος. et si Ἀρεὺς poeta est ap. Antonin. Lib. cap. 12. quod petitum esse ait ex Areo: καὶ Ἀρεὺς, ὁ Λάκων, ἐν ἄσματι Κύνων. quod sane cum Thestio nil commune habet. Pro *Demonice* mater Thestii Androdice est ap. Schol. Apol- lon. I, 146. et ex Eumelo Pantidyia. Παρθάνα. v. mox ad f. 10. extr.

f. 8. De *Eueño* v. Schol. Il. ι, 553. Eustath. p. 776, 10. Hygin. f. 242. et ibi laudat. imprimis Plutarch. Parall.

p. 315. E. vbi Martis et Steropes f. editur. Ad fabulas Aetolicas etiam haec Marpeffa in chorea puellarum ludens ab Idā rapta spectat; non raptam, sed cursu curuli abductam narrarant alii; sed prior illa narratio videtur fuisse Simonidis. Nam in Schol. B. ad Il. 1, 553. subscriptum est οὕτως δὴ Σιμωνίδης τὴν ἱστορίαν περιέγραψται. Ibidem Idas eam rapuit ex *Ortygia in Chalcide*. Noli de Euboea cogitare; res in Aetolia gesta est. Scilicet in Aetolia erat mons Chalcis, et in eo Ortygia, vt disco ex Strabone X, p. 705. B. C. add. Schol. Apollonii I, 419. vbi: καὶ Νίκανδρος ἐν τρίτῃ Αἰτωλικῶν ἐκ τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Ὀρτυγίας φησὶ τὴν Δῆλον ὀνομασθῆναι Ὀρτυγίαν. γράφων τάδε· οἱ δ' ἐξ Ὀρτυγίας Τιτηνίδος ὀρμηθέντες, οἱ μὲν τὴν Ἐφεσον, οἱ δὲ τὴν πρότερον Δῆλον καλουμένην, ἄλλοι δὲ τὴν ὁμοτέρμονα Συκείας νῆσον, (ad Syracusas) ὅθεν πᾶσαι Ὀρτυγίαι βοόωνται (non βοῶνται nec βοῶνται). Vides membra versuum. Euenum fl. antea Lycormam dictum memorant quoque alii.

f. 9. *Idae et Apollinis pugna de Marpeffa* nota ex Il. 1, 553. vbi v. Schol. qui cum Apollodoro consentit; ex eo Eudoc. p. 237. Ex templo Apollinis Marpeffam abstrahit in Cypseli arca ap. Pausan. V, 18. Ad Arenen Messeniae pugna facta. Marpeffae filia Cleopatra, Meleagri vxor, dicta eadem Alcyone, quod mater tum, cum rapiebatur, alcyonis more quæsta erat ibid. 557-560. Diuersa eius stirps est ap. Pausan. IV, 2. extr. ex Cyprio carmine.

f. 10. Mira est diuersitas in *Thestii stirpe*, apud Pausan. VIII, 45. p. 693. (Prothous et Cometes in venatione Calydonia memorantur) praeprimis in *Ledae matre*. Schol. Apollon. I, 146. ex Pherecyde Laophonten edit; Leucippen Hygin. f. 14. p. 48. vbi ex ea Iphiclum et Althaeam natam ait; quam cum fratre ex Deidamia Perieris f.

editam memorat Schol. Apollon. I, 201. Fecit quoque turbas *Thestii* et *Thespii* nominum confusio, de qua v. Wessell. ad Diodor. IV, 68. l. 23. Munker. ad Hygin. f. 77. Alia diuersitas est quando *fratres Althaeae* commemorantur. v. ad Hygin. f. 173. p. 283. Pausan. VIII, 45. p. 693. f. Schol. A et B. Il. 1, 563 et 580. Antonin. Lib. c. 2. f. Saltem verbo haec monenda sunt, ne quis haereat, si in tam diuersa incidat; nam in iis tempus consumere aut doctrinam ostentare quenquam nolim. De *Iphiclo* v. Apollon. I, 201. idem inter Argonautas inf. I, 9, 16. *Filii tres Porthei*, "Αγριος, Μέλας, Οινεύς, memorantur ab ipso Homero Il. ξ, 115 sq. Apud Schol. et Eustath. sunt Lycopseus et Alcathous Agrii filii, occisi a Tydeo, quod eius parentem Oeneum cum Melane exagitarant, haec ipse Apollod. attigit inf. I, 8, 6. Suspicio adeo voc. Λευκωπεύς h. l. male esse intrusum; etsi diuersos auctores sequi noster potuit. *Alcathoum* Oenei fratrem mox I, 8, 5. iterum memorat cum *Melane*, et *Agrii filios* I, 8, 6. recenset. Fuit Alcathous inter procos Hippodamiae, Oenomaï f. ap. Schol. Pindari Ol. I, 114. *Laocoön* Oenei frater, eoque Porthaonis f. ab nostro omissus, occurrit ap. Apollon. I, 192. et Hygin. f. 14. p. 48. vbi v. Munker. *Sirenes*: h. l. Acheloi et Steropes sunt progenies; sup. I, 3, 4. Acheloi et Melpomenes; vbi vid. Obsl. Ex sanguine Acheloi cornu euulso natas narrat Liban. Narrat 28. nescio quo auctore. Fuit Epicharmi tragoedia Σειρήνες. Porthaonis filiam *Eriboeam* (s. Periboeam) Aiakis matrem, memorat Schol. Lycophr. 452. At ea est Alcathoi filia inf. III, 12, 7.

CAP. 8.

I. 1. Desideramus ad fabulas Aetolicas maxime τὰ Αἰτωλικά Nicandri. *Oeneus* a Baccho accipit vitem. Fabula ex nomine ficta, memorata quoque ab Hygino f. 129.

Alia v. ap. Athenaeum lib. II. pr. ex Hecataeo. Ibidem amor Bacchi in Althaeam, e qua Deianira nascitur. Alludit Euripides Cyclop. 39. Alium locum ex Theophilo in Autolycum excitauit Gale: (lib. II. c. 7. p. 102. ed. Fabric.) Est is descriptus ex Sátyro historico de demis Alexandrinorum: fuit in iis demus seu Φυλή (nam videtur Theophilus confundere) Ἀλθῆς ἀπὸ τῆς γενομένης γυναικὸς Διονύσου, θυγατὶς δὲ Θεοτίδου, Ἀλθαίας Δηϊανειρῆς, ἀπὸ τῆς θυγατρὸς Διονύσου καὶ Ἀλθῆας, γυναικὸς δὲ Ἡρακλέους. — Θεοτὶς ἀπὸ Θεοτίου τοῦ Ἀλθαίας πατρός. (Ita constituenda haec esse videntur. Nam tribus Alexandrinorum ab Herculis stirpe nomina sua mutuatae erant: cum hac autem coniuncta habebatur stirps Bacchi per Deianiram, Althaeae filiam ex Baccho: vnde idem Satyrus p. 96. Διονύσου καὶ Ἀλθῆας τῆς Θεοτίου γεγενῆσθαι Δηϊανειραν et sic porro.) ὑπερπηδήσαντά τὴν τάφρον. quodnam hoc tam atrox scelus? ne comparandum quidem cum Remi audacia! Non alibi memoratum hoc vidi; intelligendum forte de fossa vineae aut de septo, quo vinea aduersus praedonum vim et fraudem munita esse debebat; ita vt ignarus falsa opinione adductus filium ipse pater necaret. τὴν τάφρον rescripsi, quod et Pal. ac Regg. offerunt; vulgo vitiose τὸν τ. Mox παρὰ τοῦτον tacite receptum in ed. Salmur. et Par. pro vulgato παρὰ τούτῳ, quod alienum sensum habet. Ceterum de liberis his Oenei vid. Antonin. Lib. c. 2. ibi est Φηρέυς, qui h. l. Θυρεύς, quod saltem refingendum videtur Θηρεύς. Gorge Andraemōnē nupta: qui in regno Aetolorum successit: inf. f. 6: erat is; pater Thoantis, qui saepe apud Homer. v. c. Il. β, 638. Θόας, Ἀνδραχίμονος υἱός. Quinque Oenei filias enumerant Schol. breuiā Il. II, 58c. a Barnes interpolata, Gorgen, Deianiram, Polyxo, Melanippen, Autonoeen, quatuor Schol. Vict. et Antonin. Lib. Metamorph. 2: Gorgen,

Eurymeden, Deianiram, Melanippen. Gorge a nonnullis pro Tydei matre habita: vid. mox f. 5. *Deianiram* res bellicas aliaque virorum studia sectatam esse, alibi dictum non memini; superest hoc servatum ex veterè poeta.

f. 2. De *Meleagro*. Exscripsit locum Zenob. V, 33. cf. Hygin. f. 171. et 4. De genere Meleagri agit Mezir. p. 279. et de vxore Cleopatra p. 281. Nomen eius in scena quoque fuit agitatam; erat Meleager Sophoclis; et Euripidis; et puto ad eum spectasse Πλευρώνιαν Phrynichi. ὃν ἐξ Ἀπεος γ. φ. Sic Euripides in Meleagro tradiderat, vt ex Plutarch. Parallel. p. 312. A. disco. De *Meleagro* et venatione suis Calydoniae iisque quae insequuta sunt, locus class. Iliad. 1, 529 sq. vbi cf. Schol. Ovid. Met. VIII, 270 sq. add. Antonin. Lib. c. 2. Hygin. f. 174. et ibi laudd. Diod. IV, 34. Callim. in Dian. 260.

Ad nomina, quae §. 4. sequuntur, v. Hygin. f. 173. Ovid. Met. VIII, 267 sq. Habet etiam recensum Eudocia p. 222. Plures ex iis sunt inter Argonautas, de quibus v. Catalogus Argonaut. a Burmanno confectus ad Valer. Fl. *Peleus* ex Phthia venit, quo confugerat ex Aegina ad Eurymedem, inf. III, 13, 1. *Atalanta* Schoenei f. Atqui ea, quae venationi interfuit, Iasi erat, quod ipse Apollodorus sequitur inf. III, 9, 2. Saepe sic in vtraque Atalanta peccatum; qua de re satis multae exstant observationes viror. doctor. v. ad Hygin. 173. ad Propert. Aelian. inpr. Spanhem. ad Callim. Dian. 216. Gal. ad h. l. §. 5. *Cleopatra* Idae et Marpeffae (I, 7, 9.) filia: clara ex Homer. Il. 1, 552. 3. 4. Vt autem intelligas non tenue ac vile munus exuias has apri fuisse, tenendum, iis indutum victorem mox incessisse, conspicuum adeo factum hoc virtutis praemio per omnem Graeciam; vt Hercules leonis exuiis insignis erat; aut illud diis dedicasse. §. 7. οἱ δὲ Θεοῖς παῖδες: nominati supra I, 7, 10. at apud Ovid.

Met. VIII, 440. 2. sunt Plexippus et Toxeus. — κατὰ γένος αὐτοῖς προσήκειν λέγοντες. h. e. si Meleager recusaret, ad se, Meleagri auunculos, iure quasi hereditario deuolui exuias illas; in quem sensum iniuriam Thestiadis factam interpretatur Diodor. l. c. p. 280. pr. Nisi γένος de sexu accipiendum: si Meleager accipere nollet exuias, se tamen sexu potiores, et feminae praeferendos. Ita accepit Zenob. λέγοντες κατὰ γένος αὐτῆς διαφέρειν, se propter sexum virilem ea potiores esse; nec aliter Schol. Aristoph. l. c. Ran. 1269. Apud Antonin. Lib. l. c. dimidiam tantum praemii partem sibi postulant Thestii filii: φάμενοι μετεῖναι τὰ ἡμίσεια τῶν γερῶν ἐκυτοῖς. At Ovid. l. c. 433. *Pone, age, nec titulos intercipe femina nostros, Thestiadæ clamant.*

I. 3. Οἱ δὲ φασίν. huius alterius narrationis fundus est Homerus II. 1, 525 sq. cf. Antonin. Lib. c. 2. Ἴφικλου. paullo ante inter heroes venatores erat Ἴφικλῆς Ἀμφιτρυῶνος ἐκ Ὀηβῶν. Volunt etiam diuersos esse Ἴφικλον, Phylaci filium, (de quo inf. I, 9, 12. Alterum Iphichum Thestii f. paullo ante vidimus I, 7, 10.) et Ἴφικλῆν, Amphitruonis f. Herculis fratrem. Disputatum est a viris doctis in vtramque partem: nunc satis conuenit, esse duplicem formam vnus eiusdemque nominis: Ἴφικλος et Ἴφικλῆς, vt Πάτροκλος et Πατροκλῆς et alia. Est etiam Ἴφικλεύς. cf. Ruhnken. ad H. in Cer. p. 28. Nec in controuersiam vocata res fuisset, si ad Homerum attendissent, cui Ἴφικλος et βίη Ἴφικληίη promiscue de Phylaci filio dicta sunt. Apollodorus noster aut ipse variat pro diuersis quos sequitur auctoribus, aut variant librarii, in locis diuersis: I, 7, 10. II, 4, 8. II, 7, 3. et al. Communior tamen est ratio, vt Herculis frater *Iphicles*, pater Iolai, sit: cui h. l. volebant Thestiadae asserere τὰ ἀριστεῖα. et si Iphichus Thestii bene locum haberet; vt fratres eius

causam tuiti sint. §. 3. ἐξελθόντος δέ nimis breuiter; scil. vrbe obsessa *Calydone*. Hanc oppugnabant *Curetes*, ex *Pleurone*; Pleuroni imperabat Thestius: cuius filii in exercitu Curetum ante urbem erant. At *Calydonem* inhabitabant *Aetoli*, quibus Meleager cum patre Oeneo (Il. 1, 577.) praererat. cf. Strabo X. p. 714. B. ἀράσασθαι κατ' αὐτοῦ. pro vulgari καταρᾶσθαι αὐτοῦ. Etiam Antonin. Lib. 1. c. ὅτι αὐτοῦ (ita malim quam αὐτῶ) κατηράτατο ἢ μήτηρ. int. autem, matrem filio mortem esse imprecatam: cf. Homer. l. c. 567. §. 4. ἀποθανεῖν. Meleager in pugna caesus; Apollinis telo secundum τὰς Ἥολας et Minyadem apud Pausan. X, 31. p. 874. Sunt igitur haec duo carmina inter eos, de quibus supra erat: οἱ δέ Φαειν. ἀπωρνεώθησαν, in aues *Meleagrides* fuere mutatae vid. Anton. Lib. 1. c. Hygin. f. 174. et ibi Intpp. Simile figmentum est de auib. Diomedeis, Memnoniis: cf. ad Virgil. Aen. XI, Exc. I. *Metamorphoses* alioqui Apollodorus noster vix attingit; nec sunt illae, perpaucis forte exceptis, valde antiquae aetatis fabulae. γυναῖκες sorores sunt, excepta Gorge et Deianira, vid. Hygin. l. c. et ibi Munk. cum Antonino Lib. 1. c. extr. Ouid. l. c. VIII, 542. 3.

f. 4. De Oeneo et Periboea tam varia, quae hic leguntur, tradita fuere ab iis, qui Aetolica, tum qui Tydeires carminibus ornauerant, imprimis in bello Thebano: inf. III, 6 sqq. *Periboea* Hipponoi f. Memorantur hoc nomine plures aliae: in his nobilissima, Telamonis vxor, Aiacis mater, Alcathoi f. v. inf. III, 12, 7. p. 255, *Hipponous* notior est Capanei pater, inf. III, 6, 3. *Periboeae* pater an idem cum eo sit, mihi non constat. πολεμηθελος Ὠλένου, intellige Aetoliae urbem: altera mox, ab Hesiodo memorata, est Achaiae. ὁ γράψας τὴν Θηβαίδα vid. index auctt. vt et mox de *Pisandro*. Ex Thebaide ergo petitum esse puto, quod *Periboea captiua* dicta est apud

Hygin. f. 70. ὑπὸ Ἰπποστράτου. Hanc alteram Hesiodi sententiā attingit Diodor. IV, 35. sed a Marte violatam ait. Versus duo ex Hesiodi loco illo servauit Schol. Pindari Ol. 10, 46. τὴν δ' Ἀμαρυγκίδης Ἰππόστρατος, ὃς ὁ Ἄρης, Φυκτέως ἀγλαὸς υἱὸς, Ἐπειῶν ἔρχαμος ἀνδρῶν (sc. ἔγχευε vel simile voc. vix tamen sana haec, nam eundem Phyceti f. et Amaryncidem appellatum tradere vix potuit. Forte de certamine agebatur, et τὸν δ' — Φυκτέως ac potius Φυκτέος, ἀγλαὸν υἱὸν vicerat Hippostratus. Damno tamen et hanc coniecturam; nam in patris Amaryncei ludis funebribus vix filius certasse videtur. Versus in medio excidisse videtur. Laudauit versus Hesiodi Ruhnk. Ep. crit. p. 111. Amaryncei nomen, fuit clarum inter Epeos. Il. ψ, 630. vbi ludi funebres ei a filiis habitī memorantur.

f. 5. εἰσὶ δέ τινες. Prope ad haec accedunt Prouerb. e cod. Vat. ap. Schott. p. 320. (locus is, quem laudat ad h. l. Gale sub Zenobii nomine) τὴν γὰρ θυγατέρα τοῦ Ἰππονόου Περιβοίαν Οἰνέως βιάζεται. γυνὴ δὲ ταύτην ἔγκυον οὔσαν ὁ πατήρ, ὕφορβῳ παρέδωκε μετὰ τοῦ γενομένου παιδὸς Τυδέως. §. 2. Sequuntur narrata de Tydeo: nota ex Thebaide, etiam ex tragoediis: in quibus fuit Theodectis Tydeus. Gorge, Oenei f. v. sup. c. 8, 1. Antonin. Lib. Met. 2. Μέλανος, patrui v. I, 7, extr. Huius filios, Tydei patrueles, a Tydeo occisos, variis nominibus memorant: Ἀλκίθοον καὶ Λυκωπέα Diodor. IV, 55. cum Schol. Il. ξ, 119. et Eustath. in nota Wessel. add. Schol. Aeschylī in Sept. adv. Theb. 578. vbi Ἀλκίθοον καὶ Λυκωπέα leg. Λυκωπέα. Melanippum memorat Hygin. f. 69. vbi v. Munk. et van Stav. de ceteris v. V. L. ἀνεψιὸν Schol. Il. δ, 376. nominat. Pertinet huc (ad 5. §. 3. 4.) Schol. Mf. Victor. ad Il. ξ, 114. ὁ δὲ Τυδεὺς Οἰνέως καὶ Περιβοίας τῆς Ἰππότου (corr. Ἰππονόου) ὃς ἀνεψιούς, ἐπιβουλεύοντας Οἰνεῖ, Λυκω-

πέα καὶ Ἀλκιάδου, ἀπέυτεινεν ἀγρόθι σὺν αὐτοῖς δὲ ἄκων
(leg. διάγων) καὶ τὸν πατραδελφεὸν Μέλαντα συνδαίνυτο
γὰρ αὐτοῖς. καὶ Φεύγων τὸν Φόνον, ἦνεν ἐς Ἄργος. καὶ κα-
θάρσεις ὑπὸ Ἀδράστου γαμεῖ Δηϊπύλην τὴν θυγατέρα αὐτοῦ.
Euripides vniuerse dicit Suppl. 148. Τυδεὺς μὲν. αἶμα συγ-
γενὲς Φεύγων χθονός. Tydei fuga haec §. 4. Argos ad Adra-
stum inter res antiquas celebratissimas est. v. inf. III, 6, 1.
ὑπὸ Μελανίππου τρωεῖς v. III, 6, 8, p. 212. Est is Astaci
f. Thebanus.

f. 6. Agrii filii, patruces Tydei, vid. I, 7, 10. De iis,
quae sequuntur, tam varie traditis, quia a pluribus poetis
tractata et ornata fuerant, vid. Pausan. II, 25. p. 167.
Hygin. f. 175. Antonin. Lib. f. 37. et ad e. l. not. p. 248 sq.
Schol. II, 5, 119. et Aristoph. Acharn. 417. haurient hinc
ii, quibus operae pretium est haec diligentius persequi;
sufficit monere, *Oeneum* Euripidis ad hoc idem argumen-
tum spectasse. De eo v. inter fragm. Eurip. nos non in
rebus narratis, sed in scriptore illustrando versamus. Fuit
alia quoque tragoedia, *Οἰνεὺς*, Philoclis. §. 2. Cum filiis Agrii
ipsum Agrium sustulerat Diomedes in Euripidis *Oeneo*.
Sic et Antonin. Lib. l. c. *Andraemon* Gorgen duxerat.
sup. I, 8, 1. At ipsi *Oeneo* regnum redditum ap. Strabon.
l. l. Anton. Lib. c. 37. nec aliter tractauerat fabulam Euripi-
des in *Oeneo*, vt intelligas ex Schol. Aristoph. Acharn. 417.
Quid quod *Oeneus* adhuc sub belli Troiani initium su-
perstes fuit secundum Diomedis nepotis verba ap. Homer.
II, 5, 221. καὶ μιν ἐγὼ κατέλασπον ἰὼν ἐν δώμας' ἐμοῖσι. vbi
μιν ad *Oeneum* spectare ipsa res docet. Profus temporum
rationibus repugnat, quod, Iliaco bello iam confecto,
Oeneum cum Diomede Peloponnesum adiisse, traditum ac-
ceperat Pausan. IV, 35. De Telephi ara §. 3. v. V. L. *Οἰνότης*,
vrbs ad viam quae ab Argis Mantineam ducebat, quam
secundum Argiuos ab *Oeneo* appellatam tradit etiam Pau-

fan. II, 25. Stephano est Οἶνη, vbi ex Oro Grammatico memorat alteram scripturam Οἰνώη, vnde Οἰνωῆτις "Ἀρτεμῖς quae eadem apud Stephanum Byz. et Eurip. Herc. fur. 379. memoratur. *Aegialea* adulteriis et infidiis in maritum a Troia reducem infamis. v. inpr. Schol. Lycoph. 610. Aegialeam alii Adraști filiam ediderant; ita, quod obseruant quoque Schol. II. λ, 221. 226. pater et filius duas sorores magno temporum interuallo duxerant: nam Tydeus Deipylen matrimonio habebat. Probabilius itaque habitum, Aegialeam, quam Diomedes duxit, Adraști neptem ex Aegialeo filio fuisse. cf. ad Antonin. Lib. I. c. p. 246. 7. Eidem Diomedi deo facto coniux data Hermione: Ibycum laudat Schol. Pindari N. 10, 12. Τὴν Ἑρμιόνην γῆρας ὁ Διομήδης ἀπηθανάτισθη σὺν τοῖς Διοσκουροῖς Conf. ad Virgil. Aen. XI. Exc. I. et ad Antonin. Lib. p. 247. 8. De Diomede Thebas aduersus profecto inter Epigonos vid. inf. III, 7, 2.

CAP. 9.

§. 1. *Athamas. Ino. Phrixus. Helle.* magna fabularum Aeolicae stirpis pars: poetis inprimis tragicis celebrata. Ita fuere: Aeschyli *Athamas*, Sophoclis *Athamas α et β*, eiusdem *Ino*. Euripidis *Phrixus*, eiusdem *Ino*. Alius *Phrixus* Achaei. Sophocleae fabulae argumentum habetur in Schol. Aristoph. Nub. 258. reliquarum argumenta suspicor apud Hygin. latere in fabb. quinque priorib. Ex Euripidis vtraque tragoedia fragmenta v. in Fragn. Eurip. A Pherecyde iam multo antea fabulae illae erant expositae, sed simplicius, vt ex Schol. Pindari P. 4, 288. colligo. Ornarunt eas Argonauticarum rerum auctores. — De *Athamante* v. Hygin. fab. 1. et ibi Intpp. add. Schol. Aeschyl. Perf. 70. Ex Apollodoro petiere sua, partim eum exscripsere, Zenob. IV, 38. Schol. II. η, 86. hic quidem ornatius ex Philostephano, Callimachi aequali. Schol.

Lycophr. 22. Schol. Apollon. in argum. quem exscripsit Eudoc. p. 146: 235. 419. §. 4. Nephēle liberos ad aram adductos e conspectu abduxit. Apud Zenob. l. c. diis id tribuitur. Apud Schol. Aristoph. qui Sophoclis Athamantem ante oculos habet, l. c. Nephēle dea facta est. Aries hic loquelae vsum habebat v. Apollon. I, 257. 8. quod feriorum forte commentum est: antiquiores, vt Hesiodus et Pherecydes, (v. Eratosth. c. 19.) tantum aureum vellus memorasse videntur. De varietate hac collegit loca Meziriac. ad Ovid. Epp. T. II. p. 31 sq. De Helles casu reliquas fabulas persequitur Hemsterh. ad Lucian. p. 311. §. 6. *Aeetes παῖς Ἑλλίου καὶ Περσηίδος*. quae vna fuit ex Oceaninis: Hesiod. Theog. 956. 7. Cicero N. D. III, 19. *Circe et Pasiphae*, (et *Ace* interpositum deleo) *e Perseide Oceani filia natae patre Sole*, vbi cf. Davil. Homero Πέρση est Od. η, 159. vt et Apollon. IV, 591. At Περσηίς est etiam ap. Hesiod. Θ. 956. ita dicta proprie filia Persae, seu Persei, Περσέως, et Περσῆος, a Περσεύς. (ap. Lycophr. v. 1175. Schol. Apollon. III, 200.) vti Hecate *Perseis*, Persae Titanis f. sup. I, 2, 4. Magna sane in hac progenie Solis, cuius stirpem appositam vide sub finem in Tab. VII. inprimis in *Aeeta*, fabularum varietas; v. Schol. Apollon. III, 200. 242. 267. Intpp. Hygin. f. 156. cuius rei causa petenda est ab Argonauticarum rerum scriptoribus, tum a tragicis, accedentibus etiam fabularum Corinthiarum auctoribus, inprimis Eumelo, in iis quae de Medea narrabantur: vid. Pausan. II, 1, et 3. versus ex Eumelo seruati ap. Schol. Pindari Ol. 13, 75. et Schol. Lycophr. 174. add. ad v. 1024. Est in his fabulis memorabilis res facies Heliadarum radians: qua agnoscitur Medea a Circe apud Apollon. IV, 727 sq. At in Orphicis vs. 809. fulget Aeetes solis instar veste et corona aurea. Maiore cum elegantia adumbrata origo generis a Sole ducta per coronam radiatam in La-

tiño ap. Virgil, Aen. XII, 163, *cui tempora circum aurati
bis sex radii, fulgentia cingunt Solis aui specimen.* De
Medea v. inf. I, 9, 23. §. 6. Διὶ Δύει Φυξίῳ. addit Schol.
Apollon. in Argum, ὅτι ἐξέφυγε τὴν ἐπιβουλὴν τῆς μητροῦς.
cf. Staver. ad Hygin. f. 3. p. 22, inprimis leg. Apollon. II,
1144. 1150 sq. Parum diserte Eratosth. c. 19. ᾧ (Aeetae
Phrixus) καὶ ἐν Διὶς ἔδωκε τὴν χρυσοῦν δορὰν, ὅπως μνημό-
συνον ἔχῃ. Distinguit noster auctor duas res, quae passim
confunduntur: sacrum Ioui factum; vellus autem dedi-
catum in Martis τεμένει. cf. Diodor. IV, 47. qui male in
hac narratione arguitur.

I. 2. *Athamantis insania* multis memorata; duplici
quoque Sophoclis fabula, διὰ μῆνιν Ἦρας. Addit Schol.
Lycophr. l. c. ad vs. 22, ὅτι τὸν Διόνυσον ὡς κόρην ἀνέτρεψε
λαβῶν παρ' Ἑρμοῦ. et sic sane disertius res narrata inf.
III, 4, 3. Ei irata erat Iuno propter servatum puerum
Bacchum ex Semele a marito compressa susceptum. Lear-
chum occidit; Variant tamen veteres in hac fabula, vid.
ad Hygin. f. 1. *Melicertes* mox deus *Palaemon* factus,
et in eius honorem Isthmia instituta, v. Schol. Pind. arg.
Isthmior. Schol. Apollon. III, 1239. Schol. Lycophr. 107.
vnde Eudoc. p. 238, εἰς πέλαγος ἔρριψεν. Zenob. l. c.
addit: εἰς τὴν πρὸς τῷ Μολουρίῳ θάλατταν. est in Isthmo
Corinthiorum petra Moluris; Pausan. I, extr. pars Sciro-
nidum; cf. Hemsterh. ad Lucian. p. 307. Callistrati Sta-
tuas c. 14, et ad eum notata in Opusc. meis Vol. V. p. 219.
§. 2, ἐκπεσὼν δὲ τῆς Βοιωτίας. cf. ad sqq. Scholion Apol-
lonii in Etym. M. in Ἀθαμάντιον πεδίον. §. 3. Ἀθμαν-
τιαν. Apud Schol. Lycophr. 22. l. c. est Ἀθμανία. At
haec Epiri, mox Aetoliae, regio fuit, *Athamantis* ager
alius fuit in Boeotia, vbi terras ille tenuerat, quas postea
Haliartus et Coronea occuparunt, vid. Pausan. IX, 34.
p. 779 et c. 24. pr. alius in Thessalia et quidem in Phthio-

tide; de hoc v. Stephan. in Ἄλος (vrbs quae ab Athamante condita narratur. v. Strab. IX, p. 661, B.) et Ind. Eustathii, inprimis Scholion in Apollonium apud Etymol. M. in Ἀθαμάντιον πεδῖον, quod spectauit ad Apollon. II, 516, ἀμπεδῖον Φθίης Ἀθαμάντιον. Fuit quoque mons Athamas in iisdem locis ap. Plin. IV, 8. f. 15. Nuper iterum de hac nominum et locorum ambiguitate docte egit Tschucke ad Ampel c. 8. pr. et ad calcem p. 275. Eodem Orchomenus Thessaliae, ὁ Ὀρχομενός, referendus, cui imperasse fertur Athamas. cf. van Stav. ad Hygin. f. 1. pr. Nobilior fuit alter Orchomenus Boeotiae, cui Minyae imperarunt; de qua vrbe v. Pausan. IX, 34 sq. In Apollodoro h. l. intelligendus est Thessaliae ager; nam e Boeotia exulabat Athamas, πολλὴν χώραν διελθὼν. γήμας. τὴν Θερμιστῶ, v. Hygin. f. 1. et 4. *Hypseus* videtur esse rex ille Lapitharum, filia Cyrene clarus. v. Pindar. P. 9, 23. et ibi Schol. cf. Diodor. IV, 69.

f. 3. *Sisyphus* inprimis versutia clarus; quam fabulose iam a Pherecyde traditam disertius exponit Schol. II. ζ. 153. respicit eandem Theognis v. 711. 712. add. Schol. Sophocl. 643. Aeschyli tragoediae eo nomine fuere duae, vna Sophoclis, quarta Euripidis; non mirum adeo, magnam narrationis de Sisypho esse varietatem. Confunditur plerumque alter Sisyphus, qui Anticleam Vlyssis matrem oppressit. Ἐφύραν τὴν νῦν λεγομένην Κόρινθον. fuere enim Ephyrae vrbes plures, vt a multis satis monitum v. Schol. Pindar. N. 7, 57. Steph. Byz. Eustath. al. — *Merope* Atlantis f. v. inf. III, 10, 1. Sunt plures hoc nomine celebratae in fabulis; v. Indic m Apollodori et Hygini; nobilissima ex iis, in scenam inducta est Cresphontis vxor: de qua inf. II, 8, 5. §. 2. Sed praeter Glaucum alios liberos Sisyphus suscepit, Ornytionem, Thersandrum, Alcum, hunc inprimis clarum nata ex eo Chrysohone; e qua Mars

Minyam suscepit, qui Orchomenum condidit, et a quo Minyae dicti. v. Pausan. II, 4. p. 120. Schol. Apollon. III, 1093. vnde Eudoc. p. 15. ἐξ Εὐρυμέδης. Apud Hygin. f. 157. Eurymene est, Nisi f. De Bellerophonte v. inf. II, 3, 1. §. 2. Sisyphus in inferis: de causa poenae cf. inf. III, 12, 6. p. 352. Pausan. II, 5. p. 122. Schol. II. α, 180. ζ, 153. Theogn. 521. Alii alias causas commemorant. v. Hygin. f. 60. et ibi intpp. — ὑπερβάλλειν. sc. supra montis verticem ex Homero petiit Od. λ, 596. Ἦτοι ὁ μὲν, σικηριπτόμενος χερσὶν τε ποσὶν τε, λαῶν ἄνω ὥφθεσκε ποτὶ λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλει — ἄκρον ὑπερβαλέειν. Nec aliter de Tantalo βαλεῖν dictum apud Pindar. Ol. 1, 93. πατήρ ὑπερκρέμα — σε καρτερόν αὐτῷ λίθον· τὸν αἰεὶ μενοινῶν κεφαλᾷς βαλεῖν, εὐφροσύνας ἀλᾶται. Eurip. Orest. 6. κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δειμαίνων πέτρον, ἀέρι ποτᾶται. De indicio raptae Aeginae cf. Pausan. 11, 5. pr.

f. 4. Praeter hanc Asteropiam clarior est alia Deionis filia *Dia* a Ioue amata II, ξ, 317. nupta Ixioni, cuius fraude focer interiit. vid. Schol. Pindari P. 2, 39. et Homeri II. α, 268. celebratus ille fabulis multorum tragicis. *Actor* est is, qui, ducta Aegina, Aeaci matre, Menoe-tium genuit, Patrocli patrem. De Phylaco v. inf. I, 9, 12. *Cephalus* v. Anton. Lib. Met. c. 41. Ovid. Met. VII, 661 sq. Mezir. ad Heroid. Ovid. p. 351 sq. Eosdem fere noster auctores sequitur inf. III, 15, 1. At diuersum Cephalum Herfes et Mercurii f. memorat III, 14, 3. add. Hygin. f. 110 et 198.

f. 5. *Perieres* Messenen obtinuit. v. Pausan. IV, 2. cf. Mezir. ad Ovid. Epp. p. 22. *Gorgophone*, Perfei f. vid. inf. II, 4, 5. cf. Pausan. II, 21. p. 159.

f. 6. *Magnes* Meliboeam Thessaliae ab vxore dixisse fertur, et a se Magnesiam, Thessaliae partem, populum Magnetes. cf. Canon. 29. Ex eo natus Alector, ex hoc

Haemon, ex hoc Hyperochus, ex hoc Tenthredon, ex hoc *Prothous*, qui Magnetes ad Troiam duxit. Eustath. p. 338. Alium Magnetis filium, *Pierum*, supra vidimus I, 3, 3. Eurynomum et Eionea e Philodice susceptos e Pisandro Schol. Eurip. Phoen. 1748. memorat. Diuerfus Magnes apud Anton. Lib. 23. habendus. De *Polydecte* et *Dictye* v. inf. II, 4, 2. de eorum stirpe et genere alia ex Pherecyde sunt ap. Schol. Apollon. IV, 1091.

f. 7. *Salmoneus* iam ex Odyss. λ, 235. notus, vbi Tyro Σαλμωνῆος ἀμύμονος filia; at Hesiodo fuerat Σαλμωνεύς ἄδικος καὶ ὑπέρθυμος πέρι κῆρι, in versibus apud Schol. Pindari P. 4, 253. Fuere Sophoclis fabulae Salmoneus et Tyro. Cum superbia eius et arrogantia ita declarata esset, vt diceretur Iouem aemulari: mox alii hoc ita narrarunt, vt cum curru inuectum tonitru et fulgur iaculari voluisse dicerent. cf. Exc. XII. ad Aen. VI, 585. Accessit, quod vrbs ab ipso condita ignibus caelestibus euerfa est. Vrbs Elidis fuit *Salmonia* vel Salmone vid. Diodor. IV, 68. Strabo VIII. p. 545. B. Stephan. h. v. et Eustath. p. 1682. vt urbem, ita signum Salmonei fulmine tactum memorat Tullius Geminus in Epigr. gr. in Analect. Tom. II. p. 279. vbi cf. Iacobf. Vol. II. P. II. p. 311.

f. 8. De Tyro loc. class. Od. λ, 234 sq. Nostrum ante oculos habuit Schol. Lycophr. 175. Ἀλκιδίκης. Ἀλέου addit Diodor. IV, 68. Alei progenies inf. III, 9, 1. recensetur, omiffa tamen Alcidice. In Pal. Ἀλκίτης Med. Vat. Ἀλκίδης. Spreta Alcidice Salmoneus Sidero pellicem adsciuerat: de qua v. mox §. 3. — παρὰ Κρηθεῖ. Pal. cum al. et hic Κριθεῖ, vt sup. I, 7, 3. De eo paullo post f. 11. Eustath. p. 1685, 5. ex alio auctore memorat παρὰ Δηϊονεῖ τῷ Ίετω. — τῷ Σαλμωνέως ἀδελφῷ. absunt verba a Dorv. Vat. Regg. et cum voce τρεφομένη a Med. Ex Pal. nil notatum video: possunt priora verba ab Aegio inserta

haberi ex Schol. Lycophr. l. c. *Enipeus* Thessaliae, alter Elidis fluvius. De hoc alii apud Strabon. VIII. p. 546. B. haec narrant. At noster de Thessaliae fl. cogitare debuit, nam Cretheus in Thessalia vixit, et Peliae Neleique natales ad Thessaliam referuntur. ἔρωτα ἴσχευ Vat. ἐπὶ τοῦτου ῥεῖθρου. ex poeta hoc retinuit; καὶ ῥ. ἐπ' Ἐνιπῆος πωλέσμετο καλὰ ῥέεθρα Od. λ, l. c. Φυτῶσα est vitium ed. pr. Supra similis fabula de Iphimedia I, 7, 4. p. 28. συνεχῶς Φοιτῶσα ἐπὶ τὴν θάλασσαν. cf. Lucian. D. D. Mar. 13. et ibi Hemst. ἀπωδύροτο. ne suspiceris cum Fabro ἐπωδύροτο. nam et alterum bene. v. c. Lucian. Tim. 13. ἡ δέ γε γεννήσασα Regii non male. §. 2. ἐκκειμένων. h. e. ἐπιθεμένων vel ἐπιθέτων. Sic rescripsi, quod res postulabat, et iam Faber ac Gal. monuerant; pro corrupto ἐγκειμένων. pueri ἐκρίθονται, ἐκκρίνται. τῇ χηλῇ. tacite receptum in ed. Commel. et recte, re ipsa sic postulante; vngula enim conteri puer potuit, non mamma, τῇ θηλῇ, quod vbiq. legitur. Sane verum est, ab aliis (v. Schol. II. κ, 334. ex quo Eudoc. p. 405. add. Eustath. p. 1681, 51.) rem sic tradi, vt alterum ex pueris canis nutrierit; ἔτρεφε, θηλὴν ἐμπαρέχουσα, alterum conculcarit equa. Νηλέα, sc. ἐπὶ κύων κατηλέησε. Schol. II. l. c. hoc tamen parum conuenit: ἀνιλεῖς fuit mater quae eum exposuerat. §. 3. καὶ τὴν μητρὶαν ἀπέυτειραν Σιδηρῶ. scilicet Tyro in paternam domum remissa erat, in qua matri Alcidicae superinducta fuerat a patre Salmoneo Sidero. Hoc suspicor fuisse argumentum fabulae, quae Tyro inscripta erat, Sophoclis: alia fuit Aftydamantis. Eodem spectat Epigramma Cyzicenum IX. olim legebatur σιδήρῳ. Sed nomen illud Diodor. l. c. IV, 68. suppeditat; vnde hic inferendum monuere Wessél. ad e. l. et ad Simfon. p. 213. Mezir. ad Ovid. Heroid. II. p. 28. Fabula etiam in antiquae artis operibus exhibita, vt patet ex Epigrammat. Cyzicenis Nr. IX. forte quoque

in patera Etrusca credita ap. Lanzium Tom. II. p. 212. Ἦραν ἀτιμάζων. hoc ex Argonauticis habet; hinc sacrum Peliae diis factum, excepta Iunone ap. Apollon. I, 13 sq. Atque hinc illa faultrix Iasonis, Peliae infesta.

§. 9. *Neleus* Nestore filio inprimis clarus; idem equis ad certamina et currus bellicos alendis olim nomen habuit, ἱππικώτατος τῶν κατ' αὐτὸν γενόμενος Schol. II. λ, 671. vbi quoque de certamine poeta agit v. 697. Ad ea, quae nunc h. l. commemorantur, cf. Diodor. I. c. et primo loco Homer. Od. λ, 280 sq. Neleus exulauit Iolco; Messenem adiit et impetrauit agrum ab Aphareo (est is qui sup. I, 9, 5. et III, 10, 3.) vid. Pausan. IV, 2, 3. Egerat de his inprimis Hellanicus, vt disco ex Eustath. p. 1454, 30. *Pylum* condidit: Messeniae h. l. et sic Pindarus et alii. At apud Homerum Triphylliae est, in Elide; qua de re copiose disputatum a Strabone; etiam a Pausania. *Chloris* Amphionis et Niobes filia: inf. III, 5, 6. cf. Pausan. II, 21. Egit de ea et de Nestore Mezir. ad Ovid. p. 75. Est adeo Amphion Thebanus. At ap. Homerum (Od. λ, 282 καὶ Χλωρίν εἶδον περιμαλλέα etc.) Amphion Iasi f. est, Orchomenii, vbi Schol. matrem Phersephonen memorat, Φερσεφόνης τῆς Μίου. lego: τῆς Μινύου, qui notus Orchomeni Boeotiae rex. Ita corrupta sunt ap. Pausan. IX, 36 f. Νηλεὺς Κρητέως, βρασιλεύων Πύλου, γυναῖκα ἔσχεν ἐξ Ὀρχομενοῦ Ἀωρίν Ἀμφίονος τοῦ Ἰλασίου, facile emendandus Χλωρίν τοῦ Ἰάσου, ex Homero: id quod iam actum a van Stav. ad Hygin. p. 34. Simson ad a. 2661. et Wessel. ad Diodor. p. 313. De *Pero* mox videbimus f. 12. ἄρρενες δὲ T. vid. Homer. II. λ, 691. Δώδεκα γὰρ Νηληϊὸς ἀμύμονος υἱέες ἤμεν. cf. ibi Schol. B. et Schol. Apollon. I, 156. In nominibus deest is, qui primo loco erat neminandus, maximus natu *Chromius*, Od. λ, 285. pro hoc Euagoras memoratur. §. 1. *Periclymeno* datum, vt formam corporis

mutare posset: exposuerat hoc iam Hesiodus in versibus (ex *Heroidum recensu*, ἐν Καταλόγοις, vt ex Schol. Il. β, 336. colligo, et quidem ἐν ἀ καταλόγων secundum Eustath. p. 231) seruatis, apud Schol. Apollonii I, 156. (quem exscripsit Eudoc. p. 333. hinc emendanda) adscriptis quoque in Ep. crit. Ruhnkenii p. 111. add. Schol. Ol. λ, 285. et Il. β, 1336. Sed habuit locum fabula inprimis in Heraclidis. cf. inf. II, 7, 3. add. Ovid. Met. XII, 553 sq. Etiam Tz. in Chil. II, f. 45. v. 641 sq. Severus in Ethopoeia ap. Gal. Rhet. sel. p. 211. — ὅτ' ἐ δὲ μέλισσα. Apud Schol. Apollon. l. c. necat eum Hercules εἰς μυῖαν μεταβληθέντα, quod et Tzetz. l. c. sequitur. Sane mox idem ἐμπαγέντα ὥσπερ μέλισσαν τῷ κέντρῳ vbi forte μυῖαν legendum. Sed in apem mutari solitum iam Hesiodus prodiderat; et apud Schol. Il. β, 336. apis, non musca temoni insidens necatur: καὶ δὴ γινόμενον αὐτὸν μέλισσαν, καὶ στάντα ἐπὶ Ἡρακλέους ἄρματος, Ἀθηνᾶ εἰκάσασα (coniectans et docens eum in ape latere, apud Schol. Apollon. est ὑποδείξασα, vnde cum Ruhnkenio coniicias δείξασα) Ἡρακλεῖ, ἐποίησεν ἀναίρεσθαι. Varie tractatam fabulam a poetis facile agnoscas. Alii in aquilam mutatum Periclymenum telo Herculis traiectum narrauerant, quos sequitur Ovid. l. c. et Hygin. f. 10. — §. 3. Solus Nestor seruatus: cf. II, 7, 3. Il. λ, 693. παρὰ Γερηνοῖς. Apud Hesiodum (in versibus ab Steph. Byz. in Γερηνία et Eustath. p. 231. ex lib. 1. Catalogorum seruatis) erat παρ' ἱπποδάμοισι Γερήνοις, et Schol. Il. ε, 392. ἐν Γερήνοις ἀνετράφετο (vnde idem Eudoc. p. 162) item λ, 691. παρὰ τοῖς Γερήνοις. Fuit adeo et nomen οἱ Γέρηνοι, quod nostro οἱ Γερήνιοι. Vrbs ipsa haec Messeniae erat ἡ Γέρηνος. τὸ Γέρηνον. τὰ Γέρηνα et serius ἡ Γερηνία. vid. Pausan. III. extr. p. 278. et Steph. h. v. Strabo VIII. p. 541. D. apud quem lib. VII. p. 459. B. περὶ Γερρῆνων male est expressum; fallitur ibidem Casaub. qui

Gerena inter loca fabulosa referre videtur: sunt tantum fabulosa de Gerenis narrata. *Anaxibia*. Eurydicen Clymeni f. Nestoris vxorem ipse Homerus edidit Od. γ, 452. Ea mortua Anaxibiam Agamemnonis sororem ab eo ductam narrat, nescio quo auctore, Eustath. ad Il. β, 296, 25. at hanc Anaxibiam Strophius duxisse et ex ea Pyladem suscepisse, apud Pausan. II, 29. p. 178. et Schol. Eurip. Or. 764. (add. ad v. 5.) legitur. Iam vero Anaxibiam τὴν Κατρίεως quam fuisse putabimus? si de Agamemnonis sorore agitur, in promptu est emendare Ἀτρίεως: et in hoc incidisse video quoque Meziriac. T. I. p. 77. Nec tamen ausus sum hoc reponere; nam potuit Apollodorus alios sequi, vt scriberet τῆς Κατρίεως. ex Catrei filia Aerope natus erat quoque Agamemnon: inf. III, 2, 2. *Polycasteu* minimam natu Telemacho nuptam edidisse partu Persepolin, docemur versibus Hesiodi apud Eustath. ad Od. π, 120. p. 1796. l. 39. Ex filiis Nestoris notissimi sunt Antilochus et Thrasymedes; sed et reliquos Homerus memorat Od. γ, 413. 4. e quo h. l. emendari debet Στρατος.

f. 10. De *Pelia* locum exscripsit Schol. Lycophr. v. 175. περὶ Θεσσαλίαν κατάνει. valde ieiune dictum: Post Crethei aui mortem Iolcum occuparat, depulso Aesone. *Anaxibia* Biantis f. Alcestitis mater etiam in Hygin. f. 51. et f. 14. p. 51. aliis tamen ea *Alphesiboea* v. inf. ad f. 13. *Philomache* inf. III, 5, 6. inter Amphionis et Niobes filias non memoratur, sed Aestyoe. — Ceterum Peliae filiae saepe *Peliades* dictae; quo nomine quoque Euripidis fabula fuit, diuersis nominibus inf. I, 9, 27. Asteropia et Antinoe, vbi vide notam. At cum nostro loco fere consentit Hygin. f. 24.

f. 11. De *Tyro* v. sup. f. 8. Crethei matrimonium et liberos etiam Homerus agnoscit Od. λ, 236 sq. et 257. 8. *Amythaon*, eiusque filii *Bias* et *Melampus*. De his

nihil in Hygino memoratum; pauca in Diodoro. Verum in seqq. servatae sunt potiores de iis fabulae ex Pherecyde, vt ex Schol. Od. λ, 286. 9. colligo. Nam differunt in plerisque ea, quae ex Melampodia, Hesiodo vulgo tributa (v. c. ap. Athen. XI, p. 498. B.) afferuntur. ex. c. ap. Schol. Apollon. I, 121. Cum hanc eandem Melampodis fabulam ad *μεγάλας ῥοίας* referri videam, (vt ap. Schol. Apollon. l. c.) nec non Proetidas ab eo sanatas: suspicor Melampodiam partem *τῶν Καταλόγων* constituisse. Magna Amythaonidarum fuit fama e peritiā vaticinandi et prudentia. Sunt versus Hesiodi ap. Nicolaum Damasc. in Excerpt. Vales. et hinc ap. Suidam in *ἀλή.* 'Αλκὴν μὲν γὰρ ἔδωκεν Ὀλύμπιος Αἰακίδῃσι, νοῦν δ' Ἀμφιαυονίδαις, πλοῦτον δὲ περ' Ἀτρεΐδῃσιν. De origine vaticinandi peritiā, vnde in illa stirpe profecta esset, veteres fuere fabulae, mirae illae ad nostrum sensum; serpentibus, saltem generi alicui, forte natura sua tempestatis mutationum praefago, vis diuinatoria inesse vulgo fuit credita: observatione itaque eorum doceri homines de futuris posse. Tum memorabilia aliquot vaticinia fama servauerat, de quibus f. 12. agitur: quae summam vetustiatem redolere agnoscent ii, qui ad humani generis originis, sermonis et opinionis rudimenta, animum adverterint. — Ad seqq. cf. Schol. Apollon. I, 118. (quem descripsit Eudoc. p. 286.) — §. 2. *Pylus* h. l. Messenes. *Idomenen*: hanc Pheretis f. inf. II, 2, 4. Abantis dixit, ex alio forte auctore. Nam varietas omnino in Melampodis matre occurrit: Rhodope est ap. Schol. Theocriti III, 43. (Dorippe apud Schol. Apollon. l. c. ab Galeo huc vocatur male; est Hellenis ea mater), Aglaia Diodor. IV, 68. Plura exempla diuinatoriae artis serpentium lambentium afflatu acceptae occurrunt: vt de Heleno et Cassandra Schol. Eurip. Hec. 86. Schol. Lycophr. in vita. Schol.

II. 7, 44. et Tiresiae caeci τὰς ἀνοὰς διακαθάρσασα πᾶσαν ὀρυζῶν Φωνὴν ἐποίησε συνιέναι Minerua inf. III, 6, 7. Itaque et in hoc a symbolica actione rei effectum duxere prisci homines. Quod vero vtrunque humeris adsunt serpentes, veteris signi ad Olympiam recordationem animo subiicit, apud Pausan. VI, 2. vbi Thrasylbulus, ex Iamidarum gente vates, cum stellione in humero, stabat; stellio γαλεωτης, vt in Apollinis signo σαῦρα, inter diuinationis symbola habitus.

f. 12. Ad seqq. de *Biante* Nelei filiam *Peronem* amante et *Melampodis* pietate in fratrem vid. Odyss. λ, 286 sq. ibid. Schol. et Eustath. p. 1685. vbi l. 17 sq. cum Apollodoro conueniunt; tum Odyss. ο, 225 sq. et ibi Schol. c. Eustath. p. 1779 sq. et Theocrit. 3, 43. 4. 5. et Schol. in quo male Περῶ scribitur. Meminit quoque Pausan. IV, 36. De *Melampodia* paullo ante dictum. Sed exposuerat quoque fabulam Pherecydes, e quo Schol. Odyss. sua duxit, et eundem Apollodorus sequutus est. τὰς Ἰφίτου βόας. *Iphicli* plures: hic *Phylaci* f. Deionis nepos sup. f. 4. ex Clymene: v. Schol. Odyss. λ, 325. interfuit hic Argonautis, pedum velocitate clarus: Apollon. I, 45. et Hesiodi versl. in Schol. qui et apud Eustath. leguntur, et sunt in Fragmenta inserti; memorati quoque Ruhnkenio Ep. Crit. p. 108. Huius Iphicli armenta, de quibus nunc agitur, non Phylaci patris, erant. Hinc turbatum est in h. l. vid. V. L. ἐν Φυλάκῃ Thessaliae; ad montem Othryn: hinc ἀπ' Ὄθρυος ἐς Πύλον ἄγῃ Theocr. 3, 43. §. 3. ἐφυλάσσετο. Pal. Dorv. — ἐν οἰκῆματι. est intelligendum ex antiquitatis more, quo vnum ἔρκος plures casulas, οἰκήματα, οἴκους, suam cuique ex familia, iuxta positas continebat. §. 4. λειπομένου δὲ βραχέος χρόνου τοῦ ἐνιαυτοῦ. h. e. ὅτε βραχὺς χρόνος τοῦ ἐνιαυτοῦ ἔτι λοιπὸς ἦν. §. 5. θαυμάσας δὲ Φ. cf. ad sqq.

Schol. Odyss. λ, 286. 9. l. c. et Apollon. Schol. l. c. Ad hanc partem narrationis aut forte ad ipsam bonum rapinam spectasse videntur versus ex Melampodia ap. Athen. XI. p. 498. B. modo integriores haberemus. §. 5. προτεκλέσατο. putes esse: inuitavit ad escam. sed est: augurali arte aduocavit, aduolare iussit. Apud Eustath. l. 30. l. c. est ἐπετεκλέσατο. Porro quae augurio didicerat Melampus, ea a vulture edoctum prodiderat vetus scriptor: παρὰ τούτου μανθάνει δῆ. Tandem discere ea dictus et creditus est vates voce et loquela animantium percepta, quem admodum vermium Melampus. Et Moschus μελίσσεν ἀκούσας ὁμφῇν οἰωνοῖο θεήλατον apud Apollon. III, 937. apposita cornicis verba erant inde a vs. 926. Locum expresseit Nonnus Dionys. III, p. 90. §. 6. κριούς τέμνων ἐπὶ τῶν ἀγρῶν. pro ἐκτέμνων. Eustath. l. c. l. 47. κατὰ τὸν ἀγρὸν ἐκτέμνουσι τετράποδα. ἀγρῶν ab Aegio ex Schol. (Odyss. λ, 289) repositum: in codd. est αἰβλων. quod quid sibi velit, nemo facile dixerit. Ex compendiosa scriptura indoctum librarium id effluxisse suspicor; forte ex αἰπελλίων. τὴν μάχιραν κατέθετο. obscura narratio. Videtur puer cultrum cruentum extimuisse; pater ira abreptus, cultrum in eum coniecisse, qui traiectis pudendis pueri in truncum arboris adstantis est impactus. In verbis tamen hoc saltem proditur: patrem cultrum ab exsecto boue adhuc cruentum iuxta puerum posuisse, eoque metuente impegisse cultrum arbori: ita vt totum acumen in sanguine excisi bouis, comparata cum pueri debilitatione, contineatur. Ne mutare quicquam aulam, retinet me hoc, quod haud vno modo res est narrata in Schol. Homer. l. c. et Schol. Theocr. l. c. 3, 43. ἀμφιτροχώσας ex poeta seruatum suspicor, pro ἀμφιδραμών. *cortex cultrum ambiens annuis incrementis tantum non obduxerat.* Schol. Homer. l. c. καὶ περιφῦναι αὐτὴν (leg. αὐτῇ. vid.

Eustath. I. 34.) τὸν Φλοιόν. et ad v. 289. τὴν μάχαιραν ἀχέρδου Φλοιῶ κεκαλυμμένην. §. 7. Cum *Podarce* ex *Iphiclo* et seu *Diomede* seu *Astyoche* natus *Protesilaus*, clarior fratre, primus ad *Troiam* occubuit. vid. Hygin. f. 103. — §. 8. μέχρι μὲν τινος ἐν Μεσσήνῃ κατώκει. Aliter omnem rem narratam vides in *Odyss.* o, 236. 7. ὥς δὲ τὰς ἐν Ἀργαίῃ γυναῖδας (in his *Proetides*. inf. II, 2, 2. vbi vid. laudd.) ἐξέμηνε Διώνυσος. sequitur *Hesiodum*, vt patet inf. ex II, 2, 2. ἐκστὲ μετὰ *Βλαντος* κατώκει. Diuerfa narrata apud *Diodor.* IV, 68.

f. 13. Ex *Pero* et *Biantē* solum *Talaum* natum memorat *Apollodorus*: *Talaum* et *Areium* *Apollon.* I, 118. et cum *Laodoco* auctor *Orphic.* *Argonaut.* 146. *Perialcen*, *Aretum* (f. *Areium*) cum *Alphesiboea* *Schol. Homer. Odyss.* λ, 286. ex *Pherecyde*; quae repetit *Eustath.* p. 1685, 45. *Alphesiboeam* *Theocrit.* 3, 45. meminit, quae supra f. 10. erat *Anaxibia*. *Talai* progenies nobilis in historia *Argivorum*: vid. *Pausan.* II, 18. *Schol. Pindari N.* 9, 25. 33. *Eustath.* ad II. β, p. 288. cf. *Herodot.* V, 67. 68. *Melampodis* vnus tantum filius *Abas* h. l. commemoratur: de alio vid. ad *Hygin.* f. 136. p. 241. at *Antiphates* (cuius f. *Oicles*, pater *Amphiarai*) et *Mantius* apud *Homer.* *Odyss.* o, 242. cf. *Diodor.* IV, 68. vbi pro *Βλαντα* scribendum esse *Ἀβαντα* ex nostro monuere iam *Intpp.* Pro *Lyfimache* apud *Hygin.* f. 69. 70. est *Eurynome*, *Iphiti* f. at apud *Pausan.* II, 6. p. 125. *Lyfianassa*, *Polybi* f. De *Amphiarao* et *Eriphyle* inf. III, 6, 2. §. 2. *Promachus* vnus ex *Epigenis*: vid. III, 7, 2. *Pausan.* II, 20. p. 156. *Mecisteus* inter septem aduersus *Thebas* a nonnullis commemoratus: inf. III, 6, 3. p. 206. interfectus a *Melanippo* (eodem qui *Tydeo* letale vulnus inflixit III, 6, 8.) vid. *Herodot.* V, 67. *Pausan.* IX, 18. pr. *Euryalus* vid. II. β, 565. 6. idem ludis funebribus *Oedipi* (et mox inter *Epi-*

gonos bello aduersus Thebas, vt inf. III, 7, 2. videbimus) interfuerat, et in funere Patrocli pugilatu certauit cum Epeo II. ψ, 677 sq. Fuere hoc nomine plures. Etiam fabula Sophoclis Εὐρύαλος, cuius argumentum est apud Parthen. c. 3. *Pronax*, Talai f. memoratus a Schol. Pind. ad Nem. 9, 25. In eius honorem ludos Nemeos factos nonnulli dixerant: Schol. Pindari arg. tert. Aelian. IV, 5. vbi vid. not. Eius filiae ex Agathone apud Athen. XII. p. 528. D. memorantur, in quibus *Amphithea*, *Adrasto* nupta. Filius *Lycurgus*: cuius certamen cum *Amphiarao* in throno Amyclaei effictum erat. Ab eo diuersus is, qui mox memorabitur, *Pheretis* f. *Pro Amphithea*, vxor *Adraستي* *Eurynome* est ap. Hygin. f. 69, 70. *Adraستي* tres filiae in fabulis clarissimae: (vid. Schol. II. ε, 412.) *Aegialea* *Diomedi*, (I, 3, 6.) *Deipyle* *Tydeo* (I, 8, 5.) *Argia* *Polynici* elocata. (III, 6, 1.) De *Adraστο* reliqua vid. III, 6, 1. *Cyanippus* apud Pausan. II, 18. p. 150. et c. 30. f. *Aegialei* est filius: cuius tutelam *Diomedes* et *Euryalus Mecistei* f. habuere. Apud *Tryphiod.* est is vnus ex iis, qui in Equo Troiano latuere vl. 157. Obiit ille sine liberis, itaque licet coni. παῖς δὲ Αἰγιάλεως, οὗ Κυνίππος. De *Aegialeo* vid. inf. III, 7, 2 et 3.

f. 14. *Pheres*: vxor *Periclymene*, *Minyae* f. Hygin. f. 14. p. 40. *Pheras* *Thestaliae* condidit: cf. Schol. *Apolon.* I, 49. *Lycurgi* filius *Opheltēs*: de cuius morte vid. inf. III, 6, 4. Hygin. f. 74. et Intpp.

f. 15. *Admetus*, *Apollinis* seruitus, *Alceſtis* ab inferis reducta, notissimae fabulae: Narrauerat *Pherecydes*, vt ex Schol. *Eurip.* *Alceſt.* pr. patet. Fuerat plurium tragoe-diarum argumentum: vt ex Hygin. f. 50. 51. colligas. Omnium nobilissima ad nos peruenit, *Euripidis* *Alceſtis*. Nobile quoque est *Admeti* dictum ap. *Praxillam*, φῖλαι τοὺς ἀγαθοὺς, quod et inter *Scolia* relatum in Schol.

Aristoph. Vesp. 1231. vid. Jacobs ad Scolia in Analectis. Apollo ἐθήτευσε: propter Cyclopes necatos; quam caussam, ex Pherecyde repetitam, cf. Fragm. p. 88. inf. III, 10, 4, videbimus: vid. Hygin. f. 49. et not. ad Palaeph. 41. Pro *Alcestide* Eriboeam Schol. Lycophr. 50. f. memorat: adeo nihil est tam vulgatum in fabulis, quod non aliter ornarit poetarum libido. Ex *Alcestide* natus *Eumelus*, qui ad Troiam fuit Il. β, 711. Reliqua nota vel ex Euripidis *Alcestide*: quam tamen Apollodorus non ante oculos habuit, itaque nec Θάνατον nec Herculem memorat. Fuit autem et alia fabula *Alcestis Phrynichi*. Plures fabulas collegit in vnum locum Eudoc. p. 20. 21.

l. 16. De *Iasone*. Quae sequuntur, de Pelia, exscripsit Zenob. IV, 92. Nostrum ante oculos habuisse Pherecydem, certis fatis signis colligo e Schol. Pindar. P. 4, 133. et Schol. Lycophr. 175. quorum verba quoque non valde discrepant. De genere Iasonis v. Mezir. T. II. p. 16 sq. *Polymede*. Πολυμήλη fuit Hesiodo, si scriptura vera, apud Schol. Odyss. μ, 70. Polyphemen ediderat Herodorus. vid. Schol. Apollon. I, 45. add. ad 230. Atque ex hoc Scholiq alterum Scholion ad Odyssream corrigere volebat Ruhnkenius Epist. crit. p. 105 et Ἡρόδοτον mutare in Ἡρόδωρον, quia in Hesiodo Iasonis mater non memoratur. Ita vero innumera essent delenda, quae ex Hesiodicis perditis passim memorantur; haud dubie in Eoeis seu heroum heroinarumque Catalogo Iasonis quoque mentio facta erat. Immo vero variatum est in matris nomine, ut sexcenties in aliis. Sic apud Apollonium I, 233. mater Iasonis est Alcimede, quod et Pherecydes nuncupauerat, ut ex Scholiis ad e. l. apparet. Amphinome est apud Diodor. IV, 50. Ipsa Alcimede modo Clymenes, ex Minya patre, modo Phylaci filia edita fuit, ut ex eod. Schol. Apollonii discimus. Digna res non est in qua haereamus, nisi ut vel

hoc exemplo appareat, quantum liceat poetis in his pro-
lubitu refingendis, et quam lubricum sit in his criticum
arbitrium ferre. cf. Munker, ad Hygin. f. 13. Gale ad h. l.
Tandem Tzetza ad Lycophr. 872. Arnen vel Scarphen;
idem Chil. VII, 980. 'Ροιῶ matris nomen habet. §. 3. πόθῳ
γεωργίας. apud Pindarum a Chirone educatur P. 4, 180 sq.
N. 3, 32 sq. ἐν τοῖς χωρίοις vid. sup. ad I, 9, 11. §. 3. —
§. 4. Ἴν' ἔλθοι κακὸν Μήδεια Πελίᾳ. Conuenit Apollon.
IV, 242. vbi prouehuntur Argonautae vento secundo βου-
λῆσιν Ἥρης — ὅφρ' ὤκιστα κακὸν Πελίᾳ δόμοισιν Αἰαλῇ
Μήδεια Πελασγίδα γαῖαν ἵκηται. et disertius etiam lib. III,
1134. — ὥς γὰρ τόδε μῆδετο Ἥρη, ὅφρα κακὸν Πελίᾳ ἱερὴν
ἐς Ἴωλιὸν ἵκηται Αἰαλῇ Μήδεια, λιποῦσά γε πατρίδα γαῖαν.
it. Orphic. 1309. Medea autem in Graeciam adducta est in
perniciem Peliae, qui eius fraude interiit. v. inf. I, 9, 27.
Praeuiit Pindar. Pyth. IV, 445. Μήδειαν Πελίᾳ Φόνον. quo
tamen loco laboramus. τὴν γὰρ Ἥραν οὐκ ἐτίμα. id iam
supra vidimus I, 9, 8. f. nunc quoque sacris eam non ad-
vocauerat Pelias. v. Apollon. I, 14. ἐν Ἀρεος ἄλσει sup.
I, 9, 1. p. 41. §. 6. Ἀργον Φρίξου, *Argum*, Phrixi f. de
quo v. Schol. Apollonii II, 1125. confundit Apollodorus
cum altero Argo Arestoris f. vt Burm. Catal. Argonaut.
h. v. et Gale ad h. l. monuit. Si modo voces τὸν Φρίξου
ab ipso Apollodoro sunt, quod dubito. De etymologia
vocis *Argo* egit Meziriac. ad Epp. Ovid. T. II. p. 69 sq.
Athenes autem consilium et auctoritas in hac nauigatione
fuit summa secundum omnes scriptores: excepto Va-
lerio Fl. I, 305. qui *Saturniam* substituit; etsi et hanc
in *Tritoniam* mutare iussit nuper Nodell Obsl. crit. p. 41.
§. 7. Adierat Iason Delphos ante iter susceptum. v. Apol-
lon. I, 209. 210. 301. cf. Pindar. P. 4, 337 - 341.

Alienum esset a loco et consilio, si de *Argonautarum*
expeditione disputationem interponere vellem, tanquam

de mytho interpretationum varietate ad fastidium vsque tentato, quandoquidem eam navigationem et historiarum, et chronologiae, et geographiae, cardinem voluerunt viri docti constituere. Si mythorum omnem rationem perspectam habeas, a simplicissima narratione eam profectam esse facile credas; Atque ea habetur apud Hesiodum in Theogonia 992 sq. Pelias Iasoni, vti Eurystheus Herculi, labores imposuit, quos ille exhausit, secumque reportavit filiam Aeetae: τοὺς (ἄθλους) τελέσας ἐς Ἰωλκὶὸν ἀφίκετο, πολλὰ μὲν μογήσας, ὥσπερ ἐπὶ νηὸς ἄγων ἐλικώπιδα κούρη. — Iam Aeetae sedes erat Aea, terra ignota, et fabulosa; ista aetate erat inter ignota maria Pontus Euxinus. Fuit seu commentum seu fama, ex Thessalia navigationem nouo conatu factam esse in Pontum Euxinum; peruentum esse in extremum eius sinum, ibique escensu facto, ληστείας more ac lege, absportatam esse praedam in Thessaliam, cumque ea Medeam, cum vellere aureo, quod accessit commentum ab causa nunc obscura nec facile nunc extundenda; nisi ad aurum, quod Phasis vehit, velleribus, quibus grana in fabulis latentia adhaerent, conuerri solitum referre placuerit. Nanem Argo per ignotum mare actam Planctas praeternectam esse in Vlyssis erroribus memoratur, Odyss. μ, 69. Ἀργὼ — παρ' Αἰήταο πλέουσα; nihil adiectum de Colchide. Contra vero Aea, seu Aeaea insula, ad Circen in eo carmine est translata. Fuit fabulae de Argonautis locus, quoque in Eois Hesiodicis. At, qui primus singulare carmen Argonautica constituerit, ignoratur. Nam quod Epimenidi tributum esse legimus, haud dubie fuit suppositum, eodem modo quo Orphicum quod habemus, Orpheo. Opportunitatem videntur Epimenidis nomini suppeditasse sacra arcana Medae, Samothracica sacra, quibus Argonautae sunt initiati aliaue similia. Noticia sunt nomina

aliorum, qui Argonautica scripserant, a Fabricio memorata, de quibus v. disputantem Groddeck (in *Bibliothek der alten Litteratur und Kunst*. II. Stück). Iam fuit tempus antiquae Graeciae, quo subnatum est studium, seu narrationes seu notiones obscuras de terris incognitis, (in iis ista aetate extra Graeciam omnis fere erat terrarum orbis) in commenta lususque poeticos vertendi, mythorumque variorum sedes in iis fingendi; ita subortae narrationes de erroribus Vlyssis, variis commentis in eum vnum congestis; sic iter Persei ad Hesperidum hortos; translatum inuentum in Heracleas et in Argonautica. Mirum in modum fallitur, qui in his commentis certum fundum historicum vel geographicum aut exquirere studet aut se reperisse, atque historicam vel geographicam aliquam doctrinam, systema nos dicimus, inde procudi posse, putat. Sunt in vno eodemque carmine laciniae variae et inter se diuersae, nec vlllo modo in certum ordinem et nexum redigendae, nisi nouis commentis interpositis et affutis, et reliquendus est suis cuique auctori mythus. Famam incertam modo antiquitus acceptam, modo ab aduenis allatam, aliorum commentis alii poetae ingeniose attexuerunt, vt ex ipsa comparatione apparet; alii maria ignota, alii boreale, alii occidentem Europae et Libyae ignotum, alii australem Africam sedem fabularum constituerunt; alii orientem Asiae; cuius postremi inuenti supersunt vestigia in Ius erroribus apud Aeschylum. Variata est res maxime in Argonauticis. Haec si tenueris, multa videbis relinquenda esse suis auctoribus. Geographica, quantum fieri potuit, constituta sunt per studia iuuenum, qui anno saeculi elapsi LXXXVIII. quaestioni hac de re propositae in Academia nostra satisfecisse visi sunt.

§. 8. *Argonautarum* Catalogum contextuit Burman. in Valer. Flacc. In Apollodoro plures sunt qui partim ve-

nationi Calydoniae, partim inter procos Helenae (III, 10, 8.) mox rebus Troianis interfuere; vnde apparet, temporum rationem parum sequutos esse auctores in nominibus adscribendis; nec incorruptum aut integrum nos habere recensum, arguit etiam hoc, quod XLV. tantum numerantur, cum numerus vulgo L. tradatur: Schol. Lycophr. 175. p. 24. Alium recensum habet Apollon. I, 30 sq. vnde Eudoc. p. 220. Hygin. f. 14. Fuit alius Sophoclis et Aeschyli: v. Schol. Pindari P. 4, 303. Adscripserat etiam catalogum Gale ad h. l. nostri, etiam Simson. ad a. 2143. Nos de nominibus non laborabimus, nisi quantum ex critices lege negligere haec non licet. *Minyae* autem noto nomine dicti Argonautae, quia Minyae ex Orcho-meno circa Iolcum confederant, seu quia principes inter Argonautas cum Iafone (siquidem ille ex Clymene, Minyae filia natus fuit) a Minyae filiabus oriundi erant, vt Apollon. I, 229 sq. docet, apud cuius Schol. stemma editur Minyae, add. Schol. Pindar. Isthm. I, 79. v. Munk. ad Antonin. Lib. 26. p. 172. Mezir. Tom. II. p. 56. Perizon. ad Aelian. V. H. III, 42. Est in iis *Καῖνεὺς Κερώνευς*. *Caeneum* interfuisse Argonautis tradiderant alii, teste Schol. Apollonii ad e. l. Est quoque apud Hygin. f. 14. p. 51. *Caeneus alter, Coroni filius, Gyrtone*, vt haud dubie ibi est legendum; omnino turbae sunt in Caenei nomine toties quoties occurrit: v. Burman. l. c. et Verheyk. ad Antonin. Lib. p. 115. 116. *Coronum*, Lapithas aduersus Aegimium et Dorienfes ducentem et ab Hercule caesum, infra II, 7, 7. pr. videbimus. Potuisset secundum haec Coronus esse pater et nepos. Interea *Caeneus Elati* filius valde nobile nomen est; viderat eum cum Polyphemo inter superioris aetatis heroes Nestor iuuenis Il. α, 264. vbi cf. Schol. eiusque nepos Leonteus, Coroni f. ad Troiam venerat Il. β, 746. De *Palaemone* vid.

Burman. in Catal. *Cepheus* Alei etiam inf. III, 9, 1. pr. *Autolycus* Mercurii f. ex Philonide. vid. Schol. Odyss. 7, 432. vere Daedalionis f. vid. Pausan. VIII, 4. p. 605. Eius filia Anticlea, Vlyssis mater; vt notum vel ex Odyss. 11, 85. cf. Schol. Lycophr. 344. De *Atalanta* Schoenei f. cf. sup. Not. I, 8, 2, §. 4. *Menoetius* Actoris f. Patrocli pater inf. III, 13, 8. De reliquis ablegamus ad Burman. Catal. *Poeas Thaumaci* f. aliis, *Phylaci*: quod et Apollodoro restituere volebat Burman. At varia et hic videntur fuisse tradita, nam Steph. in *Θαυμαλία*: vrbs Magnesiae ἀπὸ Θαυμαίου, τοῦ Πολύτατος πατρός. *Butes* Teleontis in Orphicis v. 138. est Αἰνεΐδης, leg. Αἰγείδης. a tribu Athen. nam fuit Atheniensis vt iam monui ad Virgil. Aen. I, 157. *Phanus* apud neminem alium occurrit, vt nec *Staphylus*. Si tamen Argonautarum catalogum inspexeris, in promptu erit Φλίας Dionysi f. vid. Apollon. I, 115. vbf cf. Brunk. Orphica 192. *Staphylus* ex Ariadne. vid. Schol. Apollon. III, 996. vbi alii quoque Dionysi liberi memorantur. De eo plura congeffit Hemsterh. ad Aristophanis Plutum pag. 371 sqq. vbi idem iam emendauit Φλίας. *Augas* Ἠλίου. Gale monet rectius scribi Ἠλέου ex Pausan. V, 2. p. 377. At in Solis stirpe sibi constat Apollod. II, 5, 5. et consentit cum Apollon. I, 172. et aliis. *Iphiclus Thestii*. vid. sup. I, 7, 10. Alter *Iphiclus Phylaci*, quem Apollon. I, 45. annumerat, non memoratur; eundem omiserant Hesiodus et Pherecydes; quod docet Schol. ad e. l. quo ipso apparet, nostrum Apollodorum antiquiores, quos desideramus, auctores redhibere. De *Argo Phrixi* dictum paullo ante ad §. 6. *Euryalus Mecistei*: idem qui sup. f. 13. memoratus. *Peneleus Hippalmi*: soli Apollodoro notus, cum eo, qui sequitur, *Leito Alectoris*. Iam Hippalcmus vel Hippalcimus est inter Pelopis liberos vid. Schol. Pindar. Ol. 1, 144. cf. Munker. ad Hygin. f. 14.

p. 50. f. 84 et 97. p. 180. Alter Hippalcimus est Itoni f. Boeoti nepos; atque is *Penelenus*, frater autem Electryon *Leitum* procreasse fertur apud Diodor. IV, 67. f. probabile adeo fit vel maxime, emendandum esse, quod Wesseling. quoque ad e. l. substituere voluit, Πηνέλεως Ἰππαλκίμου, Λήϊτος Ἠλεκτρώονος vel Ἀλεκτρώονος. Infra III, 10, 8. tamen Πηνέλεως Λήϊτου est inter procos Helenae.

f. 17. *De hoc appulso Lemni*, de *Lemniis mulieribus* et *Hypsipyles* pietate in parentem vid. Apollon. I, 609 sq. ibique Schol. Orph. 469 sq. item Schol. II, η, 467. quem exscripsit Apostol. Cent. XI, 98. Alia congestit Mezir. ad Epp. Ovid. Tom. II, p. 19. 39. 67. 114. 123. De δυσνομία adde Antig. Caryst. 130. vbi causa a veneficio Medae repetitur; de servato patre v. Epigr. Cyzic. 10. Varietatem fabularum peperere imprimis tragoediae; Hypsipyle Aeschyli, alia Euripidis et Sophoclis Lemniae; ni fallor; at Aeschyli Λήμνιοι ad Philocteten spectabant.

f. 18. *Appulsus ad oram Dolionum*. vid. Apollon. I, 936 sq. quem noster fere sequitur in hoc capite. Orphic. 497 sq. Hygin. f. 16.

f. 19. De accessu *ad Mysiam* v. praeter Orphica 627 sq. Apollon. I, 1177 sq. De *Hyla* ibid. v. 1207 sq. et ad e. v. Schol. (quem exscripsit Eudocia p. 409.) Theocrit. Id. 13. et Schol. Propert. I, 20. e quibus locis apparet, fabulam multis modis a poetis esse tractatam, add. Burman. et de parentibus Hylae Munker. ad Anton. Lib. 26. et Sturz. ad Hellanic. fragm. p. 111. *Theodamas* in Dryopum terra Herculi obuius factus inf. II, 7, 7. *Cium* Mysiae a Polyphemo Elati f. conditam simili modo tradit Apollon. I, 1321 et IV, 1470. cum Schol. (e quo Eudoc. p. 341). Alii aliter; vid. ad Hygin. f. 14. p. 52. Verius vrbs a Cio fl. dicta. A Cio, qui Milesios colonos eo adduxerat, nomen impositum tradiderat Aristoteles ἐν Κιωνῶν πολιτείᾳ

apud Schol. Apollon. I, 1177. Serius eadem Prusias dicta. v. Steph. Byz. in Προῦσα et Holsten. ad e. l. cum Vales. Emendatt. II, 2. — §. 5. Ἡρόδοτος. Ita rescribere nemo dubitet pro Ἡρόδοτος, quod vbique legitur. Idem lapsus, inf. III, 5, 6. et fere, quoties nomen illud laudatur, occurrit, vt apud Schol. Theocr. 13, 9 et 56. Schol. Lycophr. 522. 662. in Tatiano f. 45. p. 99. Herodotus quidem Herculis Argonautis accensi meminit, lib. VII, 193. sed Pherecydeam narrationem ille sequitur; de Herodoro tamen dubitare nos non finit Schol. Apollonii I, 1290. qui fere eadem, quae hic leguntur, iisdem auctoribus tradit. De *Herodoro, Pherecyde, Demarato, Dionysio*, scriptoribus v. Indicem. Omnino non (οὐδὲ τὴν ἀρχὴν) cum Argonautis nauigasse Herculem, duplici modo traditum erat: ab aliis, quibus Pherecydes praeiuerat, sic, vt in ipso ostio sinus Pagasaei ad Aphetas exponeretur, ab aliis, vt nauem nunquam conscendisse, sed illo tempore Lydiam adiisse diceretur: cf. inf. II, 6, 3. vbi Herodorum sequitur Apollodorus. Inprimis consulendus Schol. Apollon. l. c. et ad I, 1168. Ad *Pherecydis* narrationem proxime accedebat Antimachus in Lyde (de qua consule Valkenar. a Euripid. Phoen. pag. 606. et disertiora in Schellenberg, qui Fragmenta collegit), et ipse Hesiodus ἐν Κήυνος γάμῳ, quae forte et ipsa pars fuit τῶν Καταλόγων. At cum Herodoro fere consenserat Ephorus. vid. Schol. Apollon. l. c. Diuersum ab his est, quod Theocrit, 13. f. habet: Herculem peditem a Myfia perrexisse ad Colchos: in quo cum Demarato ei ex parte conuenisse videtur; etiam cum Nicandro in ἐρεποιουμένων δ', e quo similia recitat Antonin. l. c. p. 176.

f. 20. De *Amyco* nota omnia vel ex Apollon. II. pr. Orph. 657. Theocr. Id. 22. Valer. Fl. IV. pr. Ceterum *Amycum*, alii caesum, alii vinctum tradidere. v. Schol.

ad Apollon. II, 98. Hoc posterius sequutus est auctor anaglyphi operis, de quo alio loco disputauimus. (*Antiquarische Auff.* I. St. p. 48 sq.) τῶν δὲ Βεβρύκων ὀρμησάντων πρὸς αὐτὸν sc. ἐπὶ τὸν Πολυδεύκην, vt Amyci necem vlciferentur. v. Apollon. II, 98 sq. vbi v. 118. legebam: καὶ τότε ἄρ' Ἀγκαῖος — αἰψὰ μάλ', ἀντεταγὼν πέλεκυν μέγαν, ἥδ' ἐκελαινὸν ἄρκτου προσχόμενος σκαιῇ δέρος, ἔνδοξε. Est ἀντεταγὼν quod ἀνατείνων.

§. 21. De *Phineo* fabulae miris modis variatae extant: quia et in Argonauticis et in Heracliis eae tractatae, mox et in fabulas Atticas per Cleopatram vxorem inductae, et in scenam productae fuere. Ita fuit Aeschyli, tum Sophoclis *Phineus* I. et II.: ad cuius forte ductum narrata res inf. III, 15, 3. vbi vid. not. Omnino adeundus Apollon. II, 178. et Schol. ad v. 178. 181. (vnde Eudoc. p. 414) et ad I, 211. Diodor. IV, 43. 44. porro Soph. Antig. 980 sq. vbi vid. Schol. cf. Burman. Catal. Argonaut. in Calais. Breuiter de *Phineo* narratur in Orphic. 665. — §. 1. Fuit autem *Salmydessus* in Thracia Europae, sub ingressum ponti Euxini a sinistra; etsi cum nauigatione Argonautarum non satis conuenit; quippe qui ab ea prouecti ad Cyaneas perueniunt. vid. Apollon. II, 177. et ibi Schol. cf. ad Hygin. f. 19. §. 2. οἱ μὲν τὸν Ἀγήνορος. ita Helanicus tradiderat. vid. Schol. l. c. vbi et aliae caussae *Phinei* excaecati exponuntur. οἱ μὲν ὑπὸ Θεῶν. ita fere Apollon. II, 180. et Hygin. f. 19. οἱ δὲ ὑπὸ Βορέου. Ex Diodor. IV, 44. et Orph. 672. calidioris ingenii criticus inferat forte ὑπὸ Βορεαδῶν. verum diuersae fuere narrantium sectae: ὑπὸ Βορέου τυφλωθῆναι alii apud ipsum Diodor. l. c. narrauerant, et sic noster iterum III, 15, 3. — πεισθεὶς μητρὶν. *Idaea* nomen inf. eod. loco et legitima coniux, *Cleopatra*. ibid. vbi et de nominibus filiorum videndum. τοὺς ἰδίους ἐτύφλωσε παῖδας. v. ibid. Hoc

Sophocles sequutus erat in Phineo. Nec aliter in Antigone l. c. *τινὲς δὲ ὑπὸ Ποσειδῶνος, ὅτι τῆς Φ.* Haec Hesiodi fuit narratio ἐν ταῖς Ὑολαῖς. Schol. Apollon. II, 181. πεπηρῶσθαι δὲ Φινέα Φησὶν Ὑολόδος ἐν μεγάλαις Ὑολαῖς, ὅτι Φοῖβος τὴν ὁδὸν ἐμήνυσεν. Putes hoc factum esse a Neptuno, qui Ino et Melicertae studebat, eoque Phrixum perdere volens irascebatur Phineo, quod ei effugiendi viam monstrauerat. In nostro tamen Phinei monitum diserte ad reditum Phrixi e Colchide in Graeciam refertur. Scilicet, cum Athamantis res in scenam adductae essent, (vid. sup. ad I, 9, 1. et 2.) de reditu seu Phrixi seu eius filiorum varia extitere commenta; in his ira Neptuni nec minus locum habuit, quod Phineus iter in Graeciam redeuntibus declarauerat. Firmant indicium alia ap. Pausan. IX, 34. p. 779 narrata. Idem Hesiodus abreptum in septentrionales plagas ab Harpyis ipsum Phineum ediderat: vt docet Strabo VII, p. 463. C. τὸν Ὑολόδον δὲ, ἐν τῇ ἀλλουμένη Γῆς περιόδῳ, τὸν Φινέα ὑπὸ τῶν Ἀρπυιῶν ἄγεσθαι „Γλακτοφάγων εἰς αἶαν ἀπήναις οἰκί' ἐχόντων., quod forte non ita accipiendum ac si Hesiodus tale carmen scripserit, sed seruatum illum Hesiodi versum Strabo memineral in alio opere sic inscripto, v. c. Eudoxi. Ceterum Hesiodicam narrationem habemus adhuc in Orphicis v. 675. 6. 7. quae hinc illustranda. αὐτὰρ ἐπιζαμενῆς Βορέης, στροφάδεσσιν ἀέλλαις ἀρπάξας, ἐκύλινδεν ὑπὸ δρυμά πυνῆα καὶ ὕλας Βιστονίης, Ἴνα κῆρ' ὀλοὴν καὶ πότμον ἐπίσπῃ. §. 3. πτερωταὶ δὲ ἦσαν αὐταί. Est haec Harpyiarum forma vulgo tradita, de qua locus classicus est Virgilii Aen. III, 216 sq. ubi *monstra alata sunt, virginei vultus, vncaeque manus et pallida semper ora fame.* Alatas autem eas non primus Aeschylus, sed dudum ante eum *Hesiodus* edidit noto loco Theog. 267 sq. a me excitato: αἳ δ' ἀνέμων πνεῖσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἐπονται ὥκλεις πτερύγεσσι. μεταχθό-

ναι γὰρ ἄλλον. Sublimes supra terram in aere ferantur.
 Putidum effet dicere, alas hic non esse alas. Aeschyli
 autem locus Eumen. 51. hoc ipsum firmat, iam tunc vul-
 gatum ac sollemne hoc fuisse, ut Harpyiae alatae esse cre-
 derentur; nam Pythia Eumenides a se visas nec sibi
 notas cum Gorgonibus et Harpyis comparans, hoc discrimen ipsa obseruat, quod ista monstra non sint alata, quod
 esse necesse foret, si Harpyiae essent: εἰδὼν ποτ' ἤδη Φινέως
 γεγρῆμμένας δεῖπνον φερούσας. ἄπτεροι γὰρ μὴν ἰδεῖν αὐταί.
 Dicit sane, se vidisse eas pictas, nam veras videre non
 potuit. Apud Homerum est Podarge, quam dixi *monstri*
similem ab eo exhibitam esse: scilicet II. π., 150. 1. illa est
 βοσκομένη λειμῶσι παρὰ ῥόον Ὀνείανόρῳ. igitur illa inter
 armenta pascitur, ex eaque equi partu editi narrantur:
 quae an virginem Harpyiam pulcram declarent, videat,
 qui haec asserit. At Hesiodus ἠυκόμοις Ἀρπυίας dixit?
 dixit sane; quid tamen inde? plura memorantur monstra
 a poetis puellari facie; fingit et ars et poesis *monstra*
pulchro ore. Scyllam quis non meminit, quae Virgilio
 est *pulchro pectore virgo tenus* Aen. III, 426. Iam videant
 alii, an illiberalibus cauillationibus in his olim a me
 traditis locus vllus sit? equidem verbum non addam.
 Lacones τοῖς Χίοις ἐφιᾶσιν ἀσελγαίνειν. ὀσμῆς ἀνάπλεα.
 intell. grauem odorem, μυσαρὰν ὀσμὴν. μυδαλέην ὀσμὴν
 dixit Apollon. II, 191. 229. et v. 272. δυσάσχετον. §. 7. ἐστρά-
 φη γὰρ, ipsa Harpyia, conuertit se a volatu et in litore
 in terram se deriisit, cum altero filiorum Boreae, qui et
 ipse volatu fessus in terra confedit, πίπτει σὺν τῷ διώκοντι.
 Vnde haec omnia petierit Apollodorus, non reperio. Com-
 muniis est, Strophades dictas, quod inde reuersi sunt
 Zetes et Calais, nec vltius perrexere: et sic Apollon.
 II, 295. 6. At apud Schol. ad e. l. alii, in quibus Hesio-
 dus fuit, nomen inde duxere, quod Boreae filii conuersi

ad Iouem Aenesium; cuius ara in promontorio Cephaleniae erat, (v. Strab. X, p. 700. B.) supplicarunt, vt cursu tandem assequi Harpyias liceret. §. 8. Ἀπολλώνιος δὲ, lib. II, 284 sq. cui, secundum Schol. ad v. 296. similia tradiderant Hesiodus et Antimachus; proxime ad eos Asclepiades, vt colligas ex Schol. Odyss. μ, 70. item Hyginus fab. 19. admixtis tamen aliis. δούσας ὄρκιον sc. Iridi. Res varie narrata. Hesiodus cum aliis Mercurium substituerat: Schol. Apollonii ad II, 286. 297. Valerius Fl. IV, 515 sq. patrem Harpyiarum Typhonem interponit. Ita tandem teneamus velim hoc: quo maior sit narrationis diuersitas, eo maiorem fuisse poetarum numerum, qui rem varie tractarant et ornarant; non vero ad fidem historicam Graecorum scriptorum haec esse trahenda. Harpyiarum autem nomen ab initio vehementem procellam ventorum declarasse, nemo nunc dubitet. vid. ad Virgil. Aen. III. Exc. VII.

f. 22. *Symplegades*: eadem *Cyaneae* petrae, *Planctae*. *Syndromades*. Argonauticorum scriptorum fabulis celebratae duae cautes sub ingressum Ponti Euxini, situ sub nauigationis per illud mare initia incerto habito, ita vt errare per mare viderentur. Vide de iis quos laudat van Stav. ad Hygin. f. 19 et 21. pr. et Gale ad h. l. Lennep. ad Phalar. p. 51. Sed fatis est inspexisse Apollon. II, 317 sq. 551. 608. quem noster sequitur. Princeps locus est, Odyss. μ, 61 sq. vbi Planctae in mari fabuloso quod Vlysses pererrat. §. 5. συλλαβομένης Ἑρας. Sic quoque Odyss. μ, 72. apud Apollon. II, 600, Minerua est, quae nauem manu impellit. τὰ ἄκρα τῶν ἀφλάττων. apud Apollon. l. c. ἀφλάστοιο ἄκρα κόρυμβα sunt: Schol. τὰ ἀκροστόλια interpretatur (meliora dat aliud Scholion ad I, 1089). Similiter ap. Homer. II. ι, 241. vbi νηῶν ἀποκόψαι ἄκρα κόρυμβα Hector minatur, Schol. ἀκροστόλια

esse ait: perperam vterque, quantum video: nam τὰ ἀκροστόλια proprie sunt ornamenta: ita captarum nauium, antequam eae incendebantur, τὰ ἀκροστόλια tollebant, iisque naues victrices ornabant: Diod. XVIII, 75. XX, 87. et 52. eadem diis dedicabant. v. Plutarch. T. I. p. 119. vbi παρασημα sunt, quae et ipsa in prora locum habent; eodem more, quo Romani rostra pro victoriae insignibus ponebant. Contra vero τὸ ἄφλαστον, *aplustre*, est puppis insigne, ad pinnarum instar, saepe in numis et aliis in monumentis obuium. Apud Homer. l. c. naues in littore stabant, eoque puppibus in terram conuersis. cf. ad II. 6, 717. Multo magis manifesta res est in nauis Argus fortuna. De fato Symplegadam, vt si nauis traiceret, illae starent, nihil memoratum in Odyssaea, vbi serius Vlysses eas transuehitur.

l. 23. *Aduentus ad Lycum, Mariandynorum regem.* vid. Apollon. II, 725 sq. 754 sq. De *Lycu* hoc cf. inf. II, 5, 9. p. 129. De *Idmonis* morte vid. Apollon. l. c. II, 817 sq. add. Schol. I, 139. (ex eo Eudoc. p. 237. inde emendanda) de morte *Tiphyis* v. 856. cf. Mezir. T. II. p. 60. de *Ancaeo* v. 867 sq. Nec satis diligens Apollodorus in hoc Ancaeo. Nam is, qui nauem regere suscepit, fuit alter Ancaeus, Neptuni et Astypalaeae f. v. Apollon. l. c. diuersus ab altero, Lycurgi f. quem cum eo confundi iam Burman. in Catal. docuit. Porro eundem Ancaeam, Lycurgi f., cum noster in venatione Calydonii apri caelum narrauisset I, 8, 2. mox iterum inter Argonautas retulit, I, 9, 16. Cacterum ex h. l. sua petiit Schol. Lycophr. 890. nec minus perturbate. Viros supra memoratos, qui in nauigatione interiere, attingit quoque Seneca in Medea, loco pro supposito habito; ait chorus expiasse nauigationis crimen morte sua Argonautas: Tiphyn, Orpheus, Alciden, Hylam, Idmonem, Mopsium; reliqua ad

ornatum pertinent. v. 618. *indoctus magister*, cui reliquit Tiphys regimen navis, est Ancaeus; mox v. 622. *amissus rex* est Tiphys, Boeotus: cuius recordatione, quod ille in navigatione Argonautarum periit, Aulis quasi cupit retinere Achiuorum classem ad Troiam properantem.

§. 2. *Peruentum tandem in Colchidem*. Post Thermodontem et Amazonum sedes prospiciunt *Caucasum*, sed valde longinquis finibus: cf. Apollon. II, 1250 sq. De §. 3. *Phaside* loca collegit Mezir. T. II. p. 93 sq. §. 4. δῶρον Ἡφαιστρου, propter aes puta, e quo pedes confectos habebant, cum χαλκίποδες essent, id quod antiquo loquendi more robur pedum designabat; in mythis tamen repetendis poetae tanquam proprie dictum adhibuere. Erant adeo tauri Ἡφαιστότευκτοι vid. not. sup. ad I, 4, 3. extr. Erant iidem πῦρ πνέοντες, seu πυρπνέοι, ut iam Antimachus eos dixerat. vid. Schol. Pindar. P. 4, 398. Schol. Lycophr. 175. p. 24, a. qui h. l. ante oculos habuit. §. 5. εἶχε γὰρ λαβῶν παρ' Ἀθηναίης, τοὺς ἡμάσεις. habet hoc ex Pherecyde. v. Apollon. III, 1175 sq. et Schol. ad v. 1178. cf. inf. III, 4, 1. — §. 6. *Medea* Aeetae et *Idyiae* filia (v. Apollon. III, 242. 3. et Schol. Hesiod. Θ. 957. 9. cf. ad Hygin. f. 25. et v. Stav. p. 15. tot narrationibus infamis, partim eorum, qui Argonautica conscripserant, partim Tragicorum ingeniis pleraque cumulantibus; verum de ea nuper docte admodum commentari coepit Böttiger. Erat Martis lucus sup. I, 9, 1. §. 6. I, 9, 16. §. 5. pr. cf. Obsl. ad ea l. Apollon. IV, 112 sq. et III, 409. 914. 1269. et Schol. ad II, 406. *Abfyrus*. Ita plerique nomen edunt. v. Hygin. f. 23. at Aegialeus ap. Diodor. IV, 45. vbi v. Wessel.

§. 24. *Reditus Argonautarum*. De hoc magna narrationis diuersitas, nata ex studio poetarum eandem rem nouis modis ornandi. Locum dabat ignoratio geographiae. Ut post Gesnerum paucis argumentum obscurum

illustremus: Herodorus eadem via rediisse dixerat; nec aliter Sophocles ἐν Συρίαις et Callimachus tradiderant. Hecataeus ex Phaside in Oceanum, inde in Nilum, ex hoc in patriam nauigasse; scilicet orientem circumuectos; eadem sequutus est Pindarus P. 4, 34 sq. 447. et cum eo Hesiodus et Antimachus in Lyde, nisi quod non per Nilum, sed nauigio trans Libyam humeris portato per Tritonidem paludem, quam confudisse videntur cum freto Gaditano, mare mediterraneum intrasse narrauerant; contra Herodotus IV, 179. famam memorat de Iasone Maleas naue circumuecto aquilonibus in Libyam acto et paludem Tritonidem ingresso, vnde, tripodem donum pactus, Triton eum reduxit. Alii nauigatione versus septentrionem facta, occidente Europae circumacto, mare mediterraneum ingressos rediisse. Tanain sic fabulantur ingressam nauem, aduerso amne remis actam, donec alio flumine in oceanum deueniret; vt Timaeus cum aliis scriptoribus ap. Diodor. IV, 56. Scymnus Chius ap. Schol. Apollon. et Orphica, nisi quod in his 1038 sq. retro Phasin emensi heroes alterius fluuii Sarangae ostia ingressi in paludem Macotidem, et ex hac in Oceanum Cronium deferuntur. Tandem frequentata maxime narratio obtinuit, Argonautas Pontum Euxinum emensos Istrum intrasse; verum et hinc in diuersas partes rapti sunt; secundum alios amne aduerso in extrema Celtices et hinc in Oceanum peruenerunt; aliorum fide altero Istri brachio in mare Adriaticum fuere delati; at alii reiectos inde in Eridanum narrauerant. Hoc post Timagetum sequuntur Apollonius et Apollodorus. cf. Schol. alterius IV, 259. 284. vbi altero loco male Hecataeus pro Herodoro laudatur. Deduxit homines ad mirum hoc figmentum, quod mireris a Scymno Chio p. 45 et in Aristot. Mir. Narrat. cap. 112. repeti, nomen Istri, quo

Danubius designatus est, idemque Istriae Istrorumque ad mare Adriaticum, cum aliis lusibus in locorum nominibus; nec sibi tantum operae res poscebat, quantum ad errorem refellendum adhibuit Comes *Carli (della Spedizione degli Argonauti)*. Apertum est, inanem operam eum esse nauaturum, qui tam diuersa diuersorum hominum et temporum narrata in σύστημα aliquod redigere, pro fundo antiquioris geographiae constituere et magisterium in ea exercere velit. Praestat de singulis monere, quantum quidem notitiae de iis suppetit; atque hoc docta cum industria aliquot annos post lineas has a me in priore editione ductas peregit et de his geographicis ἀγγελαις et commentis praeclare egit desideratiss. Schönmann in Commentatione de geographia Argonauticorum praemio ornata a. LXXXVIII. Diodor. IV, 47 sq. narrationem pragmaticam prae instituens, Dionysium Milesium auctorem habuit: qui per Bosporum et Hellespontum delatos Argonautas Troiam cum Hercule expugnasse narrauerat. Contra noster in plerisque Apollonium, in nonnullis Herodorum sequitur. τὸν ἀδελφὸν Φοινύσι. Aetam insequentem Apollonius non habet: quem de caede Absyrti vide IV, 338 sq. 412. 460 sq. At sequitur noster Pherecydem, ut ex Schol. Apollon. IV, 228 et ad 223 colligo. Aliter alii. v. ap. Schol. Eurip. Med. 169. — §. 4. τὸν Ἡριδανὸν ἤδη παρὰ πλέουσι. non ingressis Padum, sed ostia praeternectis. Etiam Schol. Lycophr. 175. ita legit. Caede Absyrti facta (Apollon. IV, 506.) Argonautae ad insulam Electridem in ostiis Eridani feruntur. μηλοῖας Ζεύς, vid. Apollon. IV, 556 sq. Eridanum hinc amne aduerso euectos in Rhodanum eos peruenisse narratum est; e quo in mare Sardonium egressi praeternauigant Galliae et Liguriae oram, donec ad insulam Circaeam perueniunt ad Latii seu Ausonum littus sitam. Ex his illustranda sunt.

quae sequuntur. εἰς τὴν Αὐσονίαν pro insula prope littus Aufonum, seu Latinorum. De lustratione per *Circen* v. Apollon. IV, 659 sq. Ex antiqua voce αἶα, h. γαῖα, fictum videtur nomen vrbis in Colchide; hinc Αἰαῖος pro Colchicus, et Circe Acaea, et inprimis eius insula Αἰαῖα. Hinc Aeetes, nomen regis; etfi apud Strabon. I, p. 77 (45) nomen inter Colchos vſitatum id esse memoratur.

f. 25. *Sirenes* praeternaugant Argonautae v. Apollon. IV, 981 sq. obtudit earum vocem suo cantu Orpheus, continuitque heroes, ne propius accederent, v. 904 sq. cf. Orphica 1268 sq. De *Bute* Apollon. ibid. 912 sq. ex eo Venus Erycem peperit, a quo mons Eryx in Sicilia appellatus. Hygin. f. 260. cf. Aen. V, Exc. II, §. 2. *Charybdis*. Apollon. ibid. v. 912 sq. et de *Planctis* v. 924 sq. de quibus Orphica nil memorant. Nunc Argonautae in mari infero versantur, vbi Planctae fabulosae diuersae ab alteris in Ponto Euxino ortum habuisse videntur ex insulis Vulcaniis, in medio mari sitis, in quibus Hiera et Strongyle fumum emittunt cum ignibus, v. Schol. ad Apollon. IV, 761. et 786. Sunt eae ex Vlyſſis erroribus notae: Odyſſ. μ, 61 sq. vnde patet iam ante in fabulis Cretenſium de Ioue puero, cui ambrosiam columbae aferebant, Planctarum commemorationem fuiſſe. (Et ſane in verſibus Moerus Byzantinae apud Athen. XI, p. 491. columbae ἀμβροσίην φερέουσαι ἀπ' ὠκεανοῦ πόσων.) Etiam ibi v. 68. ſola Argo incolumis curſu inter vtramque facto eas traieciſſe dicitur. Planctas §. 2. noſter memorat poſt Charybdin et Scyllam; In Odyſſea ad iſtas deſertur Vlyſſes antequam ad Scyllam et Charybdin in freto Siculo ſitas accederet; Odyſſ. α. 56 sq. vbi res ita conſtituitur: eſſe nauigationem in illo maris tractu, in medio inter Planctas ab vna (verſus meridiem), et Scyllam Charybdinque ab

altera parte (boreali) faciendam. Regit nauem Vlyffes propius ad hanc alteram, v. 201. 219. Contrarium sequitur Apollonius, apud quem Argo australem cursum tenet et. inter Planctas a Nereidibus deducitur. IV, 920 sq. Thetis nauem manu leuat; Apollon. IV, 930. a Iunone exorata; v. 783 sq. 812 sq.

§. 3. *Solis armenia in insula Thrinacia.* Insula fabulosa, nata vt videtur, partim ex nautarum, qui mare, illa aetate ignotum, ab occidente Peloponnesi, et antiquitus pro oceano habitum adierant, narrationibus, partim ex mytho vetere, quem suspicari licet habitum esse, nec illepidum, de anno lunari 350. dierum, quos, vt armenta, Solis pasci finxerat aliquis; ea nunquam deficere, semper iterum refici; quandoquidem dierum numerus singulis annis manet idem; cur numerus septenus, isque duplicatus placuerit, equidem haud dicam; iis appositae quae pascere Nymphae Solis filiae; sedes autem assignata insula in mari illo tempore adhuc parum noto versus occidentem. Ornatus mytho quaesitus ex armentis, quae multis in locis diis *ἑρκατοῖς* consecrata et intacta libere vagabantur, *ἀντιόνα*. Hariolatio haec est, quis neget? Non omnia in mythis similibus inter se conuenire, et probabilibus adiungi aliena et obscura, quis nescit? quis miretur in rudi antiquitate? conuenit eius indoli et mori mutationes rerum et temporum vicissitudines symbolice declarari: ita sunt Mythi de Sole, Luna, Ventis, Procellis, de Aeolo, de Iano. Iam Homerus Vlyffis errores ita constituit, vt, postquam Scyllam et Charybdiu effugerat, freto Siculo traiecto, ad hanc *insulam Solis* ille perueniat. Fabulosis his potest videri pro fundo esse obscura fama, a nautis accepta, aut de insula parua olim super Catanam sita, sed Aetnae incendiis et tremoribus submersa, aut de littore Siciliae orientali, inter Catanam et Messa-

nam, illo tempore parum frequentato, vt, quam late pateret, ignoraretur. Verbo nihil est a certa ratione et notitia profectum. Sane Trinacia et Thrinacia vetus Siciliae nomen incertae originis habitum est; mox et Trinacria factum. Seniores armenta Solis *ad Mylas* in occidentali litore collocarunt, propter summam agrorum fertilitatem. v. Cluver. Sicil. II, 5. p. 307. Dorvill. Sicula p. 28. Multo magis ingenio indulgere, qui Thrinaciam in Ortygia quaesivere, vt Martorellus, *I Fenici primi Abitatori di Napoli* p. 127 sq. Apud Apollon. IV, 961 sq. Argonautae, qui Planctas ipsi incolumes traiecerant, praeteruehantur Thrinaciam, altero die ad Corcyram perueniunt v. 992 sq. Verum vt iam dictum est, de hoc mythorum genere aliquid constituere velle tanquam certum et exploratum, temerarium esset. Haec teneri par erat ab iis, qui valde sagaces sibi esse videntur in iis refellendis, quae, coniecturae loco ex antiquitatis sensu petitae, proposita sunt; etsi nec refellentibus irasci velim, probabiliora autem afferentibus magnam gratiam habeam.

§. 4. Ad seqq. cf. Schol. Apollon. IV, 1002. et ipsum poetam e. l. cum Schol. Lycophr. 175. *Cerauniis montibus* adhaesisse Colchos docet Apollon. IV, 520. *οἱ δ' ἐν ὄρεσσιν ἐνναλοῦσιν, ἄπερ γὰρ Κεραύνια κηλήσκονται.* Nec aliter legit Schol. Lycophr. l. c. At enim de situ horum montium si quaeras, difficultas exoritur. Si de noto Epiri promontorio accipis, extra reliqui cursus fines illud nunc commemoratur; multo magis, si Apollon. l. c. inspexeris, vbi ex continente in insulam obiectam migrasse narrantur coloni, continenti graui terrae motu inter fulmina et procellas vastato. Atqui ad Ceraunios montes Epiri nulla adiacet insula. Scilicet fuere in Illyrico Ceraunii, etiam Plinio et Ptolemaeo commemorati; Illyrico autem oppositae sunt insulae numero plures. Ex his lux Apollonio:

οἱ δ' ἐν ὄρεσσιν ἐνναλοῦσιν, ἅπερ τε Κεραύνια κικλήσκονται
 ἔκτοθεν, ἑξότα τοὺς γε Διὸς Κρονίδου κεραυνοὶ νῆσον ἐς
 ἀντιπέραν ἀπέρατον ὀρμηθῆναι. (h. Ἐτραπὸν ὀρμηθῆναι ἐς
 νῆσον ἀπὸ τῶν ὄρεων. — Apud Apollonium alios retinent
 insulae Apfyrtides dictae, quae Illyrico oppositae sunt,
 alii confidunt in continenti, inter Encheleas, apud quos
 Cadmum vixisse inf. III, 5, 4: videbimus, alii in Cerauniis
 montibus, vt paullo ante dictum. §. 5. Medeam re-
 petunt ab Alcinoο Colchi v. Apollon. IV, 1001 sq. Orphic.
 1297 sq. Hygin. f. 23. Colchos in Corcyra confedis-
 se, etiam Apollon. auctor est l. c. 1209.

f. 26. De *Anaphe* vna ex Sporadibus, (prope Theram,
 et ipsam e mari natam,) et appulsu ad eam v. Apollon.
 IV, 1706. sed ibi ille post discessum e Creta factus narra-
 tur, etiam in Orphic. 1350. loco emendato a Ruhnken.
 Epist. crit. p. 273. 274. Vide porro Conon. 49. Meminit
 Eustath. p. 1893, 7. — §. 2. *Μελαντίους* autem, quod nec
 Galeum fugit, Apollon. suppeditat IV, 1706 sq. erant duo
 scopuli in mari haud longe a Thera; a Melante aliquo
 appellati, vt ibi Schol. add. Hesych. h. v. memorat quo-
 que eas Strabo XIV, p. 943, D. Latent adhuc in vitiosa
 lectione Orphic. Argonaut. 1352. σκοπέλοισι μελαινελοισιν leg.
Μελαντελοισιν. §. 3. Sacrum insolentis moris; cuius tamen
 generis fuere alia quoque inter iocos et conuitia agitata,
 in quibus ipsa Dionysia per pagos acta, ex rudiorum
 hominum immodice laetantium licentia orta. Similem
 morem in Thesmophoriis notatum vidimus sup. I, 5, 1.
 vbi Obss. p. 26. Aliud eiusmodi sacrum apud Aeginetas
 memorat Herodot. V, 83. Aliud est ludicrum apud Calli-
 mach. in Del. 321. ἔσκωπτον μετὰ παιγνίας, quia ad
 sacrum pro facultatibus nihil suppetebat praeterquam
 torres, quibus aquam infundebant; Apollon. v. 1719.
 Duodecim seruae inter munera hospitalia, τὰ ξενήμια, ab

Areta Medae datae: ibid. 1221. 1722. §.4. ὑπὸ Τάλλω.
 v. Apollon. v. 1637-88. Paucis attigit rem auctor Orphic.
 Argonaut. 1348. χάλκειον τριγύχυντα δοκεύμενοι, ὅφρ' ἰκό-
 μεσθαι, observantes cum adueniebamus. Vbi χαλκεῖον
 τριγύχυντα appellat, quem speculabantur Argonautae, donec
 adire potuere insulam, nam ille οὐκ εἶα αὐτοὺς ἰκέσθαι οἱ,
 ἔντοςθεν λιμένων. Sic accipiendus versus, οἱ, πρὸς ἔ, πρὸς
 αὐτόν. Habemus in hoc Talo exemplum fabulae ex re-
 mota antiquitate, plebeculae lusibus vulgatae; cuius ge-
 neris fabulae mature reiecit politior aetas et poetarum
 elegantior sensus. Firmant tamen id, quod aliquoties
 monui, antiquitati omnino remotiori assignandos esse
 mythos eos, qui minus probabiles sunt; alios expoli-
 tione emendatos quidem, sed et interpolatos et obscu-
 ratos esse, vt interpretationem et sensum nunc assequi
 haud liceat. Sophoclis fuit fabula Τάλλως ap. Schol. et al.
 et si assequi vix licet, qua arte scenae accommodata fuerit
 haec fabula. Saltata tamen ea fuit quoque a Pantomi-
 mis: vt e Luciano patet de saltat. f. 49. Confunduntur
 passim, etiam a Meurf. in Creta IV, 14. Tali plures. Alius
 est Talcs a Daedalo interfectus; de quo v. inf. III, 15, 8.
 etiam alius amasius Rhadamanthi ap. Athen. XIV. p. 603. C.
 ex Ibyco. add. Pausan. VIII, 53, p. 707. Alius ibid. VII, 4.
 extr. Oenopionis f. Sed de antiquo illo Talo tam mira
 et absonga est fabula, vt facile se prodat esse ex antiquis-
 simo aevo. Si ariolari licet, videtur notabilis magnitu-
 dinis fuisse ex aere statua, in littore seu promontorio
 posita a Phoenicibus, de qua portenta narrabat anilis
 superstitio. Plato in Minoe ethicam interpretationem
 fabulae apposuit. T. II. p. 320. B. Sensus autem mythicae
 est orationis, Talon superfuisse ex aetate aerea, quam
 alii et ipse Apollod. I, 7, 2. in genus hominum aereum
 mutarunt, hinc Apollon. l. c. μετ' ἀνδράσιν ἡμιθέοισιν, quod

iungendum cum λοιπὸν ἔοντα. ὑπὸ Ἡφαιστοῦ. Talos scilicet et ipse Ἡφαιστότευκτος fuit v. sup. Obss. ad I, 4, 3. extr. datus Minoi; secundum Schol. et Eustath. ad Odyss. v, 302. Europae, ut custos esset Cretae. Narratur ibid. eos, qui Cretam infestis animis aggrediebantur, ita virtus esse, ut in ignem insiliret, et cum totus ex aere esset, excandesceret, atque sic candefactus amplexeretur eos; ductamque hinc esse vocem Sardonii risus, Σαρδανίου γέλωτος, ἀπὸ τοῦ σεσηρῆναι. Ex Svida in Σαρδάνιος γέλωτος discimus a Simonide hanc narrationem esse profectam; tum reliqua videmus ita tradi: Σιμωνίδης δὲ Τάλων τὸν Ἡφαιστότευκτον Σαρδανίους, οὐ βουλομένους παραιῶσαι πρὸς Μίνωα, εἰς πῦρ κατὰλλόμενον, ὡς αὖ χαλκοῦν, προσστερνιζόμενον ἀνελεῖν ἐπιχάσκοντας. Ne prorsus absconsa haec sint, in superioribus putes corrigendum esse οὐ βουλόμενον. ut Sardos hostili vi aggressuros Cretam Talos vetuerit accedere ad insulam. At vetat Zenob. V, 85. ubi discimus, Simonidem in eum modum narrasse, ut Talon, antequam Cretam adiit, in Sardinia vixisse diceret, unde colonos secum ad Minoem adduxisse videri debet: Σιμωνίδης δὲ φησι, τὸν Τάλῳ (Ταλῷ ibi scriptum) πρὸ τῆς εἰς Κρήτην ἀφίξεως οἰκῆσαι τὴν Σαρδῶ καὶ πολλοὺς τῶν ἐν ταύτῃ διαφθεῖραι (scilicet eo, quo supra memoratum est modo) οὗς τελευτῶντας σεσηρῆναι, καὶ ἐν τούτῳ ὁ Σαρδόνιος γέλωτος. — ἦλος διήρειστο χαλκοῦς. vnde absurda haec narratio ortum duxerit, non dicam: una Tali erat vena per corpus descendens; quod cum totum aeneum esset, sub malleolo tamen erat locus, ubi ad venam canaliculus (σύριγξ v. 1647. ubi Schol. περόνην appellat) viam dabat; hic secundum Apollonium λεπτὴ ὕμηνι, tenui cuticula, erat obductus, at apud nostrum clauus aereus impactus os vulneris obturat. Quo clauo extracto paullo post videbimus Medeam sanguine exhausto mortem Talo intulisse. ὑπὸ

Πολαντος. is interfuit nauigantibus f. 16. Thaumaci f. §. 6. *Aeginam* appellunt. Apollon. 1765 sq. Certamen erat ipfos inter Argonautas, accelerand: discessus causa. διὰ τῆς Εὐβοίας καὶ τῆς Λοκίδος, inter, vt sup. 525. διὰ τούτων, media inter Planctas via. Apollon. v. 1779. γαλήν Κεκροπίην παρά τ' Αὐλίδᾳ μετρήσαντες Εὐβοίης ἔντροσθον, intra Euboeam, per Euripum; nam, *extra*, esset in alto. ἐν τέσσαρσι μησί. dubitari potest, sitne hoc temporis spatio tota nauigatio, an reditus solum confectus. Hoc praeferas, si seqq. cogites, desperasse reditum Peliam; at verba πάντα πλοῦν, vix id admittunt; atque ita, inprimis pro istius aevi nauigatione, res est in prodigium et miraculum versa.

f. 27. *Aeson mori iussus*. Sic et ap. Diodor. IV, 50. Valer. Flacc. I. sub fin. *Iasonis mater*, Polymede sup. 16. pr. Diodorum omnino vide IV, 50. 1. 2. vbi narrata res ex Dionysio Milefio, vt mihi probabile sit. Conuenit fere Hygin. f. 24. Aliter ornata narratio apud Ovid. Met. VII, 297 sqq. et alio modo ab iis, quos Pausan. ante oculos habuit VIII, 11. §. 3. Ὁ δὲ Ἰάσων κ. Ex seqq. nonnulla sunt apud Zenob. IV, 92. p. 110. Nauem Iason consecrauit Neptuno in Isthmo. Eadem Diodor. IV, 53. Sane Neptuni Isthmii nota religio, et eius ara Pausaniae aeuo II, 9. fuit; sed consecrata ei nauis tanquam maris deo. Magis vulgatum est alterum, Mineruam nauem Argo inter astra collocasse vid. Eratosth. 35. Hygin. f. 24. extr. De fraude Medae in Peliam, §. 4. qua eum filiarum manu necat, vid. Hygin. f. 24. Ovid. Met. VII, 297 sqq. et rhetorica licentia exornata apud Diod. IV, 51. 52.

f. 28. *Acastus patri funus facit*, Medeam cum Iasone fugat: etiam forores, quae Arcadium adiisse narratae sunt apud Pausan. VII, 11. praeter Alcestem, quae ad Ad-

metum fugit. cf. Palaeph. 41. etsi absurda ut solet, narrantem. In hoc autem funere nobiles illi *ludi facti*, de quibus passim mentio fit: cf. inf. III, 9, 2. §. 4. vbi vid. Obss. Hygin. f. 273. p. 380. vid. Stav.

§. 2. *Iason et Medea Corinthum profecti*. cf. Diodor. IV, 54. In iis, quae hic enenere, magna mythorum est varietas. inprimis e tragoediis, quibus Medae fortuna argumentum dederat, inter quas Euripidis Medea facile fuit nobilissima. Ad idem argumentum spectarunt Colchides Sophoclis, Πιστόρομοι. Κρέοντα; verum de his egisse accurate nuper Blümnerum de Medea audio. Ceterum de narrationis varietate praeter Diodor. IV, 34. vid. plura ap. Schol. Eurip. Med. 9, 20, 277. Pausan. II, 3. p. 118. Schol. Pindar. Ol. 13, 76. Hygin. 25. 26, 27. et ibi Intpp. Ad cognoscendas poetarum veterum copias forte non infructuosum foret harum litterarum studiosis, si quis colligeret fabulae eiusmodi diuersas tractandi et persequendi rationes. (Hoc vero omnibus doctrinae mythicae copiis instructus facere instituit Böttiger, quem honoris causa memoro.) *Glaucen*, aliis Creusam. vid. ad Hygin. f. 25, et Wessel. ad Diodor. l. c. §. 4. κατετραυματίσαν. Graue ἄγος commissum, quod *inētas* abductos necarunt, et quidem h. l. *vulneribus confectos*; apud Pausan. II, 3. *lapidatos*. Aliter ornata haec et apud ipsum Pausan. et apud Diod. IV, 55. videbis. cf. Schol. Eurip. Med. 9, et add. Aelian. V, 21. vtrumque commentitia auctore Parmenisco narrantem.

§. 5. *Medea Athenas fugit*. Etiam hoc ex tragoediis. Interposuerant alii accessum Thebas ad Herculem; Diodor. IV, 55. Facinus hoc ex Cratete exponit Schol. II, 1, 740. add. Eustath. ad Perieget 1017. Diodor. l. c. / Insidias Theseo factas etiam Pausan. II, 3. p. 118. attingit; redux autem ille erat Troezenae. vid. inf. III, 16, 1. Plutarch.

Thef. p. 5. A *Medo* dictos Medos fabula a tragicis arrepta, quod nouis figmentis ea locum faciebat; sed eadem diuersis modis tractata: v. Eustath. ad Perieg. 1017. Aliter ipse Dionys. v. 1020 sq. (quem exscripsit Eudoc. p. 289.) Diodor. IV, 55. 56. vbi cf. Weiffel. Etiam Perfas et Achaemenidas a Medae prole duxerant alii. vid. apud Salmaf. ad Solin. p. 833, a. cf. inf. ad II, 4, 4. §. 5.

§. 6. *Colchos redux Medea*. Etiam hoc diuersis modis narratum cum in scena tum in eposin. v. Hygin. f. 26. 27. Eustath. l. c. Diodor. l. c. IV, 55. 56. Iustin. II, 6, 14. Avien. descript. orb. 1217 sq. vbi vid. Wernsdorf. Ad Arios eam venisse, refert Pausan. l. c. *Medum* Pacunii narrant veteres; et inter argumenta pantomimica Medae *εἰς Πέρσας Φυγή*. Lucian. de Saltat. 40. Eodem refero fabulam qua imponi sibi passus est Heródot. I, 2. a Colchorum rege repetitam fuisse Medeam per legatos.

OBSERVATIONES
AD
A P O L L O D O R I
BIBLIOTHECAM.

AD LIB. II.

CAP. I.

Sequitur nunc novus ac diuersus a superioribus fabularum ordo. *Fabulae Argivae* Inachi, tum Persei et tandem Herculis, res ac stirpem comprehendunt. De Inachi et Danaï progenie agitur hoc capite. Magna autem fabularum varietas est in hac stirpe, primum propter summam antiquitatem: quicquid enim est Graecae antiquitatis, etiam vltimae originis, vltra Inachum non assurgit: (vnde ille Ōceani et Tethyos f. editur) tum, quod alia fuit fama a maioribus accepta inter Argiuos, alia inter Sicyonios, alia inter Arcades; tum iis promiscue pro consilio aut lubricine vsi sunt poetae, historici, chronographi et grammatici. Antiquissimus auctor fuit *Hesiodus*, et secundo loco *Acusilaus*, qui tantum non in prozam carmen Hesiodeum transtulisse fertur apud Clement. Strom. VI. p. 752. ed. Pott. (p. 267.) Inde qui haud multis annis Herodotum antecessit, *Hellanicus Mitylenaeus*, antiquissimas historias diuersis voluminibus persequutus, etiam librum de Argiuorum Originibus reliquerat, *Φορμύδα* inscriptum: in Fragmentis a Sturzio collectis p. 102. v. Athen. XI. extr. Dionys. Halic. I, 28. Multa ex iis ornarunt et interpolarunt poetae tragici. In

Hygino mirum est fabulas Argivas desiderari. Exulant eadem e Diodoro quem habemus. Etiam ab Homero aut non memorantur aut parum frequentatur: ut de Danae et Perseo vno tantum loco Il. 2, 319. 320. Gorgonem saltem verbo attingit Il. 9, 249. e, 741. λ, 36. Od. λ, 633. vnde et Hesych. in Γοργώ τὰ γὰρ περὶ τὴν Δανάην καὶ τὸν Περσέα καὶ τὰς Γοργόνας "Ὅμηρος οὐκ εἶδεν.

§. 1. *Inachi* genus breuiter edit Schol. Eurip. Or. 930. variat tamen et is in nonnullis, add. ad v. 1252. Fuit et Sophoclis Inachus. Deprauatissimus totus hic fabularum ordo factus est Graecorum commentis, cum res Aegyptias ad se deriuarent, et inter veterem Aegyptum Graeciamque commercia fingerent, quae nulla fide et auctoritate tradita erant, nisi quod antiqua fama obtinuerat, cum Danao colonos, paucos utique numero, Argos venisse. Assimulari inde Io, Inachi f. coepit Iſidi, hinc Epaphus Apidi, quod iam apud Herodotum occurrit, mox multa alia, quibus imprimis Tragicis in rem suam vsi sunt, tandem Grammatici, qui Aegyptiam antiquitatem interpretandam sibi sumserant. Ex tragicorum commentis est quod apud Platon. de Rep. II, p. 381. D. legitur de Iunone sacerdotis persona assumpta stipem colligente liberis Inachi; μήδ' ἐν τραγωδαῖς, μήδ' ἐν τοῖς ἄλλοις ποιήμασιν εἰσάγεται (μηδεὶς) Ἦραν ἡλλοιωμένην, ὡς Ἰέρειαν, ἀγείρουσαν Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ πασι βιοδώροις; victus auctoribus. §. 2. ἀφ' οὗ ποταμός. ex interpretatione hoc adiiicitur. Apud antiquiores ipse Inachus est fluminis, Oceani f.; cuius filius, Phoroneus, primum nomen fuit ab Argiuis fama acceptum. — Μετθαν alii nominant Phoronei matrem, ut Schol. Eurip. l. c. Or. 930. Schol. Il. α, 30. Schol. Lycophr. 177. ex hoc ipso loco. Monuere iam idem viri docti, Gale ad h. l. Muncker. ad Hygin. f. 143. Vallarf. ad Euseb. Chron. p. 127. Genitus autem a

patris sorore Phoroneus: quas nuptias antiquior fabula non respuit, ut nec in ipso Ioue. In patre Inacho consentit omnis antiquitas: cf. Pausan. II, 15. At *Aegialeum* non omnes Phoroneo fratrem addunt; sed habebant Sicyonii et ipsi suas fabulas, quae antiquissimum stirpis auctorem Aegialeum, *αὐρόχθονα*, ferebant. vid. Pausan. II, 5. p. 123. itaque commodissimum visum, ut idem Phoroneo frater adderetur. At *Phoronei* nomen celeberrimum est cum in fabulis, tum in historiis et in chronographiis: nam ab eo ultima temporum computatio procedebat; cum in eadem fere tempora incideret Attica epocha, quam ad Ogygem reuocabant. Acusilaus a Phoroneo ad Olympiadem primam annos 1020. computauerat. Ita ex Iulio Africano Euseb. Praep. Ev. X, 10. p. 488. extr. Verum de his agitur in Chronographis. Eidem primus humanitatis cultus tanquam auctori tribuebatur ab Argiis, v. Pausan. II, 15. f. Tatian. adv. Gent. 60. et hinc Euseb. Alia vid. ap. Simson. ad 2199. 2244. Nobilitauit quoque nomen carmen epicum antiquissimum, *Φορωνίς*, ignoto auctore v. c. apud Schol. Apollon. I, 1129. Clement. Strom. I. p. 380. Pott. (p. 321.) §. 4. *ἡ χώρα ἅπασι Αἰγιάλσις ἐκλήθη*: ut semel de hoc moneam: Obtinet fere is inter antiquos scriptores mos, ut nomina locorum, interdum epitheta, in antiquis carminibus obuia, pro antiquioribus terrarum appellationibus habeant. Aliud, quod non minus temere facere videntur, est, quod nomina vetustissima referre solent ad latissimos regionum ac terrarum fines; id quod omni rerum rationi aduersatur. Nam inhabitatae fuere terrae primum ab vna et altera familia, adeoque prima nomina impertita singulis habitationibus, aut vicis, (*συννοικίαις*) aut agrorum tractibus, nec, nisi serius post multas rerum hominumque vicissitudines, ad latiores ac remotiores terras sunt tracta aut

translata. Ex his facile fieri potest diiudicatio eorum, quae hic et tot aliis in locis memorantur de tota Peloponneso iam in ipsis hominum originibus communi nomine comprehensa. Nec aliter de partibus orbis terrarum statuendum; nomina Europae, Asiae, Libyae, initio terrae tractui fuere indita ab iis qui eius notitiam habuerant. §. 6. *Apis*. Diuersa de hoc tradiderat sup. I, 7, 6. *Apiam* ab *Apide* dictam, plures narrant. vid. Steph. Byz. in *Ἀπία*. Sed alius *Apis* fuit ex Sicyoniorum fama, quam vid. ap. Pausan. l. c. p. 123. alius ex Argiuorum. Confusus tandem a Graecis Aegyptius *Apis*. Etiam hunc *Apin* Herodotus (III, 27. 28.) *Epaphum*, alii modo *Osi-ridem*, modo *Serapidem* sunt interpretati; in hos, qui postremum hoc tradiderunt, incidit noster. Clemens Alex. Strom. I. p. 383. (p. 139.) *Aristeam Argium* auctorem laudat. Eadem Hieronym. Chron. Euseb. n. 271. Multo magis diuersum est, quod Aeschyl. Suppl. 270. sequitur, *Apin* ex Aetolia in Peloponnesum venisse. *Telchinem* *Apidis* patrem, *Thelxionem* filium, edebant Sicyonii apud Pausan. l. c. Ceterum *Telchines* ab eo ductos tradidisse videtur Euseb. num. 229 et 276. vbi bello infeliciter aduersus Phoroneum gesto in Rhodum secessisse videntur. vid. ad ea loca Scalig. Animaduers. §. 7. *Niobe* haec diuersa a Phrygia seu Thebana; de qua inf. III, 5, 6. Haec altera, Phoronei filia; at apud Platonem et alios mater, Inachi vxor. vid. Chron. Euseb. n. 210. et Scalig. p. 19. b. cum Vallarf. p. 131. Proxime ad Apollodori verba, Euseb. Praep. Ev. lib. II. pag. 55. C. tanquam ex Diodoro hausta, Ζεὺς γὰρ πρώτῃ μὲν ἐμίγη γυναικὶ Θυητῇ Νιόβῃ τῇ Φορωνέως, ἐσχάτῃ δὲ Ἀλκυμήνῃ τῇ τοῦ Ἡρακλέους μητρὶς. Eadem fere verba in Syncello et in Hieronymi Chron. Euseb. n. 225. vbi vid. Scalig. et Vallarf. add. Hygin. f. 145. *Pelasgum*, hunc vero sibi

Arcades vindicabant; fabulosum forte nomen, ut esset Pelasgis auctor stirpis. Nec vero Pelasgos modo, verum totam Peloponnesum cum Graecia et Thessalia Pelasgiam dictam, addit Schol. Lycophr. 177. πάλιν ἐροῦμεν inf. III, 8, 1.

f. 2. Quod *Argus* Peloponnesum a se Argos appellaret, tradunt et alii. vid. Schol. Eurip. Or. 1247. cf. not. ad Hesych. Ἄργος Πελοπόννησος. Scilicet poetae ab urbe Argis totam Peloponnesum appellauerant; hoc grammatici ad vetustatem traxere, quasi antiquius illud nomen fuisset. γῆμας Εὐάδην τὴν Στρυμόνος (non Στρυμόνος) καὶ Νεαίρας. Pro *Euadue* Πλειῶ Oceani f. ediderat Pherecydes (quem noster in hoc capite non sequitur) apud Schol. Eurip. Phoen. 1151. (1123). At idem Schol. Phoronei uxorem eandem Πλειῶ prodidit ad Or. 1252. (1248.) alios forte auctores sequutus. Argi filii *Iasus*, *Piranthus*, *Epidaurus*, *Criasus*, qui in regno Argino successit; et quidem secundum auctores chronologos, quos Eusebius expressit, loco quinto: post Inachum, Phoronidem, Apidem et Argum. ubi vid. Scalig. et Vallars. Aliter Tatian. c. 59. et alii. Apud Schol. Eurip. Or. 930. sunt Criasus, Ecbasus, (deb. Iasus) Piranthus, Epidaurus, Tiryus. Corrupte Hygin. f. 145. Crimns, Piranthus, Basus. ubi vid. Munk. At Pausan. II, 16. Argi filios nominat Pirasum et Phorbantem. Contra Triopae filios pronuntiarunt alii Iasum et Pelasgum ap. Schol. II, γ', 75. ex Hellanico; is Triopas ex Phorbante, Phorbas ex Argonatus Pausan. II, 16. pr. Verum et Triopae nomen et stirpem variare vidimus, sup. ad I, 7, 4. §. 2. cf. Ilgen. ad Hom. Hymn. p. 272 sq. Saltem confusos agnoscas mythos Triopae Argiui et Triopae Aeolici. Iasus autem is est a quo τὸ Ἰάσον Ἄργος apud Homer. Sub hoc seu *Pirantho* seu *Pirante*, (vtrumque enim nomen rationem

habet, forte et idem *Pirafus*, et inf. f. 3. *Piren*), Iunonis Arginae templum et e piro signum dedicatum legitur. Eiusdem filia *Callithyia*, seu verius *Callithoe*, prima sacerdotio Iunonis Arginae functa. vid. Chron. Euseb. 377. et ibi Scal. Vallarf. id quod inf. f. 3. de *Io* traditur, vbi v. not. §. 2. Apud Pausan. II, 16. *Iafus* et *Agenor* sunt filii Triopae; et iterum aliter tradit Schol. II, 7, 75. vt paullo ante vidimus ex Hellanico; cf. Sturz. Fragmenta p. 41. apparet itaque nec Hellanicum auctorem in hoc capite habitum esse a nostro pro duce. Iam pro Agenore apud alios Argi pater est *Arestor*: nec quicquam notius Argo Arestoris f. cf. Mezir. ad Ovid. Epp. Tom. II. p. 69. Intpp. ad Ovid. Met. I, 624. Suspiciatur Gale excidisse h. l. Ἀγῆνωρ καὶ Ἀρέστωρ. Et paullo post f. 3. §. 3. ipse noster scriptor Arestoris f. edit Argum. Verum omnino in his originibus Argiuis rerum summa fuit diuersitas. Ita diuersum Arestorem, qui Mycenen coningio habuit, prodiderant ἦσαι μεγάλαι. apud Pausan. II, 18. p. 146. §. 3. εἶχε δὲ οὗτος (Argus ὁ πανόπτης) ὀφθαλμοὺς ἐν παντὶ σώματι. De hoc cf. Schol. Eurip. Phoen. l. l. qui classicus est; ex eo patet variasse poetarum ingenia, modo tribuendo oculos quatuor, modo totum corpus oculis conferendo; nata omnia, vt credere licet, ex antiquo epitheto πανόπτης, quod diligentem custodiam declarabat, proprie accepto; nam alias prudentiam declarat τὸ videre τὰ ἔμπροσθεν καὶ τὰ ὀπίσθεν; nunc autem vigilantia requirebatur. Nec locum habet, quod Argum aliquando caeli stellis apti symbolum fuisse aiunt. De Argo omnino plures olim mythos extitisse, sequentia docent, quae vix in aliis libris, qui supersites sunt, occurrunt. §. 4. Σάτυρον. haec et mox f. 4. de Amymone, antiquissima est, nisi fallimur, Satyri memoratio, videturque ea hactenus Argiuis fabulis propria; sed qualis

notio haec Satyri fuerit, non satis perspicue traditur; diuersa vtique a Satyris Bacchi comitibus ea esse debuit, nam hic Satyrus latronis aut potius monstri more Arcades infestat et occiditur; Monstra autem, etsi diuina stirpe nata, tamen morti data narrantur: in antiquo enim sermone diuinae originis parentumque deorum notio non nisi ad robur insigne insolitasque corporis vires referri solet; nec quicquam amplius animo comprehendere licet. ὑποστᾶς, voc. proprium de congressu pugnantis, cum adoritur alterum: sic inf. II, 4, 6. f. 8. f. Diodor. IV, 12. p. 258. I, 43 de Hercule. Alias ὑποστῆναι τὸν κλυδωνόν. v. c. Diod. IV, 2, 17. Conon. 16. §. 5. *Echidna*, Tartari et Terrae filia; quibus parentibus natus sup. I, 6, 3. Typhon. At apud Hesiod. Θ. 259. ex Geryone et Callirhoe nascitur Echidna; (non ex Medusa, vt Intpp. aberrant) et ex Typhone eadem edit Orthum, Cerberum, Hydram, Chimaeram (sic et noster II, 3, 1.) Sphingem: (v. III, 5, 8.) §. 6. Ἀσπιδος Φόβον sup. f. 1. §. 6.

f. 3. *Iafus* II. hic est, confusus passim cum superiore ex Niobe et Ioue. *Asopus* Sicyonis fluuius h. l. intelligendus, non Boeotiae. *Ius* parentes varie traditi: Πειθῶ mater ex Pherecyde apud Schol. Phoen. Eurip. 1123. aliter Schol. Or. 930. aliter alii. v. laudd. ad Hygin. f. 145. p. 254. v. Stav. Inter cetera tamen hoc maxime obtinuit, quod Inachi filia habita est; etsi probabile sit plures hoc nomine feminas esse confusas, cf. Scalig. ad Euseb. p. 29. 34. sicut etiam duo Argi fuere. Fabulae vero de *Io* in vaccam mutata origo forte non prorsus obscura. Fuisse suspicor nomen hoc, caputque feminae cornutum, symbolum Lunae apud Argiuos antiquissimum; nec male hactenus Eustath. ad Perieg. 92. Ἰὼ γὰρ ἡ σελήνη κατὰ τὴν τῶν Ἀργείων διάλεκτον. Videtur hoc ipsum offerre expeditissimam rationem Arcadum fa-

bulae, quod se *προσελήνους*, ante lunam ortos, dicerent, h. e. antiquiores ipsis Argiuis. Hoc symbolum mox accommodatum oneratumque fabulis; inprimis Iūde in partes accepta. De *Castore* cf. inf. ind. auctt. In τὰ χρονικά ἀγνοήματα vltimam vocem suspicor ab Aegio adiectam; ab libris enim abest; etsi fuit ille verus titulus; vid. Suidas h. v. nisi dicamus a nostro omnino notionem *scriptoris chronographi* designatam esse, quem chronici argumenti librum, χρονικά, scripsisse diceret. — §. 2. Pirantis filiam primam Iunonis Argiuae sacerdotio esse functam, etiam ex Clemente et Eusebio nouimus; sed ibi, vt supra dictum, nomen est Callithyia et Callithoe; eadem ergo *Io* quoque dicta. Aeschyl. Supplic. 299. κληδοῦχον Ἦρας Φασὶ δωμάτων ποτὲ. Ἰὼ γενέσθαι τῇδ' ἐν Ἀργεῖα χθονί. vid. Scalig. ad Euseb. Chron. p. 24. (qui egregie emendat in Hesych. Ἰὼ Καλλιθύια, frustra obloquente ad h. l. Galeo) et Simfon. ad a. 2364. Filium ex hac sacerdote memorari apud Schol. Arati v. 161. videas Trochilum, qui aurigandi arte inuenta in caelo Aurigae sidus factus; at h. l. ea Iouis fraude corrupta Epaphum edidit. διὸ Φησιν Ἡσίοδος: in Aegimio puta, in quo exposita erat per epifodium fabula Ius. vid. Schol. Eurip. Phoen. 1123. et Valkenar. p. 735. Ceterum tota haec ῥῆσις ab alia manu adscripta esse videri potest, quippe ab Apollodori breuitatis studio aliena; vti quoque suspicabatur Koelerus noster. Videtur autem Hesiodus impunitatem periuriorum inter amantes ab hoc Iouis periurio repetiisse. Debetur adeo Hesiodo primò auctori vulgatum illud apud Platonem, Callimachum, Tibullum, (III, 6, 49. vbi vid.) *periuria ridet amantum Iuppiter*. §. 3. Argum γηγενῇ appellat etiam Aeschyl. Prom. 570. et Suppl. 311. vti nec minus v. 258. ibid. Pelasgus γηγενῆς, communi antiquissimorum hominum vocabulo, quo igno-

tam vel obscuram originem declararent. §. 4. In hoc igitur ad Mycenās luco erat olea, ad quam Io in vaccam conuersa ab Argo alligata fuisse narrabatur. Lucum Argi intelligit Galeus, quo inclusos Argiuos Cleomenes iugulasse legitur apud Herodot. VI, 78. 79. Pausan. III, 4. at is ad Argos fuit. Aliena quoque est vitex, seu ὁ λύγος, quam idem memorat ex Pausan. III, 16. f. — λιθῶ βαλῶν. sic Schol. Prom. 563. qui fabulam exponit. De Hierace aliunde non constat, adeoque nec diiudicare licet, sitne accipitris nomen hoc an viri: hoc tamen verisimilius. Ex verbis μηνύσαντος Ἰέρακος intelligas, eum, quoties Mercurius accederet ad vaccam subducendam, Argum monuisse. Ἀργειφόντης, ab Ἀργος ductum, esse debebat Ἀργοφόντης, hoc itaque vsu recessit ab analogia vt alia nomina composita. §. 5. οἶστρον ἐμβάλλει, apud poetas modo proprie, *asylum*, (notum illud Georg. III, 152. *Hoc quondam monstro*) modo *furorem*, phasmate Argi interfecti obiecto: quod docet Aeschyl. Prom. 569 sq. vbi cf. Schol. et doctiss. Intp. Schutzium. Add. not. ad Hygin. f. 145. pag. 254. vbi *formido* dicitur τὸ Φάσμα, Ouidio Met. I, 725. *Erinnys*. *Errores Ius* hunc in modum constituit Apollodorus, vt illa furore acta Mycenis relictis ad Ionium sinum, cui ipsa de se nomen fecerit, peruenerit: inde, non addit noster satis diserte, marine an terra? vt *σι*; sit pro *ἐπὶ*. (in mare tamen insiluisse eam aiunt alii, vt Hygin. f. 145.) certe Illyricum illa adiit, et continente traiecto, Haemoque superato, per Thraciam ad Bosporum Thracicum peruēnit, hinc Scythiam et Cimmerios adiit, inde verò terra marique oriente circumacto in Aegyptum peruenit. Iter inde a Caucaso factum accuratius persequitur Aeschylus, de quo vid. Schuz. Exc. IV. ad Prometh. De Bosporo Cimmerio tacet Apollodorus. — *Ionium mare*, et *Ionium sinum*, qui mox

tollentiore nomine Adriaticus, ab Io dictum, traditum
 passim, inpr. ab Aeschyl. Prom. 846. fide parum certa;
 nec tamen in aliis etymologiis quicquam est magis tu-
 tum: vid. Schol. Apollon. IV, 308. Schol. Lycophr. 630.
 alios laudd. ad Hygin. f. 145. 5). Antiquissimorum nomi-
 num perit, puto, ratio et causa. §. 6. *In Aegyptum per-*
venit Io: sc. Isidi assimulata. εἰς Ἀερίαν ἐπομίσθη ex Cha-
 race Pergameno ἐν Ἑλληνιστοῖς laudat anonym. de Incre-
 dib. 15, quod antiquum Aegypti fuit nomen: vid. Steph.
 Byz. in Ἀερία et in Αἴγυπτος. cf. Scalig. ad Euseb.
 p. 34. b. Idem nomen innui putandum ab Apollon. IV,
 267. Ἡμὸς ἔτ' ἡερίη — Αἴγυπτος. τὴν ἀρχαίαν μορφήν
 ἀπολαβοῦσα. et hoc recte: alias propria vox erat ἀναλα-
 βοῦσα. Ἐπαφὸν παῖδα. ὅτι ὁ Ζεὺς ἐπαφῆσάμενος τῆς Ἰοῦς,
 πάλιν εἰς γυναῖκα αὐτὴν μετεμόρφωσεν, vt Schol. Eurip.
 Phoen. 633. vid. Aeschyl. Prom. 848 sq. In seqq. Grae-
 culus aliquis fabulas Aegyptiacas de Iside Osiridis corpus
 inuestigante adumbrasse videtur. Βύβλινα ὄρη in Aethio-
 pia finibus constituerat Aeschylus l. l. 810, quod nomen
 ad urbem magis notam Phoenices, Byblum, traduxere
 seriores. Isidem Osirin lugentem adiisse Byblum, ibique
 diademate byblino deposito nomen vrbi impertiisse, fabu-
 latus est nescio quis apud Etymol. M. h. v. cf. Stephan.
 Byz. h. v. re ab Adonide ad Osiridem traducta; cf. Lu-
 cian de dea Syria l. 6. 7. 8. cum ad ipsam Aegyptum et
 urbem Coptum narrationem reuocassent alii, ex quibus
 eam refert Plutarch. de Is. et Os. Tom. II. p. 356. D.
 v. plura apud *Sainte Croix sur les mysteres* pag. 181 sq.
 Omnino insolens est omnis hic mythorum tenor: vt de
 Curetibus a Ioue caesis. Telegonum Eurip. Schol. Or.
 932. etiam memorat; sed Epaphi filium; at Epaphum
 ex Io et Telegono natum Syncell. p. 126, a viris doctis
 emendatus, et Euseb. Hieronymianus n. 482. Eundem

Telegonum Ori f. inter Aegypti reges refert n. 511. *Δήμητρος, ἣν ἐκάλεσαν Ἴσιν.* Iterum haec ex Graecorum interpretamenti Aegyptiacarum religionum: eadem iam Herodot. II, 59. vnde eadem habet Steph. Byz. in *Βούσιρις* cf. Scalig. ad Chron. Euseb. n. 605.

f. 4. De *Epapho* loca dabit Interpres Hygini f. 145. 7. Innumera de eo fabulati sunt Graeci, partim ex Aegyptiis religionibus: Herodot. III, 27. *ὁ Ἄπις (bos) τὸν Ἕλληνας Ἐπαφὸν καλεοῦσιν.* — Epaphus autem multas vrbes condidit, vt ait Pindar. N. 10, 8. Memphin inprimis Graeci celebrant. vid. Chron. Euseb. n. 525. Ex Epapho *Libyen* progenitam, tradunt et alii: vid. Schol. Lycophr. 894. Tzetza Chil. VII, 36. v. 350 sq. Infra II, 5, 11. §. 7. alia est Epaphi filia, quae Bufiridem ex Neptuno peperit. §. 2. Libye, a Neptuno amata, etiam in Moschi Id. II, 39 sq. Ex ea *Agenor* natus. v. not. ad Hygin. f. 157. vbi nomen matris excidisse videtur, vt et in *Belo* eod. loco, vbi cf. Munker. Nostrium sequitur Schol. Eurip. Phoen. 5. exscripsit autem Schol. Aeschyl. Prom. 852. §. 3. Quo fato, qua arte hoc consequutus sit, vt rex constitueretur Phoeniciae aduena, non memoratur. Redit autem ad Agenorem, inf. III, 1. pr. §. 4. De *Belo*, *Aegypto* et *Danao*, incredibilis fabularum varietas, iisdem, quas supra attigimus, caussis nata. cf. Schol. Eurip. Hec. 886. Hygin. f. 168. vbi vid. not. *ὡς δὲ Φησιν Εὐριπίδης.* in Andromeda, vt probabile sit. Contradicit Hygin. Poet. Astron. II, 9. qui Cepheum Phoenicis filium ab Euripide et ceteris traditum fuisse ait; sed perperam, vt iam docuere viri docti ad e. l. et Salmas. ad Solin. p. 402 et 867. a. Cepheus tamen Beli f. est etiam apud Herodot. VII, 61. Vulgo Cepheus et Phineus Agenoris filii produntur: cf. sup. I, 21. pr. De Cepheo mox II, 4, 3. §. 2. plura.

Ceterum in his commentis vestigia apparent antiquissimorum conatuum, origines populorum inuestigandi; communi tamen errore homines eo deferri videas, vt partim ad vnum progenitorem, cuius dudum perierat memoria ac nomen, omnia referant, putentque, nomine inuento, vt nunc Inachi, etiam hominem, stirpis auctorem, esse a se inuentum; partim vt etymologiis inanibus captis populorum origines deprehendisse se arbitrentur; vti supra in Medo ac Perse, nunc in Belo, Aegypto, Danao, Cepheo, Agenore videmus, vt per eos Aegyptiorum, Arabum, Phoenicum, Argiuorum, et in Phineo forte Thracum, communis aliqua omnium stirps et origo prodatur. Condonanda haec ac similia sunt antiquitati, non sequenda; itaque nemo in animum induxerit, ex iis argumentari, quae in Oriente vetere et recentiore de populorum originibus passim tradita sunt. In Agenoris ex Aegypto in Phoeniciam migratione videtur latere opinio de communi nescio qua Phoenicum et Aegyptiorum credita origine; vti ex Aegypto et Danao Argos profectis, antiqua fania de Arginorum rebus ex Aegypto repetitis. §. 5. Danao assignata Libya, Aegypto Arabia: forte acceptum de vna Aegypto per Nilum diuisa, ad orientem appellata Arabia, ad occidentem Libya; nam extra Aegyptum sedes vix assignari potuere, Aegypto ipsa vacua relicta. §. 8. *Minervae Lindiae* signum erat antiquissimum, ad Danaum referri solitum, de quo est epigramma Callimachi, emendatione Bentleii inter viros doctos notum, fragm. CV. add. Toupii Curae nouiss. in Suid. p. 62. dedicatum illud a filiabus, v. Herodot. II, 182. Diodor. V, 58. vbi v. Wesfel. Nomina filiarum aliquot adscripta erant in Marmore Pario: nunc non integra, nisi quod Helice et Archedice legitur: ab iis collocatum signum (suppleo: ἀποκληρωθεῖσαι ὑπὸ (ἀπὸ) τῶν λοιπῶν

sorte ducta e ceteris ad hoc designatae; vt in Rhodo substituisse videantur, βρέτας ἰδρύσαντο καὶ ἔδυσαν ἐν τῇ ἀκτῇ ἐν παραλίᾳ πεδιάδι ἐν Ἀλνδῷ τῇς Ροδίας). cf. Prideaux ad l. 15, 16. p. 391. Maitt. Erat autem Danaus oriundus ab Io, adeoque ab Inacho; et ab eo Argiui dicti Danaï. cf. Strabo VIII. p. 570 (371). Ceterum haec, et quae mox sequuntur de aduentu filiorum Aegypti, diuerso modo tractata sunt ab Aeschylō in Supplic. Accusatur Danaus Argis et in iudicium adducitur. cf. Schol. ad Eurip. Or. 869. Eiusdem fuere Danaides, fuit et Amymone. cf. Hygin. f. 168. et ibi not. §. 9. ἀνδρῶν δὲ τῇς χώρας ὑπαρχούσης. Multa de hac Argolidis siccitate inter veteres fama; vt et de factis innox puteis et fontibus. v. Strab. VIII. p. 569 sq. (370. 1.) cf. Schol. H. δ, 171. Eustath. p. 461. pr. Syncell. p. 152. Hygin. f. 169. Aquatum missae puellae, adeoque iussae exquirere venas aquarum; ita puteos ab iis detectos ferebant Argiui. vid. Strabon. l. c. p. 570. B. — §. 10. τὰς ἐν Λέρνῃ πηγὰς, nunc Lerna pro agro. cf. Strabo l. c. p. 570. B. Hygin. f. 169.

§. 5. Οἱ δὲ Αἰγύπτου παῖδες. sequentia sunt ap. Zenob. H, 6. Res narrata a multis. vid. Hygin. f. 168. Schol. Eurip. Hecuba 887. Sequitur locus lectu parum iucundus commemoratione *Danaidum* et *sponsorum* cum matribus. Danaus filias habuit L. e diuersis vxoribus: ex Elephantide duas, ex Europa IV, ex Hamadryadibus nymphis X, ex Aethiopide VII, porro ex Memphide femina III, ex Polyxo Naiade XII, ex Pieria VI, ex Herse totidem. Pariter Aegyptus susceperat filios VI ex Argyphia, X ex Arabia, VII ex Phoenissa, III ex Tyria, XII ex Calyanda Nympha, VI ex Gorgonibus, VI ex Hephaestine. Procedit fane sic numerus quinquagenarius; esse tamen in multis peccatum a librariis in confesso est. Sunt alia eaque et diuersa et multo magis corrupta in Hygin.

f. 170. Occurrunt quoque nomina apud alios diuersa ab his, vt Celaeno apud Strabon. XII. p. 868. C. apud Callim. L. P. 47. Phryfadia, in Marmore Pario Helice et Archedice, duorum aliorum vero nominum vestigia funt prorsus abhorrentia a nostris. Apud Antonin. Lib. 32. est Polydora, apud Schol. Lycophr. 156. Eurythoe, et apud Tzetiam Chil. VII, 136. ex Hippostrato Euryrrhoe, ex eodem Hippostrato Phlegon narrat omnes L. filias Danaum ex vna vxore suscepisse Euryopa Nili filia f. Europa. Quis primus inter veteres mythorum auctores tam inutilem operam locarit, vt illa nomina comminisceretur, non inuenio. Morem tamen hunc viguisse aliquando, et poetas sequiores in tali recensu doctrinae ostentationem quaesuisse tot aliis exemplis constat; vt Oceanidum, Nereidum, Argonautarum. Criticae tamen rationes postulabant, vt veriora de iis nominibus apponerem. *Automate* et *Scaea* Architeli et Archandro Achaei filiis nupfere, apud Pausan. VII, 1. p. 522. *Anymone* a Neptuno compressa exempta esse debebat numero, vt apud Pindar. P. 9, 197. 8. ἐν βασιλίδος, sc. Εὐρώπης, modo dictae. Plena oratio erat paullo ante de altero, Aegypto, ἐν βασιλίδος γυναικὸς Ἀργυφίης. — §. 10. Ὡς δὲ ἐκληρώσαντο. Scilicet κληροῦν putandus pater, vt sup. διεκλήρου, at sponfi ἔλαχον, ἐκληρώσαντο, sortem duxere et forte ducta accepere, sortiti sunt suas quisque nuptias seu sponfam. Etiam pag. sup. de sponfis: οἱ δὲ Καλιόδνης Ν. ἐκληρώσαντο περὶ τῶν. παρ-θένου αὐτὴν Φυλάξαντα. ita et Schol. Pindar. N. 10, 10. Schol. Il. δ, 171. et alii; etiam Ovid. Ep. XIV. Itaque sacerdos illa fuit: Syncell. p. 157. Contra vnā Hypermnestram deuirginatam tradiderant alii ap. Schol. Eurip. Hec. 887. Fabulam vulgarem de Danaïdum supplicio in inferis, vbi dolium pertuso fundo aqua explent, non meminit noster: at idem capita sponforum ad Lernam

defossa narrat: eadem Zenob. IV, 86. etiam Pausan. II, 24. at inuerso modo, corpora Lernae sepulta, capita vero Argis. Eodem respicere videtur Aeschylus in loco nondum satis expedito Prom. 865. ubi, venient, inquit Prometheus, Aegyptii filii *Ἰθρεύσοντες χάμους*, — *Φθόνον δὲ σωμαίων ἔξει θεός*. Πελασγία δὲ δέξεται Ἰηλυκτόνῳ Ἄρει δαμέντων, νυκτιφρουρήτῳ θράσει. Emendauit haec Brunk. *Φθόνον δὲ σώμαθ' ὧν ἔξει θεός*, Πελασγία δεδέξεται. quae non intelligo. Illa *Φθόνον σωμαίων ἔξει θεός* esse videntur dicta: *inuidebit ipsis numen corpora*, h. l. puellas, *ut ne earum flore fruantur*; ita apparet mox esse debuisse *δαμέντας*. Πελασγία δὲ δέξεται Ἰηλυκτόνῳ Ἄρει δαμέντας νυκτιφρουρήτῳ θράσει. *occidentur autem ipsi et solo Argiū condentur*. add. Lemep. ad Phalar. Epp. p. 77. *Inuideri dicuntur a poetis ea, quibus priuamur, quae eripiuntur vel subducuntur*. εἰς γυμνικὸν ἀγῶνα. est is, de quo Pindar. P. 9, 195 sq. *ἔθηκε* est pro *προὔθηκε*. §. 13. *Nauplius*, De duobus Naupliis hic et alibi confusis v. Strab. VIII. p. 566. 7. et e recentioribus Burman. Catal. Argonaut. Plures fuisse Tragicorum fabulae nomine eius inscriptae, quae tamen ad alterum Palamedis patrem spectarunt. Alius fuit Neptuni et Amymones f. (is condidit Naupliam; Pausan. II, 38. IV, 35. ei ab Aleo filia Auge tradita inf. III, 9, 1. Pausan. VIII, 48. f.) e cuius posteris alter Nauplius, fuit inter Argonautas; vid. Apollon. I, 134, a quo tamen forte diuersus quoque tertius, vulgo etiam ab Eurip. Iphig. in Aul. 198. Neptuni filius habitus et cum ceteris confusus, Palamedis pater ex Clymene, naufragii Graecorum ad Capharea Euboeae auctor. Ad postremum hunc Sophoclis fabulae *Ναύπλιος καταπλέων* et *Ναύπλιος πυρκαεὺς* spectabant, ut et alia Philoclis, alia Timothei, alia Lycophronis. Narratio, quae de Nauplio sequitur, paullo obscurior est: videtur is diis irasci solitus, quoties

fluctibus mergi videret hominem; poenae itaque seu vindictae loco deos ipsi similem vitae exitum inflixisse, ut et ipse submersus fluctibus interiret. οἱ Τραγικοί, sc. Sophocles in alterutro Nauplio vel in Palamede, et Euripides in Palamede suo.

CAP. 2.

§. 1. *Lyncei* nomen non obscurum: quo etiam Hercules cum Iolao declaratur in Clipeo Herc. 327. Λυγυῆος γενεή, non Λυγγῆος, ut editur. Λυγυῆϊον Ἄργος Apollon. I, 125. Λυγυεῖδαι ap. Stephan. in Ἄργος laudati a Galeo. Lynceus, Aegypti f. tanquam vltimus προπάτωρ stirpis, memoratur, cum alias a Perseo progenies mutuetur nomen Perfidarum. *Mantineus*, Mantineae conditor inter Lycaonis filios est apud Pausan. VIII, 3. De *Abante* qui egerint v. ad Hygin. f. 136. n. 9. *Abantis* urbs dictum Argos ap. Pindar. P. 8, 77. Proetus non Abantis, sed Therfandri f. est ap. Schol. Odyss. λ, 325. §. 2. στάσις. caussa memoratur inf. c. 4, 1. quod Proetus fratris filiam, Danaen, corruperat. εὖρον ἀσπίδας, saltem inuenere clipeum Argolicum. Clipeo tum primum in pugna usus ait Pausan. II, 25. ἀσπίδας ξυλλίνας memorat Schol. Eurip. l. c. De clipeo Abantis aliae sunt fabulae v. Hygin. f. 170. et not. Ad eundem allusit Virgil. Aen. III, 286. clipeum, magni gestamen Abantis, de quo cf. Excurs. IX. §. 3. ὥς δὲ οἱ Τραγικοί. Inter hos Euripides, cuius fabula fuit hoc nomine, Σθενέβοια. cf. Eustath. p. 632, 5. Antea lobatae Lycii filia, ap. Homer. II, ζ, 160. ex ea et Proeto nata est Maera, de qua Odyss. λ, 325. et ibi Schol. (ex quo sua habet Eudoc. p. 285). Inf. III, 9, 1. Sthenoboea est Aphidantis Arcadis filia. Aliis Sthenoboea scribitur v. ad Hygin. f. 57. Cyclopes, diuersi ab iis qui sup. ad I, 1, 2. memorati sunt. Vide ibi Obsf. Sensus verborum

hic est: καταλαμβάνει Τίρυνθα sc. ὁ Προῖτος, ἣν αὐτῶ οἱ Κυκλώπες ἐτείχισαν. Tirynthem muris munire Cyclopes v. Pausan. II, 25. p. 169. quorum etiamnum supersunt vestigia; Schol. Eurip. Or. 963. vbi ex Curetide terra, h. Creta, venisse narrantur vna cum Lyciis; ap. Strabon. VIII. p. 572 (373) minus bene ex Lycia; verba quoque ibi sunt: Προεὶτον Τίρυνθιν τεῖχισαι διὰ Κυκλώπων. ita nec in nostro desideres articulum, τῶν Κυκλώπων. Danae ex Eurydice nata: erat haec Lacedaemonis et Spartes f. inf. III, 10, 3. Tradiderat sic Pherecydes, vt apparet ex Schol. Apollon. IV, 1091. Apud Hygin. f. 63. Aganippe est; v. ibi not. Apud Schol. Lycophr. 838. Εὐρυδίκης τῆς Εὐρώτῃς legitur, forte pro τῆς Εὐρώτῃς.

f. 2. Proetides infania sua notae: re variis modis narrata, vt tamen aliquid rei vere gestae subesse videatur, ad morbum vterinum spectantis. Inde disputatum quoque de remedio a Melampode adhibito. v. inf. ad §. 4. Ipsa autem discursatio Proetidum videtur primo ad sacra Bacchi contempta spectasse, de quibus mox ex Acusilao memoratur, vt pro neglecto furore Bacchico iniecta esset infania alia eaque grauior; eodem spectat, quod §. 7. μετ' ἀλαλαγμοῦ καὶ χορείας aguntur, cum turba adolescentum aemularetur furores Bacchicos. Ἡσιόδος, in Catalogo puta; versus est apud Suid. in μαχλοσύνη· εἵνεκα μαχλοσύνης στυγερῆς τέρεν ὤλεσαν ἄνθος, et alii duo apud Eustath. p. 1746, 9. (vnde supplendus Etymol. p. 523, 8.) τὸ κνύος τὴν φθοράν — φέρων καὶ χρῆσιν ἐν τοῦ παρα Ἡσιόδῳ καταλόγου περὶ τῶν Προτιδῶν „καὶ γὰρ σφιν κεφαλήσι κατὰ κνύος αἰνὸν ἔχευεν., ἀλφὸς γὰρ χρόα πάντα κατέσχευ (f. κατήσχυν), ἐν δὲ νυ χαῖται „ἔρρεον ἐκ κεφαλῶν· ψίλωτο δὲ καλὰ κέρηνα., Bacchum ait puellis intulisse foeditatem oris; caluitie facta defluxisse comas. Excitauit versus etiam Ruhken. Ep. crit. p. 109. vbi

ille pro κατέσχευ coni. κατέσχεθεν. Hesiodum sequitur Diodor. IV, 68.

At cum *Acusilaos* fecit Pherecydes: v. Schol. Homer. l. c. cf. Lutat. ad Stat. Theb. III, 453. τὸ Ἦρας ἑόανον. erit ergo hoc antiquissimum illud signum Iunonis Argivae, olim Tirynthe a Pirafo consecratum (vid. sup. Not. ad II, 1, 2. §. 1. vbi de Pirantho) et Tirynthe excisa in templum Iunonis Argivae haud longe a Mycenis deportatum; a Pausan. II, 17. descriptum. cf. Clemens Protrept. p. 14. Euseb. Praep. Ev. III, 8. Hoc signum cum e piro sinistri sculptum esset, contemtui forte illud habuere Proetides. Schol. Homer. l. c. ipsum templum memorat derisui habitum ex Pherecyde: παραγενόμεναι γὰρ εἰς τὸν τῆς θεοῦ νεών, ἔσκηπτον αὐτόν, (non, vt editum αὐτήν) λέγουσαι πλουσιώτερον μᾶλλον εἶναι τὸν τοῦ πατρὸς οἶκον. Proetidum discursus ἀνὰ τὴν Ἀργεῖαν ἄπασαν. et tamen sequitur: ἀνὰ τὴν Ἀρκαδίαν καὶ τὴν Πελοπόννησον ἄπασαν. Alterum hoc ineptum interpolatorem sapit; non, quod Peloponnesi nomen tum nondum erat; quod Faber ad h. l. monet; verum quod errores intra Argolidem et Arcadiam continebantur. Videtur locus quoque interpunctione laborare et sic constituendus esse: ἐπλανῶντο ἀνὰ τὴν Ἀργεῖαν ἄπασαν. αὐτῶς δὲ τὴν Ἀρκαδίαν διελθοῦσαι, μετὰ ἀκοσμίας πάσης διὰ τῆς ἐρημίας ἐτρόχαζον. paullo inf. §. 7. Melampus ἐκ τῶν ὀρνῶν αὐτὰς ἐς Σικυῶνα συνεβίωξε. Convenit in Arcadiae memoratone Pausanias mox ad §. 7. memorandus. Modestior autem est noster, quam, qui eas sibi iuencas visas esse narravit, Virgil. E. 6, 48. *Proetides impleverunt falsis mugitibus auras.*

§. 4. De *Melampode* iam sup. I, 9, 12 f. vidimus: ad ea, quae hic sequuntur, cf. Schol. Odyss. o, 225. qui Pherecydem exscripsit, Eustath. p. 1779 sq. Pindar. N. 9. 30. Herodot. IX, 34. add. Pausan. VIII, 18 f. II, 18. p. 150.

Εἰδομένης τῆς Ἀβαντος. sup. I, 9, 11. Idomenen τὴν Φέρη-
 τος ediderat; aut igitur alterutro loco nomen corruptum,
 aut diuerfos auctores sequitur. Aglaia est Diodoro IV, 68.
 μάστις ὦν, id quod supra I, 9, 11 f. vidimus; nunc, quod
 et ipsum saepe vatum erat munus, etiam morbos curat
 Melampus succis herbarum, et lustrationum religiosi riti-
 bus: qui fuere morborum curandorum modi in medicina
 antiquissima. §. 7. Vulgaris narratio erat, in Arcadia sana-
 tionem Proetidum effectam esse ad Lufos. Pausan. VIII, 18.
 p. 636. supra Nonacrin narrat esse montes Aroanios, in
 quibus specus erat; in hoc fuga se abdidiſſe Proetides
 furentes, ἃς ὁ Μελάμπους θυγατρὶς τε ἀπορρήτοις καὶ κατάρ-
 μοις κατήγαγεν ἐς χωρίον καλούμενον Λουσοῦς. atque ibi
 Melampus ἠκέσατο αὐτὰς τῆς μανίας ἐν Ἀρτέμιδος ἱερῷ. καὶ
 ἀπ' ἐκείνου τὴν Ἀρτεμιν ταύτην Ἡμερησίαν καλοῦσιν οἱ Κλει-
 τῶριοι. h. e. quae mansuetum facit, ἡμερον reddit. Apud
 Callimachum in Dian. 235. Proetus duo templa conse-
 crauit Dianae, alterum in Azaniis iugis Arcadiae, alterum
 Lufis: τὸν δ' ἐνὶ Λουσοῖς Ἡμέρη. vbi v. Spanhem. Aliter
 rem exponit Pausan. VIII, 18. p. 636. Confer laudatum
 iam a Galeo et aliis, Stephan. in Λουσοῖ et in Ἀζανία.
 Purgamina in fontem abiecta vim aquae inebriantem in-
 didere. vid. Ovid. Met. XV, 325 sq. est is fons apud
 Clitorem urbem, de quo est Epigramma in Analect. T. III.
 CXCVIII. p. 191. Templum in rei memoriam exstructum
 Iunoni vid. Pausan. II, 12. pr. cf. Hesych. in ἀνρουχεῖ.
 Est haec antiquissima haud dubie narratio, quippe qua
 ad deorum iram furor et ad lustrationem, κατάρμον, me-
 dicina refertur; etsi inesse aliquid videtur, quod medici
 sollertiam arguat, cum discursitantes puellas ad extremam
 lassitudinem et virium defectionem agi iusserit ab ado-
 lescentibus, tumque medicinam forte aliquam adhibuerit,
 etsi κατάρμοι tantum memorentur. Seniores ad atram

bilem morbum retiocarunt et ad eam purgandam elleborum a Melampode adhibitum narrarunt, unde quoque nigrum Melampodium illud dictum sit: Plin. XXV, 21. ubi additur: *aliqui pastorem eodem nomine inuenisse tradunt, capras purgari pasto illo animaduertentem datoque lacte earum (elleboro pastarum puta) sanasse Proetidas furentes.* §. 5. ἐξέδορο Προΐτρος. Melampodi quidem elocauit Iphianassam. *Megapenthem* autem ipse Proetus genuit. De eo vid. inf. II, 4, 4. §. 4. Ab eo oriundus Alektor et Iphis, eius filius inf. ad III, 6, 2. §. 2.

CAP. 3.

§. 1. De *Bellerophonte* Locus classicus II, 2, 152 sqq. et ibi Schol. cum Eustath. Schol. Lycophr. 17. quem exscripsit Eudoc. p. 88. Exiat de eo docta disputatio Frereti (*Mém. de l'Acad. des Inscriptions* T. VII. p. 83). Tragoediae ad eum pertinere *Iobates* Sophoclis, *Sthenobea* et *Bellerophontes* Euripidis: qui cum pro suo quisque consilio fabulam tractassent, mirum non est eam in nonnullis variare. *Pegasus* de naui qui interpretantur (v. Stäver. ad Hygin. p. 122.) vix satis indolem veterum fabularum perspectam habent; alae designant velocitatem; id autem, quod prisco sermone ad notionem velocitatis declarandam vim habere debebat, postmodo proprie acceptum a poetis et artificibus in fabulam miraculumque versum est, ita ut equos vere alatos narrarent et exhiberent. Ita enim ferre debuit usus loquendi antiquiorum hominum; idque et ipsa res, et sensus docet communis, non aliter fieri potuisse. δ' Γλαύκου. ex Eurymede, ut sup. I, 9, 3. Δηλιάδην. ita Aegius emendauit ex Schol. Lycophr. 17. (et ibi Barocc. cod. Ἡλιάδην habet) add. Tzetza Chil. VII, 813. In Apollodoro codd. Ἡλιάδην, Pal. Ἡλιάδην. Πειρήνα ut sup. II, 1, 3; pr. Πειρήνος. Et sic Tz.

I. c. et Zenob. II, 87. vbi locus exscriptus, add. Vat. Append. p. Schott. p. 285. At in codd. *πείρην*. Reg. 1. *πήρην*. Mox Pal. *Ἀλκιμένου*. Mirum vero, non primo loco commemoratum Bellerum, cuius caede nomen consequutus est Bellerophontes; vid. Schol. II. ζ, 155. Zenob. Lycophr. I. c. *κτείνας Κορίνθιον τινα Βέλλερον, ἢ τὸν ἴδιον ἀδελφὸν Δηλιάδην, ἢ Πειρῆνα, ἢ Ἀλκιμένην*. videtur itaque excidisse paullo ante: *κτείνας ἀκουσίως Βέλλερόν τινα, ἢ ἀδελφὸν Δ.* Nomen Bellerophontis verum fuit Hipponous. §. 5. *τρίτην δὲ κεφαλὴν μέσσην αἰγός, δι' ἧς πῦρ ἀνίσσι*. Faber hic epitomatores maioris, quod interivisse censebat, operis festinantem agnoscens emendabat: *τρίτην δὲ κεφαλὴν, τὴν μέσσην, τὴν αἰγός*, nec apparet, quid hinc lucretur vir doctus. In Vat. est *τρίτον δὲ κεφ.* ceteri nil mutant. Nec Zenob. I. c. qui verba transcripsit. Eleganter tamen vir doctus coni. *τὴν δὲ κεφαλὴν μέσσην* post *προτομὴν μὲν οὐρανὸν δέ*. Scilicet monstrum hoc variis modis a poetis fuit ornatum: apud Homerum tricornis erat, ad terrorem et ad vastationis declarationem, capite leonino, media parte caprina, cauda serpentis compositum. Ab Hesiodo auctum est Θ, 321. trinis capitibus leonis, caprae et serpentis: etsi et ille locus interpolatus est, vll. 323 et 324. ex Homero illatis. (cf. *Comment. Soc. Gott. T. II. p. 144*). Hinc tertia forma ex utroque composita: monstrum et tricornis et triceps, inter trina autem capita medium caprae: pro eo igitur, quod fuisset, *τρεις δὲ κεφαλὰς, ὧν μέσση αἰγός ἦν*, dixit nosse auctor *τρίτην κεφαλὴν μέσσην αἰγός*. Vt in hoc commentum incidere seriores, inducere multo magis eos potuit prava iunctura verborum Homeri: *μέσση δὲ χίμαιρα δεινὸν ἀποπνεύουσα*: cum hoc ad ἡ δ' αἶρα retrahendum sit. Obscuritatem in Homeri verbis iam inter veteres incusarunt plures: vid. Eustath. p. 634. 40. Cum

adeo, capra media, hoc est capra medium corpus efficiens, quomodo ignem efflare posset, non haberent: in illud eos incidere necesse fuit, vt modo caput leonis efflare ignem ex caprino corpore dicerent, modo comminiscerentur alia, quae ap. Eustath. l. c. videri possunt. Etiam Ovid. Met. IX, 646. parum diserte dixit: *Quoque Chimaera iugo mediis in partibus ignem, Pectus et ora leae, caudam serpentis habebat*: ibi adeo bene hircum pro ignem respuit Heinsius, etsi alia de causa. — *μία γὰρ φύσις τριῶν θηρίων εἶχε δύναμιν*. Vir doctus delenda censet; esse enim ex glossemate. Declarat scriptor, quantum stragem edere debuerit monstrum trium animantium corpus, *φύσιν*, habens.

l. 2. Ad rem cf. Pindar. Ol. 13, 122. καὶ Ποσειδῶνος. Addit haec iterum ipse paullo post c. 2, 4, 2. §. 12. Medusa dicta fuit grauida esse e Neptuno. Neptuni non meminit Hesiod. Θ, 281. Palladis operam in Pegaso domando non memorat, quam praeclare exponit Pindar. Ol. 13, 92 sq. cf. Pausan. II, 4. §. 2. Solymi ad fines Lyciae. Amazones apud antiquiores in Scythia, postea ad Pontum Euxinum, esse quaerendas, nota res est. v. II, 5, 9. Memorat eadem Homer. l. c. et Pindar. l. c. §. 3. Φιλονόην. etiam sic Schol. Lycophr. 17. at ap. Schol. Pindar. Ol. 13, 83. Anticlia, apud Schol. Homer. l. c. II, 3. 155. Cassandra. Nati autem ex ea Isander, Hippolochus et Laodamia, quae ex Iove Sarpedonem sustulit vid. II, 3. 199 sq. cf. inf. III, 3, 1. Ceterum de Bellerophontis fati post haec tempora nihil addit noster: aduersam fortunam insequutam Homer. ibid. v. 200. innuit; et Pegaso Olympum ausum conscendere excidisse, Pindarus I, 7, 63. Ol. 13, 130. cf. Horat. IV, 11, 26. Pindarus quoque Pegaso praesepe in Olympo constituit: vt eum eo euolasse necesse sit credere. At Aurorae est datum, vt eum Lampo et

Phaethonti equis adiungeret, ex Aſclepiade Schol. II. §, 155. Schol. ad Lycophr. 17.

CAP. 4.

§. 1. Quod ad argumentum capitis attinet, tractauerat illud Pherecydes lib. II. et XII. e quo repetiit noſter ſua; vt haecenus ſit antiquiſſima rerum narratio haec habenda. Ex eodem Pherecyde hauſit ſua Schol. Apollon. I, 109. et 1515. ex hoc Scholio haud parum interpolatum Apollodorum poſtea videbimus. Narrauerat haec haud dubie ſimpliciſſime Pherecydes; ornatius autem debetur ſerioribus. Apollodorum ante oculos habuere Zenob. I, 41. Schol. II. §, 319. Schol. Lycophr. 838. ſed hic multis de ſuo additis, eumque exſcripſit Eudoc. p. 103 ſq. et p. 288. Apollonii Scholia exſcripſit p. 334 ſq. Nec tamen exiſtimandum eſt; Pherecydem haec commenta primum excogitaſſe; nam iſ antiqua carmina in continuam narrationem redegerat. Poetas ille ſequutus eſt cyclicos, antiquiores Aeſchylo, et Pindaro, quorum ipſe fuit aequalis. Fuiſſe videtur epos antiquum mythi antiquiſſimi, Argiuiſ domoſtici, Perſei profectionem ad Gorgones exponens, ſive ſingulare illud fuit, ſive partem Phoronidis ſeu Danaidis conſtituit; τὴν Ὁμοῶν vtique partem explenerat. Antiquitatem mythi horridam declarat tota commenti indoles, rudium hominum ingeniis accommodata. Ignorationem occidentalium piagarum, quippe prorfus tunc incognitarum Graecis, narratio arguit; proclitibus ex hoc ipſo ingeniis ad prodigia ac portenta in iſtis locis conferenda. Multa in fabula aliter conſtituta fuere in tragoediis: Euripidis *Danae*, et *Dictye*, Aeſchyli *Polydecte*, Sophoclis *Danae*; fuit et Acrifus ſeu Lariffaei: qui chorum conſtituebant, ex arce Argorum Lariffa: inf. ad ſ. 4. §. 2. *Γάλακτον*. intellige οἶκον ſingularem. ſup. I,

9, 12. §. 3. erat *οἰκημα*, in quo Melampus seruiabatur. Seniores turrim aheneam commemorant. vid. v. Swind. p. 55 sq. Alii fabulam sic tractasse videntur, vt puellam iam grauidam factam custodia turris inclusam dicerent; sic de Sophocle Antig. 957 sq. statuas. §. 3. *εἰς λάρνακα*. arcam. Disertius haec omnia apud Schol. Apollon. I. c. IV, 1091. Ad seqq. comparandi praeclari versus Simoniadis in fragm. *κιστρῶν*, cistam, vocant alii; vti Schol. Pindar. P. 10, 72.

I. 2. *Polydectes* et *Dictys*. Peristhenis filii; tragoedias his nominibus paullo ante memorauimus. De Dictyis genere a Nauplio, Amymones et Neptuni f. ducto, vid. Schol. Apollon. IV, 1091, Schol. Lycophr. 838. et sup. I, 9, 6. Valde autem celebres fuere *Hippodamiae nuptiae*, quibus tandem potitus est Pelops. Praeter Pindar. Ol. I. et Schol. v. Schol. Apollon. I, 753 f. Schol. Lycophr. 156. Egerat de iis Apollodorus in extremis libelli capitibus, quae interiere. Fuit quoque Sophoclis fabula, *Οἰνόμαος ἢ Ἰπποδάμεια*. Quod equos a ceteris iuuenibus postulat Polydectes ad *ἔδνα*, non mirum, quia Oenomao aurigationis studiosissimo tale munus maxime probatum iri sperare poterat. Arripuit autem Polydectes astute incaute dictum ad ablegandum Perseum, qui, ne matre Danae potiretur, impedimento erat. Est is tanquam labor, *ἄθλος*, Perseo impositus, vt Medusae caput arcessat, more heroicae aetatis; vt Iasoni a Pelia, vt Herculi ab Eurytheo, labores similes impositi sunt. Priorem itineris partem Apollodorus omisit; apud Pindarum P. X. iter facit Perseus per Hyperboreos. Neque hoc a nostro additur, vbinam locorum Gorgones habitauerint; nisi quod Perseus *εἰς τὸν Ὠκεανὸν ἦκε*. Videtur fabula hunc in modum esse constituta; vt Medusa expugnari posset, cum virtus nullius mortalis auso par esset, exputata erant a

narrante talaria alata, cibifis et Orci galea: haec autem fernabantur a Nymphis in extremo occidente loco incognito degentibus. Ad has vt viam monstrarent, adeundae erant Phorci filiae, Graecae; cumque eas, nisi vi adactas, quod peteret effecturas non esse, bene nosset Perseus, oculum iis trinis communem clam subducit; nec nisi via ad Nymphas monstrata reddit. Ita tandem armis idoneis instructus Gorgones adiit. Spectant haec ad antiquissimum, et singulare prorsus fabularum genus, ad fabulosum Oceanum, mox ab aliis ad extremam Africam relegatum, a Graecis haud dubie aliunde acceptum, et, vt modo dixi, in antiquissimo, (dudum iam ante Pherecydem, carmine tractatum. Nam quod Hesiodum primum auctorem edunt viri docti, vt Dodwell. Diss. de Hannon. Periplo f. 3. auctore Hesychiano grammatico parum docte faciunt, qui Γοργεῖν καφαλήν interpretatur Φόβητρον. Ἡσίοδος δὲ πλανηθεὶς, ἀνέπλασεν ἐκ τούτων τὰ περὶ τὸν Περσέα, ὅτι ἀπέτεμε τὴν καφαλήν τῆς Γοργόνας, in Γοργῶ autem addit doctius: τὰ γὰρ περὶ τὴν Δανάην, καὶ τὸν Περσέα, καὶ τὰς Γοργόνας, "Ὅμηρος οὐκ οἶδε. in his Homerum fabulas has ignorare, h. e. iis non vti, ait. Omnino vir doctus, Dodwellus, in mythis his exponendis non magis feliciter versatur, quam Bochartus et tot alii, qui ex hypothese aliqua vndecunque arrepta, non ex antiquitatis more et exemplo, haec et alia interpretari se posse putarunt. Simili more argutati sunt veteres, vt Diodorus. Alii in Cernen insulam remouerunt Gorgones, e qua Cyrenen facere volebat Dodwellus repugnantibus aliis. Multa certe infunt antiquioris sermonis mythici vestigia; multa quae a Phoenicibus accepta videntur, saltem ab iis qui extremum Libyae occidentem nauigatione adierant, et noua ac mira ibi visa renuntiabant. Alia tamen a fabulis de occidente sole, Solisque in oceano occidentali seu Africae

seu Hispaniae regia; ad quam et armenta Solis erant (de quibus infra in Herculis rebus gestis lib. II, 5, 10 et 11.) et horti. De Phorco et eius filiabus v. sup. I, 2, 6, descriptionem earum et sororum Gorgonum edidit Aeschyl. Prom. 792 sq. Phorcides erant *προφύλακες* Gorgonum, vt Eratosth. c. 22. appellat, quae aditum ad eas custodiebant. Earum nomina iam apud Hesiodum leguntur, O. 273, 4. cf. Munker, l. c. van Swind, p. 74. corrupta illa fere in libris. Quae de iis narrantur, portentosa vique sunt; neque quisquam temere pronuntiet, se res tam antiquas diuinatione certa assequi velle. Videntur tamen ea rudi antiquo sermone ad rudes rerum species animo conceptas inuenta esse; sedent in ipsis finibus, quas custodiunt, Graeae certis vicibus inter se partitae custodiam; vigilant ergo per vices mutuo tradito oculo; qui sefellit earum curam, iis oculum eripuit, Perseus, vt iter sibi monstrare eas cogeret ad loca aliqui non adeunda. Eadem puellae erant prudentes, ergo canae a natalibus, *γραιῖαι ἐκ γεινερῆς*. Qui melius diuinauerit, bona cum pace *Phyllida solus habeto*; nisi forte locum hoc habebit; *et vitula tu dignus et hic*. Sin pugil Dares *laeva taurum cornu tenet et ducere dona fremit*; etiam *taurum is solus ducito*. Aequiores conditiones haud noui. Ceterum est hic locus de *soleis alatis*: in quo in modum diuersum interpretando tam multa ante aliquot annos scurriliter in me iacta sunt; ad quae reponam pauca, sed more meo, sine cuiuspiam contumelia. Velocitatem a rudi antiquitate per volatum declaratam, volatum autem ab aliis esse peti- tum; ipsa natura hominumque sentiendi et eloquendi ratio probabile facit: a soleis vt velocitatis causam peteret, vtque crederet, calceos efficere, vt aliquis volare possit, vix mortalium alicui in animum venire potuit; est enim hoc abhorrens a rudium hominum notionibus

et iudiciis, cum nihil simile sit in ipsa rerum natura. Nostrium vulgus vt Faustum aliquem aut alium fortilegum simili aliqua machinatione in aere ferri crederet, ex iis, quae de magicis artibus seriore aetate narrata sunt, credere potuit; non autem antiquitas. Iam dii erant et monstra, et heroes, quorum velocitas in miraculum erat vertenda; nihil ei rei esse videri potuit accommodatius, quam vt alae iis adderentur. De loco, in quo illae essent adiunctae vel alligatae, homines et poetae nec vbique cogitarunt, nec, quid cogitarent, vbique apponere necesse fuit; Daedalus Icaro alas addidit, non soleas; quoties autem arte res declaranda esset, sane alae addendae fuere ipsis quoque diis, et in humeris, quod passim in antiquioris Graeciae et Italiae monumentis factum esse videmus.

Iam Ionici poetae deos specie humana, eaque pulchra ac decora, in medium produxere; ergo alas humeris addere nequiuere; nec necesse fuit id facere, quandoquidem eos modo nube subnixos, modo magnis passibus per aerem, incedentes aut curribus per aerem ferri solitos exhibent. Saepius autem omnino nihil adficiunt de modo quo dii descendunt de caelo et ascendunt. Ita Il. ω, quomodo Iris in maris fundum et inde iterum in Olymum redierit, qua vi, qua ope, nil monitum; 77 sq. 95 sq. vt nec magis diserte declarant, si aliam formam adsciscunt dii, aut hominum oculis se subducunt, qua ratione et quo modo id fecerint. Porro qui iter faciebant, solebant soleas pedibus admouere. Od. π, 154. vbi Telemachus ad Eumaeum dixerat: ἀλλὰ σύγ' ἀγγελλας ὀπίσω κίε — ὁ δ' εἴλετο χερσὶ πέδιλα, δησάμενος δ' ὑπὸ ποσσὶ, πόλινδ' ἔειπε. et sic saepe. Nec aliter dii, quorum res comparatae sunt ad res humanas. Ita Iuno de caelo ad Iouem in Ida processura: ποσσὶν ὑπὸ λιπα-

ροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. Ita Minerva in Ithacam de Olympo delapsura (Odyss. α, 96.) ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα, ἀμβρόσια, χρύσεια, τὰ μιν φέρον ἡμὲν ἐφ' ὕγρην ἢ ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν, ἅμω πνοιῆς ἀνέμοιο. quibus illa *incessit*, ἐφέρετο, iter faciens. Prorsus itaque eodem modo Mercurius missus ad Calypso (ε, 44.) αὐτίκ' ἔπειθ' ὑπὸ ποσσὶν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα etc. iisdem verbis, eodem prorsus modo ac sensu. Soleas induit Mercurius, tanquam iter factururus; nihil amplius; sic quoque in versibus iisdem repetitis II. ω, 340 sq. Vnde tandem ludicrum illud commentum petiit dicemus, soleas habuisse vim eam ut volaret Mercurius! nec nisi iis instructum eum volare potuisse! Multum diuque quaesivi quibus in verbis arcanum illud lateat; cum ecce a re leui, non animaduerso loquendi usu, illud profectum esse vidi: τὰ μιν φέρον, acceptum est eo sensu, quo φέρειν est portare, in Lexicis; ita *soleas Mercurium ferre* creditae sunt; h. e. earum vi eum se in aere librare, in iisque latere vim aliquam arcanam, mirabilem, magicam. Atqui φέρειν dicuntur omnia, quae mouent, promouent; et vulgaris usus loquendi est, ut *pedes aliquem ferre* dicantur, quoties ille incedit; *quo te, Moeri, pedes ferunt?* et ἃ πόδες ἔχον. poetico fermone et nos pedem ferimus, et pedes ferunt nos incedentes. Nunc autem, ut Minerva, sic Mercurius iter factururus, soleas pedibus alligat, ergo *soleis incedit*, τὰ πέδιλα φέρουσιν αὐτόν. putidum fuisset, si poeta voluisset dicere; οἱ δὲ πόδες, ἔχοντες τὰ πέδιλα, ἔφερον αὐτόν. *pedes, soleis, ut dixi, induti ferebant ipsum*. Non ille potuit praeuidere, fore aliquando virum doctum, qui ad soleas esset reuocaturus, quod manifestum est ad pedes spectare, φέρεσθαι, λέναι. Nec necesse fuit, adiicere, si supra terras et mare iter facit Mercurius, qua arte, machinatione et modo id faciat; non magis quam de aliis diis, si v. c. curru per

aerem vehuntur, quamvis currus nubibus et aere sustineatur. Itaque Homerus alas nec soleis additas nec equis nec curribus memorat; et hactenus bona est observatio, *πέδιλα πτερόεντα* in Homericis non occurrere dicta. At nec alterum occurrit, *solearum* *ope* Mercurium volare. At *πόδες φέρειν* *τινα* saepe dicuntur in poetis, ut in Apollonio: *πότνια, πῶς σε δύναντο πόδες φέρειν ἔς τ' ἐπὶ δυσμαῖς* etc. apud Callimach. in Cer. 10. et saepe *πόδες φέρον* in Homero ipso, et *ἄνθρωποι φέρον. ἄελλαι φέρον*. quis tandem argutari velit in modo quo pedes ferant aliquem! Ipsam Thetin in Olympum euolantem *πόδες φέρον* II, σ, 148. *ἦ δ' αὖν' Οὐλυμπόνδε θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα ἦεν, ὅφρα φίλῳ παιδί κλυτὰ τεύχε' ἐνείκοι. τὴν μὲν ἄρ' Οὐλυμπόνδε πόδες φέρον*. vides esse idem *πόδες αὐτὴν ἔφερον* et illa *ἦεν*. quomodo illa pedibus in Olympum perveniret, non magis addidit epicus, quam quomodo Minerva et Mercurius pedibus solea indutis: memoratae tantum his solis verbis soleae pro pedibus, quia has pedibus admotas modo dixerat: *ὑπὸ πασσίν ἐδήσατο πέδιλα-τὰ μιν φέρον*. atque his illa incessit. Vides sic omnem illam arcanam et magicam vim solearum Mercurii effluxisse et euolavisse; natam ex levi errore rei grammaticae; cui equidem facile ignosco; multo magis viro tot ingenii dotibus ornato; miror tamen, si vel maxime animadversio vera fuisset, in re tam levi et exili, aliquem putare posse sibi ius datum esse incessendi illiberaliter et cauillandi viros bonos! et quidem bene de ipso meritos!

Alio modo fabula instruenda erat in Perseo heroe. Adoriendae ei erant Gorgones *alatae* (*εἶχον πτέρυγας*) qua specie erant quoque expressae in Cypseli arca; has ut effugeret, divina aliqua vi opus erat, quia Perseus non deus erat, nec per aerem ferri poterat; itaque non satis erat soleas pedibus induere profecturo, quando-

quidem hae non per se, et vi sua per aerem ferunt, sed *soleae alatae*, vt *alae soleis adiunctae cum volandi vi*, ex vulgari ad sensum existimatione, *instruerent*; nam *alis volatur, non soleis*. Afferuabant ista alata *πέδιλα* seu *ὑποδήματα* Nymphae, sunt enim diuina res, cum pera et galea. Itaque, cum fugeret Gorgones, iam ante Pherecydem, in Scuto Herculis vs. 220. fertur Perseus in aere, *ἀμφὶ ποσσὶν ἔχων πτερόεντα πέδιλα*. At Gorgones alas habent, non *πέδιλα*, quippe monstra diuina sunt, nec iter nunc faciunt. Hoc exemplo alae addiuntur aliis quoque monstris; nec tamen vbique sigillatim ac diserte memorantur *τὰ πτερά*. At soleis omnino nusquam monstra feruntur, si recte memini. Pegasus alatus diserte memoratur; at aries Phruxi qua vi super mare incedat, non additur. Non enim omnia eodem modo ac more a poetis tractantur nec sunt tractanda. Quis Mercurio alatas primus soleas addiderit, quis tandem dicere auset, cum Cyclici, qui primi noua ornamenta mythis antiquis addiderunt, et ipsi illi scriptores, qui ex iis mythos narrarunt, Pherecydes, Hellanicus, Acusilaus et alii, interierint? Quae itaque in eorum Fragmentis, in Homericis Hesiodicis, non extant, sane in Pindaro et Aeschilo primum occurrere possunt. Nouata esse multa in Tragicis, et in Lyricis, quis ignorat? At quis pronuntiet, quod primum in his memoratum occurrit, ab iis quoque fuisse inuentum! Neque ex nostro hoc loco inf. §. 8. quicquam vniuerse ac praecise pronuntiare auserim, quando Mercurius cum pera et galea alatas quoque soleas reddidisse Nymphis narratur. Amplexus est poeta quisque commentum consilio suo accommodatum, aliud aliud. Est similis varietas, nec satis expedienda in Gorgonis capite, modo in scutum modo in thoracem Palladis reposito. Tantum refert, audire etiam alteram partem! Galeam, *κυνῆν* non proprie dictam,

non a Nymphis, sed a Mercurio datam tradiderant alii. v. c. Eratosth. 22. — Praeclarum prisci sermonis specimen, est Orci galea, τοῦ Ὀρέου, cum opus esset notione ea, qua quid visui oculorum subtractum esse dicere vel-
lent. Ἀΐδης est qui cerni nequit; Orcum pugnantes videmus cum alibi tum in fabulis Herculis; sed et omnes dii armis et curribus instructi; non aliter atque heroes. §. 7. τῶν Φορκίδων. de hoc nomine vid. sup. ad I, 2, 6. pr. V. L. Fuere Aeschyli *Phorcides* drama; Eratosth. c. 22, quod caput latine factum in Hygin. Astron. II, 12. ἀποδοῦς. at alii oculum in Tritonidem paladem a Perseo ab-
iectum, tradiderant. Eratosth. l. c. c. 22. A Mercurio mox §. 8. *harpen* (vid. sup. ad I, 1, 4.) accepit Perseus, Aeschylus in *Phorcisin* a Vulcano datam dixerat. Erat (scilicet et harpe haec ἩΦαιστότεκτος. quid hoc sit v. ad I, 4, 3. §. 4. — §. 8. εἰς τὸν Ὠκεανόν, pro ἐπὶ. κατὰ τὸν Ὠκεανόν Schol. Apollon. l. c. Ornauit rem Quintus Pa-
ralip. X, 195-8. Apud Hesiod. Θ. 274. Γοργόνας δ' αἰνέουσι πέτρην κλυτοῦ Ὠκεανοῦ, ἐσχατιῇ πρὸς νυκτός, ἧς Ἐσπερίδες λιγυφῶνοι. si modo alter versus genuinus est, nec ex v. 215. confectus. Solum priorem versum tue-
beris ex Agatharchide p. 9. extr. ὅτι τὴν ἄπασαν οἰκουμένην Ὠκεανὸς περικυκλοῖ Φρουρῶν καὶ συνέχων τοῖς ἑαυτοῦ ρεύμασιν. οὗ φησι πέτρην οἰκεῖν τὰς Γοργόνας Ἡελόδας. Vetu-
stiores videntur collocasse Gorgones in insula Oceani, πέτρην Ὠκεανοῦ, at sequiores in continente Libyes, vna cum Hesperidum hortis; vtrumque fabulose, nulla certa notitia habita. Gorgonum autem non vnam eandemque notionem vsumque notionis fuisse, facile animaduverteris. Primo fuisse videtur nihil aliud quam notio Terroris in personam mutati, Γοργῶν et Γοργώ. reddita illa per terribilem speciem ac formam; eadem imposita thoraci et clipeo Palladis; etiam ante in Iouis aegide. Eratosth.

c. 13. *Γοργεῖη κτεΦαλλή* II. ε, 741. in Agamemnonis clipeo λ, 36. et in locis inferis Od. λ, 633. Insignior eius usus fuisse videtur in Perseide, novis mythis Medusae adiectis: tum in Heracleis: quod patet inf. II, 5, 12. §. 4. Quod Medusae adspectus in lapidem vertit; haud male inuentum; nam terror motum membris adimit: unde prona fabulandi via: inter alia, vt etiam coralia lapidescentia ad Gorgonis adspectum referrentur ap. Ovid. Met. IV, 740. Orph. de Lapid. 15. §. 10. Alas habent Gorgones, non soleas. Expressae sunt alae in humeris Medusae in numo Sinopes apud Neuman. Num. anecd. T. II. t. 1. In Sc. Herc. 229. Gorgones Perseum in aere sublinem persequuntur, *ταὶ δὲ μετ' αὐτὸν Γοργόνες ἐρρώοντο*, concitate ruunt, feruntur, *ἰέμεναι μακέειν. ἐπὶ δὲ χλωροῦ ἀδάμαντος βαινουσέων ἰάχες τε σάκος*. incedunt currentes, non, volantes. Tam parum in his figmentis sibi constant poetae. §. 11. Perseus tali habitu, adstante dea, in ipsis numis Ponti, Sinopes, Tarsii, occurrit ap. Eckhel. Neuman. al. Eodem spectat numus Sebaestes ap. Eckhel. repetitus Num. Anecd. T. I. p. 174. de Argo acceptus a Caylus *Recueil*. T. IV. Tab. 54, 2. *βλέπων εἰς ἀσπίδα*, tanquam in speculum aereum. §. 12. *Chrysaor* Geryonis pater inf. II, 5, 10. et Hesiod. Θ. 280. 1. apud Agatharchidem p. 5. pro eo *χρύσειν* scriptum. *ἐκ Ποσειδῶνος*. etiam Hesiod. v. 278. 9. putandum igitur eam grauidam ex Neptuno factam, ceruice recisa cum sanguine emisisse fetum. Hinc Nicander Alexiph. v. 100. vbi perseam a Cepheo datam Perseus Mycenae ex Asia attulisse narratur, *αὐχένα γονέοντα Μεδοῦσης* dixit.

l. 3. Nihil Apollodorus de sanguinis erumpentis sibilo, et inuenta a Minerva tibia memorat: qua de re Pindar. P. 12. nec alia, quae Ovid. Met. IV, 613 sq. exponit. Insequentes Perseum Gorgones viuide narrat Auctor Sc.

Herc. 288 sq. expressae erant in arca Cypseli ap. Pausan. V, 18. p. 423.

§. 2. *Andromeda*, cum *Cepheo* patre et *Cassiopea* matre, multis insignis est fabulis, (vid. laudd. ad Hygin. f. 64. Schol. Lycophr. 836. Conon. c. 40. qui iam argutias interpretis attulit, (nam Ovidium aliosque Latinos scriptores in fabulis vulgatis haud excito), quarum primum fontem Orientem fuisse non dubito: sed nullo modo fieri posse arbitror ut fila haec retexat quisquam. Attulit nuper nonnulla ad rem d'Anquetil (*Mém. de l'Acad. des I. T.* XL. p. 466). *Αἰθιοπίαν*. ad Ioppen tamen rem gestam vulgo traditum a veteribus. Quam vagum tamen hoc Aethiopum nomen inter veteres, et saepe ad ipsum orientem usque ad Indos traductum fuerit, nunc inter res notas habetur. Tractauerat fabulam hic expositam simili modo Sophocles in *Andromeda*, ut ex Eratosth. c. 16. et 36. discō; idem c. 17. excitat Euripidis *Andromedam*; cf. Schol. Arat. v. 179. Philostrati Imag. I, 29. §. 6. Cepheus et Phineus fratres, secundum Euripidem, sup. II, 1, 4. §. 4. §. 7. *συγκαλέσαντος τοῦ Πολυδέκτου τοὺς Φίλους*, sc. ad concionem: apud Schol. Apollonii l. c. *populum*. At seniores ad conuiuium rem reduxere. §. 8. *ἐν μέσῃ τῇ ἀσπίδι*. Apud nostrum ergo Gorgon in clipeo Palladis; non in thorace, in quo collocant alii, etiam Eratosth. c. 22. et ex eo Hygin. P. A. II. 12. Seniores et clipeum et thoracem Gorgone ornant.

f. 4. *Acrisii mors*. vid. Pausan. II, 16. ex quo debbam monere Acrisium concessisse Larissam Thessaliae *εἰς τὴν Πελασγιῶτιν γῆν*. *Λάρισσαν τὴν ἐπὶ τῷ Πηνειῷ*. Etiam haec, quae sequuntur, Pherecydem auctorem habuere; vid. Schol. Apollon. IV, 1091. Sophoclis fuit fabula *οἱ Λαρίσσαῖοι*, vel *Ἀλρίσιοι*, quae hoc argumentum habuit, nam Acrisius in ea verba fecit. §. 3. *τὸν μὲν*

Ἀκρίσιον ἔξω τῆς πόλεως ἔδειψεν. Fuit Acrisii sepulcrum Larissae, in acropoli, in templo Minervae: Clemens Coh. p. 39, 14. ἐν τῷ νεῷ τῆς Ἀθηνᾶς ἐν Λαρίσση, ἐν τῇ ἀκροπόλει, τάφος ἐστὶν Ἀκρίσιου. inter exempla sepulcrorum in fanis. Schol. Apollonii ad IV, 1091. — Ἀκρίσιος ἀποθνήσκει αὐτοῦ ἐν Λαρίσση καὶ αὐτὸν κατατίθεται Περσεὺς καὶ οἱ Λαριισαῖοι πρόσθεν τῆς πόλεως, καὶ αὐτοῦ ποιοῦσιν ἡρώον οἱ ἐπιχώριοι. Περσεὺς δὲ ἀναχωρεῖ τοῦ Ἄργους. Nimis breuiter vltima dicta; rediit sane Perseus in Argolidem, sed Argis degere noluit, et hinc discessit. Fuit sane et Argis Acropolis Larissa; verum de hac agi hic nequit. Mox §. 4. προστειχίσας Μίδεαν καὶ Μυκῆνας: praeter Tynrynthem iam antea in Bellerophontis reducis gratiam a Cyclopibus munitam, II, 2, 1. §. 3. etsi Pherecydes narrauerat Cyclopes cum Perseo et Arcades aduenisse. Persas a Perse, Persei ex Andromeda filio, originem seu nomen tulisse, vt Medos a Medae filio, (v. sup. I, 9, 28. §. 5. add. Strabon. XI. p. 798. B.) vt etiam hoc, Iasonem expeditionem in Mediam ac Perfidem fecisse (Strab. XI. p. 802. et al.) lusus fuere tragicorum tum historicorum tam absurdi, vt vix assequaris, quomodo serio ab his tradi potuerint. In his fuit Graecia mea. Placuit tamen fabula vrbibus Ponti et in numis redhibita: v. Eckhel doct. Numor. Vol. II. pag. 341. nunc muris Mideam et Mycenae circumdedit Perseus, eoque condidit. Schol. Lycophr. προσέκτισε.

§. 5. §. 3. Apponam Scholium Townl. ad II, 7, v, 123. vbi „Εὐρυστῆος, Σθενέλειο πάϊς Περσηϊάδαο., πάντα παῖδες γεγόνασι Περσέως καὶ Ἀνδρομέδας. Ἀλκαῖος, οὗ καὶ Λαονόμης, ἡ Ἀστυδαμείας, τῆς Πέλοπος, Ἀμφιτρώων. Ἡλεντρώων. οὗ καὶ Λυσιδίης, τῆς Πέλοπος, Ἀλκμήνη. Αἴλιος (corr. Ἐλιος) ἀφ' οὗ πόλις τῆς Λακωνικῆς, Ἠλος (leg. Ἐλος). Μηστωρ, οὗ Ἴπποδόη, ἡ Πτερελαῶ γαμηθεῖσα. Σθένειος, οὗ

καὶ Μενελππῆς Εὐρύσθευς. Si *Hippnome* Menoëcei fuit filia Thebani, Iocastæ et Creontis illa fuit soror. Apud Pausan. VIII, 14, pr. Pheneatæ Arcades *Laonomen*, Guinei f., Pheneaticam mulierem, Alcaeo assignabant coniugem, cum alii *Lyfidicen* Pelopis f. Alcaeo nuptam ferrent. Atqui hanc in seqq. Apollodorus Mestori nupsisse tradit. Contra *Lyfidicen* Alcmenæ matrem edidere alii, apud Schol. Pindari O. 7, 49. cf. ad Hygin. f. 29, pr. Anaxus eoque Amphitruonis quoque, soror Perimede paullo post II, 4, 6. §. 6. — §. 4. καὶ τοὺς λαοὺς Τηλεβόας ἐνέλεσεν. expectes: τοὺς Τηλεβόας Ταφίους ἐνέλεσεν a se. Nam *Teleboae* antiquius nomen; et infesta ab iis Acarnaniae littora iam ante Taphium; postea traictere in insulas Acarnaniae obiectas, e quibus una est Taphus; sed dictae passim aut omnes aut pars Taphiae et Teleboïdes, vel insulae Taphiorum et Teleboarum. Erant *Teleboae* e *Lelegibus*; quod infames fuere latrociniiis, ex Homero fluxit, Od. 6, 426. π, 426. v. Strab. VII. p. 495. C. (322.) X, 699, A. 704. (459.) Stephan. in *Τηλεβοίς*. Schol. Apollon. I, 747. quem exscripsit Eudoc. p. 393. Si verba nostri scriptoris sana sunt, Taphius deductos a se Mycenis colonos appellavit *Teleboas*: hinc ducta Io. Diaconi nota ad Sc. Herc. Hesiod. p. 189. Exscripsit locum qui sequitur Schol. Lycophr. 932. in quo Τηλεβόας καὶ Ταφίους ὠνόμασε. Hesiodus Ταφίους idē Τηλεβόας dixit v. 19. ac si cum antiquis incolis noui iuncti essent Taphii.

§. 5. *Pterelaus*. Aliis est Πτερέλαιος. Conf. ad h. l. Schol. Lycophr. l. c. Schol. Apollon. l. c. Crinis eius aureus fatalis similis est ei, quem in Niso patre Scylla filia resecurit inf. III, 15, 8. ἀθάνατον ἐποίησε. Atqui, monet van Staveren ad Hygin. f. 198., paullo post l. 7. §. 4. *Pterelaus* moritur, iubetque adeo legere ἀήττητον ex Schol. Lycophr. 932. enimvero erat utique a morte tutus Pte-

relaus, quamdiu comam auream haberet; eaque rescissa moriendum ipsi erat. §. 7. Alcmenae mater h. l. *Anaxo* traditur, ab aliis *Lyfidice* (vid. sup. p. 128), Pelopis filia, vt paullo ante ad §. 3. vidimus; cf. Schol. Townl. ad Il. 7, 123. Sicque Eurip. Heraclid. 211. At soror est Pitthei apud Plutarch. in Thes. p. 4. Diodoro IV, 9. pr. est Eurydice, vbi v. Wessel. et Intpp. ad Hygin. f. 29. not. §. 8. *Νικίππης*. *Nicippe* aliis est Leucippe, Archippe, (Menippe Schol. Townl. l. l.) Amphibia Pelopis f. et Artibia Amphidamantis f. apud Schol. Ven. Il. 7. 116. prius ex Pherecyde, posterius ex Hesiodo, fide Didymi. Astydamia, Atrei soror, apud Thucyd. I, 9, ergo Pelopis filia; vid. ad Hygin. f. 30. pr. et Wessel. Probab. 7. vbi tamen in loco Maximi, quem is tentat, Arfinoen vindicandam censeo; est ea Alcmaeonis vxor, Ois filia, fide sua in maritum nota: cf. inf. III, 7, 5. §. 4. Cum *Eurytheo* Stheneli filius fuit *Iphis*, inter Argonautas numeratus. vid. Wessel. ad Diodor. p. 291. soror *Ἀλκυόνη* p. 258. l. 57. add. Schol. Apollonii IV, 223. 229. §. 9. De *fraude Iunonis* circa partum Herculis loc. class. Il. 7, 95 sqq. et Schol. ad v. 119.

l. 6. *Ἠλεκτρώωνος*. Scilicet ab *Ἠλεκτρώων*. scribitur aliis *Ἠλεκτρώωνος* vt Pausan. Aliis *Ἠλεκτρώων*, *ῶνος*, et *νόνος*, vt Diodor. IV, 9. et 58. vbi vid. Wessel. Similis varietas in *Ἀμφιτρώων*. Adeo ignorabant ipsi Grammatici, quae vera fuisset pronuntiatio. Quae sequuntur, varie tractata et ornata fuere inprimis a tragicis. Fuit enim Sophoclis Amphitruo I. II. Euripidis Alcmena et Licymnius. In iis, quae hic narrantur, tenenda sunt haec: Persei filiorum ordo debuit esse is, vt Mestor aetate anteiret Electryonem, hic Sthenelum. Successit patri Electryon; veniunt et repetunt regnum Mestoris ex filia pronepotes, Pterelai filii. Electryone occiso Sthenelus Mycenae cum Tirynthe

occupat, regnumque relinquit successori Eurystheo; Amphitruo fugit Thebas. cf. Tabb. genealog. X. b. Μυκηῶν: vna cum Midea vrbe, vt mox patebit. cf. Pausan. II, 25 f. — μετὰ Ταφίων οἱ Πτερελάου παῖδες. De pugna hac filiorum Electryonis aduersus Teleboas boues abigentes v. Apollon. I, 747-751. ibique Schol. qui ex Hesiodo, alia ex Herodoro, diuersa affert. — §. 2. *Polyxenus* Elidis rex; occurrit hoc nomen II. β, 623. sed is filius Agasthenis Augeae nepos, vid. Pausan. V, 3. Amphitruone adeo aliquot aetatibus senior. Nec alter Polyxenus Iasonis f. (Pausan. II, 3. p. 118.) quem Aegius laudat, idem cum nostro esse potest, qui ipsum Augeam aetate antecedere debuit. Ceterum oratio parum tersa est pro: οἱ διαφύγοντες τὰς ἐλαθείσας βόας παρέθεντο τῷ — Πολυξένῳ καὶ ἀπέπλευσαν. nam terra egisse boues Elidem et hic iis relictis nauem conscendisse putandi sunt. Mox εἰς Μυκῆνην editur et scribitur; nec dixeris vnde ita placuerit; et si recte et illud dicitur. §. 3. *Amphitruo Electryonem occidit* temere et casu; cf. Schol. II. ξ, 323. at ira commotus, apud Hesiod. Sc. Herc. 10 sq. §. 6. *Amphitruo cum Alcmena Thebas venit*: hoc exsequitur Hesiod. Sc. Herc. pr. et v. 79 sq. Ad seqq. cf. Schol. II. ξ, 323. et ex Pherecyde Od. λ, 265. ὑπὸ Κρόντος. Herculis Thebani facta et fata ad Thebanas historias accommodare difficile est. In Laii tempora haec erunt reicienda, vt apud Herodot. V, 59. factum, Creonte adhuc adolescente; ita in eiusdem extrema et Oedipi prima tempora cadent Herculis res gestae. §. 7. λεγούσης Ἀλκμήνης. saltem ad solum Amphitruonem: Hesiod. v. 15. De *Vulpe* hac *Teumessia* vid. Antonin. Lib. Met. c. 41. extr. et ibi doct. Interpr. Tz. Chil. I, 20. v. 553. qui ad Apollodorum provocat. Palaeph. 8. Pausan. IX, 19. Svid. in Τελμίσια, (nam confunditur plerumque Teumessus et Telmissus) vbi ex

Cyclicis fabulam acceptam ait. Ovid. Met. VII, 762 sq. vbi vid. alios. De Teumesso vid. Fragmenta Antimachi apud Schellenberg p. 52.

l. 7. §. 2. De *Procride* vid. inf. III, 15, 1. De *cane Procridis* vid. Anton. Lib. l. c. Hygin. Astron. II, 35. Eratosth. 33. et quos laudat Heinf. ad Ovid. Met. VII, 754. §. 3. *Amphitruonis expeditio in Teleboas* fama fuit valde clara apud veteres poetas. v. Hesiod. Sc. Herc. pr. Idem v. 23. inter socios memorat Boeotos, Locros, Phocenses. Nec illa expeditio sine nauibus fieri potuit, quarum tamen nusquam fit mentio. An ergo, antiquiores Teleboas in continente habitasse illa adhuc aetate, acceperant narratum poetae? — *Panopeus* Phoci et *Asteropeae* f. vid. Pausan. II, 29. p. 178. idem qui cum Crisso fratre in vitro est altercatus: Lycophr. v. 939. de eius periurio ibid. v. 932. cf. Vauvilliers ad Sophocl. Electr. p. 28. §. 5. Parum subtiliter haec tradita esse a poetis, nec Cephalleniae nomen ad Taphum spectare, monitum iam est a doctissimo Scriptore Strabon. X. p. 699. B. (456.) Add. eund. p. 704. B. (459.) p. 709. A. (461.) Ad praedam ex insulis abactam spectat locus Anaximandri ἐν τῇ Ἡρωολογίᾳ ap. Athen. XI. p. 498. c. „Ἀμφιτρυῶν δὲ τὴν λείαν δασάμενος τοῖς συμμάχοις, καὶ τὸν σκύπφον ἔχων, ὃν εἴλετο, αὐτῷ., (sibi servasse scyphum innuit.) καὶ πάλιν „τὸν δὲ σκύπφον Τηλεβόῃ δίδωσι Ποσειδῶν παιδί τῷ ἐκυτοῦ, Τηλεβόῃς Πτερέλεω. (Est hoc nobile illud poculum, καρχήσιον, ap. Pherecydem, quod aut ipsum aut simile aliud Iupiter Alcmenae obtulerat: v. Athen. XI. p. 474. F. et alia apud Sturz. Fragm. Pherecydis p. 104. 106.) τοῦτον ἐλὼν ἀπέπλεεν., (Teleboes hic, qui Taphius Apollodoro est II, 4, 5. §. 4.) Ad locum de poculo bene laudatur Plauti Amphitr. I, 1, 104. 5, 263. in quo, vs. 49 sq., plura ad hanc expeditionem spectant.

f. 8. *Amphitruonis reditus* titulo, litteris Cadmeis scripto, tripodis in templo Apollinis Ismenii, nobilitatus apud Herodot. V, 59. Ἀμφιτρυῶν μ' ἀνέθηκεν (vt bene Wolf. emendauit) ἰὼν ἀπὸ Τηλεβοῶν. De tituli antiquitate dubitari posse, iam alibi, et ab aliis, est monitum. *Iouis Amphitruonem mentiti* nota fabula. Loc. class. est Il. τ, 98 sq. cf. laudd. ad Hygin. f. 29. vbi et Hercules τριέσπερος, (de quo docta nota Hemsterh. ad Lucian. T. I. p. 21). In vna nocte acquiescit Hesiod. Sc. Herc. 35 sq. add. supra laud. Schol. Il. ξ, 323. et Od. λ, 265. vbi ex Pherecyde res narratur. Diodor. IV, 9. τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιῆσαι. τὰ γενόμενα παρὰ Τηλεβοῶν, quae gesta erant a Telebois, victor de victis vix commemorauit; sed res a se gestas παρὰ Τηλεβοῶν, ap. Teleboas. §. 5. De serpentibus elisis v. Theocr. Id. 24. Pindar. Nem. 1, 53 sq. Contra de Iunone lactante puerum noster nihil meminit: vid. Diodor. IV, 9. Eratosth. c. 44. Hygin. Poet. Astron. II, 43. Pausan. IX, 25. p. 758.

Ceterum peruentum nunc est ad *Herculem*: de quo quanta fabularum est congeries! quanta varietas! Scilicet, primo variae fuere et religiones et narrationes ab vltima antiquitate repetitae; fuit Hercules in Cosmogoniis ad roboris notionem declarandam inuentus; idem mox aduersus Gigantes a diis arcessitus, vt sup. I, 6, 2. etiam ille ab Orphicis celebratus, si Athenagorae fides c. 15. cf. Suffrid. p. 37. 38. it. Damascius in Excerpt. in Wolf. Anecd. Gr. p. 253 sq. Inductus mox in Graeciam Hercules Tyrius, Aegyptius, Idaeus. Translatæ tandem omnes hae, tam variae indolis, fabulae in *Herculem Thebanum*: fierique adeo potuit, quod apud Sextum est adv. Phys. p. 557. fuisse apud Thebanos statuat cum titulo: Ἀλκαῖος Ἀμφιτρυῶνος Ἡρακλεῖ χαριστήριον. cum nomen eius verum *Alcaeus* fuisse narretur. cf. inf. f. 12. Vt vero

in Thebanum omnia deriuarentur, caussa repetenda est a claritate stirpis Heraclidarum, a narrationibus per patres acceptis, a carminum antiquiorum, quibus celebratum nomen erat, numero; a fabulis Thebanis; a certaminum Olympicorum celebritate, quorum origo cum ad ipsum referri soleret, victorum laudes Herculis memoriam facile in societatem admittebant; tandem historicorum, rhetorum et grammaticorum opera accessit. Pherecydis auctoritas memoratur antiquissima, tum Acusilai: vid. inf. c. 5, 7. Verum et Hecataeus Herculis res attigerat: v. c. Steph. Byz. in Ψωφίς. et Hellanicus: cf. ad c. 5, 8, et 9. de Hesione. Carmina Ἡρακλέους nomine inscripta fuere plura, in his nobilissimum *Panyasin* auctorem habuit; aliud, sed obscurius, *Nymphios* Heracleotae aliquoties a Schol. Apollon. et ab Athenaeo p. 619. F. memoratum. Aliud *Pisandri Camirensis*, de quo cf. ad Virgil. Aen. II. Exc. 1. et *Cinaethon ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ* laudatur in Schol. Apollon. I, 1357. Ex antiquioribus illis poetis si Hesiodum exceperis, ne vnum quidem habemus superstitem: itaque pro fontibus nunc nobis sunt riuli; quos passim adscriptos videas, v. c. ad Hygin. f. 30. ad Silium Ital. lib. III, pr. ad Plaut. Perf. I, 1, 3. Vide imprimis chorum in Eurip. Herc. fur. 358 sq. Magna est operum veterum, imprimis anaglyphorum, ad Herculem spectantium copia, quae post Bergerum plenius et doctius collecta haberi velim; eminet in iis Anaglyphum Farnesium, nunc in Villa Albani seruatum, tectorium verius quam marmor, a Sponio; Gorio ad Donium, et diligentius a Corfinio nuncque ab Abb. Caietano Marino *Descrizioni antiche delle Ville Albani* p. 150 sq. editum, quod Herculem in Olympo inter Satyros cum Hebe recumbentem, et nectar bibentem, peracta in terris expiatione, cum sacris Herculi institutis primum ab Admeta,

Iunonis Argivae sacerdote, Eurysthei filia, exhibere creditur, res autem Herculis titulo complectitur, quem utinam minus lacunosum et corruptum haberemus. Adscriptum est nomen *Ευρωπη*, quod nomen esse suspicor carminis ad quod anaglyphum forte fuit adornatum; ut Tabula Iliaca efficta ex carmine, cuius nomen adscriptam *Ιλιάς μικρά*. Certe ludicra est Herculis adumbratio inter Satyros portantes: unde de Satyrico dramate aliquando cogitabam; in quod etiam inciderat Viscont. Pio-Clement. Tom. II. p. 54. Apud Pausan. IX. 5. p. 721. l. 2. memoratur ὁ τὰ ἔπη τὰ εἰς Εὐρώπην ποιήσας. Mnesimachus ἐν τῇ Εὐρώπῃ apud Schol. Apollonii II, 1017. geographica persequutus esse videtur. In iis, qui veteres fabulas conquissuerant, fuit Herodorus, cuius XVII. libri τοῦ καὶ 'Ηρακλείου λόγου memorantur v. c. ap. Athen. IX, f. Hunc noster sequitur v. c. 6, 3. f. in aliis primo loco Pherocydem.

I. 9. *De institutione Herculis* quam diuersa tradita! v. Theocr. 24, 102 - 133. ubi v. Wart. Add. Schol. ad Id. 13, 9. — παλαίειν δὲ ὑπὸ τοῦ Αὐτολύου. notum nomen Autolyici. Mercurii f. furtis clari, iam ex Odyss. τ, 396. v. sup. ad I, 9, 16. §. 8. Egerat de eo Hesiodus in Eoeis, unde versus est in Etymol. in αἰδέλα. et ap. Schol. in Lycophr. vs. 344. Celebratus ille Euripidis dramate Satyrico, Autolyco. Apud Theocr. l. c. 114. est Harpalycus Panopeus. Iam et Autolycus in Parnasso habitavit, ut ex Homero notum et Pausan. VIII, 4, p. 605. Licet adeo suspicari pro ignoto prorsus Harpalyco reponendum Αὐτολύκῳ Φανοτῇ, etsi de eius arte luctandi memoria alia extet nulla. Eurytus pro eodem rege Oechaliae, Ioles patre, habetur; saltem is, qui arcu excelluit, Οἰχαλιδεύς fuit, Odyss. 9, 224. Pro Eurytō alii Teutarum Scythen habent: in his Herodorus et Callimachus apud Schol. Theocr. 13, 56. add. Schol. Lycophr. 50, (ubi et Rhada-

manthus ab aliis pro magistro habitus) et 458. Pro Lino Chiron ab aliis memoratur, ut Eratosth. c. 40. bene emendatus a Koppiers. Obfl. p. 127, 8. Linum Orphei fratrem supra ediderat Apollod. I, 3, 2. Debuit tamen is qui Herculem erudiit, esse ferior alter, ut bene Thebani contende-
 bant apud Pausan. IX, 29. f. p. 767. — §. 2. Verba καὶ Θηβαῖος γενόμενος haud dubie spuria sunt, et ab interpretamento profecta. ἐπιπλήξοντα γὰρ αὐτόν. non esse potest modo, obiurgantem, sed, *verberantem*. Alias Rhadamanthi lex non haberet locum. Iudicium hoc caedis in Herculem constitutum, laudatamque Rhadamanthi legem, qua caedem ad iniuriam vitro illatam ulciscendam factam reo non imputari posse sancitum est, nescio an alibi inuenias: frequens tamen iudiciorum caedis factae memoria est in antiquioribus fabulis; id quod ipsa tempora ferebant. Tragicum autem causas Φουικὰς in scenam prodaxere, ut in Cephalo, Daedalo, Oreste. In Heracliis ita quoque Hercules. §. 3. εἰς τὰ βουφόρβια. Apud Diodor. IV, 10. in gymnasio educatur; ita variarunt ii, qui haec ornare volebant. §. 4. Speciem corporis heroarum tradere coepere Sophistae in heroum laudibus, genere eloquentiae epidictico: in Hercule iam praeiuerant Hieronymus philosophus (haud dubie Rhodius, Peripateticus) et Dicaearchus: e quibus translata vid. ap. Clement. Alex. p. 26. Noster tamen Herodorum etiam in hoc capite sequutus est, si modo vera tradit Tzetzes. Chil. II, 36. v. 210. ὃν περ ὁ Ποντικός Φησιν Ἡρόδωρος συγγράφων — ἔχειν τεσσάρων μὲν πηχῶν μῆκος καὶ ποδῶν. cf. ibid. 364-6. Habuit ille hoc ex Schol. Lycophr. 662. τεσσάρων δὲ πηχῶν ἦν ὁ Ἡρακλῆς καὶ ποδὸς ἑνὸς, καὶ τῆς δὲ Ποντικός Ἡρόδωρος (non Ἡρόδοτος) ἰστορεῖ primoque loco Schol. Pindari Isthm. 4, 87. ubi Ἡρόδωρος ἐν Οἰδ/ποδὶ laudatur. Ita ne inter Tragicos Herodorus fuit? Immo

scriptor fuit pedestris, qui Herculis rebus forte alias fabulas Thebanas attexuerat. De quatuor cubitis ingeniosa est Böttigeri suspicio ductum hoc esse a scena; nam tragicam eam fuisse mensuram colligit exemplo figurae quatuor cubitorum in pompa Dionysiaca Philadelphi ductae Alexandriae apud Athen. V, 7. p. 198. A. —

§. 5. *δυνωαιδεναέρης*. Hoc anno utebatur Apollodorus in Chronographicis pro cardine chronologiae: computabat enim inde LXXXIII. annos vsque ad Troiam captam v. inf. in Fragm. Chronicor, e Clemente Alex. Strom. I. p. 381.

f. 10. Nota, iam ab antiquis facta, confusio *Thestii* et *Thespia*, *Thestiadum* et *Thespiadum*, vid. ad Hygin. f. 162. ad Antonin. Lib. p. 86. Wessel. ad Diodor. IV, 29. Possunt distingui et internosci *Thestius*, Pleuronis rex in Curetibus, cuius fabulae ad Aetoliam pertinent; de eo sup. I, 7, 7. et 10. eius filii interfuere venationi apri Calydonii. I, 8, 2. §. 4. filiae erant Leda et Althaea cf. obss. ad I, 7, 10. Alius est Thespiarum conditor, quem Thespium, non Thestium, appellatum fuisse credas, Atheniensis, Erechthei filius, L. filiarum pater: de hoc agi puto II, 7, 6. et II, 7, 8. cf. Pausan. IX, 26, 27. Idem h. l. intelligendus, et Thespiades, quarum signa a Cleomene (Plin. XXVI, 4, 10) e marmore, ab Euthycrate aere expressa erant (Plin. XXXIV, 19, 7), esse debuerunt. Fabulam *Θεσπίου* Ephorus quoque attigerat lib. I. vt ex Theone Soph. Progymn. c. 2. p. 16. colligo. Ceterum minus libidinosum Herculem dedit Apollodorus, quam alii, qui modo septem noctibus (vt Herodorus apud Athenaeum p. 556. F.) modo vna nocte (vt Ephorus l. c. *ἄμα*.) L. puellas puellari flore priuatas narrant. Liberos ex Thespiadibus susceptos infra c. 7, 8. recenset. §. 2 Vulgo *leonis Nemeaei exuuias* illae fuisse narrantur; in quo praeiuit Pisander Rhodius vid. Eratosth. c. 12.

f. II. De *Ergino* vid. Diodor. IV, 10. qui omnino Apollodorum hic inspexisse videtur. Pausan. IX, 37. qui et oraculum de liberis suscipiendis ei datum apposuit, (quod illustrat Ruhnken. Ep. crit. p. 221.) et, non caesum sed bello superstitem fuisse narrat, cf. c. 25. p. 758. med. porro. Schol. Theocr. 16, 105. apud quem τὰ τεθρυλλημένα ἐπὶ Ὀργίλῳ τῷ Ὀρχομενίῳ sunt ἐπὶ Ἐργίνῳ. item Burmanni Catal. Argonaut. Ergini filii fuere Trophonius et Agamemes, vates. Beneficium Herculis in Thebanos a tributo liberatos. memorat Eurip. Herc. fur. 50. 220. 560. §. 5. λαβὼν ὅπλα παρ' Ἀθηνᾶς, scil. a perpetua comite, cuius ministerio in Heracliis omnia gesta; praeiuerat tamen ipse Homerus pluribus locis, vt Il. 9. 364 sq. v, 146. Ceterum in hoc bello cum Minyis, Cephisso obstructo, Orchomeniorum fines vndis merferat Hercules: Pausan. VIII, 38. Diodor. IV, 18. f. et ib. not. Eadem in primis versibus Anaglyphi Farnesii exposita: Ἡρακλῆς εννεα γενομενος (excidit forte δέκα. Corfin. em. ἐν ἥβᾳ) Μινυαν (τῶν Μινυᾶν inf.) Ὀρχομενον εἰλε ταν πολιν, Ἐργινον φονευσας τον βασιλεα, και ταν λιμναν επι του πεδιου εσχησεν αυγοις αποΦραξας. . . (corr. ἐσχέας, ἐναύλους ἀποΦράξας Μέλανος vel ΚηΦισοῦ). §. 6. Megara, Creontis filia ex Henioche: cui cum marito supplex factus erat Amphitruo in Sc. Herc. 83. Eurydice est ap. Sophol. Antig. 1194. Filiorum e Megara idem recensius inf. c. 7, 8, p. 163. sed Deione addito, vbi cf. Gal. Contra vero alii tres vel duo commemorant; tres Euripid. Herc. fur. 474. duo Hygin. f. 32. et 31. vbi vid. not. p. 90. Diuersitas quoque et corruptela nominum occurrit. Omnino videntus Schol. Pindari Isthm. 4, 104, vnde patet nostrum consentire fere cum Diniā Argiuo (Δεινίᾳ, quod pro Αἰνείᾳ iam legere iussit Valkenar. ad Theocr. p. 304). Add. Schol. Lycophr. 662. et 48. Schol. Od. λ, 268. ei

Eustath. §. 7. Pyrrha fuit, quam et Moschus memorat IV, 52, e qua Protefilaus ab Iphiclo susceptus: alii tamen Protefilai matrem Afeyochen edunt, ap. Eustath. p. 323. f. Diomedeam alii ap. Hygin. f. 103. De *Rhadamantho*, nunc inter nos iustitia claro, (cf. sup. f. 9. §. 2. inf. III, 1, 2 f.) fabulae olim fuere plures, quam nunc vulgo notae sunt: antiquiorem aliquem, quem Minos aemulatus est, tradiderat Ephorus ap. Strabon. X. n. 730. B. Alia Cinaethon tradiderat apud Pausan. VIII, 53. p. 707. Ab adulatorum fraudibus intactum praedicat Pindar. P. 2, 133. Fuit et tragoedia Euripidis Rhadamanthus. Amatus videtur fuisse a Ioue, vnde *Ἐανδὸς Ῥαδάμανθος* in Od. d, 564. idem in inferis habere Alcmenam coniugem, vid. Antonin. Lib. 32. extr. et Herod. Attic. Inscript. Regillae sub. fin. at secundum alios, in quibus est fides Plutarchi in Lyfandro Tom. I, 449. D. E. post Amphitruonis statim mortem eam duxisse traditur, quos noster §. 8. sequitur. E, Creta fugiens, fratre occiso, vt Schol. Lycophr. 50. (vnde Eudoc. p. 210), sen ex insulis, vt inf. III, 1, 2. in Boeotiam peruenerat. Apud Homerum Od. 7, 323. 4. ad inuiscendum Tityum in Euboeam a Phaeacibus deductus esse narratur; cf. sup. Obss. ad I, 4, 1. §. 4. Amauerat Atymnium, vt inf. III, 1, 2. intelligitur, pro quo Licymnium edit Philostr. Ep. 46. at Talam amasium ex Ibyco Athen. XIII. p. 602. §. 9. Quae hic sequuntur de armis Herculis a diis datis alieno loco posita sunt: forte incuria ipsius scriptoris, qui excerpta ex antiquiore libro non bene digesserat; nisi e margine illata sunt. Saltem locum suum habuissent sup. post II, 4, 9. §. 1. vel §. 4. Obserua h. l. promiscue memorari arma Herculis, arcum, ensen, thoracem, peplum, clavam: cum sedulo ab aliis distinguatur in cultu Herculis claua cum exuviis leonis, ab arcu et pharetra. Quam

varie hac de re a veteribus traditum sit, nota nunc res est post Winckelmanni monita: nam in Strabone XV. p. 688. C. (p. 1009. B.) Pisander Camirensis, secundum alios apud Athenaeum XII. p. 512. F. Stesichorus vel Xanthus lyricus primi clauam et *λεοντήν* et arcum Herculi tribuerunt. Non huius loci est, nec refert, haec copiosius persequi. Conuenit antiquiorem habitum esse in Odyssaea λ, 606. vbi arcum cum pharetra habet ex balteo suspenso; et in Gigantomachia arcu et sagittis vsus inductus erat, sup. Apollod. I, 6, 1. §. 7. 2. §. 1. 5. Signum Herculis antiquissimum Thasiorum Olympiae consecratum erat, cum claua in dextra, et arcu in laeua ap. Pausan. V, 25. p. 445. habitum illud signum Herculis Tyrii. Variarunt arma et habitum poetae et sculptores pro rerum et consilii varietate: ense cinctus adstabat Hercules Atlanti in arca Cypseli Pausan. V, 18. p. 423. herois habitu, armatus clipeo, thorace, ocreis, etiam arca et pharetra, de curru cum Cygno pugnare memoratur in Herculi. 123 sqq. etsi locum e variis carminibus contextis prodiisse satis patet. Apud poetas sequire, promiscue modo hoc modo alio habitu Herculem exhiberi, lectio poetarum docet. Apud Sophoclem Trachin. 519 sq. arcus, hasta, claua iunctim memorantur. Variant aut cumulantur arma pariter in gemmis et aliis operibus artis; etsi claua et spollum leonis in communi more habita sunt. Veste indutus fuit etiam ea, qua a Deianira missa contabuit. Ceterum diuersos nostrum auctores sequi, patet etiam ex hoc, quod sup. pag. f. 11, 5. ὅπλα παρ' Ἀθηναίων accepisse memorabatur.

f. 12. *Furor Herculis.* egregie narratus a Moscho IV, 13 sq. Fuit Nestoris de eo narratio in carmine Cyprio. cf. Diodor. IV, 12. hic ab aliis serius post reditum ex inferis memoratus vid. Hygin. f. 32. Schol. Lycophr. 38.

Alterum hoc Tragici sequuntur, Euripides in Hercule furente; et Seneca. Fuit quoque Epicharmi Ἡρακλῆς παράφορος. Euripidem expressit Philostrat. Imag. II, 23. Est haec Herculis insania etiam inter medicos celebrata; nam ἐπιληπτικὸν Herculem fuisse crediderunt, vnde etiam Ἰερὰ νόσος dicta; v. Aristot. Problem. sect. 30, 1. Facta natorum ab eo caesorum mentio Pindaro. vid. Fragm. p. 152. CLXVI. Aliis bis insaniisse narratur Hercules; iterum post Iphiti mortem inf. 6, 2. Cum Apollodoro consentanea narrat Nicolaus Damasc. in Excerpt. p. 441. 2. Omnino in Herculis rebus plures sunt repetitiones eiusdem facti ad tempora diuersa referri soliti, vt caedis factae, lustrationis, ποινῆς; quod nemo miretur, si tot poetarum studia in iisdem fabulis collocata meminerit. Nunc lustratur Hercules a Thestio; de quo paullo ante s. 10. Infra c. 6, 2. a Neleo repudiatus, lustratur a Deiphobo. Ita etiam bis terue exulat; exilium autem non tam poena erat caedis factae, quam potius ultionis a propinquis metuendae effugium, hoc tamen loco sibi ipse exilium irrogasse dictus videtur. §. 2. τὸ δὲ πρότερον Ἀλκείδης προσηγορεύετο. Ita nomen est patronymicum, proprie designans υἱὸν vel υἱωνὸν τοῦ Ἀλκίως. Sunt autem patronymica plura, quibus alioqui poetae tantum vtuntur, pro propriis indita; vix tamen in heroica aetate. Ἡρακλείδης ap. Aelian. V. H. II, 32. legitur, haud dubie vitiose. Pausanias, qui etiam ita scripsisse memoratur ap. Eustathium, Glossographus ille, non periegeta Graeciae, in codicem pariter corruptum inciderat. At alii ipsum Herculem antea *Alcaeum* appellatum, nomine aui, acceperant: idque analogiae magis conuenit; sic Diodor. IV, 10. Eustath. p. 989. l. 42. Schol. Pindari O. 6, 115. Sext. Empir. p. 557. vbi cf. Fabric. Est etiam nomen antiquum *Alcaei* in Anaglypho Farnesio; in ara cum tripode imposito;

Ἀμφιτρυῶν ὑπὲρ Ἀλκαίου τρίποδ' Ἀπόλλωνι ἀνέθηκε. . . .
 quae ibi subiiciuntur verba, lacunosa sunt; quae Visconti
 Mus. Pio-Clem. IV. p. 78. ingeniose explet *δαφνηφορήσαν-*
τος ἀπέφηνεν pro *φονεύσαντος*, ex Pausan. IX, 9. apparet
 tamen, Herculem eum in posterum appellatum esse, ex
 seqq. τὸ γὰρ κατ' ἀρχάς οὐχ Ἡρακλῆ, ἀλλ' Ἀλκαῖον αὐτὸν
 καλεῖσθαι. *Palaemonis* nomen in oraculo est ap. Schol.
 Lycophr. 662. Sunt tamen verba corrupta: ὁ δὲ χρησμὸς
 οὕτω πως ἔχει „οὐκ ἔτι Παλαίμων κληθήσεται, αὐτὰρ Ἀπόλ-
 λων Ἡρακλέα δέ σε Φοῖβος ἐπώνυμον ἐξονομάζει. ἐξ Ἡρας
 γὰρ ἐν ἀνδρώποις κλέος ἄφθιτον ἦξεις., Totum hoc ora-
 culum esse serius effictum, per se patet; primus vero
 versus nequidem oraculi est, sed editoris Potteri. In
 codd. erant tantum verba: οὐκ ἔτι Παλαίμων κληθήσῃ.
 Ἡρακλέα δέ σε etc. Παλαίμων probabile fit natum esse
 ex corruptela vocri Ἀλκαῖον. Si quis talis versus fuit,
 ille dudum interierat. Alter versus propius accedit ad
 morem oraculi: Ἡρακλῆ δέ σε Φοῖβο: ἐπώνυμον ἐξονομάζει.
 In capite versus legitur varie: Ἡρακλέην δέ, Ἡρακλῆν δέ,
 Ἡρακλέα δέ, Ἡρακλῆ δέ, et al. Si nullus alius versus
 praecesserat, debuit esse: Ἡρακλῆά σε. Tertius autem
 versus grammaticum acumen sapit, nam etymum vocis
 declarat. Cum autem nec in hoc omnes consentirent,
 duo versus habemus pro vno; nam alii versum sic pro-
 diderunt, vt ad κλέος ἐξ Ἡρας referant, quia famam no-
 minis ex Iunonis odiis adeptus erat: interpretationem
 tamen et hi variis modis instituunt: quos v. ap. Etymol.
 in Ἡρακλῆς. add. Diodor. l. c. qui ad ipsa Herculis in-
 cunabula nomen datum refert. Alii quod a Iunone ap-
 pellatus, Porphyryonis Gigantis vim depulerat (de quo
 Apollodor. I, 6, 2. §. 1.) sic in Etymol. l. c. Ptolem.
 Hephaest. At alii etymon ita constituerant, vt ab ἥρα,
 τὰ ἐπὶ ἥρα, grata et iucunda, referrent: „ἥρα (h. e. bene-

facta) γὰρ ἀνδρώποισι φέρων κλέος ἄφθιτον ἔξεις., qui hoc amplexi sunt, aut ἦρα scripserant, aut asperum sonum haud curasse videntur. Sic versus scriptus legitur apud Aelian. V. H. II, 32. Eustath. p. 989, 42. Etymol. in Ἡρακλῆς. Svidam in Ἡρακλῆς ξενίζεται. Nomen Νεῖλος est apud nugiuendulum Hephaest. Ptolem. p. 310. et apud Etymol. in Ἡρακλῆς: vbi plures nugae grammaticorum propinantur.

CAP. 5.

§. 1. Caput hoc ante oculos habuit Anonymus ab Alatio editus (in Excerpt. Var. Ro. 1641. 8.) et Tzetza in Chiliad. II, 36. conf. Diodor. IV, 12 sq. qui res Herculis rhetorice ornauit ad pragmaticae historiae morem, sequutus, vt suspicor, Matridem, cuius Encomium Herculis olim lectum est: Athen. X. pr. p. 412. B. nisi Dionysius Milesius, quem in ceteris auctorem habuit Diodorus, huic praeiuerat. Aliud Herculis Encomium fuit Caukali, rhetoris Chii, qui Theopompi historici frater fuit: ap. Athenacum l. c. §. 2. ἐκ Τυφῶνος γεγεννημένον. apud Hesiod. Θ. 326. ex Ortho, Typhonis f. et Echidna. Auctor Laudum Herculis, quem Nemesianum esse suspicatur Wernsdorf. in Poet. min. T. I. *Chimaerea cretum de gente* facit leonem v. 76. At eum e Luna delapsum narrauerant alii; Schol. Apollon. I, 498. Tatian. adv. Gent. 45. p. 99. vbi vid. Not. Worthii. Gesner ad Claudian. XXIV, 288. Vt alia ex Herculis rebus gestis translata sunt in Theseum, sic et taurus ab eo domitus Marathonius; pro Molorcho excepit eum Hecale, (Plutarch. in Thef. p. 6.) quae argumentum suppeditauit carmini Callimachi. Ad historiam autem, quam appellant, naturalem spectat hoc, quod Graeciam aetate antiquiore frequentarunt leones, quippe terram tum paludosam et siluestrem; serius non nisi in Macedoniae et Thraciae montibus visebantur:

Xenoph. de venat. II, 1. nunc nec in his locis. §. 2. *Molorchus*: hospitio Herculis clarus: cf. Tibull. IV, 1, 13. et ib. Broukh. cum ab Hercule necatum clauamque ereptam alii narrarant, vt disco ex Ampelio c. 2. p. 13. Videtur hospes pro fausto profectionis successu vota facere voluisse victima Ioui caesa: quod Hercules fieri noluit, sed iussit seruare victimam, nec mactare ante diem XXX. tum fausto reditu Herculis accepto Ioui Seruatori sacrum voluit eum facere, sin non redierit, inferias ei facere; an victima eadem caesa, dubito; nam aliena est victima ab inferiarum ritu. §. 4. Ceterum tenendus ex h. l. *modus enecandi leonem*. cf. Diodor. l. c. Diuersa ratio ap. Theocr. v. 267. vbi a tergo stringitur Herculis brachiis, idque cautius. §. 6. *Eurysthei metus lymphaticus*. Apud Diodor. l. c. IV, 12. post aprum Erymanthium memoratur. Seqq. exscripsit fere Tz. Chil. II, 36. v. 236 sq. Visitur res in tabula expressa inter Pictur. Herculan. Tom. III. t. 47. etsi species Herculis ibi est non ostentantis aprum, sed ei, qui in dolio defosso stat, minantis claua. Statu magis consentaneo exhibetur in numis Perinthiorum et Pergamenorum: quos videbis memoratos ab Eckhelio et Raschio; in his autem *vas exiguum* appositum est, magis ad denotandum et innuendum Eurysthei metum, quam ad declarandum; est quoque Pasta ex antiqua gemma expressa, et ipsa antiqua, in Museo Stofschiano, nunc R. Boruss. de qua v. Winkelm. *Cabinet de Stofsch.* p. 274. in quo species Eurysthei similis est Diogeni Cynico in Anaglypho ap. Winkelm. Mon. ined. t. 274. Nec tamen *dolium*, *πίθος*, tali forma ac specie, cum consilio se occultandi conuenit, nec cum verbis *πίθον χαλκοῦν ὑπὸ γῆς*, quae *οἴκημα*, cubiculum, cellam, sub terra declarant, eamque munitam et tutam, quippe ex aere, *χαλκοῦν*. Scilicet petatum hoc est ex antiquo poeta, qui Homeri

exemplo κέραμον χαλκοῦν dixerat nam et ille Martem ait ab Aloidis habitum vinctum χαλκῆν ἐν κεράμῳ. Apparet vocem antiquam fuisse κέραμον de aedícula qua quis inclusus seruabatur. Quí πλῆθον substituerunt, ante oculos habuisse videntur dolia figulina, veterum more valde capacia et in terram defossa. §. 7. Κοπρέα. *Copreus* is, de quo Il. 6, 639. vbi v. Schol. Eundem in Heraclidis Euripidis inducit ad repetendos Herculis liberos ab Eurystheo Athenas missum. Notabile autem in nostro, quod *Pelopsis* filium eum edit, τοῦ Ἠλείου. Persei filium Ἐλείου vidimus sup. II, 4, 5. §. 2. in quo variabatur f. 7. §. 3. Nunc in codd. est Ἠλίου. Palmerius emendabat Ἀλλίου τοῦ Πέλοπος, nomen mihi prorsus ignotum. Male vero putauit, patrem Pelopsis h. l. memorari; immo vero est Pelops Elidis rex, Eliensis seu Eleus. Alius Copreus, Haliarti Boeotiae rex, memoratur in Schol. Il. ψ, 346. qui acceptum a Néptuno Arionem equum Herculi dono dedit. - Ἰφίτων κτείνας. *Iphitus* hic quis fuerit, non satis liquet. Videtur res in Elide gesta. Euryti f. esse non potest, de quo inf. c. 6, 2. Iphitus Nauboli f. qui inter Argonautas fuit, I, 9, 16. §. 8. erat Phocensis. Alter, Hippasi f. cum ex Peloponneso venisse dicatur Hygino, possit intelligi, si plura de homine constarent. Nobilis Iphitus est Eleus, qui ludos Olympios instituit, sed is multo serius vixit.

f. 2. De *Hydra* magna fabularum diuersitas: vid. ad Hygin. f. 36. re varie a poetis tractata. Ipsa species valde diuersa, etiam in operibus priscae artis. Antiquioribus monstrum est corpore belluino, capitibus anguineis: vnde Lucret. V, 27. *Lernaeaque pestis Hydra venenatis vallata colubris* h. *colubrorum capitibus*. Capitem quoque numerus varie traditus, nouem ab Alcaeo ap. Schol. Hesiod. p. 257. l. quem noster sequitur; alii centum et sic porro.

v. ad Hygin. p. 83. 10. *μυριοκρανον κύνα Λέρνας* appellavit Euripides Herc. fur. 419. *canem* communi monstrorum appellatione, de qua egit Ruhnck. Epist. crit. p. 60. Sed iam ante Alcaeum Pisander Camirensis capita plura Hydrae affinxerat, vt ex Pausan. II, 37. p. 399. 400. discere licet. §. 4. Male vero hoc narratum, et percuti et rescindi capita potuisse, si quidem *ἄπρωτος* erat. Scilicet duae poetarum rationes permixtae: antiquior, vt Hydra ferro vulnerari nequiret, altera serior, vt capita renascerentur. §. 5. *Iolaus*: vid. sup. II, 4, 11. p. 113. perpetuus Herculis comes vid. Pindar. I, 1, 21. N. 3, 21. cf. ad Hygin. p. 85. ed. v. Stav. nomen eius in τῶν ἄλλων latere apud Eratosth. c. 11. bene vidit Gale, cf. Koppiers obll. p. 108. §. 6. *εἰς Ἑλαιοῦντα*. nulla huius loci memoria praeterquam apud Stephan. Byz. in Ἑλαιοῦς. quae ad Hellepontum est: *ἐστὶ καὶ Ἀργούς Ἑλαιοῦς τῇ Χολῇ*. Sic et Diodor. l. c. IV, 11. ex vulgari opinione, qua veneni vis modo in sanguine modo in felle latere credebatur. Narratur autem apud Nicand. Ther. p. 48. ed. Gorr. et ipse Iolaus ab hydra ictus per panaces esse sanatus.

f. 3. Dianae consecrata erat Cerva a Taygete Nympha, Pindar. Ol. 3, 53. (vnde emend. Tz. Chil. II, 268.) vbi et *χρυσόκερως*. *χρυσοκάρανον δόρκα* dixit Eurip. Herc. fur. 375. *Cornutam* cervam, insolitae naturae, multi veterum memorant: v. Schol. ad e. l. Wessell. ad Diodor. p. 258, 71. et ad hanc venationem refer fragm. Euripidis in Temenidis XVIII. Quod aereos pedes noster non memorat, miror sane. — *διὸ καὶ* sc. quia sacra deae erat, nolebat, etiam hac de causa, occidere, sed viam capere. — §. 2. *συνεδίωξεν ὅλον ἐνιαυτόν*. vsque ad Hyperboreos delatus: vid. Pindar. l. c. v. 46. 24. Callim. in Dian. 102. Vt sibi constet narratio necesse est putare, cervam inde

repetiisse consueta loca in Arcadia, siquidem in ea Hercules illam viribus fractam consequutus est. *Artemisius* mons est apud Oenoen, vicum Argolidis. Pausan. II, 25. *Οἰνών* et *Οἰνῶν* scripta, vnde *Oenoatis* Diana, vt Eurip. Herc. fur. 379. *Οἰνῶν* apud Steph. Byz. h. v. inde profugit Cerua in Arcadiam versus Ladonem fl. aquarum pulcritudine clarum.

§. 4. De *apro Erymanthio* et de caesis ab Hercule Centauris cf. Diodor. IV, 12. Apud nostrum acta est res intra Arcadiae fines: ad quos fuere qui Centaurorum fata reuocarent; cum tamen vera eorum patria esset Thessalia: quod vel ex Iliade constat: ex iisdem terris aliquando expulsi ferocissimi homines imprimis a Lapithis, in alia loca confugerunt. Videntur ex iis nonnulli Arcadiam infedisse. Inde loca Thessaliae et Arcadiae a poetis passim confusa sunt: Vt h. l. Pholoen alii in Thessalia quaesiuere, alii Homolen in Arcadia. Similem Centaurorum cum Lapithis pugnam in Pirithoi nuptiis narrauerant alii, cf. Schol. II. α, 263. Virgil. Ge. II, 455 sq. e quibus Ovidius sua petit Met. XII, 210 sq. Melisandri epos hac de pugna extitisse Aelian. XI, 2. nescio vnde tradit. Etiam prostratos ab Hercule Centauros in Thessalia memorant alii; sic Euripides Herc. fur. 364 sq. vbi Peneum, Therapnas et Homolen recitat. τὴν Ψωφίδα. male Φωφίδα Anonym. et Tz. Chil. II. p. 27. Apud Stephan. h. v. Ἐκαταῖος γενεαλογιῶν δευτέρῳ. Κάπρος ἦν ἐν τῷ ὄρει καὶ Ψωφίδιους κακὰ πόλλ' ἔοργεν. Ergo Hecataeus res Herculis attigerat. §. 1. *Pholi* parentes Silenus et Nympha Melia; at Nais in Fragm. Pindari apud Pausan. III, 25. pr. (Fragm. Pindari p. 118. LXIII.) „Μαλεχόνος Ναιδος ἀκούσας Σιληνός.„ De Nymphis *Meliis* cf. sup. ad II, 1, 1. §. 3. — §. 3. τὸν κοινὸν τῶν Κενταύρων πίδα. erat is a Dionysio datus, vt serigaretur in

Herculis aduentum: ita apud Diodor. IV, 12. cf. Theocr. 7, 149. 150. et ibi Schol. Comparatis his intelligitur quoque fabulam variis modis fuisse tractatam. Exceptus a Pholo Hercules, Centauro adstante et verna operculum vasis relinente, exhibitus est in numo Pii Alexandrino apud Zoega num Aegypt. p. 176. Ad hanc rem, nisi potius ad Pirithoi nuptias, spectauit fragm. Pindari ap. Athen. XI. p. 476. (in Fragm. Pindar. p. 111. LX.) Attigerat quoque hoc Pholi hospitium Stesichorus in Gerionide, quantum ex fragm. apud Athen. XI. p. 449. B. iudicare licet: Σκύφειον δὲ λαβὼν δέπας ἑμμετερον ὡς τριλάγηνον, πῦεν ἐπισχόμενος· τό ῥα οἱ παρέθηκε Φόλος Φῆρ ἐγκρασίας, vt illum locum legendum esse iam alibi monitum est. Apud Theocrit. VII, 149. 150. Chiron in Pholi antro craterem Herculi apponit. §. 5. Esse hanc Maleam Laconicae, dubitare non licet, si Pausan. III, 25. et Diodor. l. c. IV, 70. extr. inspexeris. Spectauerat puto, ad hanc Centaurorum stragem Sophoclis fabula Ἑρρακλῆς ἐν Ταινάρῳ. nisi de descensu ad inferos in ea actum. Etiam apud Schol. II. α, 263. e Pirithoi nuptiis εἰς Μάλεον ὄρος Πελοποννήσου (Μαλέαν est in Schol. Ven.) fugisse Centauri dicuntur. At apud ipsum poetam II. β, 744. a Pirithoo e Pelio pulsi Centauri versus Aethicum fines fugiunt. Vixit apud Maleam quoque nutritus Silenus, vt ex Pindari carmine docet Pausan. III, 25. vbi ille ὁ Μυλαέγονος dictus, qui, vt paullo ante vidimus, Pholi pater erat. §. 7. Promiserat igitur Iupiter, se Prometheum liberaturum, et, quantum intelligitur, immortalitatem ei daturum esse, (erat tamen ille immortalis, vtpote e Titanum genere) si daret immortalem, qui pro ipso vellet mortalis fieri; accidit vt Chiron dolore cruciatus hoc ipsum in votis haberet; (qua propter ab Aristotele Eudemior. III, 1. pro exemplo talis doloris impatientiae me-

moratur Chiron) itaque ille ad inferos descendit, ut apud Lucian. D. Mort. 26. ad quem p. 434. T. I. Opp. Heinslerh. hunc locum castigavit: *ἡκεῖ — ἀντιδούς τῷ Διὶ Προμηθεῖ τὸν ἀντ' αὐτοῦ γενησόμενον ἄθανατον, οὕτως ἀπέθανε*. Ita vero mutata sunt plura. Ex antiqua lectione possis commode refingere: *ἀντιδόντος δὲ Διὶ Προμηθεῖ Ἡρακλέους τὸν α.* video quoque Galeum in Προμηθεῖ consentire. Ovid. Met. II, 650sq. filiam Chironis Ocyrhoen patri fatum vaticinantem inducit. §. 7. Dissipantur fuga ab Hercule Centauri: plerique *εἰς ὄρος Μαλέαν*. Sequitur *Pholoe*, Arcadiae mons, in quem confugit Eurytion; In eundem mox Hercules redit ad Pholum: ut dubites an ibi Centauri sibi latebras quaerere potuerint. Porro in eundem Eurytionem Hercules s. 5. paullo post apud Dexamenum in vrbe Achaiae Oleno incidit. Nec tamen statim cum Galeo *εἰς Ὀλενον* reponere ausim; vix enim permutari potuere ista duo nomina; narratum forte fuerat, id quod omisit noster monere, ex Pholoe mox sub Herculis aduentum iterum fugatum Eurytionem Olenum peruenisse. Inter Centauros fugientes fuit Oreus, in numo quoque obuius, a quo vrbs Euboeae Oreus est appellata, ap. Neumann num. anecdot. Tom. II. p. 236. Erat pugna cum Oreo expressa in Solio Amyclaei: Pausan. III, 18. p. 256. Inepta narratiuncula de miratione Centauri Pholi, qui, cum Centauros sagittis Herculis hydrae veneno infectis confixos repente exanimatos vidisset, miratus, sagittam ex vulnere caesi alicuius tractam contemplando, excidere sibi manu hand animaduertit sagittam in pedem delapsam, etiam ap. Hygin. P. A. II, 38. sed de Chirone, de Pholo autem ut h. I. apud Lutat. ad Stat. Achill. II, 41. et Serv. ad Aen. VIII, 294. legitur. Mortem Chironis ex sagitta temere pedi illapsa repetunt alii, inpr. Eratosth. c. 40. inde Eudoc. p. 432. quae res

h. l. ad Pholum refertur. §. 9. Quod Mycenās pertulit aprum Hercules, ap. Apolloninū quoque habetur I, 125 sq. Idem quoque narrauerat, testante Schol. ad e. l. Herodorus, e quo forte Apollodorus et reliqua duxerat. Hercules aprum humeris gestans in numis supra II, 5, 1, §. 6. est memoratus. Omnino Herculis labores tantum non omnes in numis expressi occurrunt inprimis Perinthiorum, Alexandrinorum, Pii et al.

f. 5. V. *Augeae stabulum purgatum*. Varie tractata narratio; vid. Pausan. V, 1. Diodor. IV, 13. ornatissime a Theocrito Id. 25. ubi statim post euectum Nemeaeum leonem gesta res ponitur v, 164. Vt regum opes illo tempore agris armentisque conspiciebantur, Augeas erat ditissimus. Ludi equestres ab eodem habiti, ad quos currus misit Neleus. vid. Il. λ, 697 sq. et Schol. ad 671. e Pherecyde. *Phorbantis* f. sc. cum Actore, ex Hyrmine sorore Alectoris, filii Epei. Nelei filiam edit Schol. Apollon. ad I, 172. ubi alios ait eam Nyctei filiam pronuntiare, alios Epochi. cf. Eustath. p. 303, l. 6. Pausan. V, 1, f. Augeae filia erat Agamede venefica Il. λ, 739. §. 3. Similis opera ab Hercule locata fuisse narratur in alueo amnis ad Pheneum Arcadiae in aliam partem deducendo, cuius vestigia vidit Pausan. VIII, 14. Rem ad tempora Stympthalidum deletarum retulit Catull. in Manlio (LXVIII, 115 sq.). §. 5. De *Phylei* patrocinio Herculis et fuga in insulam Dulichium v. Il. β, 628. et Scholion, in quo a Callimacho fabula narrata esse fertur. Est quoque versus inter Fragm. Callimachi 198, p. 514. Idem Scholion plenius forte, exscripsit Eudoc. p. 421. et Eustath. p. 305, add. Strabon. X. p. 704. B. Pausan. l. c. p. 377. iidem de Augeae fraude. Add. Schol. Il. λ, 697. quod Scholion ad v. 689. retrahendum. De *Phylei* reditu inf. II, 7, 2. videbimus, ubi et de Augeae caede. §. 6. *Dexa-*

menus, ex Callimacho in Del. 102. et ex crisi ad Hesych. in *Οἰνιάδης* notus: Oleni, quae Achaiae erat, rex, Oecei f. Eius filiae Actoris filiis nupserant: Pausan. V, 3. p. 380. inter eas nonnulli Deianiram nominarunt, propter quam Eurytion fuit occisus. vid. Hygin. f. 33. et not. ad f. 31. extr. p. 91. quae nostro *Mnesimache* est; Hippolyten Diodor. IV, 33. nominat; cf. ibi Wessél. Fuit olim traegodia *Dexaniemus* Iophontis, Sophoclis f. alia Cleophon-tis ap. Svidam, nisi error est in nomine. De *Eurytione* v. paullo ante f. 4. §. 7. vbi ille ab Hercule fugatus in Pholoen montem Arcadiae se receperat. Sequitur autem noster Bacchylidem v. Schol. Odyss. φ, 295. Aliter ipse Homer. e. l. et Pherecydes: qui eum in Pirithoi domo ex temulentia proterue iniuriam a Lapithis mutilatis membris eiectum memorant. Fuit et Hermesianactis elegia εἰς Εὐρυτίωνα: quam ab Hygino f. 33. enarratam esse suspicor: Pausan. VII, 18.

f. 6. VI. *Stymphalides anes*, palustres puta. Auctor Anaglyphi Farnes. eos *στρογγύους*, appellat. *ἀνδροφάγοι* sunt apud Pausan. VIII, 22. qui loc. est class. Forma auium exstat in anaglyphis; in his est Mus. Pio Clem. T. IV. t. 40. sed male a recenti artifice refictum. Exhibitus quoque labor in numis Perinthiorum Nicaeenium et Alexandrinorum. Pausanias earum formas ex Arabia repetit: viderat forte in vestibibus Babyloniis monstra similia. Ornarunt fabulan. poetae variis modis: erant *σιδηρόπτεροι*, et pennas pro sagittis emittebant; quod tamen noster scriptor non attigit. ἐν Στυμφάλῳ, in ipsa urbe: vt e Pausan. l. c. intelligitur. Sed plures fuere narrationes veterum praeter eas, quas Schol. Apollonii ad II, 1055. memorat, eaeque forte confusae, vt multo minus, primaria quae fuerit, assequare. *χάλκεα κρόταλα*: Anonymo *Ἡφαιστότευκτα* add. Schol. Apollon. l. c. II, 1057. (quem

exscripsit Endoc. p. 213.) vbi ipse poeta πλαταγὴν χαλκείην dixit, et sic Pherecydes, Diodorus l. c. et Etymol. M. At apud Strabon. et Pausan. τύμπαυα sunt. Secundum alios in quibus Apollonius est, occiduntur aues ab Hercule; quod autem fugantur, a Pisandro Camirense nouatum esse, ex Pausania discas l. c. Traduxere mox alii Stymphalides ad Argonautica, easque, ab Hercule in fugam coniectas, in insula Aretiade in Ponto Euxino confedissee narrarunt; sic Apollon. l. c. add. Etymol. M. in λισσῇ et in Στυμφαλίδες. cf. Intpp. Hygini p. 84. Sequuntus erat hoc idem Euripides in Phrixo, vt intelligas ex Schol. Apollonii. §. 3. Eodem tempore paludes ad Pheneum exsicasse Herculem, memoratum est a Catullo quod paullo ante obseruatum ad f. 5. §. 3.

f. 7. VII. *Taurus Cretenfis*. Haec, vt cetera, repetit Tz. Chil. II, 293 sq. Occurrit quoque typus in numis Selinuntiorum. Etiam hunc ex Luna decidisse putarant alii. v. (Nemesian.) Laud. Herc. v. 120. *taurus medio nam sidere lunae progenitus Dictaea Iouis possederat arua*. vbi v. Wernsdorf. Non Iouem in taurum mutatum traderat Acusilaus, sed taurum a Ioue missum transfretasse Europam. §. 2. De hoc Minois tauro v. inf. III, 1, 3. causam, cur Cretae immissus esset, alii reddiderant hanc, quod, cum mari potens esset Minos, nullo tamen praecipuo honore haberet Neptunum: Pausan. I, 27. p. 66.

f. 8. VIII. *Diomedis equi*. Attigerat hanc narrationem Hellanicus, quem laudat Steph. in Ἀβδηρα. Mater Cyrene diuersa a Penei f. ab Apolline amata, nec aliunde nota. Duo Diomedes agnoscere videtur auctor Anaglyphi Farnesiani, l. 77. το ενθενδε (ita leg.) επι Θρακην στρατευσαμενος Διομηδην εφονευσε και Θρακας ευρυεισεν. Αινον τε λαβων (Apollod. mox §. 13.) Σαρπαδονα του αρχοντα απεσφαξε. και Θασον ελων (Apollod. ibid.) . . . (f. Σθενελα) και Αλ-

καὶ παρέδωκε. Τῶρων τε εἰλε, Πολυγρον καὶ Τηλεγονοῦ ἀπεκτείνε. (ibid. §. 14.) πόλιν τε Ἀβδηρα ἐπὶ Θρακίης Ἡρακλῆος ὤκισε τοῦ Θρονικοῦ υἱοῦ ἐπ' αὐτὸν Ἀβδηροῦ. (h. l. §. 4.) interpositis inde aliis l. 102, ab Amazonibus redux τοῦτ' δ' (ἐπὶ) Θρακίαν στρατευσάμενος Διομήδην ἐφ' αὐτῷ. Καστῶρ δὲ καὶ Πολυδεύκης Ἡρακλεὶ συμπλοῦντες Ἀμύκον ἐνίκησαν μάχῃ τῶν Βεβρύκων βασιλέα. pergit inde de expeditione in Indiam memorare. — §. 2. τοὺς ἐπὶ ταῖς Φάτναις, quod ex more scribendum putes, habet Anonym. ut ὑπάρχοντας aliunde insertum videri possit; intelligendi serui stabularii. — §. 3. Ἀβδερὺς Ἐρμού παῖς. renocavi hoc ex libris; legebatur Ἡρίμου, quod inuitis codd. male receperat Aegius ex Steph. in Ἀβδηρα, vbi Ἀβδηρίτου ex h. l. emendandum esse Ἀβδήρου, monitum iam a viris doctis; apud Tzetzam l. c. v. 304. est Ἡρίμου. In Anaglypho Farnesio, ut paullo ante vidimus, est *Thronici* filius; *Thronium* Locrorum vrbs est, adeoque convenit patris nomen, cum Abderum Locrum fuisse prodat ipse Apollodorus. ἐπισπασάμεναι. ne malis διασπασάμεναι, cogites equos puerum, qui adstabat, arreptum ad se attraxisse, ut manderent. Sic Hercules ἡμιβρωτον Φέρει ἀποσπάσας ἀπὸ τῶν ἵππων apud Philostr. Imagg. II, 25. Latonam Tityus, vinum illaturus, ἐπισπᾶται sup. I, 4, 1, §. 5. — §. 4. κτίσας πόλιν Ἀβδηρον. Stephan. Byz. in Ἀβδηρα: Ἐφορος καὶ τὴν πόλιν Ἀβδηρόν φησιν. Communior forma τὰ Ἀβδηρα, ut in epitome Strabon. VII. f. vbi etiam ab Abdero amasio nomen repetitur. Anonym. cum Tzetzā: τὴν Ἀβδηραν, ut Latini *Abderam* dicunt. Ἀβδηρον in libb. ex more scribitur, ut in aliis voc. Factum inde in Med. et Vat. Ἄνδερρος. Apud Diodor. IV, 15, Eurystheus equos consecrat Iunoni. Alii Herculem Argos eas perduxisse tradiderant apud Gell. III, 9, sed hoc intell. dictum, pro in Argolidem, adeoque Mycenae ad Eurystheum.

f. 9. *Amazones victae et Hippolyte cingulo spoliata*,
 vid. Diodor. IV, 16. qui pugnam Amazonum copiosius
 exposuit et ibi Wessell. et Intpp. ad Hygin. f. 30. p. 86. 87.
 In Anaglypho Farnes. post Abdera condita l. 87. expedi-
 tioni in Amazonas praefiguntur haec: Boreae filios,
 Calain et Zeten, interfecit Hercules (verba videbis inf.
 ad III, 15. f. 2.) τῷ δὲ ἐπὶ Σκυθίαν διαβάς Αρσ. . . μαχρὰ
 ἐνίκησε, (Ignotum nomen vix recte expleri potest sine alia
 auctoritate, Seneca Herc. fur. 533. *Intrauit Scythiae
 multiuagas domus. Et gentes patriis sedibus hospitas*)
 τὰ δὲ θυγατρὶ αὐτοῦ συγγενομένους Ἐχιδνὰς (Echidnae cum
 Hercule congressus ex anaglypho musei Albani per Abb.
 Rasseum innotuit; add. numum Perinthis apud Eckhel.
 Doctr. Num. T. I. P. II. p. 41.) υἱοὺς Ἀγαθούρσων ἐθέτο καὶ
 Σκυθῶν (Herod. IV, 9.) τῷ δ' ἐπ' Ἀμαζόνων ἦλθε, καὶ ἐπὶ τοῦ
 Θερμαδοντα ποταμοῦ ἐνίκησε. . . (f. Μινώας) φονεύσας υἱοὺς.
 καὶ φονεύσας Ἱππολύτην, καὶ ἐπ' αὐτὰς πόλιν Ἡρακλῆος ἐλθὼν,
 Ἀμαζόνων ἐξεβαλεῖν, καὶ Ἑλλήνων ἐν αὐταὶ κατήκτισε. de quib.
 bus quidem aliunde nil constat. In eod. monumento
 interiectis quae paullo ante ad f. 8. apposueram, ubi per-
 gebat de India memorare marmor: Ἡρακλῆος ἐπὶ τοῦ Ἰνδοῦ
 ἦλθε ποταμοῦ καὶ πόλιν Ἡρ(ακλείαν) τὴν ἐν Σίβαις ὠκίσσε. mox
 l. 115. Hippolyten modo ab Hercule occisam Theseus
 duxisse dicitur; Ἀμαζόνων δ' ἐς τὴν Ἀττικὴν (εἰσεβὰ) λόν.
 Θησεὺς δὲ καὶ Πιρρῆος αὐτὰς ἐνίκησαν μαχρὰ, καὶ λαβὼν
 Θησεὺς αὐτὴν Ἱππολύτην ἐξ αὐ(τῆς) Ἱππολύτον ποιεῖται. sed
 lapsu sculptoris id factum arbitror, cum Antiopen in-
 cidere vellet; etsi secundum alios v. c. Pausan. I, 41.
 Hippolyten copias in Atticam duxisse bene meminerim.
 Amazonum nomen et fabula, obscurae originis, nec
 forte nisi a populari fama profecta, poetis Cyclicis
 multa carminum ornamenta praebuit in Argonauticis,
 tum in rebus Herculis; adoptauerunt porro eas fabulas

poetae, qui bellum Troianum post Homerum exposuere, apud quos clarum nomen Penthesileae est; etiam in Bacchi fabulis Amazones in argumenti partem venerunt: v. c. Pausan. VII, 2. p. 525. Magnum imprimis earum nomen in Thesei rebus; nam hunc Herulis comitem profectum praemium virtutis Antiopen tulisse, mox Amazones Atticam ingressas expulisse fabulati erant sequiores poetae; antiquiores scriptores, Pherecydes, Hellanicus, item Herodorus, quantum ex Ptolemaeo in Thef. p. 12. A. B. assequi licet, de Theseo nihil horum meminerant, unde nec noster scriptor ea attigit. Fuere quoque *ἡ Αὐξ. ζώνη* (*ἔρση*) Onatae esse credita apud Schol. Theocriti 13, 46. et Possidis Magnetis *Ἀυξζώνης*. apud Athenaeum VII, p. 296. D. ubi de Argonautis cum Tyrrhenis pugnantibus ex ea memoratur. In his igitur historiarum fidem aut vestigia nemo quaesiverit. Obscurae originis fabulam esse dixi: in Asia eam ortum habuisse ex eo suspicor, quod Priamus in iuuenilibus annis aduersus eas pugnaverit inter Phryges II, 7, 184, 9. et Belleroophon eas ex Lycia profectus debellauerat, sup. II, 3, 2. sed quae praeterea afferuntur, a Petito collecta aut recentiorum somnia, moram facere non debent. vid. inpr. Strabo lib. XI, p. 769 sq. (504.) stolidè pro veris historiis omnia venditat Diodor. II, 44 sqq. cum Iustin. II, e. 4. Ceterum hic Apollodori locus est inter classicos de Amazonibus. Laevae mammas reliquerunt intactas ad alendos lacte infantes. Hic ergo diserte mamma dextra excisa esse dicitur: qua de re dubitare fecere signa vetera Amazonum. Notandum vero, quod §. 2. sequitur, balteum Martis pro insigni regiae dignitatis inter Amazones fuisse. *Admeta*, Eurythiei filia: de qua sacerdote Iunonis Samiae v. Athen. XV, 4. p. 672. fugerat illa Argis: praecessit itaque id, quod non minus de ea traditur, Iu-

nonis Argivae sacerdotem eam fuisse: Syncell. in Chronogr. p. 172. ed. Par. Ἀδαμάντα (Ἀδμάτα) θυγάτηρ Εὐρυσθέως ἐν Ἀργεὶ ἱεράτευσεν ἐτη λή. subiungit, eas, quae inde ab ea sacerdotes fuere, Φαλίδας dictas; qua de re aliunde non constat. Φαεινίδας coni. Valef. ad Polyb. (XII, 2.) Tom. III. pag. 162. Ern. vbi earum recensum repetit. In Anaglypho Farnesio verba: Ἡρας Ἀργείας ἱερεῖα Ἀδμάτα Εὐρυσθέως καὶ Ἀδμάτας τὰς Ἀμφιδάμαντος ἐστὶ νῆ (de lectione v. Marini *Iscriz. Alb.* p. 157. Visconti *Mus. Pio-Clement.* Tom. IV. p. VIII. cf. Barthelémy *app. au Voyage en Italie* p. 369 sq.) adscripta sunt in basi arae, cui adsunt hinc femina, inde dea alata, vinum in pateram per eolum seu infundibulum (ἡθύμην, cuius usus ex Inscriptione Sigea notus est), libantes: vt adeo Eurysthei filia prima hic habeatur, quae Herculi tanquam heroi ἐνὶ γυνε. De honorum diuinorum Herculi habitorum origine vid. inf. c. 7, 7. extr. Ceterum Schol. Lycophr. 1327. locum Apollodori ante oculos habuit. §. 3. συμμάχους, in his, vt supra monitum, Theseum, cf. Meziriac. p. 318. et Telamonem. vid. Pindar. N. 3. 65. vbi cf. Schol. et Lycophr. 1327. Paron insulam a Cretensisibus primo fuisse occupatam, vetere fama constituisse videtur, qua res ad Minoem ac Rhadamanthum referebatur; Apud Diodor. V, 79. Alcaeo, qui e ducibus erat, ea tradita fertur ab hoc altero: (cf. *Nov. Comment. Soc. Gött.* T. I. P. II. p. 74. Comment. de Castoris Epochis) At apud nostrum Alcaeus Androgei est filius, Minois nepos, et tenent Paron quatuor alii Minois filii, ab Hercule mox occisi. Alcaeus cum Sthenela Thafum ab Hercule accipit in sqq. l. 9. p. 13. §. 6. Amycus Bebrycum rex bello aggressus erat Lycum Mariandynorum regem; cui auxilium ferens Hercules, Lyci hospitio exceptus, Bebrycas fugavit. Gesta haec ante

Argonautarum aduentum. Loc. cl. Apollon. II, 777 sqq. et Schol. ad 782. Attingit haec, sed diuersas narrationes sequutus, Auctor Anaglyphi Farnesiani hunc in modum l. 102, τῷ δ' (pro μετὰ τοῦτο δὲ) ἐπὶ Θρακικῶν στρατευσάμενος Διομήδην εφονεύσε (seu diuersum, vt diximus, ab eo, quem equorum immanitas infamem reddidit seu errore sculptoris repetitum). Καστορά δὲ καὶ Πολυδαῖν καὶ Ἡρακλεῖ συμπλοῦντας Ἀμύκων δὲ νίκας ἐκ... αὐτὸν μάλιστα Βεβρύκων βασιλέα (f. Κάστωρ δὲ καὶ Πολυδαῖν καὶ Ἡρακλεῖ συμπλοῦντες Ἀμύκων ἐνίκησαν τὸν ἀμείλικτον Βεβρύκων βασιλέα). *Mygdouem* Amyci fratrem Hercules interfecit, ipse Amycus ad Argonautarum aduentum est seruatus, vid. sup. I, 9, 20. Pro eo autem ipsos Mygdonas alii narrauerant, vt et ap. Apollon. l. c. 789. lectio vetus erat: vid. Schol. Ceterum diuersus ab hoc Mygdone habendus alius Mygdon, qui in copiis Phrygum erat aduersus Amazones ductis, cum Priamus in prima aetate constitutus ipse bello interesset II, γ, 186, vbi in Schol. ille vel Dymantis f. Hecubae frater, vel Acmonis f. editur. Eius filius Coroebus; ap. Virgil. II, 341. 2. vbi v. Excurs. X. Scilicet saepe poetae regis nomen cum ignotum esset, a populi nomine petierunt, ideoque Mygdon editur is, qui Mygdonum res erat. — *Heraclea* haec Pontica, in Bithynia, nobilissima vrbs, ad magnas olim opes euecta, suis quoque fabulis et historiis inclaruit; de his vid. fragm. Memnonis apud Photium; fabulae autem confusae cum aliarum vrbiū eodem nomine insignitarum fabulis: fuit inter eas in primis Herculis iter ad Amazones, varie ornatum et tractatum teste Schol. Apollon. II, 780. Tzetzae stuporem, ex h. l. natum, vide notatum in Misc. Obsl. Vol. V. Tom. III. p. 51, 52. Cum *Heraclea* vrbs esset in illo agro condita (late autem ille patuit, siquidem Mygdonibus, Bebrycibus et Paphlagonibus ademptus

esse narratur ap. Apollon. v. 788 sq.) mirum videri potest, quod h. l. est ὁ δὲ πᾶσαν ἐπέλκην ἐκάλειεν Ἡράκλειαν. Scilicet non nunc vrbis, ferius in hoc solo conditae, nomen memoratur, sed ager dictus est *Herculeus*, ἡ χώρα Ἡράκλεια, ante urbem condendam.

§. 7. καταπλεύσαντος δέ. Alii narrationem sic adornarunt, vt pedestre faceret iter per Asiam Hercules: vid. Apollon. l. c. 780. et ibi Schol. §. 8. Ἱππολύτην κτείνας. alii aliter, vt diximus. vid. ad Hygin. f. 30. p. 86. 87. Wessel. ad Diodor. p. 262, 16. inpr. Apollon. II, 968 sq. et ib. Schol. ad v. 780. Notat dissensum laudato Apollodoro et Apollonio Schol. Lycophr. 1327. et versus veteris poetae addit: Τελχιῶν ἀνόρητος αὐτῆς ἡμετέροις ἐγείροισι φῶως πρῶτιστος ἔθηκε, κτείνας ἀνδρολέτειραν ἀμάμητον Μελανίππην, αὐτοκασιγνήτην χρυσόζωνοιο ἀνάσσης. pro cuius corpore redimendo soror narratur cingulum Herculi misisse. Coma prehensam de equo deiecit reginam Hercules ap. Quintum XI, 244. vt in Anaglyphis res expressa. §. 9. Experiri, verane sint, quae de animo eius ad iniqua et superba perpetranda prono narrabantur. Vulgarior narratio est, Apollinem et Neptunum θητεῦσαι Laomedonti; sic ipse Homer. Il. φ, 442; et quidem per annum; (quod etiam Agatharchides habet p. 50) idque in poenam impietatis, quod Iouem vincere voluerant v. Schol. ad A, 400. qui ad Apollodorum prouocat. Schol. Lycophr. 34. Idem ad v. 393. versus Hesiodi ἐν τῆς Ἡρωϊνῆς γενεαλογίας assertit hos: ἡματι τῷ, ὅτε τεῖχος εὐδμήτοιο πόληος ὑψηλὸν ποίησε Προσειδάων καὶ Ἀπόλλων. §. 11. ποινὴν τῆς Γανυμήδους ἀρπαγῆς. pretium hoc Troi datum erat. vid. Hymn. in Ven. 211 sq. Ex iis equabus Aeneae equi sati: Il. ε, 265. τῆς γὰρ τοι γενεῆς, ἧς Τρωί περ εὐρύσπα Zeus δῶχ' υἱὸς ποινὴν Γανυμήδεος. Pro equis alii in Cyclicis vitem auream substituerant, v. Eustath. et Schol. Or. Eurip. 1399.

Dictys IV, 13. cf. Jortin *Tracts* Tom. II. p. 385. Ceterum de *Hesione* fabula variis modis tractata occurrit; aliter in Heracliis, aliter in Tragicis. Inserta quoque res Argonauticis. Ita apud Valer. I. I. Argo ad Troadem appulsa egressi Telamon et Hercules in Hesionen rupi reuinctam incidunt, lib. II, 451 sq. Apollodoro cum Hellanico convenit, e quo sua petiit Schol. II. v, 145. vid. Diodor. IV, 42. Hygin. f. 89. et ib. not. Schol. Lycophr. 34. quem aut similes sequutus est Isaac. Porphyrog. in Posthomer. ap. Allat. Excerpt. Var. p. 274. ex eod. et Schol. II. I. c. Eudoc. p. 344. vbi in verbis ὡς κεχρηὸς ἐποίησεν τὸ κῆρος leg. ἐπῆσεν, *accedebat*, stans scilicet Hercules ex alto belluae os insiluit, triduoque ibi exacto visceribus ferro recisis saluus euasit. Seruauit rei memoriam murus ap. Ilium: de quo II. v, 145 sq. ἀπειλήσας. minas exsequitur inf. c. 6, 4.

§. 13. *Aenus* haec Thraciae vrbs est ad Hebri ostia, ad quam, Troia excisa, Aeneas appulisse narratur; vid. ad Virgil. Exc. I. ad lib. III. cf. in Apollod. fragm. Geograph. Αἶνος, vnde constat a Poltye eam olim Poltymbriam dictam. In Anaglypho haec narrantur post Diomedem caesum vid. sup. ad f. 8, pr. Αἶνον δὲ λαβὼν, Σαρπαδόνα τὸν ἄρχοντα ἀπέσφαξε, καὶ Θάσον ἐλὼν Σθενέλω καὶ Ἀλκαίῳ παρέδωκε, Τορώναν τε εἶλε, Πολύγονον καὶ Τηλέγονον ἀπέκτεινε. *Protei sedes* in Pallene Thessaliae passim memorantur; vnde concessit aliquando in Pharum insulam in Aegypti littore: Lycophr. 115. De eius filiis ex Torone nympa vid. Schol. ad v. 124. quem exscripsit Eudoc. p. 348. Servius ad Virgil. Ge. IV, 387. Fuit quoque drama Aeschyli Satyricum Πρωτεύς. inpr. vid. Conon. 32. Pro Polygono Tmolus est in Schol. Lycophr. et in Tzetza Chiliad. II, 321.

f. 10. *Geryonis armenta* ex Erythia abacta. Praeter laudatos supra, et ad Hygin. f. 30. p. 87. egerat de his

Stesichorus in Geryonide, e qua supersunt fragmenta. De iisdem Herodorus lib. X. egerat, vt ex Constant. Porphyrog. de Them. II, 23. colligo. Nec Pherecydes ea praeterierat; vt patet ex Macrobian. Sat. V, 21. extr. Adumbratus erat mythus ex antiquiore de Alcyoneo Gigante qui Solis armenta ex Erythia abegerat, sup. I, 6, 1. §. 4. *Ἐρυθίας* Dorv. male. Erythiam h. l. Apollodorus pro eadem insula cum Gadibus habet, Pherecydem sequutus, vti ex Strab. III. p. 221. B. patet. Nam alii sagaciores Erythiam insulam inter Gades et continentem sitam fuisse viderunt, quae nunc littori adhaesit. v. Strabon. l. c. et p. 257. c. At illud mirum est, quod *prope ad Oceanum* insula sita esse dicitur: *Ἐρυθία δὲ ἦν Ὠκεανοῦ πλησίον καί μιν νῆσος*. Illa tamen erat in Oceano sita; et sequitur τὸν Ὠκεανὸν διέπερασε, καὶ παραχθέντος εἰς Ἐρυθίαν. Num hoc profectum esse dicemus ex antiquiorum hominum persuasionem, de Oceano amne continentem ambiente, vt ad Oceanum amnem sitam dicerent insulam, tanquam urbem ad flumen? Apud Eustath. ad Dionys. Perieg. 64. τὰ Γάδειρα δὲ νῆσος πλησίον τοῦ Ὠκεανοῦ. alioqui redigeres verba ad hunc ordinem: Ὠκεανοῦ νῆσος καί μιν πλησίον haud procul a continente. Apollodori tamen nullum aliud in eo loco vestigium. Possit aliquis suspicari verba Herodoti IV, 8. fraudem fecisse, vbi Γηρυονίαν δὲ οἰκίσιν — Ἐρυθίαν νῆσον, τὴν πρὸς Γηδεύροισι τοῖσι ἔξω Ἡρακλεῖων στηλέων ἐπὶ τῷ Ὠκεανῷ. quasi ἐπὶ sit *prope*, in ipso Oceani aditu. Vertitur nunc, magis scite utique, *in Oceano*. Cum tam parum clarae ac certae notiones veterum essent super Oceano, non mirum est, eos parum accurate verba hac in re adhibuisse. Apud Hesiodum Hesperidum horti et Gorgonum sedes πύργον κλυτοῦ Ὠκεανοῦ sitae. Θ. 215. 274. quod tamen non ita accipiendum est, vt nos de America diceremus ultra oceanum sita, vt is in-

teriectus sit, sed usus loquendi tulit, ut esset simpliciter: in alto, in *Oceano*. Ita apud Homer. II. β, 126. insulae Echinades sitae sunt *πέρην ἄλος* "Ηλιδος ἄντα, h. e. *πέραν, κατὰ, ἄλος*, in mari, maris parte interiecta. cf. II. ω, 752. Freto quidem angusto disiunctam Erythiam iam Hesiodus cognouisse videri potest Θ. 292. ubi Hercules *abigit* boues *διαβὰς πόρον Ὀκεανοῖο*. sed non *fretum* hoc declarat, verum poetica forma est pro *διαβὰς Ὀκεανόν*. Aliud exemplum inscitae et obscurae orationis est in ipso Periegeta, qui ait se incipere velle *ἀφ' ἐσπέρου Ὀκεανοῖο*, stare ibi Herculis columnas *περὶ (πρὸς) τέρμασιν, παρ' ἐσχατόωντα Γάδειρα*. Eustathius ad *τέρμασι*, supplet *τῆς γῆς*. Habuit is in manibus locum Stephani Byz. in *Γάδειρα*, sed plenior, quam nunc ille habetur: legitur enim nunc: *πόλις καὶ νῆσος ἐν Ὀκεανῷ*. Sane hic loquendi modus, *ἐν Ὀκεανῷ* sitas esse insulas, est maxime sollennis. At idem Periegeta v. 454. Gades ait esse insulam *ἐπὶ τέρμασιν Ὀκεανοῖο*, quod Eustath. interpretatur *τοῖς πρὸς τῇ ἐσπερίᾳ δηλονότι θαλάσσῃ*. nec magis docte Schol. Hesiodi p. 257. *ὄνομα νήσου περὶ τὸν Ὀκεανόν*. Ferrem si non de insula, sed de vrbe ageretur, ea potest esse *ἐπ' Ὀκεανῷ*. ut *πρὸς Ὀκεανῷ* Tartessius apud Hesych. in *γαλήνῃ*. Verum vana esset opera, nouis commentis fabulas de Oceano onerare velle. §. 2. *Geryon*, Chrysaoris (sup. II, 4, 2. f.) et Callirrhoes f. Est haec inter Oceanides v. c. Hymn. in Cerer. 419. De utroque cf. Hesiod. Θ. 978 sq. 287 sq. §. 3. *Eurytion* iam apud Hesiod. Θ. 293. Martis et Erythiae filius; ut ex Hellanico Schol. ad e. l. prodit. Erythiam filiam Geryonis agnoscunt quoque Pausan. et Steph. Byz. h. v. "Ορθρος, Anonym. "Ορθος, ut alibi corrumpi solet, vid. ad Hygin. p. 87. ad Sil. Ital. XIII, 845. etiam Ὠρος, ut apud Palaeph. Natus is ex Typhone et Echidna; (vid. Hesiod.

Θ. 304 - 309.) eoque Chimaerae frater, (sup. II, 3, 1.) et Cerberi apud Schol. Apollon. IV, 1399. nec aliter Hesiod. Θ. 310 sq. cf. Schol. Pindari Isthm. I, 15. Quintus VI, 253 sq. — §. 4. In Diodoro IV, 17 sq. iter ad Geryonem admodum diuersum est: Creta soluit Hercules in Libyen, victoque Antaeo in Aegyptum progressus, Busiride prostrato, in Libyae aridis Hecatompylon urbem condit, inde Gades peruenit. Reditus autem multa habet admixta rhetorica figmenta, non poetica. Contra si ea reputes, quae ab Herodoto IV, 8. commemorantur, videntur alii fuisse, qui in reditu ab Erythia Herculem Hyperboreos adiisse atque in Scythiam peruenisse narrarent. ἄγρια πολλὰ, deficit ἔθνη, φύλα, μέρη. Λιβύην ἐπέβαινε καὶ παρελθὼν Ταρτησσὸν, ἔστησε — δύο στήλας parum accurate dicta haec ad geographicas rationes; ita mari e Graecia profectus Libyam adiisse esset putandus, hinc redux in Europam facto traiectu, Tartessum accessit, vnde iterum progressus columnas statuit ad Calpen et Abylam. Non quidem veteres vbique fatis subtiliter haec persequi solent. vid. inpr. Strabon. III. p. 258 sq. Suspicio tamen h. l. παρελθὼν Ταρτησσὸν male ex margine esse suppleta. In Anonymo est: ἐπειδὴν πρὸς τὰ τῆς γῆς ἀφίκετο τέμματα. — §. 5. De sole ab Hercule telis petito accipienda verba Clementis Alex. p. 31, 9. Pott. (p. 10.) καὶ τὸν Ἥλειον Αὐγέαν Πανύασις ἱστορεῖ sc. ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους τοῦ ἐν Ἰνδοῖς, vbi Potter. coni. τὰς ἡλίου αὐγὰς. Sed, puto, simpliciter τὸν ἥλιον αὐτὸν fuit. Auctorem itaque huius fabulae Panyasin credere licet. Vulgatius fuit alterum *de scypho* seu cymbio, quo Hercules tanquam nauigio fretum traiecit, quod inter continentem et insulam Erythiam erat. Non modo persequutus erat haec Stesichorus in Geryonide, (v. Diss. de Fragm. Stesich.) verum etiam eadem Panyasis libro I. Ἡρακλείας; qui tamen a Nereo phialam Solis

Herculi oblatam tradiderat, at Pisander lib. II. Ἡρακλῆας, ab Oceano. Seruarunt nobis haec Grammatici, dum disputationem inanem super poculorum generibus instituunt apud Athen. XI. p. 469. Sed noster haud dubie Pherecydem sequutus erat, quem hanc fabulam exposuisse non modo constat ex Macrobo. V, 21 f. verum ipse locus exhibitus est ap. Athen. l. c. p. 470. Φερεικῆς δὲ ἐν τῇ τρίτῃ τῶν Ἱστοριῶν, προειπὼν περὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, ἐπιφέρει ὁ δ' Ἡρακλῆς ἔλκεται ἐπ' αὐτὸν τὸ τέξον ὡς βαλὼν, καὶ ὁ Ἥλιος παύσασθαι κελεύει, ὁ δὲ δεισας παύεται. Ἥλιος δὲ ἀντὶ τούτου δίδωται αὐτῷ τὸ δέπας τὸ χρύσεον, ὃ αὐτὸν ἐφόρει σὺν ταῖς ἵπποις, ἐπὴν δύνῃ, διὰ τοῦ Ὠκεανοῦ τὴν νύκτα πρὸς ἑω, ἵνα (sic leg. pro ἦν) ἀνίσχει ὁ Ἥλιος. ἔπειτα πορεύεται ὁ Ἡρακλῆς ἐν τῷ δέπαϊ τούτῳ ἐς τὴν Ἐρύθειαν. (καὶ quod tollendum) ὅτε δὲ ἦν ἐν τῷ πελάγει, Ὠκεανὸς, πειρώμενος αὐτοῦ, κυμαίνει τὸ δέπας, Φανταζόμενος ὁ δὲ τοξεύειν αὐτὸν μέλλει καὶ αὐτὸν δεισας Ὠκεανὸς, παύσασθαι κελεύει. Fuit scilicet antiquior aliqua fabulandi ratio; qua sol occidens, ut ad orientem circumactus rediret, nauigio vehi per oceanum ferebatur, et pro hoc datum cymbium, seu poculum: vid. fragm. Stesichori, cum versibus Antimachi et Aeschyli ex Heliadibus, apud Athen. l. c. add. fragm. Athenaei in Casaubon. Animadvers. p. 781. 1. 41. cum Eustath. ad Od. 1. p. 1632, 21. Panyasin et Pherecydem auctores laudat Macrobo. V, 21, 2. Cui commento etsi ipsa solis in oceano occidentis, ac nauigii, quum a littore prospexeris, species locum facere potuit, suspicor tamen ductum phantasma hoc poeticum ab Aegyptiis, qui, ut ex Plutarcho de Is. et Osir. et ex monumentis constat, Solem et Lunam cymba vehi finxerant; petiere ab iis eadem Gnostici. Cum semel Herculem hoc scypho instruxissent poetae, fuere qui in Siciliam quoque ex Italia traiecisse ita Herculem narrarent, Pausan. III, 16. p. 248.

et ibi Kuhn. cum Wesseling. ad Diodor. IV, 22. p. 268. et in itinere ad Hesperides in Hyperboreis iterum eum hoc cymbio vectum videbimus c. 5, 11. §. 11. Contra alii Soli pro cymbio lebetem ex aere substituerunt, ut Alexander Ephesius, cum Euphorione, apud Eustath. ad Perieg. 558. (unde Eudoc. p. 214.) et Theoclytus (forte idem cum Theolyto Methymnaeo ap. Athen. VII. p. 296. A. et Schol. Apollon. I, 623.) ἐν δευτέρῳ ὥρῳν ap. Athen. l. c. p. 470. qui auctorem Titanomachiae primum ita tradidisse docet. In ollam aeream indocte mutavit lebetem Serv. Aen. VII, 662, ingeniosius substituerat Soli lectum aureum a Vulcano factum Minnervus apud Athenaeum p. 470. qui ita exornavit, ut illum εὐνὴ ὑπὸ πτερῶς (ita leg.) ab occidente per mare veheret ad Aethiopiam (orientalem, Indiam) ubi currus cum equis instructus stetit, quem mane conscendit. Attingit haec, sed alio modo, Bentlej. in Diff. super Phalar. p. 114. (Lennep. ed. p. 62.) cum Thericlea et Heraclea pocula illustraret. De monte hoc Erythiae Abante aliunde non constat, uti nec de aliis, quae in seqq. exposuit Apollodorus. §. 6. Eurytionis et Orthri caedem ipse Hesiod. O. v. 293. memorat. §. 7. De *Menoetio* quae fabulae fuerint non constat. Non potest esse idem, qui sup. I, 2, 3. Iapeti f. Atlantis frater; nam is fulmine a Iove percussus in Tartarum fuit detrusus. Sufficit, simili fabulandi modo, quo Solis fuere armenta, etiam Orco sua armenta esse assignata; inf. l. 12. §. 7. cf. Aristoph. Nub. 240. Strabo VII. p. 452. C. translata armenta ex Erythia in Trinaciam in Odyssaea; v. sup. I, 9, 25. §. 3. in inferis idem Menoetius, Orci boues pascens, cum Hercule luctatur. Fabulosus quoque annis *Anthemus* (Ἀνθεμός, οὖς) ad Erythiam pertinet; laudatus, forte ex hoc ipso loco, a Schol. Lycophr. 651. §. 9. Haec *Herculis profectio per Ligurum fines* valde celebrata est

veterum fabulis de pugna cum Liguribus, qui boues abegerant, et de *Campo lapideo* inter Massiliam et Rhodanum, nato ex lapidibus, quos Iupiter ei pro telis supeditavit. Locus ea de re ex Aeschyli Promethæo soluto descriptus est a Strabone IV. p. 277. C. (183.) et Dionys. Hal. I, 41. cf. Hygin. P. A. II, 6. et ibi not. p. 437. Eustath. ad Perieg. 76. quem excipit Eudoc. p. 214. utroque loco *Ῥηγίνη* legitur pro *Ῥοδανός*. Plura ad *Λιγύην* et *Λιγυεῖς* v. Excurs. I. ad Virgil. Aen. VII. Duces erant Ligurum *Ἀλεβίων καὶ Δέρκυνος*. Apud Tz. Chil. II, 341. ex h. l. *Δέρκυννον καὶ Ἀλεβίωνα*. Schol. Lycophr. 648. *Ἀλεξιῶνος*. Forte fuit *Ἀλβίων*, ab Alpibus, qui olim *τὰ Ἀλπιὰ*, *Ἀλβια*. Etiam apud Melam II, 5. l. 33. *contra Albiona et Bergion*; latet forte in hoc *Dercinos*; pro eo *Λιγύη* nominat Schol. Lycophr. l. c. Tyrrheniam antiquiore sensu hic puta dictam, quo per omnem inferiorem Italiam late extendebatur nomen. Ceterum Herculis Italiani peragrans fama superfuit multis in locis, seu fabulis seu monumentis, aliisque vestigiis, etiam urbibus, ut Herculano, eam referentibus: v. Dionys. Hal. I, 34 sq. 39 sq. et Diodor. IV, 21 sq. §. 10. *Rhegium* Italiae extremæ urbs, secundum nostrum scriptorem dicta a boue, qui *ἀπορρήγνυσι*, ἢ *ἀπορρήγνυται*, *prorumpit agmine, diuisus a ceteris discurrit*, quod sup. II, 4, 6. §. 4. erat *ἐκδορεῖν*. apud Dionys. Hal. *ἀποσπριτῆν τῆς ἀγέλης*. Vulgaris interpretatio etymologiae huius est paullulum diuersa, dictum Rhegium *a rupto* tremoribus terrae solo et immillo freto inter Siciliam et Italiam, vid. Strabon. ex Aeschilo lib. VI. p. 396. Ipsa res tradita erat ab Hellanico, e quo repetiit Dionys. Halic. I, 35. quem vid. Conuenit fabula cum veritate in hoc, quod nomen Italiae primo ad inferiorem oram pertinuit. De Scylla ab Hercule occisa noster nil memorauit; at v. Schol. Od. μ, 85.

Apud Diodor. IV, 22. Rhegii nulla mentio; sed Hercules armenta ante se transmittit, tum ille cornu bouis apprehenso fretum et ipse natando traiecit. Scypho Solis transmisisse nonnullos Herculem in Siciliam supra vidimus ad f. 10. §. 5. Erant autem Elymorum sedes circa montem Erycem, quem Eryx infederat: cf. ad Virgil. Aen. V. Exc. I. et III. et de Eryce ad V. 391. add. Diodor. IV, 13. vbi plures de itinere per Siciliam fabulae. Pausan. IV, 36. p. 372. Schol. Lycophr. 866. ἩΦαιστῶ quacras, vnde hic in istis locis? scilicet de Aetna et Vulcani officina cogitandum est. §. 12. ἐπὶ τοὺς μυχοὺς τοῦ πόντου. erunt intima sinus Adriatici, vt adeo obierit Hercules oram omnem huius sinus; sic apud Diodor. IV, 23. 25. sed ibi Adriae oram cum circumiisset, per Epirum in Peloponnesum transiit, apud nostrum haud facile iter expedias; nam, nulla Illyrici traiectionis mentione facta, statim sub Thracicos montes armenta oestro perculsa discursitant; ita vt aut excidisse nonnulla, aut studio breuitatis culpam obscuritatis sustinere videatur Apollodorus; etsi vel maxime priscos auctores Thracicos fines latissime protulisse dicas. Apud Tzetzam Chil. II, 350. qui h. l. expressit, Hercules traiecto Ionio mari seu sinu Adriatico Epirum adit: περιωθεὶς Ἰόνιον τὸν Δυρρηνίου κόλπον διὰ τῆς Θράκης δυσχερῶς ἄγει πρὸς Εὐρυπείαν. Ex Epiro tamen in Thraciam multo minus viae compendium fecit, si inde Argos pergere volebat. Omnino Epiri mentionem facit Apollodorus nullam, quam tamen in hoc terrestri itinere Herculis alii faciunt. Quid? quod Hercules narratus fuit, a Nicandro saltem et Athanada, apud Antonin. Lib. c. 4. perdomuisse tum Epirum et Ambraciam, victis Celtis (an Sellis), Thesprotis et omnibus Epirotis; Hecataeus autem ipsam Erythiam, et Geryonen in Ambraciam et Amphilochos transtulerat apud Arrian.

de Exped. Alex. lib. II, 16. vbi de Tyrio Hercule agitur; tam mature Graeci ipsi in suis fabulis seu argutari seu ineptire coepere. Amplexus est idem commentum Scylax in Periplo p. 10. vbi Atintianes memorauerat: ἐν τῇ Καστίδι χώρα εἶναι λέγεται πεδίον ὀνόμα 'Ερύθεια. Ἐνταῦθα ὁ Γη-ρύνης λέγεται οἰκεῖν καὶ τὰς βοῦς βοικολεῖν. Ad e.l. excitata est vetus illa inscriptio Hypatae Aenianum vrbe inuenta, apud auctorem de Mirab. Narrat. c. 145. apposita, docte et subtiliter tentata a Buherio, vt tamen parum satisfaciat. Attigit quoque haec Wesseling. ad Herodot. p. 283, 13. Etiam armenta, tunc consecrata ab Hercule Ioui Dodonaeo, secundum Proxenum, aut a pastore ab-acta, nouum ibi genus praestantissimorum boum, qui Λαρινοὶ dicti, ex se reliquerant. v. Svidas in Λαρινοὶ βόες. vnde Fragmentum Apollodori adscriptum videbis inf. inter Fragn. e lib. II. Etymologiarum.

f. 11. XI. *Hesperidum poma* ab Hercule apportata. Varie a poetis tractata etiam haec fabula, variis ex commentis, in his quoque nauigantium narrationibus, et ex geographica locorum ignoratione conflata. Potuere enim subesse auditiones de conuallibus inter desertas solitudines fertilibus et amoenis, hortorum nomine impertitis. Cum ad extremum Africae occidentem haec loca, quae noster cum Pherecyde in Hyperboreis posuit, haberentur, confusa est notio occidentis Solis, et Oceani, et Atlantis. Memoratur quoque ex Pherecyde apud Eratosth. c. 3. Iunonem poma in donis nuptialibus accepta καταφύ-τεῦσαι εἰς τὸν τῶν θεῶν κῆπον ὅς ᾗν παρὰ τῷ Ἀτλαντι. hinc illustrare licet fontem ambrosium apud Atlantem ex Olympi finibus manantem apud Eurip. Hippol. 748. Ad caput hoc cf. Schol. Apollon. IV, 1396, vnde patet ex Phere- cyde id maxime esse expressum; eundem fit probabile etiam in ceteris Herculis rebus ducem praecipuum fuisse,

ἐνὶ μὲν καὶ ἔτι σιν ὄντων, vnde mira haec temporis designandi ratio petita sit, ignoro. Eadem habet Schol. II. 3, 368. qui partem loci excipit, nec aliter legerat Tzetza Chil. II, 354. l. c. Ceterum observandum illud, ab initio X. tantum ab Euryftheo imperatos fuisse labores; inest hactenus, seu casu seu consilio, laborum numero ratio aliqua ad annum veterem decem mensium, factum mox mensium duodecim. §. 2. ἐν Ἑσπερίοις. non in Libya Hesperidum horti nunc narrantur; vt apud Apollon. et alios; sed in Hyperboreis. Hoc ex ipso Pherecyde habere videtur, saltem is eandem itineris descriptionem exhibuit. Vossius quidem ad Melam I, 8, p. 591. aduersus hunc locum disputat, tanquam spurium; at enim vir doctus parum meminisse videtur, geographicas rationes esse diuersas a mythicis. Dispescit noster auctor iter Herculis hunc in modum; ex Peloponneſo procedit is per Thraciam et Illyricum in Italiam, ad Eridanum, vbi a Nereo monstratur iter in Libyam, ex hac in Aegyptum, inde in Arabiam; ex hac mare exterius, hoc est orientale ingressus, circumacto oriente, ad veterum fidem, ad Caucasum pervenit, inde ab Hyperboreos, vbi Atlas poma aurea ex Hesperidum horto apportat. Indoctae hae veterum rationes geographicæ, etsi vana et inanis est opera revocandi eas ad certam opinionis formulam susceptam, memoratu tamen dignae sunt, vt alia eorum commenta et narrata melius ita perspiciamus. ἐπὶ τοῦ Ἀτλαντος. esset in monte Atlante. Atqui de monte non agitur. Atlas est notus ille ex Titanibus, vt constat mox §. 13. quem Apollodorus in Hyperboreis collocavit. An dicere voluit: fuisse poma in eius potestate? favere videri possunt verba Eratosth. c. 3. vbi narrat Pherecydes Iunonem miratam poma aurea εἰπεῖν (iussisse) καταφτεῦσαι εἰς τὸν τῶν θεῶν κήρυον, ὃς ἦν παρὰ τῷ Ἀτλαντι. Vbi tamen

est: *apud Atlantem montem*, nec poma ab Atlante possessa fuisse, infra tradita docent. Quid plura? delendum est ineptum glossema ex seqq. huc illatum. ἐν Ὑπερβορείς. Memorabile utique hoc quod in Hyperboreis Hesperidum horti collocantur. Vulgo ii in Libya, a senioribus quidem in Cyrenaica, ab aliis in extremo Africae occidente, sub Atlante, fuisse perhibentur; antiquiores vero in ipso oceano, ut passim observatum, insulam iis assignant; ἐν τῷ ὠκεανῷ sic Pherecydes apud Schol. Apollon. l. c. nec aliter ipse Hesiod. Θ. 215, πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῦ. cf. sup. ad f. 10. §. 1. Atlas autem stat πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφύων ibid. 518. Scilicet fuit ab initio in Hesperidum hortis et malis aureis ingeniosus aliquis lusus et respectus solis occidentis, cum eius regia et armenta et horti in oceano occidentali essent constituti, quibus praeposita erat custodia Nympharum. Iam Hyperboreorum sedem in septentrione esse, traditum erat; porrigitur autem ille non minus versus occidentem, debuitque ideo Hyperboreorum regio haberi contigua et finitima soli occidenti; itaque, ignorato Europae occidentis situ, ab Hyperboreis iter haud longum ad Hispaniae et Africae oram occidentalem. Fuisse videntur, qui Herculem Hyperboreos adiisse narrarent etiam in prosecutione ad Geryonem, et qui ad Scythas eum peruenisse, ut sup. ad f. 10. §. 4. ex Herodoto notatum, traderent. Hyperboreos in vicinia, seu in via ad Libyam, collocarant poetae etiam in Persei fabulis, ut discere licet vel ex Pindaro P. 10, 47 sq. 70. Aliam prosecutionem Herculis ad Hyperboreos sup. ad f. 3. e Pindaro Ol. 3, 55 sq. vidimus, cum ceruam persequeretur; in ista, non in hac, ille populum albam reportavit, et ad Alpheum plantavit vid. Pindar. Ol. 3, 23 sq. Pausan. IV, 14. Aliter Schol. Theocr. 2, 121. Omnino Hyperboreorum notionem esse admodum vagam, pro progressu

notionum septentrionis et Europae inter Graecos iam alio loco declaratum est; innuente eo nomen primum loca proxima vltra Thraciam et Epirum; quippe ignotas has ipsas terras aliquando Graecis fuisse docent narrationes in Odyssea de Corcyra et alia. Quo latius autem notitia locorum processit, eo magis ad septentrionem recessere Hyperboreorum sedes. Nuptiae autem illae Iouis et Iunonis argumentum fuisse videntur frequentatum a poetis pluribus, vt iam sup. ad I, 3, 1. monitum. Ab iisdem nouus fabularum ordo, a veteri per Vranidas ac Titanas deducto diuersus, initium habebat: itaque Pisander opus suum Ἡρωϊκῶν Θεογονικῶν exorsus inde esse narratur apud Macrobian. Sat. V, 2. (de quo vid. ad Virgil. Aen. II. Excurs. I. Spectasse autem videtur res primo ad fabulas Cretenses; nam in Creta et locus ostendebatur, et sacro anniuersario nuptiae recolebantur: Diodor. V, 72. Festum diem eodem nomine agebant Athenienses. v. Intpp. Hesych. in Ἰερός γάμος. Alii inde abductam virginem Iunonem appulisse ad Hermionem Argolidis, vbi et in monte Coccygio a Ioue in cuculum mutato ea fuit vitiata; alii ad Euboeam, et ibi in monte Oche in Iouis amplexus venisse fabulabantur, aut, vt alii haec nouauerant, in Cithaeronem transiisse: Euseb. Praep. Ev. III. p. 84. e Plutarcho. *Draco* Typhonis et Echidnae progenies; nec aliter Hesiodum tradere, Apollonii Schol. obseruat l. c. Ἡσίοδος δὲ ἐν Τυφῶνος Φησίν. Si tamen Theogoniam consulas, non ex Typhone, sed ex Phorcyne et Ceto natus traditur v. 333 sq. Pisander Terrae filium ediderat. Idem inter sidera relatus: vid. Eratosth. l. c. Nomen ei fuit *Ladon*: vid. Apollon. ibid. v. 1396. Ante δρᾶκων excidisse hoc ipsum nomen Λάδων suspicabatur Mitscherlich. noster. Voces, quas emisit, Φωναι, de sibilis accipiendae videntur. Cum Hesperides

λιγύφωνοι dicantur apud Hesiod. *Θ.* 272. 518. et Ὀμφαδοί
 apud Sophocl. *Herc. fur.* 394. vbi vid. Barnes. δαίδαλι apud
 Eurip. *Hippol.* 743. vbi vid. Valken. etsi satis est Apollon.
IV, 1399. inspicere, suspicabar permutata sede haec verba
 ad Hesperides referenda esse; verum et Pherecydes Φωνίς
 παντοίας serpentis meminit apud Schol. Apollon. l. c.
 Nocte fatae sunt apud Hesiod. *Θ.* 215. *Hesperides*; at
 Atlantis filiae apud Diodor. *IV*, 27. Si Iouis et Themidis
 filias eas edit Schol. Eurip. *Hippol.* 742. confundit ille
 Nymphas ad Eridanum, quae mox sequuntur. Simili
 errore apud Schol. Apollon. *IV*, 1399. Phorci et Cetus
 filiae fuisse dicuntur. Cum Gorgonibus confunduntur ex
 prava interpunctione vss. *Θ.* Hesiod. 275. 276. De numero
 earum v. ad Hygin. praef. p. 2. et ad Fulgent. de Contin.
 Virgil. p. 755. §. 3. *Echedorus* Macedoniae fl. in sinum
 Thermaicum se exonerans. Ἐχέδωρος Herodoto, qui de
 eo videndus lib. VII, 127. *Cycnus* hic Martis et Cyrenes f.
 diuersus adeo ab altero, Martis et Pelopiae f. infra c. 7.
 f. 7. §. 5. qui et ipse ab Hercule occiditur. Si quaeras,
 vter is sit, cuius pugna cum Hercule ab Hesiodo in Sc.
Herc. narratur, alter hic ex Pelopia genitus ille esse
 habendus est: nam ad Itonum is fuit occisus: Hesiodus
 autem templum Apollinis Pagasaei memorat, non longe
 ab eo loco situm, v. 70. cf. vl. 380. 1. 472 sq. ad quem
 spectant quoque versus Eurip. *Herc. fur.* 386 sq. vbi
 Anaurus Thessaliae fluvius et Amphanaea vrbs memo-
 rantur. Ad Troezenem tamen pugnam factam Schol. *II*.
 ψ, 346. tradit. In Scuto *Herc.* 59. 346. Mars est παρσά-
 ρης Cycni; nunc autem ipse congregitur cum Hercule.
 Est praeter hos alius Cycnus, Neptuni f. ab Achille oc-
 cisus. Confundi passim varios hos Cynos iam obser-
 vatum est v. c. ad Hygin. 31. p. 89. cf. Schol. Pindar.
Q. 2, 147. Hoc, an altero, per Thessaliam itinere Tex-

merum occidit Hercules capite obiecto ferientem obuio, ipse eum simili modo aggressus: Plutarch. Thef. p. 5. C. Nympharum hoc indicium, §. 4. quod ex Pherecyde peti- tum, (in Schol. Apollon. l. c. unde repetiit Eudocia p. 216) similitudinem habet cum altero in fabula Persei sup. II, 4, 2. §. 6. vt etiam hoc ad vetustiore[m] fabulandi morem referendum sit. *Nereus* in Heraclia partes habuit, quas *Proteus* in *Odyssæa*: exemplo forte alicuius scriptoris Graeci, eundem vaticinantem in Troicis adhibuit Horat. I, Carm. 15, vt *Glaucom* in Argonauticis Apollon. I, 1310. de quo loc. class. apud Athenæum VII. p. 296. 7. Nimis breuiter narratum mox §. 6. *μαθὼν δὲ, Λιβύην διεξῆλθε*, siquidem ab Eridano profectus est. Schol. Apollonii: *ἀφ' ὁρίωνος δὲ ἐς Ταρτηρόν, πορεύεται εἰς Λιβύην*. Ad Aegyptum iter Herculis direxerunt alii, qui Graeca cum Aegyptiis miscuere. v. Diodor. I, 21. Sed Antaei regia Irassa (Pindar. P. 9, 185.) ad Tritonidem fuit paludem, in Cyrenaica, vt ex Schol. et Herodoto intelligitur. De lucta cf. Pindar. I, 4, 87 sq. et Schol. alios ad Hygin. f. 31. pr. Ex aliis fabulae ornamentis, quae olim fuere, est apud Schol. Lycophr. 662. quod Hercules ex Antaei vxore, Iphinoe, Palaemonem suscepit. Antaei staturam ex Herodoto memorat Tz. Chil. II, 366. cf. Philostrati Icon. II, 21. ad quem v. Obseruata in Opusc. acad. Vol. V. p. 130. Pro vltimo Herculis labore Antaeus memoratur apud Euseb. n. 770.

§. 7. *Busiris*, diuersus hic ab eo, qui sup. II, 1, 5. §. 3. inter Aegypti filios erat. Spectauit forte ad hunc, quod apud Theonem est Progymn. c. 6. p. 87. Hesiodum vndecim aetatibus facere antiquiorem Busirin Hercule. Similiter apud Isocratem historiae, plus quam CC. annis ante Perseum vixisse Busiridem, tradidisse feruntur. Neptuno et Anippe, Nili filia, ortus narratur apud Plutarch.

Parall. (T. II. p. 317. B.) ex Agathone Samio. Alia narrantur de Busrīde ap. Diodor. et al. Etiam Panyasis ea attigerat, vt colligo ex loco Athen. IV. p. 172. D. de Aegyptiorum ἀνθρωποθυσίαις. Fuit Euripidis Busrīs. Rhetoribus eum pro argumento declamationum fuisse nota res est vel Isocratis exemplo. Etiam in hac fabula noster Pherecydem sequutus est: v. Schol. Apollon. IV, 1396. — §. 9. Ceterum exornarunt hanc ἀνθρωποθυσίαν Graeci et nomen infame reddiderunt Busrīdis, vid. inpr. Herodot. II, 45. §. 10. *Thermydrae*, in ipsa Rhodo fuere, seu potius *Thermydra*. Steph. Byz. h. v. Θέρμυδρα, λιμὴν τῆς μιᾶς τῶν ἐν Ῥόδῳ πέλιων. Apud Tz. Chil. II, 385. est Θερμύδρῳ λιμένι. In Pal. Vat. est Θερμυδραῖς. Diverſa est altera similis narratio de Thiodamantis boue apud Dryopes in Thessalia, quam vid. inf. II, 7, 7. pr. Ceterum veteris ritus diris et execrationibus in sacris vtendi inepte per hanc narrationem ratio reddi solita: petenda vtique illa ab aliis causis, forte quod in sacris expiatoriis τὸ ἄγος in victimam diris et malis ominibus transferri solebat. cf. sup. Obs. ad I, 5, 1. §. 3. p. 26. βοηθεῖν ἐκυρῶ. vocem alteram delendam puto male illatam; saltem boui, non sibi succurrere debebat. §. 11. Apud Diodor. IV, 27. Busrīde occiso Hercules aduerso Nili flumine in Aethiopiam subuectus *Emathionem* regem necat. Aurorae filius is est etiam inf. III, 12, 4. et Hesiod. Θ. 984. vbi Schol. etiam ad Pherecydem prouocat. Scholiastes tamen Apollonii, Pherecydea memorans, (ex eo repetit Endoc. p. 216) eius non meminit; sed cum Memphim, Busrīde occiso, reliquisset Hercules, *Thebas* (Aegypti) proficiscitur καὶ διὰ τῶν ὁρῶν εἰς τὴν ἔξω Λιβύην, ἧς ἐν τοῖς ἐρήμοις πολλὰ τῶν θηρίων τοξεύων ἀναιρεῖ. καθ' ἧρας δὲ τὴν Λιβύην, κατέβη ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὴν ἔξω κειμένην. quae hic exterior *Lybie* est, hoc est: Aethiopia et orientale Africae littus, posset

in Apollodoro quoque intelligi: διὰ τῆς Λιβύης πορευθεὶς ἐπὶ τὴν ἕξω θάλασσαν, quod mare orientale esset; fieret enim hinc navigatio circa Asiae oram orientalem; errore veterum iam supra aliquoties notato, cum nullam haberent notionem Asiae in tam vasta terrarum spatia versus orientem patentis. Ab oriente sic euecta naue, versus septentrionem perueniri creditum, inde, si ad occidentem deflecteres, ad Caucasum. Apud eundem Schol. ex Pherecyde res ita traditur: Hercules λαβὼν χρυσοῦν δέπας παρὰ Ἑλλίου (e quo loco aut inserta in nostro sunt illa εὖ τὸ δέπας καταλααβάνει, aut supplenda sunt παρὰ τοῦ Ἑλλίου λαμβάνει ubi a Sole navigii loco cymbium accipit: v. sup. ad I. 10. §. 5.) διαβαίνει ἐν αὐτῷ εἰς Πέρην (ignotam urbem, f. εἰς περσίαν [C. γῆν, ἡπειρον,] διὰ τε τῆς ἕξω τῆς γῆς θαλάσσης καὶ διὰ τοῦ ὠκεανοῦ πλέων. ἐπελθὼν δὲ παρὰ Προμηθεῖς etc. hic manifestum fit, creditum fuisse Caucasum per Asiam continuatum esse versus orientale mare. Tanta caligo obscurabat notiones veteris Graeciae geographicas in oriente et septentrione Asiae! Hinc et factum, vt Prometheus modo Caucaso diceretur affixus, modo ad extremum Oceanum: vt in Aeschyli Prometheo, vbi haec bene declarauit Schüzze p. 9 sq. Superesset modo Aeschyli Prometheus solutus, in quo, vt ex fragmentis apparet, plura geographica fabulose exposita fuere! si saltem locum haberemus integrum in Prometheo vincto, v. 797 sq.! In Apollodoro tamen hae quoque rationes conturbantur interposita intempestiue Arabia; ex Aegypto enim Hercules in Arabiam, inde in Libyam, et ex hac εἰς τὴν ἕξω θάλασσαν procedit. Dicas τὴν ἕξω θάλασσαν esse h. l. ab occidente Libyae, et inde Herculem iterum rediisse forte per Hyperboreos. Dubitanti quoque an non Ἀραβίαν corruptum sit, et fuisse scriptum Αἰθιοπίαν, in ea enim Tithoni filius bene collocari potuit. Nec enim

Arabiam pro Aegypti orientali ad Nilum parte acceptam esse puto in mythis, vt serius eam Arabiam dictam esse constat. In Tabula Farnesia Hercules (l. 108.) ἐπὶ τὸν Ἰνδὸν ἦλθε ποταμὸν καὶ πόλιν Ἡράκλειαν τὰν ἐν Σίβαις ᾤκισεν. §. 12. Quod *aquila* haec Echidna et Typhone progenerata est, Pherecydi debetur apud Schol. Apollonii II, 1252. Loci in sqq. illustratio ex Athenaeo XV, 4. p. 672. extr. petenda, vt iam Gale monuit, vbi de more Carum et Samiorum στεφάνοις ἐν λόγῳ, λυγίνοις, coronis e vimine salicis, agni casti, (ἄγνος λόγος) caput renunciantium cum actum esset, adiicitur, etsi verbis satis obscuris, Apollinem consultum respondisse: ποινὴν Samios persolvere debere, quam olim Prometheo vinculis suis liberato Iupiter imposuit, vt vinculo se constringeret sponte et innoxio: in verbis ὅθεν οὐτ' ἐκείνου τὸν δεδηλωμένον στέφανον τῷ Προμηθεῖ περιγενέσθαι si legas ἀπ' ἐκείνου (sc. τοῦ χρόνου) totus locus sanatus erit. Videtur igitur in fabulis, forte apud Aeschylum in Prometheo soluto, hoc fuisse, Prometheus vinculis solutus, vt aliqua ex parte satisfaceret, vincula ex viminibus salicum gestasse; vnde mos Samiorum coronis vimineis ductus esse creditus. Apud eund. Athenaeum p. 674 D. ipse Aeschylus laudatur ἐν τῷ λυομένῳ Προμηθεῖ disertè memorans, ὅτι ἐπὶ τε τιμῇ τοῦ Προμηθέως τὸν στέφανον περιτίθεμεν τῇ κεφαλῇ, ἀντίποινα τοῦ ἐκείνου δεσμοῦ: idem Aeschylus in Sphinge: τῷ δὲ ξένῳ γε στέφανος, ἀρχαῖον στέφος, δεσμῶν ἄριστος, ἐπὶ Προμηθέως λόγῳ, vt lego illum locum. In hunc sensum si accipitur noster locus, legendum cum Galeo: ἐλόμενον sc. Prometheus. Ita tamen difficultas restat, quod δεσμός τῆς ἐλάλεις memoratur, non λόγῳ. Suspiciari ita licet aut voc. τῆς ἐλάλεις esse corruptum ex λόγῳ, aut τὸν τῆς ἐλάλεις ex sup. II, 1, 3. §. 4. esse huc illatum, et δεσμὸν ἐλόμενος esse de Hercule pro ἀφ' ἑλόμενος, demito

vinculo, quo Prometheus Caucaſo erat alligatus. Sin vera ſunt illa τὸν τῆς ἐλαίας, dicendum eſt, ipſum Herculem, qui liberarat Ioue inuito Prometheum, poenae loco et ipſum vinculum ſibi impoſuiſſe *ſed ex olea*; vt diuerſa hactenus fabula haec ſit ab illa altera. καὶ παρέσχε: haec iam illuſtrata ſup. II, 5, 4. §. 6. vt Chiron immortalī natura praeditus mori poſſet, ſiſtendus erat mortalis, qui immortalitatem eius occuparet, tanquam vicarius. §. 14. Lacuna h. l. ex Schol. Apollonii l. c. IV, 1396. ſuppleri poteſt; is haec habet: Ἡρακλῆς δὲ ἀκούσας ἔρχεται πρὸς Ἀτλαντα, καὶ κελεύει αὐτὸν ἐνεργεῖν τὰ μῆλα παρὰ τῶν Ἑſπερίδων, τρεῖς λαβόντα, διηνυſάμενος τὸν ἄθλον. (*cum eum docuiſſet hunc ſibi laborem eſſe impoſitum, vt roma afferret.* In Eudoc. p. 217. legitur διηνυſάμενον, pro διανυſάμενον, vt Atlas laborem pro ſe conficeret.) δοῦς δὲ (ſ. δεις δὲ) Ἀτλας ἐπὶ τῶν ὤμων Ἡρακλεῖ τὸν οὐρανόν, καὶ ἐλθὼν πρὸς τὰς Ἑſπερίδας, δεξάμενος παρ' αὐτῶν τὰ μῆλα, ἐλθὼν τε πρὸς τὸν Ἡρακλέα, τὰ μὲν μῆλα αὐτὸς Φησὶν ἀπέλπειν Εὐρυſτεῖ, τὸν δὲ οὐρανὸν ἐκέλευſεν ἐκεῖνον ἔχειν ἀντ' αὐτοῦ. ὁ δὲ Ἡρακλῆς ὑποσχόμενος. (ſc. ἔχειν, ἀνέχειν τὸν οὐρανὸν ἀντ' αὐτοῦ) δόλῳ ἀντεπέδῃκεν αὐτὸν τῷ Ἀτλαντι, κατὰ τὴν τοῦ Προμηθέως ὑποθήκην· κελεύει γάρ, ὥς περ ἐκεῖνος ὑπέθετο, τὸν Ἀτλαντα δεῖξασθαι τὸν οὐρανόν, ἕως οὗ ſτείραν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ποιήſεται. ita locus emendandus partim e MS. Reg. Par. partim aliunde.

l. 12. XII. *Cerberum* adducit ab inferis Hercules. Hoc utique totum commentum debetur ingenijs poetarum, qui etiam in inferis locis Herculis virtutem exploratam dare vellent. Perperam ideo ab historicis aut a geographicis rationibus hoc petiere alij. Eſt autem Cerberus ab antiquioribus in aditu regiae Plutonis conſtitutus, non in oſtijs Orci. Etiam in hoc labore exſequendo Mi-

nervam ducem habuit Hercules: II. 9, 366 sq. vbi Schol. Apollodorum ante oculos habuit, et in compendium verba redegit. — Antequam ad inferos descenderet, initiandum se tradidit Eleusiniis. Sic Eurip. Herc. fur. 6, 3. Fuit ergo iam tum, cum haec fabula infereretur Heracliis, opinio aliqua, initia Eleusinia iis, qui ad Manes descenderent, aliquo modo prodesse, et initiatos in inferis versantes fructum aliquem ex his teletis capere. §. παντοίων εἶχεν ὄφρων τεφάλας. puta serpentes pro villis et iuba fuisse. *Eumolpus* hic e binis vel trinis vter fuerit, dubitatur: saltem senior esse debuit. v. inf. ad III, 15, 4. Schol. Sophocl. Oed. Col. 1108. Diodorus Musaeum nominat: IV, 25. ξένους accipiendum de iis qui Athenienses non essent, Hellenes tamen; nam Hercules utique Hellenica stirpe oriundus erat; quod mox τότε interponitur, fit respectu sequiorum temporum, quibus peregrini admissi. Herodot. VIII, 65. vbi quotannis mysteria Eleusinia celebrari ab Atheniensibus professus, subiicit: καὶ αὐτέων τε ὁ βουλόμενος, καὶ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων. μυεῖται. mos tamen ferebat, ut, qui recipiebatur, antea inter cines adscriberetur: itaque Hercules, qui Atheniensis haud erat, ab Atheniensi aliquo Pylio adoptatus et civitatis iure donatus est. Ita et Dioscuros narrat Plutarch. Thes. p. 16. A. initiatos, cum arrogati essent ab Aphidno, eoque in civitatem adscriptos, Ἀφιδνίου ποιησμείου παῖδας, ὡς Πύλιος Ἡρακλέα. Alia exempla vid. apud Meurs. et V. doctiss. de Sainte Croix *sur les Mysteres* p. 164. cf. Epigramma Hierophantidis ap. Schow Charta papyr. p. 78. 80. Porro Eleusinia minora haec fuere, quibus Hercules initiatus est, illo ipso tempore primo instituta. cf. Schol. Aristoph. Plut. 1014. et ibi nota Hemsterh. At Diodorus eum, minoribus iam antea πρὸς τὸν καδαρμόν τοῦ Κενταύρων φόνου initiatum, nunc sub descensum ad inferos

maiora Eleusinia adiisse narrat. vid. Wessel. ad Diodor. IV, 14. vnde apparet, non satis expedite haec narrata esse nec a Diodoro nec a nostro. In seqq. §. 4. nonnulla sunt, quae alibi vix occurrunt. *Gorgonem* poeta, quisquis haec commenta excogitavit, ex Od. λ. 604. 633. petiit. Omnino is Necyiam videtur adornasse ad imitationem Homeri. Occursum Meleagri memorat quoque Schol. II. φ, 194. vbi ille sororem Deianiram commendat Herculi. §. 5. Fabula de *Theseo et Pirithoo*, quantum assequi licet, ex Heracliis originem duxit, multo tamen magis ea in Theseide tractari debuit; vnde tanta narrationis varietas. cf. ad Virgil. Aen. VI, 617 sq. Obseruandum et illud, in utroque carmine *Necyiam* comprehensam fuisse, qua res inferae exponerentur; adde aliam in rebus Bacchi, aliam, vt e Pausan. X, 28. p. 868. discitur, in Minyade, aliam ἐν Νόστοις. Adeo poetarum ingenia in rebus inferis describendis defudarunt! Condonabinus itaque Virgilio quoque, si placet, in Aen. VI. non in omnibus satis sibi constanti, vt in temporis ab Aenea in iter consummationibus. Quod ad fabulam de Theseo et Pirithoo attinet, apud Homer. Od. λ, 630. illi adhuc erant in inferis; vnde et sua duxit Virgil. l. c. *sedet aeternumque sedebit infelix Theseus*. Sedebant utique vincti; quod et Horatius sequutus est, III. Carm. 4. extr. aucta mox res in miraculum, vt federent adhaerentes miro modo agglutinati saxo: cf. Schol. Hoc ad Panyasin auctorem refertur ap. Pausan. X, 29 extr. idque sequitur Apollodorus. Pirithous hinc dictus ἄπυγος. Eudocia p. 47. nescio vnde. Similia apud Apostol. III, 81. in ἀπόγλουτος, et in λισποι apud Suid. et Hesych. vbi v. Intpp. add. Ouwens doctiss. vir. Noct. Hag. p. 21. 355. Alii Theseum rediisse narraunt, sic Eurip. Herc. fur. 621. Pirithoo relicto, quod et noster scriptor sequutus est. cf. Schol. Apollon. l. c.

Alia vid. apud Meurs. Thes. 27. Meziriac, ad Ovid. Epp. p. 145 sq. Intpp. Hygin. f. 79. n. 14. vbi vterque rediisse dictus, vt et apud Diodor. IV, 26. Erat olim carmen de Thesei et Pirithoi descensu ad inferos, quod Hesiodo tribuebatur, teste Pausan. IX, 31. p. 772. A. De *Ascalapho* cf. sup. I, 5, 3. §. 3. Ovid. Met. V, 599 sq. — §. 7. βουλόμενος δὲ, exsanguis vmbræ sanguine poto iterum vires recipiunt; voluit ergo Hercules vmbras alloqui aut futura ex iis cognoscere, vt Vlysses in Odyssæa. Ceterum Orci regia h. l. instructa est ad morem heroum aula et stabulis, quibus armenta haberentur. Mox §. 8. πύλαι τοῦ Ἀχέροντος memorantur, quasi hic non fluuius, sed locus ac tractus inferorum esset. §. 9. Secundum Pausan. II, 31. in medio foro Troezenis erat templum Dianæ Solpitæ (Ἀρτέμιδος Σωτειράς) ἐν τούτῳ δὲ εἰσι τῷ νῶϊ βωμοὶ θεῶν τῶν λεγομένων ὑπὸ γῆς ἄρχειν καὶ Φαίην ἐξ ἄδου Σεμέλην τε ὑπὸ Διονύσου κομισθῆναι ταύτην, καὶ ὡς Ἑρακλῆς ἀναγάγει τὸν κόνα τοῦ ἄδου. Contra Hermionenses, qui sunt et ipsi in Argolide, apud se in area ad Chthoniæ templum prodiisse Herculem cum Cerbero ferebant; v. Pausan. II, 35. extr. cf. sup. ad I, 5, 1. pr. Obsf. p. 25. Hermione et ἄλσος Χθονίας est apud Eurip. Herc. fur. 615. Ceterum tum e Cerberi spuma natum aconitum narratur apud Antig. Caryl. 139.

CAP. 6.

§. 1. Quæ abhinc superioribus X. ac XII. laboribus adiiciuntur, pleraque a poetis inuenta esse puto, qui post primores et antiquiores poetas in hoc argumento elaborarunt. Præceptis scilicet communioribus et vulgaribus fabulis ad magis reconditas, etiam ad veteres historias, deueniendum fuit. §. 1. *Megaram a se dimissam Hercules elocat Iolao.* De *Megara* sup. II, 4, 11. §. 6. *Me-*

garae dulces querelas de Herculis absentia vid. apud Moschum IV. Consentit cum Apollodoro Diodor. IV, 31. Megaram ab Herculae insaniente cum liberis (sup. II, 4, 12. §. 1.) interfectam tradiderant alii. Tragici, saltem Euripides in Herc. fur. interposuere post Herculis reditum fabulam de Lyco Thebanorum tyranno Megarae cum filiis caedem parante: quem Hercules ultus a Iunone in furorem coniectus liberos cum matre interficit. Eadem fere ex Asclepiade Schol. Od. λ, 268. Conf. Hygin. 31. 32. (ex Euripide) 241. vbi v. not. Scilicet varie haec tractata esse, iam a Stefichoro et Panyasi, discimus ex Pausan. IX, 11. cf. Hemsterh. Lucian. T. I. p. 237. *Iolaus*, Iphiclis f. (sup. II, 4, 11. §. 7.) perpetuus Herculis comes et σύμπλους. vt Eurip. Heracl. 215 sq. cf. sup. II, 5, 2. §. 3. *Eurytus* Oechaliae rex. *Oechalia* alia Euboeae, Thessaliae alia, alia Messeniae. cf. laudd. ad Hygin. f. 35. Nunc Euboeae urbem esse intelligendam, apparet vel ex f. 2. add. inf. II, 7, 7. §. 7. Sic et ap. Sophocl. Trachin. et al. De *Euryti* seu prudentia seu astutia vid. inpr. Sophocl. Trachin. 205 sq. vbi eadem, quae hic, narrantur, add. Schol. ad e. l. et ad v. 358. vbi idem affert diuersa ex Pherecyde et Menecrate. At idem ad vf. 268. Apollodorum perperam memorat. Noster sequitur Herodorum, vt ex Schol. Euripidis Hippol. 550. (545) colligo. De *Iphito* cf. Diodor. IV, 31. Schol. II. ε, 392. Intpp. Hygin. f. 31. De reliquis Euryti filiis locus class. Schol. Sophocl. Trachin. 270. Deioni seu Deioneo, qui vnus ex iis est, Theseus collocavit in matrimonium Perigunen: Plutarch. Thes. p. 4. D.

f. 2. §. 1. βωῶν. ἵππους Diodor. l. c. substituit, cum Tzetza l. c. 417. qui tamen hunc locum exscripsit. Scilicet ita Homerus tradiderat, cuius locus class. est Od. φ, 22 sq. vbi Schol. ex Pherecyde alia supplet; item Sophocl.

Trachin. 273. Schol. II. ε, 392. Diodor. IV, 31. et cum his collecta ab Eustathio ad II. λ, p. 879, 12. Quod furens h. l. facit Hercules, alii ante furorem flagitiose commissum narrant. §. 2. *μανεῖς*, iterum Iunonis ira. Tzetza v. 422. §. 3. *Neleus*. vid. sup. I, 9, 9. a Neleo reiicitur Hercules. cf. Schol. II. λ, 689. mox poenam exigit c. 7, 3. cf. Aelian. V. H. IV, 5. Recusavit quoque Hippocoon lustrare eum: Pausan. III, 15. p. 244. §. 4. *Deiphobum*, Hippolyti f. etiam Diodor. memorat l. c. Arcadum regem appellat Schol. II. ε, 392. (quem exscripsit Eudoc. p. 305. 6.) h. l. tamen Amyclis ille habitavit. §. 6. De abducto *tripode Delphico et pugna Herculis cum Apolline* cf. ad Hygin. f. 32. In aereo opere Delphis apud Pausan. X, 13. p. 830. Latona, Diana et Minerva interueniebant pugnae. Extat quoque gemma vetus cum Hercule tripodem auferente in Gorii Museo Etrusco T. I. extr. et innotuit vetus ara Dresdensis; adde Marmor Paciandi Monum. Pelopon. T. I. p. 114. et p. XXXIV. §. 7. *δόντι ποιῆν τοῦ φόνου*, sc. ne caedem factam vlciscerentur necessarii, paciscendum erat de pretio: quod nunc est argentum pro vendito Hercule, (*ἡ τιμὴ τοῦ πραθέντος*, haeret in interpretatione Perizon. ad Aelian. V. H. IV, 4.). Pretium trium talentorum est ap. Schol. Od. φ, 23. vnde apparet, ex Pherecyde fere haec esse hausta. cf. Diodor. IV, 31. Ceterum etiam hic vidimus sortem de remedio morbi a deo petitam.

l. 3. *Hercules Omphalae seruit*. Sophocl. Trachin. 252 sq. Factum hoc esse sub tempus expeditionis Argonauticae, supra vidimus I, 9, 19. extr. iterum inf. l. 3. extr. At in tab. Farnes. in primis adolescentiae annis Hercules Omphalae traditur. Mercurius eum vendit. vid. Schol. ad Od. φ, 22. l. c. Hygin. f. 32. et ibi Intpp. cf. Musaeus v. 150. 1. Apud Diodor. l. c. IV, 31. est vnus ex amicis,

a quo venit Hercules. §. 2. Haec seruitus, δουλεία, eo facta est, vt Herculi noui labores ab Omphale impone-
rentur in Asia exantlandi. Erat illa Iardani filia, Tmoli
coniux et regni haeres. De *Cercopibus* v. Diodor. IV, 31.
et quos laudat Wessel. Fuit inter carmina Homero tri-
buta vnum, οἱ Κερκωπες. Harpocration in Κέρκωψ. ἐν
τοῖς εἰς "Ομηρου ἀναφερομένοις Κέρκωψι δηλοῦται, ὡς ἐξα-
πατητῆρές τε ἦσαν, καὶ ψευῆσαι οἱ Κέρκωπες. Additur ex
Xenagora, eos in simias (πίθηκας) mutatos Pitheculis
insulis nomen fecisse. Videntur iidem in dramatibus Sa-
tyricis inducti eodem loco habiti ac Satyri. Fuere quo-
que dramata Satyrica, Omphales nomine inscripta, Achaei,
Ionis, Cratini. Plutarch. de adulat. p. 60. C. καὶ γὰρ
Ἡρακλῆς Κέρκωψίτε, καὶ Σειληνοῖς ὁ Διόνυσος ἐτέρψατο.
Cercopēs Herculem dormientem aggressos eodem modo
quo Pygmaeos fecisse narrant; saltem sic Eunap. Vit.
Sophist. p. 37, 26. nescio vnde. §. 3. *Syleus*: de hoc
cf. eund. Diodor. l. c. Fuit Fabula Euripidis hoc no-
mine, quae si superstes esset, non fugeret nos, quid pro
ἐν Αὐλίδι substituendum sit. Apud Cononem c. 17. Syleus
in Theffalia est, et fabula alio modo tractata. Ceterum
in Lydia etiam *Lytiersen* fustulit, (Schol. Theocr. 10, 41,
vbi vid. Casaub. Lect. Theocr. c. 12. Tradiderat de eo
Sofibius in Daphnide) et *Polyphemi urbem* deleuit; καὶ
ἐνεπύρισε πόλιν Πολυφάμου, Marm. Farnes. l. 10. 11. Plura
de Hercule narrata nunc obscura sunt, vt ibid. quod
Tirynthem redux templam Enyalio condidit. Verba ta-
bulae haec sunt de profectione ad Omphalen et inde ad
Troiam, vbi de Hercule iam adulto et Erginum Minya-
rum regem ulto egerat: καὶ εἰς Λυδίαν ἐ(στρατε)ύσατο ποτ
Ομφαλ(αν ταν Ιαρδα)νου καὶ Μαιονας . . . ιους (f. ὑποχει-
ρίους) ἐποίησεν καὶ ἐνεπύρισε πόλιν Πολυφάμου . . . στασας
(f. καὶ ἐκθεν μεταστας, vitio scriptoris pro μεταστὰς,

digressus. At Corfin. και Κιον πολιν Πολυφαιμου ωκησε: immo
 ὤκισε μεταστὰσας *in alium locum traducens*: deest sic τοὺς
 οἰκήτορας aut simile quid). Quae sequuntur, sunt nimis
 mutilata: Λαομεδοντα εβραδοησε τ... α... πολιορκομεν...
 Κητεως και απε... (f. απατηθεις) Ηρακλῆς υπο Λαομεδοντος
 εις Αργος απελθων (κτι)σαμενος δ εν Τιρυνθι τεμενος Ευνυ-
 λιου, μετα Τελαμωνος τε και Πηλεως (και Ο)ιηλεος επι
 Τροϊαν στρατευσαμενος ειλεν ταν πολιν, Λαομεδοντα και τους
 υιους αποκτεινάς πλην Πριαμου.... (Τελαμ)ων τε Ησιοναν
 ελαβε ταν Πριαμου αδελφον. (εξ ας) Τευκρον π(αιδα) εδετο.
Egerant sequentia de Eurypylo caeso, de Theffalo ex
Chalciope nato, tum de Iphito (Apollod. sup. II, 6, 1.
§. 2.) post alia deleta, de Augea, tum de Neleo, και
Μεσσαγχ (αφικομενος) τους υιους απεσφαξε πλην Νεστορος.
Σπαρταν τε λαβων δορυαλωτον Ιπποκωντα και τους παιδας
φονευσας, Τυνδαρεω συν Καστορι και Πολυδευκει Φευγοντι,
(f. Φευγοντα) καταγαγε και εδωκε Λαισδακιμονα. τουτο δε,
(ἐπὶ τοῦτο δὲ, vel τούτῳ δὲ) πάλιν εις Πιστην ελθων Διος
Ολυμπια αγωνισατο και αγωνη τα Ολυμπια πρωτος αγωνιστης.
Quae sequuntur, v. inf. ad II, 7, 6. §. 1. Ex h. l. §. 5.
apparet, quanta cum licentia poetae in epicis his nar-
rationibus temporum rationes confuderint, vt argumenti
fui copias amplificarent. Hoc idem fecere auctores The-
seidis; ita in idem tempus cumulata omnia et Theseus
dictus interfuisse venationi Calydoniae suis I, 8, 2. §. 4.
et Argonauticis I, 9. 16. §. 8.

l. 4. *Troia expugnata ab Hercule.* cf. Hygin. f. 89. et
 ibi Intpp. Virtus ille hoc modo perfidiam Laomedontis,
 de qua sup. II, 4, 9. extr. πεντηκοντόροις ὀκτωκλίδεα. *sex*
navibus apud Homer. II. ε, 641. observante hoc ipsum
 Diodoro IV, 32. et 49. extr. item qui Apollodorum ante
 oculos habuisse videtur, Schol. Lycophr. 34. (et ex hoc
 Eudoc. p. 344) tandem Tzetza Chil. II, 443. qui et ipse

hunc locum ante oculos habuit. Forte error natus ex
 siglis numerorum. ἀνδρῶν ἀρίστων. in his *Telamon* et
Peleus, vt apud Pindar. et al. item Farnes. tab. I. 19.
 etiam *Oicles*, quem Diodor. IV, 32. quoque memerat,
 pater Amphiarai, et Mantii f. Pausan. VI, 17. p. 494. qui
 et eius monumentum in Arcadium finibus memorans expe-
 ditionis ad Troiam meminit VIII, 36. p. 673 extr. Fuit
 et fabula Sophoclis *Oicles*. §. 2. ὑπὸ τῶν μετὰ 'Η. ἐπο-
 λορευέτω iungenda. §. 3. τῆς δὲ πολιορκίας ἐνεστώσης.
cum non remisse fieret oppugnatio, sed summa cum vi,
dictum esse debet pro τῶν δὲ πολιορκίας ἐνεστώτων. De
Telamone loc. class. Pindar. Ol. 8, 41. 59. Nem. 3, 61.
 Isthm. 6, 39 sqq. Καλλίνικου. Schol. Lycophr. 469. eadem
 narrat, ex Hellanico: sed idem Ἀλεξίνακον habet: vid.
 Fragn. Hellanici p. 147. Καλλίνικος Hercules Olympiae
 ap. Archilochum dictus fuit: v. Schol. Pindar. Ol. 9, 1.
 Ceterum hoc memorabile est, poetas, cumulando in Her-
 culem tot praeclare facta ab eo perpetrata, non dubitasse
 admiscere quoque alia, quae ipsi tam parum essent ho-
 norifica, vti h. l. inuidencia in Telamonem sodalem pri-
 mas virtutis praeripientem, §. 5. ἀριστεῶν. haec sunt
 τὰ πρῶτα καλλιστεῖα illa apud Sophocl. Aj. 434. vbi cf.
 Schol. et v. 1317. add. Schol. Il. 9, 284. §. 6. De *Priamo*
 antea *Podarce* dicto narratio ex etymologia (ἀπὸ τοῦ
 πρῶτος emere) ducta videtur: captum illum vendi pro
 seruo necesse visum; soror fratrem emit et emancipat;
 emtionis pretium fuit flammum.

CAP. 7.

f. 1. *Hercules Con insulam adnauigat*: quam *Meropes*
 tenebat: v. Pindar. Isthm. 6. 46. N. 4, 42. Schol. Iliad.
 2, 590. cf. Spanh. ad Callim. in Del. 160. et alios in not.
 ad Hygin. p. 459. et Antonin. Lib. c. 15. pr. Alia narratio

in Quaest. Gr. Plutarcho tributis sup. f. p. 304. Ea quæ de Iunonis fraude et punitione sequuntur, nota sunt ex Il. ξ, 250 sq. ο, 18 sq. — Εὐρυπύλοιο πόλιν appellat Con Homer. Il. β, 677. at ibi ille Herculis et Chalciopes filius editur in Schol. et ab Eustath. §. 2. Scholia ad Il. ξ, 255. conueniunt cum nostro; filium Theſſalum ex Chalciopæ inf. c. 7, extr. videbimus. cf. Pindar. N. 4, 42. et Schol. ad e. l. — *Chalcodon* videtur eſſe idem qui Chalcon apud Theocr. 7, 6. cuius mater Clytia, Meropis f. in Schol. Diuerſus eſt Chalcodon, Abantis f. in Euboea natus, victus ab Amphitruone et caeſus in pugna cum Euboeenſibus: Pauſan. IX, 17. p. 743. 747. cf. Eustath. ad Il. β, 542. p. 281. extr. §. 3. Herculem cum diis debellaffe Gigantes ſup. vidimus I, 6, 1. 2. Traduxerant itaque conditores Heracleæ et hoc ad Herculem Thebanum. Pugnam cum Alcyoneo Gigante diſerte exponit Pindar. N. 4, 42 sq. et Herculem cum Gigantibus pugnantem memorat N. 1, 100. cf. Diodor. IV, 15. partem eorum, quæ in Italiam confugerat, ad Phlegram Campaniæ deleuit: Strab. IV. p. 430. extr. (281.)

f. 2. *Expediſio Herculis aduerſus Augeam.* cf. ſup. c. 5, 5. Diodor. IV, 33. Schol. br. et Ven. A. ad Il. λ, 699. Duce Augeæ filia expediſio facta ex oraculo: de quo vid. mox ad §. 5. — §. 2. *Eurytus* et *Cteatus*, Actoris et Moliones filii: Homero memorati Il. β, 621. λ, 749. ψ, 638 sq. Cum iisdem Amarynceus in ſocietatem belli venerat: Pauſan. V. 1. Ad narrationem, quæ ſequitur, cf. Pindar. Ol. 10, 30 sq. et ibi Schol. et Schol. Il. λ, 708. cum Pauſan. V, 2. Pugnaverant illi iam antea, Augeæ et Elidenſibus auxilia ferentes, aduerſus Pylios et Neſtorem: Il. λ, 708. 749. *συμφυεῖς*. ita vnum tantum vterque corpus conſtituiſſent. Dubitatum de corporis ſpecie: quam alii acceperẽ ſic, vt eſſent illi *διφυεῖς*, vnde *ζήτησις*

apud Schol. A. ad II. λ, 750. (ad quem loc. nunc vid. Obfl.) Tradunt itaque eos διΦυεῖς Schol. II. λ, 708. cum Eustath. p. 842. οὗτοι παρηλλαγμαμένην φύσιν τῶν λοιπῶν ἔσχον ἀνθρώπων· διΦυεῖς γὰρ ἦσαν, ἔχοντες ἐκάτερος δύο κεφαλὰς, τέσσαρας δὲ χεῖρας, πόδας τοὺς ἴσους, ἐν δὲ σῶμα. διὰ τοῦτο τοὺς πολεμικοὺς καὶ γυμνικοὺς ἐνίκων ἀγῶνας. additur: narrationem esse ex Pherecyde petitam, cuius vid. Fragmenta Sturz. p. 191 sq. Idem p. 1321. Ibycum ait ἀμφοτέρους γεγαῶτας ἐν ὤεῳ ἀργυρέῳ. (pro ὑπερώῳ) Eadem p. 1686, 45. (cf. ad III, 10, 7. §. 2. quae ex Athenaeo transcripta sunt II. p. 57. 58.) Μολιόνης. mater *Molione*, a qua et ipsi Μολιονίδαι, Μολλιονε ap. Homer. II. λ, 751. c. Eustath. (vt apud Pindarum Φιλλυρίδης a Philyra matre Chiron; nec aliter *deus Semelëius*, *Danaëius heros*) a patre autem Ἀκτορίωνε et Actoridae. Μολλίνης; male Pal. D. V. Reg. 3. *Actor* autem h. l. frater Augeae. At Phorbantis Lapithae et Hyrmines f. ille est apud Pausan. V, 1. extr. diuersus vtique ab Actore Deionis f. de quo v. sup. ad I, 7, 3. extr. Filiorum monumentum Cleonis viderat Pausan. II, 15. p. 144. Duxerant illi duas Dexameni filias; et susceperant ex iis Amphimachum et Thalpium, qui ap. Homerum copias ad Troiam duxere, V, 3. p. 380. §. 4. Recedit vtique Hercules et copias abducit domum re infelicer gestis; vnde mox *Isthmiade abhinc tertia* redit; ita enim videtur accipiendum, vt vna et altera Isthmias intercesserit; agebantur autem Isthmia tertio quoque anno, vt adeo hoc quatuor vel quinque annorum interuallum esse debuerit. Nec si tertiam omnino Isthmiadem tunc actam putes, vetat id ipsa temporum ratio: si quidem in Palaemonis honorem, septem annos ante Nemea ab Argiuis ducibus instituta, celebrata fuere Isthmia, instaurata autem a Theseo, postquam Sinin occiderat. Victum Herculem ab Actoris filiis alteris Olympiis tradiderant

apud Zenob. V, 49. At recessisse eum Olenum ad Dexamenum (de quo sup. II, 5, 5.) narratum a Diodor. IV, 32. ad Τειχας, castellum in Dymaeorum regione; ad Araxum, Polyb. IV, 59, 4. συνθύτας, intell. Τεωποῦς, missos ad sacra facienda, qua ipsa voce vitur hac in re Pausan. II, 15, p. 114. ἐνεδρεύσας: de his insidiis v. Pindar. l. c. Pausan. l. c. Schol. II, 1, 708. e. Pherecyde. Ad seqq. §. 5. conf. sup. II, 5, 5. add. Schol. II, 1, 697. e Callimacho. Diodor. l. c. Pausan. V, 3. pr. Eudocia p. 82, quae exscripsit Schol. Homer. *Phyleus* exulatum ierat Dulichium, unde nunc reductus regno Elidis potitur. Nouum est quod in Mirab. Narrat. 59. legitur, Elidem captam esse ducta filiae Augeae. Debuit haec esse Epicaste: vid. inf. ad II, 1, 8. §. 11.

§. 6. *Olympia ab Hercule instituta*: celebratissima res, et variis modis ornata, de qua multa cumulare nihil attinet. v. Pausan. V, 7 sq. Strabon. VIII, p. 543 sq. Grammaticos ad Pindari Olymp. Scaligerum et alios chronographos. Corfin. in Diss. agonist. Tam varie autem de Olympiorum origine tradi nemo mirabitur, si reputet, tot carminibus in victores Olympios fabulas has esse tractatas et variatas; vt Heracleas taceam; tum temporum rerumque primos auctores ludos diuersis aetatibus actos in epochatam numerum retulisse. *Pelopsis* aram consecrauit, tanquam herois, a quo ipse oriundus erat; cum ara, lucus erat et sepulcrum: v. Pausan. V, 13. Pindar. O. 1, 148. 10, 30. *Deorum XII aras dedicauit*, δώδεκ' Ἀνάκτων Τεῶν, Ol. 10, 59. et quidem aras sex; Ol. 5, 10. βωμοὺς ἕξ διδύμους. Scilicet, vt ibi Schol. ex Herodoro narrat, (nam in Pausan. V, 14, vbi de Alti agit, de aris et sacris in iis factis paullo aliter traditur, forte mutatione cum temporum progressu facta) vnaquaeque arabinia diis erat dedicata, prima Ioui et Neptuno, altera

Iunoni et Minervae, tertia Mercurio et Apollini, quarta Gratiis et Baccho, quinta Dianae et Alpheo, sexta Saturno et Rheae. Ex his probabile fit, in verbis: καὶ θεῶν δώδεκα βωμοὺς ἐξῆς ἐδείματο, vitium latere in ἐξῆς, et scriptum fuisse βωμοὺς ἐξ, et sic iam coniecisse video Arnaldum de diis paredris p. 170. nisi forte aliunde doceri poterit, aras illas ex ordine positas fuisse. In Tabula Farnesina (vt sup. ad II, 6, 3. §. 2. iam monitum) paullo serius, post Hippocoontem caesum Olympia instituantur: l. 61. (μετὰ) τοῦτο δὲ πάλιν εἰς Πίσαν ἐλθὼν Διὸς Ὀλυμπίου ἀγωνισατο καὶ ἀγῶνα τὰ Ὀλυμπία πρῶτος ἀγωνίστης (forte vitio sculptoris pro ἀγῶνα ἴστατο καὶ ἀγωνισατο τὰ Ο. π. α.) cf. Diodor. IV, 14. qui post taurum Cnossium domitam memorat Olympia; at idem ex alio auctore c. 53. post Argonautarum reditum instituta narrat. Cum Apollodoro convenit Schol. Lycophr. v. 41. et quid multa? ipse Pindar. Ol. 10, 42. 51 sq. ante ceruam domitam idem Ol. 3, 33 - 46. Ad hoc certamen Olympicum refert Schol. Platon. p. 11. proverbium πρὸς δύο οὐδ' Ἡρακλῆς. At hoc spectavit ad Molionidas.

f. 3. Neleus, rex Pyli, cum filiis necatur. Eadem fere, quae hic narrantur, occurrunt in Schol. Il. β, 336. ex Hesiodo ἐν Καταλόγοις, in quibus plures Herculis fabulas illum persequutum esse necesse est, e quibus exigua pars, pugna cum Cycno, Scutum Herculis inscripta, est servata. Loc. class. est Il. λ, 689 sq. vbi tamen Neleus non necatur, sed ad pubertatem Nestoris superstes est. cf. Schol. et Eustath. add. ad Il. ε, 395. cf. si tanti est, ad Aelian. IV, 5. De Periclymeno et vno Nestore servato (de cuius iuuenilibus facinoribus inprimis v. Il. λ, 682 sq.) cf. sup. I, 9, 9. ibidem vid. de Gereniis, ad §. 3. Schol. Homerica exscripsit Eudocia p. 162. καὶ Ἄδην ἔπρωσς. De Orco vulnerato Il. ε, 395. c. Schol. vbi ἐν Πύλῳ de

vrbe Nelei accipiendum esse ex h. l. firmatur: add. Seneca Herc. fur. 560 sq. — Πυλλοις βοηθούντα. Eodem tempore Iuno sagitta ab Hercule vulnerata: ibid. II. ε, 392. et Schol.; id quod Panyasis ornatus narrauerat, vt ex Clemente Alex. colligo p. 31, 10. Ipse quoque Mars ad Pylum ab Hercule percussus fuit: Scut. Herc. 359 sqq.

§. 2. *Hippocoontidae victi et expugnata Sparta.* Haec eadem narrata ap. Pausan. III, 15, p. 244. Diodor. IV, 33. Confunduntur passim res, gestae huius et superioris belli, Hippocoontis filii recensentur inf. III, 10, 5. ex iis Scaeus videbatur Herodoto V, 60. esse auctor tripodis, ob victoriam pugilatus in templo Apollinis Ismenii ad Thebas dedicati, litteris Cadmeis inscripti. Licymnii filius Οἰωνός, *Oeonus*, dictus erat: quem male librarii mutarunt in Hyionum. vid. Pausan. et Diodor. l. c. Plutarch. Qu. R. Tom. II. p. 285. cf. Eustath. ad II. β. p. 293. vbi male Ἰπποθόων, et Schol. II. α, 52. add. β, 581. vid. Staver. ad Hygin. p. 943. Erat autem *Licymnius* Electryonis f. ex Midea, sup. c. 2, 4, 6. §. 2. eius mortem inf. II, 8, 2. videbimus; duo alii eius filii Argius et Melas caesi II, 7, 7. §. 8. memorantur. §. 4. *Cepheus*, Tegeae rex, Alei f. cf. inf. III, 9, 1. Pausan. VIII, 4. p. 606. idem inter Argonautas sup. I, 9, 16. Apollon. I, 161. cf. Burman. in Catal. Argonaut. Diuersus ille ab altero Lycurgi f. qui supra in Calydonia venatione memoratur I, 8, 2. Tertius, Andromedae pater II, 4, 3. §. 2. — §. 5. Non sine clade accepta primum Hercules recesserat, vulneratus quoque; Pausan. l. c. p. 244. quod idem ex Sosibio Clementis Alex. memorat Coh. p. 31. (10.) In pugna cum Augea Iphiclem caesum tradiderant alii, quos sequitur Pausan. VIII, 14. p. 629. maturiorem obitum Iphiclis per somnium Alcmenae adumbravit Moschus IV, 110 sq. De Hippocoonte et filiis caesis cf. Pausan. III, 1, p. 204 extr.

III, 15. Diodor. l. c. In Tz. Chil. II, 452. καὶ Τυνδαρέω δίδωσι Λακωνῶν βασιλεία. vbi aut Τυνδάρεω est legendum, aut βασιλείαν. Diodor. l. c. κατήγαγεν ἐπὶ τὴν βασιλείαν Τυνδαρέω τὸν πατέρα τῶν Διοσκουῶν, καὶ τὴν βασιλείαν Τυνδαρέω ὡς δορυκτῆτον παρέθετο. Tabula Farnes. l. 56. (iam sup. ad II, 6, 3. laudata) τον Ιπποκωντα και τους παιδας Φονευσας, Τυνδαρεω συν Καστορι και Πολυδευκει Φευγοντα καταγαγε και εδωκε Λακεδαιμονα. vt iam emendatus locus a Wessel. ad Diodor. p. 279, 9. Ad rem cf. inf. III, 10, 5. Schol. Eurip. Or. 457. Diodor. l. c.

l. 4. *Auge* ab Hercule compressa *Telephum* edit. Iterum haec memorat noster inf. III, 9, 1, fere eadem habet Schol. Lycophr. 206. cf. Diodor. IV, 33. Pausan. VIII, 48. p. 698. et aliter ex Hecataeo c. 4. p. 606. Hygin. f. 99. Etiam in scenam producta fabula. Ita fuit Euripidis *Auge* et *Telephus*. §. 3. De *Nauplio* vid. sup. II, 1, 4. §. 13. et Obfl. ad e. l. ei *Auge* data ἐπὶ Θανάτῳ inf. III, 9, 1. Ibidem *Teuthras*, Mysorum rex. Est nimirum *Teuthrania* regio Mysiae ad Caycum fl. cf. Pausan. VI, 4. p. 606. etiam vrbs apud Strabon. et Steph. Byz. h. v.

l. 5. *Herculis cum Acheloo pugna super Deianira*. cf. Diodor. IV, 34. 35. Hygin. f. 31. 33. inprimis Sophocl. *Trachin.* pr. ad quem Grammaticus in argum. exscripsit (variante tamen lectione edd. Ald. Iunt. cum Turn.) hoc caput: eum suo more expilauit Eudoc. p. 209. add. p. 254. *Deianira*, Oenei filia, vid. sup. I, 8, 1. eam pactus erat Herculi vxorem frater Meleager in inferis: nam is adeunti occurrerat Herculi sup. II, 5, 12. §. 4. v. Schol. II. φ, 194. *Achelous* cornu suum ab Hercule redimit dato pro eo cornu *Amaltheae*. At aliis cornu *Amaltheae* vnum idemque cum illo est: et datum pro ἔδῳ Oeneo, ap. Strabon. X. p. 703. C. vbi et alia interpretatio fabulae assertur. Sed interpretandi ratio omnino varia est: v. Diodor. l. c.

Eustath. ad Perieg. p. 80. 81. et ex eo Eudoc. p. 254. ea, quae ab Apollodoro apponitur, ex antiquissimis vna est, cum Pherecydem auctorem habeat. §. 2. Aemonii filia h. l. editur Amalthea; Oleni filia est Amalthea secundum Theonem ad Arat. 64. vbi Ὀλενίη αἰξ dicta. Aliis est inter Melissei filias: Zenob. l. c. v. ad Hygin. f. 182. add. P. Astron. II, 13. p. 448. et ex Didymo in Pindarum ap. Lactant. Inst. I, 22, 19. (in Fragment. Pindari CLXXV. p. 155.) Solis filia editur ap. Eratosth. c. 13. et Hygin. l. c. Doctissimum est, quod Schol. Il. φ, 194. habet, Amaltheam Oceani fuisse filiam, a qua Achelous pro munere Cornu accepit; erat autem et is Oceani filius. Variis modis tractata est haec fabula, primum in Iouis incunabulis, tum in fabulis Aetolicis Oenei et Meleagri, etiam in Heracliis, tandem in Astronomicis. Pugna autem illa simplicissime ducitur a poetarum ingeniis, qui vt herois virtutem miratione dignam redderent, cum Fluuio congressum eum narrarunt: Fluuus autem deus cornibus insigniri solebat, quod notum est.

l. 6. Hercules ex *Astyoche Tlepoleum* suscipit. Egit de matre et filio Mezir. ad Ovid. Epp. p. 43 sq. soror Astyoches est Polymela, Il. π, 180. mater Eudori ex Mercurio. Ἐφύραν. plures fuisse vrbes hoc nomine nota res est. vid. Steph. Byz. h. v. et ibi Holsten. Schol. et Eustath. ad Homer. et saepe. In Homero duplex occurrit Ephyra vid. inf. Fragm. Apollod. ex Strab. VII. p. 505. B. περὶ νεῶν. ea, de qua hic cogitandum, fuit Epiri ad fluuium Selleentem; vid. Il. β, 658. 9. Add. Strabon. VIII. p. 504. B. (328.) Verum nomen Φύλας, *Phylas*, etiam apud Homerum est Il. π, 181. Sed ex hoc alia difficultas subnascitur; nam ibi Phylas ad Myrmidones et Thessaliam spectat; at Phyleus, Megetis pater, (Il. β, 627 sq.) quem supra Dulichium fugisse vidimus (Il, 5, 5.)

thoracem pro munere hospitii ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος. Quod in errorem induxit Diodorum, aut quem ille ante oculos habuit, IV, 36. ut et nostrum Ephyræ regem Phyleum ederet. Diversa hic esse nomina confusa, observavit quoque Reines. Epp. 24. Phylantem idem Diodor. cap. sequ. et Pausan. IV, 34. p. 566. memorant; sed Dryopum regem; pro eo Laogoram noster habet mox II, 7, 7. §. 4. Dryopum rex Phylas est etiam in Tabula Farnes. l. 66. καὶ Δρυόπας τε ἄγος (Victor. scheda απο) παντας (ἀποστάντας Corsin.) εἰλαβε φυλάντα τον . . . ἀσιλέα ἀποσφάξας . . . ἐν . . . τὰς θυγατέρας . . . αὐτοῦ . . . δαμάης υἱὸν ἐβέτο κτήσιππον ἡρακλῆς μὲν οὖν τραδῶνα (Vict. τραλῶνα) ἀνικοδόμησε πόλιν καὶ τῖρυνθίους ἐν αὐτῇ κατῴκισε τοῖοι δεπὶ θράκην etc. quæ sic lego: καὶ Δρυόπας τελέως πάντας ἔλαβε (f. ἐξέβαλε, nam eiectis iis, terram Malienfibus habitandam dedit: Diodor. IV, 37.) Φύλαντα τὸν Δρυόπων βασιλέα ἀποσφάξας. ἐν δὲ τὰς θυγατέρας αὐτοῦ Ἀστυδάμειας υἱὸν ἔδετο Κτήσιππον. Ἡρακλῆς μὲν οὖν Τραχῖνα ἀνικοδόμησε (sic Steph. Byz. h. v.) πόλιν, καὶ Τῖρυνθίους ἐν αὐτῇ κατῴκισε. τούτῳ δε (pro τὸ ἔνθεν δὲ) ἐπὶ Θ. Sequuntur de Diomede Thrace supra ad II, 5, 8. §. 1. apposita. Post ἀποσφάξας volebam interponere καὶ Ἀμύντορος. sed locum nullum vacare decet inspectio tabulae; aliter igitur tradidit hæc auctor quam vulgo fit; nam Ctesippus ex Astydamia Amyntoris nascitur: Apollod. inf. hoc c. 7. extr. Matrem tamen Astydamiam etiam Diodor. agnoscit l. c. Alia diversitas est in filiae Astyocheis nomine. Astydamiam Tlepolemi matrem memoravit Pindar. Ol. 7, 36. 43. 57. sed vid. Schol. e. l. et Munkel. ad Hygin. f. 162. Contra Phylantis filia est Meda, ac verius Midea, apud Pausan. I, 5. X, 10. cf. Wessell. ad Diodor. p. 281. 60. De Tlepolemo cf. præter Pindar. l. c. et II. β, 657. inf. c. 8. 2. §. 2. Thespins est hic The-

fpīarum rex, cuius L. filias Hercules grauidas reddiderat sup. II, 4. 10. pr. et ex quibus L. suscepti filii paullo post commemorabuntur f. 8. Missorum duce Iolao in Sardiniam Thespiadarum mentionem facit disertam Diodor. IV, 29. et Pausan. X, 17. Mirab. Narrat. Aristot. c. 104. referri quoque solet res in extrema Herculis. Hic tamen loco parum commodo haec esse inculcata non neges. Nam ex Epiro nuntius mittitur Thespias in Boeotiam ad Thespium, vt pars nepotum ex filiabus remaneat, pars in Sardiniam mittatur. §. 3. παρὰ Οἰνεΐ. Longaeus hic *Oeneus* et per plures aetates superstes fuit, vt sup. dictum Obsl. ad I, 8, 6. *Εὐνομον*. ita nomen pueri traditum fuit ab Herodoro τοῦ κατ' Ἑρακλέα λόγου libro XVII. teste Athen. IX. extr. vbi ab aliis nomen aliter proditum; Cyathum eum vocat etiam Schol. Apollon. I, 1212. et Pausan. II, 13. Archiam Hellanicus in Fragm. Sturzii p. 82. Apud Diodor. IV, 36. est Eurynomus: vbi vid. Wessl. cf. ad h. l. Aeg. et Gal. at Schol. Lycophr. 50. et Tzetza Chil. II, 456. *Εὐνομον* habent.

§. 5. Nessus Deianirae vim parans ab Hercule sagitta transfixus. Sequentia ex nostro descripta a Schol. Sophocl. Trachin. (e quo Eudoc. l. c.) vt et Zenob. I, 33. Fabulam vid. ap. Diodor. l. c. Hygin. f. 34. et Intpp. Primo loco legendus Sophocl. Trachin. 564 sq. §. 6. *Nessum* ad Euenum fl. confugisse, supra narratum erat II, 5, 4. §. 7. τῆς δὲ ἀνακραγούσης. Scilicet in medio flumine Nessus improbis manibus contrectauit Deianiram: clamore ab ea sublato antegressus Hercules conuertitur; escendentemque in littus observans Nessum sagitta traiecit. cf. Sophocl. 574. 5. nec ideo tentandum διαπορθμεύσας. — §. 7. addit his Schol. Sophocl. *Διάνειραν εἶπε τηρεῖν λαβοῦσαν ἐν κόχλῳ, εἰ θέλοι φίλτρον πρὸς Ἑρακλέα ἔχειν. τὸν τε ἰὸν ἀφῆκε κατὰ τῆς κόχλου, καὶ τὸ ῥὺν ἐκ τοῦ τραχύ-*

ματος τῆς αἵδος αἷμα συμμείξας δέδωκεν· ἡ δὲ λαβοῦσα, ἐφύλαττε παρ' ἐκνῆς. *Miscuit ergo Nessus sanguinem cum veneno sagittae.* Ita fere Sophocles ipse v. 581. Apud Zenob. iubetur Deianira *solum sanguinem ex vulnere*, τὸ ὄν ἐν τοῦ τραύματος τῆς αἵδος αἷμα ἐκμάξασθαι, ἢ ἀποτρίψαι. Scilicet vel sic sanguini admixtum erat virus hydrae Lernaeae. cf. Hygin. f. 34. Proxime ad haec, nec minus decenter, philtrum miscuit Schol. Lycophr. 50. et Eudoc. ex illo: in his quoque ἀγγεῖον memoratur, quo exceptus est sanguis, λέβητα χαλκοῦν Sophocles dixit, v. 265. Tandem admiscuit, quod et Apollodorus facit, humorem genitalem Diodor. IV, 36. et oleum praeterea Euseb. P. E. II, 2. p. 56. etsi is Diodori verba afferre se profitetur: cuius discrepantias non reperio a Wessel. esse observatas. Vires veneni copiose exponit Deianira apud Sophocl. 686 sq. qui locus dignus est, ut a chemicis accuratius excutiat: latent enim notiones veterum obscurae forte arsenici (pompholygis) et naphthae.

f. 7. *Thiodamantis bouem deuorat Hercules.* Etiam haec apud Schol. Sophocl. l. c. At apud Philostrat. Imag. II, 24. Pindarus eadem de hospitio Herculis apud Coronum tradidisse narratur: memoriae forte vitio. Bis hoc de Hercule narratum, semel sup. II, 5, 11. §. 10. apud Lindios in Rhodo. De voracitate, ἀδδὲ Φαγλᾶ Herculis. quam in tantis corporis viribus facile expectes, multa occurrunt, ducta puto pleraque ex satyricis dramatibus. vid. Athen. X. pr. (ubi et Pindari versus occurrunt, quos vid. in Fragment. LIX. p. 110. olim p. 87, 93.) Inprimis celebratum eius certamen cum Lepreo, ibid. ex Matride. vid. Aelian. I, 24. Thiodamantis boues attigit quoque Apollon. I, 1214. et Callimach. in Dian. 161. Ei caeso Hylam filium abduxit, de quo sup. I, 9, 19 pr. quod latius exsequitur Apollon. I, 1212. et Schol. Hygin. f. 271. At Hyl-

lum filium secum eum duxisse narrat Schol. Apollon. l. c. ἔφερε καὶ Ἄλλον τὸν υἱόν, vnde Eudoc. haufit p. 209. sed ibi: σὺν τῷ παιδί αὐτοῦ Ἄλλω, ὅνπερ ἐπ' ὤμων ἐβάσταζεν. Devertit Hercules ad Ceycem. Eo spectare versus Bacchylidis ap. Athen. V. p. 178. B. ἔστη δ' ἐπὶ λάϊνον οὐδόν. τοὶ δὲ Δοῖνας ἔντυνον. ὧδέ τ' ἔφασ· αὐτόματοι δ' ἀγκυῶν δαῖτας εὐόχθους ἐπέρχονται δίκαιοι Φῶτες, dudum censue-ram; nunc firmatum video emendatiore lectione in ed. Schweighäuf. Ceyx, idem qui I, 7, 4. pr. Alcyones maritus. Mirum est, quod ap. Schol. Sophocl. Trachin. 40. τῷ Κήνι. ὃς ἦν παῖς Ἀμφιτρυῶνος ἀδελφοῦ. Si Hercules ex Aetolia, traiecto Eueno, Trachinem peruenit, convenit id, quod in Schol. Apollon. l. c. e Pherecydis lib. III. legitur: Dryopes, (λυστριῶν ἔθνος) quos in via adiit, in Thessalia tunc, finitimos Malienfibus, habitasse. Ad Spercheum eos loca tenuisse ex eiusdem Pherecydis lib. II. memorat Schol. Apollon. l. c. et Strabo l. mox cit. Quod si Plin. IV. f. 14. Dryopidem aliquando Thessaliam fuisse appellatam tradit, hoc a poetis factum puta, non a geographis. Ab Hercule mox victi, dispersi fuere per varias terras; Alios Hercules habitare iussit circa Trachinem, et Oetam, in finibus Phocidis: Schol. Apollon. l. c. Hinc notissimi ad Parnassum Dryopes, et Dryopis Phocidis pars, quae mox cessit Dorienfibus, et Doris facta est, seu Dorica tetrapolis, apud Herodot. VIII, 31. Ad Oetam Dryopes occurrunt apud Steph. Byz. in Δρυόπη. Alii Euboeam, (ex iis Carystii, Thucyd. IV, 57.) alii Cyprum adiere, alii in Argolide Asinen, Hermionen, Eionen tenere, ex Asine mox traducti in Asinen Messeniae: vid. Diodor. IV, 37. Pausan. IV, 34. p. 365. 6. add. Strabon. VIII. p. 573. A. Herodot. VIII, 73. Etymol. M. in Δρύοψ. Excurs. II. ad Virgil. Aen. IV. Etiam Epiri Dryopidem agnoscit Antonin. Lib. c. 4. pr. Recenset itaque cum Sel-

lis, Hellopibus et Molossis in Epiro Dryopes Plinius IV, pr. Ἀγινεῖς Δρύονες saepe memorantur: v. Etymol. M. h. v. Callimachi fragm. 410 et 151. Erant autem Dryopes ex Pelasgica stirpe oriundi. §. 3. Aegimii nobile nomen inter Doricae stirpis auctores: nam posteritas eius interfuit Heraclidarum καὶ δόω in Peloponnesum: inf. II, 8, 3. et ib. Obsl. vnde Dorienſium instituta ap. Pindar. P. I, 124, sunt τρεῖς Αἰγίμου. cf. P. 5, 95. 6. et vtroque loco Schol. (conuenientius hoc cum poetae mente, quam quod Wessl. ad Diodor. l. c. p. 282, 89. pactum de tertia regni parte eo aduocat). Fuit quoque carmen epicum ὁ Αἰγίμιος passim apud Schol. Apollon. III, 587. laudatum, a nonnullis sub Hesiodi nomine; ab aliis tributum Cercopi Milesio. v. ad Steph. Byz. Ἀβαντίς. ὡς Ἡσίοδος ἐν Αἰγίμου δευτέρῳ περὶ Ἰούς. disputantem de hoc carmine v. Groddeck in *Bibliothek der alten Litteratur* II. St. p. 84. quatuor versus recitat Schol. Eurip. Phoen. 1123. vbi vid. Valken. p. 735. inprimis Vales. Emend. I, 32. p. 38. Ceterum seqq. in Diodor. IV, 37. quoque occurrunt. *Dores* tum in Hestiaeotide Thessaliae sedes habebant: ibid. Nec multum deflectunt Schol. Pindari et Aristoph. qui Perrhaebiam pro ea memorant: vid. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 115. nec Pindar. P. I, 126. Πυρρόθεν ὀρνύμενοι *Dores*. Auctores prorsus diuerſos habuit Strabo IX. p. 654. A. qui haec ad *Dores* Doricam tetrapolin inter Oetam et Parnassum inhabitantes refert regemque *Aepalium* appellat, a quo et Hyllus adoptatus sit. Aegimium τῶν περὶ τὴν Οἰτὴν Δωριέων regem edit Stephan. Byz. in Δυμῶν (seu potius Δυμῶνες) ex Ephori lib. I. cf. Vales. l. c. Vitium itaque Strabonis Aepalio subesse, restituendumque Aegimium, iam multi v. c. Vales. Emend. I, 32. monuere. Ex hac certe Doride profecti sunt Heraclidae, in Peloponnesum redituri: cf. Simſon. ad a. 2801. et Hemsterh.

l. c. p. 116. 117. *Lapithae* ad Olympon. *Coronus* Cae-
nei f. qui et inter Argonautas fuit I, 9, 16. Ad hospitium,
quo Herculem exceperat, referri ἀδδηΦαγλας exemplum
bone deuorato, vidimus paullo ante a Philostrato II.
Imag 24. §. 4. *Laogoram*, Dryopum regem, interimit
Hercules. Quod in loco sacro epulatur, nefas hactenus
esse potuit, quod non sacrorum causa epulae habeban-
tur. §. 5. Iton est vrbs Thessaliae, Phthiotidis, aliis
Itonus, (vid. Steph. Byz. h. v.) a qua Minerva Itonia
et Itonis, apud Callimach. Cer. 75. Ἰτωνιάς, celebratum
nomen. Non longe hinc aberat Apollinis τέμενος, in
agro Pagasaeo, in quo Cycnus Herculi occurrit apud
Hesiod. Sc. Herc. 58. 70. Cycnus hic diuersus est ab altero,
quem sup. II, 5, 11. §. 3. vidimus: vbi v. Obsl. Trachi-
nem pergebat Hercules a pugna cum Lapithis et cum
Dryopibus. Pugna haec inter Cycnum et Herculem
fragmento illo Hesiodico celebrata est, quod Herculis
Scutum inscribitur. cf. Pindar. Ol. 10, 19. cum Schol.
Fuit et Stesichori carmen Κύνιος. Nec praeteriit Diodor.
IV, 37. Fugatum primo Herculem in hac pugna prodit
Pindarus VI, 10, 19. Cycnus victus sepultus fuit ad
Anaurum fl. qui aboléuit tumulum aquis exundantibus:
Scut. Herc. 417. §. 6. *Ormenium* Magnesiae vrbs erat,
de qua v. Strab. IX. p. 669. 670. (438.) ab Ormeno con-
dita, cuius filius Amyntor, e quo Phoenix natus, inf. III,
13, 8. §. 4. Apud Diodor. l. c. Ormenii rex, nam nomen
non habet, abnuerat Herculi filiam dare, Astydamiā,
quam noster paullo post ipse memorat II, 7, 8. §. 12.
Ἀστύδαμειραν τὴν Ἀρμενίου apud Euseb. P. E. II, 2. p. 56.
e Diodoro, corruptelae sunt. §. 7. *Oechalia*, Euboeae
vrbe ad Eretriam, expugnata, *Iole* politur Hercules.
Etiam sequentia exprella e nostro a Zenob. Schol.
Sophocl. et ex hoc Eudoc. l. c. Fabulam vid. apud

Diodor. IV, 376. inpr. Sophocl. Trachin. add. Euripid. Hippol. 545 sq. et ibi Schol. Nam notiora, Ovid. Met. IX. et Senec. Herc. Oet. vix memorare necesse est. Fuit *Οἰχαλίας ἄλωσις*, epos Creophyli, a nonnullis Homero tributum: cf. Bentr. Epist. ad Millium p. 61. 62. *Arca-des* habuit Hercules perpetuos comites: Pausan. V, 3. pr. vid. Diodor. IV, 36 extr. et 37. vbi et in agmine aduersus Phylantem Dryopum regem *Alalienses* memorat. In Maliensibus autem erat ipsa Trachin. De nomine cf. sup. ad II, 5, 4. §. 4. *κτείνας μετὰ τῶν παίδων Εὐρυτον*. Atqui hunc Apollo transfixit sagitta secum certamine congressum Od. 9, 226. Filiorum nomina sunt apud Schol. Sophocl. Trachin. 270. ex Hesiodi versu. et Diodor. vbi vid. Wessel. p. 283. cf. Bentr. l. c. Argei ossa ad patrem attulit, eaque re primus auctor corporum cremandorum factus est Hercules: cum, filiis ad bellum abductis, iusiurandum interpoluisset, se eos reducturum esse: narrationem vid. ad II, 2, 4. cf. Eustath. p. 43. Schol. br. et B. ad 2, 52. cf. Wassenberg p. 152. §. 8. De *Licynnio* v. II, 4, 6. §. 2. et Obss. ad II, 7, 3. §. 2. — §. 9. *ἐπ' ἀκρωτηρίῳ Διὸς Κηναίῳ*. Obuersum illud Locrensis et Malienis; Hymn. in Apollinem 219. vbi progressus deus *τάχα δ' εἰς Ἰάωλιον Ἰκανας, Κηναίου τ' ἐπέβης ναυσικλειτῆς Εὐβοίης, πτῆς δ' ἐπὶ Ἀηλάντῳ πεδίῳ*. *Ionis Cenaei* ara fuit in ipso promontorio Cenaeo. vid. Sophocl. Trachin. 341 sq. 766. 1010. cf. Diodor. IV, 38. §. 13. In *Oetae* Hercules se transferri iussit, tanquam montem Ioui sacrum. Vnde Iupiter Oetaeus v. c. Trachin. 203, 447. 1207. Ex oraculo tamen id facit apud Diodor. IV, 38. Locus, vbi crematus Hercules, nomen seruauit, *Πυρά*; de quo Hemsterh. ad Lucian. Tim. l. 6. §. 14. *Pocantem* noster memorat; e nostro Schol. Sophocl. Zenob. Schol. Lycophr. 50. Eudoc. At eius filium, Philocteten alii, vt Diodor. IV, 38. vid.

ad Hygin. f. 36. et h. l. Aegius. §. 15. Primum hoc apud antiquiores Graecos exemplum, et post Bacchum, antiquissimum, mortalis inter deos ita recepti, vt diuinis honoribus coleretur; Pelops, Ganymedes, et alii, alio modo in Olympum rapti dicti erant. Tanto frequentiores ferius sunt αἱ ἀποθεώσεις. Notabilis h. l. modus recepti Herculis est in Olympum, nube eum eleuante inter fulgura et tornitrua, quo exemplo Romulum coorta subito tempestate in caelum raptum ediderunt Romani; splendidiore apparatu Romulum *Martis equis* seu curru, vt Bacchum tigribus, in caelum euectum narrat Horatius Carm. III, 3, 15. vbi vid. doctam notam Mitscherl. Alii in Olympum a deo aliquo adducti sunt, tanquam conciliatore: sic Alcmena a filio Hercule, Semele a Baccho filio. Sic quoque antiquiore inuento in Amyclaeo folio ars Herculem a Minerva in Olympum inductum effinxerat, vt Bacchum a Mercurio adhuc puerum Pausan. III, 18. p. 255. extr. καὶ διαλλαγῆς Ἥρῃ. Vt ex II, σ, 119. colligo, etiam in nouissimis Herculis partes aliquae Iunonis esse debuere, fata maturantis: ἀλλὰ ἐ Μοῖρα δάμασσε καὶ ἀργαλέος χόλος Ἥρας. Hebes coniugium egregie inuentum a vetere poeta; vt et filiorum nomina. Inde *Herculi vt deo sacra facta*: quo primum tempore id factum sit, disceptatum inter veteres, inprimis chronographos: vid. Simson. ad 2808. Diodor. IV, 39. et ibi Wessel. add. Tabula Farnes. sup. Obsl. ad II, 5, 9. §. 2. vbi de Admata. Receptus in Olympum Hercules, quod mireris, inter Satyros commessantes sedet, scyphum tenens, adstante Hebe. Dicemus ne hoc ex dramate Satyrico petitum? Etiam Bacchum Semelen in caelum ducentem comitantur Satyri et Sileni in Epigramm. Cyziceno I.

l. 8. *Progenies Herculis*. Hoc caput respicit, puto, Schol. Sophocl. Trach. 268. Eurytum conuiciatum esse,

ἥτις (Hercules) πολλὰ ἰς πρῶν ὤμιλησε γυναῖξιν, ὥς Φησιν Ἀπολλόδωρος. Quid de his cumulatim nominibus censeam, dixi sup. ad II, 1, . de Danaidibus. Lepidum est, memorabile tamen, in LXXII liberis ab Hercule procreatis unam fuisse filiam. Apollon. Caryst. c. 120. §. 8. Ex *Deianira* Oenei f. (sup. II, 7, 5. §. 5.) *Hyllus*. *Ctesippus*. *Glenus*. *Onites*. De *Hyllo* nemo dubitat. Duo alios Hyllus dictos, ex Melite nympha, alterum ex Omphale, discernit van Staveren Misc. Obs. Vol. X. T. 3. p. 383 sq. *Ctesippos* memorari video plures; inf. alium ex Aftydamia, Amyntoris filia; alium ex Phylantis filia (sup. ad II, 7, 6. §. 1). A Ctesippo oriundus Deiphontes, (II, 8, 5. §. 3.) apud Pausan. II, 19. pr. deducitur et III, 16. p. 248. alia stirps. *Ὀνίτης* inter liberos ex Megara male refertur ab Eudoc. p. 216. cum Schol. Luciani l. c. *Γληνέα καὶ Ὀνίτην*, omisso Ctesippo, memorat Diodor. l. c. Oniten ex Megara Schol. Lycophr. 38. add. ad Hygin. f. 162, 19. §. 9. Ex *Megara* filios supra II, 4, 12. §. 1. necatos ab Hercule infaniente vidimus; nomina autem II, 4. f. 11. §. 5. vbi v. Notata. Deion ibi aberat. Eadem nomina corrupta sunt ap. Hygin. f. 162. vbi vid. Not. Ex *Omphale* Agelaus. Diodoro IV, 31. Lamus est, vbi vid. Wessel. et Ovidio ibi laudato; Laomedes apud Eudoc. p. 315. e Palaephato. At ex serua Iardanis Alcaeam susceperat, a quo Lydorum reges genus ducere credi acceperat Herodotus I, 7. pro eo Cleolaum nominat Diodor. l. c. et ex eo Euseb. P. E. II, 2. p. 55. D. §. 11. *Chalciope* Eurypyli, puta Coi. sup. c. 7, 1. p. 149. Ea tamen Thessali non mater sed coniux est apud Hygin. f. 97. extr. sed pro Apollodoro auctoritas Homeri est Il. β, 679. add. Schol. Il. ξ, 255. Schol. Pindar. N. 4, 42. Tabula Farnes. l. 34. *Ἐπιώστης, τῆς Ἀνγέου, Θεσπάλος*. nomen hoc filii vitio laborare puto; nec tamen alibi memoratum vidi, vt nec Epi-

castes nomen. Debuit haec Epicalste ea esse, cuius ductu ab Hercule urbem Elidem captam esse narrat auctor Mirabil. Narrat. 59. ubi Phenei (in Arcadia) ait spectari statuas ex orichalco factas, ἐπιγέγραπται δὲ αὐτοῖς Ἡρακλῆς ὁ Ἀμφιτρύωνος Ἥλιν ἐλὼν ἀνέδηκεν. additur: αἶρεῖ δὲ τὴν πόλιν, ἡγουμένης κατὰ χρησμόν γυναικὸς, ἧς τὸν πατέρα Αὐγείαν ἀπέκτεινε. *Parthenope*. *Stymphali* f. aliunde non nota; fuit is *Elati* f. *Arcadis* nepos: inf. III, 9, 1. *Pausan.* VIII, 4. p. 605. §. 12. *Auge* v. sup. f. 4. Mox Ἀστυόχης τῆς Φύλαντος Τληπόλεμος. de hoc sup. vidimus f. 6. pr. cf. ad *Hygin.* f. 161, 12. Alia *Phylantis* filia *Polymela*, *Eudori* mater ex *Mercurio* II. π, 179. alia, *Thero*, ex *Apolline* *Chaeronem* peperit: vid. versus ex *Eoeis* apud *Pausan.* IX, 40. p. 794. *Astydamia*, *Amyntoris* f. De *Amyntore* sup. II, 7, 7. §. 6. De *Ctesippo* consentit *Diodor.* IV, 37. cf. paullo ante ad §. 8. *Autonoe* Πειρώς filia; Πειρεὺς est, puto, Περεὺς, *Elati* f. inf. III, 9, 1. §. 2. *Pausan.* VIII, 4. p. 605. qui tantum agnoscit *Perei* filiam *Neaeram* *Autolyco* nuptam; at apud *Apollod.* I. c. *Aleo*. Ceterum mirum est, quod et *Galeo* ita visum, nostrum scriptorem, tam putide subtilem in *Thespiadis* eorumque matribus enarrandis, multos alios *Herculis* filios omisisse: *Antiochum* e *Midea*, *Phylantis* filia; *Diodor.* IV, 37. *Pausan.* X, 10. e quo nepotem *Hippotam* ipse *Apollodor.* memorat inf. c. 8, 3. §. 2. *Palaemon* ex *Iphinoe* *Antaei* f. memoratur ap. *Schol. Lycophr.* 662.

CAP. 3.

f. 1. De *Heraclidis* quae hoc capite sequuntur, inter praecipua, quae *Apollodoro* debentur, sunt habenda, quandoquidem auctores, qui de his tradidere, periere fere omnes, et multa hic occurrunt, quae alibi tradita non supersunt. Auctor praecipuus fuit *Ephorus*, statim libro I.

ut colligere licet cum ex aliis locis tum ex Theonis Pro-
gymn. c. 2. p. 17. nam exordium scribendi ille a reditu
Heraclidarum fecerat, omiſſis fabulis: Diodor. IV, pr.
petierat hic ſua ex eodem libb. VI. ſqq. qui periire. Non-
nulla ex iis in ſcenam fuere producta, ut Euryſthei
pugna et caedes, de qua ſtatim videbimus. Narratio alia
eſt apud Anton. Lib. c. 33. ex Pherecyde. Grauiſſimi mo-
menti fuit hic Heraclidarum et Dorienſium reditus in
Peloponneſum ad ſtatum veteris Graeciae mutandum.
Nam primum Achaei fuere expulſi, qui opibus et vitae
cultu aliquo inter ceteros Hellenes eminebant; contra
Dores priſcam barbariem reduxere. Tum Achaeis in
Achaïam, Ionum ſedem, irrumpentibus, Iones primum
in Atticam tranſierunt, mox ducta inde in Aſiam colonia
condidit Ioniam, in qua ingeniorum per artes expolitio
et meliores litterae inter Graecos originem habuere: in-
terea colonia Aeolica a Penthilo, Oreſtis f. verſus eandem
Aſiam ducta; vnde litterae et artes aliquando, plus quam
CCCC. annis elapſis, in Graeciam imprimisque Athenas
erant rediturae. Sequentia, partim cum Schol. Ariſtoph.
ad Equ. 1148, ante oculos habuit Zenob. II, 61. voc.
Βάλλ' εἰς Μακαρίαν, ſed interponit ille ea, quae ad Maca-
riam, Herculis filiam, ſe pro populo denouentem, ſpectant;
omiſſam quod mireris, a noſtro ſcriptore: cf. Pauſan. I, 32.
p. 79 extr. Eurip. Heraclid. 501 ſqq. Meminit quoque
Eudoc. p. 284. vbi pro παντελῶς αὐτὴν ἔθαψαν, leg. πο-
λυτελῶς. cf. Timaeus Lex. p. 59. et ibi cit. Hemſterh. ad
Ariſtoph. Plut. p. 113. cum Schol. ad Platon. p. 134. Fuit
Macaria forte ea, quam ſupra vidimus vnā ex Hercule
natam eſſe filiam. Φυγόντες Εὐρυσθέα πρὸς Κήνηα παρ-
γένοντο. Atqui Hercules ipſe cum Deianira et liberis
Trachinem ſe contulerat ſup. II, 7, 7. §. 2. et 7. Scilicet
mater Alcmena cum liberis Mycenis degens eius morte

audita et ipsa Trachinem fugit. Herculis liberi sponte h. l. discessisse narrantur; at a Ceyce abire iussos traderat Hecataeus apud Longin. c. 27. cf. Diodor. IV, 57. διὰ τῆς Ἑλλάδος h. l. de Locride et Boeotia, per quam iter Trachine Athenas ferebat. §. 2. *Athenas* venire; argumentum hoc olim multarum fabularum, inprimis Euripidis Heraclidarum. Inscripta alia Aeschyli eodem nomine periit. Laus inde orta Atheniensium praeclara, iactata inprimis ab Isocr. Paneg. 15. et saepe al. Ad Demophontem ii veniunt apud Euripid. Antonin. Lib. 1. c. At ap. Pausan. I, 32. p. 80. ad Theseum. ἐπὶ τὸν Ἑλέου βωμὸν in medio foro: Pausan. I, 17. pr. Celebratissima est haec ara: v. Gal. ad h. l. et praeter Meurs. et Petit. laudd. a Barth. ad Statii Theb. XII, 481. et a Fabric. ad Sext. IX. p. 592. Apud Euripidem tamen Heracl. 70. 80. Iouis ara est Ἀγοραίου. sed ibi Marathone res geritur: v. 32. Ad Ἑλέου βωμὸν etiam Adrastus sedet inf. III, 7, 1. §. 1. mortuorum humationem flagitans. §. 3. *Eurysthei liberi* ex Antimache, Amphidamantis f. inf. III, 9, 2. §. 1. Tres ex iis Perimeden, Eurybium et Eurypylum inter epulas ab Hercule necatos Anticlides ἐν Νόστοις narrauerat, apud Athen. IV. p. 157. F. κτείνει διώξας Ὕλλος: ita et Zenob. h. l. legerat. Iolao hoc tribuit post Pindarum Strabo VIII. p. 579. A. et Eurip. Heraclid. 859 sq. Potest itaque suspicio nasci, etiam h. l. Ἰόλαον scriptum fuisse, a librariis mutatum in Ὕλλον, de quo mox memoratur. Etsi fuit utriusque, et Hylli et Iolai, praeclara virtus in illa pugna, apud Eurip. Heracl. 659. 818 sq. et 936. vterque tropaeum statuisse memoratur; et omnino caedes Eurysthei facta diuersis modis narratur. cf. Wessell. ad Diodor. IV, 57. p. 302. van Staveren Misc. Obsl. Vol. X. T. III. p. 383. Forte Iolais Sophoclis ad hoc ipsum argumentum spectauit. Iolai partes omnino Apollodorus

omisit, qui tamen, vt pugnae cum Eurystheo interesset, precibus obtinuit, vt siue reiuuenasceret, vt Eurip. Heraclid. 849 sq. siue, vt alii narrant, in vitam rediret. v. Pindar. P. 9, 137. Eurystheum captum et *ινέρην* factum Ilocr. Paneg. 15. memorat. Apud Eurip. Heraclid. 928 sqq. Eurystheus in pugna captus in conspectum Alcmenae adductus iram impotentis animi muliebris experitur. *κερῖσι*. nec aliter Zenob. malim cum viro docto l. c. Misc. Obss. *κερῖδι*, radio textorio, vt apud Anton. Lib. c. 25. in simili narratione legitur. Apud eund. l. c. c. 33. et Strab. VIII. p. 579. (377.) nihil de fuga Eurysthei, sed caedes facta in pugna: *Εὐρυσθεὺς μὲν οὖν στρατεύσας εἰς Μαραθῶνα, ἐπὶ τοὺς Ἡρακλέους παῖδας καὶ τὸν Ἰόλαον, βοηθῶντων (αὐτοῖς) Ἀθηναίων, ἱστορεῖται πεσεῖν ἐν τῇ μάχῃ καὶ τὸ μὲν ἄλλο, σῶμα Γαργηττοῦ ταφῆναι, τὴν δὲ κεφαλὴν χωρὶς ἐν τῇ Κορίνθῳ, ἀποκόψαντος αὐτὴν Ἰολάου περὶ (παρὰ) τὴν κρήνην τὴν Μαυαρίαν*, (ita haud dubie pro *Ἀναρία* scribendum; nam fons ille ad Marathonem, teste Pausan. I, 32. p. 79, vbi pugna facta) *ὑπὸ ἀμαξιτόν. καὶ ὁ τόπος καλεῖται Εὐρυσθέως κεφαλὴ*. Etiam in isto loco ad Corinthum *μνημα Εὐρυσθέως* memoratur ap. Pausan. I. extr. sed sepulcrum, quo corpus vere conditum, ad Gargetum Atticae monstrabatur, ante templum Mineruae Palenidis: Eurip. Heracl. 1030. 1.

§. 2. *De reditu Heraclidarum frustra tentato* hic locus inter classicos. — §. 2. *ἐπὶ ἐνιαυτοῦ δὲ αὐτοῖς ἐν τῇ καθόδῳ γενομένη φθορὰ πᾶσαν Πελοπόννησον κατέσχευεν*. Sententia aperta, etsi verba mendosa sunt: Heraclidis per annum nouas in Peloponneso sedes obtinentibus, orta anni sterilitas cum lue consulere deum coegit; tum forte accepta, nondum fatale esse tempus, vt Peloponnesum insiderent, iterum recessere. In omni Heraclidarum historia ad oracula rerum euentus referri solent: seu ipso aetatis, seu

tragicorum more callide ad fatalem necessitatem rerum euentus reuocantium. De primo hoc in Atticam reditu ob pestilentiam (*Φθορὰν*) tacet Diodor. IV, 58. At idem post haec Hyllō victo Heraclidas Tricorythum recessisse narrat, quae cum Marathone est in Tetrapoli Attica: vid. Strabon. VIII. p. 588. A. et Stephan. Byz. h. v. et in *Τετραπόλις*. Ex Pherecyde Anton. Lib. c. 33. narrat Eurystlaeo caeso Hyllum cum reliquis Heraclidis Thebas concessisse, ibique Alcmenam obiisse. §. 3. *Tlepolemi* fugā in Ithodum, nobilis fabula, vel ex Pindaro Ol. 7, 36. 49 sq. Il. β, 653. cum Eustath. et Schol. ad 662. (e quo Endoc. p. 82.) habitabat ille Argis: Diodor. IV, 58. et erat filius Aftyoches: sup. II, 7, 6. §. 1. 7, 8. §. 12. De *Licymnio* autem vid. II, 4, 5. §. 7. de eius filiis vid. ad II, 7, 3. §. 3. II, 7, 7. §. 8. — Caussam mortis iram in fratrem ex pellice patris natum Pindarus l. c. memorat, et impetum factum esse in exeuntem ex thalamo matris Mideae. Accedit fere Diodor. l. c. §. 5. *σὺν τῷ στρατῷ κατῆει τοὺς Ἡρακλέους ἐπὶ Πελοπόννησον, Τισαμενοῦ* etc. Ita vulgo legebatur. Faber et Galē emend. *κατῆγε*, quasi loco sua sic integritas restituta esset. Ita vero Hyllus reditum sub Tisameno tentasset eodem tempore, quo Aristomachus interiit. Id vero et temporum ordini et historiarum fidei repugnat. Noui quidem turbas esse miras etiam apud alios in diuersis Heraclidarum expeditionibus, inprimisque in annis constituendis, Diodorum omnino dissidere ab Apollodoro in narratione de Heraclidarum fortuna, Hylli et Cleodaei reditum confundi, Hyllumque in Orestis tempora seruari: Pausan. VIII, 5. pr. Verum h. l. mihi quidem manifestum fit post *κατῆει* esse lacunam, et excidisse locum de Hylli pugna cum Echemo, Arcadum rege, Hylli caede, et pactione facta, ut eo victo intra L. (secundum alios, intra C.) annos ne

redirent in Peloponnesum Heraclidae. vid. Diodor. IV, 58. et ibi Wessel. praeter Simson. ad 2804. 2901. Pausan. I, 41. et 44. Schol. Pindari Ol. 16, 80. cf. van Staveren Misc. Obss. IX, III. p. 385. Mox Cleodaeus Hylli f. iterum reditum tentavit, XXX. fere a Troia capta anno, post eius filius Aristomachus; tandem reditum perfecerunt Aristomachi filii, Temenus, Cresphontes, Aristodemus. Debebat quoque moneri, Dores, inter Oetam et Parnassum, cum ad eos, seu ad regem eorum Aegimium (vid. sup. ad II, 7, 7. §. 3.) confugissent Heraclidae, deducendis iis potissimam operam nauasse. cf. Diodor. IV, 58. Tanta rerum narrandarum perturbatio ac supina negligentia multo minus expectari poterat ab Apollodoro, qui haec in Chronicis singulari studio tractauerat, tempora tentati reditus subtilius designauerat, et, vna cum Eratosthene, praecipuus auctor habetur nobilissimae epochae, qua reditus Heraclidarum in annum LXXX. a Troia capta reii-citur: ita vt eius auctoritatem alii sequantur fere omnes, et ipse Diodor. I, 6. Apposui itaque stellulam huic loco, vt lacunam designarem. §. 6. Sub Tifameno autem

tentatus reditus alius esse vix potest, quam duce Aristomacho Cleodeai f. XX. circiter annis post Cleodaei expeditionem; cf. Simson. ad a 2877. extr. Itaque ea, quae nunc in Apollodoro sequuntur, ἐπεὶ δὲ ἡνδρώθησαν οἱ Κλεολάου παῖδες, ἐχρῶντο περὶ κατόδου, pessime corrupta sunt; non enim post Aristomachi mortem, Cleodaei, qui eius pater erat, filii potuere memorari tanquam auctores nouae expeditionis. Scilicet eiiciendum est nomen Κλεολάου, quod communi fere librorum more (de quo cf. Wessel. ad Diodor. IV, 31. p. 277. Wolf. ad S. Theophilum ad Antolyc. p. 96. vbi est Cleodemus scriptum, Valken. ad Herod. VI, 52. adde locis corruptis Schol. Lycophr. 84.) corruptum est pro Κλεοδαίου, temere insertum, cum ei

παῖδες nude positum esset, sc. *Aristomachi*, qui modo fuerat memoratus. (Est hic Aristomachus, de quo Pindarus accipio Pyth. X, 4. ubi eum Aleuadarum stirpis auctorem edit.) Excidit quoque oraculum, quod respiciunt paullo post verba: τοῦ θεοῦ εἰπόντος ὅ τι καὶ τὸ πρότερον. Scilicet Aristomachus denuo reditum ex Doride tentaturus consulto deo sortem acceperat: Νίην σοὶ Φαίλουσι θεοὶ δι' ὁδοῖο στενύγων, quae ille de Isthmo perperam acceperat. vid. Pausan. II, 7. p. 127. extr. Euseb. P. E. V, 20. (ubi male Aristomachus ὁ Ἀριδαίου pro Κλεοδαίου). Re ab eo infelicitur gesta, XXX fere annis post, anno post Troiam captam (LXXX. cf. Vellei. I, 2.) Aristomachi filii, Temenus, Cresphontes et Aristodemus, nouo belli apparatu facto, cum deum consuluissent, eandem iterum, quam pater, sortem accipiunt; qua de re nunc agit Apollodorus. §. 8. Ad Locridem recte locus refertur in quo naues factae sunt; scilicet, quod Gale quoque monuit, Naupactus Locris Ozolis annumerata fuit vid. Strabo IX, p. 653. Pausan. X. extr. §. 9. *Aristodemus*, ex nostri scriptoris fide, obiit ante ingressum in Peloponnesum; sic fere et alii: cf. Pausan. III, 1. p. 205. at Lacedaemonii eo duce Spartam esse occupatam narrabant: apud Herodot. VI, 52. Eius vxor *Argia*, Antefionis filia, qui filius Tifameni fuit, nati ex Therfandro Polynicis filio (qui III, 7, 2. extr. memoratur). Diuersus hic Tifamenus est ab Orestis filio paullo ante memorato. Frater huius Argiae, ex eodem Antefione natus, erat Theras, insula condita notissimus: vid. Herodot. l. c. Pausan. IV, 3. p. 285. idem tutor nepotum ex sorore, Proclis et Eurysthenis v. ibid.

§. 3. Noua mora expeditionis Heraclidarum *ex nece vatis* Carni; hoc enim nomen fuit, vt statim dicemus Videtur autem ille mala Heraclidis esse vaticinatus.

Dolendum est, ex his historiis, ex quibus omnis veteris Graeciae conditio repetenda erat, per summam tantum narrationem ad nos peruenisse. §. 2. Ἰππότης ὁ Φύλαντος ὁ Ἀντιόχου τοῦ Ἡρακλέους. *Antiochus* e Midea

susceptus ab Hercule, vt monitum sup. ad II, 7, 8. §. 12.

Ἰππότης ὁ Φύλαντος. Nepos habuit nomen aui materni, quem supra vidimus ad II, 7, 8. §. 12. E Phylantis filia,

Midea vel Mide, Hercules suscepit Antiochum, e quo natus hic Hippotes. Ex eodem autem Phylante natus

quoque erat Hippotes apud Pausan. II, 4. p. 120. med. Mideae frater. Galeus laudat Reines. Epp. 24. Hippoten

memorat quoque Schol. Theocr. 5, 83. vnde discimus, Theopompum quoque haec tractasse. §. 3. Fuit hic

vates *Carnus*. vid. Euseb. P. E. V, 20. Pausan. III, 13. Schol. Theocr. l. c. idem, a quo sed parum probabiliter,

nonnulli aiunt Apollinem Carneum et festum Dorienſium celeberrimum, Carnea appellata. v. Schol. Theocr. l. c.

Interpolata est fabula de Carno apud Conon. 26. κελεύοντος: et insuper, Apollinem Carneum placari. Euseb. l. c.

et Schol. Theocr. l. c. §. 4. Ὀξύλω τῷ Ἀνδραίμονος. Fuit ille quidem oriundus ab Andraemone; at filius fuit

Haemonis, cuius pater Thoas, auus Andraemon. Nec aliter, quam Ὀξύλος τοῦ Αἵμονος, est apud Strabon. X.

p. 711. C. 712. A. et apud Pausan. p. 381. cf. Not. ad Antonin. Lib. c. 32. probabile itaque fit, et h. l. fuisse

Ὀξύλω τῷ Αἵμονος. Diuersus autem *Oxylus* hic ab illo, qui supra commemoratus fuit Martis et Protogeniae, ex

Calydone natae, filius, I, 7, 7. add. Pausan. V, 3. p. 381. De hoc reditu, Oxylo duce, vid. Strabon. l. c. Pausan.

V, 5. Spectare ad eum videtur pugna Aetolorum et Eleorum in arca Cypseli expressa apud Pausan. V, 18. p. 423.

Obtinuit ille mox post reditum in Peloponnesum Elidem, quod late exponit Pausan. et Strabo l. c. et VIII. p. 548.

ἐπὶ Φόνῳ vid. Pausan. l. c. p. 381. erat autem Oxyllus ex Aetolia oriundus, in eamque redibat, anno exilii in Elide exacto. Annuum autem exilium hoc, non tam lege, puto, quam more, istorum quidem temporum, aut facta interea pactione cum caesi hominis propinquis. Mutuum inter Elidem et Aetoliam commercium et intercurfus fuit inde ab Aetolo Endymionis f. qui ex Elide in Aetoliam fugerat. vid. sup. I, 7, 6. Pausan. et Strabo X. p. 711. C. §. 5. τῷ περὶ καὶ τῷ ναυτικῷ. a Naupacto progressi Molycrium, inde Rhium, quod Achaiae erat, traiecerunt: Pausan. p. 381. et VIII, 5. p. 608. et Euseb. l. c., (in quo si post Naupactum cum Holstenio ad Stephan. in Ῥύπκι legendum est Ῥυπαίου, in Aetolia hoc quaerendum, non in Achaiae Rhypis). In Peloponneso facta via per Arcadiam: Pausan. V, 4. pr. interea Achaei copias versus Isthmum duxerant, Rhio praesidiis nudato. Τισαμενὸν κτείνουσι cf. Pausan. II, 18. Πάμφυλος καὶ Δύμας, Aegimii filii, de quo sup. II, 7, 7. §. 3. et Obfl. Filiorum nomina et ipsa clara, tribus Lacedaemonis inde appellatis Pamphylide et Dymanide. Παμφύλου ἔκγονοι cum Heraclidis iuncti sunt apud Pindar. P. 1, 121. 5, 95, 96. vti et apud Aristoph. in Pluto v. 385, vbi tam mira Grammaticorum apponuntur somnia: sed v. ibi Hemsterh. notam. Ceterum videndus Schol. Pindari et Stephan. Byz. in Δυμᾶν, seu, vt legendum, Δυμᾶνες. Nam id nomen tribus, heros vero Δύμας, Δύμαντος, vid. Pausan. VII, 17. p. 565. et Dorice, Δυμᾶς vel Δυμᾶν.

I. 4. Sortitio super Peloponneso inter Heraclidas facta: de ea vid. Pausan. IV, 3. p. 285. cf. Polyæn I, 6. Ceterum plura e seqq. celebrata fuerē Euripidis fabulis Cresphonte, Archelao, et Temenidis. vid. viros doctos ad fragm. Eurip. cf. Hygin. f. 218. p. 170. II, 8, 4. γῆς ἐνέβαλε βῶλον. cf. Pausan. l. c. Alludere ad hanc glebam putatur Sophocl. Aj. 1303. 4. vbi vid. Schol.

l. 5. Ab his animantibus rubeta, serpente et vulpe, petita sunt emblemata et insignia Lacedaemoniorum, Messeniorum et Argiuorum, reperta quoque in eorum monumentis. v. Fourmontii commentationem (*Hist. de l'Acad. des Inscri.* Tom. XVI. p. 105). §. 3. Temeno, Aristomachi filiorum natu maximo, cesserat Argos; is, posthabitis filiis, nimis studuit filiae Hymetho et genero. De iis, quae sequuntur videndus Pausan. II, 19. p. 152. c. 28. p. 176. Plura de iis constarent, si Euripidis Temenidae superessent. Nomina horum *Temenidarum* prorsus discrepantia sunt apud Pausan. II, 28. *Cifus, Phalces, Agraeus, Cerynes*. Accedit Archelaus qui in Macedoniam concessit, vid. Hygin. fab. 209. *Cifi* mentio et alibi apud eum facta; et in stirpe Herculis apud Theophil. ad Autolyc. lib. II. p. 96. e Satyro, quae deducta est vsque ad reges Aegypti. Nam ab Evergete II. Physcone nomina *Φυλῶν* Alexandrinarum et *δήμων* repetita fuere ab Heraclidis: quorum successio haec est: Hyllus, Cleodaeus, Aristomachus, Temenus, Cifus, Maron, Thestius. Acoos. Aristomidas. Caranus. Coenus. Tyrimmas. Perdiccas. Philippus. Aeropus. Alcetas. Amyntas. Bocrus. Meleager. Arsinoe. e qua et Lago Ptolemaeus. Conueniunt inde a Carano nomina cum regibus Macedonum; post Amyntam mutilatus esse videtur recens; comparandus tamen cum stirpe regum Macedoniae: de quo egere tum alii qui regum catalogos condiderunt, tum Dodwell. Annal. Thucyd. ad Olymp. 81, 2, 3. et Freret *Défense de la Chronologie* p. 92 sq. et qui de numis Macedon. egere. Syncell. chronogr. p. 262. cf. Graeca Eusebii Scalig. p. 57. *Phalces* Sicyonem occupauit, ibid. II, 6. extr. apud Strabon. VIII. extr. ex Ephoro inter conditores ciuitatum Peloponnesi numeratus; memorat ille etiam *Ἀργους δὲ Τήμενον. καὶ περὶ τὴν αὐτὴν Αἰγαῖον καὶ Δηϊφόντην.* in Epi-

tome legitur τῶν δὲ περὶ τὴν Αἴγρον Δηϊφόντης. f. αὐτὴν ἀντιπέραν τῆς Αἰγίνης. Nam τὴν Ἐπιδαυρίαν in ditionem accepit Deiphontes. cf. Pausan. II, 26. p. 170. *Eurypy-lum* ex Stephan. Byz. in Δρυόπη perperam huc aduocat Gale. — §. 4. Apud Pausan. II, 19. 26. p. 170 et c. 28. longe alia sunt: Cifus successit patri, sed omni fere potestate exutus; Deiphontes vero Epidaurum abiit; Hyrnetho in conflictu fratrum et mariti exanimatur: Quae omnia valde accommodata esse debuerunt scenae. *Deiphontes* et ipse erat Herculis abnepos: Pausan. II, 19. §. 5. *Cresphontes* caesus: vid. apud Pausan. IV, 3. p. 285. 286. Fuit Euripidis tragoedia *Cresphontes*, cuius v. fragmenta: argumentum superesse suspicor ap. Hygin. f. 184. Partes in ea praecipuae erant *Meropes*, quae mox memorabitur, quaeque nomen dedit nobilibus nostrae aetatis tragoediis Maffei et Voltarii. §. 6. De *Polyphonte* eadem Hygin. f. 137. τρίτον γὰρ ἔχοντα (e *Cresphonte*) παῖδα, sc. praeter duo a nouo marito occisos, qui et tertium ad caedem quaerebat, *Aepyrum*. §. 7. Telephontem pro eo memorat Hygin. l. c. τῷ ἐκυτῆς πατρὶ. Cypselo, Arcadium regi: vid. Pausan. l. c. IV, 3. p. 286. VIII, 5. p. 608. Non memorat Apollodorus rem, quae περιπέτειαν fabulae constituerat, quod Merope filium necatura erat, quem mariti interfectorem esse putabat. Postea illa, agnito filio, cum ipso caedem Polyphonti parauit: quam in rem Epigramma Cyzic. V. est hand admodum eleganter exaratum.

OBSERVATIONES

AD

APOLLODORI

BIBLIOTHECAM.

AD LIB. III.

CAP. I.

Ab Hercule et Heraclidis ad *mythos Cretenses* progreditur Apollodorus, c. 1. 2. 3. quibus Thebanos *mythos* subiicit. Locum illi habent haud dubie inter antiquissimos, et pro fundo, partim prius rerum memorias a patribus acceptas, partim Phoeniciae religionis vestigia, etli perobscura, partim historias, tandem poemata nonnulla antiqua. Laboratum hinc est in fabulis Creticis cum Argivis et Thebanis aliisque coagmentandis. Inter historicos ex antiquissimis fuit Pherecydes, qui de Cadmo et Europa exposuit; nec Hellanicus eas praeteriit. Memorantur praeterea in his fabulis Antimachus et Anticlides, (Schol. Apollon. II, 178). Poemata fuere plura nomen ab Europa habentia, quae tamen res Boeoticas et Thebanas simul forte complexa sunt: sic Eumeli *Εὐρωπία*, vid. Schol. II. 2, 13c. nescio an idem sit ὁ τὰ ἔπη τὰ εἰς Εὐρώπην περὶ τὰς apud Pausan. IX, 1. p. 721. Stesichori *Εὐρώπεια* non minus Boeotica attigit, quantum ex fragmento inde servato intelligitur. Creticas fabulas pertractauerat Epimenides, cuius poema quater mille versibus complexum erat τὰ περὶ Μίνω καὶ Πάριον θυόε, si modo probum auctorem habuit Laert. I, 112. Scriptores

de Creta recensitos vid. a Meursio in Creta I, 1. *Ἰνάχειον*. vid. sup. II, 1. pr. *διερχόμενοι*. immo vero, *διεξερχόμενοι*. §. 2. *λέλεκται* vid. II, 1, 4 sq. In hac *Agenoris stirpe* exponenda incredibilis est narrationis diuersitas; in qua componenda frustra quis laboret. vid. vel Schol. Apollon. II, 178. III, 1185. Schol. Eurip. Phoen. 5. Afferram ea, quae ad Apollodorum facere possunt. §. 3. *τοὺς προειρημένους* inde a lib. II, 1, 4. §. 4. Danaum et Aegyptum; tum a *Danao* oriundos, in quibus *Persidae*, et ab his *Heraclidae*. Telephassa ap. Steph. Byz. in *Δάρδανος* est *Τηλεφάη*, in *Θάσσος* vero *Τηλέφη*, non bene mutatum ab editore. Etiam apud Schol. Eurip. Phoen. 5. *Τηλέφη τῆς Ἐπιμεδούσης* habetur, sed Phoenici nupta. Pro Telephassa Agenori coniux datur ab aliis Argiope, Nili filia, e qua Cadmum suscepit; primis nuptiis Damno Beli filiam matrimonio habuerat, e qua sustulit Phoenicem, Isaeam et Meliam, illam Aegypto, hanc Danao nuptam: vt ex Pherecyde narrat Schol. Apollon. III, 1185. Argiopem etiam Hygin. f. 178. memorat, vbi vid. Not. Apud Schol. Eurip. Phoen. 5. est Antiope, vitiose, vt ibi docuit Valken. *Europa* Agenoris filia, aliis Phoenicis; ita ipse Homer. II. ξ, 321. et ex eo alii. cf. Schol. II. μ, 397. ex Hesiodo et Bacchylide. Apud Moschum est filia Telephaessae et Phoenicis Idyll. 2, 40. 41. et 7. Memoratur illa in amoribus Iovis iam in Homericis, II. ξ, 321. 322. si modo versus sunt genuini. Nonnulla sunt disputata; a Mezir. ad Ovid. Epp. p. 338 sq. add. Intp. Hygin. f. 178. pr. De *Phoenicis progenie* vid. Schol. Eurip. 5. adde Carmen, Britomartis matrem, de qua vid. Excurs. ad Cirin Virgil. Pro Phoenice aliud Scholion Eurip. l. c. *Φινέα* habet; vitiose vtique; Phineum tamen ad hanc stirpem referri solitum etiam supra vidimus I, 9, 21. pr. et idem constat ex Schol. Apollon. II, 178. At omittit

prorfus Phoenicem Schol. Aeschyl. S. ad Th. 49². §. 4. *Europae raptus* res discrete exposita a multis: inpr. a Moscho 2. pictura est ap. Achill. Tatium. §. 5. Senior utique Sarpedon Homericus. Confundi hic duo Sarpedones, auum cum nepote, iam a viris doctis notatum. Conf. Diodor. V, 79. et ibi Wessel. mihi totus locus ex interpolatione irrepsisse videtur. §. 7. *Thafus*. Neptuni vel Cilicis f. at Cilicis ap. Schol. Eurip. Phoen. 5. Agenoris f. apud Pausan. V, 25. p. 445. et Cadmi frater apud Conon. 37. §. 8. A Cilice Ciliciam dictam repetunt multi, ipse Herodot. VII, 91. Solin. 41. cf. Salmas. ad e. l. p. 543. Saltem Phoenices Ciliciam infedisse inde colligitur. Cadmus in Thracia confedit: cf. inf. c. 4. pr. vnde illustrandum quoque, quod legitur apud Plin. VII, 56. *Auri metalla et conflaturam Cadmus Phoenix ad Pangaeum montem* (inuenit). Eadem Clemens Alex. Strom. I. p. 363. ed. Pott. et ex eo Euseb. P. E. X, 6. — Thason a Phoenicibus conditam, vel ex Herodoto notum esse potest, etsi aliquando a Parisiis colonis nouis frequentata fuit: (quā de re et de ceteris insulis, ad quas Phoenices appulerant, actum in Comment. super Castoris epochis p. 76. cf. Stephan. Byz. in *Θάσος* et ibi Intpp.) v. Conon. 37.

f. 2. *Europam Iupiter Asterioni elocat*. Eadem Schol. Iliad. μ, 397. qui Hesiodum et Bacchylidem auctores edit. Erat autem ille a Deucalione oriundus, Tectami f. ex Crethei (quem I, 9, 11. vidimus) filia, secundum Diodor. IV, 60. Diuersus est Asterius Anactis f. apud Pausan. VII, 2. p. 524 extr. et I, 35. p. 87. quem Comellin. cum altero confundit. Verum et is, de quo nunc agitur, aliis est Minois filius, ut ibid. II, 31. Minois dux copiarum est apud Lycophr. 1301. Tam varie haec seu antiqua fama accepta, seu a priscis auctoribus tradita seu a poetis tractata fuere. Loca sunt apud Meurs. in

Creta III, 2. Nomen ipsum duplici modo efferri solet, *Asterion* et *Asterius*, ut statim s. 3. variare scripturam videbimus; nec refert loca singula adnumerare, v. c. Etymol. M. in *Μίνως*. Syncell. p. 121. τοὺς ἐκ ταύτης παῖδας omisſum τοῦ Διός. Sunt autem illi, Minos, Sarpedon, Rhadamanthus de quibus mox agitur. §. 2. *Mileti* pueri nomen admodum celebratum: vid. Schol. Apollon. I, 186. Alia vid. apud Antonin. Lib. c. 30. ex Nicandro, et ibi Verheyk. Pausan. VII, 2. p. 524. 5. Apud nostrum filius est Apollinis et Areae, Ἀρεῖας τῆς Κλεόχου. Sic et Schol. Apollon. l. c. §. 3. Quod in seqq. plures commemorantur puerorum amores, ad Cretae instituta spectat; nam apud Cretenses amor puerorum honestus habebatur; vid. laud. apud Meurs. III, 13. inpr. Strabon. X. p. 739. extr. Athen. XIII. p. 602. extr. sq. videntur poetae et scriptores ad heroum tempora hoc ipsum transtulisse. A Minoe (cui ceteroqui omnino malam famam adpersam a tragicis Atheniensibus notat Plutarch. Theſ. p. 7. cf. Strabon. X. p. 730. C.). Ganymedem amatum et raptum tradiderant alii apud Athen. XIII. p. 601. F. et Eustath. p. 1205, 1. Schol. apud Valkenar. Diff. de Scholiis p. 136. Hemſterh. ad Lucian. T. I. p. 210. Simili, quo antea diximus, modo multa turpia et flagitiosa deorum facta memorari coepere: etsi enim alia ex antiquis illis physiologorum et theologorum narrationibus profluxere: quamobrem Chrysippus Iouis et Iunonis amores interpretaturus foedissimas libidines sexcentis fere versibus exposuerat: Diog. Laert. VII, 103, alia tamen per poetas et scriptores flagitiosis amoribus nomina et exempla honesta praetexere cupientes inuenta et vulgata sunt; e quo genere est fragmentum Phanoclis a Ruhnkenio illustratum, haud pauca praeterea in fabulis scenicis; quae ab ineptis grammaticis mox in mythologiam fuere illata. Arripere

haec patres Christiani et tanquam in patriis Graecorum religionibus tradi solita exagitant, quae non nisi improbae poetarum licentiae debebantur. Eius generis multa recitantur, etsi pessime corrupta, in Clement Rom. Homil. V, 10, et ibi Coteler. S. Theophil. in Autolyc. p. 276. 303. Clemente Alex. in Arnobio et al. *Sarpedon* Lyciam occupat: vid. Herodot. I, 173. Diodor. V, 79, Strabon. XII. p. 858. et qui ad Herodot. laudantur, ἐπὶ τρεῖς γενεάς ζῆν. fabula haec orta videtur ex confusis auo et nepote Sarpedone, qui bello Troiano interfuit. Discernit vtrumque recte Diodor. l. c. §. 4. Pro Mileto puero alii *Atymnium* causam dissidii inter fratres ediderant. Ἀτυμνίου. verius Ἀτίμωνου, vt docet Salmas. ad Solin. p. 121. Α. Κασσιπέας. est illa Arabi filia, Phoenicis coniux, secundum alios apud Schol. Apollon. II, 178. diuersa a Cephei vxore, Andromedae matre, sup. II, 4, 3, memorata. Apud Eustath. p. 989, l. 34. Cassiopea Europae mater editur; nec video qua fide et auctoritate, καὶ διὰ τοῦτον στασιάζει sc. αὐτὸν, Sarpedonem, πρὸς τοὺς ἀδελφούς. §. 5. τοῖς νησιώταις νομοθετῶν. Rhadamanthum insulas occupasse et seuerere ius dixisse etiam apud Diodor. V, 79, narratum. αὐτῶν Φυγών. vid. sup. II, 4, 11, §. 8, et Obss. ad e. l. μεταλλάξας, absolute, omisso τὸν βίον, vt passim ap. Diodor. et al. §. 6. Minos Cretensis leges scripsit: ἐγραψε νόμους. h. l. leges tulit, condidit; non litteris signavit. *Pasiphae* Solis et *Perseidis* filia; vid. Obs. ad I, 9, 1. §. 6. p. 55. Ea quae nunc subiiciuntur, ad *Minoem II.* prioris nepotem spectant; id quod in oculos incurrit. Apud Diodor. IV, 60, Minos ex Itone, Lyctii filia, Lycallium suscipit, qui succedit et Minoem II. generat. Haec ad temporum rationes propius accedunt. *Creta* Asterii f. Mox c. 3, 1. Creta Deucalionis est filia, Minois neptis. Aliis memoratur Creta nympa. cf. Salmas. ad Solin.

p. 119, 1. Meurs. Creta I, 2. Mox Catrei liberis alium filium Minois e nympha Phronia addit Schol. Theocr. 3, 50. Iasionem a Cerere amatum; at de eo vid. inf. ad III, 12, pr. Pro Acalles Ἀκαλλίδας Minois filiam Pausan. VII, 53. p. 707. memorat; e qua Apollo suscepisse narratur Miletum apud Antonin. Lib. 30. et Cydonem idem seu Mercurius apud Pausan. l. c. Stephan. Byz. in Κυδωνία. et Schol. Apollonii ad IV, 1490. Alius filius Oaxus apud Stephan. Byz. in Ὀαξός. Aliter Acacallidis amores exponuntur apud ipsum Apollon. eod. loco.

f. 3. Ex antiquorum hominum sensu constituta narratio: cum quotiescunque vellent in magna re suscipienda populi studium sibi conciliare, et auctoritatem sibi parare, dicerent se diis auctoribus rem esse aggressos, atque aliquo omine vel ostento id firmarent, quod aut offerret casus, aut, quod ipsi nuntiarent; itaque *signum de caelo* polliciti interdum sunt, ostentum aliquod, quod euenturum esset, rem insolitam, quae mirationem faceret. Minos itaque, sibi regnum a diis destinatum esse professus, ut fidem rei faceret, pronuntiat, euenturum esse ostentum, quod a diis expetierit; instituto itaque sacro, nulla victima adducta, preces facit ad Neptunum, ut ipse victimam mitteret; ecce emergit e mari taurus et adnatat eximiae formae. Tum Minos narratur hac tauri pulchritudine captus aliam victimam mactasse, tauro servato. Quo facto iratus Neptunus tauro furorem iniecit; alia insania, amore tauri, uxorem Minois, Pasiphaen, incendit. Sequentia apud Zenob. IV, 6. occurrunt, et apud Tzetzam Chil. I, 19. v. 473 sq. Non absimilis fabula est de voto eluso in ariete Atrei aureo, v. c. apud Eudoc. p. 77. — §. 3. Θαλασσοκρατήσας δὲ — ὑπῆρξεν. vera haec, sed alieno loco inculcata, ab aliena suspicor manu. Desunt quoque in Zenob. etsi ille alia quoque in

compendium redegit. Nec vero ad antiquiorem spectant, verum ad alterum Minoem: quod iam monitum a viris doctis. vid. Diodor. IV, 60. et ibi Wessell. cf. Meurs. III, 3. Simson. ad a. 2599.

§. 4. *Taurus* hic traditur ab aliis fuisse is, quem Hercules e Creta deportavit sup. II, 5, 7. et Obsl. e quo *Minotaurus*, de quo inf. III, 15, 8. 9. Nota res et illustratione haud digna. cf. Mezir. ad Ovid. Epp. p. 339 sq. Fuere forte quae ad haec spectarent in *Euripidis Cretensibus*, quod ex Schol. ad Aristoph. Ran. 873. colligas. Ortum videtur narratio habuisse ex antiquo aliquo opere, quod Cretae servabatur, quod symbolicum esset, capite taurino homini imposito; qua forma Fluuii interdum exhibentur in numis, vt Achelous, et in numo Metapontinorum Casuentum fl. de quo v. Neumanni Populor. et Regg. num. vet. ined. p. 8 sqq. Alia species est, quae in vrbium Siciliae et Italiae numis occurrit, tauri signum capite humano, Bacchi seu Solis, Ebonis nomine, symbolum a multis habitum, dissentientibus tamen viris doctis, et modo coloniae aut arationis, modo fluuii symbolum in eo agnoscentibus: cf. Not. ad Virgil. Aen. VI, 26.

§. 2. *Daedalus* caede Talo facta, Athenis fugerat, cf. inf. III, 15, 9.

§. 3. *Ἀστέρων*. hic ergo diuersus a superiore illo Asterione seu Asterio. Variat tamen nomen et hic; nam Pausan. II, 31. ὁ Ἀστέρων, ὁ Μίνω, ὃν κατηγωνίσσατο Theseus. Minotauri species h. l. verbis declarata, saepe occurrit, imprimis tamen vid. in Pictur. Herculan. T. I. p. 25.

§. 4. *Labyrinthus*, antrum natium prope Cnossum et meatus subterranei, mox manu humana elaborati, religioni forte consecrati, locum figmentis variis dedere. Nulla eius vestigia supererant iam Diodori aetate, lib. I, 61. seu hominum opera seu terrae motibus et ruinis; etsi meatus et canaliculos subterraneos in Creta superesse re-

centiores testantur: vt Tournefort; de situ tamen dubites, si inspectus tibi fuerit *Savary* T. III, *Lettres sur la Grece*. *πλανῶν τὴν ἑξοδον*, h. e. erat *δυσδιάξοδος*. v. Meurs. *Creta* II, 2. §. 5. *ἐροῦμεν*: inf. III, 15, 7, 8, 9.

CAP. 2.

f. 1. Catrei mors a liberis inferenda per oraculum praedicta et frustra enitata, Egregium tragoediae argumentum, quod tamen a quopiam tractatum haud memini. Ad seqq. conf. Diodor. V, 55. add. Meurs. III, 3. *τὸ Ἀταβύριον ὄρος*. Stephan. Byz. et numi et scriptores scripturam satis firmant. v. Pindar. Ol. 7, 160. c. Schol. Wessell. ad Diodor. l. c. Numi quidem ad Atabyrium montem Siciliae spectant, in quo teste Polybio IX, 27. p. 148. sacrum Iovis fuit, Rhodo haud dubie aduectum. Religio e Phoenice petita videri potest, in qua, vel in Coele Syria, oppidum hoc nomine fuisse e Polybio constat. In eodem Rhodi monte fuere fabulosae boues aeneae, de quibus ex Pindari Schol. et Callimacho Tzetza Chil. IV, 390. cf. Meurs. in Rhodo I, 8. *βωμόν*, in Diodoro est *ιερόν*, quod saltem sequentibus temporibus fuit superstructum.

f. 2. Filias *Aeropen* et *Clymenen* vendit pater, quod eas stupro corruptas esse intellexerat. cf. Mezir. ad Heroid. Ovid. Tom. II. p. 250. Plura de his memorata esse debuerunt in Euripidis *Κρήσσαις*. quod iam Bentley. videbat. v. in Fragment. Eurip. §. 2. *Plisthenis* vero filii fuere Agamemnon et Menelaus, vulgo Atrei habiti; v. Schol. Il. β, 249. Clymenen *Nauplio* nuptam sup. vidimus II, 1, 4. §. 14. vbi in Obss. p. 109. cum *οἱ Τραγῖνοι* memorantur, Euripidis *Κρήσσαις* commemorare et hunc ipsum locum adnotare oblitus sum. Mirum autem, in hunc Nauplium incidisse poetarum ingenia, cui puellas ad vendendum traditas narrarent. Nam etiam Auge ab Aleo

patre Nauplio vt venderet tradita fuit sup. II, 7, 4. §. 3. Οἶκος ex eodem loco scriptum, iam Galeo monente, pro corrupto ὄρκος. §. 5. ὑπὸ χάσματος ἐκρύβη. minus prodigiosum est, quod Diodor. l. c. habet, eum per solitudines errantem moerore esse confectum.

CAP. 3.

I. 1. Apud Diodor. V, 79. *Minois II. filii sunt Deucalion et Molus*; Deucalionis f. *Idomeneus*, Moli *Meriones*. At variarunt haec alii: apud Eustath. p. 314, 7. Ξεῖος δὲ Μηριόνου κατὰ τὴν ἱστορίαν ὁ Ἰδομενεύς. Διὸς γὰρ Μίνως. οὗ καὶ Πασιφάης ὁ Δευκάλίων· οὗ Μόλος καὶ Ἰδομενεύς. Μόλου δὲ Μηριόνης. Saltem inde ab Homero Il. η, 269. 270. in hoc consentiunt scriptores *Moli filium esse Merionem*; sic etiam in epigrammate, quod Diodoro imposuit l. c. Μηριόνης ὁ Μόλου. Laborare itaque verba quae sequuntur: καὶ νόθος καὶ Μῶλος nemo dubitet; saltem debuit esse νόθος ὁ Μόλος. vt video legere Meurs. III, 3. in loco de Deucalione, et Annam Fabri ad Dictyn I, 1. Moli filios video memoratos ab Alcidasante Or. in Palamed. p. 72. nescio quo auctore; narrat enim Menelaum Sparta Cretam abiisse, Paride cum Helena relicto, vt iurgia inter Moli filios orta arbitrio finiret. §. 2. Γλαῦκος δὲ additum vulgo ὁ Μίνως, quod verum quidem, at verba libris absunt. Glaucus, tertius e filiis Minois sup. c. 1, 2. §. 6. De *Glauci et Polyidi* fabulis v. Hygin. f. 136, et ibi laudd. cum Nota Fischeri ad Palaephatum, ineptum hominem, c. 27. quem exscribere Apostol. VI, 32. et Eudocia p. 97. Nostrum exscripsit Schol. Lycophr. 811. Non confundendus hic Glaucus cum altero Glaucō, deo marino: v. Obfl. p. 171. ad quem Glaucus Aeschyli spectavit. Recentiorum de eo commenta nescio vnde attulit Schol. Platon. p. 12. 13. (Ruhnck. p. 196. 197.) Fuere tra-

goediae *Sophoclis Polyidus*, et alter *Polyidus Euripidis*, qui idem sub *Glauci* nomine laudari videtur. v. fragm. Eurip. §. 3. Κούρητες. *Curetes* tanquam μόντεις in fabulam h. l. inducti, haud dubie a senioribus: cum antiquiores fabulae cum ipsis poetis obsoleuissent. cf. sup. Obsf. ad I, 1, 6. p. 7. et Religionum et Sacrorum cum furore peractor. origg. Commentat. Soc. Gotting. T. VIII. p. 6. Prima eorum memoria in fabulis Iouis pueri: hinc in teletas fuere adsumti; at exciderat animis mature antiqua notio quae suberat. Simili modo Dactyli Diodoro sunt γόντες, lib. V, 64. Apud alios est oraculum ab Apolline acceptum. vid. Hygin. f. 136. χρησμός in ipso Schol. Lycophr. l. c. Fateor me acumen responsi, nec satis diserte expositi, non satis assequi: esse in armentis bouem trium colorum; iam eum qui assequi posset, cuinam alii rei monstrum hoc simile esset, et quicum comparari posset, idoneum fore quoque ad inueniendum Glauci corpus, tum vero etiam ad eum vitae restituendum. Ecce inter vates conuocatos fuit Polyidus, Coerani f. qui comparauit bouem triplicis coloris cum frutice, qui trium colorum fructum ferret: Hyginus arborem morum nominat, primum albas, tum rubras, tandem nigras baccas ferentem; in neutro res satis diserte exposita est; nimis tamen breuiter ab Apollodoro. Hyginus haec habet: *Apollo respondit: monstrum vobis natum est: quod si quis soluerit, puerum vobis restituet. Minos, sorte audita, coepit monstrum a suis quaerere; cui dixerunt, natum esse vitulum, qui ter in die colorem mutaret per quaternas horas, primum album, secundo rubeum, deinde nigrum. Polyidus, Argiuius, a Melampode (de quo v. I, 9, 12.) oriundus Pausan. I. 43. p. 104. Coerani filius: vnde Κοιρανίδης Pindar. Ol. 13, 105. vbi a Bellerophonte consultus est. cf. Munker. ad Hygin. f. 251. et ad f. 136. Stemma eius*

tale esse putandum est: Melampus, ex eo Mantius: Od.
 o, 242. ex eo Clitus, ex quo Coeranus, ex quo Polyidus,
 (Κοιρανίδης apud Pindar.) ex quo Euchenor (Il. v, 663.)
 Euchenoris fratrem addit Eustath. p. 953, 35. eumque ad
 Thebas occubuisse. Polyidi patrem edit Aglaum Chri-
 stodorus in Analect. Brunck. Tom. II. p. 466. perperam
 puto, deceptus forte epitheto cum Κολρανον ἀγλαὸν legisset.
 Memorat idem statnam Polyidi p. 457. Apud Homer.
 Il. v, 262. eius vaticinium filio Euchenori datum memo-
 ratur. Idem in Thebaide Πολύειδος occurrebat: vid. ap.
 Athen. XI. pr. et ib. Casaub. Clem. Alex. p. 399 extr. βάρτου
 καρπῶ. necesse adeo hunc tres colores habere, forte quia
 rubet, pallet, nigricat βάρτος, rubus, de quo secundum
 veteres agentem consule Dodonaicum Histor. Stirp. p. 741.
 Apud Hygin. arbori moro est, quod Munker. sagaciter
 in rubi moro mutare malit. Verbo sunt: Polyidus mon-
 strauit, bouem arbori moro similem esse; nam primum
 album est (morum) deinde rubrum, cum permaturuit,
 nigrum. διὰ τινος μαντείας. est apud Hygin. l. c. noctua
 fugans apes a melle; lusu verborum inter γλαῦνα et
 Γλαῦνον facto: Aelian. H. A. V, 2. Aliud augurium ser-
 uatum est in fragm. Eurip. vid. Valkenar. Diatribe p. 201.
 cum aquila marina visa, quae in littore praedam quae-
 rebat, monstrauerat, non in mari, sed in terra pueri
 corpus esse quaerendum. Apud Claudian. de b. Get. 444.
 auium clangore repertum gramine restituit. vt videri
 possint aues Polyidum ad eum locum deduxisse in quo
 corpus reperiabatur. §. 5. Diuersa ratio est ap. Schol.
 Lycophr. vbi Glaucus serpentem prouocare vult vt se
 interimat: Θέλων ἀγριῶσαι τὸν δράκοντα, ὅπως ἀναίρεθῇ
 ὑπ' αὐτοῦ, βελὼν τυχαίως ἀνεῖλεν αὐτόν. Alio modo or-
 nata narratio de Aesculapio serpentem feriente, apud
 Hygin. P. A. II, 14. extr. §. 6. Ab Aesculapio Glaucum

in vitam restitutum tradiderant alii: vt inf. III, 10, 3. extr. Schol. Pindar. P. 3, 96. cf. Hygin. f. 49. vbi Intpp. Astron. Poet. II, 14. extr.

1. 2. Glaucum artem vaticinandi docere coactus Polyidus, per fraudem iterum adimit. *κλεῦει εἰς στόμα ἐπιπύσαι* vel *ἐμπύσαι*. Visum ergo, reddi diuinam vim alteri, spiritu in eius os reddito, seu afflatu. Alio commento non quidem artem vaticinandi eripit Cassandrae Apollo, sed dum in os inspuat, fidem vaticinanti habendam aufert. Ceterum prorsus diuersa sunt, quae in fabula illa inter Mathematicos vulgata *cubi duplicati*, memorantur de sepulcro a Minoe filio Glaucō exstructo: cum architectus pollicitus esset monumentum centum quaquauerfus pedum, respondisse Minoem: pro regiis opibus opus nimis exiguum fore, duplicato cubo id exstrui se velle: *Μικρόν γ' ἔλεξας βασιλικοῦ σηκὸν τάφου. Διπλάσιος ἔστω, τοῦ κύβου δὲ μὴ σφαλῆς*. quos versus Euripideos esse sollertia Valkenarii perspexit l. c. Diatr. p. 203. Idem mox problema propositum apud Delios: cf. Spanhem. ad Callim. in Del. 321. Sed de ipsa re habetur Eratosthenis epistola ad Ptolemaeum cum poematio, Eratosth. fragm. ad calc. Arati a Io. Fello editis (Oxon. 1672. p. 33.) ex Eutocio ad Archim. de Sphaera et Cylindro lib. II. p. 20. Poematium emendatius editum extat in Brunckii Analect. Tom. I. p. 478. Nec praeteriit illud Meursii diligentia in Creta III, 3. at ex disciplinae geometricae principiis illustrauit Montucla (*Hist. des Mathematiques* T. I. p. 168 sqq.) et, quem dudum eadem tradidisse amicissimus Kaestnerus, lectionis copia et varietate inter mathematicos facile princeps, me docuit, *Sturmius* in Archimede germanice verso Norimb. 1970. fol. p. 102 sqq. Attigit haec Nic. Theod. Reimer, qui nuper subtiliter et docte exposuit *Historiam problematis de cubi duplicatione* Gotting. (1798. 8.) p. 18. 19.

CAP. 4.

Sequuntur *fabulae Thebaeae*; in his Bacchus, Niobe, Oedipus, bellum ad Thebas et bellum Epigonorum, fata Alcmaeonis: c. 4. 5. 6. 7. Praeter Pherecydem et Hellanicum (qui ἐν Φορωνίδι eas attigerat sec. Schol. Apollon. III, 1177. ἐν Βοιωτιακοῖς ait Schol. II. β, 494.) fabulas persequutus erat Lyfimachus, cuius erant τὰ Θηβαϊκὰ Παράδοξα, vel simpliciter τὰ Θηβαϊκὰ, (de quibus cf. Valkenar. ad Eurip. Phoeniss. p. 603. librum XIII. laudat Schol. Sophocl. Oed. Col. 632). Obscuriores sunt alii, Lycus περὶ Θηβῶν: apud Schol. Lycophr. 1206. ex Schol. Hesiodi laudatus inf. ad III, 5, 8. §. 2. (vix pro eodem habendus cum patre Lycophronis apud Svidam), Timagoras, ἐν Θηβαϊκοῖς: Schol. Eurip. Phoen. 162. 674. vbi et Androtion, rerum Atticarum scriptor, memoratur; plures alii possunt passim enotari, v. c. e Stephano, Plutarcho de Flumin. et al. Bellum Thebanum inprimis celebratum erat Thebaide Antimachi, de qua docte egit *Schellenberg* in Commentatione sua, vbi et p. 25 sq. alios scriptores rerum Thebanarum excitauit, qua antiquior alia fuit Thebais κυλικὴ dicta, v. c. Athen. XI, 3. p. 465. F. vt et Epigonorum profectio, Homero a nonnullis tributa, vt Pausan. IX, 8. p. 729. docet. Recepit hinc fabulas Thebanas in κύκλον ἱστορικὸν Dionysius Milesius (de quo vid. Wessel. ad Diodor. T. I. p. 220). Fuit etiam Minyas inter ἔπη antiqua, memorata Pausaniae, quae ad Orchomenum spectare debuit. Inprimis vero tragicorum ingeniis ornatae et variatae sunt Thebanorum fabulae: e quo genere potiores ad nos peruenere Aeschyli, Sophoclis et Euripidis.

Boeotorum fabulas Apollodorus non attigit; fuere quoque illae paucae et obscurae. Boeotum illae celebrabant primum auctorem, eiusque genus ab Aeolo ducebant;

idque merito, quia primi Hellenum inter barbaros confederant Aeoles. Boeotum tamen alii Itoni filium, Amphictyonis nepotem prodiderant: ap. Pausan. IX, 1. cf. Schol. Il. β , 494. alii Neptuni et Arnes filium; Arne autem Aeoli filia. Aliis, re in scenam deducta, Boeotus et Aeolus fuere Neptuni filii ex Melanippe Aeoli, seu secundum alios, ex Desmontis filia. Pueri proiecti feris, mater excaecata; at ii sublatis et educati a Metaponto, argumentum fecere fabulae Melanippes, enarratum ab Hygino fab. 186. Fuit Melanippe Euripidis; conuersa vel reddita ab Attio. Ad eandem spectat Epigr. Cyzic. 16.

f. 1. Repetit verba, quae sequuntur, Schol. ad Il. β , 494. vbi in f. subiicitur: *ιστορεῖ Ἑλλάνικος ἐν Βοιωτικοῖς, καὶ Απολλόδωρος ἐν τῷ γ'.* (mutatum temere in Barnes. edit. in B β λ. γ'. κεφ. δ'.) conf. virum doct. Sturz. in Fragment. Hellenici p. 65 sq. Quod cum Telephassa in Thracia confederat Cadmus, supra narratum, c. 1, 1. §. 7. Oraculum, quod Cadmus accepit, integrum extat in Schol. Aristoph. Ran. 1256. et 115. et in Schol. Eurip. Phoen. 641. vbi consulenda Valkenarii nota. Cadmum consule ad regnum sibi in Europa parandum missum esse tradit Canon c. 37. *ἀρχὴν μὲν ἰδίαν ἐν Εὐρώπῃ μηχανώμενον πλάττεσθαι, ἀδελφῆς ἡρπασμένης ποιεῖσθαι ζήτησιν.* §. 3. Ἀθηνᾶ, in oraculo est, Telluri. Erat Minervae nomen Ὀυγα, frequentatum quoque Laconibus, etiam Ὀγα, quod Aegyptium esse ait Schol. Aeschyli S. ad Th. 492. at Phoenicium Schol. ad Eurip. Phoen. 1068. Sed de voc. hoc multa disputata sunt a viris doctis: v. Valken. ad Phoen. p. 725. Intpp. ad Hesych. T. II. p. 713. ad Aeschyl. S. ad Th. 166. adde Fourmont Mem. de l'Acad. des Inscrip. T. XV. p. 395 sq. pl. 2. *Sammlung antiquarischer Aufsätze* p. 91. 92. *ἀπὸ τῆς Ἀρείας κρήνης. Ἀρητιᾶς κρήνη* apud Apollon. III, 1179. etiam ap. Schol. Homer. l. c. cf. Valken.

ad Phoen. p. 684. Castalium fontem Hygin. f. 178. memorat parum scite. De *dracone* qui egerint, vid. apud Munker. ad Hygin. f. 6. ἐξ Ἀρεως, καὶ Τιλφώσης Ἐρινύος addit Schol. Sophocl. Antig. 128. cf. Valken. l. c. p. 253. qui in h. l. mihi in multis otium fecit. §. 4. τῆς Ἀθηνᾶς ὑποθεμένης. vid. ibid. p. 255. Pars dentium ad Aeeten peruenit: sup. I, 9, 23. §. 5. vbi v. Obfl. Σπαρτούς. ex etymo fabula nata, vt plura in fabulis Boeoticis: id quod huic mythorum generi tanquam proprium est. Iidem γηγενεῖς. §. 6. Φερεκύδης δέ. verba Pherecydis v. ap. Schol. Apollon. III, 1185. et cf. Sturz. in Fragment. Eundem sequitur Euripides Phoen. 666. At Schol. ad eum versum inuerse rem narrat, ὁ μὲν Ἑλλάνικος λίθῳ φησὶν ἀναιρεθῆναι τὸν δράκοντα, ὁ δὲ Φερεκύδης εἶπει. permutatis Pherecydis et Hellanici nominibus. vid. Sturz. fragm. p. 106. cf. Hygin. f. 178. §. 7. πέντε quinque Sparti, ad quos totidem familiae Thebanae genus referebant: Nomina sunt quoque apud Schol. Eurip. Phoen. 949. et 674. vid. Fragm. Hellanici p. 104, 5. cf. Munker. ad Hygin. f. 178. Pausan. IX, 5. qui Πέλωρον habet cum Schol. Pindar. Isthm. I, 41. Cum his, qui Phoeniciae forte originis fuere, veteres incolae barbari Hyantes, Temices, Aones, Leleges, coaluere. vid. Strabon. IX. p. 615. (401.) cumque iis condidit Cadmus Cadmeam, acropolin, cui accessere postea Thebae.

§. 2. Mira sunt quae sequuntur. Non quidem illud, quod pro caede facta Cadmus exulat et seruit: nam hoc in multis fabulis ex heroica vita occurrit: cf. sup. de Hercule ad II, 4, 12. §. 1. de Apolline propter Cyclopes caecos seruiente apud Admetum I, 9, 15. III, 10, 4. — §. 2. Nuptiae hae Cadmi et Harmoniae nobile argumentum in antiquis fabulis: de quo praeclarus locus Pindar. P. 3, 163 sq. Eurip. Phoeniss. 829 sq. Theogn. 15 - 18. vbi

et versus e carmine Musarum recitatur: ὅτι καλὸν, φίλον ἐστὶ. τὸ δ' οὐ καλὸν οὐ φίλον ἐστὶ. ad quem respicit quoque Eurip. Bacchis 879. videntur quoque eo respicere argutiae in Platonis Lyfide p. 212 sq. fuisse suo more Nonnus V, 125 sq. cf. Pausan. IX, 5. Diodor. V, 49. De Harmoniae parentibus vid. Eustath. ad Perieg. 391. Munker. ad Hygin. f. 6. §. 3. Peplum et monile erant ἔδνα, quibus Cadmus eam sibi paravit: Ἡφαιστότευκτον vid. sup. ad I, 4, 3. §. 4. Monile est, quo inf. c. 6, 2. Eriphylen, mox Alcmaeonis coniugem, corrumpi videbimus c. 7, 5. 6. cf. Wessel. ad Diodor. IV, 65. l. 62. V, 49. Alii illud a Venere, alii a Minerva dono datum aiunt. §. 4. De *Aristaeo* nihil praeterea addi miror; nisi forte plura narrata fuere in iis quae periere. Fuit magnum eius nomen inter deos νομῆες et agrestes, mellificii inprimis inuento. vid. Apollon. II, 508 sq. Pindar. P. 9, 105 sq. Diodor. IV, 81. Ceterum bonam eorum, quae hic sequuntur, partem recitari video in veteris tabulae fragmento, quod vulgavit Montfauc. Supplem. T. IV. t. 38. descriptum ex apographo a Blanchinip accepto: erant duo fragmenta tabulae alicuius Iliacae, cuius modi est ea, quam Fabrettus edidit; in alterius aduersa, est fragmentum fabularum Thebanarum hoc: Κάδμος ἐξ Ἀρμονίας, θυγατὸς Ἀρεως καὶ Ἀφροδίτης, γεννᾷ κόρας δ', Ἰνώ, Ἀγαύην, Αὐτονόην, Σεμέλην, υἱὸν δὲ Πολύδωρον. Ἀρισταίου δὲ καὶ Αὐτονόης Ἀκταίων. Ἀθάμαντος δὲ καὶ Ἰνοῦς Λέαρχος καὶ Μελικέρτης. Ἐχέϊονος δὲ Σπάρτου καὶ Ἀγαύης γεννᾷται Πειθεύς. Ζεὺς Σεμέλην πλησιάζας, καὶ κερυνώσας αὐτήν, ἀνελόμενος τὸν Διόνυτον, καὶ ἐγράψας (ἐνράψας) εἰς τὸν μηρὸν, ὅστερον δίδωσι Ἰνώ τρέφειν. Ἦρας Ἀργείας-ἱέρεια Εὐρύ... Repetitum hoc videbis in Maffei Museo Veronenfi p. 469. Agebant, puto, ea, quae inde periere, de Eurydice, Lacedaemonis filia, Acrisii vxore, Danaes matre: vid. sup. II, 2, 1. §. 4. Po-

fueraſt illa ſpartae templo Iunonis Arginae: Pauſan. III, 13. p. 239. cuius forte ſacerdos et ipſa fuit. Appoſui haec quomodo ea reſtituenda eſſe arbitror. Vidi poſt haec in fragmento marmoris in Muſeo Borgiano Velitris aſſeruato, ſimili opere, quo tabula Iliaca, cum paruis anaglyphis elaborato, quod Heeren noſter Romae 1786. vulgavit, eadem verba paucis mutatis: vt appareat, Apollodori libellum vulgari aliquando uſu tritum et pro fabularum fundo habitum eſſe.

f. 3. De *Semele* omnia vulgata vel ex Ovid. Met. III, 260 ſq. Luciano D. D. 9. Hygin. f. 179. Diodor. III, 63. IV, 2. Eudoc. p. 118. et iterum p. 373. Licebit ideo otio parcere. Vellem ad antiquiores auctores nos redire poſſe. Enimvero nullum eſt mythorum genus, in quo, quae antiquior facies et habitus fuerit, difficilius ſit ad expediendum quam fabulae Bacchicae, quae ex tam variis fontibus fluxere, inprimis ex barbaris religionibus et ex pluribus teletis.

§. 3. ἑξαμηνιαῖον βρέφος. numerum menſium variant poetae: vid. Hemſterh. ad Luc. p. 228. T. I. ἐνέβραψε τῷ μηρῷ, femori: quod Oriens forte extulerat, lumbis; ſolito more loquendi, e lumbis patris aliquem prodiſſe. Nam vt dixi, multa ex Oriente Dionyſiacis ineſſe videntur. Singulare ſui generis opus extat, Patera Etruſca, quae nunc ipſum partum Bacchi exhibet, ex initiis, vt probabile ſit, petitum; vulgata ea iam a Dempſtero, exhibita et enarrata a Lanſio *Saggio della L. Etr.* Tom. II. p. 195.

§. 5. πρὸς Ἰνῶ καὶ Μελινέρτην. vid. ſup. I, 9, 2. Obſſ. p. 56. erat illa matertera Bacchi. — τρέφειν ὡς κόρην. habet et Schol. Lycophr. 22. ex h. l. Ceterum fuit Aeſchyli *Semele*; Iſo Sophoclis et Euripidis.

§. 6. Λέαρχον ἀπέκτεινε. vid. ſup. I, 9, 2. et Obſſ. Ad ſeqq. conf. Schol. Lycophr. 229. μετὰ νεκροῦ. modo cum viuo, modo cum puero exanimato deſiluiſſe

narratur: v. c. Eurip. Med. 1282. (1295.) cum Schol. Philostr. Imagg. II, 16. Praecipitavit autem se e petra *Moluride*: de qua vid. Hemsterh. ad Lucian. l. c. Tom. I. p. 307. erat ea Isthmi, in finibus Megaridis, pars petrae Geraniae. §. 8. *Isthmia* super *Melicerta* a *Sisypho* instituta: nota res. vid. Argum. Isthm. Pindar. Corfin. Diff. Agon. et vel Simson. 264. Erat autem Sisyphus Athamantis frater, eoque Melicertae patrius: sup. I, 7, 3. §. 4. §. 9. An ab aliis in hoedum mutatus puer Bacchus tradatur, non memini. Ceterum *Nysam Asiae* hic memoratam habemus, satis late declaratam; nisi dicas Asiam proprie dictam in Lydiae finibus esse intelligendam. Ita e Tmolo Bacchae Thebas deductae sunt apud Eurip. in Bacchis. Νύσαν τῆς Ἀρχβλας habent alii, ipse Diodor. III, 63. translatum quoque ad Osiridem lib. I, 15. ubi vid. Wessel. at IV, 1. μεταξὺ Φοινίκης καὶ Νεῖλου, ex Hymno Homérico in Bacchum; ut taceam *Nysam Thraciae*, ac *Nysam Indiae*, ab aliis memorari. Vulgata res est, plures in fabulis ferri montes vrbesque huius nominis, et referri modo ad hunc modo ad illum Bacchi res: vid. vel Stephan. Byz. h. v. Schol. Il. 2, 133. sed Homerus de *Nysa Thraciae* agit. Scilicet cum poetis ad Orgia Bacchi diuersis in locis enarranda opus esset monte, in quo illa agerentur, *Nysam* ubique intulere. *Nymphae Nyxides* hinc passim occurrunt, etiam ap. Ovid. Met. III, 314. Eaedem *Nymphae Dodonides* appellatae à Pherecyde, non modo apud Hygin. P. A. II, 21. quem Hemsterh. adhibet testem ad Lucian. p. 312. sed inpr. ap. Schol. Iliad, σ, 486. Φερειύδης δὲ τὰς Ἰάδας Δωδωνίδας Νύμφας Φησὶν εἶναι, καὶ Διονύσου τροφούς. videtur ille relegasse fabulam in Epirum; forte quod ab aliis illae pro Iouis nutricibus habitae erant: conf. Schol. Il. σ, 485. Hygin. f. 182. cum Munkero qui et locum Etymol. M. memorat, ad f. 192.

Fastidiosa enim de his Bacchi nutricibus, *μυθευμάτων* copia suppetit. add. Valkenar. ad Ammon. p. 208. Fuit quoque drama Aeschyli: *Διονύσου τροφός*.

§. 4. De *Actaeonis* fato ex Ovid. Met. III, 139 sq. omnia sunt nota; add. Hygin. f. 180. 181. et ibi Not. ex veteribus inpr. Eurip. Bacch. 335 sqq. Callim. L. P. 108 sq. Nonnus ad fastidium vsque fabulam persequutus est Dionys. V, 287 sq. *παρὰ Χείρωνι*. Apud poetas nullus fere est ex heroibus insignioribus, qui non ex Chironis disciplina et institutione prodierit: ita Iason apud Pindar. Achilles inf. III, 16, 6. cf. Xenophon. de Venat. pr. §. 2. *ὥς μὲν οὖν Ἀκουσίλαος*. hoc idem ex Stesichoro Pausan. IX, 2. memorat; alias causas Diodor. IV, 81. inter quas ea, quod Dianae se venatione antetulerat, etiam in Eurip. Bacch. 339. legitur. Vulgarem narrationem Callimachus exposuit. §. 4. Vnde hoc de simulacro Actaeonis canibus proposito, ut herum adhuc superstitem esse sibi persuaderent, Apollodorus petierit, non reperiō.

In sq. §. 5. 6. *τὰ ὀνόματα Ἀκταίονος κυνῶν* sq. erunt qui vereantur, ne mihi nimium in his arrogauerim. Eieci totum locum, tanquam male ex variis in marginem adscriptis confectum. Solet sane noster auctor nomina obscura satis cumulare, ut in Danaï et Aegypti progenie, tum in Thespiadibus et Thespiadis factum: nec tamen metricè ea adscribit. Tum autem ex pluribus poetarum locis hi versus confarcinati sunt, peius etiam a librario habitū: sunt enim omnia in iis corruptissima: quibus adhaerescere si vellem, otii male collocati reus iure agerer. Etiam in Hygino f. 181. canum nomina enumerantur, multo magis corrupta; diuersa fere ab Ouidio. Fuere etiam ab Aeschylo tradita (in Pentheo forte, vel in Lycurgo) sed pauca, ut primitus pleraque, et tantum quatuor numero, apud Polluc. V, 47. Locum

exscripsit Eudoc. p. 96. Alia et vsu frequentata canum nomina disces e Xenophonte de Venat. 7, 2.

CAP. 5.

De *Dionysio*. Nulla facile fabularum pars tam miris modis turbata est quam Dionysi: tam multa in vnum nomen fuere cumulata: quo non animaduerso, plerique ad vnam originem, modo hanc modo illam, omnes Bacchicas narrationes et religiones referre voluere. Percipit iam in hoc Herodotus, qui cum nonnulla videret Aegyptiis ritibus haud dissimilia, Melampodem ab iis Baccho religiones didicisse crederet, lib. II, 49. etsi ipse mox eas per Phoenices, scilicet ab Aegyptiis acceptas, a Cadmo in Graeciam perlatas profiteretur. Primam notionem fuisse symbolicam et ex Oriente profectam, nemo dubitet; satis quoque constat naturam eiusque vim generandi ab initio fuisse declaratam notione in personam seu deum conuersa; successit vitae, hominum rerumque cultu emendatae, notio, adhaesitque ea inprimis vino, cum multis in locis a vitium cultura melioris vitae initia processissent, quae aliis in terris frugum cura attulerat; itaque utrique numini, et Cereris et Bacchi, humanitatis cultus assignari coepit, cum eundem a soli agrique cultu profectum esse constaret. In festis Bacchicis, quae in teletas et arcana sacra abierant, hic a siluestri feraque vita ad mitiorem melioremque vitam transitus symbolice adumbrari coepit; mox, rerum notionibus obscuratis, vani ritus cessere in furores. Fuere haec sacra non vnius generis, loci et temporis: omnia sensim inter se commixta; ita in vnam fabulam transiere diuersissimae res a Phoenicibus, Aegyptiis, Thracibus, ex theogeniis, orgiis, et teletis Orphicis, petitae; nam et in his fabulae antiquitus a ceteris recedentes fuere. Omnia

tandem congesta in Bacchum Thebanum, qui proprie inter heroes erat; quibus de causis, quibusue modis id factum sit, non satis constat; nisi forte orgia Thebanatrieterica, quae aliquando summam celebritatem habuerunt, locum rei praebuere. Substitit Dionysi notio, modo in hilaritate ex vino, modo in mollitie ex festis epulisque; et hinc natus est Dionysus intonsus, formosus, et reliqua. Alia addidere Dionysia Athenis celebrata, et actae in iis fabulae tragicae cum choris; ita tandem in Apollinis et Musarum consortium receptus est Dionysus. Haec forte sunt, quae de toto hoc genere probabiliter dici possunt. Apud nostrum fabulae Bacchi Thebani, admixtis haud paucis aliis, exponuntur. Sunt eadem fere apud Schol. II, §, 130. vbi sub fin. praeter Cyclicos Eumelus *ὁ τὴν Εὐρωπαϊαν πεποιηκώς* laudatur. Multas accessiones et varietates mythi hi accepisse videntur per choros et per Dithyrambos; alias ex dramatibus satyricis et tragicis; e quibus nonnulla sunt ap. Hygin. f. 129-134. In historicas narrationes versae fuere ab iis quos Diodor. III, 62 sqq. male sequitur; add. Syncell. p. 129 extr. et sqq. Bene de litteris his mereret, magnamque gratiam iniret, qui ex Nonni Dionysiaceis saniora, omissis hominis ineptiis, colligeret et in vnum corpus colligeret.

f. 1. Baccho furor a Iunone immissus; vnde Eurip. Cyclop. pr. *πρῶτον μὲν, ἥντι' ἐμμανὴς Ἥρας ὕπο, Νύμφας ὀρέας ἐκλιπὼν ὧχου τροφούς*. Iunonis odium in Bacchum ex theogoniis ductum videtur, in quibus illa symbolicam notionem declarabat. §. 2. *Proteus*, cum semel is ab Homero in Aegypto fuisset collocatus, a poetis adoptatus videtur, quoties Aegypti rex erat aduocandus: ita in fabula Helenae apud Euripidem: idque eo magis, quod idem nomen in regum recensum intulerant Graeci; Herodot. II, 112. §. 3. Ad haec de accessu ad Cybelen

v. inpr. chorum in Eurip. Bacch. 64 sqq. (vbi v. 73 sqq. ω $\mu\acute{\alpha}\lambda\lambda\alpha$ duo membra habent: priora: $\beta\alpha\kappa\chi\acute{\epsilon}\upsilon\omega\upsilon$ et $\tau\acute{\alpha}\tau\epsilon$ — $\theta\epsilon\mu\iota\sigma\tau\epsilon\acute{\upsilon}\omega\upsilon$ ad Cybeles teletas spectant; sequentia ad Bacchi, nec in vnum sunt miscenda). Ibidem Bacchus cum Bacchis per Lydiam vagatus adiit Thraciam et Boeotiam. Petendum hoc a sacris vtriusque seu confusis seu propter ritus et furores inter se cognatis. Traditum quoque fuit, a Rhea Bacchum nutritum; ap. Steph. Byz. in Μίστρυρα . Lucem affundes hinc ei, quod in pompa Alexandrina ap. Athenaeum V. p. 201. C. Bacchus exhibitus ad aram Rheae confugiens; scilicet infectante Iunone. De hac profectione in Indiam variae fabulae olim fuere; extitere quoque Dionysii alicuius Βασταρινά , e quibus forte a Nonno mutuata in Dionysiacis supersunt. Partem forte fabularum suppeditarunt similes fabulae per Asiam propagatae; latius autem nomen Indiae in mythicis regnat et de Asia omni remotiore. Exornata res inde ab Alexandri expeditione ad Indum; qua de re v. vel Strabon. XV. p. 1037 sqq. Columnas quoque et alia Bacchi monumenta narrarunt. §. 4. De *Lycurgo* memoravit iam Homer. II. 2, 130 sqq. sed ibi ille excaecatur. Alii variis modis extulere et ornauere: v. Schol. ad e. l. vbi Eumeli Εὐρωπία laudatur, Intpp. ad Hygin. f. 132. et Meziriac. T. I. p. 16; sq. tum Intpp. Propert. III, 15, 23. Mitscherl. ad Horat. II, 29, 16. Fuit Aeschyli fabula *Lycurgus*. In Schol. Homer. est $\mu\acute{\upsilon}\omega\pi\iota \acute{\alpha}\pi\epsilon\lambda\acute{\alpha}\nu\epsilon\iota \tau\eta\varsigma \gamma\eta\varsigma$. in Homero ipso βουπλῆγι fuga Bacchi ad Thetidem iam ab Homero l. c. memorata; dedit huic pro munere aureum vasculum, quo postea Achilles ossa sunt condita: vid. Od. ω, 74. cf. Schol. Lycophr. 273. §. 6. $\Delta\rho\acute{\upsilon}\alpha\nu\tau\alpha \tau\acute{\omicron}\nu \pi\alpha\acute{\iota}\delta\alpha$, ergo ani nomen habuit; alibi non memini occurrere. §. 7. Lycurgi mors diuersis modis narrata. Proxime ad nostrum Hygin. f. 132. vbi eum Liber pantheris obiecit.

Apud Sophocl. Antig. 968 sq. antro inclusus interiit, cf. ibi Schol.

f. 2. *Pentheï fatum*, notum et hoc satis ex Ovid. Metamorph. vid. ad Hygin. f. 184. Sed adeundae sunt Euripidis Bacchae. Fuit quoque Aeschyli Pentheus. §. 3. αἱ δὲ ἐν τοῖς ὄρεσιν, vna cum Proeti filiabus; narrata res sup. II, 2, 2. §. 2. v. Obfl. p. 110.

f. 3. *Bacchus praedones in delphines mutat*. Satis nota et haec ex Ovid. Met. III, 582 sq. Hygin. f. 134. Tu vero adi Hymnum Homer. in Bacchum. Superest praeclarum Anaglyphum Athenis in Zoophoro monumenti choragici Lycratis (*Stuart Antiquities of Athens* c. 4. *Le Roi Ruines de la Grece* t. 10. 34). Etiam hos praedones in Bacchum immiserat, vt eum in longinquas terras auectum venderent, Eurip. Cycl. 11. §. 1. εἰς Νάξον tum Diam dictam: Nota res vel ex Odyss. λ, 324. et Schol. Intpp. Ovid. Met. III, 597. 690. Koppiers Obfl. p. 104. Τυρρηνῶν non de Etruscis cogitandum, vt multi faciunt etiam ex veteribus; sed sunt Tyrreni ex Pelasgis. (Egi de his in Comment. de Castoris Epochis, Nov. Comment. Soc. Gott. T. I. p. 80 sq. III. p. 38.) εἰς Ἀσίαν int. Asiam proprie dictam, Lydiae partem, vnde et hos Tyrrenos venisse alii poetae asserunt. cf. ad Ovid. l. c. Met. III, 576. §. 3. Quod matrem *Thyonen* in caelum ex inferis ducit Bacchus, narratum quoque apud Diodor. IV, 25. extr. et III, 62. vtroque loco cf. Wessel. cf. Epigram. Cyzic. 1. Eo alludit Horat. II, 19, 29. *Te vidit infans Cerberus* vbi vid. Mitscherlich. Troezenii monstrabant locum, vbi ex inferis prodierat: Pausan. II, 31. pr. et Argini. ibid. II, 37. extr. Κάδορον Bacchi nuper docte illustravit Böttiger.

f. 4. *Secessus Cadmi in Illyricum*, vbi cum Harmonia in serpentem mutatur: notus vel ex Ovid. Met. IV, 563 sq.

at v. Apollon. IV, 517 fq. add. Strabon. I. p. 78. et versus Callimachi ibi laudatos (in fragm. Callimach. CIV.) Perieget. 390 fq. et ibi Eustath. add. Bacchas Eurip. sub f. v. 1320 fq. qui locus vtinam integer esset. Indictus ibi discessus in Illyricum in poenam contemptus sui a Baccho. Ab Amphione et Zetho eiectus fertur apud Syncell. p. 157. Famam veterem fuisse necesse est, qua acceptum erat, Cadmum in Illyricum profectum inter Encheleas confedis-
 disse: cf. Strabon. VII. p. 503. A. (326.) vbi posteri Cadmi-
 iis regnasse narrantur. vnde et h. l. filius Illyrius ei nasci-
 tur. Male codd. Ἀρχέλαος. Curru anguibus iuncto in
 Elysiū abducti sunt ap. Schof. Pindari P. 3, 153. Fuere
 et de eius sepulcro fabulae: v. c. e Dionysio apud Tzetz.
 Chil. IV, 395 fqq.

§. 5. Paulo obscurior narratio, quae sequitur, de *Polydoro* et *Labdaco*, eius filio; *Nycteo* et eius fratre *Lyco*:
 cf. Pausan. IX, 5. p. 720. et lib. II, 6. p. 124. *Chthonius*
 vnus ex Spartiis sup. III, 4, 1. §. 7. ex eo natus *Nycteus*
 cum *Lyco*. Diuerfos auctores sequutus inf. III, 10, 1. §. 4.
Hyriei et *Cloniae* progeniem eos edit, vnde Palmerius
 suspicabatur fuisse hoc quoque loco Νυκτέως, τοῦ Κλονίας,
 θυγατέρα. etsi hoc vix admittam, tamen τοῦ Χθονίου non
 tam ad reconditam fabulam, quam ad indocti librarii
 alieno loco ex margine hoc adsciscentis oscitantiam refe-
 rendum esse arbitror. Potuit χθόνιος generali notione ab
 aliquo appositum esse: nam Sparti omnino χθόνιοι. ita
 Ἐχλων ὁ χθόνιος apud Eurip. Bacch. 541. et paullo ante
 τὸ χθόνιον γένος. αὐτός ἀπώλετο μετὰ Πενθέα. esset, post
Pentheum. Deficit nos historica fides melior. Alioqui
 desiderabam σὺν Πενθέϊ. μετὰ Πενθέως. nam et ipse *Lab-*
dacus Bacchi orgia haud probauerat. κατὰ Πενθέα otiosum
 esset. §. 2. *Lycus* regnum Thebarum arripit *Labdaco*
 mortuo et *Laio* puero annuo relicto. Apud Pausan. l. c.

p. 720. Nycteus tutelam Laii fufcipit. Si ea, quae fequuntur, fatis aflequor, res ita fe habuit: Par illud fratrum, Nycteus et Lycus, Thebas venit; Penthei beneficio ciuitate donatur. Lycus autem polemarchus conftitutus regnum occupat, Laius pofthabito, qui, ab Amphione et Zetho Thebis cedere coactus, in Peloponnefo apud Pelopem exulat. Narrata et difpofita haec fuere pluribus modis in tragoediis: apertum enim eft, in feqq. tragoediarum fere argumenta apponi. §. 3. ἀμφότεροι δὲ ſc. Nycteus et Lycus. ἀπὸ Εὐβοίας, ἐπεὶ Φλεγύαν ἀπέκτειναν. Atqui hic eft notus Orchomeni rex, qui in ipſa Boeotia vixit, non in Euboea. Phlegyas condidit urbem Phlegyam, et auctor fuit Phlegyarum, qui mox praedationibus finitimorum, tandemque templi Delphici, infamiam nominis fui contraxere. vid. Paufan. IX, 36. Inter eos, quos depraedati ſunt, fuere etiam Thebani; itaque Thebas aduerfus eos muniſſe muro narratur Amphion; vid. quae ex Pherecyde repetunt Schol. Il. v, 302. Od. λ, 263. Schol. Apollon. I, 735. (ex quo Eudoc. p. 19. in qua et repetitum βχιλεύοντι Κάδμῳ, male interpoſitum ab interpolatore, abſunt quoque verba a Mſ. bibl. Reg. Pariſ. etſi et in hoc locus truncatus eſt). Non dubito verba ἀπὸ Εὐβοίας eſſe tollenda, tanquam aliena manu illata. Συρίαν κατῴκουν legebatur; peſſima deprauatio pro Ὑρίαν, quod animaduerſum quoque Miſcherlichio noſtro, Epift. p. 30. fuit enim Hyria oppidum Boeotiae haud longe ab Aulide, iam Homero memoratum Il. β, 496. vbi vid. Schol. et Strabo IX. p. 620 A. vixit ibi Hyrieus, quem inf. c. 10, 1. noſter edidit ex alio auctore patrem Nyctei et Lyci, et in eadem Hyria nata et educata erat Antiope quod ex Heſiodeo verſu docebat Ruhnken. Ep. crit. p. 109. Exciſſiſſe tamen vel ſic videntur aliquot verba poſt Ὑρίαν κατῴκουν, καὶ ἐκεῖθεν ἐλθόντες εἰς Θήβας, διὰ τὴν πρὸς Παν-

Ἰὲς οἰκειότῃτα ἐγεγόνεισαν πολῖται. nam rerum ordo hic esse videtur: fratres hi duo, caede facta Phlegyae, exulatum abierant Hyriam, inde Thebas profecti inter cines fuerant recepti. *Χρύσης.* fuit ea Chryse Halmi filia, Eteoclis neptis, qui Orchomeni rex fuit: Pausan. IX, 36. pr. p. 782. At pro *Χρύσης* omnes codd. nostri *Δωτίδος* exhibent: itaque valde probabile fit, Aegium callide alteram lectionem substituisse e Pausania. Dotiam Elati filiam memorat Steph. Byz. in *Δώτιον*. Dotion erat in Thessaliae Pelasgiotide, haud longe a Boebe (v. Spanh. ad Callimach. in Cer. 25. et ibi laudd.) vrbs Elati, e quo Ischys natus, quem Coronis amavit; secundum alios ea Aesculapium in eadem vrbe edidit: v. ap. Schol. Pindar. P. 3, 14. De ista Coronide versus Hesiodi *ἧ οἷη Διόλουος - Δωτίῳ ἐν πεδίῳ* illustratos vide inf. ad III, 10, 36. Etiam de Dotio versus est Antimachi, illustratus a Schellenberg. in Fragmentis p. 80. *φεύγοντας γαίης ἔκτοθι Δωτιάδος.* Ex Dotio quoque profugerat Triopas sacro Cereris lucco exciso. Diodor. V, 61. et Callimach. l. c. *ἔτι Δώτιον ἱρὸν ἔνχιον.* Ipse quoque Phlegyas a nonnullis in Thessalia fuit collocatus: inf. III, 10, 3. §. 6. etsi is diuersus ab altero nostro Orchomenio est habendus. Cum magna sit narrationis varietas in hoc fabularum genere, potuit etiam Dotis aliqua esse, at h. l. iuncta sunt in libris *τὸν Ἀρεος καὶ Δωτίδος τῆς Βοιωτίδος*; an vt distinguatur ab altera, quae non Boeotia erat? forte corrupta vox est ex *Βοιβηίδος*, a Boebe palude, ad quam Dotion situm erat; suspicor equidem alteram vocem ex altera per corruptelam esse natam, et fuisse tantum *τὸν Ἀρεος καὶ Δωτίδος*. Forte haec ipsa Phlegyae caedes fuit inter causas odiorum et irae Phlegyarum in Thebanos. *διὰ τὴν πρὸς Πενθέα οἰκειότῃτα.* nam Nyctei filia in matrimonio habebatur a Polydoro, Penthei auunculo.

§. 5. *Antiope*. Magna imprimis in hac narratione diversitas, quia a tragicis poetis frequentata est. Nobilis in his Euripidis *Antiope*, cuius fragmenta praeclare illustrata a Valkenariō vide in *Diatribē* c. 7. 8. Alio modo, respectu operum artis antiquae, imprimis Farnesiani Tauri, illustratam dedimus fabulam (*Antiquar. Aufsätze* II. St. p. 182 - 274). Loca classica sunt Pausan. II, 6, 26. IX, 5, 17 extr. Schol. Apollon. IV, 1090. Hygin. f. 7. 8. Sed primo loco Homerus *Antiope* memoravit Odyss. λ, 260. ubi *Asopi* filia est, *Zethi* et *Amphionis* mater ex *Iove*; quem sequitur Apollon. I, 73. Ἀντιόπης Ἀσωπίδος υἱέε δοῖω, idem tamen poeta IV, 1090. οἷα μὲν Ἀντιόπην εὐώπιδε μήτατο Νυκτεῦς (sc. τοκεύς), *Nyctēum* *Antiope*s patrem edit: quod et Schol. ad utrumque locum observant. Etiam loco nostro est *Nyctēi* f. Mater *Polyxo* inf. memoratur c. 10, 1. §. 4. Occurrit autem hoc frequentius in heroicis temporibus, ut *Iupiter* in nomen patris succedat. ταύτῃ Ζεὺς συνῆλθε. Scilicet *Satyri* specie eam oppressit. Est quoque inter *Epigrammata* *Cyzicena* septimum in *Antiope*. §. 7. De *Epopei* caede fuit quoque locus in carmine *Cyprio*, ut disco ex *Procli* fragm. (*Bibliothek der alten Litt.* T. I. p. 29.) §. 12. *Raptus Chrysipi* a *Laio* a multis celebratus fuit; nec modo Euripidis *Chrysipus*, de quo vid. Valken. *Diatr.* 3. p. 23. verum et in *Oedipi* fabulis eius rei facta esse debuit mentio: cf. Schol. Arg. S. ad T. Aeschyli. Inter tragoedias Aeschyli *Laius* quoque laudatur. Malignitatis Atticae in *Thebanos* suspicionem ex his movet Böttiger in *Att. Museum* I. B. II. Heft p. 347. Meminere *Chrysipi* praeter Athen. XIII. p. 602. F. Valkenariō iam memoratum, et Aelian. V. H. XIII, 5. Schol. Eurip. *Phoen.* 66. 1748. et al. Schol. Il. β, 105. ex *Hellanico* Hygin. f. 85. ubi vid. Intpp. Pausan. VI, 20. p. 502. Si, quae de *Chrysipi* caede commemorantur,

enarrare vellem, longa foret nectenda fabula: cf. Plutarchi Parall. p. 313. E. Ab Atreo occisus est, qui propterea exulat, apud Thucyd. I, 9. vbi vid. Schol. Ab Alcathoo caesus traditur Chrysippus in Schol. Apollon. I, 517. A me memorantur haec vno hoc consilio, vt appareat, quanta fabularum varietas in scena nata sit ex diuersa tractatione eiusdem fabulae. Pelopis filios vid. apud Schol. Eurip. Or. 5. filias Nicippen et Lyfidicen supra vidimus II, 4, 5.

f. 6. De *Niobe* cui non Ovidius lectus Met. VI, 146 sq. ! Locus class. est et suauissima narratio in Il. ω, 602 sq. vbi vid. Schol. ex Euphorione, et nunc Obss. Etiam haec fabula a pertenuibus initiis ducta; cum Niobe, partu felix, liberis acuta febris amissis grauissimum dolorem esset experta; ita vt in faxi morem obriguisset stupore animi dicta esset; nunc dixere eam *λίθον γεγενῆσθαι ἐπὶ τῇ τῶν παίδων ἀπώλειᾳ*; variis modis aucta res est et ornata imprimis per tragicos; nam fuit Niobe Aeschyli, alia Sophoclis, de Euripidis Niobe iure dubitatur a Valkenario Diatr. p. 13. Aliorum loca qui cognoscere et comparare inter se voluerit, adeat Intpp. Hygin. f. 9. 10. 11. Palaeph. 9. Burm. ad Ovid. l. c. v. 146. Conuenit fere cum Apollodoro Diodor. IV, 74. Tzetza Chil. IV, 141. v. 416 sqq. VII, f. 137. Schol. Sophocl. Electr. 150. Nobilitatem fecit fabulae signum Niobes cum liberis, quod inter primariae artis antiquae opera, olim Romae in hortis Mediceis, nunc Florentiae seruatur: eius descriptionem et illustrationem habemus a doctissimo Praefule *Angelo Fabroni*. Praeter tragicorum argumento inferuentium licentiam, fabulae interpolationem auxit Niobe Argiua II, 1, 1, §. 5. tum consilio Amphionis Thebani cum altero Iasi f. Orchomeni rege, cuius filia Chloris erat, (sec. Homer. Odyss. λ, 281-4. cf. Obss. sup. p. 61. ad I, 9, 9. et ibi loc. Pausa-

nias cum Schol. Homer. qui Pherecydem laudat, sed turbas facit in hoc, quod Neleum Pyliis et Orchomeniis regnasse prodit, male accepto Homero, qui Orchomeniis Amphionem, Neleum Pyliis imperasse tradit) illam Chloridem a posterioris aevi poetis inter Niobes et Amphionis liberos adnumeratam paullo post videbimus. Tertio loco turbatum est in fabula, quod Zethi vxor Aedon, Pandarei filia, Niobes fecunditati inuidens, cum eius filium iugulare vellet, Ithum e se natum interfecit, mutata propter hoc in lusciniā: quod Homer. attigit Od. 7, 518. et latius persequutus erat Pherecydes, quem exscripsit ad e. l. Schol. Tandem penitus diuersa e Xanthi Lydiacis, Neantho et Simmia Rhodio, propinat Parthen. c. 33. §. 1. *Θήβην*. Theben a Zetho ductam narrat noster. Vulgo Thebe, Aeginae soror, inter filias Asopi est, Nympha, a qua Thebarum nomen ducitur; vt apud Pindar. et Pausan. II, 5. p. 122. *Niobe* erat Tantali f. cf. Schol. Eurip. Or. 5. et Pelopis soror, cum quo eam in Peloponnesum venisse necesse est. In numero et nominibus liberorum discrepantia auctorum iam ab aliis est obseruata: vid. Schol. Eurip. Phoen. 162. ex Pherecyde et Hellanico, Eustath. ad II. *ω*. p. 1367. quem exscripsit Eudocia p. 306. 7. Hygin. f. 11. et 69 extr. ex nostro Tzetza Chil. IV, 420 sq. cf. Aelian. XII, 36. et Gell. XX, 7. vbi recte ille: *mira et prope adeo ridicula diuersitas fabulae super numero Niobae filiorum*. Secundum eum, qui portas Thebarum a filiabus Niobes appellatas dixerat apud Hyginum, Homolois vna esse debuit, quam Schol. Lycophr. 520. memorat. Quem auctorem sequatur Apollodorus, nondum mihi liquet. Numerum septenarium Euripides habet Phoen. 160. et ibi Schol. e Cresphonte. *Chloridem* paullo post ipse commemorat, iam sup. I, 9, 9. laudatam: duxerat eam Neleus: Philomachen Pelias

I, 9, 10. §. 2. Hesiodus XX. liberos Niobes edit; secundum Aelianum l. c. XIX, scilicet quae periere, una Chloride servata. §. 4. Pueros in Cithaerone caesos, tradiderat quoque Euphorion apud Schol. Il. ω, 602. l. c. Sicque opus Farnesianum petram pro basi habet. Quod apud Hygin. f. 9. est: *Ob id Apollo filios eius in silva venantes sagittis interfecit in monte Sipylo*, non varietas narrationis est, sed corruptela a stupore monachi profecta; forte pro *in monte Cithaerone*, nisi translatum e sqq. At in campo extra portas Thebanas Ovidius VI, 218. pueros sagittis transfigi narrat. Sepulcra liberorum cum rogo ostendebantur Thebis Pausan. IX, 16. extr. 17. conf. Statius Theb. III, 191 sqq. VI, 125. vbi Intpp. §. 5. *Αυφλών*. nomen parentis etiam vni filiorum inditum esse potuit ab aliquo poeta. Apud Pausan. V, 16. p. 417. saltem Elidensium est narratio, servatam esse Chloridem, καὶ σὺν αὐτῇ καὶ ἓνα περιγεγέσθαι Φασὶ τῶν ἀρρένων. Chloris minima natu vulgo habetur, comparato Ovidio et Hygino, quem vid. f. 10. Chloris Nelei coniux est apud Homer. l. c. etiam Amphionis filia; at Amphion Iasi filius: Odyss. λ, 282. quod iam notavi paullo ante ad f. 6. pr. et sup. p. 61. Obll. hactenus discesserat poetarum posteriorum ratio ab Homero, qui omnes liberos occubuisse tradiderat. *Ipse Zethus et Amphion caesi*: tradente Apollodoro. Aliter hoc traditum ab aliis: Amphion, cum templum Apollinis expugnare vellet, ab Apolline sagittis est confixus: Hygin. f. 9. et vid. ib. Muncker. Apud Lucian. de Saltat. 41. est *μανία τοῦ τεύχοποιου*, adeoque prae dolore ad insaniam fuit adactus. Secundum Timagoram in Thebaicis caesus fuit a Spartis: Schol. Eurip. l. c. Phoen. 162. Vulgari narratione *ferro per pectus adacto* vitam et dolorem finit Ovid. Met. VI, 271. §. 6. De ipso hoc saxo, humanam forte aliquando speciem refe-

rente et rorem exsudante vid. Sophocl. Antig. 835 sq. cf. Pausan. I, 21. qui ipse locum recognouit. Callimach. in Apollin. 22 sq. ad quos vid. laudata a Ruhnck. in Ep. crit. p. 131. Quint. Smyrn. I, 291 sq. Casaub. ad Athen. p. 569. Epitaphium, quod ferunt Grammatici, v. c. ad Sophocl. Elect. 151., etiam versum latine ab Auson. Epitaph. 27., non magnum acumen habet.

§. 7. *Laius, Iocasta, Oedipus*, nomina in scena Graecorum celebratissima: et placuit Fortunae, seruare huius argumenti potiores tragoedias, Sophoclis Oedipodem vtrumque: periire aliae: Aeschyli Oedipus, cuius et Sphinx et Laius laudatur; Euripidis Oedipus. Nec minus frequens illorum nominum mentio in aliis tragoediis et carminibus, quae res Thebanas attingunt, vt in Phoenissis Euripidis et al. Non itaque mirum, multa diuersimode tradi. vid. Hygin. f. 66. 67. et ibi laudd. Argum. S. ad Th. Aeschyli. passim Eurip. in Phoen. et ibi Schol. Diodor. V, 64. Liceret de singulis his mythis per tragicos in scenam inductis amplissimas commentationes per texere; verum id iuuenilibus ingeniis pro exercitatione cum fructu aliquo proponi posset, non autem consilio nostro conuenit, cum tantum praecipuos doctiorum fabularum fontes monstrare nobis sit propositum. Nostrium exscripsit Zenob. II, 68. conuenit fere Schol. Od. λ, 270. ex Androtione. Repetiit locum et inseruit Argonauticis suis Thebanis Neander Lips. 1588. Antiquissima fabulae facies est ap. Homer. Od. λ, 270 sqq. eademque simplicissima: nam patrem ignarus interfecit Oedipus; filio ignara nubit Epicaste; re mox comperta ipsa prae dolore suspendio vitam finit, ipse Thebis regnat, multis malis ex maternis diris agitatus. Nihil Homerus de Oedipi exilio, caecitate, de liberis, meminit: quae seriorum poetarum, inprimis tragicorum, ingeniis debentur. §. 1. Amphion et Ze-

thus liberis orbi vita excellerant; itaque Laius successit: Pausan. IX, 5. p. 721. Phlegyaë, aduersus quos (vid. sup. p. 235), vrbs muris munita fuerat, iterum Thebas sunt adorti Eurymachi ductu, et urbem captam solo aequarunt: quae ex Pherecydis lib. X. narrantur apud Schol. Il. v, 302. et Odyss. λ, 263. Eustath. p. 1682. l. 51. *Iocasta* sane Menoecei f. Creontis soror in Eurip. Phoen. 10. 11. Creontis filiam alii edunt, vt Diodor. l. c. *Epicasten* Homerus vulgavit, noto loco, Odyss. λ, 270. §. 3. Περίβειαν. Sophocli est Merope Oedip. Tyr. 794. vbi Schol. Munker. ad Hygin. f. 66. — §. 5. κατὰ τινὰ στενὴν ὁδόν: est haec famosa illa ὀχιστὴ, de qua vid. Pausan. X, 5. Eurip. Phoen. 38. et ibi Valkenar: τριπλῇ κέλευθος est ap. Sophoc. l. c. 819 sq. καὶ κελεύσαντος ἐκχωρεῖν etc. aspera oratio. Apud Zenob. est: κελεύσαντος δὲ τοῦ κήρυκος, ποικιλοῦς ἐμποδῶν μεθίστασθαι, adoptatum ex Eurip. Phoen. 40. καὶ παρεγένετο εἰς Θήβας. non continuo; alioqui ex templo parricidium patuisset; sed primo Corinthum ad Polybunt: Schol. ad Eurip. Phoen. 24. vbi versum Antimachi illustratum dedit Schellenberg. in Fragn. p. 81.

l. 8. De *Damafistrato* eadem Pausan. X, 5. In ceteris, quae satis nota sunt, non morabor. §. 3. Sub Creonte Erginus, Minyarum rex, Thebas oppugnasse putandus, de quo sup. II, 4, 11. *Iuno* immisit Sphingem: sic Pisander tradiderat apud Schol. Phoen. 1748. ergo ira in Herculem suscepta in Thebanos versa perduravit. At Lycus a Baccho immissam: Schol. Hesiod. p. 261. Λύκος δὲ ἐν τῷ περὶ Θηβαίων (f. Θηβαϊκῶν. idem liber περὶ Θηβῶν est apud Schol. Lycophr. 1206.) αὐτὴν ὑπὸ Διονύσου πεμφθῆναι φησιν. Fabula quoque fuit Aeschyli Σφίγγεῖ inscripta. Sphingis mater Echidna, recte, non Chimaera, vt ex praua interpunctione apud Hesiod. Θ, 326. tradunt Grammatici. βᾶσιν iterum pro πόδας, vt l. 6, 1. §. 4. *A Mysis*

edocta Sphinx aenigma, seu propter subtilitatem inuenti, seu quod carmine conceptum; dictum alias quoque χρησμός. cf. Not. Valkenarii ad Eurip. Phoen. 50. Idem tamen Eurip. illud v. 814. αμουσοτάτας εἰδώς appellat. Ductum τὸ Φίκιον ὄρος ab antiquo nomine Φίξ, Φικὸς, Thebanis frequentato, et serius seu casu seu ingenii lusu in alterum mutato, cum Phix, monstrum, montem infestans, loca incolere credita esset. Hesiod. l. c. v. 326. Φῖκ' ὀλοήν, non Σφίγγ'. Idem mons τὸ Σφίγγιον ὄρος apud Palaeph. 7. vbi Intpp. et Valken. ad Phoen. 913. Apud Lycophr. extr. est Σφίικιον τέρας male, puto, editum. Aenigma ipsum prostat apud Schol. Lycophr. 7. Schol. Eurip. Phoen. 50. et in Argum. extr. vbi vid. Valken. Variis modis inflexum illud passim, v. c. apud Schol. Odyss. λ, 270. Diodor. l. c. §. 6. *Haemonem* nunc per-euntem ex Pisandro habet noster; v. Schol. Phoen. 1748. Ab aliis, tragicis utique, in alia ille tempora seruatus. vid. Sophoclis Antigonem. §. 8. De liberis Oedipodis vid. Pausan. IX, 5. p. 721. Eurip. Phoen. 55 sqq. Schol. Phoen. 1748 et 53. Contra alii ediderant, Iocastae vita defunctae Oedipodem induxisse Aftymedusam, quae pri-vignos calumniata est: Schol. Il. δ, 376.

f. 9. De seqq. videndus vterque Sophoclis Oedipus. Contra in Phoenissis et Oedipus et Iocasta superstites liberis sunt. Iocasta ense corpus transadigit. cf. Schützii Exc. I. ad Aeschyli S. ad Theb. de fabulae Oedipodiae varietate, et inf. ad c. 7, 1. Φανέντων, quod Homero est Od. λ, 272. ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισι, quae male accepit Pausan. IX, 5. p. 721. de fama abolita. ἀπαῖς τοῖς παῖσι θέμενος. *Dirae* hae *Oedipi* multis poetis argumen-tum fuere, variis modis tractatae, quod iam Gale ad h. l. monuit. vid. Aeschyl. S. ad Th. 701. 5. 715. Phoeniss. 67. et ibi Valkenar. Sophocl. Oed. Col. 1440. et ibi Scholion,

quod versus ex Thebaide apponit, qui conferendi sunt cum aliis apud Athen. XI, 3. p. 465. F. quos Schellenberg in Fragmentis Antimachi apposuit p. 78. Exarserat ira patris, cum victimae parte sibi destinata fraudatum se vidisset; seu, ut in Thebaide cyclica narratum, mensa et poculo, quod, nec assequior, qua de causa, dedignabatur, apposito: Eustath. ad Od. λ, p. 1684, 8. Zenobius V, 43. ad h. l. respicit. At alii Oedipodem, apposito a filiis femore victimae pro humero, contumeliam sibi fieri putasse et filiis diras dixisse tradiderant; in his Θηβαῖς μικρὸν fuit apud Schol. Sophocl. I, c. ἐμβλαλλόμενον αὐτὸν ὁ. Vat. De *Oedipo ad Colouum* Atheniensibus et Theseo supplice facto vid. Sophocl. Oed. Colon. saltem Argum. ibidem ad v. 92. plura de sepultura, de templo τῶν Σεμνῶν θεῶν vid. in ead. fab. Modum enim excederet libellus, si omnia diserte exscribere vellem. In verbis lenior esset iunctura: καὶ προσδεχθεῖς ὑπὸ Θησέως, μετ' οὐ πολὺν χρόνον ἀπέθανε.

CAP. 6.

§. 1. Sequentia ante oculos fuere Zenob. I, 30. Consulendae Phoenissae et Aeschyl. S. ad Th. Utinam extaret Antimachi Thebaïs! nunc contenti sumus Thebaide Statiana. §. 2. τινὲς μὲν οὖν. Sic Argum. Aeschyl. S. in Th. Auctor huius narrationis Hellanicus, alterius Pherecydes, vid. Schol. Eurip. Phoen. 71. Est etiam, tertia fama de duplici Polynicis fuga apud Pausan. IX, 5. p. 722. §. 3. τόντε ὄρουσιν καὶ τὸν πέπλον. munus nuptiale Harmoniae datum sup. c. 4, 2. cf. Schol. Phoeniss. 71. §. 4. *Adrastus* ex nobilissimis inter heroes Argiuorum, cultus quoque pro heroe a Sicyoniis: vid. Herodot. V, 67 sq. cf. Schol. Pindari N, 30. *Adrastus* ὁ Ταλαοῦ, sup. I, 9, 13. Sequentia exposita in Thebaide Statii I, 408 sqq. Eurip. Suppl. 133 sqq. Phoen. 412 sqq. breuiter a Diodor. IV, 65.

Zenobius; Τυδαῖ Φεύγοντι ἐν Καλυδῶνος, δι' οὗ εἰργάσατο Φόνον. v. sup. I, 8, 5, §. 3. — §. 5. μάντεώς τινος. vaticinium ipsum, e Mnasea descriptum, est ap. Schol. Eurip. Phoen. 412, sed et ipse Euripides inspicendus. cf. Hygin. f. 69. ἐπὶ τῶν ἀσπίδων. alii, exuias humeris capitique iniectas narrant. §. 6. Δηϊπύλην, iam sup. I, 9, 13. memoratam: cf. ad Hygin. l. c. κατὰξεν. sic et Eurip. Phoen. 430 sqq. τοὺς ἀριστέας. enumeratos eos mox videbimus f. 3. Adierunt in his Tydeus et Polynices Mycenae ad petendam belli societatem. Haec est legatio de qua accipiendus locus II. 8, 376 sqq.

f. 2. *Amphiarai* herois nomen inprimis clarum; interfuerat venationi Calydoniae, sup. I, 8, 2, §. 4. p. 55. et Argonauticae expeditioni I, 9, 16. §. 8. p. 82, nunc bello ad Thebas gesto virtus et prudentia eius, inprimis vaticinandi peritia, celebratur. *Eriphyle*, Adraști soror, Talaï filia, sup. I, 9, 13. p. 76. perfidia in maritum infamis, cum monili Cadmeo corrupta esset; cf. Pindar. Nem. 9, 37 sqq. Erat his praecipua sedes in Thebaide; verum fuere ea quoque in tragoedias inducta; memoratur Sophoclis *Eriphyle*, etiam *Amphiaras*, Satyricum drama; etiam lyricum carmen Stesichori, *Eriphyle*. Historice res exposita a Diodor. IV, 65. προειδώς, quod tam praecclare expositum apud Pindar. Nem. 9, 43. αἰσιχὺν οὐ κατ' ὀρνίχων ὁδὸν etc. §. 2. πρὸς Ἴφιν τὸν Ἀλέκτορος. Cur ab hoc potissimum consilium petat, aliunde notum non est. Erat *Iphis* a Proeto oriundus, et quidem ab eius filio Megapenthe, (de quo sup. II, 2, 2 extr. Arginīs regnante, II, 4, 4 extr.) ex hoc Megapenthe (a quo diuersus alius Megapenthes, Pelopis nepos; vid. Odyss. 8, 10. et ibi Schol.) natus Anaxagoras, ex hoc Alektor, Iphios pater, vid. Pausan. II, 18. p. 150. vbi Iphis Sthenelo, Capanei f. regnum reliquisse narratur; erat tamen Iphidi filius Eteo-

clus (Pausan. X, 10, p. 821 extr. vid. mox ad f. 8. extr.) et Euadne, Capanei coniux (inf. c. 7, 1. extr.) εἰ λάβοι τὸν ὄρμον Ἐριφύλῃ. De hoc monili vid. sup. ad III, 4, 3. §. 2, et iterum inf. ad III, 7, 7. §. 6. In f. καὶ ἐπὶ Θήβας στρατεύειν, adiectum, vt ex Amphiarai vatis praecepto bellum Epigonorum factum postea esse declararetur.

f. 3. *Septem ducum aduersus Thebas* recensendus videndus est apud Eurip. Suppl. 860 sqq. Phoen. 120 sqq. Aeschyl. S. ad Th. 381 sqq. vbi vid. Schütz, Sophocli. Oed. Col. 1378 sqq. vt mire sibi placuisse videantur poetae hac in enarratione. Eadem de causa, quia a multis frequentata est fabula, diuersitas est in nominibus, etiam portarum v. Hygin. f. 70. et ibi Intpp. Duas tamen maxime classes constitui posse video: Nam *Aeschylus* memorat *Tydeum*, *Capaneum*, *Eteoclem*, *Hippomedontem*, *Parthenopaeum*, *Amphiaraum*, *Polynicem*. Eosdem *Sophocles* Oed. Colon. recenset et *Euripides* in *Supplic.* At apud eundem in *Phoeniss.* sunt *Hippomedon*, *Tydeus*, *Parthenopaeus*, *Polynices*, *Adrastus*, *Amphiaraus*, *Capaneus*: quos eosdem *noſter* auctor commemorauit, et *Hyginus*. Omnes inter se necessitate generis iuncti erant. De *Adrasto* modo vidimus: c. 6, 1. de *Amphiarao* Oiclei f. sup. 6, 2. *Capaneus* Hipponoi f. Anaxagorae nepos, quem ante diximus: mater Capanei Laodice, Iphios f. vid. Schol. Phoeniss. 185. vbi cf. Nota Valkenar. at Astynome Talai f. apud Hygin. f. 70. Hippónous Megapenthis f. non Anaxagorae est, apud Schol. Pindar. N. 9, 30. Eius filia Periboea Oeneo nupta Tydeum pepererat vid. sup. I, 8, 4. Obs. p. 51. Quae plura ibi narrantur de parentis in ipsum ira, argumentum facere potuere tragoediae Sophoclis, quae Hipponoi nomine inscripta laudatur apud Hesych. et Polluc. IV, 111. *Hippomedon*, Aristomachi f. ex Adraſti ſorore Pausan. X, 10. Talai filius est ipsi Sophocli Oed. Col. 1383.

vide Intpp. Hygin. fab. laud. n. 6. *Tydeus* Oenei. sup. I, 8, 5. — *Parthenopaeus* Milanionis et Atalantae f. a qua saepe poctis denominatur. vid. inf. c. 9, 2. §. 9. (Quod apud Schol. Aeschyli S. ad Th. 339. legitur, *ὁὶὸν τῆς Ἀντιόπης*, vitiosam lectionem esse arbitraberis). Supra I, 9, 13. §. 1. secundum alios auctores Talai f. erat, Adraasti frater. Agnoscit utrumque Pausanias, eosque confundi obseruat Schol. ad Oed. Col. 1385. Eteoclus mox victor agone Nemeaeo f. 4. §. 5. et caesus a Leade f. 8. §. 2. *Mecisteus* Adraasti frater est, sup. I, 9, 13. interemptus ille a Melanippo apud Herodot. V, 67.

f. 4. Ad seqq. Statium in Thebaide excitare nolo; patet aditus. Omnino mihi res magis est cum Graecis, imprimis antiquioribus. cf. Hygin. f. 74. vbi de *Hypsipyles* fortuna videndum; add. f. 15 extr. et utroque loco Intpp. Est quoque de ea Epigramma Cyzic. 10. De *Hypsipyle*, *Lemniis* et *Thoante* vid. sup. I, 9, 17. de *Lycurga* et filio I, 9, 14. §. 4. *Ἀρχέμορον ἐκάλῃσαν*. Schol. Pindari Argum. III. *Ἀμφιάρκος δὲ τοῦτοις μαντευόμενος Ἀρχέμορον αὐτὸν ἐκάλῃσαν, ὅτι αὐτοῖς ἀρχὴ μόρου ἐγένετο ὁ τοῦ παιδὸς θάνατος*. Haec pro interpretatione habeantur. Funestae expeditionis euentus omen habenda erat pueri mors. De his *Nemeorum originibus* multi multa; praeter Statium VI, 296 sqq. v. Arg. Nemeor. Pindar. cf. Pausan. II, 15. p. 144. Hygin. f. 74. et 273. p. 379. §. 4. De *Eteoclo* vid. paullo ante ad f. 3. §. 4. Pro eo ap. Statium VI, 561. 642. *Parthenopaeus* cursu victor est; discō *Hippomedon*, v. 646 = 722 sq. caestu *Capaneus*, lucta *Tydeus*, 826 = 910. Omnino is profus diuerfos auctores sequutus est. *Laodocus* hic non alius esse potest, quam Talai frater, ex Biantē; memorat eum inter Argonautas Auctor Orphic. 146. diserte; etiam Apollon. I, 119. vbi *Λαωδόκος*, vt tamen, an eum pro fratre Talai et Arcii habere liceat,

dubitare possis. cf. sup. Obfl. p. 67. ad I, 9, 13. pr. At omnem dubitationem eximit Valer. Fl. I, 358. *Nititur hinc Talaus, fratrisque Leodocus vrget rema terga sui.*

f. 5. De Tydeo legato ad Thebanos loc. class. II. δ, 382 sqq. vbi cf. Schol. ad 376. Videndus Statius lib. II. et III. Paulo diuersa sunt in Diodoro IV, 65. —

f. 6. *Duces VII ad VII. portas Thebarum constituti.* Placere sibi in hac descriptione ipsi tragici: est similis locus Aeschyli S. ad Th. 380 sqq. Eurip. Phoen. 1111 sqq. diuersitatem in disponendis hominibus facile expectes; nec minus tamen est aliqua varietas in portarum nominibus. cf. Intpp. ibid. et ad Hygin. f. 69. extr. Pausan. IX, 8. Taedium haud ferrem, si in his tricarî vellem. Sufficiant pauca haec: *Ogygia* porta notissima ab antiquo Thebarum rege Ogyge, cf. Schol. Lycophr. 1206. Burman. ad Met. III, 713. *Homolois*, post illam *Proetis*, *Hypsista*, *Electris*, *Crenaea* apud Pausan. l. c. p. 727. 8. videantur; recedit ille tantum in *Oncaea*, pro qua *Neitidem* memorat; quam edd. vulg. Aeschyli habebant v. 466. nunc et in illo *Νηῖται πύλαι* sunt, et in Phoeniss. 1111. vbi vid. Schol. c. nota. cf. Porson. ad Phoen. 1150. vbi vir ingenios. cum *Νηῖται πύλαι* ab Apollodoro non memorentur, *Oncaeas* earum locum occupasse suspicatur; cum deberent paullo ante adscriptae esse ad *τὰς Ὀγγίνας ἢ Ὀγκαίδας*, (*Ὀγκαλας*) quae eadem porta fuisse videatur. Eadem cum reliquis sunt apud Statium Theb. VIII, 353 - 7. nisi quod pro *Crenaeis* sunt *Dircaeae* (post *Proetides* v. 355. interferendum at). De vetere hoc Minervae *Oncaeae* nomine monitum iam supra ad III, 4, 1. §. 3. occurrit illud apud Aeschyl. laud. v. 170. vbi v. Intpp. 493. 507. cf. Pausan. IX, 12. At ἄλλος Ἀπόλλωνος Ὀγκαίου ibid. VIII, c. 25. p. 650. in Antimachi versibus. Scilicet Ὀγκαι, *νῆμῃ Θηβῶν* fuere, Schol. Lycophr. 1225. et Schol. Pin-

dari O. 2, 47. vbi ipsius Minervae cognomen ab illo vico ducitur. De nomine Phoenicio Onca Gale laudat Selden. de Diis Syris IV, 2. §. 2. Fuere autem septem illi duces Thebani secundum Aeschylum: *Melanippus, Polyphontes, Mezareus, Hyperbius, Actor, Laesthenes, Eteocles*. De singulis ibi videndum S. ad Th. 399 sqq.

I, 7. De *Tiresia* hic locus classicus. Conf. Callimach. L. Pall. vbi Spanh. et laudd. ad e. l. et a Burmann. ad Met. III, 322. inpr. Barth. ad Statium pluribus locis. Fabulam carmine elegiaco exposuerat Sostriatus, cuius argumentum vid. apud Eustath. ad Od. 2, p. 1665, 48. *Εὐήρους*, vnde passim audit poetis *Εὐηρείδης*, vt apud Callimach. L. P. 81, Theocr. XXIV, 70. *Οὐδαίου*. sup. III, 4, 1. p. 185. §. 2. *ἄλλοι μὲν γὰρ*, haec ratio remotiorem antiquitatem redolet; nam inuidere numen hominibus, irasci, ultionem expetere, in illa sunt frequentatissima.

§. 3. *Φερεκύδης δέ*. quae hic tradidit, copiose ornata sunt a Callimacho L. P. 57 sqq. et illustrata a Sturzio Fragment. Pherecyd. p. 202. §. 5. *Ἡσίοδος δέ φησιν*. Hesiodica narratio ingeniose exposita ab Ovidio Met. III, 316 sq. Hygin. f. 75. cf. Antonin. Lib. 17. et Phlegon Trall. de Mirab. 4. qui post Hesiodum laudat Dicaearchum, Clitarchum et Callimachum; hunc quidem temere; nam ille diuersa amplexus erat, vt vidimus; Clitarchus autem in rebus Alexandri vix haec attingere potuit; nisi nomen a librario confectum est, potuit Phylarchus esse, e cuius historiarum libris multa passim fabulosa memorantur. In monte Cyllene haec facta, tradit quoque Phlegon l. c. Hygin. f. 75. vbi v. Munker. nam alii Cithaeronem memorant. Ingeniosius haec adornata sunt ab aliis sic, vt serpente femina interemta fieret femina, mare occiso, iterum vir. v. Schol. Odyss. 2, 494. Schol. Lycophr. 683. §. 6. *δένα ἐννέα μοιρῶν περὶ τὰς*

συνουσίας ούσων. Quod XIX. partes nunc commemorantur, e quibus IX. viris X. feminis assignat vates, non ab vetere auctoritate, sed a foeda corruptela, aut interpolatione, profectum arbitror. Omnes vbiq̃ue de X. partibus loquuntur; quarum vna viris, nouem feminis iudicio vatis impertiuntur. Iam corruptum versus alterum videbimus, et sensum illatum; decem partes voluptatis a feminis percipi; vt apud Schol. Lycophr. ὅτι δεκαπλασίως ἐρατὲ τοῦ ἀνδρός ἢ γυνή. quo facto extitit ineptus homo, qui forte ex sensu suo nouum computum iniret, et in XIX. partes totum illud dispertiretur. Vereor adeo, ne ab Apollodoro haec tantum scripta fuerint; ὁ δὲ ἐφη, δέκα μοιρῶν περὶ τὰς συνουσίας οὔσων, τὰς μὲν ἐννέα ἡδισταὶ γυναῖκα, reliqua omnia accessisse ab interpolatrice manu. Laborat et Barthius in h. l. ad Stat. Theb. II, 95. parum feliciter. §. 7. Ἐγένετο δὲ καὶ πολυχρόνιος. Vere hoc quidem dictum, sed vix ab Apollodoro. Adscriptum ex Callimacho erat L. P. 127. Δώσω καὶ βιώσω τέρμα πολυχρόνιον. Septem aetates vixisse tradebatur in Melampodia; versus, sed corrupti, sunt apud Schol. Lycophr. 682. §. 8. Ἀρσι σφάγιον ad placandum eum, cum iras ex dracone caeso sup. c. 4, 1. susceptas nondum deposuisset. Phoeniss. 940 sq. Vaticinium hoc de Menoeceo pro patria immolando et ipsam rem persequutus est Euripides in Phoeniss. 841 sq. inpr. 937 sq. Statius lib. X, 589. 620. 756 sq. Pugna facta est ad Ismenum; Pausan. IX, 9. p. 729. etsi is vnā tantum factam pugnam meminit. De altera mox videbimus. Ordinem, qui hic est, pugnandi et oppugnandi variant tragici. Accessum ad muros oppugnandos v. in Aeschyl. S. ad Th. 384 sq. in Phoeniss. 1100 sqq. vbi mox Argiuis recedentibus exeunt Thebani, et fratres ad singulare certamen deueniunt; tunc Argiui fugantur. Etiam apud Statium primo die, Amphiarao

terra hiantē abſorpto, recedunt Argiui (lib. VIII. pr.). Altera die iterum pugnatur, ἀρισταύει Tydeus, tandem occumbit; (lib. VIII. ad f.) tertio propius ad Ismenum pugnatur, praecipuam laudem fert Hippomedon, ſed occumbit is cum Parthenopaeo (lib. IX.) quarto Menoeceus ſe immolat, oppugnatur vrbs, perit Capaneus fulmine ictus, (lib. X.) recedunt ab vrbe Argiui, fit pugna fratrum. Nocte inſequentē Argiui caſtra relinquunt. De *Capaneo* late Phoen. 1179 ſq. Statius X, 827 ſq.

f. 8. §. 2. οἱ Ἀστανὸς παῖδες ἡρίσσευσαν. Filiorum Aſtaci nomina, quae ſequuntur, *Ismarus*, *Leades*, *Amphidicus*, *Melanippus*; hic quidem omnium clariffimus, v. Aefchyl. S. ad Th. 413 ſq. facta iam eius mentio ſup. I, 8, 5 extr. p. 60. itaque is intelligendus, quoties poetae *Aſtaciden* memorant. Caefus ab eo Tydeus (v. inf. f. 8.) et Meceiſteus, Adraſti frater: Pausan. IX, 18, pr. *Leades* forte fuit Λειάδης. Apud Aefchyl. 480. opponitur Eteoclo Megareus, Creontis f. ὡς δὲ Εὐριπίδης Φησί. in Phoeniſſ. 1160 ſqq. auctoritatem Añtimachi acceſſiſſe, e Pausania l. c. diſcimus, de Periclymeno cf. mox f. 8. §. 4. De Tydeo propter immanitatem immortalitatis munere excidente v. inpr. Schol. Pindar. N. 10, 12. Schol. Il. 8, 126. e Pherecyde, et huius Fragmenta p. 168. alios apud Burmann. ad Ovid. Ibin 517. Occiſum Melanippum ab Amphiarao, diſerte narrat Pausan. IX, 18 pr. p. 745. etiam Schol. Il. 8, 126. cum Schol. Lycophr. 1066. Secundum haec legi poſſit: τιτρωσκομένου δὲ Τυδέος. Ab Amphiarao caput caefi iam ante Melanippi reciſum ait noſter. At a Capaneo caput auulſum narrat Statius l. c. 746 ſqq. §. 5. Immane Tydei factum Schol. Lycophr. l. c. 1066. διſοχρίſας ἐκείνου τὴν κεφαλὴν, ἀπερρόφηſε τὸν ἐγκέφαλον. In Schol. Pindari N. 11, 43. eſt: τοῦτου δοκεῖ διὰ τὴν ὀργὴν λαβὼν ὁ Τυδεὺς τὴν κεφαλὴν, καὶ ῥήξας, ἐκροφῆσαι τὸν

ἐγκέφαλον. At altero loco, N. 10, 12. degustasse carnem narratur; in hoc et versus ex Meleagro Euripidis afferuntur: εἰς ἀνδροβρώτας ἡδονὰς ἀφίξεται κάρηνα Τυδεὺς γένουσι Μελανίππου σπάσας: quibus eo deuenturum Tydea significat, vt, voluptate ex esu carnis humanae capta, ore dilaniet caput Melanippi. De iis vff. consulendus Valken.

Diatr. p. 142. §. 6. *Amphiarai mors* celebratissima: Late

Statius VII, 690, sed minus felix in hac operis parte.

Pausan. IX, 8. p. 727. παρὰ ποταμὸν Ἴσμηνόν. in via a

Potniis versus Thebas; Pausan. ibid. Locus *Harma* dictus,

vt multi, v. c. Schol. II. β, 499. et Eustath. Steph. Byz.

h. v. Strabo IX. p. 619. C. Egi de eo ad Philostrat. Imagg.

I, 27. (in Opusc. Acad. Tom. V. p. 82. 83. A *Periclymeno*

fugatus Amphiarus; cf. Nem. 9, 61 sq. Pindar. vbi Schol.

monet eum Neptuni et Chloridis e Tiresia natae esse

filium, diuersum ab altero, Nelei filio: de quo sup. I,

9, 9. p. 70. Neptuni filium dixerat quoque Eurip. Phoen.

1163. et inde noster paullo ante, cum Parthenopaeum ab

eo caesum traderet. *Bato* et ipse pro heroe habitus

Argis: v. Pausan. II, 23. Eius signum Delphis viderat

Pausan. X, 10. et in arca Cypseli idem expressus, V, 17,

p. 420. Amphiarus viuus, ἐμψυχος ad inferos descendit,

quod Sophocl. El. 845. πᾶμψυχος ἀνάσσει. Cultus pro

heroe apud Argiuos, et apud Oropios Boeotiae. Apud

hos quidem celebre eius fuit μαντεῖον v. Pausan. I, 34.

§. 7. *Adrastus* vnus e ducibus cladi superstes, equi *Arionis*

beneficio ereptus (vt Hygin. f. 70.) nobile inter poetas

argumentum. Arionis ipse Homerus mentionem facit

II. ψ, 346. 7. (nam Statium VI, 301 sq. memorare nolo,) de eius stirpe v. Schol. ad e. l. e Cyclicis, vt in fine sub-

iicitur, et Pausan. VIII, 25. p. 650. In verbis Ἀδρασίου δὲ

μῶιον ἵππος διέσωσεν Ἀρίων vestigia versus facile agnoscas.

Barthius ad Stat. Theb. II, 197. in cod. Pal. margine ad-

scriptam viderat vocem Ἀντιμάχου, e cuius Thebaide eum supereffe suspicatus erat is, qui adscripsit. Alios eius versus de Arione apposuit Pausan. l. c. vnde discimus, cum Arione alterum equum Caerum fuisse, (v. Schellenberg. Fragmenta p. 65 et p. 68) et Arionem Terra editum; in Apollodoro Ceres, in Erinnyn mutata, mater est, vt et apud Schol. Il. l. c. et Schol. Lycophr. 153. cf. Pausan. p. 649. hoc est illud quod Agatharchides respicit, p. 11. τὸ δὲ Δῆμητρος κάλλος εἰς τὴν ἀσχιόστην μεταστῆναι διάδεσιν. Laudatum versum explet Barthius sic: Ἀδραστον μόνον ἵππος ἔσωσεν δῖος Ἀπλων, felicius Mutschert. noster Epist. crit. p. 33. Ἀδραστον δὲ μόνον δῖος διέσωσεν Ἀπλων. Idem acute suspicatur totum locum e margine in Apollodori verba irrepsisse. Tametsi Apollodorus ipse poetae verba in animo habere potuit; vti etiam Strabo IX. p. 619 C. τὸν δὲ (Adrastum) διὰ τοῦ Ἀρείωνος σωθῆναι.

CAP. 7.

I. 1. *Creon* post Eteoclem regnum Thebarum recuperat, quod iam Laio occiso tenuerat; nam secundum tragicos vnus idemque Creon habetur. Expellit ille nunc demum Oedipodem, secundum Phoenissas Euripidis 1580 sq. et Statium Theb. XI, extr. cf. Schüz. ad Aeschyl. Exc. p. 480. - Eius inhumanitas, cum Polynicis et Arginorum corpora sepulturae iure interdiceret, celebrata a tragicis, vt et *Antigones* pietas in fratrem: vid. Aeschyl. S. ad Th. 1005 sq. et Sophoclis Antigenen. Fuit alia Antigone Euripidis. cf. Hygin. f. 72. §. 3. *Adrasti* inersis clara inprimis in Athenarum laudibus: vt Isocr. Paneg. 15. vid. Statius Theb. XII. Eadem et Thesei humanitas argumentum fecit Supplicibus Euripidis: etsi ibi res Eleusine geritur, non Athenis. Add. Diodor. IV, 65. extr. Pausan. I, 39. Plutarch. Theb. p. 14. A. vnde patet nostrum

tragicos sequi, qui haec ita narrarunt, vt armis sepul-
turam extortam dicerent. ἐπὶ τὸν Ἑλέου βωμόν. vid. sup.
II, 8, 1. §. 2. Respexit locum nostri Zenob. I, 30. (p. 9.
vbi leg. τοὺς νεκροὺς ἐξήτουν). ἰκετηρίαν θείας, habet e
poeta, puto: pro ἰκέτης γενόμενος. Sepultura facta per
septem busta, de quibus v. Pindar. N. 9, 56. §. 4. Ad-
ducuntur VII. ducum corpora Athenas apud Eurip. Suppl.
755. §. 5. *Euadnes* hoc facinore nihil nobilius in his
fabulis: vid. Eurip. Suppl. 990 sqq. Ἰφιδος male erat
editum; Ἰφιος scripsi ipsis codd. auctoribus; sed et nota
res; prodit ipse Iphis apud Eurip. l. c. 1032. Iphios filium
Eteocum vidimus sup. c. 6, 3 extr. Hygini errorem, qui
Phylaci filiam prodit Euadnem, corrigit Munker. ad
f. 243. n. 5.

1. 2. *Bellum Epigonorum*. Est de eo bello hic, qui
sequitur, inter locos classicos: add. Diodor. IV, 66. vbi
cf. Wessel. Pausan. IX, 5 et 9. qui alios auctores habuit.
Expositum id bellum esse debuit ab Hellanico et ab Ephoro;
fuit vero etiam vetus carmen, οἱ Ἐπίγονοι: vnde primus
versus: νῦν αὖθ' ὀπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεσθαι Μοῦσαι, ser-
vatus in lib. de certamine Hom. et Hesiodi, repetitus ab
Aristoph. in Pace 1270 vbi v. Brunck. Homero a multis tri-
butum id carmen, (cf. Bentr. Epist. ad Millium p. 62. 63)
teste Pausania IX, 9. p. 729. cui valde illud probatum: ἐπὶ
εἰς τὸν πόλεμον τῶν Ἐπιγόνων. vnde puto haec eadem a
Dionysio in Cyclum mythicum fuere adoptata, vna cum
Alcmaeonis rebus. Nam fuere in hoc bello praecipuae
partes *Alcmaeonis*: cuius nomine inscriptum fuit aliud
epos, ἡ Ἀλκμαιωνίς, de qua vide v. c. Schol. Orest. Eurip.
998. cf. Bentlei. Ep. ad Millium p. 19. illa tamen non
tam bellum, quam Alcmaeonis seriora fata (v. l. 5 sq.) ex-
posuisse videtur; ad quae, praeter Stesichori Eriphylen,
spectauere tragoediae, alia Sophoclis, Alcmaeon, eius-

dem alia, Eriphyle, si vere fuit diuersa, Euripidis alia Ἀλκμαίων ὁ δὲ Ψωφίδος (vid. inf. f. 5.) Latine ex his vnam verteret Ennius (v. inter fragm. Ennian. p. 281 sq.) aliam Accius. Sed ipsum bellum attingere debuit alia Aeschyli, alia Sophoclis fabula: Epigoni. Ceterum videor mihi in his fabulis non tam veteres narrationes et priscam famam, quam poetarum ingenia antiquiores fabulas, inprimis Thebaidis, aemulantia deprehendere. Ipse numerus ducum septenarius ab illo altero τῶν Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας ductus erat; quod auctorem Aeschylum habuisse traditur a Pausan. II, 20. p. 156. — §. 2. ὁ θεὸς ἐθέσπισε. huc pertinent illa ostenta meliora, quae Sthenelus iactat: *cepimus*, inquit, *Thebas πειθόμενοι τεράσσει θεῶν καὶ Ζηνὸς ἀρωγῇ*, contra quam in prima ad Thebas expeditione malis omnibus vti erant Argiui, cumque iis non paruissent, foeda clade pulsi rediere: haec est stultitia, hae sunt ἀτυχασαίαι, quibus periisse eos ait; II. δ, 405-9. §. 3. De Therfandro eiusque progenie vid. Pindar. Ol. 2, 76. et ibi Schol. Fuisse de eo plura in Cyprio carmine, e Proclo constat. cf. ad Aen. Virgil. II, 261. Perit ille in bello Troiano, a Telepho in Mysia occisus. vid. Pausan. IX, 5. p. 722. τοὺς παῖδας, Alcmaeonem cum Amphilocho, vt statim videbimus. Memorantur Odyss. ο, 248. cum sua stirpe; add. Pausan. VI, 17. p. 494. et V, 17. p. 420. §. 4. ἡγεμόνα Ἀλκμαίωνα. Diuersis modis haec ab aliis tractata fuisse necesse est; apud Eurip. Suppl. 1215. Aegialeus et Diomedes duces sunt; quemadmodum in Diomedem rerum summam deuoluit ingeniosus auctor epici carminis *Epigoniad*, W. Wilkie; apud Pindar. P. 8, 67. dux est Adrastus; quem morte Aegialei audita moerore confectum apud se Megarenses tradebant: Pausan. I, 43. p. 103. idem cum filio Hipponoo in rogam se immisisse narratus ab alio poeta: vid. Hygin. f. 242. Vnde apparet,

a pluribus poetis belli huius casus fuisse expositos. Nomina septem ducum Epigonorum sunt quoque apud Hygin. f. 71. sed deficiunt apud eum duo nomina corrupta et apud Eustath. p. 489 extr. qui nouem annumerat, quod et apud Pausan. II, 20. siti p. 156. cf. X, 20. p. 822. In Alcmaeone: Aegialeo, Therfandro, Diomede, Sthenelo, plerumque conueniunt; sed Parthenopaei filius *Promachus*, quem et Pausan. agnoscit, Eustathio est Stratolaus, Hygino Thesimenes, nisi vox corrupta; Euryalum Mecistei etiam Pausan. Polydorum Hippomedontis Pausan. et Eustath. memorant; hic et Melontem Eteocli.

§. 3. *Pugna facta ad Glissantem urbem Boeotiae* (Pausan. IX, 19. p. 746. 7. Schol. Pindari P. 8, 68). §. 2. *Laodamas* Eteoclis f. (cuius tutor Creon etiam a tragicis memoratus: Pausan. IX, 10. p. 730) dux Thebanorum, *Aegialeum* interimit, qui ex ducibus solus occubuit; ut ex septem olim ducibus vnus pater Adrastus fuerat seruatus: cf. Schol. Pindar. l. c. Pausan. l. c. et IX, 5. p. 722. IX, 9. p. 729. add. Herodot. V, 61. *Laodamantem Alcmaeon* occidit. At apud Herodot. V, 61. et Pausan. l. c. p. 722. *Laodamas* nocte post cladem acceptam in Illyrios se recipit: (quae res forte fabulas sup. 5, 4. de Cadmi in Illyricum recoxit). §. 4. De Tirestiae morte ad Tilphussam Boeotiae fontem vid. Pausan. IX. 19. VII, 3. Diodor. IV, 67. erat is in monte Tilphussio haud longe a lacu Copaide ad Haliartum (cf. Pausan. IX, 18. p. 745 extr. Alia Tilphussa Arcadiae apud Polyb. memoratur IV, 43). πόλιν Ἑστιάαν πύσαντες κατῴκουσιν. Non de Euboeae Hestiaeae cogitandum: fuit alia Acarnaniae, alia circa Olympum, testante Stephan. Byz. ut Hestiaeotidem sub Ossa et Olympo collocat Herodot. I, 56. serior tamen Hestiaeotis in occidente Thessaliae quaerenda. Iam autem Pausanias p. 728. captis Thebis alios in Illyricum, alios

in Illyricum, alios ait in Thessaliam concessisse et montem Homolē occupasse. Haec ipsa loca, quae primo Thraces, tum Pelasgi (cf. Dionys. Hal. I, 18.) incoluerant, insidebant tum Dores: vid. sup. Obsf. p. 195. ideoque non diuersa sunt, quae Diodorus habet IV, 67. αὐτοὶ δὲ μεταναστάντες ἐν τῆς πόλεως, ἐπὶ Δωριεῖς ἐστράτευσαν, καὶ μάχην νικήσαντες τοὺς ἐγχωρίους. ἐκείνους μὲν ἐξέβαλον ἐκ τῶν πατρίδων. eieci suis sedibus Dores inde dilapsi, occuparunt Doridem s. tetrapolin Doricam.

f. 4. *Thebae* captae traduntur a victoribus *Thersandro* Polynicis filio. Pausan. IX, 8. p. 722. rediit mox in eam pars profugorum, vid. Diodor. l. c. mansere tamen per longum tempus Thebanorum res valde attritae: cf. Strabon. IX. p. 632 B. §. 2. *Manto* Delphos missa: vnde illa Clarum et Colophonem venit. vid. Schol. Apollon. I, 308. Pausan. IX, 33. pr. VII, 3. pr. Mela I, 17. At inf. f. 7. §. 2. eam ab Alcmaeone ductam tradidit Euripides. Apud Diodor. IV, 66. illa *Daphne* est.

f. 5. Narratio, quae sequitur, an *ex Alcmaeonide* (vid. sup. ad f. 2. pr.) petita sit, nunc non ausim probabiliter dictum censere. Plus enim tragicæ περιπέτεως inest narratis quam epici coloris. §. 3. Fugit autem Alcmaeon Argis, nam ibi piaculum commissum. *Oicles* pater

Amphiarai, eoque auus Alcmaeonis, illo adhuc tempore superstes; cum alii eum in expeditione Herculis aduersus Laomedontem obiisse traderent: sup. II, 6, 4. Obsf. p. 183. Eius monumentum in Arcadia viderat Pausan. VIII, 36. p. 673 extr. Vrbs fuit Arcadiae *Pjophis*, antea *Phegia* dicta, de qua Pausan. VIII, 24. *Phegeus* ibi vixit: vid. Pausan. ibid. p. 646. add. Burman. ad Ovid. Met. IX, 412. Iam ad ea, quae hic euenisse narrantur, an spectauerit Euripidis Ἀλκμειῶν διὰ Ψωφίδος, videbimus paullo post ad f. 4, 2. §. 4. *Arfinoe*. *Alphesiboea* est Pausan. l. c.

p. 646. et Propertio I, 15, 15. *Alphesiboea suos ulta est pro coniuge fratres, sanguinis et cari vincula rupit Amor* hoc est quod §. 9. videbimus, Ἀρσινόην δὲ μεμφομένην. Videtur hinc illa Acarnanem et Amphoterum consiliis iuuisse ad puniendos fratres suos. Ad *Oeneum* venit, cuius senectam ad seriora tempora protraxere poetae tragici, vt haberent nomen illustre in his fabulis. Malis et aerumnis ille oppressus; vnde ap. Athen. VI. p. 223. C. in notis Timoclis Comici versibus, quomodo mala aliena vel in tragoediis aegritudinem leuare possint: Γέραν τις ἀτυχεῖ; κατέμαθε τὸν Οἰνέα. De eo cf. sup. I, 8, 5. 6. et Var. Lect. p. 61. cum Obfl. ad c. l. vbi Diomedem cum Alcmaeone vidimus Calydonem adiisse. vid. Strabo X, p. 709. B. ex Ephoro. §. 6. κατάρκησε, poterat locum habere κατάρκισε, quod etiam in Thucyd. I. c. est. sed et illud recte. Ad ostia Acheloi circa Oeniadas terra aggesta alluue nouum fecit littus, (res iam ex Herodoto nota II, 10. tum ex aliis vt Plutarch. de Exilio p. 602. D.) in quo Alcmaeon confedit. §. 7. *Callirrhoe*, Acheloi filia, etiam apud Pausan. I. c. haec est, de qua Ovid. Rem. 455. *Amphilochi frater ne Phegida* (Arfinoen) *semper amaret, Callirhoe fecit parte recepta tori.* Simulasse h. l. fertur Alcmaeon se velle Apollini Delphico dedicare monile Eriphyles. Conuenit fere Pausan. p. 646 extr. At alii e responso dei id factum narrant; nam fors ipsa extat apud Athen. VI. p. 232. (repetita ab Eustath. p. 1697, 42.) ex Ephori lib. XXX. historiarum: Ἀλκμαλονι μὲν (ὁ θεὸς ἔχρησε) πυνθανομένω, πῶς ἂν τῆς μανίας ἀπαλλαγείη. Τιμῆεν μ' αἰτεῖς δῶρον, μανίαν ἀποπαῦσαι· καὶ σὺ φέρειν τιμῆεν ἐμοὶ γέρας, (asser, consecra et tu mihi pretiosum munus) ὃ ποτε μήτηρ Ἀμφιάραον ἔκρυψ' ὑπὸ γῆν αὐτοῖσι σὺν ὅπλοις. §. 8. Ceterum ad haec referendus versus Ovid. Met. IX, 412. *Cognatumque latus Phegeius hausserit ensis.* —

§. 9. *Arfinoe* putanda est amorem in Alcmaeonem retinuisse et fratres ob caedem factam obiurgasse; quod illi aegre ferentes sororem in Arcadiam abducunt ad *Agapenorem*, Tegeae regnantem; est is idem, qui Arcades ad Troiam duxit Il. β, 609. cf. Pausan. VIII, 5. filius Ancaei, qui in Calydonia venatione obierat sup. I, 8, 5. §. 6.

f. 6. Callirrhoe Acheloi filiae, alteris nuptiis ab Alcmaeone ductae, filii ex Alcmaeone erant *Acarnan* et *Amphoterus*, qui postea memorabuntur. γενέσθαι τελέους: Huc spectant versus Ovid. Met. IX, 413. *Tum demum magno petet hos Acheloia supplex Ab Ioue Callirhoe natis infantibus annos.* vbi vid. Lactant. §. 2. *Acarnan* igitur et *Amphoterus*, matris Callirrhoe iussu exiire ad vlciscendam caedem patris, Alcmaeonis, a Phegei filiis, Pronoo et Agenore, factam; qui Delphos proficiscentes ad monile et peplum deo consecrandum deuerterant Tegeam ad Agapenorem, qui sororem, Arfinoen, prius Alcmaeoni nuptam, seruabat. Apud eundem eodem tempore deuerterunt *Acarnan* et *Amphoterus*, Callirrhoe filii. Hi itaque interfectores patris repertos occidunt, inde Psophidem pergunt et Phegeum cum vxore necant: vid. paullo ante ad §. 4. de Alphesiboea.

f. 7. §. 1. εἰς Δελφοῦς ἀνέθεντο. tamen et hic *monile* furto ablatum Phocensi homini caussa infaniae et euerfae domus fuit. Gale laudat Athenaeum, apud quem est locus lib. VI. p. 232 extr. 233. vbi et oraculum Alcmaeoni datum quod vid. sup. ad f. 5. §. 7. ex Ephoro: sed diserta narratio est ex Phylarcho apud Parthen. c. 25. spectat ea ad bellum Phocense, et erat tum repositum monile ἐν τῷ τῆς προνοίας Ἀθηνᾶς ναῷ, quae aedes erat Delphis, teste Pausan. X, 8. p. 819 extr. *Acarnan* autem conditor Acarnanum etiam ap. Thucyd. I. c. verba aduocat Strabo. antea Curetes haec loca tenuerant. Ab ipso Alcmaeone occu-

patam Acarnaniam tradiderat Ephorus; vid. Strabon. VII. p. 501. C. 502. A. X, p. 710. A. B. Habuit et haec regio fabulas suas. De Ambraciae originibus vid. Antonin. Lib. c. 4. §. 2. *Εὐριπίδης δὲ φησιν.* haud dubie in Alcmaeone *διὰ Ψωφίδος.* de qua fabula v. Benth. Epist. ad Mill. p. 19. viros doctos ad Helych. p. 514. et Euripidis fragmenta. A nemine tamen edoctum te videas, quid poeta per illud *διὰ Ψωφίδος* declarauerit. Ad priora tempora referunt, quando Alcmaeon Plophidem venerat a Phegeo recepturus monile et pepalum; ita vero erat *Ἀλκμαίων ἐν Ψωφίδι,* vel *κατὰ Ψωφίδα;* non vero *διὰ Ψωφίδος.* Nisi fallor, Alcmaeon Plophidem transgressus, ubi ille, mente ex infania recepta, Arsinoen Phegei filiam duxerat, Corinthum ad repetendos a Creonte liberos, nutriendos ipsi traditos, adierat; nam hic scenae locus fuisse videtur; etiam regis nomen Creon est, ut in fabula Medae Creon Corinthi rex erat. eius filius vel filia intelligenda in fragm. Alcmaeonis Eurip. n. VIII. *ὦ παῖ Κρέοντος* etc. §. 4. *Amphilochus Ἀμφιλοχικὸν Ἄργος ᾤκησεν.* consentaneum magis ᾤκησε. Potuit huic Alcmaeonis filio ab Euripide hoc tribui. Sed is, ad quem communiter haec referuntur, Amphilochus Alcmaeonis frater est. nisi illud ab Alcmaeone conditum ipse tantum inhabitavit; quod Ephorus statuebat apud Strabon. X. p. 710. B. VII. p. 501. C. 502. A. Fuit Amphilochus et ipse inter claros vates. Eum inf. 10, 8. inter procos Helenae videbimus; interfuit navigationi ad Troiam, atque inde Argos redux in Acarnaniam transiisse, (Thucyd. l. c. et II, 68. inde Strabo l. c.) secundum alios cum Calchante (Q. Smyrn. XIV, 365 sq.) Pamphyliam frequentasse incolis et Mallum in Cilicia condidisse fertur; in qua vrbe oraculum eius fuit, aliud apud Oropios cum Amphiarao. Pausan. I, 34. p. 83 extr. cf. Strab. l. c. In Mallo condenda adiutores habuit

Mopsus, Apollinis et Mantus filium, clarum vatem; de eorum diffidiis et pugna aliae sunt fabulae, quas vid. apud Lycophr. 439 sq. 930. 1047. ibique Schol. Conon. Narrat. 6. Strabon. XIV. p. 951. C. (642.) 993. B. (676.) Etiam hunc Mopsus passim cum altero antiquiore, qui Argonautis interfuisse narratur, confusum viri docti saepe notarunt.

CAP. 3.

Fabulae Arcadicae. c. 8. 9. 10. f. 1. 2. sunt eae nec numero multae nec celebres, nisi quae Iovem et Mercurium attingunt; forte et quae ad Lunam et Panem spectant. Arcades, ex antiquissimis Graeciae populis, e Pelasgica stirpe superstites: Nam tutabatur eos aduersus Hellenum incursiones locorum natura montibus vallibus et amnibus intercepta. Ita vero euenisse suspicor, vt traherent ad se sibiue vindicarent fabulas generis Pelasgici tanquam sibi proprias; in quibus etiam sunt Argolicae nonnullae, cf. II, 1. 2. 3. In similem errorem induci se passi sunt scriptores, v. c. Dionysius Halic. qui ad Arcadium solam retraxit Pelasgorum, qui Italiam frequentasse feruntur, origines, cum tamen Pelasgi late per diuersa omnis Graeciae loca, diuersis populorum nominibus, sparsim sedes habuissent. Retulere itaque Arcades ad se et generis humani origines, et vitae siluestris in mitiorem vitam mutationes, frumenti inuentum, artium rudimenta, religionum a Iove ductarum elementa, et, quod inprimis memoratu dignum, astrologiae primas lineas; has quidem fabulis expressas, Callistus in vrsam mutatae, filii in Arctophylacem, et sic alia. *Profeleni* dicti Arcades vetere cognomine, vnde fabula nata de Arcadibus ante lunam ortis: (quam Profusione academica illustrauimus a. 1777. in qua sunt alia ad hoc genus spectantia. Opusc. Acad. Vol. II. p. 334) sunt certe fabulae Arcadicae ex antiquissimis; nam ultra

diluuii Deucalioniei tempora assurgunt. Possis itaque in eam sententiam deuenire, an omnino mythorum dige-
rendorum et ordinandorum rationem inire forte praeestet hanc, vt a fabulis Pelasgicis, tanquam antiquissimis, initium faciamus. Erit tamen admodum difficile eas indagare et ab aliis discernere, Hellenum quippe ingeniis et sermone poetico mutatas, variatas et politas. Ceterum mythi Arcadici a Pausania memorati plerique morum asperitatem spirant, sunt pauci et incomiti et parum variati, et mirationem plerumque faciunt forma humana in ferinam mutata. Itaque ab iis Ovidius Metamorphoses exorsus est. Sed totum hoc genus mutatarum formarum singularem commentationem sibi postulat, si in causas inquirere velis: (idque exsequutus est non infeliciter paullo post priorem Apollodori editionem Mellmann olim noster Commentat. de mutatis formis 1786). Fabulas Arcadicas attigerant ex antiquioribus Hesiodus et Acusilaus; Eumelus, Pherecydes, Alius, mox s. 2. laudantur. Ex sequiore aetate Mnaseas ἐν τοῖς περὶ τῆς Εὐρώπης apud Schol. Apollon. IV, 264. Dionysius Chalcidensis ἐν κρισει. Staphylus, cuius fuere Arcadica: v. Sexti. Empir. p. 272. et ibi Fabric. Habuere quoque Arcades scriptorem e popularibus Araethum Tegeaten, quem idem Schol. Apollonii memorat: apud Hygin. Ariethus scribitur nomen. Add. Pausan. VIII. pr.

s. 1. Pelagus ab Acusilao proditur Iovis et Niobes filius, cumque eo Argus sup. II, 1, 1. §. 7. Niobe autem Phoronei filia, et Phoroneus cum Aegialeo ex Inacho et Melia Oceanina prognatus. Est haec simplicissima communis Argiuorum, Arcadum et Aegialensium (qui Achaiae oram tenuere), ignotae, si ad remotiora contendas, originis declaratio. αὐρόχθονα. sic et ipsi Arcades apud Pausan. VIII. cf. Schol. Eurip. Or. 1646. Ab hoc,

stirpis progenitore, diuersus est alius *Pelasgus*, qui ad Thessaliae orgines spectat, Haemonis pater, auus Thessali: notus ex Dionys. Halic. I, 17. et fragmento Rhiani in Schol. Apollon. III, 1089. de quo vid. Scalig. ad Euseb. p. 19. 20. cf. Steph. Byz. in *Αἰμωνία*. Alter porro Pelasgus, quem II. appellare possis, commemoratur ex Characis Chronic. lib. I. apud Steph. Byz. in *Παρθένια*, Arestoris f. Iasi nepos, Argi pronepos; quem Argis in Arcadiam migrasse ait, dictam tum Pelasgiam, regnasse annos XXV. et condidisse urbem Parrhasiam. At apud Dionys. Hal. I, 11. stemma est a Phoroneo ductum: eius filia e Ioue parit Pelasgum (I.) a quo natus Aezeus (Azan forte Arcadicum nomen erat) ab hoc Lycaon (I.). Eius filia Deianira e Pelasgo (II.) parit Lycaonem (II.) is pater Oenotri est, a quo primos Pelasgos in Italiam inferiorem ductos esse nota narratio est. Memoratur quoque tertius Pelasgus cum Iaso et Triopa natus: Schol. II. 7, 75. — §. 2. *Lycaon*. Conueniunt sqq. cum Schol. Lycophr. 481. Ad eum plura vitae cultioris inuenta retulerunt Arcades. v. Pausan. VIII, 2. Scelus itaque, quod ei tribuitur, seu victimae humanae, seu hospitem mactatorum (late expositum ab Ovid. Met. I, 214 sq.) ad filios eius transferunt alii, in quibus noster, et Nicolaus Damasc. Excerpt. p. 446. et apud Suidam in *Λυκάων*. v. ad Hygin. f. 176. *Μελίβολες*: haec eadem habet Natalis Comes Mytholog. IX, 9. loco luculento, quem ex Hecataeo Milesio, lib. II. Genealogiarum apposuit. Solet ille homo loca e scriptoribus deperditis afferre non aliter ac si adhuc legerentur, petita fere ex veteribus Grammaticis. Locum, quem hic laudat, non sine fraude composuisse videtur ex Schol. Lycophr. 481. ubi similia fere et isti loco et huic Apollodori leguntur, sed nulla Hecataei facta mentione; contra vero in fine Apollodori nomen occurrit. καὶ ἄλλοι

λέγουσι, νύμφης Κυλλήνης. Supplendum inde Κυλλήνης nomen in Schol. Eurip. 1646. vbi excidit: Pelasgus γυναικα ἀγχόμενος ἐπιχωρίαν (adde Κυλλήνην) ἀφ' ἧς τὸ ὄρος οὕτω καλεῖται, υἱὸν ἔσχε Λυκάωνα. Iterum alii Deianram matrem, Cyllenen uxorem Lycaonis ediderant; in his princeps Pherecydes: Dionys. Halic. I, 13. testem adhibens Φερεκύδην τὸν Ἀθηναῖον, γενεαλόγων οὐδενὸς δευτερον. πεποιήται γὰρ αὐτῷ περὶ τῶν ἐν Ἀρχαίᾳ βασιλευσάντων ὧδε ὁ λόγος· Πηλασγοῦ καὶ Δηϊανείρας γίνεται Λυκάων. οὗτος γαμεῖ Κυλλήνην Νηΐδα νύμφην, ἀφ' ἧς τὸ ὄρος Κυλλήνης καλεῖται. §. 3. *Lycaonis L. filii.* Videntur in hunc censum retulisse Arcades conditores omnium suarum vrbiū seu vicorum (συνοικιῶν), nam habitabant illi vicatim et per familias. Adscripserat haec nomina, cum locis, quae vnus quisque eorum occupauerat, Pherecydes, vt ex eodem Dionysii loco disco: ἔπειτα τοὺς ἐν τούτων γεννήθεντας διεξιὼν. καὶ τίνας τόπους ἔκαστοι τούτων ὦκησαν. Partem ex iis recitat Pausan. VIII, 3. et Schol. Lycophr. l. c. nec tamen conueniunt nomina inter se: desiderantur in nostro nomina satis clara *Acaci*, *Phigali*, *Parrhasi*. Quid? quod *Oenotri*, quem non praeterit Pausan. p. 603 nulla omnino fit mentio: cum tamen Penetii, qui cum eo in Italiam traiecit, nomen appositum sit; de quo Oenotro tam multa leguntur apud Dionys. Halic. I, 11. sed is alios auctores sequitur; in his Pherecydem: v. fragmenta Sturz. p. 203 sq. sunt ibi quoque filii Lycaonis numero XXII. et, si penitus inspexeris, alius ac serior Lycaon. §. 5. οἱ δὲ αὐτὸν ἐπὶ ἑνὶ καλέσαντες. Sic et Schol. Lycophr. 481. hoc alii aliter narrant: v. Not. ad Hygin. f. 176. Alii filium Nyctimum aiunt mactatum: v. apud Schol. Lycophr. l. c. alii nepotem Arcadem: Eratosth. 8. Hygin. P. A. II, 4. alii oblidem: Ovid. Met. I, 227. — §. 6. Τραπεζοῦς. Narrant hoc omnes

supra laudati, etiam Eratosth. cf. ad Hygin. cf. 176. At Pausan. p. 602. nomen urbis a filio Lycaonis Trapezeo repetit: cf. Steph. h. v. in quo nomen filii male scribitur Τραπεζοῦς. est Τραπεζεύς, etiam ap. Schol. Lycophr. l. c. ἀγασχοῦσα γὰρ ἡ Γῆ. Scilicet Iupiter τὴν Ἀρκάδιαν συνελχῶς ἐκεκρύνωσεν, ἕως ἡ Γῆ παρακαλοῦσα τὸν Δία, τὴν χεῖρα ἐξέτεινε. διό Φασι πρῶτως ἐν Ἀρκάδιᾳ ἐκχειρίαν γενέσθαι. Schol. id. ibid.

§. 1. *Diluvium Deucalionium*: Superius narrata spectant ad tempora ante-diluviana; ex quibus antiqua memoria manserat efferatorum ad extremam improbitatem hominum. Ad similem persuasionem influxit aetates suas Hesiodus: τοὺς μὲν ἔπειτα Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε. Bene haec! modo Iupiter meliores, non autem deteriores homines creasset! *Deucalionis diluvii* memoria supererat in fabulis Atticis, Delphicis, Eliacis, et, ut h. l. videmus, in Arcadicis, Nycteo regnante: convenit Schol. Lycophr. l. c. 481. (add. ad v. 72.) et Schol. Eurip. Or. 1646. (1678). Hoc idem sequutus Ovidius ingeniose Lycaonis inhumano facinori subiecit diluvium. Met. I. Sed chronographi de tempore diversis modis statuerunt: sufficit vel Simsonum inspicere ad a. 2492. cf. Grabe ad Tatian. p. 132.

§. 2. De *Callisto* fabula multis modis tractata a poetis, inprimis ab eo poetarum et scriptorum genere, quod astrologicas fabulas persequi coepit. Aeschyli Callisto memoratur in Hesychio in Πυλίας βήσσας. De *Eumelo* et de *Asio* v. Ind. auctor. Lycaonis filiam Callisto edit etiam Pausan. VIII, 3. p. 603. *Cetei* filiam si dixit Pherecydes, (cf. Sturz. p. 205) referendum ad eum est doctum Scholion Eurip. Or. l. c. Sequutus erat hoc idem Ariaethus ap. Hygin. P. A. II, 1. Idem tamen non Callisto, sed Megisto nomen ediderat; ibid. at Themisto, Ister ap. Steph. in Ἀρκάς. (vbi pro Ἀρκτῇ γὰρ ὅφ' Ἦρα

αὐτὴν ὀνομασθῆναι leg. ὁμοιωθῆναι) quem locum transcripsit Eustath. ad Il. β. p. 300. A Ceteo videndum est an dicti fuerint Κήτειοι Myfi Od. λ, 520. §. 4. Dianae assimulatum Iovem narrant vulgo omnes. cf. Hygin. P. A. II, 1. fab. 176. 177. et ibi Intpp. §. 5. Iunonis fraudem plerique agnoscunt: etiam Schol. Il. σ, 487. ex Callimacho. Pausan. l. c. p. 603. Erat hoc ipsum ab Hesiodo traditum: vt diserte edocet Eratosth. c. 1. (ad quem cf. doctam notam Koppiers. Obfl. p. 94) ornate expositum ab Ovid. Met. II, 405 sqq. cf. Hygin. f. 177. et not. §. 7. *Arcadem* factum *Arctophylacem* noster non memorat: quae tamen communis narratio: cf. Eratosth. c. 8. nec, nomen Arcadiae ab Arcade ductum: v. Pausan. l. c. Eum a Maia esse educatum, alibi narratum non memini.

CAP. 9.

§. 1. De *Arcadis* stirpe cf. Pausan. VIII, 4. §. 2. *Elatius* et *Aphidas*. nomina clara inter Arcades. *Azanem* addiderant alii, etiam Pausan. l. c. *Elati* filii ex Laodice, Cinyrae filia, quae eadem esse videtur, quae inf. c. 14, 3. §. 4. Laogore est, *Stymphalus* et *Pereus*: tres alios Pausan. addit ibid. p. 605. *Aepyrum*, *Cyllenem*, *Ischyn*; hunc postea videbimus c. 10, 3. p. 233. *Aepyti* clarum nomen fuit; educauit Evadnen ap. Pindar. Ol. 6, 54. eius sepulcrum memoratum Homero Il. β, 604. et Theocr. Id. I, 125. 6. cf. Pausan. VIII, 16. Σθενέβοιαν, ἣν γαμέει Προῖτος. Nunc alios auctores sequitur, quam sup. II, 2, 1. vbi Amphianactis filia erat. an hunc ex Aphidante factum putabimus: Ἀμφιάναντος pro Ἀμφιδάμαντος? Teneremus hoc, si Euripidis Bellerophontes superesset.

§. 3. De *Auge* iam sup. II, 7, 4. §. 1. fere eadem vidimus. cf. Obfl. p. 189. Similia fere habet Schol. Lycophr. 206. Itidem *Neaeram* Perei filiam idem memorat, Pausan.

quoque l. c. p. 605. sed Autolyco nuptam. Mirum in modum adornatam fabulam diserte narrat Alcidas Or. Ulyssis in Palamedem, p. 70. ed. Reisk. *Cepheus* et *Lycurgus*. Adiungit *Amphidamantem* Pausan. VIII, 4. p. 606. iidem apud Apollon. I, 161 sq. cum Lycurgi filio Ancaeo, de quo paullo post. De *Cepheo*, quem Hercules belli socium in Hippocoontidas habuit II, 7, 3. §. 4. et qui inter Argonautas fuit: I, 9, 16. §. 8. p. 83. vide sup. Obss. p. 188. Eius filia *Aerope* a Marte compressa, Pausan. VIII, 44. extr. vnde natus *Aeropus*, pater *Echemi*, qui cum Hyllo pugnavit sup. Obss. p. 204. extr. *Auge* Minervae sacerdos. Scilicet Tegeae Aleae Minervae inprimis celebris religio: v. Pausan. VIII, 45. p. 693. *Auge* Φωραδεῖσα ὑπὸ τοῦ πατρός. plenius apud eund. c. 4. p. 606. ἐΦωράθη τετοκυῖα ἐξ Ἡρακλέους. apud Strabon. XIII. p. 915. B. ὑπὸ Ἀλέου — Φωράσαντος τὴν τοῦ Ἡρακλέους Φθοράν. eod. loco apponitur argumentum Euripidei Telephi, in quo mater cum filio arcae inclusa ad Caici ostia enatauit. Conuenit Pausan. altero loco p. 606. Alii poetae Augem abduci et in mare proiici, modo cum puero, modo nondum enixam, narrauerant; alii variauerant alia. Proxime ad nostrum Diodor. IV, 33. ἐπὶ θανάτῳ. at sup. p. 214. a patre ablegata fuit, vt in seruitutem venderetur. Obseruata discrepantia etiam aliis, vt Goensio Obss. p. 52. qui coni. ἐπ' ἐξαγωγῇ. sed diuerfos auctores sequi noster auctor putandus est. παραλαβὼν αὐτὴν ἐΦθαιρε. atqui supra II, 7, 4. erat: αὐτὴν γυναῖκα ἐποίησαντο. Iudicium apponit Commelinus: non esse haec ἀσύστατα. equidem hoc concedam; alienum tamen ab usu loquendi et narrandi; etiam Pausan. VIII, 4. extr. συνέκησεν (non ἰσεν) ἐρασθέντι τῷ Τεύθραντι, et Schol. Lycophr. 206, vbi nostrum exscribit, γυναῖκα ἔσχε. alterum substituere in promptu sane est; nec tamen licet assequi, vnde corruptela inferri potuerit: nisi forte

fuit παρέλαβεν αὐτήν, et, cum erratum esset πάραιλαβών, suppleuit alter ex eod. loco II, 7, 4. vbi de Hercule ἀγνοῶν ἔφθειρε. Verum quidni et hoc diuersimode a tragico tractari potuit! ζητήσας τοὺς γονέας. Ad hos errores Telephi spectat egestas, a Tragicis celebrata; vnde illud Timoclis Comici: ὁ μὲν γὰρ ὢν πένης πτωχότερον αὐτοῦ καταμαθῶν τὸν Τηλέφον γενόμενον, ἤδη τὴν πάλιν ῥῆον φέρει. cf. Aristoph. Nub. 918. Ran. 866. vbi Spanhem. Fuere autem Aeschyli Μυσοὶ et Τηλέφως, idem, suspicor, drama; Euripidis Auge et Telephus. Porro Agathonis Μυσοὶ et Τηλέφως. Etiam Iophontis Telephus. Sed res satis nota vel ex Horatiano: *dolet sermone pedestri Telephus et Peleus, cum pauper et exul uterque* etc. De oraculo haec sunt apud Svidam in ἔσχατος Μυσῶν πλεῖ. ἔτιοι τὴν παροιμίαν τοῦ χρησμοῦ λέγουσι Τηλέφῳ μαντευομένῳ γεγονέναι περὶ γονέων, ἐπὶ τίνος τόπους ἐλθῶν, εὔροι τοὺς γονεῖς. τὸν δὲ θεὸν προστάξει, πλεῖν ἐπὶ τὸν ἔσχατον Μυσῶν. ἀφικόμενον δ' εἰς Τεῦθρανίαν, νέμεσθαι δὲ ταῦτα τὰ χωρία Μυσούς, ἐπιτυχεῖν τῇ μητρὶ αὐτοῦ Venerat eo Telephus, vt matrem reduceret in Arcadiam; vt Epigr. Cyzic. 11. εἵνεκα μητρὸς Αὔρης τᾶςδ' ἐπέβαν γὰς Τεῦθραντιάδος-ὄφρα μιν ἂψ ἀνάγω ἐς πέδον Ἀρκαδίας.

l. 2. *Lycurgus*, obscurus alioqui homo, vt Pausan. VIII, 4 extr. ait, ex Homeri tamen loco II, 7, 142 sq. notus, claros filios habuit *Ancaeum*, *Epochum*, *Amphidamantem*, *Iasum*. Ancaeus venationi Calydoniae interfuit sup. I, 8, 2. §. 8. p. 54. et expeditioni Colchicae I, 9, 16. p. 83. Apollon. I, 164. Epochum Schol. eod. loco v, 164. 172. memorat, modo Ἐπιοχον, modo Ἐποχον. Epochum cum Ancaeo agnoscit Pausan. p. 606, sed ignorat reliquos, quia ei Amphidamas Lycurgi frater, Alei filius est. Iasus, qui et Iasius, filia Atalanta inclaruit. Porro pro Cleophile vel Eurynome, tertia vxor Lycurgi Antinoe editur

apud Schol. Apollon. l. c. I, 164. Eurysthei vxor *Anti-mache*. in Anaglypho Farnesio Admeta mater et filia editur: vid. sup. Obfl. p. 154. 155. ad II, 5, 9. §. 2. *Iasi* et *Clymenes* f. *Atalanta*. Clymenae duae confusae sunt apud Schol. Odyss. λ, 325. haec altera e Minyae filiabus; nam Minyadum magnus fuit numerus, a quibus orti Minyae: vid. Obfl. p. 73. Schol. Apollon. I, 230. Perizon. ad Aelian. III, 42. et XIII, 1. notissimum caput de Atalanta. Verheyk. ad Antonin. Lib. 10 pr. §. 2. De *Atalanta* Iasi f. Arcadica puella venatrice, monitum sup. Obfl. p. 49. ad I, 8, 2. §. 4. Gale ad h. l. add. Burman. Catal. Argonaut. et add. Ovid. Met. VIII, 318. X, 565. ad Hygin. f. 185. item f. 99. 171. ad Propert. I, 1, 9. Sufficere tamen potest vel vnus Simson. p. 262. 3. Ad seqq. §. 3. cf. Aelian. V. H. XIII, 1. qui Iophistae alicuius seu rhetoris serinia expilauit. Ποῖκος καὶ Ὑλαῖος. de caede hac Centauro-rum v. Callimach. in Dian. 221. vbi cf. Spanhem. Rhoe-tum fere Romani scriptores appellant, vt obseruatum a Benth. ad Horat. II, 19, 23. De Hylaeo vid. ad Virgil. II. Ge. 457. et Propert. I, 1, 13. §. 4. ἐπὶ τὸν Καλυδάνιον κῆπρον sup. I, 8, 2. ἐν τῷ ἐπὶ Πελλῇ τεθέντι ἀγῶνι. sunt hi ludi ab Acasto facti in patris funere. cf. I, 9, 28. §. 1. vid. Obfl. p. 92. 93. De iis loc. class. in Pausan. V, 17. p. 421. vbi inter argumenta arcae Cypseli sunt. Qui in iis vicere, recensentur apud Hygin. f. 273. nec tamen in iis Atalanta memoratur; sed Peleus victor lucta. Pugilatu certauerant Nestor et Pollux, tum lucta Nestor et Alcaeus Quint. IV, 307 sq. Interfuerant iisdem ludis Bo-readae apud Apollon. I, 1304. At de loco Callimachi in Dian. 202. 8. dubito an recte ad agonem funebreum Peliae referatur. Videtur simpliciter locus apud Iolcon declarari per παρὰ τύμβον Ἰώλκειον; nam respicit poeta pugnam Cyrenes cum leone apud Pindar. ornatè expositam P. IX.

cf. Nonnus lib. 28, 180. At seq. de cursus certamine proposito ad alteram Atalantam Schoenei f. spectant passim cum altera confusam; de cursu nota loca sunt apud Ovid. Met. X, 560 sq. Hygin. f. 185. §. 6. *Poma a Venere accepta.* vid. Ovid. Met. X, 644 sqq. Philetas in Schol. Theocr. 2, 118. *τά οἱ ποτὲ Κύπρις ἐλοῖσα μέλα Διωνύσου δῶκεν ἀπὸ προτάφων.* *mala Dionysi, quae Hippomeni Venus dedit detracta capiti suo.* Alter Schol. ad ad 3, 40. minus docte poma Hesperidum subministrat. Nouo modo apud Musaeum vs. 154 sq. Venus Atalantae irata, quod amare noluerat, infanum in Milanionem amorem iniecit. *εἰς τὸ τέμενος Διός.* Cybeles fanum est apud Ovid. Met. X, 686. vnde simul patet, in Boeotia ad Onchestum hoc certamen cursus esse factum. Iouis tamen fanum etiam Hygin. l. c. memorat. §. 8. In seqq. (multo magis sup. I, 8, 2. §. 4. p. 55. vbi erat: *Ἀρχάντη Σχοινέως ἐξ Ἀρκადίας*) apparet ipsum Apollodorum de discrimine vtriusque Atalantae (vid. paullo ante ad §. 4.) non recte statuisse. Recte Hesiodus Iasi filiam Arcadem puellam, a Schoenei filia, quae Boeotica fuit, distinxit. At idem Hippomenem tradiderat nudum certasse: quo ipso asseuerauerant veteres Hesiodum iuniorem esse, ap. Eustath. p. 1324, 17. quod spectat ad quaestionem tam varie agitatam de nuditate certantium: dum non discernebant Olympia ab aliis, etiam heroicæ vitae. *Schoeneum* inter Athamantis filios vidimus I, 9, 2 extr. fuit Schoenus Boeotiae vicus, Il. β, 497. vbi ab hoc Schoeneo illum dictum putat Schol. Idem tamen de Schoenunte Arcadiae asserit Stephan. in h. v. cf. Pausan. VIII, 35 extr. *Εὐριπίδης.* an in Meleagro? *Maenalum* inter Lycaonis filios vidimus. vix tamen is huc referri poterit. De *Hippomene*, Megarei f. vid. l. c. Ovid. Met. X, 605. et not. item ad Hygin. f. 185. §. 9. *Parthenopæus*, Atalantae proles: in-

telligenda Arcadica. Male Diodor. IV, 65. Schoenei filiam matrem edit. Milanionis filius erat Parthenopaeus sup. III, 6, 3. §. 3. vbi vid. Obss. nunc nouum accedit hoc, quod Martis filius ab aliquo poeta fuit editus; e Meleagro natus est apud Hygin. f. 70. et 99.

CAP. 10.

Sequitur altera pars *mythorum Arcadicorum*, cum *Laconicis* et *Troianis* fabulis coniuncta, quae ex iis, tanquam vinculo aliquo, aptae et nexae sunt c. 10. 11. 12. f. 1-6. Procedunt haec omnia a VII. *filiabus Atlantis*, quarum vna, vel duae, a mortalibus, reliquae a diis amatae fuere, duae *Celaeno* et *Alcyone*, a Neptuno; tres, a Ioue: *Maia*, e qua *Mercurius* natus f. 2. *Taygete*, Lacedaemonis mater, quae *Laconicis fabulis* locum facit f. 3-9. c. 11. tandem *Electra* viam munit *fabulis Troianis* c. 12.

f. 1. In *Atlante* diuersa mythorum genera confuse cumulata sunt. Erat Atlas in theogonicis carminibus: hinc in Titanomachiis; tum mons extremae Africae, qui sub sole occidente continentem finit, conuexa caeli tanquam onus sustinere videri poterat; inde liberior poeticis figmentis campus. Frequentari illa coepere in Persei et Gorgonum, tum in Hesperidum fabulis, et in Heracliis: v. sup. II, 5, 11. Tandem in Arcadium immigrauit totum hoc genus, variisque modis fuit tractatum et ornatum, astronomicis fabulis assumtis, propter Pleiadum genus ab Atlante ductum. Fundus rei iam in Homero est, cui Atlas prudens et maris profunda nosse et columnas, quibus caelum ac terra sustinetur, tenere dicitur, Odyss. α, 52. 53. phantasmate hoc a monte ducto, cuius radices extremae in maris fundum procurrunt, caelo vertici incumbente. Ex Schol. II. σ, 486. intelligo, in fabulis

Atlanticis Hellanicum praeiunxisse. (haufit ex eo loco sua Eudoc. p. 339). §. 1. Sequitur τὸ γένος Ἀτλαντικόν, quod sup. I, 9, 5. memorauerat, vbi de Periere agebat: de quo mox videbimus f. 4. §. 5. Πληϊόνη et Πληϊάδες. Ionicam ac poeticam formam sequuntur et alii, etsi sint Πλειάδες, et Πλειόνη. Plures de Pleiadibus fabulas collectas vid. in Schol. Homer. l. c. add. Schol. Pindari N. 2, 17. Eratosth. 23. Schol. Apollon. III, 22. (nimis diuersam, ab Amazonibus petitam, diuersa quoque nomina, habet Schol. Theocr. 13, 25. e Callimacho). Nomina Pleiadum h. l. sunt eadem et eodem ordine, quo apud Aratum Phaenom. 262. 3. Ἀλκυόνη, Μερόπη τε, Κελαινώ τ' Ἠλέκτρη τε καὶ Στερόπη καὶ Τηϋγέτη καὶ πότινιχ Μαιῖα. Nec aliter in versu. apud Schol. Pindari l. c. §. 2. *Sisyphum Meropen* duxisse, ipse Apollodor. I, 9, 3. tradiderat. et ita fere omnes. At de altera, *Sterope*, non aequae conueniunt scriptores. *Vnam* tantum *Meropen* mortali nuptam, (quo factum, vt vna e Pleiadibus obfcurato lumine fit; etsi alii aliter causam narrarunt, apud Schol. Homer. l. c.) Sisypho, at *Steropen* a Marte amatam, ex eaque Oenomaum natum narrat Eratosth. c. 32. Ita Oenomai matrem ediderunt Steropen et alii, inque iis Hellanicus princeps in Schol. II. σ, 486. De hac diuersitate, cui locum fecit Pelopidarum stirps saepe a poetis exposita, iam accurate actum ab Intpp. Hygin. f. 84. 159. et a Mezir. ad Ovid. T. II. p. 347 sqq. add. Wesseling. ad Diodor. III, 60. §. 3. *Celaeno* ad Thebanas fabulas spectat, ex hac Neptunus susculit *Lycum*, qui diuersus est ab altero Lyco, Nyctei fratre, qui statim memorabitur. Conuenit Eratosth. c. 23. Κελαινώ, ἐξ ἧς Λεῦκος leg. Λύκος quod in fortunatis insulis, ex causa nunc incognita, ille collocatus est, a valde antiquo poeta profectum esse debuit. Ita Rhadamanthum, Pelea, Cad-

mum, Achillem eo transtulerant: Pindar. Ol. 2, 137 sq.
 Additur Eurypylos apud Schol. Apollon. IV, 1561. Εὐρύ-
 πυλος Ποσειδῶνος υἱὸς καὶ καὶ Κελαινοῦς τῆς Ἀτλαντος qui
 ex Europa, Tityi filia, natus vulgo dicitur, inprimis a
 Pindaro P. 4, 81. sed satis de hoc Burman. Catal. Argon.
 Nycteuum tertium filium e Celaeno addit Hygin. f. 157.
 sed idem eam Ergei filiam prodit. Prorsus ab his re-
 cedit Schol. Lycophr. 132. et 219. qui Lycum et Chimae-
 reum e Celaeno et Prometheo natos memorat. §. 3.
 Αἰθουσα inter Apollinis amicas est et apud Clement. Coh.
 p. 27, 30. Ab *Eleuthere* dictae Eleutherae, vicus Boeo-
 tiae vid. Steph. in h. v. Alii tamen diuersum hunc ab
 altero faciunt: v. Intpp. ad Hygin. f. 161. et 225. Hype-
 retem et Anthen apud Troezenios pro liberis Alcyones et
 Neptuni habitos narrat Pausan. II, 30. p. 182. Fuit quo-
 que Alcyone inter sacerdotes Arginae: Dionys. I, 22. nisi
 forte Ἀλκυονή illa fuit, Stheneli filia, sup. II, 4, 5. §. 8. —
 §. 4. *Hyrici* et *Cloniae* liberi *Nycteus* et *Lycus*; cum his
 et Orion. v. Anton. Lib. 24. Schol. II. σ. 486. cf. sup.
 Obss. p. 23. ad I, 4, 3. *Clonia* male scribitur *κολονία* ap.
 Schol. Lycophr. 328. Iam Nycteus et Lycus sunt iidem,
 de quibus sup. c. 5, 5. p. 267. est quidem ibi Νυκτέας
 τοῦ Χθονίου sed hoc ab indocto homine insertum esse ad-
 modum probabile fit: v. Obss. ad e. l. *Lyci* nomén
 magnas facit turbas; et sunt fere tres, qui, vere diuersi,
 plerumque confunduntur; Lycus I. Celaenus et Neptuni f.
 Lycus II. Hyrici f. Nyctei frater. Iam tertius aliquis
 Lycus, Lyci II. filius apud Tragicos, iniurius in liberos
 Megarae, et ab Hercule interfectus: sup. Obss. p. 179. ad
 II, 6, 1. Eurip. Herc. fur. 27 sqq. et Hygin. f. 32. vbi et is
 ipse Neptuni filius editur. De *Antiope* sup. c. 5, 5. §. 5.

f. 2. Ad seqq. inprimis conferendus Hymnus Home-
 ricus in Mercurium. • §. 2. Notum furtum vel ex Lu-

ciani D. D. 7. (vbi exemplis furtorum adde aliud satis lepidum in Schol. Il. ω, 24.) et in Hymno v. 151. — Iam εἰς Πισρίαν. sic quoque in Hymno v. 70 sq. Paulo aliter haec ornata et variata sunt apud Anton. Lib. 23. §. 3. Res exponitur in Hymno v. 75 sqq. etsi interpolato in loco; ibi boues conuersas incedere facit, ipse sequitur, auersus et ipse, simul tamen, vt confundat vestigia, frondibus subnexas habens plantas, quibus arenam verrat: igitur in Apollodoro ὑπόδηματα τοῖς ποσὶ intell. αὐτοῦ, τοῦ Ἑρμοῦ. ne ipsarum bouum vestigia esse suspiceris. τὰς μὲν βύρσας. hoc ipsum in Hymno v. 124. 403. 4. eo, puto, consilio, vt aridis coriis vti posset; vti comburit carnes, ne furtum deprehendatur. §. 4. χελώνην. intellige testudinem e genere terrestrium. §. 7. Obiurgationes Apollinis et minas vid. in Hymn. 253 sq. §. 8. τὴν χρυσὴν ῥάβδον ἐδίδου. vid. Hymn. 509. 526 sq. qui locus multis modis corruptus. Schol. Il. ο, 256. μειδιάσας δὲ ὁ θεὸς, ἔδωκεν αὐτῷ τὴν μαντικὴν ῥάβδον. ἀφ' οὗ καὶ χρυσόῤῃαπις ὁ Ἑρμῆς προσηγορεύθη. ἔλαβε τε (Apollo) παρ' αὐτοῦ τὴν λύραν. ὅθεν καὶ χρυσάωρ ὠνομάσθη, ἀπὸ τοῦ τῆς κηδείας ἀορτήρος. (Recentiorum hanc esse vocis χρυσάωρ interpretandi rationem, docent Grammatici ad Il. ε, 509. scilicet, antiquioris moris hoc epitheton esse, ignorabant, quo Apollini ensis aureus, vti Amyclaeo galea et hasta, erat. vid. Obsl. ad loc. Homer. §. 9. τὴν διὰ τῶν ψήφων μαντικὴν. Igitur haec diuinationo Mercurio propria fuit; erat inter genera diuinandi per sortes, et potuit et ipsa esse varia, seu calculis quibus luditur, seu quibus computatur: ita etiam in genethliacis calculorum vsus erat, ad computandum scilicet: vt in Agathiae Epigrammate ad risum composito Anthol. lib. II. p. 133. Stephan. Καλλιγένης etc. (nunc Brunk. Analect. Tom. III. p. 59. LXXI.) Proprio autem nomine ψῆφοι hae θροαὶ sunt: vid. Etymol.

M. Stephan. Byz. in *Θρηξ*. Hefych. h. v. et ibi laudd. tributae tamen et hae Apollini a Callimacho in Apollin. 45. *μεινον δὲ θρηξὶ καὶ μάντιες*. Apud Zenob. V, 75. Minerva earum inuentrix traditur. In Hymno v. 543 sq. ad Moeras abegatur ab Apolline Mercurius, vt ab iis fata discat, vaticinandi arte ceteroquin interdictus, quam hic cupit addiscere et tractare, *ἐπαλθεῖν*. §. 10. Non modo nuntius deorum constitutus est; sed et pincerna. Saltem *οἰνοχοεῖ τοῖς θεοῖς παρὰ Σαπφοῖ* testante Athenaeo V. p. 102. C.

f. 3. *Taygete*, parens Lacedaemonis, a quo stirps Lacorum duci solet v. Pausan. III, 1. add. Schol. Eurip. Or. 626. — *Lapithas*, indigena, cuius monumentum, Lapithaeum, in Taygeto monte, memoratur a Pausan. III, 20. p. 262. diuersus ille puto a Lapitha progenitore Lapitharum in Thessalia. ap. Steph. in *Λαπιθή* Diodor. IV, 69. De *Hyacintho*, cuius sepulcrum erat Amyclis in Apollinis fano, secundum Pausan. II, 18, 19. egi in commentatione singulari (*antiquarische Aufsätze* P. I.). Hic *Perieres* Cynortae f. ab aliis inter Aeoli filios referri solitus, vt sup. I, 9, 5. vidimus, vbi ad h. l. nos remittebat auctor, et iterum mox f. 4. extr. Scilicet duplex Tyndarei origo fuerat edita; siue ita tradita siue tragicorum licentia. *Gorgophonen* ille ducit: v. ibid. et II, 4, 5. §. 2. *Στησίχορος Φησι*. forte in Helena. *Apharei* seu Apharetis filii, *Apharetidae* dicti poetis, saltem Idas et Lynceus, sunt inter notissimos: v. Theocr. 22. Pindar. N. 10, 112 sq. Apollon. I, 151 sq. De *Ida* sup. I, 7, 8. 9. de *pugna cum Dioscuris* mox c. 11, 2. *Pifus* minus clarus; occurrit tamen in arca Cypseli, inter certantes in ludis funebribus Peliae, Pausan. V, 17. p. 421. *Arone* Oebali filia. Sic Pherecydes in Schol. Apollon. I, 152. at Polydoram Pifander, Laocoosam Theocritus prodiderat. *Λαοκόωσαν*, (in Theocr. Id. 22, 206. *Λαοκόωσα* editur), ἡ Ἀρνης τῆς Αἰό-

λου addit Schol. Lycophr. l. c. Ab Arene vrbs Messeniae dicta, v. Pausan. IV, 2. §. 6. *Leucippi filiae*, Leucippides, et ipsae satis clarae: de earum raptu mox c. 11, 2. §. 7. De *Arfinoe* praecipuus auctor Asclepiades ἐν Τραγωδομένοις apud Schol. Pindari l. c. P. 3, 14. versus: ἡ δ' ἔτεκε ἐν μεγάροις Ἀσκληπιὸν, ὄρχαιον ἀνδρῶν, Φοίβῳ ὑποδυσθεῖσα, εὐπλόκαμον τ' Ἐρίωπιν, et postea: Ἀρσινόῃ δὲ μινεῖσα Διὸς καὶ Λητόος υἱῶ τίτ' Ἀσκληπιὸν υἱὸν ἀμύμονά τε κρηττόν τε. Arfinoen addit quoque Pausan. II, 12. p. 237. IV, 3. pr. IV, 31. p. 358. vbi Messenios Aesculapinum ex ea natum tradidisse profitetur. De *Aesculapio* fabularum varietas diserte a nostro exposita, saltem ex parte; add. Pausan. II, 26. πρὸς τὸν. Schol. Pindari P. 3, 14. Schol. II, 8, 193. 194. emendandum ex Ven. A. Induxit haec varietas Ciceronem, aut Stoicos, quos exscripsit, de N. D. III, 22. vt tres Aesculapios fuisse traderent. Petitum hoc a frigido illo philosophorum acumine fabulas in ordinem redigendi. Immo vero tenendum, diuersis modis fabulas has tractatas et ornatas fuisse a poetis. Ita natus ille dicitur pluribus locis salubritate claris, v. c. ad fluvium Lethaeum circa Triccam Thessaliae apud Strabon. XIV, p. 957. D. ἐκ Κορωνίδος τῆς Φλεγέου ἐν Θεσσαλίᾳ, Larillae, seu vt alii, et ipse Pherecydes, Laceriae ad Paludem Boebeidem: v. Schol. Pindari P. 3, 60. Pronocat ad h. l. Theodoretus de Gr. affect. Serm. 8. notante Galeo. Traditus erat hic ortus in Hymno Homer. in Aesculapium. (n. XIV.) et in versf. Hesiodi ex Eois, quos excitant Strabo IX. p. 674. C. (442.) et XIV. p. 958. A. (647.) Stephan. Byz. in Ἀυρος et Schol. Pindari P. 3, 14. et 48. tum in ipso Pindaro, eo loco. Sed pleniores illos versus, quam in Fragmentis Hesiodicis extant, apponemus: Ἡ οἷη Διδύμους ἱερὸς ναίουσιν κολωνούς, Δωτίῳ ἐν πεδίῳ, πολυβότρυς ἄντ' Ἀμύροιο, νίψατο Βοιβιάδος λίμνης πέδα

παρθένος ἀδμῆς Τῷ μὲν ἄρ' ἄγγελος ἦλθε κόραξ ἱερῆς
 ἀπὸ δαιτὸς Πυθῶ ἐς ἠγαθήν, καὶ ἔφρασεν ἔργ' αἰδηλα
 Φοῖβῳ ἀνερσικόμῃ, ὅτι Ἴσχυς γῆμε Κόρωνιν Εἰλατίδης Φλε-
 γῶς διογνήτοιο θυγάτρα. *Aut qualis Didymos sacros colles*
inhabitans, in campo Dotio (Thessaliae de quo v. dicta
 sup. ad III, 5, 5. §. 3.) *ex aduerso urbis Amyri uis fer-*
tilis, in Boebiade palude lauit pedem uirgo innupta —
Ad deum nuntius venit a sacris epulis (hoc non satis asse-
 quor: an fuit ἱερῆς ἐπὶ δαιτὸς in sacro Delphico, cui in-
 tererat deus? τῷ μὲν autem legendum; non τῇ) *coruus*
Delphos et indicauit facinus indignum Phoebo intonso,
quod Ischys Elati f. duxerat uxorem Coronidem Phlegyae
a diis genus ducentis filiam. Fuit illa Ixionis soror, si
 quidem a Phlegya nata est. Alteram hanc de Coronide
 Aesculapii matre famam, in quam et Pherecydes consen-
 serat lib. I. (v. Schol. Pindari P. 3, 6c.) tuebantur Epi-
 daurii; et confirmatam eam responso Apollinis legere
 licet ap. Pausan. l. c. p. 171. De Coronide hac v. Heinf.
 ad Ovid. Met. II, 542, Hygin. f. 202, et ibi laud. Munk.
 ad Lutat. II, 7. §. 8. Ischys est satis notus Elati f. v.
 Pindar. P. 3, 5c. Pausan. II, 26. add. Hymn. in Apollon.
 209, 210. Sed ex Arcadia translata in hac fabula omnia
 sunt in Thessaliam: Elatus, Ischys; Coronis, et Phlegyas;
 cf. Obfl. ad III, 5, 5. §. 1. τὸν μὲν ἀπαγγέλλαντα κόρακα.
 de coruo hoc v. Schol. Pindari P. 3, 59. vnde patet, Phe-
 recydem fuisse auctorem eius fabulae, et Ovid. Met. II,
 534, 596. Vt corno pro indice vteretur poeta aliquis,
 ex augurio duci potuit. Simili modo cornicis monitum
 comminiscitur Apollonius III, 9:6 sqq. docte quidem, nec
 tamen iudicio satis subtili. Decentius apud Pindar. l. c.
 P. 3, 46 sq. Apollo Delphis tum versatus rescinit hoc per
 fatidicam suam scientiam. §. 10. καιομένης δὲ αὐτῆς.
 Sequentia praeclara exposuit Pindar. l. c. P. 3, 68 sq.

πρὸς *Χελρωνα* ibid. v. 9. et 79. et N. 3, 94. vbi v. Schol. §. 11. Quis primus absurdum hoc figmentum de Medusae sanguine pro medicamine adhibito in medium protulerit, non reperio; occurrit illud quoque in Eurip. Ione, vbi Crensa duas guttas sanguinis Gorgonei habet, quarum altera Ionem tollere decreuit vs. 1002. iis omiſſis Pindar. l. c. 83. partim carminibus, partim herbarum succis, amuletis et ferro admoto, eum morbos curasse narrat, genera autem morborum designat vulnera sponte nata, aut externa vi facta, aut calore seu frigore male affectis corporibus. §. 12. Memorantur h. l. plures, qui a diuerſis auctoribus traduntur ab *Aesculapio* in vitam reuocati esse, *Capaneus*, et *Lycurgus*, *Eriphyle*, *Hippolytus*, *Tyndareus*, *Hymenaeus*. Sunt fere eadem aut similia in Schol. Pindari P. 3, 96. et Schol. Eurip. Alc. 2. (sed potissimum Sext. Empir. I, 12. adv. Grammat. p. 271. videndus. Illustrauit locum Hemsterh. in Lucian. T. I. p. 235. plura cumulauit Ackerman. ad Seren. Sammon. p. 2.) Apud vtrumque Scholiasten est: *Στησίχορος δὲ ἐπὶ Καπανεὶ καὶ Λυκούργῳ*. (sc. αὐτὸν περὶ αὐτῶν φασιν) si haec recte se habent, necesse est in nostro mendum cubare. Aegius et Galenus legunt: *Καπανέα καὶ Λυκοῦργον, ὡς Στησίχορος λέγει· Ἐριφύλην καὶ Ἰππόλυτον, ὡς ὁ*. His tamen aliunde nulla fides: et turbatum in ipsis Grammaticis video: vt reliqua praeteream, in Schol. Eurip. Apollodoro hoc tribuitur, quod Hippolytum resuscitasse Aesculapius fertur. *Ἀπολλόδωρος δὲ φησι, περὶ αὐτῶν τὸν Ἀσκληπιὸν ἐπὶ τῷ τὸν Ἰππόλυτον ἀναστῆσαι*. Atqui in ipsis Apollodori verbis: *Ἰππόλυτον, ὡς ὁ τὰ Ναυπακτικὰ γράλλας*. de hoc carmine v. Ind. Anott. At enim medela loci aliunde obtingit. Sextus l. c. *Στησίχορος μὲν ἐν Ἐριφύλῃ εἰπὼν, ὅτι τινὰς τῶν ἐπὶ Θήβαις πεσόντων ἀνίστατο*. bene ibi Fabric. nostri memor fuit: estque ideo in h. l.

sic legendum: εὔρον δὲ τινὰς λεγομένους ἀναστῆναι ὑπ' αὐτοῦ.
 Καπανέα μὲν καὶ Λυκοῦργον, ὡς Στησίχορος Φησιν ἐν Ἐρι-
 φύλῃ. Stefichori carmen, Eriphylen, alibi memoratum
 non memini; fuere in eo res Thebanae expositae, et in
 his nouatum hoc, quod Capaneum et Lycurgum in vitam
 reuocatos ab Aesculapio tradiderat. Suspicio ad bellum
 Epigonorum haec spectasse, et reuixisse in eo Capaneum
 cum Lycurgo Pronactis f. de quo paullo post: vt de
 Iolao simile quid proditum vidimus sup. Obss. p. 202, ad
 II, 8, 1. §. 3. ad Lycurgum Thracem referre maluit vir
 doctus ad Rhesium Eurip. 973. praesidium tamen in ipso
 Apollodoro haud video. Restat nunc altera difficultas
 de Hippolyto, in quo ad Naupacticorum scriptorem pro-
 vocatur. Sane quidem de eodem Staphylum in Arca-
 dicis excitat Sextus Empir. l. c. sed ibi testimonium di-
 cere iubetur pro temporis nota, quod facta res dicitur
 in fuga ex Troezene. Alioqui Hippolytus ad vulgarem
 narrandi morem est referendus. cf. vel Virgil. Aen. VII,
 770 sq. Tibull. II, 3, 11. Sic eum Eratosth. c. 6. et 29.
 memorat; et Hygin. f. 49. vna cum Glaucō (vbi v. Munk.)
 et, ex Eratosthene, P. A. II, 14. p. 453. vbi et inter sidera
 relatum Hippolytum et Aurigam factum videmus: quae
 Troezeniorum narratio fuit ap. Pausan. II, 32. Vltimum
 inter resuscitados Hippolytum fuisse monet Eratosth. l. c.
 c. 6. Altero loco c. 29. etiam exulantis apud Hyper-
 boreos Apollinis meminit, de quo cf. Schol. Apollon. IV,
 611. vbi Apollinis lacrimae in succinum mutatae sunt.
 In Apollodoro Ἰππόλυτον alieno loco insertum suspicari
 licet: fuit forte: ἀναστῆναι ὑπ' αὐτοῦ Ἰππόλυτον. Καπανέα
 δὲ καὶ Λυκοῦργον, ὡς Στησίχορος Φησιν ἐν Ἐριφύλῃ, καὶ ὁ
 τὰ N. σ. λέγει. *Lycurgus*, paullo ante memoratus, qui
 fuerit, quaeras. Vnum Pronactis f. I, 9, 13. alterum,
 Pheretis f. I, 9, 14. Opheltae patrem, supra vidimus

c. 6, 4. tertium Alei f. III, 9, 1. 2. alterutrum ex prioribus illis fuisse, necesse est, de quo hoc in rebus Thebanis traderetur: nam ad bellum Thebanum vterque reuocandus: cf. Obfl. p. 68. ad I, 9, 13. et, si recte colligo, priorem, quandoquidem cum Capaneo coniunctus est: cf. paullo ante de Stelichori Eriphyle. Si *Panyasis* in Heraclea huius famae auctor fuit, in bello cum Hippocoon-tidis id locum habere debuit, (v. sup. II, 7, 3. §. 2. p. 212). *Tyndarei* reuocati in vitam mentio fit frequen-tior: v. Zenob. I, 47. Lucian. de Saltat. 43. Plin. XXIX, 1. vbi cf. Harduin. At de *Hymenaeo* etsi plures sunt fa-bulae, simile quid vix alius quis memorat; ab Orphicis multo minus id expectarem; his igitur illustrandis non habeo quod afferam. An eo spectauit, quod e Proclo ap. Phot. p. 987. l. 24. est, Hymenaeum cani κατὰ πόδον καὶ ζήτησιν Ὑμεναίου τοῦ Τερψιχόρης, ὃν Φασὶ γήμυντα ἀφανῆ γενέσθαι. miro figmento, etsi hand absurdo, cum toties nuptiis factis Hymenaeum auolasse viderimus. De *Glauco* Minois f. v. sup. III, 3, 1. Alios in vitam resti-tutos memorat Sextus l. c. Schol. Eurip. l. c. inter hos Proeti filias: has etiam Sextus Empir. l. c. ex Polyantho Cyrenaeo: qui idem reponendus in Schol. Eurip. pro Polyarcho, vt docuit Voss. de Hist. Gr. p. 186. B. Opp. Nullum nomen apponit, sed auaritia Aesculapium ad-ductum vitae restituisse aliquem vita functum, narrauit Pindar. l. c. et ex eo Plato.

Γ. 4. §. 1. Ζεὺς δὲ Φοβηθεὶς, μὴ λαβόντες ἄνθρωποι θεραπείαν, παρ' αὐτῶν βοηθῶσιν ἀλλήλοις, ἐπεράυνωσεν αὐτόν. Vertun-tur: ne, si mortales hanc medendi rationem alipiscantur, suis se viribus vicissim adiunuerint. quae nec cum Graecis conueniunt et sensu idoneo carent. Saltem scribendum: μὴ λαβόντες ἄνθρωποι θεραπείαν παρ' αὐτοῦ, βοηθῶσιν ἀλ-λήλοις, ne homines medendi artem edocti ab illo, sibi mu-

tuam operam praestarent, eoque se, inuitis diis, adiuvantes, a morte vindicarent, non autem salutem a diis per sacra facta flagitarent. Vel sic tamen parum placet enuntiatio loci. Auget suspicionem Zenob. l. c. I, 18. in quo est: διὰ γοῦν τὸ μὴ δόξαι τοῦτον παρ' ἀνθρώποις εἶναι θεόν, ὁ Ζεὺς ἐνεραίνωσθε. et Eratosth. c. 6. καὶ τῶν θεῶν δυσχερῶς τοῦτο φερόντων, εἰ αἱ τιμαὶ καταλυθῇσονται αὐτῶν, τηλικαῦτα ἔργα Ἀσκληπιοῦ ἐπιτελοῦντος, λέγεται etc. Certe a metu ne honores deorum minuerentur, profecta est Iovis seneritas. ἐνεραίνωσθε Sic et alii: Pindar. l. c. P. 3, 96 sq. Aeschyl. Agam. 1030. Plutonis de Aesculapio querelae pro causa memorantur ap. Diodor. IV, 71. Aliae causae videndae apud Schol. Eurip. Alcest. pr. Apollodoro ante oculos est Eurip. Alcestis pr. qui Hesiodum sequutus erat. Vulgaris ratio operarum Admeto addictarum traditur amor Admeti: cf. sup. I, 9, 15. cuius praecipuus auctor Callimachus laudatur a Schol. II. β, 766. (vti antiquior ratio necessitatis a Iove impositae a Pherecyde repetitur, recte. vid. verba mox e Schol. Eurip. afferenda). Callimachi locus est H. in Apollin. 48. 49. Apud Schol. Eurip. l. c. praecipuus auctor Rhianus laudatur: Ῥιανὸς δὲ φησιν, ὅτι ἐκὼν ἐδούλευσεν αὐτῷ δι' ἔρωτα τοῦ Ἀδμήτου. (aut tollenda postrema, aut αὐτῷ) Amor hic Admeti et vita pastoritia Apollinis varie a poetis etiam Romanis tractata et ornata est: quod satis constat: vid. laudd. ad Hygin. f. 49. n. 11. Meziriac. ad Heroid. Ovid, T. I. p. 449 seqq. Cyclopes occisos §. 2. vid. Hygin. f. 49. Diodor. IV, 71. et primo loco Eurip. Alcest. pr. vbi in Schol. ipsa Pherecydis verba apposita sunt, digna quae repetantur: παρ' αὐτὸν τὸν Ἀδμήτου ἔρχεται Ἀπόλλων, θητεύσων ἐνιαυτὸν, Διὸς κελεύσαντος, ὅτι κτείνει (f. ἔκτεινε) τοῦ Βρόντεω καὶ Στερότεω καὶ Ἀργεῶ παῖδας. κτείνει δὲ αὐτοὺς Ἀπόλλων δι' μεμφθεῖς, ὅτι κτείνει (ἔκτεινε) Ζεὺς Ἀσκληπιὸν τὸν παῖδα αὐτοῦ κεραυνῷ

ἐν Πυθῶνι. ἀνέστησε γὰρ ἰώμενος τοὺς τεθνεῶτας. cf. Sturz. p. 87. in Fragm. de Cyclopibus cf. sup. Obfl. p. 4. ad I, 1, 2. §. 3. θητεῦσαι. iterum in poenae loco: vid. sup. de Cadmo III, 4, 2. §. 1. de Hercule II, 6, 2. §. 7. et de Apolline cum Neptuno Obfl. p. 157. ad II, 5, 9. §. 9. Quod autem Apollo §. 4. boues *gemelliparas* fecisse dicitur, id ad effectus praesentiae dei pertinet. Petitum etiam hoc ex poeta aliquo. Sic quoque Callimach. in Apoll. 50 sq. *Ῥεῖά κε βουβόσιον τελέδοι πλέον* etc. ἢ δέ κε μουνότοκος (*ouis quam ille propitius adspexerit*) διδυματόκος αἶψα γενοίτο. cf. similis locus, in H. in Dian. 129 sq. Pro bubus alii poetae, imprimis Callimach. in Apollod. 48. Admeti equos Apollinem paviſſe narrant, et ipse Homer. II. β, 766. cf. Schol. II. φ, 448. vbi laudatur pro teste Apollodorus: memoriter forte; certe noster Apollodorus haud in id consentit. Alioqui convenire cum equorum pastione videtur illud, quod Admeti equi fuere praestantissimi, quibus mox vsus filius Eumelus: II. β, 763 sq. ψ. vbi vid. Schol. ad 383.

§. 5. *Perieris stirps* duplici modo tradi solita, ab aliis vt ab Aeolo duceretur, ab aliis a Cynorta, adeoque a Lacedaemone. Altera fuit Messeniorum, altera Lacedaemoniorum narratio. Hinc orta perpetua nominum confusio et perturbatio. Conferri potest Meziriac. ad Ovid. Heroid. p. 21 sq. εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες. haec iam supra vidimus I, 9, 5. p. 67. vbi de Periere et Gorgophone; ἐξ ἧς Ἀφареὺς αὐτῷ καὶ Λεύκιππος, καὶ Τυνδάρεως, ἔτι τε Ἰνᾶριος, παῖδες ἐγένοντο. vbi tamen illa: καὶ Τυνδάρεως ἔτι τε Ἰνᾶριος iam monui esse adulterina; de his duobus nemo illud tradidit, de Aphareo et Leucippo multi. arguit corruptelam etiam hic locus, in quo versamur; sed hic alia in parte corruptus videri potest, dum Κυνόρτῳ δὲ Περιήρην, τοῦ δὲ Οἰβαλον sequitur, quod generis ordini,

ab aliis proposito, repugnat; nam Cynortae f. Oebalus. Itaque eiicienda forte sunt illa Περιήρην, τοῦ δὲ, et relinquenda: Κυνόρτου δὲ Οἰβάλου. Adsumtum aliquid esse ex margine vt suspiceris, iam hoc facere potest, quod in codd. Περιήρης est. In eandem emendationem videbam quoque incidisse Hemsterh. ad Lucian. Tom. I. p. 269. Itaque iam in eo eram, vt voces vncinis includerem. Enimvero retudit impetum hoc, quod Oebalus Perieris filius passim perhibetur: Schol. Eurip. Or. 458. Βάλου (leg. Οἰβάλου) τοῦ Περιήρου παῖδες οὗτοι: Τυνδάρεως, Ἴκαρος, Ἄρνη, (Ἀρήνη) καὶ ἐκ Νικοστράτης Ἴπποκόων. Eustath. ad Il. β, 581. p. 293, 10. Οἰβάλος, υἱὸς Περιήρου — οὗ παῖδες Τυνδάρεως ἢ Τυνδάρης, καὶ Ἄρνη (Ἀρήνη sup. f. 3.) γνήσιοι οὗτοι. νόθος δὲ Ἴπποδόων (leg. Ἴπποκόων. idem vitium in Schol. ad e. l. qui similia apposuit). Etiam Oebalo, pro Naiade *Batea*, Gorgophonen Persei f. assignant ii ipsi, qui alioqui eum Cynortae filium edunt, vt Pausan. III, 1. p. 204. potuit hoc fieri alteris nuptiis et Gorgophone esse potuit Perieris vidua. Rem tandem conficit hoc, quod ipse Apollod. sup. I, 9, 5. haec ita praemisera: *Multos Perierem non Aeoli filium facere, sed Cynortae.*

f. 5. *Hippocoontis filios XX.* numero fuisse tradit Diodor. IV, 33. p. 278. memorantur h. l. XII. *Icarion et Tyn-dareos eiecti Sparta exulant apud Thestium.* cf. Pausan. III, 1. p. 204. Strabo X. p. 708. Iam hic ad Aetoliam spectat: sup. I, 7, 7. eius progenies ibid. f. 10. itaque Helenae maternum genus a Pleurone ductum: Pausan. III, 13. p. 239. §. 3. αὐτῆς δὲ, ὅτε Ἡρακλῆς haec videntur sup. II, 7, 3. et Obsl. p. 188. Diodor. IV, 33. Sane Icarius in Aetoliae confiniis confedit: cf. Strab. l. c. p. 708. quem locum exscripsit Eudoc. p. 239. add. Eustath. p. 1417, 25.

f. 6. Ex iis qui hic memorantur, vnum *Perilaum* memorat Pausan. VIII, 34. qui perhibitus est a priscis rerum

Peloponnesiacarum scriptoribus accusasse Orestem in Areopago, non vero Tyndareus. Ad hunc spectasse puto Sophoclis Perilaum. Semum et Auleten nominant Grammatici ad Od. o, 16. In priore latere videtur Imeusinus, in altero Aletes. Penelopen et eius fratres memorat Strabo X. p. 709. A. (et hinc Eustath. p. 1417, 27.) sed natos ex Polycaste, Lygaei filia. Aiunt ab aliis Phanothean uxorem Icarii tradi, quae hexametrum inuenit: sic sane est apud Clement. Alex. Strom. I. p. 366, 12. (p. 133.) sed valde vereor, ne ille Icarius prorsus diuersus sit. At Dorodoche, Orsilochi f. et secundum Pherecydem Astero-dia, Eurypyli f. Telestoris neptis, Icario nupta traditur a Schol. Od. o, 16. De *Penelopes* genere egit Meziriac. ad Ovid. Ep. 1. §. 2. *Echemus* est is, a quo Hyllus caesus fuit: sup. Obs. p. 204 extr. eum *Timandram* coniugio habuisse, tradit et Pausan. VIII, c. p. 607. a Phyleo corruptam: Eustath. p. 305. Apud Schol. Lycophr. l. c. est Ἐχέμωρος vitiose ex h. l. In expeditione Dioscuro-rum in Atticam interfuisse dicitur aliquis Echemus, a quo Dicaearchus Echedemiam dictam putabat, quae postea Academia fuit: Plotarch. Thes. p. 15. D. sed Ἐχέδημος is fuisse debuit non Ἐχέμωρος. De Leda liberis egit Mezir. ad Ovid. T. II. p. 358 sq. itaque parcam ipse otio,

f. 7. De his a Iove susceptis e Leda liberis v. Intpp. Hygin. f. 77. Locum ante oculos habuit Schol. Lycophr. 88. *Iovis* Pollux, *Tyndarei* Castor f. ideoque hic mortalis, Pollux e Iove immortalis. Apud Clement. Alex. Cohort. p. 26. (19.) versus ex Cypriis: Κάστωρ μὲν θνητός, θανάτου δὲ οἱ αἴσα πέπραται. Αὐτὰρ ὃν ἀθάνατος Πολυ-δεύκης, ὁ Ζεὺς Ἄρης. Sic et Pindar. N. 10, 150. At Hesiodus vtrumque e Iove natum tradiderat. v. Schol. ad e. l. Tyndarei autem vterque filius apud Homer. Od. λ, 297 sq.

et haec forte antiquissima ratio. Quae ratio aut occasio diuersitatis huius in *Helenae matre* fuerit, non assequor: an Nemesis mater data pro Leda, propter poenas aliquando Helena rapta expetendas? Mollierunt fabulam alii, cum Nemese diuersam a Leda facerent, alteram matrem, alteram nutricem. Sic quoque Phidias Nemese Rhamnusiae in eadem basi Helenam, a Leda deductam, apposuerat, vna cum Tyndareo et filiis et cum aliis. Pausan. I, 33 extr. In eundem fere modum etiam h. l. fabula attemperata, vt Leda tantum nutuisse Helenam putanda sit. Eadem fere apud Eratosth. 25. vbi cygnus inter astra hinc repetitur: add. Hygin. P. A. II, 8. et ad f. 77. Etiam in tragoediis, saltem Sophoclis, fabula repetita fuit; ex iis vtique Asclepiades ἐν Τραγῳδοῦσιν eam exposuerat ap. Schol. Hesiodi p. 250. 1. Comoedia Cratini fuit Nemesis apud Athen. IX. p. 373. cf. Koppiers Obfl. p. 120. Helenam θυγατέρα Ὀκεανοῦ (lego Ὀκεανίδος) καὶ Διὸς ediderat Hesiodus, teste Schol. Pindari l. c. 150. De ouo fabula quem ortum habuerit, variae opinioniones sunt; nihil satis exploratum, etsi symbolici quid isti narrationi antiquitus subfuisse nolim dubitare. Apud Athen. II. p. 57. F. 58. A. (vnde transcripsit Eustath. p. 1321. et iterum 1696, 45. in disputatione super ὦν ex ὠϊόν) ex Ibyco laudatur similis fabula de Molionidis: fuisse eos ἄλικας, ἰσοκεφάλους, ἐνγυλούς, ἀμφοτέρους γεγαῶτας ἐν ὠεῶν ἄργυρέῳ. hic nihil aliud, quam summa inter eos similitudo formae, istis vocibus, eodem ouo natos esse, declarata est. A nominis ambiguitate, cum ὦν Laconibus idem, quod aliis ὑπερῶν, pars domus superior, in qua feminae habitabant, esset, ὦν autem sit *onum*, duxere fabulam multi. Non tamen melius procedit hoc quam alia, quae in praeclara de Dioscuris nota enumerat Hemsterh. ad Lucian. l. c. p. 232. De Dioscuris omnino tenen-

dum, euenisse in iis, quod in Hercule et Baccho factum, vt antiquiora numina, Cabiri, religionibus Samothracicis frequentata, cum iis confunderentur, tribuerenturque Ledaë filiis ea, quae, ab vltima antiquitate profecta, vix satis vulgo tenerentur ipsa illa aetate, qua Dioscurorum sacra recepta fuere. Ab iisdem Cabiris deriuatum est in eos, quod nauigantibus salutares dii habiti sunt. Facile haec elici possunt vel ex Pausan. X, 38. p. 896. 7. cf. VIII, 21. I, 31. Mox etiam astronomicae fabulae in eos fuere cumulatae, cum Gemini pro iisdem haberentur. Videbatur etiam stella Veneris, Luciferi et Hesperii nomine inter veteres celebrata, ad eosdem esse reuocata, quorum cum ad vulgarem oculorum sensum eae obseruatae essent vices, vt altero in conspectum progresso, alter lateret, nata hinc videtur fabula, vt altero Dioscurorum sub terra degente alter reuiuisceret: v. inf. c. 11, 2. extr. §. 3. Ortus ex ovo inter recentiorum commenta recte refertur a Schol. Od. λ, 297. Ab vno ovo res deducta ad duo, vt cum Helena eundem ortum haberent Dioscuri v. c. Schol. Eurip. Or. 465. ἐν τοῖς ἄλλοις. erit is locus Rhamnusus, in quo templum Nemeseos. Rhamnunte enim eam oppressisse fertur Iupiter: v. c. Schol. Callimach. in Dian. 232. Apud Schol. Lycophr. 88. ἐν τῷ ἔλει legitur: habuit tamen ille seu animum seu oculum intentum in hunc locum: videturque legisse ἐν τοῖς ἔλει. stagna ac paludes cygno et anseri opportuniore videri possunt. (κομίσονται vitium edd. Pro φυλάσσειν Aegius reponere iubet φυλάξει, nulla idonea de causa).

§. 4. *Helena a Theseo rapta, et a fratribus repetita:* notissima fabula. Late Plutarch. in Thes. p. 14. 15. cf. Intpp. Hygin. f. 79. Meurs. in Theseo c. 26 sqq. Alia conguessit Meziriac. T. I. p. 433 sq. T. II. p. 352 sq. Theseus Helenam raptam εἰς Ἀθήνας ἐκόμισε. Dixi iam in

V. L. εἰς Ἀφιδνας videri esse legendum. Nihil enim celebratius hac re, v. apud Meurs. Theseo c. 28. vt et vicus ille Atticae per hanc fabulam memorabile nomen factum sit, vt Strabo IX. p. 607. B. ait. Vide Plutarch. l. c. plures alios apud Meurs. l. c. in his ipsum Herodot. IX, 73. cf. Schol. Il. γ, 242. vbi auctores Polemo et Cyclici laudantur, (cf. de e. l. Valkenar. Epist. de Schol. Homer. p. 110.) et ex parte Alcman. temperavi tamen mihi, quominus quicquam mouerem: nam ipsas Athenas captas memorat quoque Pausan. I, 41. ex Alcmane, qui ita tradidisse videtur, etsi et ibi Kuhnus mutare volebat, et pari modo Hyginum f. 79. corrigunt viri docti, et Schol. Lycophr. 503. Menestheus quoque in regnum Athenarum euectus a Dioscuris: Pausan. I, 17. p. 40 extr. qui tamen idem alio loco Aphidnam memorat II, 22. Diuersis igitur modis res narrata. Apud Lucian. de Saltat. 40. καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν videtur ad Alcmanicam rationem accedere. κατὰ τῆς Τροϊζῆνος profectos Dioscuros ait Schol. Apollonii I, 103. errore seu vitio nescio quo. αἰροῦσι τὴν πόλιν. *Athenas* intelligo, si εἰς Ἀθήνας paullo ante tueri licet. Aphidna erat vicus. tamen et ille πόλις in hac ipsa fabula dictus occurrit. *Aethra* abducta. v. laudd. ad Hygin. f. 79. Schol. Lycophr. 503. (vbi παρατίθενται ἐν Ἀφιδναῖς leg.) et 508. Multis modis celebrata res, primum in Theseide, tum iterum in rebus Troianis, *Aethra* cum *Helena* abducta, mox, *Troia* capta, illa a nepotibus *Acamante* et *Demophoonte*, *Thesei* filiis, reducta, (v. c. Quint. III, 496 sq.) tandem in tragoediis. Frequentatum quoque idem ab artificibus argumentum, vt in arca Cypseli, Pausan. V, 18. pr. et in pictura Delphica Polygnotti, X, 25. p. 861. Recepta haec quoque fuere in historias cum Atticas, tum Graeciae. Nam Hellanicus auctor laudatur a Schol. Il. γ, 144.

f. 8. *Heleuae proci*. numero XXIX. vel XXX. sunt fere nomina HomERICA, hinc que satis nota. Alium recensum habet Hygin. f. 8. sed nominibus valde corruptis. Exposita haec fuisse videntur in Cypriis Stasini (v. ad Virgil. Aen. II. Exc. I.), nam assurgebant illa ad prima belli Troiani initia, et Dioscurorum pugnam cum Ida et Lynceo exponebant: v. Schol. Pindar. N. 10, 112. etiam Thetidis nuptias cum Peleo. Schol. Il. π, 140. Fuit et Stesichori Helena, ex ea Schol. Il. β, 339. Multa et in Tragicis occurrere debuerunt. *Agapenor* (sup. c. 7, 5.) *Ancaei* (c. 9, 2.) filius, ad Troiam profectus Il. β. 609. Multa eius memoria fuit ἐν Νόστοις. nam Cyprum adiit et ibi interiit: v. Lycophr. 478-493. Pausan. VIII, 5. *Stheleus* sup. III, 7, 2. inter Epigonos. *Amphimachus* Cteati f. duxit is vna cum *Thalpio*, Euryti f. Arcades apud Homer. Il. β, 620. 1. add. Il. ν, 185. *Cteatus* autem et *Eurytus* fuere Actoridae: de quibus ab Hercule victis sup. II, 7, 2. *Meges*, Phylei f. Augeae nepos, Dulichio copias ad Troiam duxit Il. β, 625 sq. de Phyleo v. Obfl. sup. p. 149. *Meneſtheus* Petei f. Il. δ, 552. υἱὸς Πετεῶδο Μενεσθεύς. *Polyxenus* Agasthenis f. inter Epeorum ductores Il. β, 623. *Ascalaphus* et *Talmenus* ex Boeotia, Martis filii Il. β, 512. *Elephenor* Chalcodontis Il. β, 540, 1. De Elephenore fabulas persequitur Lycophr. 1034 sqq. et ad e. l. Schol. *Eumelus* Admeti f. Il. β, 713. *Polypoetes* Pirithoi. ibid. 740. *Leonteus* Coroni f. ibid. 745. 6. fuit ex Lapithis. *Coronus* Caenei f. de quo inter Argonautas sup. Obfl. p. 73. *Eurypylos* Euaemonis f. inter Thessalos ibid. v. 736. reliqui satis noti, et de iis euoluendus Homerus.

f. 9. Ad seqq. cf. Hygin. f. 78. et not. §. 2. πρὸς τὸν Πηνελόπης γάμον. erat autem illa Tyndareo neptis ex fratre. §. 3. τοὺς μνηστῆρας ἐξορκίζει. hinc illa ἐνωμοτία, quae Graeciae principes aduersus Troianos arma ferre

cogebat. Il. β, 339. Tractauerat haec Stefichorus in Helena, teste Schol. ad illum loc. cf. Sophocl. Aj. 1132. et ibi Schol.

CAP. 11.

§. 1. Ex Helena vnam Hermionem natam agnoscit Homerus noto loco Od. δ, 12. et Il. γ, 175. vbi vid. Scholia. At posteriores poetae tam diuerse de Helenae et Menelai profapia tradidere, vt difficile sit omnia in ordinem redigere. Megapenthes h. l. natus ἐκ δούλης Πισρίδος, ἢ κατ' ἄπερ Ἀκουσίλαος φησι, Τηριδάης. Sane quidem Nicostratum et Megapenthem ex serua natos (ἐκ δούλης) et propterea regno exclusos legimus apud Pausan. II, 19. p. 151. Sed reliqua in h. l. non admittunt, vt eodem modo statuisset nostrum putemus. Megapenthem e serua natum ipse Homerus edidit Od. δ, 10. 11. Ibi Schol. Nicostratum ex Helena genitum recentiores tradere ait. Sic tamen iam Hesiodus tradiderat: Ἡ τέκεθ' Ἑρμιόνην δουρικλειτῶ Μενελάῳ, ὀπλότατον δ' ἔτεκεν Νικόστρατον, ὄζον Ἀρης apud Schol. Sophocl. Electr. 541. ipse Sophocles eo loco duo filios Menelai agnoscit: παῖδες διπλοῖ. quo nomine inquit Scholiastes, ἐπιλαμβάνονται (sic leg.) τινες τοῦ ποιητοῦ ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν. Diaethum et Morraphium Menelai et Helenae filios edunt Scholia breuia Il. γ, 175. e Porphyrio: nec aliter Eustath. p. 400, 32. at in Schol. Leid. apud Valkenar. Diss. laud. p. 144. et in Schol. Ven. B. Lips. alterum est scriptoris nomen: ὁ δὲ Δίαθος Ἑλένης καὶ Μενελάου ἱστορεῖ παῖδα Μοράφιον. Porro Schol. vulgatus ex Cinaethone narrat, apud Lacedaemonios coli duo alios filios Nicostratum et Aethiolam. Ad solum Nicostratum Cinaethonis auctoritatem reuocant reliqua Scholia. Est ille Cinaetho, cuius Genealogiae a Pausania aliquoties laudantur: emendandus ex illo

Scholio Eustath. p. 400, 32. et Schol. Lycophr. 851, vbi quatuor alii filii ex Alexandro memorantur, (etiam Tz. Homeric. 441), et *Iphigenia e Theseo*; hoc postremum vide etiam ad v. 103. et Anton. Lib. 27. inprimis Pausan. II, 22. p. 162. vnde discimus, tradidisse de his praeter Stefichorum in Helena, Euphorionem Chalcidensem et Alexandrum Aetolum. Praeuisse iis probabile habeo Tragicos in nouatione fabulae tam variis modis tractatae.

f. 2. *DioscURI Leucippidas rapiunt.* Traditur haec plerumque fuisse caussa pugnae cum Apharei filiis; vid. Theocr. 22, 137 sq. Schol. Pindar. N. 10, 112. Schol. II, 7, 242. vbi minus vere Pindarus laudatur auctor. Propter *ἔδνα* pugnam factam ait Lycophr. 549. Alia v. in Not. ad Hygin. f. 80. Antiquissima fuere in Carmine Cyprio: quod disco ex Proclo: (*Bibliothek der schönen Litteratur.* 1. B. p. 24). Fuere etiam tragoediae Dioscurorum nomine inscriptae: tres Patroclis Thurii et Sophoclis iunioris apud Clement. Alex. Coh. p. 26. (19), quas ad hos raptus spectasse suspicor. At noster pugnam a prorsus diuersa ac singulari origine repetit. Etiam Pindar. nobili loco N. 10, 112. τὸν γὰρ Ἴδας, ἀμφὶ βουσίην πως χολώσεις, ἔτρωσεν. §. 2. Apud Pausan. II, 22. p. 161. Dioscurorum filii sunt *Anaxis* (altero loco III, 18. p. 256. Ἀναξίτας) et *Minasius*, quorum signa erant Argis in templo Dioscurorum. Pro eo hic est *Μνησίλεως*. §. 4. τὸν Ἴδαν ὑπὸ δρυὶ ἐλόχων. Si alios, Pindarum quoque, audimus, ἐν δρυὶ, in cauo quercus. Simile quid Schol. Pindari N. 10, 114. aperte vindicat Apollodoro: ὁ γὰρ τὰ Κύπρια συγγράψας Φησὶ τὸν Κάστορα ἐν τῇ δρυὶ κρυφθέντα ὀφθῆναι ὑπὸ Λυγκέως. τῇ δὲ αὐτῇ γρηφῇ καὶ Ἀπολλόδωρος πατηκολούθησε. Versus ipsos e Cypriis habet idem Schol. cum Schol. Lycophr. 511. et inde Tzetz. Chil. II, 710. αἶψα δὲ Λυγκεύς Τηϋγετον προσέβαινε ποσὶ ταχέεσσι πεποιδώς. ἀκρό-

τατον δ' ἀναβὰς διεδέρκετο νῆσον ἅπασαν Ταυταλίδου Πέλο-
πος. τάχα δ' εἶσιν κύνιδμος ἥρως δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἔσω
δρυὸς ἄμφω πολλῆς, Κάστορα δ' ἱππόδαμον καὶ αἰθλοφόρον
Πολυδεύην, νύξε δ' ἄρ' ἄγχι στᾶς. (sic leg. pro ἀγχίστωρ.
Sequitur: Κάστωρ, ἐλόχα τὸν Ἴδαν etc.) Pugna haec a
poetis varie ornata: vid. Pindar. N. 10, 102 sqq. Theocr.
22, 137 sqq. Lycophr. 546 sqq. e Grammaticis inpr. Tzetz.
Chil. II. hist. 48. §. 5. πέτρα, cippo. Schol. Lycophr.
στήλη λιθινὴ ἐκ τοῦ Ἀφαιρέως τάφου, ex Pindaro l. c.
124 sq. vbi nolim de statua aliqua Plutonis cogitari. —
§. 6. Ζεὺς Ἴδαν κεραυνοῖ. Pindar. l. c. 132. μὴ δεχομένου
δέ. hoc praeclare narratum a Pindaro 141 sq. παρ' ἡμέραν.
hoc cum Homero Od. λ, 302. Pindar. v. 103. et P. II extr.
Lycophr. 564. 5. et iam antea in Cyprio carmine. In
Homero quidem l. c. *viuunt vterque sub terra*, habentque
hoc a Ioue. tanquam praecipuum, vt per vices diem
supra terram exigant, et diuino honore fruuntur; in eun-
dem sensum accipiendum, quod II. γ, 243. iam tum, cum
Graeci ad Troiam pugnabant, vtrumque sub terra esse
profitetur: τοὺς ἤδη κατέχευ γαῖα, h. non tam mortuos
esse, quam sub terra degere. Apud Pindarum vero alte-
rum diem *cum Ioue*, et *in Olympo*, alterum *in sepulcro*
ad Therapnas exigunt l. c. 103-7. et P. II extr. Ambi-
guum porro manet, quo sensu id dixerint veteres alter-
nis factum, et vtra ratio antiquior fuerit: vtrum, vt ambō
simul reuiuiscerent et simul in inferis degerent; an, vt
altero in inferis degente alter apud superos esset. Anti-
quior prima ratio fuisse videtur, sed posthaec altera fere
obtinuit, cf. post Hemsterh. l. c. 286. 287. Ouwens Noct.
Hag. II, 19. Habiti inde pro diis, XL. anno post pugnam
cum Ida et Lynceo factam, vt Pausan. III, 13. p. 238.
docet, anno LIII. inde ab Hercule inter deos adscripto,
Clemens Alex. Strom. I. p. 382. Pott. (322) §. 7. μετα-

πεμψόμενος Μενέλαν sc. tanquam generum; consentit historia: Pausan. III, 1. p. 205.

CAP. 12.

f. i. *Electra*, vltima ex Atlantidibus: v. sup. c. 10, 1. Narrarant Cyclici, eam, iam in sidera receptam, Ilii excidium intueri noluisse, inde que eam in caelo amplius haud conspici. Schol. II. σ, 486. Quintus XIII, 552. Ab hac *Dardani stirps* repetitur: de hac locus class. II: v, 215 sq. cf. Excurs. VI. ad Virgil. Aen. III. Sequentia ante oculos habuit Schol. Lycophr. 29. *Iasion*. §. 1. est idem aliis Iasius: cf. ad Hygin. f. 250. n. 16. add. f. 270. P. A. p. 431. cuius amores et fata admodum diuersis modis narrantur. Apud Homer. Od. ε, 125. a Cerere amatus et in amplexus acceptus, a Iove fulmine percutitur; add. Theocr. 3, 50. 51. vbi Schol. Iasionem Cretem facit Minois e Phronia nympha filium. cf. Diodor. V, 77. Ex iis nuptiis natus Plutus: Hesiod. Θ, 963 sq. vt lusum allegoricum subfuisse fabulae satis appareat: quem persequitur ad e. l. Eustath. p. 1528, 6. et ex eo Eudocia p. 233. Altera narratio de Cerere tentata legitur quoque apud Conon. Narr. 21. Noster Pherecydem fere sequitur: cum eo conuenerat Straboni, vt ex Epitome intelligitur libri VII. p. 511. ed. Alm. Consenserat quoque Hellanicus. v. Schol. Od. ε, 125. et Schol. Apollon. I, 916. qui in I. lib. *Τρωικῶν* de his expositum fuisse docet: ibi Iasion in simulacrum (*εἰδωλον* puta) Cereris nefandos ausus exercuerat. Iasion etiam Eetion dictus apud Schol. Apollonii l. c. et Schol. Lycophr. 219. Spectabant autem narrationes de Iasione et Cerere ad fabulas Samothracicas. Electram ex Arcadia in eam insulam abductam filios ibi educasse puta; vnde Dardanus mox in Asiam traiecit. Turbatum deinde in his fabulis est, v. Diodor. V, 47. 48.

cum Creticae et Arcadicae fabulae cum iis confunderentur; mox et Italicae, (v. Excurf. VIII. ad Aen. III. Virgil.) etiam Thebanae fabulae, Cadmo e Samathrace in Boeotiam adducto (quem noster in ipsa Thracia habitasse narravit III, 1, 1.) cf. Schol. Apollon. l. c. Quo ipso factum, vt de Samothracicis religionibus nihil ad liquidum perducı possit. Fuit Callistratus scriptor historiae Samothracis: apud Dionys. Hal. I, 68. Fuere a quibus Dardanus magnae matris deum initia, Eetion autem (h. Iasion) mysteria Samothracica instituisse traderentur, vt e Clem. Alex. Coh. p. 12. (10.) discere licet. Palladium quoque ex iis initiis repetitur; v. loc. Dionys. Hal. I, 68. ex Arcino Milesio, (antiquissimo poeta, cuius Aethiopis fuit) vnde patet has teletas non caruisse γογγυελας. §. 3. Dardani traiectus in Asiam ab aliis per diluuium factus dicitur, v. Schol. II. v. 215. et Eustath. facitque locum opinioni, famam superfuisse aliquam, ponti Euxini aquas in mare Aegaeum erupisse: cf. Diodor. IV, 47. §. 4. *Teucrı* nomen nobilissimum: quippe qui primus Troadem tenuit. cf. Diodor. IV, 75. Exposuit quoque haec et reliquas res Troianas Eudocia p. 398. e diuersis Grammaticis serioribus consarcinatas: sed parum docte ac diligenter, et, vt nunc est, valde contaminate. Monebo hoc vnum, quod Apollinis Sminthei fanum ab eo conditum: Schol. Lycophr. p. 302. §. 5. Occurrit *Batia* ap. Schol. Lycophr. 29. et 1308. Stephan. in 'Αριβη. Etymol. M. ead. voc. Volunt esse eandem quae Βαρία Il. β. 813. vbi v. Schol. et Eust. p. 351. Pro ea Arisben, Creticam puellam, memorat Lycophron 1308. et Stephan. Byz. in h. v. e Cephalone add. Eustath. p. 894, 3c.

l. 2. Troica, ab obscura et tenui aliqua fama antiquitus accepta, ad quantam celebritatem progressa sunt! inprimis Homericae Musae beneficio; mox poetis cyclicis,

et scriptoribus, qui sua ex iis petierunt, ea ornantibus et variantibus. In historiis Troica iam Hellanicus attigerat, etiam Ephorus: cf. Stephan. in Ἀρλοβῆ. Alius antiquus scriptor fuit *Cephalo Gergithius*, (Straboni Gergethius: fuere τὰ Γέργηθα vrbs Aeolidis in agro Cumaeo lib. XIII. p. 882. B.) cuius erant τὰ Τρωῖναι, (apud Parthen. Erot. c. 4. et 34.) a Dionysio Halic. lib. I. c. 49. et 72. laudata. Diuersus fuit Céphalaeon, et de hoc Photius c. 68. p. 102. agit, quod vel Vossius de H. Gr. docere potest; etsi et is aliquo loco p. 165. vtrumque confundit. vid. ad Virgil. Exc. I. ad Aen. II. §. 1. *Erichthonius* opibus clarus II. v, l. c. 219. §. 3. δι' αἰετῶν. aquilae ministerio; mox alii poetae ipsum Iovem in aquilam mutatum narrarunt. 'Simplicissima ratio apud Homerum est II. v, 234. ὅς δ' ἡ πᾶλλιστος γ. — τὸν καὶ ἀνῆρσιψαντο θεοὶ δι' οἰνοχοεύειν. vbi nunc cf. Schol. A. B. adde Hymn. in Ven. 203. 218. itaque fabula fundum habet nullum aliū, quam veterem loquendi vsum, pro eo quod nos dicemus: fuisse eum pulcherrimum puerum, dignum qui cum diis esset. Porro antiquior aetas non curiose quaesivit et declaravit, quo modo, qua machina et ope, in caelum euectus fuerit puer; sed seriores poetae addiderunt inventum modi et rationis, qua id factum sit, per aquilam. Adeo fundo caret subtilitas argutantium de modo antiquissimo perueniendi in caelum. §. 4. Λύρον. forte Λύρνον. Saltem sic concinit Lyrnessus, quae etiam Λύρνη fuisse videtur: vid. Stephan. Byz. h. v. Non alibi eum, ne in Schol. quidem Lycophr. 29. qui locum hunc ante oculos habuit, memoratum memini, etsi stirps Aeneae alioqui tantopere decantata est post loc. II. v, 215 sq. cf. Mezir. ad Ovid. Tom. II. p. 142 sq.

f. 3. Sequentia partim expressit Schol. Lycophr. 29. alia inferuit: vti hoc: Priapum Mysiae fuisse urbem, (ad

Helleſpontum. vid. Steph. h. v. Strabo XIII. p. 879) cuius rex ludos feciſſe memoratur, et in qua Apollo ὁ Πριη-
 παῖος, (non Πριηπησαῖος Ἀπόλλων) ſortem Ilo ediderit. —
 §. 3. Fuit collis Ἀῆς, Δόφος Ἀτῆς, ipſi Lycophroni v. 29,
 commemoratus; cf. Steph. Byz. in Ἴλιον, et Heſych. in
 Ἀτιόλοφος, et ad vtrumque hunc viros doctos, nam neuter
 mendo vacat. Aten, ex Olympo a Iove praecipitatam, in
 eum locum eſſe delatam, Grammaticorum commentum
 eſt apud Euſtath. p. 1175, 61. 157, 5. ponitur tamen hoc
 idem in narratione ſequ. §. 9. Urbem in eo colle con-
 dere iam Dardanus voluit, ſed vetabat oraculum, μὴ
 κτίζειν τὸν λόφον τοῦτον, ἅτης γὰρ εἶναι, h. e. βλάβην γε-
 νήσεσθαι τοῖς κατοικήσουσι. Id tamen ad effectum perduxit
 illuſ; haec videtur admittenda narratio: nam in Schol.
 Lycophr. oratio eſt valde turbata. §. 4. Mox lenior
 oratio foret: τῷ δὲ Διὶ εὐξάμενος, σημείον αὐτῷ τι φανῆναι.
 Iterum habemus exemplum antiquitatis ſuperſtitioſi ſen-
 ſus, quod a numine ſignum, oſtentum, poſtulant volun-
 tatis propitiae: vt ſup. de Minoe III, 1, 3. Obſſ. p. 216.
 Sequentia exſcripta in Schol. Lycophr. 355. laudato quo-
 que Apollodori nomine. Scholion iterum exſcripſit Eudoc.
 p. 322. et Phauorin. Lexic. h. v. vterque hinc emendandus.
 Verba μεθ' ἡμέραν, otioſa eſſe videntur, potuere tamen
 in narratione pleniore opportuniora eſſe. τὸ διῖπετὲς
 Παλλάδιον. Nihil magis tritum hac re: inſpici poſſunt
 ſaltem Spanhem. ad Callim. L. P. 39. Exc. IX. ad Aen. II.
 Virgil. Mezir. ad Ovid. T. I. p. 60 ſq. Primus de eo egerat
 Pherecydes; nam ineptam etymologiam attulerat ἀπὸ τοῦ
 πάλλειν pro βάλλειν. Etymol. M. in Παλλάδιον. Schol. Ly-
 cophr. 355. et c. Miſſ. Valken. Oratt. p. 366. Erat illud
 ἔσανον ἔρυμα τῆς πόλεως, quod quamdiu ἀκηδὲς eſſet, in-
 violatum manſiſſet, vrbs capi non poterat, v. Quint.
 Smyrn. X, 355. (ita enim verba accipienda). Hinc in-

credibilis commentorum et nugarum seges apud seriores Platonicos, inprimis Iamblichum, et multo magis, si ad faecem scriptorum descenderis, Suidam, Malalam, Tzetam, alios, qui modo magicam modo astrologicam vim in eo quaesivere. Sed haec indigna, quibus immoreris. Cui persequi haec libuerit, adeat saltem Schol. B. ad Il. 2, 311. Schol. Lycophr. 355. 361. 363. Tzetzae Posthomer. p. 146. Ex ossibus Pelopis confectum fuisse tradiderat Dionysius apud Clement. p. 42. Potter. Multa quoque de Palladio narrata transtulere seriores ad deam Pessinuntiam Romam translatam: v. Herodian. I, 35. De Palladio ab Ulysse et Diomede rapto loc. class. Conon. 34. Verum de his et ceteris nuper multis fuit actum a viris doctis. Confunditur fere cum hoc alterum Palladium, ad quod Troianae matronae peplum asserunt Il. 2, 273 sq. De specie Palladii locus hic est inter classicos. Scilicet antiquius illud Palladium signum fuit informe, vtpote antiquissimae artis. Occurrit saepe in numis, et in aliis monumentis Aeneae, qui illud gestat, et Diomedis, qui rapuit. Substituerunt aliquando Ilienses aliud, forte elegantius, incedens, cum hasta et colo; hoc esse videtur, quod Apollodorus nunc narrat. Occurrit in numis Iliensium; vide v. c. Fontenu (Diff. in *Hist. de l'Acad. des Inscr.* Tom. V. p. 265.) et Pellerin. quorsum tamen plura? v. Eckhel, in *Doctrina numor.* T. II. p. 484 sq. Haec, et similia animaduerfa, fidem faciunt, intra vnus aetatis spatia haec antiquitatis studia aliquantum incrementi cepisse inter nostrates; nam bene memor sum temporum, quibus haec et similia inter raras aetatis litteras habebantur. τοῖς δὲ πρὸς συμβεβηκός. hoc idem habet Schol. Lycophr. ad v. 355. 361. quod nisi esset, putassem συμπεβηκός scriptum fuisse; est certe dictum pro *una* iunctis pedibus *incedens*, eodem modo ac διαβεβηκότα τὰ τέλη

ποιήσας dicitur Daedalus apud Diodor. IV, 76. Ceterum diuersa est Palladii species apud Eustath. p. 627, 6. ἀνδρὸς δορὰν ἡμφιέσθαι, τέμμα δὲ ἔχειν καὶ ἡλακάτην, ἐν δὲ νεφελῇ πῖλον, (qui habitus quoque erat Minervae in Arcadiae vrbe Alea. Pausan. VIII, 46. p. 694) καὶ δόρυ ἐν τῇ δεξιᾷ pro ἀνδρὸς leg. αἰγὸς δορὰν, siquidem aegidem cogitare videtur. Nisi alia fabula subfuit, quae apud Schol. Lycophr. l. c. et inde apud Eudoc. tum apud Clement. Alex. Coh. p. 24. (17) occurrit: vbi inter quinque Minervas vna est Pallantis et Titanidis, Oceani filiae; ἢ τὸν πατέρα δυσσεβῶς καταθύσασα, τῷ πατρὶ καυώσεται δερματι. ὥσπερ κωδίῳ. Ipsum illum oculis captum ex adpectu Palladii traditum erat, vt ex Dercyllo περὶ πίσεων narrat Plutarch. Parall. §. 6. Ἱστορίαι δέ. quae sequuntur, haud dubie aliunde illata sunt, ex vetere tamen auctore, et antequam hi, quos habemus, codices fuere exarati. Legebantur ea in Apollodoro iam a Schol. Lycophr. 355. et iterum in Schol. Tzetzae Posthom. 511. Triton, non apparet deusne marinus, (I, 4, 5.) an alius fuerit. Alias ad Tritonidem paludem Libyae natales Minervae referuntur, sup. cf. I, 3, 6. extr. ad Tritonidem Nympham, e qua et Neptuno sit genita, ab Herod. IV, 180, etsi Tritonem amnem modo Thessaliae modo Boeotiae alii assignant: Schol. Apollon. I, 109. IV, 1311. Pausan. IX, 33. p. 777 extr. Habuit Triton filiam quae mortalis erat, cum Minerva dea simul nutritam, iisdem cum ea studiis bellicis. Contentione orta, cum Pallas Minervam ira percita vulnerare vellet, repente ei obicitur a Iove aegis; in quam mirabunda cum oculos verteret, a Minerva illato vulnere cadit. Tum Minerva poenitentia et desiderio contubernalis suae tacta, ad solandum moerorem eius simulacrum fecit, eiusque pectori aegidem apposuit et iuxta Iovem honoris causa collocavit. Postea

tamen, cum Electra, a Iove vitiata, ad illud simulacrum confugisset, illa, profanatum illud attactu puellae incestatae arbitrata, simulacrum in terram proiecit, quod in Ilium decidit, ab Ilo autem templo condito est dedicatum. Atque hoc est nobile istud Palladium. Quod si a Minerva fuit fabricatum: eam non admodum peritam sculpturae eo tempore fuisse, apertum est. §. 8. καὶ

περιθεῖναι τοῖς στέρνοις, ἣν ἔδεισεν, αἰγίδα. non Minervae pectori, vt olim acceperam, sed simulacri στέρνοις; quo ipso factum esse videtur, vt aegis, quae antea scutum erat, (τὴν αἰγίδα προτεῖναι) postea in thoracis ornamentum abiret. Sane poetae, si aegide vibrata terrorem iniiciunt, oculos praefringunt aeris fulgore. An de aereo clipeo αἰγίς h. l. accipienda sit, dubites; praefero pellem fuisse, qua oculis obiecta Pallas εὐλαβηθεῖσα ἀναβλέψαι potuit; multo magis si memineris, inter fabulosas de aegide narrationes fuisse et hanc: Amaltheae pellem eam fuisse, eam autem monstri speciem habuisse: traditum sic fuit in Titanomachiis: apud Schol. br. et Ven. ad Il. o, 187.

et. 318. §. 9. ὕστερον δέ. Electra stuprum a Iove passa (sup. c. 12, 1.) vt deorum fidem obtestaretur, ad simulacrum illud confugit, (τούτῳ προσφυγούσης) tanquam *inertis*. necesse est, Electram a Iove raptam et in deorum sedem fuisse adductam: forte quod vna e Pleiadibus habita est, vt supra vidimus c. 10, 1. Ob contaminatum Electrae manu simulacrum indignata Athene ex caelo praecipitat; decidit illud in terram Troianam, ibique exceptum et ab Ilo in templo repositum, est illud ipsum Palladium, de quo tam multa fabulose narrantur. Ad Ilium refer versus Lycophr. 363. 364. “Minerva aliquando oculos sursum movebit, Minerva inquam illa, ἣ ἐξ οὐρανοῦ πεσοῦσα καὶ θρόνων Διὸς ἀνακτι πάππῳ (Ilo) κτήμα τεμαλφέστατον. μετ’ Ἀρης. erat μετ’ αὐτῆς. deprauate, quod, quomodo emen-

dandum esset, in oculos incurrere aiebam, si "Ατης λόφον e superioribus meminisses. Corrigendum quoque ita viderat Gale, qui laudat Eustath. p. 157, 5. vbi scil. de "Ατης λόφῳ agitur, non de Palladio. Enimuero ad sensum loci vbi res venerat, haerebam; obscurum enim esse videbam, an illo ipso tempore et Ate et Palladium proiecta fuerint? et vtrum ab Athene etiam Ate praecipitata fuerit, an a Iove? hoc suspicabar verius esse, et legendum, quod iam Galeo in mentem venerat, τὸν Διὰ ῥίψαι μετ' "Ατης καὶ τὸ Παλλᾶδιον. Ita vero mythus aliter constitutus esse debuit, vt Iupiter, non Athene, *invenisset* illa facta indignaretur. Enim vero debebam ab initio statim animadvertere, illa, μετ' "Ατης καὶ esse insititia, et acutulo deberi, qui Aten Olympo proiectam ex Homero meminerat. "Ατης nomen λόφος alio modo, ad praefacienda Ilii mala, acceperat.

§. 11. *Ilus* ex Eurydice Adraști f. Laomedontem suscipit. Ex Batia Teucris secundum Hellanicum: Schol. Townl. ad Il. v, 236. *Adraustum* Meropis filium inter socios Troianorum memorat Homerus Il. β, 830. venientem ex Adrastea: antiquiorem esse necesse est hunc, de quo hic agitur; forte eundem, qui Adrasteam condidit et primus Nemesei templum dedicavit: v. Strabon. XIII. p. 877. 879. 880. Inter *Laomedontis uxores* aliis Strymo, aliis Placia. At in Schol. Il. γ, 250. secundum Porphyrium, Zeuxippe, Alcmane auctore, ex Hellanico Trymo, ex Stamide *περὶ Δέσβου*, quicumque tandem ille fuit, Thoosa Teucris filia. *Στρυμονὺς ἢ Ποιοῦς* est in Schol. Lycophr. 18. (exscripsit locum Eudocia p. 395 hinc emendanda). *παῖδας μὲν Τιτωνόν*: occurrunt filiorum nomina quoque apud Homerum. Clytiae filia Pantho nupta v. Schol. Il. μ, 231. Filiarum Laomedontis nomina sunt apud Schol. Lycophr. 921. et 1075. *Aethylla, Aftyoeche, Medeficaste*. (Postrema haec

occurrerat in tabula Polygnoti ap. Pausan. p. 862). Pro-
 vocat ille ad Apollodorum. Iam in Aethylla latere forte
 potest nomen Cillae: etsi hoc non ignotum est in rebus
 Troianis, cum vrbs Cilla sit; quam a Cillo, Pelopis au-
 riga, dictam volunt apud Eustath. At Cillam Hecubae
 sororem Schol. Lycophr. memorat, e qua Priamus Mu-
 nippum fustulit, ad v. 224 et 315. Aethilla, Αἰθίλλα,
 Laomedontis filia, Priami soror ap. Conon. 13. comme-
 moratur. Medesicaste occurret paullo post inter Priami
 filias. Aethyllam ab Eustath. ad Il. α, *Ανθυλλαν vocari,
 ait Gale, cum Rutgerf. Var. Lect. VI, 2. sed illa Memnonis
 soror est p. 117. l. ult. Idem vir doctus ex Polyaeo ex-
 citat Ἀνθίαν. Locus est lib. VII, 47. vbi in mss. ille ait
 esse ἐνδρίαν, satis corrupte. Proclea, Laomedontis filia,
 Cycni vxor, et mater Tennis et Hemitheae apud Schol.
 Lycophr. 232. est. Hesionem etiam Θεσύνειρον dictam
 idem ad 467. 9. ex Hellanico et Istro ἐν συμμίκτοις tradit.
 Quod tandem a viris doctis Setaea hic commemoratur,
 parum commode fit; nam fuit illa ē Troianis feminis
 vna, quae nauium incendium suaferat; Lycophr. 1075.
 et ibi Schol. Stephan. in Σηταῖον. Bucolionem ipse
 Homer. agnoscit Il. ζ, 23 sqq. sed mater ibi est Abarbarea.
 Ex ea natus Euphorbus; vt ex Orphicis Tz. Chil. I, 228.
 XIII, 574. Pro Calybe Καλύβην Schol. Apollonii habere
 monet Gale; vellem locum designasset. Alia fuit Calyce
 Stesichori apud Athen. XIV. p. 619. E.

f. 4. *De Tithono* ab Aurora raptō loc. class. Hymn. in
 Ven. 219 sqq. add. Schol. Il. λ, 1. et Schol. Lycophr. 18.
 inde Eudoc. p. 45. sed turbate; poterat saltem ibi μνάμων
 corrigi Μέμωνων. De Tithono in cicadam mutato iam
 Hellanicus narrauerat teste Schol. Il. γ, 151. *Memnonis*
 nomen ingenio poetarum potius, quam vlla historiae fide,
 ad res Troianas est traductum. Aegyptium ab initio fuit,

sed corruptum: (apud Pausan. I, 42. p. 101. Phamenoph est, ap. Syncell. p. 151. Ἀμενώφης, ex Eusebio, et hinc Amenophis in Hieronymi Chron. quod nomen etiam in regum laterculis occurrit; sed de his Iablonfkius de Memnone videndus. Cum Aethiopes etiam in Oriente australi haberentur a Graecis antiquis, factus hinc Memnon Aurorae filius, Aethiopum ductor, quos ex Oriente socios belli Troianis adduxit; ex Assyria, ut passim memoratur; quae omnia, si quid veri subest, auxilia Priamo ex regione Asiae minoris haud longe a Troade adducta declarant. Leuissimo vocis lusu, quia Suis Memnonium erat, saltem Graecorum ore pronuntiatum, Tithoni quoque ea regia habita est: Strabon. XV. p. 1058. C. Fuit vetustissimum poema Arcini Milefii, Ἀθροπίς. v. ad Virgil. Exc. I. ad Aen. II. ubi alia. Fuere et Sophoclis Ἀθροπες item Μένων, forte una eademque fabula. Egerat de eodem Simonides in Dithyrambo Deliaci: teste Strabone XV. p. 1058. C. Qui alii de Memnone egerint, v. ad Hygin. p. 205, 14. Emathionem in rebus Herculis commemoratum vidimus II, 5, 11. §. 11. p. 197. eius filius Atymnius ex Nympha, quae Πηχσις est apud Quint. Smyrn. III, 300. f. Πηδσις, ab loco et vrbe Pedaso in Ida v. Steph. h. v.

f. c. Iam in iis, quae de Priamo et eius stirpe sequuntur, ea, quae satis nota ex Homero esse possunt, tantum strictim percurramus. §. 2. Arisben aliam vidimus sup. ad c. 12, 1. §. 5. p. 293. haec, quae nunc memoratur, Meropis filia est; agnoscit eam Ephorus apud Stephan. in Ἀρσβη, sed is Alexandri uxorem facit. Memorat Stephanus aliam Arisben, Macaris filiam, a qua vrbs Lesbi dicta sit, Eustath. p. 894, 33. Ἀρίσβα ἐν Λέσβῳ πόλις, ἀπὸ Ἀρσβης, θυγατρὸς Μάκχρος ἢ Μέρπος, ἣν πρώτην ὁ Πάρις ἔσχε γυναῖκα. — Aefacus: de eo v. Ovid. Met. XI, 749 sq. ubi nonnulla aliter narrata; natus ibi ex Alexirhoe Granici fl.

filia. v. 764. si lectio vera est. §. 2. ἡν πενθῶν. apud Ovidium l. c. Asteropen non ducit uxorem Aefacus, sed fugientem puellam persequitur, et, illa serpentis ictu percussa, dum ex rupe se praecipitem dat, in auem mutatur. §. 3. *Hyrtacus* is est, cuius filius Asius Arisbam Troadis ad Selleentem fl. incoluit: Il. β, 837 sq. *Hecuba*, apud Homer. (Il. π, 718. vbi v. Schol. Vict. et Eustath.) Dymantis filia; Cissei f. apud Euripidem, vt statim in *Hecuba*. Res passim a viris doctis notata; vt h. l. a Galeo; ad Hygin. f. 91. Meziriac. Tom. I. p. 400 sq. *Sangarius* fl. Phrygiae Il. γ, 187. de eo v. Salmas. ad Solin. p. 618. b. §. 4. *Hector* Priami et Hecubae f. Homeri fide; aliis Apollinis v. Schol. Il. γ, 314. Schol. Lycophr. 259. *Hecubae* somnium; cf. Schol. Il. γ, 325. Meziriac. l. c. p. 404 sq. Hygin. f. 91. et not. §. 5. Aefaci responsum hoc etiam Lycophron narrat v. 224. vbi vid. Schol. et ad 314. Seriores Cassandrae illud tribuunt, v. c. Eurip. Androm. 296. alii Apollini: Cic. Div. I, 21. alii Herophylae. v. ad Dictyn III, 26. §. 10. Filiae ex Hecuba natae sunt: *Creusa* Aeneae nupta. *Laodice*: Multa de ea sunt narrata, quae h. l. repeti nequeunt: breuiter attigi ad Il. ζ, 252. in excidio Troiae illa terrae hiatu absorpta: Quintus XIII, 544. Schol. Lycophr. 314. 316. Altera est narratio de ea, cum Acamantē Atheniensi congressa, exposita a Parthenio c. 10. et a Lycophr. 495 sq. ad quem v. Schol. et ad 447. Vnde illustratio afferenda tabulae Polygnoti apud Plutarch. in Cimone p. 480. 1. Tzetz. Posthom. 736. Occurrunt plures aliae hoc nomine seminae. In his Laodicen Cycni filiam Ulyssi in parte praedae datam memorant Scholia ad Il. α, 138. ex carmine, puto, Cyprio; nec tamen addunt, quis nam ille Cycnus fuerit. In seqq. de *Cassandra* vate §. 11. aliter tradit Schol. Il. η, 44. ex Anticlida (haud dubie in lib. περὶ Νόστων) et Schol. Eurip.

Hec. 87. cf. Hygin. 93. Meziriac. ad Ovid. T. I. p. 430 sq. Priamus, ne puella, pro infana habita, ludibrio esset, cubiculo eam inclusit, addito custode; illa tamen perrexit vaticinari, eaque, quae ex ea vaticinante audierat, exponit nuntius in Lycophronis Alexandra. *Ilionem* maximam natu non memorat Apollodorus: v. ad Virgil. Aen. I, 653. et Excurs. XXIV. At *Polyxenam* Homerus ignorat. §. 12. De *filiiis Priami* cf. Hygin. f. 90. et not. Aliquot nomina recitantur Il. ω, 249 sq. in quibus v. 251. Δῖος, quem in Apollodoro desidero; item Ἴσος ex Il. λ, 101. qui inter νεῖσος. Alios v. apud Dictyn IV, 7. XI. apud Tzetzam in Homer. v. 446. alios in Posthomer. 48 sqq. Fuisse numero L. et quidem XIX. ex vna Hecuba l. l. Il. ω, 495. memorat poeta; inde Eurip. Hec. 421. Troad. 135. Atqui Apollodorus tantum X. filios ex Hecuba, et ex aliis mulieribus XXXVI. recenset. Monebo tantum de lectionis varietate, aut de nominibus, quae in Homero occurrunt. Ἀντιφός Homero l. c. Il. λ, 101. at Il. ω, 250. est Ἀντιφονός et Ἰππόδωρος. §. 13. *Melanippus* apud Homer. Il. ω, 546. 7. est filius Hicetaonis, qui frater Priami fuit: ὁ δὲ μὲν τίεν Ἴσα τέκεσσιν. *Troilus*, caesus ab Achille cf. ad Virgil. Aen. I. Exc. XVII. Apollinis f. habitus: cf. Schol. Lycophr. 307. Etiam Hector Apollinis f. celebratus, apud Stefichorum, Euphorionem et Alexandrum Aetolum: Schol. idem v. 259. *Gorgythion* Il. ζ, 302 sq. *Agathon*, ω, 249. §. 14. *Mestor* caesus ω, 257. *Cebriones*, ab Patroclo caesus, et *Chromius*, noti sunt ex Homero. *Medeficaste* memoratur supra inter filias Laomedontis f. 3. §. 11. extr. *Medusam* etiam Pausanias X, 26 extr. in Polygnotti tabula agnouerat.

l. 6. §. 1. *Andromache*, Eetionis f. regis Thebes, quae fuit sub monte Placio: v. Il. ζ, 395 sqq. *Oenone*, cuius et Paridis amores multis modis celebrati fuere, vt vel

ex Ouidio assequi licet, qui vbique argumenta captat a Graecis poetis, qui plerique interciderunt, tractata. Est ab eo Epistola Oenones ad Paridem, ad quam cf. Mezir. p. 403 sq. 455 sq. Natus ex ea *Corythus*, occisus ab ipso parente, cum a matre missus esset, vt ab Helenae amore renocaretur Paris: persequutus haec est Conon c. 22. Parthenius Erot. 4. (ex Nicandro ἐν τῷ περὶ ποιητῶν, vnde tres versus sunt c. 34. et Cephalone Gergithio ἐν Τρωμοῖς) et c. 34. (ex eodem Cephalone et Hellanico) cf. Schol. Lycophr. 57. 61. (quem exscribit Eudoc. p. 34. 329.) add. Quint. Smyrn. X, 270 sqq. qui copiose Paridis nouissima exponit. §. 2. παρὰ Πέχης. est, vt alias Terra, inter μαντιῆς auctores: quo loco omnino vetustiores dii e Titanum genere fuisse habitos iam olim obseruavi. §. 3. *Philoctetis telo*: cf. Quint. Smyrn. X, 224 sqq. add. Orph. Lap. 348 sqq. §. 4. De morte *Oenones* multa apud Schol. Lycophr. 61. et in supra laudd.

§. 5. Ὁ δὲ Ἀσωπός. Sequitur Aeaci stirps. Haec cum antecedentibus non cohaerere, non obseruarunt editores. Exciderunt haud dubie nonnulla; et forte reliquorum libri tertii tantum habemus excerpta. A Troicis nondum absolutis qui tandem transitus ad Asopum? etsi Troica ad vrbis excidium et Νόστος hoc loco deducta non puto, sed ea in finem libelli reiecta, vbi forte Atticis fabulis subiiciebatur stirps Pelopidarum, et in iis Atridarum, cum bello Troiano. Ad seqq. de *Asopo* et *Aegina* cf. Diodor. IV, 72. Schol. Pindari Ol. 8, 39. Hygin. f. 52. et ibi laudd. Asopus Achaiae fl. Phliasium et Sicyonium agrum alluens Pausan. II, 5. (hunc intellige apud Pindar. N. 3, 6. nec audiendus Schol. qui fluuium in Aegina quaerit) alius is, qui agrum Thebanum et Plataeensem dirimit. ibid. c. 6. cf. Strabo VIII. p. 586. 587. In fabulis vtriusque clarum nomen, saepe alterum cum altero permutatum. Ἰληρῶς.

pro ea Κηγλούσης filius ex Neptuno est apud Pausan. II, 12. p. 138 extr. quod vix sanum. Μετώπην. v. Pindar. VI, 142. c. Nota; Gale e Diodoro Μεθώνην huc vocat; sed lectio ea vitiosa iam emendata est a Wesselingio. Πελάγοντα. ap. Diodor. l. c. est Πελαγονός. idem XII. filias edit, et nomina apponit. §. 6. Aeginam rapuit Iupiter in aquilam mutatus: Clemens Homil. 5, 13. Nonnus Dionys. VI, 212 sq. μανθάνει παρὰ Σισύφου. cf. sup. I, 9, 3. Pausan. l. c. et Schol. II. ζ, 153. et Ven. ad α, 180. — ἐν τῶν τοῦτου ρείθρων ἄνθρακες φέρονται. non dubito, fuisse ἐπὶ τῶν τοῦτου ρείθρων. Carbones ferri solitos aquā fluminis, notabile est; id quod variis a causis proficisci potuit. Solenne veteribus est, rerum causarumque naturalium asserre rationes mythicas: e quibus ingeniosae sane et sollerter excogitatae multae sunt; at exitiosa res facta est, quod in eiusmodi mythicis rerum physicarum interpretationibus acquiescere maluerunt: ita enim effectum est, quo minus ad subtiliorem rerum naturalium causarumque indagationem procederent homines; qua vna via foedae impiaeque superstitiones e genere humano tolli possunt; nam quod omnium aetatum historiae docent, cum sanctissima religione omne facile superstitionis genus coniunctum esse potest; nisi sanior philosophia, inprimis naturae doctrina subtilior, accesserit. Asopo igitur carbonem passim innatant: quod is a Iove fulmine percussus: eadem Schol. Apollon. I, 117. vnde patet, a Callimacho hanc fabulam fuisse tractatam: attigit is in iis, quae exstant, vno versu H. in Dehum. 78. ὁ δ' εἶπετο πολλὸν ὀπισθεν Ἀσωπὸς βαρύγουνος, ἐπεὶ πεπάλαντο κεραυνῶ. Narrat quoque Schol. II. α, 180. addit alia Schol. ad II. ζ, 153. vbi Pherecydes fabulae auctor laudatur; Schol. Pindar. Isthm. 5, 44. et ipse poeta 8, 37 sq. 45. Meminit et Pausan. II, 19. p. 177. Statius Theb. VII, 315 sqq. cf.

Spanhem. ad Callimach. l. c. — §. 7. εἰς τὴν τότε Οἰνώ-
 νην, οὗν δὲ Αἴγινα. v. paullo ante laudd. Stephan. Byz.
 in Αἴγινα, et alii. μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. Perfe-
 quitur fabulam Ovid. Met. VII, 517-657. Est haec ex
 ea classe et ordine fabularum quae etymologiam pro-
 fundo habent; quod genus priscis hominibus placere
 non potuit, nisi in summa meliorum rerum ignoracione.
 Inhabitarunt insulam cum Aeaco Myrmidones. Gram-
 matica est inter disciplinas, quae ceteris multo serius
 fuerunt expolitae; incunabula eius adhuc in Platone et
 aliis philosophis agnoscas; accepit aliqua, sed lenta, in-
 crementa Alexandriae. Hoc modo fieri potuit, vt tam
 inepta etymologia, ab omni sermonis ratione aliena,
 Myrmidonum ἀπὸ τῶν μυρμηκῶν, placeret; (qui super
 pronuntiatione argutantur, poterunt forte hinc argumen-
 tum petere super exiguo discrimine τοῦ η et τοῦ ι.) nata
 hinc fabula de formicis pro hominum stirpe habitis.
 Auctor fuit Hesiodus; fragmentum est apud Schol. Pindar.
 N. 3, 21. versu auctius ad Ol. VIII, 26. et Schol. Lycophr.
 176. Excitatur quoque versus a Ruhken. Epist. crit. p. 110.
 Melius eos a Myrmidone deductos audias ab aliis: eum
 sup. I, 7, 3 extr. vidimus, et Apollon. I, 55.; a Iove et Eu-
 rymedusa Clitoris filia natum nescio vnde tradit Clemens
 Alex. Coh. p. 34, 15. Pott. Alia congesta dabunt Intpp.
 Hygin. f. 52. Ovid. Met. VII, 654. add. Schol. Lycophr.
 175 extr. 176. Qua stirpe illi Myrmidones, primi Aeginae
 incolae, fuerint, diserte nusquam traditur; sequuti ii
 sunt Peleum in Thessaliam, et Phthiam incoluerunt,
 vnde cum Achille ad Troiam fuerunt. Ad genus Pelas-
 gicum eos pertinuisse probabile fit. Posthaec Aeginetae
 Dorici generis facti: nam ab Epidauro in insulam pars
 Dorum transferat: Pausan. II, 29. p. 178. duce Triacone.
 Schol. Pindar. O. 8, 39. (vbi leg. ἤλθε καὶ κατήκησεν) Schol.

Lycophr. 176. Si Pindar. l. c. dicit insulam Δωριεῖ λαῶ
 παινευομένην ἐξ Αἰακοῦ, hoc non tam morose est accipien-
 dum. Permixtos fuisse alios alius generis Hellenas dubi-
 tare non licet. Hactenus recte, etsi non satis subtiliter,
 Strabo VIII. p. 577. A. vbi ait inhabitasse insulam Argiuos,
 Cretenses, Epidaurios, Dorientes. Fuit scriptor Pythae-
 netus περὶ Αἰγίνης, vt Athen. et Schol. Apollonii IV, 1712.
 (seu τὰ Αἰγινήτικα, vt puto leg. in Schol. Lycophr. p. 25.
 Πυθαίνετος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Αἰγινήτικῶν (non Αἰγινήτῶν)
 traditur ibi ex eo, Oenonen fuisse Budionis filiam). Illi
 autem Myrmidones, qui in Thessaliam discesserant, per-
 mixti ibi sunt inprimis cum Achaeis: vnde apud Homer.
 β, 683. 4. οἳ τ' εἴχον Φθίην ἥδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα, Μυρ-
 μιδόνας τε καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί. *Myrmidones*,
Achaei, et *Hellenes*, iidem dicti, Hellenum quidem ge-
 neraliore nomine adhaeresciente ipsis singulari aliquo modo,
 quandoquidem et Hellas inter loca erat, quae incolebant
 Myrmidones. De his v. nunc dicta ad II. β, 684. Hesiod.
 sc. 380. πᾶσα δὲ Μυρμιδόνων τε πόλις etc. §. 8. Phere-
 cydes *Telamonem* ex Actaeo et Glauce natum tradiderat;
 diuerso prorsus ab aliis modo. Fuit *Cychreus* heros Sa-
 laminiorum, a quo ipsa insula Κυχρεῖα dicta: v. Strabon.
 IX. p. 603. A. B. Stephan. in Κεγχρεῖος et e Stephano
 Eustath. ad Perieg. 512. De eo iterum paullo post f. 7.
 §. 9. *Pfamathe* Nereis, vt effugeret Aeaci amplexus, in
 piscem phucam se vertit. Simili arte vsa esse narratur
 Thetis aduersus Peleum, cum in sepiam se mutaret. —
 §. 10. *Aeaci preces*, multis veterum locis nobilitatae sunt.
 Clarissimus omnium Pindar. N. 5, 17 sqq. Genus tamen
 et causa calamitatis diuersae traditur: modo agrorum sic-
 citas, modo inundatio: cf. Schol. ad v. 17. quod hic de
 Pelopis scelere narratur, nescio an alibi narratum lateat.
Stymphalus inter Elati filios fuit: sup. c. 9, 1. Pausan.

VIII, 4. p. 605. Apud Diodorum IV, 61. Minois dirae, propter Aegei facinus in Androgeon commissum, siccitatem et famem hanc, quae Aeaci precibus depellitur, arcessunt: cf. ib. Wessel. χρησμοὶ θεῶν. Apollinis Delphici; v. Pausan. II, 29. p. 179. §. 11. ποιησάμενου δὲ εὐχὰς Αἰακοῦ. sc. τῷ Διὶ πανελληνίῳ ἀνα. facta. καὶ τὰς κλεῖς τοῦ Ἀδου φυλάττει. Gale locum tuetur aduersus virum doctum nescio quem, qui ex II. litteris verba desumpta esse volebat: Pausan. (V, 20. p. 427.) ἔχει δὲ ὁ Πλούτων κλεῖν, καὶ λέγουσιν ἐπ' αὐτῇ, τὸν καλούμενον Ἀδὴν κενεῖσθαι ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος. vbi in templo Iunonis Olympiae Proserpina et Nympha cum clauē. Potestatem, imperium ac tutelam per clauēs designari, multis virorum doctorum obseruatis, etiam ad Apocalypsin Ioannis, tritum est, vnde dii κλειδοῦχοι. De ipso Plutone et Proserpina Argonaut. Orphic. 1369. βασιλεῦσιν, οἳ τ' ἄρα νερερίων βερέθρων κληῖδας ἔχουσι. et in Hymno in Plutonium, 17, 4. Πλούτων, ὃς κατέχεις γαλῆς κληῖδας ἀπάσης. sed, vt diximus, trita nunc res est; est adeo C. G. Schwarzii libellus de diis clauigeris. Procliue autem erat, clauēs Plutoni tribuere, cum semel aditus inferorum esset munitus, et πύλαι αἰδοχο poetis commemorantur. Aeacus πυλωρεῖν dicitur etiam apud Lucian. D. Mort. 20, 1. vbi v. alia in notis. Nec tamen valde antiqui poetae is locus esse potuit, quem hic expressit Apollodorus, cum *Pluto* et *Hades* promiscue adhibeantur; nam *Plutonis* notio et nomen serioris vsus est; cum apud Homerum et alios antiquiores sit *Hades*, *Proserpina*, *Hecate*: venit forte *Pluto* ex Orphicis et Eleusiniis. §. 12. λαχὼν κλήρῳ συγγυμναζόμενον αὐτόν. sortis vsus in lucta, in pugilatu, pancratio, vbi paria prodeunt, nota res est: nunc etiam in disco locum habuit; respectu ne virium, vt paribus essent viribus certantes, an ordinis? δίσκῳ. apud

Pausan. p. 179. lapis pro disco erat. Ceterum *caedes Phoci*, et *fuga Pelei cum Telamone* inter notiora fabularum argumenta sunt, et passim in tragoediis fuere retractata. Nouimus hoc vel ex Horatii versu *Telephus et Peleus cura pauper et exul uterque etc.* in Arte 96. Fuit utique Euripidis Peleus. At Sophoclis Peleus ad nouissima eius facta spectavit, quod ex fragmentis colligo: senectus enim eius protracta ultra Achillis mortem nouis narrationibus locum dedit; fundus in ipso Homero secundum ea quae nuper notauimus ad Il. σ, 331. τ, 324. ω, 487. Itaque iterum ab Acasto regno eiectus esse narratus est: Troad. Eurip. 1123 sq. v. Diodor. IV, 72. Pausan. II, 29. p. 179. 180. X, 30. p. 872. Schol. Pindari O. 8, 39. Schol. Lycophr. 175. p. 24. b. alludit ipse Pindar. N. 5, 25 sq. et Apollon. I, 91 sq. utroque loco cf. Schol. Alia v. apud Plutarch. Parall. p. 311. Verheyk. ad Anton. Lib. p. 254. 5. Psamathe irata propter Phoci filii caedem immisit tum Pelei Telamonis armentis lupum in fabulis notum: Anton. Lib. c. 38. Ovid. Met. IX, 346 sq. cf. Schol. Lycophr. 175. p. 25. 901. Eo spectat Etymol. M. in *Λύκων*, *Phoci filii* Crissus et Panopeus; Crissi f. Strophius, pater Pyladis et Astydamaiae; Schol. Eurip. Or. 33. Pausan. I. c. p. 178. cf. Mezir. ad Epp. Ovid. T. II. p. 258 fqq.

f. 7. Καὶ Τελαμῶν μὲν εἰς Σαλαμῖνα παραγίνεται πρὸς Κυχρεά. est idem, de quo paullo ante ad f. 6. §. 8. de hoc serpente a Cychreo occiso vetus narratio: Diodor. I. c. Schol. Lycophr. 175. I. c. §. 2. Περὶβοίαν τὴν Ἀλκίδου τοῦ Πέλοπος. Eadem verba ap. Xenoph. de Venat. I. §. 9. *Periboea*, quae Pindar. I, 6, 65. et Diodor. I. c. *Ἐπιβοία* est. cf. ad Hygin. f. 97. n. 9. De Alcathoo ne dubites. vid. Schol. Il. π, 14. Schol. Apoll. I, 517. Diodor. I. c. cf. de eo Simson. ad a. 2775. *Herculis preces*: quae tam praeclarum locum constituunt in Pindaro I, 6, 60. ubi

Scholiastes monet, ἐν τῶν μεγάλων ἡοιῶν profectum hoc esse. Ab aliis res ita traditur, vt natum iam Aiace[m] tenuerit et leonis exuviis texerit: cf. Schol. Sophocl. argum. Aiace. extr. et ad v. 844. Schol. Il. ψ, 821. Lycophr. 455. et Schol. quem exscripsit Eudocia p. 392. Add. alia apud Mezir. p. 247. Telamon quoque Euboeam adierat: de quo Plutarch. Parall. p. 312. B. loco corrupto. §. 3. καὶ στρατευσάμενος εἰς Τροίαν. sc. Telamon: cf. sup. II, 6. 4.

CAP. 13.

§. 1. πρὸς Εὐρυτίωνα τὸν Ἄκτορος. Sane sic sup. I, 8, 2. inter Calydoniae suis venatores Εὐρυτίων Ἀκτόρας ἐν Φθίᾳ. Εὐρυτον tamen omnes codd. legunt, etsi mox Εὐρυτίωνα agnoscunt. Simili modo Schol. Lycophr. 175. p. 25. primo loco, vbi ex Pherecyde narrat, Εὐρυτον habet, mox Εὐρυτίωνα. Εὐρυτος etiam est ap. Schol. Aristoph. Nub. 1059. Est sane vnum idemque nomen duplici forma. v. Verheyk. ad Anton. Lib. p. 256. qui et tentabat, ad exemplum Antonini Liberalis, πρὸς Εὐρυτίωνα τὸν Ἴρου τοῦ Ἀκτορος, (nam Eurytionem, non filium, sed nepotem Actoris ex Iro statuerunt alii; ipse Apollon. I, 73. 74.) quod firmat Schol. Lycophr. eod. loco, ita tamen, vt praemittat οἱ δὲ Φασίν. ergo res diuersis modis tradita erat; quid quod ii, qui pro Eurytione Actorem memorant, eum ne liberos quidem reliquisse audierant: vt ii, e quibus Diodorus sua habet IV, 72. Scilicet fama acceptum erat hoc saltem, Peleum Phthiam tenuisse, quae antea Actoris fuerat. Actor hic diuersus ab altero, Opuntio, Menoetii patre, (sup. ad c. 12, 6. §. 8.) Deionis filio: I, 9, 4. Diuersus quoque Cteati et Euryti pater sup. II, 7, 2. Is de quo nunc agitur, Myrmidonis est filius ex Phthia, de quo sup. I, 7, 3. Πεισιδίκη (Aeoli filiae) καὶ Μυρμιδόνος Ἀντιφός καὶ Ἄκτωρ. Confundit primum et tertium Palmer.

ad Diodor. IV, 72. n. 67. Meziriac. T. I. p. 40. sed idem facit quoque Eustath. ad Il. α. p. 113, 1. 321, 1. cf. Verheyk. ad Antonin. Lib. p. 256. et sup. p. 141. ad I, 7, 3. §. 5. Ad ipsum Actorem venisse et ab eo lustratum esse Peleum narrant alii, vt Diodor. l. c. Eustath. l. c. *Antigone* Eurytionis filia; Polymela est ap. Eustath. Il. β, p. 321. l. 5. sed ea Actoris filia; Polymelis ap. Schol. Lycophr. 175. p. 25. trepidauit quoque circa eam Simson. p. 263. Ex Philomela Actoris filia Achillem natum, Deimachum tradidisse notat Schol. Apollon. I, 558. scripserat forte et is Πολυμήλην. Actoris filiam Eurydicen, Polydorae matrem, Staphylus in Theffalicis ediderat; alii Laodamiam, Alcmæonis filiam; v. Schol. Homer. l. c. Ad Staphyli narrationem adde Schol. Apollon. IV, 816. Aliam Polymelam, Pelei filiam, Menoetio secundum nonnullos auctores nuptam inf. l. 8. §. 5. videbimus. Haec tam diuerse narrari nemo mirabitur, qui haec et fama antiqua accepta, et a multis poetis, imprimis Tragicis, tractata esse meminerit. Fuit *Peleus* Sophoclis, alius Euripidis. §. 2. Polydoram Antigonaë filiam tradit noster cum Pherecyde, vt ex Schol. Il. π, 175. discimus; vbi alia narrantur ex aliis: v. paullo ante de matre. Polydoram *Boro* nuptam ipse Homer. Il. π, 175. 177. testatus est. *Perieres* seu Aeoli seu Cynortae filius sup. I, 7, 3. §. 4. p. 45. I, 9, 5. p. 67. III, 10, 4. §. 5.

l. 2. §. 1. *Eurytion a Peleo iniuito caesus*: iam sup. I, 8, 2. §. 6. p. 56. in venatione Calydonia. Actorem Acasti filium a Peleo in venatu occisum narrasse videntur alii: Schol. Lycophr. 175. extr. 901.

l. 3. §. 1. *Exulat Peleus apud Acastum, Iolci regem*; filium Peliae, quem sup. I, 9, 28. vidimus. De exilio monui ad l. 6. §. 12. res iam supra narrata III, 9, 2. §. 4. vbi v. Obs. §. 2. Ab *Astydamia* tentatus *Peleus*. Quae

sequuntur, ad Pherecydis ductum narrata suspicor, si comparo Schol. Lycophr. l. c. p. 25. De hac mulieris perfidia, et insidiis Peleo factis v. primo loco Pindar. N. 4, 92 sqq. ubi tamen *Hippolyte* est, et N. 5, 49. Κρηθής Ἰππολύτα, itaque Crethei (I, 9, 10.) filia: male Schol. Cretheidem Hippolyti filiam effingit. Alia v. ad Anton. Lib. p. 257. In Schol. Apollonii I, 224. est Κρηθής, ἥ, ὥς τινες, Ἰππολύτην. sed in ms. Paris. desunt verba ὥς τινες, et videtur et ibi fuisse Κρηθής Ἰππολύτην. Vtrumque nomen et Hippolytes et Astydamiae affert Schol. Aristoph. Nub. 1059. partim ad ductum loci Apollodori (vnde Eudoc. p. 338. adde p. 31). Πηλέως πρὸς Ἀκαστον καταψεύδεται. vt iam sup. III, 7, 5. extr. et mox c. 13, 8. Nicolaus Damasc. in Excerptis p. 446. in hac narratione: ὑποφθάσασα αὐτὸν προσδιβάλλει πρὸς τὸν ἄνδρα. §. 6. 7. Est hoc episodium, quod in poeta fuit, e quo Apollodorus haec hausit; parum tamen prudenter, cum ad ipsam rerum summam, quam ille exponendam sumit, illa fabella nil faciat. Ad rem spectat tantum quod sequitur de Pelia sine armis in solitudine relicto. De hoc sunt versus Hesiodi, quos Schol. Pindari N. 4, 95. apposuit: ἥδε δέ οἱ (Acasto) κατὰ θυμὸν ἀρίστη φαίνεται βουλή· αὐτὸν μὲν σχέσθαι [sic iam emendarunt pro εὔχεσθαι, sed quo sensu? f. αὐτοῦ μὲν σχέσθαι. (vt Od. δ, 422.) ἀποσχέσθαι, *continere se ab eo occidendo, ei parcere*] κρύψαι δ' ἀδόκητα μάχαιραν καλήν, ἣν οἱ ἔτευξε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις ὥς τὴν μαστεύων, οἷος κατὰ Πήλιον αἰπὺ αἰψ' ὑπὸ Κενταύροισιν ὀρεσκόοισι δαμείη. §. 8. ἐν τῇ τῶν βοῶν κόπρῳ κρύψας. in stabulo boum: vocabulum ex antiquo poeta sumtam; quod in Homero hoc sensu notatum Iliad. σ, 575. Varie narratio haec tractata; alii Mercurium induxere, qui afferret enseμ ἡΦαιστότευκτον: v. Schol. Apollon. I, 224. ipsum Vulcanum aduocauit aliquis in Schol. Pind. N. 4, 88.

imperite, cum ensem a Vulcano factum legisset; de quo locus est Zenob. V, 20. Petiit et poenam iniuriae Peleus ab Acasto, Iolco expugnata, et Acasto cum coniuge occiso: v. inf. f. 7.

f. 5. *Thetidis nuptiae*; celebratissima in poetis res; inprimis praesentia et muneribus deorum: vide praeclarum locum Pindari N. 4, 101 sq. cf. Apollon. IV, 807 sqq. Fuit Hesiodi ἐπιθχλάμιον εἰς Πηλέα καὶ Θέτιν, si fides Tzetzae in Proleg. ad Lycophr. potuit tamen pars esse τοῦ Καταλόγου. affert ille duo inde versus: Τρις μάναρ, Αἰακίδῃ, καὶ τετράκις ὄλβις, Πηλεῦ, ὃς τοῖσδ' ἐν μεγάροις ἱερὸν λέχος εἰσαναβαίνεις. Aliud Agamestoris Pharfalii fuit Θέτιδος ἐπιθχλάμιον, e quo duo disticha sunt apud Schol. Lycophr. 178. E Latinis, Graeca deperdita Epithalamium Catulli adumbrare potest: ad quod vid. Intpp. Ζεὺς καὶ Ποσειδῶν ἤρισαν. De contentione hac super Thetidis nuptiis locus class. est Pindari I, 8, 58 sqq. *Thetidis* nomen et religio propria fuit Thessalis; numen ἐγχώριον, quod Achillis celebritate et ipsum celebrationem maiorem accepit: Pindar. N. 4, 81. Θέτις δὲ κρατεῖ Φθίᾱ. Fuit et locus Thessaliae τὸ Θετίδειον; ap. Strabon. et Stephan. Pherecydis verba ap. Schol. Pindar. ad e. l. ἔπειτα Πηλεὺς ᾤχετο εἰς Φθίαν, καὶ Θέτιν ἐπὶ τῶν ἵππων (τούτων f. del.) ἄγων, οἰκεῖ ἐν Φαρσάλῃ καὶ ἐν Θετιδεῖῳ, ὃ καλεῖται ἀπὸ τῆς Θέτιδος (ἢ πόλις. f. del.). Eadem sunt in Schol. Lycophr. 175. p. 125. a. vbi ἐν Φαργάλῃ hinc emendandum: (eod. loco, qui sequitur Φίλαρχος, Φύλαρχος est, et in ἐφυγε πρὸς τὸν Ἡφαιστον delendum est πρὸς, nam fugit illa Vulcanum sibi vim parantem; vt olim Minerva: v. inf. c. 14, 6). Themidis vaticinium v. ap. Pindar. l. c. Alii, vt mox ipse Apollodorus testatur, Prometheo illud vaticinium tribuerunt, inque his iam Aeschyl. Prometh. 906 sq. eodem alluditur v. 167. 767. Adde Schol. II. α, 519.

Quint. Smyrn. V, 338. §. 3. *τινὲς δὲ λέγουσι. narrat eadem Schol. Lycophr. 178. sed ex h. l. — ὑπὸ Ἡρας τροφείσαν.* Agnosceit hoc Schol. Lycophr. l. c. Versum erat: *Thetis Iunonis monitu persuasam.* Faber em. *προτραπείσαν*, nec aliter Aegium putabat legisse. Male haec; nam vere Thetis educata a Iunone. Il. ω, 59. 60. Iuno loquitur: *Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς ἐστὶ θεῶς γόνος, ἣν ἐγὼ αὐτῇ θρέψατε καὶ ἀτρέτληα, καὶ ἀνδρὶ πόρον παράκοιτιν Πηλεΐ.* Pietate nunc mota Thetis, vt τὰ θρεπτήρια Iunoni persoluat, Iouis amores fugit; v. Apollon. IV, 793 sqq. §. 4. De hac formae Thetidis mutatione v. Pindar. N. 4, 101. et Schol. et duo loca Sophoclis in Schol. eod. 3, 60. Fundus mythi esse videtur Thetidis professio ap. Homerum, se in vitam mortali elocatam esse: Il. σ, 432 sqq. et v. 85. *ἤματι τῷ, ὅτε σε βροτοῦ ἄνθρωπος ἔμβυχλον εἰνῆ.* Apud Quintum III, 615-621. illa non cessit; nisi promisso accepto de filio mortalium fortissimo, ipsoque patre fortiore, partu ex his nuptiis edendo. — *τὴν ἀρχαίαν μορφὴν α.* atqui secundum alios in sepiae forma eam amplexu tenuit: *ἐμύγη αὐτῇ ἐν εἵδει σηπίας* Schol. Lycophr. 178. et 175. p. 25. unde patet hoc alterum ex Euripide esse. *Σηπιάς ἄκρα* Thesaliae hinc esse dicta credita est, ibid. et apud Eustath. p. 1152, 10. Schol. Apollon. I, 582. Consecrata illa *ἄκρα* Thetidi ceterisque Nereïdibus: Herodot. VII, 191. — Nuptiae celebratae ἐν Πηλῖω. in antro Chironis. Statius Achill. I, 109. *τὸν γάμον εὐωχοῦμενοι καθύμνησαν.* v. Pindar. N. 4, 107-111. et de cantu Musarum P. 3, 158-160. ipse Xenophon de Venat. I, 8. de Peleo: *τοὺς θεοὺς τὸν γάμον παρὰ Χείρωνι ὑμνῆσαι. δόρυ μέλινον.* Nihil nobilius Peliae hasta, in Pelio monte recisa a Chirone, eaque fraxinea, ἐν μελέεσσι, μέλινον. v. Il. π, 140-4. et ibi Schol. qui Cypria laudat. De his muneribus multi multa fabulati sunt; v. c. Ptolem. Hephaest. lib. VI. p. 332. Gal.

f. 6. *Achillis natales et educatio.* Quod mater ei immortalitatem parare voluit, ex Homero notum est; modum, quo id efficere conata est, similem ei quem Ceres in Metanirae puero experta erat sup. I, 5, 2. descriptum hic habemus et apud Apollon. IV, 866 sqq.; add. Schol. Il. π, 36. qui Lycophronem laudat, scil. v. 178. 9. vbi v. Schol. add. Ptolem. Hephaest. VI. p. 331. In Schol. Apollonii IV, 814. alia ex carmine vetere Aegimio apponuntur. §. 3. πρὸς Χελρωνα. educatio haec Achillis celebrata in poetis v. Pindar. N. 3, 75 sqq. cf. Apollon. IV, 812. I, 558. vbi v. Schol. qui observat, ab Homero hoc non tradi. In eod. Schol. de dissensu veterum in matre Achillis multa apponuntur. ἔτρεφε σπλάγχνοις. reconcinnavit fabulam Statius Achill. II, 385. 6. Leones illa aetate Graecia aluit. §. 5. Λιγύρων: memorat ex nostro Schol. Lycophr. 178. (quem exscripsit Eudocia p. 225. hinc emendanda: add. p. 431). Etiam πυρίσσοος appellatus Achilles ex re. Schol. Lycophr. ibid. et 1244. Ptolem. Hephaest. VII. p. 335. In iisdem inepta etymologia nominis Achillis. Alii aliter; sed in his haerere piget; v. cum illis Eustath. ad Il. pr. et Etymol. M. h. v. Wallenberg ad Schol. Il. α. p. 130.

f. 7. Miror, tam fero de Iolco expugnata, ad vlciscendam Aftydamiam, narrari: spectant ad sup. f. 3. Conf. Pindar. N. 4, 88 sq. add. N. 3, 58. 59. et ibi Schol. it. Schol. Apollonii I, 224. Schol. Aristoph. Nub. 1059. Fragm. Pindari p. 36. n. VII. cum docta Schneideri nota: nunc in noua edit. p. 52. VII. — σὺν Ἰάσωνι καὶ Δ. hoc ex Pherecyde habet noster, vt docere potest Schol. Pindari N. 3, 58. add. Nicolai Damasc. Excerpta p. 446. Debentur haec Tragicis, a quibus etiam Peleus senex iterum fuit regno eiectus per Acastum. cf. sup. ad III, 12, 6. §. 12.

f. 8. *Achilles in insula Scyro apud Lycomedem latens.* Haec est illa Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρ' Ἰφιδάμαντος, apud Lucian. de saltat. 46. Tragoediis celebrata res. Fuere Σκύριαι Sophoclis. Sed et in Cyclicis, vnde narrata ea in Scholio Il. τ, 338. cum h. l. conferendo; cf. Schol. Il. ι, 664. ibique Obsf. Hygin. f. 96. et ibi laudd. §. 1. ὥς δὲ ἐγένετο ἐνναεστῆς Ἀχιλλεύς. Non satis convenit rerum temporumque rationibus, novennem in Scyron fuisse abductum, nisi statuas per plures annos eum latuisse in insula; tum etiam sumendum est, plures annos in apparatu belli Troiani fuisse consumtos. Conveniret aetas fraudi, quod pro puella habitus fuit. Licet suspicari ἐννεαδεκαετῆς. ita vero non potuit puellam mentiri. In amores Achillis et Deidamiae erat carmen Bionis, nunc inscriptum epithalamium, cuius fragm. superest a Valkenar. emendatum n 15. Proditus autem et ex latebris extractus Achilles plurium anaglyphorum est argumentum; in quibus erat habitum vulgo sepulcrum Homeri; quod illustratum dedi singulari libello.

§. 4. *Phoenix ex Homero notus.* συνέπειρο δὲ αὐτῷ v. Il. λ, 771. De ira autem patris Amyntoris, Ormeni filii, (cf. sup. ad II, 7, 7. §. 6. p. 196. de cuius patria, varie edita, v. apud Strabon. Lib. IX. p. 670.) Homerus ita tradit, Il. ι, 447 sqq. vt Phoenicem dicat matris impulsu pellicem patris corrupisse, quo illa patri iniusta fieret; tunc patris diris deuotum eum fugisse. cf. Schol. ad e. l. Sequitur Homerum Lycophr. 417-423. vbi cf. Schol. ad 421. In Epigr. Cyzic. 111. ipsa mater Alcimede deprecatur et supplicat patri pro filio. Hinc Phoenicis fortuna a tragicis poetis alium variumque in modum fuit versata, e quibus ea videntur petita, quae h. l. apponit Apollodorus. Fuit autem Phoenix Sophoclis, alius Euripidis: de quo v. Valkenar. in Diatribe c. 24. fuit et Ionis

Phoenix. ἐτυφλώθη. quod in Homero non memoratur; nec cum narratis conuenit; serius itaque commentum est existimandum. Fuit puto in antiquiore scriptore aliquo ἐπηρώθη τὰς ὄψεις, aut forte simpliciter ἐπηρώθη. nam πηρὸς pro τυφλὸς apud Homer. II. β, 599. vbi Musae Thamyrin πηρὸν θέσαν. Nescio an lectio male accepta ad excaecandum Phoenicem aliquid contulerit: nam I. c. II. ι, 454. πατήρ δ' ἐμὸς — πολλὰ κατηρᾶτο. vbi Schol., haud dubie ex antiquiore, forte Pherecyde, γνούς δὲ Ἀμύντωρ, ἐπηράσατο τῷ παιδί δυστυχίαν περὶ τέκνων γονήν. Quod si forsan hoc ἐπηράσατο nude positum lectum fuit ἐπήρώσατο, potuit altera narratio hinc elici. — βασιλέα κατέστησε Δολόπων. II. ι, 479. 480. Phoenix praedicat de Peleo: πολὺν δέ μοι ὥπασε λαόν, ναῖον δ' ἐσχατιήν Φθίης Δολόπεσσιν ἀνάσσων. videtur de occidente Phthiae esse accipiendum, etsi inde ad vltiora progressi sunt versus Epiri confinia *Dolopes*; sic collocantur fere sub Pindo meridiem versus apud Strabon. IX. p. 663. C. Infra ipsos siti Acarnanes et Aetoli: (Dicaearchus v. 62.) finitimi autem Perrhaebi: (Scymnus v. 614.) Ad antiquiores sedes pertinet vrbs Ctimene apud Apollon. I, 68. v. Holsten. ad Stephan. h. v. Dispersos eos etiam aliis in locis fuisse probabile fit: nam Scyron insulam tenuere. vid. Schol. II. ι, 664. Lycomedes se eos insulam Scyron tenentes vicisse gloriatur in Statii Achill. II, 103. Diodor. XI, 60. cf. Voss. ad Catull. 63, 34. *Dolopes* inter barbaros erant e Pelasgica stirpe superstites. In fragm. Pindari, Dolopes, quos Phoenix ducit, inter funditores recensentur, apud Strab. IX. p. 659. A. (fragm. Pindar. p. 90. nov. ed. p. 88. XVI.) Mentio eorum adhuc fit in bellis Macedonum et Romanorum, sed iis ipsis temporibus extincta est haec gens, cum aliis, ita vt Augusti aetate prorsus esset nulla: Pausan. X, 8. p. 816.

§. 5. Συμείπετο δὲ καὶ, vid. Il. λ, 764 sqq. *Patroclus* Menoetii (de quo cf. Burman. Catal. Argonaut.) filius, Actoris nepos, sup. ad III, 13, 1. καὶ Σθενέλης. Sic et Schol. Apollonii I, 69. cf. Schol. Pindar. Ol. 9, 107. *Acastus* Peliae f. idem, de quo c. 13, 2. 3. *Periapis* Pheretis f. qui Crethei f. erat: sup. I, 9, 11. et 14. *Philocrates*, haud dubie is, cuius *Θερταλινὰ* ab Athenaeo laudantur lib. VI, 264. A. Diuerſa haec *Polyme'a* ab ea, quae sup. ad c. 13, 1. memorata fuit, Actoris filia; in Philomelam ab alijs mutata, vt discere licet ex Hygin. f. 97, 8. vbi v. not. add. Eustath. p. 1498, 54. Alii Patroclum et Achillem patruelles eſſe voluerant: Eustath. ad Il. α, p. 112 extr. συγγένειαν et alii agnouerunt, vt Hellanicus in Schol. Il. μ, 1. Attigit haec Meziriac. ad Ovid. Tom. I. p. 38. Reliqua de Patroclo videnda ſunt in Homero et ad Homerum. De caede Clefonymi et fuga Patrocli ad Peleum v. Obſſ. ad Il. ψ, 86. De amoribus Patrocli et Achillis vid. ad Λ, 78; Ω, 6.

CAP. 14.

Nonnulla inter haec et ſuperiora intercidiſſe, nemo dubitet; tam abrupte ea quae ſequuntur, prorsus diuerſa ab antecedentibus, narrare Apollodorus non potuit. Sequuntur *fabulae Atticae*: quae et argumentis et ornamentis multum ab alijs recedunt. An epico aliquo carmine tractatae fuerint, antiquiore quidem, dicere non habeo; *Theſeis* (v. inf. ad c. 16, 1.) fabulas Atticas comprehendere debuit; etiam *Hecale* Callimachi. Tanto plura e fabulis Atticis in ſuam rem conuertit tragoedia et comodia, poetis hoc ipſo rerum genere ſtudia Athenienſium in ſe conuertentibus. Licebit vel ex Euripide, ſi cui otium erit, haud pauca ad fabulas illuſtrandas elicere; alia ex Ariſtophane. Primo in ore hominum verſaban-

tur narrationes vetere fama acceptae; has collegere scriptores, imprimis *Pherecydes* Athenienfis, *Hecataeo* Milefiō fere aequalis, cuius *περὶ τῆς Ἀττικῆς Ἀρχαιολογίας* libri X. feruntur; v. Ind. Auct. Attigit inde Attica *Hellanicus* Lesbius, cuius Ἀττικῆς passim laudatur, ab Harpocracione vsque ad *τετάρτην τῆς Ἀττικῆς*; fuit illa forte vna τῶν κτίσεων eius. Supparem aetate fuisse necesse est *Clidemus* (apud Harpocrat. et Plutarch. *Clidemus* est) eorum, qui res Atticas perscripserunt, vetustissimum auctorem *Pausaniae* dictum X, 16. p. 834. vbi eius λόγος Ἀττικὸς excitatur. Minus clari fuere *Marsyas* Pellaeus, cuius Ἀττικὰ libb. XIV. *Ister*, Callimachi discipulus, cuius Ἀττικῶν vel Ἀττικῶν libri vsque ad XIII. laudantur, (Harpocrat. in voc. *τραπεζοφόρος*) quos longe post se reliquit *Philochorus* Athenienfis, qui pluribus libris omnem historiam Atticam illustravit; imprimis eius Ἀττικῆς, libris saltem XVII., saepissime laudatur, v. c. apud Harpocrat. *Phanodemi* Ἀττικῆ Ἀρχαιολογία apud Dionys. Halic. I, 61. eadem esse videtur, quae Ἀττικῆ aliis; Harpocracion eius librum IX. excitat. Celebratur etiam *Androtionis* Ἀττικῆς, cuius librum XII. ab Harpocracione memorari video. Alia *Melesagorae* qui antiquior ceteris esse debuit: v. Clem. Alex. Strom. VI. p. 629. Sylb. alio loco memorata est: sup. ad c. 10, 3. et v. Ind. Auctt. Multa ex antiquitate Attica complexus erat *Polemo*, libris IV. *περὶ τῶν ἀναθημάτων τῶν ἐν τῇ ἀκροπόλει*, (Strab. IX. p. 607. A.) et alter, minus celebri nomine, *Heliodorus* Periegeta ἐν τοῖς περὶ ἀκροπόλεως libb. XV. Athen. VI. p. 229. E. Alios obscuriores in Harpocracione et aliis exquirere licebit. His qui periire superstes est aliqua ex parte Marmor Parium, quod tempora Atticae historiae antiquae servavit, inde a Cecrope (a. C. 1582. adeoque annis XXVI. ante epocham a Castore constitutam et vulgo inde receptam anni 1556. ante C. N.)

vsque ad Alexandri fere tempora; etsi deductum erat per annos 1318. ad annum ante C. 264. Ol. 129, 1. ab homine Pario, expressum, ut probabile sit, ex Demetrii Phalerei ἀναγραφῇ. Post superiores, et ipsum Philochorum, Apollodorus noster vixit, qui et ipse Attica attigerat in Chronicis. Quem ille potissimum auctorem, ex Atticis certe is fuit, sequutus sit, equidem non dicam. Gale Diss. Scriptorib. mythol. praemissa p. 19. Philochorum fuisse asserit, et hinc factum esse, ut de Ogyge nihil noster apposuerit: nam “primum, inquit, Atticae regem chronologi aliarum gentium affirmant fuisse Ogygem: hoc Philochorus in Atthide pro figmento habuit, ut ex Eusebio colligimus; Philochorum Apollodorus sequitur.” Diu me hoc detinuit; quandoquidem Ogygiam epocham vel maxime a Philochoro fuisse stabilitam noram; sed temere haec pronuntiata esse tandem intellexi. Locus ex Africano est apud Euseb. V. E. X, 10. p. 490. A. ubi non Ogygem, sed τὸν γὰρ μετὰ Ὀλυγον Ἀτταῖον, ἢ τὰ πλασσόμενα ὀνομάτων, οὐδὲ γενέσθαι Φησὶ Φιλόχορος. Igitur excidisse potius videri debet Ogyges in hac lacuna Apollodori, quam designauimus. Fuit hoc diluuium ad Phoronei tempora fere referri solitum. cf. sup. p. 96. ad II, 2, 1. A Cecrope tamen probabilioris historiae Atticae initia petierunt historici et chronologi, in his, Marmor Parium. Ceterum fabulae Atticae, hoc est antiquissimae historiae, illustrari in plerisque facile possunt ex Meursianis libellis; est quoque Galeus in hoc capite copiosior; Pausanias Attica nimis strictim attigit, nec nisi interpositis alienis narrationem protraxit; omnino ille sectabatur recondita et minus nota. Nobis, cum in eo simus, ut vela potius contrahere necesse sit, circumscribenda erit opera; ideoque ad Apollodorum operam referemus vnice, ne in omnem Atticam mythologiam euagemur.

§. 1. *Cecrops*. συμφυῆς ἔχων σῶμα ἀνδρὸς καὶ θράκοντος. est hoc notum illud nomen διφυῆς, etsi vulgo ad sexum marem et muliebrem tractum, eoque pro symbolica significatione matrimonii a Cecrope instituti habitum; vt colligas ex iis, quae habet Meurs. de Regg. Ath. I, 8. Verum quod in nostro est, vetere loquendi et fingendi more, τὸν γηγενῆ exprimit; nam serpens respectum ad αὐτόχθονα habuit; id quod in multis exemplis obuium est. Atticae antiquum nomen h. l. editur Ἀττή. apud Pausan. I, 2. p. 7. f. et alios est Ἀτταία, in Chronico Pario Ἀττική, et tamen deducitur ab Actaeo autochthone. Etiam Stephan. Byz. Ἀττή. οὕτως ἢ Ἀττική ἐκαλεῖτο ἀπὸ Ἀτταίου τινός. ἀνὴρ δὲ ἦν αὐτόχθων, Ἀπολλόδαρος δὲ τάναντία φησὶν· οὕτω γὰρ ἐκλήθη (bene supplet Berkel. ex Eustath. παρὰ τὴν ἀττήν) διὰ τὸ πολὺ μέρος αὐτῆς καθικνεῖσθαι εἰς θάλασσαν. τριγώνου γὰρ οὗσης, αἱ συννεύουσαι ὑπὸ τὸ Σούμιον ἐκατέρωθεν δύο πλευραὶ παράλλοι τυγχάνουσι· δι' αὗτῶν ἐπὶ Κέκροπος φυλῶν τεττάρων οὐσῶν δύο προσεγγόρευσαν Ἀτταίαν καὶ Παραλίαν. Haec Apollodori excidisse ex h. l. ne quis suspicetur, monendum est, ad libros τῶν Γεωγραφουμένων ea pertinuisse: v. inf. Fragm. Verior haud dubie haec etymologia, quia littoralis erat regio, dictam esse ἀττικήν. Fuit tamen et in ipsa Attica ἀττή. cf. Harpocrat. h. v. — Nomen Ἀττῆς in Κεκροπίαν mutasse dicit auctor ipsum Cecropem; more antiquorum, quoties dicere debebant, poetas eo nomine vsos esse loco proprii nominis.

§. 2. Ἐπὶ τούτου Φαίλυ. fabula non male adornata; cum a diis dicerentur amari, habitari et teneri, vrbes in quibus praecipua templa et sacra iis essent constituta, potuit fingi, tempus aliquando fuisse, quo dii sibi suam quisque urbem deligerent. Ita in Hymno Homérico in Apoll. dispicit Apollo diligenter de loco sibi deligendo, quo consulentibus respondeat; et ap. Pindar,

Ol. 7, 100. dii terram inter se dispartuntur, nulla Soli forte per incuriam relicta. Iam putandi sunt ex Apollodori narratione Neptunus et Minerva in eundem locum animum defixisse; venit Neptunus et illum occupat, utque occupatum a se locum signo aliquo declaret, figit humi tridentem. Mox accessit Minerva, eius, quod factum esset, inscia, occupandique loci eiusdem causa oleam consenit. Oritur nunc controuersia, danturque iudices XII. dii: qui litem secundum Minervam diiudicant, quia illa pro se testem facti habet Cecropem; Neptunus sine arbitro occupationem instituerat. Diuersus est narrandi ordo aliorum, (vter deorum vtilissimam rem procreaturus esset; cf. Meurs. de Fort. Ath. 2. vide vel Ovid. Met. VI, 70 sq.) nec cum Apollodoro permiscendus, qui in hac fabula, valde antiqua, iuris acquirendae rei per occupationem habet vestigia. Apud Callimachum Cecrops sententiam dixit: mare vbiue esse, at oleam propriam Athenis: Schol. Il. p. 53. §. 3. *Θάλασσαν, ἣν νῦν Ἐρεχθίδι καλοῦσιν*. fuit putens, *Φρέαρ*, aqua marina occultis terrae meatibus affluens, in Erechthei aede, (*ἐν τῷ Ἐρεχθιδεῖ*) in acropoli: memorat Pausan. I, 26. p. 62. 63; simpliciter ea *Θάλασσαν* apud alios, etiam apud Herodot. VIII, 55. §. 4. *ἐν τῷ Πανδросίῳ*, Pandrosium mox s. 2. videbimus; ap. Pausan. I, 27. p. 64. in Minervae Poliadis aede olea memoratur; apud Herodot. l. c. in aede Erechthei. Scilicet coniuncta fuere duo sacella Minervae Poliadis et Erechthei; priori autem isti contiguum Pandrosii sacellum, vulgo ad ipsum Minervae nomen referri solitum: haec intelliges comparatis locis ap. Meurs. in Cecropia c. 19. 20. 22. et nunc ex Stuart, Le Roi, Chandler, et al. §. 5. Indices Iupiter constituit *θεοὺς τοὺς ἑβ'*. sic et apud Ovid. Met. VI, 70. vbi v. Burman. Iovem solum alii iudicem edunt, ut Hygin. f. 164. vbi v. Not. —

§. 7. *Campus Thriasius* a demo Θρία dictus v. Steph. Byz. h. v. memorat eum quoque Strabo IX, p. 605 A. Factum quod narratur, de eluie aquarum repetunt alii; vt Varro ap. Augustin. C. D. XVIII, 9. cf. Hygin. f. 164 extr. et ad eum Not.

f. 2. v. Meurs. de Regg. Athen. I, 11. Ab *Eryfichthone* fanum in insula Delo conditum ferebatur: v. ibid. auctt. — De tribus sororibus v. Ovid. Met. II, 739 sq. *Agraulus*, ab aliis *Aglaurus*, pronuntiatione forte emoluitae scripta, filia Agrauli, Ἀγραυλος scribitur etiam ap. Steph. Byz. in Ἀγραυλή, nam demus fuit ab ea appellatus Erechtheidis tribus; fuit etiam τέμενος eius et ἱερόν. Pausan. I, 18. nam filia fuit, non mater, quae diuinis habita est honoribus: cf. Brunck. ad Aristoph. Thesmoph. 533. Apud Ovidium est *Aglaurus*. Mirum est, quod apud Cyprios ei homines mactatos fuisse Patres asserunt: apud Meurs. in Cypro I, 20 extr. 21. §. 2. *Alcippe*.

v. Pausan. I, 21. p. 49. Steph. Byz. in Ἀρειος πάγος. qui alium Apollodori locum lib. IX. περὶ θεῶν laudat; quem v. inf. in Fragm. Ex eod. Steph. intelligitur, in hac fabula de Alcippe praeiuisse Philochorum libro II. Ἀτθίδος. ὅτι τὸν Ἀλιφρόδιον τὸν Ποσειδῶνος ἀποθανεῖν βικζόμενον ὑπὸ Ἀρεος διὰ τὴν Ἀλκίπην τὴν αὐτοῦ θυγατέρα: locus luxatus, saltem sic refingendus: διὰ τὸ τὸν Ἀλιφρόδιον τὸν Ποσειδῶνος ἀποθανεῖν ὑπὸ Ἀρεος, βικζόμενον τὴν Ἀλκίπην.

§. 3. De *Areopago* Scalig. ad e. l. Gale ad h. l. Meurs. de Areopago, et hinc libelli de antiquitate Graeca. Sufficit inspicere Simson. 2495. cf. doctum Scholion Eurip. Or. 1648.

f. 3. *Cephalus* hic diuersus putandus ab altero Deionis filio, sup. I, 9, 4. et paullo post c. 15, 1. cf. sup. p. 58. Spectasse videntur ea, quae hic exponuntur, obscura pleraque, partim vix alibi obuia, ad fabulas Cyprias. Fuere

de Cypro scriptores plures, in his Androcles, Menander, notissimus Philostephanus Cyrenaeus: potuere in his esse, qui fabulis Atticis eas implicarent, inprimis si Salaminis cum Athenis necessitudinem animo habebant. Cyprii autem ipsi partim mythos et religiones ex Syria acceperant. Ab Aethiopibus se ortos ferebant: (Herodot. VII, 90.) ad hos autem Tithonum referre solebant fabulae propter Auroram, vna cum Memnone; in quo iam praeiuit Hesiod. Θ. 984. cf. sup. III, 12, 4. Pro Aurora, apud antiquiores est Ἡμέρα. Tithonus autem Cypriis erat Aous. Etymol. M. Ἀῶς . . Ἀῶ γὰρ ὁ Ἀδωνις ὀνομάζεται, καὶ ἀπ' αὐτοῦ οἱ Κύπρου βασιλεύοντες, (non, nominantur, sed ducuntur stirpe et genere) . . Φιλέας δὲ (cuius periplus fuit) πρῶτον βασιλέα Ἀῶν, Ἡοῦς ὄντα καὶ Κεφάλου. Phaethontem Aurora ex Cephalo peperit in vers. Hesiodi Θ. 985 sq. (quos ante oculos habuit Pausan. I, 3. p. 8.) ubi eum propter insignem pulchritudinem Venus rapuit καὶ μιν ζαθέοις ἐν νηοῖς νηοπόλον μύχιον (non εὐχίον) ποιήσατο δαίμονα δῖον. prorsus vt de Erechtheo II. β, 547 sq. ὃν ποτ' Ἀθήνη θρέψε . . καδ' δ' ἐν Ἀθήνῃσ' εἶσεν ἐφ' ἐνί πίοι νηῶ, ἐνθάδε μιν (Minervam, non Erechtheum) τρύροισι καὶ ἀργείοις ἱλαίνονται κοῦροι Ἀθηναίων ἐπιτελλομένων ἐνιαυτῶν. (Panathenaeis, quae adeo iam Homeri aetate celebrata fuere) quibus nil aliud pronuntiari arbitror, quam heroem factum σύνναον, habuisse sacellum cum Athenes templo coniunctum. Idem de Cinyra, iuvene pulcherrimo Pindar. P. 2, 31. factum eum ἱερά Ἀφροδίτας. Mutuam haec sibi lucem asserunt, et apparet fuisse hunc morem pulchritudinem declarandi, per raptum pueri, qui in templo absconderetur. §. 2. Phaethon hic Orientis translatus aliquando in fabulas Italiae: v. ad Aen. X, 18; sqq. §. 3. Pharnace h. l. mater Cinyrae ex Sandaco. Apud Steph. in Ἀμαθούς mater Cinyrae est Amathusa,

apud Plin. VII, 56. Agriope p. 413. vbi tegulas inuenisse narratur. At non Sandacus, sed Paphus pater est apud Hygin. f. 242. Isque e Pygmalione genitus apud Ovid. Met. X, 297. Alia stirps est ap. Schol. Pindari l. c. sed quorsum persequor ea, quae iam Meursii diligentia occupauit de Cypro II, 11. et sedulitas aliorum passim tractauit? satis habeo, morari in iis, quae cum Apollodoro coniuncta sunt, imprimis in iis, quae aut minus tractata nitent, aut melius constituti a me possunt iudicio animi qualicunque adhibito.

§. 4. De *Cinyra* magnam fabularum varietatem fuisse reperias, natam partim domestica fama, (initia Veneris Cinyras instituerat: Clem. Alex. Coh. p. 12. (5) alios laudd. v. in Meurs. II, 11. Eo spectant Schol. Pindari P. 2, 27. ὁ δὲ Κινύρας οὗτος ἐστίν, ὃς οἱ ἐν Κύπρῳ Κινυρίδαι τῇ θεᾷ ἀνιέρωντο. et Hesych. Κινυρίδαι, ἱερεῖς Ἀφροδίτης) partim adscitis ex Oriente fabulis, partim ornantibus Veneris fabulas poetis; Pindar. P. 2, 27. κελαδέοντι μὲν ἀμφὶ Κινύραν πολλάκις Φᾶμι (carmina) Κυπρίων. De *Cinyra*, περὶ τοῦ Κινύρου, frequenter memorant carmina *Cypriorum*; vbi et Apollinis amasius est et Veneris ἱερεὺς, (v. paullo ante dicta ad §. 1.) cf. Schol. ad e. l. idem diuitiis clarus N. 8, 30. cf. Suid. in κατὰ γράσεις. Plura autem diuerforum temporum commenta et historias in vnum nomen deriuatas esse suspiceris, si ea compares inter se, quae congesta sunt a Meursio, Burman. ad Ovid. Met. X, 298. Intpp. Antonin. Lib. 34. Meziriac. l. l. Cinyram e Syria in Cyprum adductum esse conuenit; et quidem Byblo ap. Strabon. XVI. p. 1096. B. fanum Veneris in Libano monte ab eo factum memorat Lucian. D. S. 9. Vfus est Cinyrae nomine ipse Homer. λ, 20. vbi thoracem hospitale munus a Cinyra missum Agamemnon induit. Ad Cinyram ex filia genus referebat Euagoras, Cypriorum rex, Pausan. I, 3, p. 8. tam illustre nomen hoc

Cinyrae habitum est. Idem *Paphou* condidit. Aliis condita dicitur a Papho, quem Cinyrae patrem ab aliis proditum vidimus. Sed et in hoc magna est varietas; aliis femina est: v. ap. Meurs. l. c. Cinyrae stirps ex Pygmalionis, Cypriorum regis filia, quae sequitur, aliunde nota non est: memorabilis est in ea Adonis. Pro Laogore filia sup. c. 9, 1. §. 2. erat *Λαοδίκης τῆς Κινύρου*: Elato ea erat nupta Arcadis filio. Aliam progeniem v. ibid. c. 10. cf. Athen. p. 456. A.

§. 4. *Adonidis* mythi iterum sunt e pluribus generibus commixti, etiam diuerforum numinum, ex Syria, Phoenicia, Aegypto, Cypro; accessere postea Alexandrinae religiones: quae vel ex Theocriti dulcissimo carmine notae esse possunt. Prima notio, ex Oriente profecta, designauit naturae vim geneticem, inprimis quod ad τὰ Φυτικά (regnum vegetatiuum nostri dicunt) attinet; respectu maxime habito ad sementem in terra latentem, donec suo tempore progerminat. Ita factum vt cum Osiride pro eodem haberetur, vtque transferrentur ab hoc in eum alia. cf. Lucian. de D. S. 6. 7. Poetae Graeci amores Veneris maxime ornarunt, de reliquis parum solliciti: collegit fabulas Meziriac ad Ovid. Epp. p. 357 sq. Suauissimus locus est Metamorph. X, 503 sq. Ἀρτέμιδος χόλω. Alludit ad hanc narrationem Diana Euripidea Hippolyto promittens vltionem a Venere sumendam in eius amasio. Hippol. 1420 sqq. Alii Martis inuidia factum narrabant, cf. Schol. Lycophr. 831. At a Dionysio raptum ediderat Phanocles in Ἐρωσι. Versus ex Plutarcho adscripsit Ruhnken. Ep. crit. p. 100. §. 2. Hesiodica genealogia Adonidis (cuius vestigium in Probo ad Virgil. Ecl. 10. est: *Adonis, vt Hesiodus ait, Phoenicis et Alphefiboec Agenoris*) ad Phoenicias origines Cadmi spectauit, sup. lib. III. c. 1. vbi Phoenix, Cadmi frater, Agenor Europae pater est. Probus

ibid. haec appofuit: "*Antimachus ait regnafle Cypro (Adonidem); Philoftephanus libro, quo quaeflionis poeticae reddit cauffas, ex Iove fine vllius feminae accubitu procreatum.*" Ad vltima haec fpectat Servii Scholion ad Ecl. X, 18. Libellus Philoftephani addendus iis, quae Voffius de hiftor. gr. memorat, efle debuit τὰ ἀττιὰ τῆς ζῆτῆσεως ποιητικῆς. Πανύασις. in codd. πανύασις eft, vt fup. c. 10, 3. v. Ind. Ancit. Eum in Heraclia fua Adonidis res attigiffe, mirum eft; fuere eius Ἰωνικῆ, an in his locum habere poterunt? forte vbi de vrbis Smyrnae originibus egit. Ex hoc poeta petita efle arbitror ea, quae Schol. Lycophr. 329. memorat de Myrrha, eumque fequitur ipfe Lycophron eo loco. Θελαντος. male edebatur Θόαντος. Sed Θελας fatis confirmatur per Antonin. Lib. 34. Schol. Pindari aliosque, vt monuere viri docti Mezir. l. c. Gale ad h. l. Intpp. ad Hygin. f. 58. et ad Antonin. Lib. 34. Smyrna h. l. Thiantis filia, ap. Hygin. f. 58. eft Cinyrae; ibi v. Not. Eft Ovidii Myrrha Met. X, vbi v. Burman. ad v. 298. filia Cynarae ex Papho, Pygmalionis f. geniti, et Cenchreidis: v. 435. §. 7. ὕστερον δέ. haec ex alio, diuerfoque a fuperiore, fabulam tractandi genere fumpta, nec fatis bene affuta funt. Mortem Adonidis nobilitauit ad noftram aetatem Bionis epicedium.

f. 5. ἐφ' οὗ. Diluuium Deucaliōneum fub Cranao contigiffe, a multis paffim repetitum: fic Varro ap. Auguftin. de C. D. XVIII, 10. et Syncell. p. 157. (125.) alii fub Cecrope, quod Hieronymus ex Eufebio fequitur. Narrantur eodem tempore peftilentiae et incendia Libyam afflixiffe; in his Phaethontis cafus ponitur: apud Syncell. et Hieronym. eod. l. fed e Platonis Timaeo. Idem diluuium fup. I, 7, 2. et fub Nyctimo vidimus III, 8, 2. Manifeflum fit haec non fama antiqua a maioribus accepta niti, fed feriorum chronographorum et philofophantium efle com-

menta. §. 2. Menytis filia *Pedias ἐκ Λακεδαιμονος*. erit hic is, de quo sup. III, 10, 3. pr. sed ambiguum, sitne illa vere filia Lacedaemonis, pro Menytis filia habita, an Menys Lacedaemonis progenies, an vrbe Lacedaemone illa accita fuerit. Suspicio *ἐκ Λακεδαιμονος* ex margine irrepsisse. *τὴν χώραν Ἀρθίδι*. Atthidem puellam nomen dedisse regioni: commentum simile aliis multis huius generis. Tradunt idem alii, tum Strabo et Pausanias; et ab ipso Cranao *τὰς Κραναιὰς Ἀθῆνας* ex Pindaro nouimus, v. ap. Meurs. l. c. de Regg. Athen. I, 13. 14. et Simson. a. 2500.

§. 6. §. 1. *amphictyon* gener focerum expulit; Pausan. I, 2 extr. habitus ille auctor consilii Amphictyonum. Pausan. X, 8. sed more seriorum, ad nomen clarum ex antiquitate rerum origines reuocantium; hoc studio videntur aduersus grammaticam *συνέδριον ἀμφικτιονικόν*, h. e. *τῶν ἀμφικτιόνων*, mutasse in *ἀμφικτυόνων*. *Δευκαλίανος*. hoc ipse sup. I, 7, 2 extr. tradiderat, et sic alii: v. Meurs. I, 15. Scaliger ad Euseb. p. 33. §. 2. *Erichthonius*: de hoc quidem narratio Boeotico potius quam Attico ingenio digna, ab illepidā etymologia parum ingeniose petita; valde tamen frequentata illa: loca v. apud Meurs. Regg. Athen. II, 1 sq. Attingit quoque eam Euripides Eratosthene teste, c. 13. scilicet in Ione 267 sq. Fuit autem illa ducta modo ab *ἐρξ*, h. γῆ, modo ab *ἐρέχθεσθαι*, h. *ἐρεχθίζεσθαι*, modo *ἀπὸ τοῦ ἐρλου καὶ χθονός*, v. Etymolog. M. in *Ἐρεχθεύς* (quem loc. exscripsit Eudoc. p. 151. alter locus p. 159. ex Schol. Lycophr. 111. petitus est). Reliqua, quae praeter etymon ad expoliendum figmentum accessere, suppeditare potuit partim hoc, quod ex veteris sermonis ingenio Erichthonius est filius Terrae *γηγενής* dictus, tanquam *αὐτόχθων* et nutritius Athenes, partim serpens Minervae signis ex more appositus; servatus quoque seu vnus seu duo serpentes in templo

Neptuni Erechthei et Minervae Poliadis v. Hesych. in οἰκουρὸν ὄφιν. vbi v. Not. Adi Meurs. Cecropiam c. 20. Simplicius erat, quod antiquiores aiebant editum esse Erichthonium Terra et Vulcano; Eratosth. 13. Pausan. I, 2 extr. Narratur etiam constituta ab eo fuisse ara in acropoli Terrae κουροτρόφῳ. v. Suid. h. v. §. 3. οὕτως Ἀθηνᾶ. Sequentia et, inde ab ὡς δὲ ἐγγύς fere iisdem verbis, Schol. Il. β, 547. habet laudato tamen Callimacho in Hecale. Multis modis variata res; de qua iam actum alio loco ad Cypseli arcae anaglypha: nam et in his reddita erat Minerva Vulcanum fugiens: Pausan. III, 18. p. 256. Expressa quoque Pallas adstans Vulcano arma facicanti in nummo Commodi a Thyatirensibus expresso. (*Antiquar. Aufsätze* P. I. p. 47). Secundum nostrum et alios in Minervam arma facienda locantem ille impetum fecit; alii a Ioue fuisse ei promissam, seu pro armis elaboratis seu pro obstitititia opera in partu Minervae Iovi praestita, seu in mercedem liberatae Iunonis sellae aureae compedibus implicitae; Hygin. f. 166, Poet. Astron. II, 13. tandem fuere, qui mediis amplexibus ex ipso lecto aufugisse Minervam narrarent. cf. Antigonus Caryst. Hist. Mem. c. 12. §. 6. Πανδρόσῳ τῇ Κέκροπος. secundum alios trinis sororibus: Pausan. I, 18 pr. Ovid. in eadem narratione Met. II, 555 sq. §. 9. ἐν δὲ τῷ τεμένει τραφεὶς Ἐριχθόνιος. haec eadem narrantur de Erechtheo Il. β, 547 sqq. quod idem nomen Od. η, 81. occurrit. Facit haec confusio utriusque nominis passim turbas. Videntur *duo Erechthei* constitui posse, alter antiquior, cognomine *Erichthonius*, (Etymol. M. Ἐρεχθεὺς ὁ Ἐριχθόνιος καλούμενος) alter is qui inf. 15, 1. τὸ ἐν ἀκροπόλει ξόανον τῆς Ἀθηνᾶς. est antiquius illud, διῆπετὲς quoque habitum. Pausan. I, 26. p. 63. factum illud ex olea: cf. Cecropia Meursii c. 20. §. 10. *Praxithea* pro *Pasithea* requiri vi-

detur, etsi Erechthei vxor infra eodem nomine editur; sed illum cum hoc multa communia aut confusa habere iam vidimus. *Panathenaeorum* origo utique valde antiqua; probabilius tamen ad Theseum auctorem videtur referri debere, siquidem ille XII. pagos in vnum *ἄστυ* contraxit; cf. apud Meurf. Panath. c. 3. De his inuentis Erichthonii cf. Eratosth. c. 13. praeterit Apollodorus nobilissimum eius inuentum iungendorum equorum et auri-gationis: v. Virgil. Ge. III, 113. 4. quo mernit, vt inter astra receptus Aurigae locum obtineret. Praeter *Pandionem* alium filium Erichthonii proditum videas in fragm. ex Sophoclis *Thamyra* apud Schol. Oed. Colon. 391. ἐκ μὲν Ἐριχθονίου ποτιμάσθιον ἔσχεθε καὶ ἄρον Αὐτέλκον, πολέων κτεάνων σίνιν Ἄργεϊ κολῶν.

§. 7. *Erichthonius in sacratio Minervae sepultus.* Est autem hoc inter exempla rariora *heroum in fanis sepul-torum*: v. Clemens Alex. p. 39. Pott. exscriptus ab Euseb. P. E. II, 6. cf. Dechair ad Athenag. c. 25. p. 113. Exemplum aliud memorabile est Amyclaëum, quo Hyacinthi ossa condita, Pausan. III, 19. Idem Spartaë sepulcrum Castoris sub templo III, 13. et Mantineae Arcadis in aede Iunonis viderat, VIII, 9. p. 616. Inductione ex his exemplis probare voluere nonnulli religiones deorum ortas ex honoribus mortalium sepulcrorum.

§. 2. *Pandionis tempore frumenti et vitium satio inuenta.* Hic est ille *ad-ventus Cereris in Atticam*, de quo sup. I, 5, 1. egerat, et quem in Hymno Homérico tam praeclare narratum illustrauit Ruhnkenii ingenium et doctrina: ab aliis sub Cranao, ab aliis sub Erechtheo factus narratur. *Bacchi aduentum* ex Thebis. cf. sup. c. 5, 1. sub Amphictyone eum in Atticam venisse hospitio exceptum a Semacho καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ νεβρίδα δωρήσασθαι, narratum apud Syncell. p. 157. (125). De *Icario* v. Scholion Ven. B. et

Leid. II. 29. editum ab Valkenar. Hygin. f. 130, et laudd. ibi et a Meurf. de Regg. Athen. II, 3. add. Lenzii Obfl. ad Maximi carmen, "Εργα: (*Neues Magazin für Schullehrer*. Bremen 1794. II. Band II. Stück p. 375 fqq.) Aliis Icarion est, aliis Icarus, vt apud Tibull. IV, 1, 10. noto nunc, post Hemsterh. Valkenar. (ad Phoeniss. p. 625.) Munker. ad Hygin. f. 130. Verheyk. ad Antonin. Lib. p. 256. obseruata, vsu. §. 4. Μάλα, vt scribit etiam Hesychius, aliis Μάρλα, Canis recepta cum Virgine inter sidera, serius tamen nec forte ante Alexandrinos poetas. Praeter supra laudd. v. Hygin. P. A. II, 4 et 25. Vtinam Eratosthenis Ἡριγόνη superesset! (etsi ille in Catasterismis eius non meminit) nobile carmen; ad quod auctor Aetnae respicit *Athenarum crimen, iam nobile fidus, Erigone.* vt bene emendat Wernsdorf pro, *carmen.* Fuit quoque Sophoclis tragoedia Erigone. Appellata quoque ea ἑορτή Atheniensium ἀλητις, vel αἰώρα, de quo nomine multa sunt notata ad Hesych. et Etymol. M. cf. Vales. Emendat. IV, 11. Debentur pleraque poetarum lusibus in Dionysiacis.

§. 8. Zeuxippe, et ipsa Nympha, si soror Pasithea (f. 6 extr.) fuit. Zeuxippen Phoebo amatam memorat Clemens Alex. p. 27, 30. §. 2. Bellum πρὸς Λάβδακον regem Thebarum, sup. c. 5, 5. memoratum. ἐκ Θρήνης h. ex Daulide Phocidis, quam tum tenebant Thraces. vid. Thucyd. II, 29. Strabon. IX. p. 648. A. Pausan. I, 5. X, 4. p. 807. Conon. 31. Terei συμμαχίαν et reliqua etiam Ovidius Met. VI, 424. agnoscit, sed hostem non Thebis, sed mari aduectum narrat. Quae sequitur fabula, §. 3. de Tereo, Procne et Philomela, vel ex Ouidio notissima, multorum poetarum ingenia exercuit. Varios auctores diuersa plerumque sequentes v. apud Meurf. de Regg. Athen. II, 4, 5. adde Conon. 31. sed notissimi sunt Ovid. Met. VI. et Hygin. f. 45. Fuit quoque Tereus Sophoclis,

non Euripidis: Valkenar. Diatr. p. 16. alius Philoclis de quo v. Brunk. ad Aristoph. Av. 281. vt taceam inanem spem de Varii Tereo reperto 1788. a viro docto Ger. Nic. Heerkens motam. Diuerfa prorsus fabula est ap. Homer. Od. 7, 518. et v, 66 sq. de *Pandarei* filiabus; cf. ibi Schol. add. Helladii Chrestomath. apud Phot. p. 1581. f. et Schol. Sophocli. Electr. 107. Hanc tamen passim cum altera confusam videas. Magis ab his recedit alia narratio Anton. Lib. c. 11. ex Boei Ornithogonia.

CAP. 15.

f. 1. De *Erechtheo* Meurs. l. c. de Regg. Athen. II, 7 sq. *Butes* sacerdotium habuit τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος τοῦ Ἐρεχθιδεύου. immo τοῦ Ἐρεχθίδεως. v. Hesych. et ibi laudd. Meurs. l. c. c. 12. et in Cecropia c. 18. Fuit scilicet in arce contiguum aedi Minervae Poliadis (cf. sup. ad III, 14, 1. §. 3.) τὸ Ἐρεχθίδειον, quod tres habebat aras, vnam Neptuni et Erechthei, alteram Butae, tertiam Vulcani; Pausan. I, 26. p. 62. Coepit hinc sollenne nomen esse *Neptunus Erechtheus*: eius sacerdotium adhuc Ciceronis tempore memorabile fuit; de N. D. III, 19. *Butes* autem Minervae Poliadis et Neptuni Erechthei, communem aedem habentium, fuit sacerdos; ab eo stirps Butadarum, et *Eteobutadarum*; v. Hesych. h. v. Harpocrat. h. v. qui sacerdotium tantum ad Athenen Poliadem refert. apud Xenoph. Sympol. c. 8. 40. est ἱερεὺς (Callias) θεῶν τῶν ἀπ' Ἐρεχθίδεως, οἱ καὶ ἐπὶ τὸν βάρβαρον σὺν Ἰλνχῶ ἐστράτευσαν. in quibus nondum video quomodo θεοὶ οἱ ἀπ' Ἐρεχθίδεως dicti esse possint, qui in sacris Eleusiniis coluntur ex instituto *Erechthei*. Sunt censeo, eius filiae, quae pro patria se deuouerant (inf. l. 4. §. 8.). Certe Cicero N. D. III, 19. §. 50. *Erechtheus Athenis filiaeque eius in numero deorum*: sunt eae θεοὶ αἱ ἀπ' Ἐρεχθίδεως.

dii filiae Erechthei. Sic sup. c. 10, f. 2. §. 3. Eurotas δὲ ἦν ἀπὸ Δέλεος. — Pro perpetuo nomine Neptuni videtur habitum esse ab aliis nomen Erechthei: nam Lycophroni v. 158. Ἐρεχθεὺς nude positus est pro Neptuno. §. 2. *Praxithea* nomen clarum; vid. l. c. apud Meurs. II, 13. apud Euripidem Erechtheus cum ea communicabat consilium de immolanda filia: Plutarch. Parall. p. 310. D. eius generosa dicta a Lycurgo c. Leocr. in fragment. Eurip. ex tragoedia Erechtheo servata sunt. Cephissi filiam, non neptem, eam edit Lycurg. l. c. 24. — Alia Praxithea inter Lei fuit filias mactatas pro patria: Aelian. XII, 28. In filiis Erechthei excidit quartus Ὀρνεύς, vt est apud Eustath. II. β, p. 291, 11. et Pausan. II, 25. p. 168. apud alios Ἀρνεύς, corrupte; ex Orneo natus Peteos, pater Menesthei. Pandorus Euboeam tenuit: Scymnus Perieg. 572. Alconem et Thespium addunt alii: de isto v. Schol. Apollon. I, 97. Sex filias Suidas in Παρθέναι numerat. Variant et apud alios nomina: vid. Meurs. ibid. Schol. Apollon. I, 211. autem aut alios auctores sequitur, aut corruptus est: Κέρροπος δὲ (immo Ἐρεχθεὺς) Κρέουσα, Ὠρεΐθυια, Πρόκρις. Ὠρεΐθυίας δὲ καὶ Βορέου Χιόνη, Χθονία, Κλεοπάτρα, Ζήτης καὶ Κάλαις. Atqui Χθονία retrahenda est ad Procridem tanquam soror. Ergo: (Ὠρεΐθ. — Χιόνη.)

§. 3. *Crensa* cum *Xutho* nota nomina ex Euripidis Ione. Nati ex iis *Achaeus* et *Ion*, (I, 7, 3. §. 2.) a quibus *Achaei* et *Ionies* genus duxere, v. inpr. Strabo VIII. p. 588. (383). *Cephalus* Deionis filius: v. sup. I, 9, 4. II, 4, 7. vixit in Thorico, Atticae pago. *Amores Cephalis et Procridis* notissimi, sed diuersis modis narrati: suauissime ab Ovid. Met. VII. antiquior ratio Pherecydis est in Schol. Od. λ, 320. Coniugium eius cum Minoe supra attigit noster II, 4, 7. §. 2. add. Anton. Lib. 41. Hygin. f. 189. Palaeph. 2, 4. et ad hos alii laudd. item Eustath. p. 1688, 20.

Mirum autem eius morbum et sanationem factam per Procridem attingunt Eratosth. Catast. 33. et Hygin. P. A. II, 35. Cui tamen tragico deberi dicemus, quod Procris cum Erechtheo patre concubuisse narrata est, ex quo natus est Aglaurus apud Hygin. f. 253? §. 7. Da *cane* v. sup. II, 4, 7. p. 152. (vbi et de reditu a Minoe): receptus ille inter sidera, Hygin. P. A. II, 35. Eratosth. 33. vbi et canis et iaculum (nam pro δράκοντος haud dubie cum Koppiers. Obfl. p. 126. legendum ἄκοντος) ab Europa ad Minoem pervenisse narrantur. ἦν γὰρ Θηρευτική. hinc illa inter Dianae comites apud Callimach. in Dian. 209. §. 8. κριθεῖς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ. memoratur Cephalus inter nomina illustrium reorum damnatorum in Areopago, quibus huius iudicii auctoritatem firmabant: v. Schol. Eurip. Or. 1681. Exilii huius etiam Pausan. I, 37. p. 91. meminit, eumque Thebas abiisse narrat, vnde posthac cum Amphitruone aduersus Teleboas profectus est. At sup. II, 4, 7. §. 3. Thorico Atticae ille ab Amphitruone euocatur, et mox in insulis Acarnaniae obiectis sedem fortunarum collocat.

I. 2. *Orithyia*, genuina fabula Attica, etiam ex Platonis Phaedro nota; Aeschyli erat tragoedia Orithyia: de qua v. Ruhnken. ad Longin. p. 242. alia Sophoclis. Loca classica sunt Apollon. I, 211 sqq. vbi v. Schol. (ex eo delibavit Eudoc. p. 44c) Ovid. Met. VI, 678. vbi v. not. Non praetermiserant fabulam nec Pherecydes nec Acusilaus. Raptam eam in pompa ex acropoli narrat Schol. Od. ξ, 533. ex Acusilao. Verum ad Ilissum raptam eam esse potior obtinet fama; etiam ap. Platonem I. c. Alios v. ap. Meurs. de Regg. Ath. II, 13. et Athen. Attic. c. 4. Cephissi fontes Choerilus memorauerat ap. Schol. Apollon. I. c. vbi quoque Simonides (ἐν τῇ ναυμαχίᾳ sc. ἐν Σαλαμῖνι. quae fuit inter eius μέλη) ἀπὸ βριλλισσοῦ φησιν ἀρπαγεῖσθαι. in aprico est leg. Ἴλισσοῦ. at ex Areopago abductam alii ede-

bant teste Socrate in Platone l. c. *περῶσαν. παίζουσαν* emendavit vir doctus Misc. Obsf. Nov. T. IV. p. 462. quo ducere possunt plura. Pausan. I, 19. p. 45. ὁ δὲ Εἰλισσός ἐστιν οὗτος, ἔνθα παίζουσαν Ὠρεΐθυιαν ὑπὸ ἀνέμου Βορέου Φασὶν ἀρπασθῆναι. et Schol. Apollon. l. c. ὁ δὲ Βορέας ἰδὼν Ὠρεΐθυιαν παίζουσαν ἐν (ἐπὶ) τῷ Ἴλισσῷ ἡράσθη αὐτῆς. Praeinit Platonis locus in Phaedro: *φαίην αὐτὴν πνεῦμα Βορέου κατὰ τῶν πλησίον πετρῶν σὺν Φαρμακείᾳ* (puellam significare videtur; alias ἐπὶ Φ. si ille quidem fons fuit, vt apud Timaeum Lex. Plat. p. 190 est) *παίζουσαν ὥσαι.* et paullo ante *τὰ ὑδάτια — ἐπιγῆδεια κόραις παίζειν παρ' αὐτά.* Difficile tamen dictu, qui ductus litterarum et species ad alterum vocabulum ducere potuerit. Apud Apollon. l. c. I, 215. rapuit Boreas Ἴλισσοῦ προπάροιθε χορῶ ἐν δινεύουσαν. vnde adumbrati versus Maximi *περὶ ἀπαρχῶν* vff. 415. laudati a Ruhnck. Ep. crit. p. 194. Hemsterh. ad Plutum. p. 183. licet hinc suspicari χορεύουσαν fuisse. Forte tamen neutrum locum habet, et *περῶσαν*, dum transiret, e glossemate inter lineas irrepfit; sic apud Platonem legitur simpliciter dictum: *ἀπὸ τοῦ Ἴλισσοῦ λέγεται ὁ Βορέας τὴν Ὠρεΐθυιαν ἀρπάσαι. Βορέας συνῆλθεν.* hinc decantatum illud *κῆδος*, affinitas Atheniensium πρὸς Βορέαν. v. Herodot. VII, 189. et ibi not. *Boreadae* πλέοντες σὺν Ἰάσονι. sup. I, 9, 16. §. 8. *τὰς Ἀρπυίας διώκοντες*, ibid. f. 21. §. 5. at ibi fugatis Harpyis incolumes redeunt Boreadae; nunc Atticos auctores sequitur, tunc Argonauticarum rerum scriptores. — *περὶ Τῆνον ὕφ' Ἡρακλέους ἀπώλοντο.* Gale legit *Αἶνον*, qui mons fuit Cephalleniae, ad quem vsque Boreadas persequutos esse Harpyias ex Hesiodo prodit Schol. Apollonii II, 297. Bene haec: at vero Hercules eo non peruenisse memoratur. Contra *de Teno* nihil dubitandum: narratio est apud Apollon. I, 1304 sq. (eumque locum respicit Hygin. f. 14. p. 43) in

ea insula, haud multum a Delo diffita, inciderat in eos a ludis funebribus Peliae redeuntes eosque occidit Hercules: insidiantes quidem sibi, vt Aenesidami *Τηνιακὰ* in Scholiis testabantur. §. 2. Spectant huc verba Marmoris Farnes. supra in rebus Herculis laudati, p. 153. ad II, 5, 9. l. 87. *καὶ Ζατὰν καὶ Καλαὶν νῖω Βορέα τοῦ Θρακικοῦ δικαί... ας* (emendabam *καὶ Ὠρεΐδους*) *ἐπιβουλευσάντας αὐτῷ παρεδῶκε (παρεδίωκε?) οὐ (οἱ) σφαξαντες αὐτοὺς (αὐτούς) εἰς θάλασσαν ἐρρίψαν.* Etiam Antipater Theff. in *Analectis* Vol. II. p. 118. XVI. respicit haec.

l. 3. De *Phineo* iam in Argonauticis narrata vidimus; etsi alio modo; I, 9, 21. cf. Obss. p. 77. Hygin. f. 19. et ibi not. Schol. Apollon. II, 178. (quem exscr. Eudocia p. 414). Ad sqq. inprimis cf. Schol. Sophocl. Antig. 979. 992. In hoc laudatur Apollodori nomen, *ταῦτα δὲ ἱστορεῖ Ἀπολλόδωρος ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ.* atqui multa ibi apponuntur, quae in h. l. non occurrunt: vnde suspicionem Barthii, nos Apollodori epitomen tantum habere, firmari posse obseruabat Burmann. in *Catal. Argonaut.* in voc. *Calais*. Enim vero vsu Grammaticorum satis didici, laudari ab iis auctores, e quibus minimam eorum, quae allata sunt, partem petiere; solent enim plurima aliunde corrogata interponere. — §. 2. *Ἰδαίαν ἐγάγει Δαρδάνου.* Nulla Idaeae mentio sup. c. 12. f. 2. inter liberos Dardani; at Idaea Tencri mater f. 1. §. 4. Memorat tamen eam etiam Diodor. IV, 43. qui Dionysium Milesium sequitur: cf. Schol. Apollon. II, 207. Haec Idaea est quam Ovidius intelligit Rem. Am. 454. *Cessit ab Idaea coniuge victa prior.* *Εὐρυτίαν* vocat Schol. Od. μ, 70. vbi fabula ex Asclepiade ἐν *Τραγωδουμένοις* exponitur. Memorat haec quoque Schol. Sophocl. Antig. 991. qui etiam nomina et filiorum et Idaeae apponit, pro qua alios *Εἰδοθέαν τὴν Κῆδμου ἀδελφὴν* nominare ait. De iisdem nominibus add.

ibid. ad v. 975. 979. 983. cf. Schol. Apollon. II, 178. 181. 238. et 140. add. Munker. ad Hygin. f. 19. nam piget haec singula recoquere. — τῶν προγόνων de priuignis. Schol. Apollon. I, 211. Idaea — ἥτις ἀπεχθῶς ἔχουσα πρὸς τοὺς προγόνους, λέγω δὴ τοὺς ἀπὸ Κλεοπάτρας υἱοὺς, ἐπειρᾶτο τυφλῶσαι αὐτούς. videtur Grammatico Apollodori locus ante oculos fuisse; eadem voce in hac fabula vtitur Diodor. IV, 43. vbi illustrat eam Wessel. Potest ibidem Diodorus nostrum auctorem ante oculos habuisse videri. — κατὰψεύδεται. v. sup. ad III, 13, 3. Schol. Sophocl. l. c. 979. ἡ δὲ . . κατὰψεύσατο αὐτῶν πρὸς Φινέα ὡς δῆθεν πειρώντων αὐτήν. et sic iterum ad v. 992. In ipsa Sophole eo loco a choro miserante memorantur duo priuigni excaecati a nouerca et antro inclusi, lugentes malum fatum matris, Boreae filiae. Ceterum mirari licet, hanc insimulationem stupri e mentita et falsam toties in fabulis a poetis repetitam: in Bellerophonte II, 3, 1. in Peleo III, 13, 3. sic in Hippolyto, in Tenne: v. Schol. II, α, 38. (vnde Eudoc. p. 392.) Schol. Lycophr. 232. §. 3. ἀμφοτέρους τυφλοῖ v. Wessel. l. c. n. 28. A nouerca excaecatos Sophocl. Antig. 985 sq. narrat. — παρὰπλέοντες δὲ οἱ Ἀργοναῦται σὺν Βορέᾳ κολάζονται αὐτόν. inter alia hoc attigerat iam sup. I, 9, 21. §. 2. p. 88. Sed vt iam ad e. l. monitum, fabulae de Phineo variis modis narratae sunt, quia partim in Argonauticis, partim in Heracliis, partim in scena fuere tractatae. Quid? quod visum Phinei filiis restitutum ab Aesculapio in matris Cleopatrae gratiam commentus erat alius poeta, vt narratum fuit a Phylarcho apud Sext. Empir. adv. Grammat. p. 272. Quam fecunda Tragicorum ingenia in fabulis variandis, per tot exempla edocti, fuisse putabimus!

f. 4. *Eumolpi* nomen modo communicatum pluribus, modo plurium hominum res et facta cumulata in vnum

sunt nomen. Inprimis illud illustravit institutio initiorum Eleusiniarum: ad quem tamen inter plures Eumolpos illa referenda esset, incerta fama ferebatur. Is, ad quem Hercules sup. II, 5, 12. §. 2. p. 199. venisse dicitur, serior aetate fuit; antiquior est is, de quo h. l. agitur; venit hic ex Thracia et cum Eleusiniis aduersus Athenienses pugnavit: huic passim tribuuntur sacra Eleusinia instituta, etiam apud Pausan. I, 38. p. 92. Antecessisse tamen hunc debet alius, qui cum Triptolemo vixit, siquidem, ut huic fruges monstratae sunt, ita ille a Cerere teletas accepisse dicitur in Hymno Homérico v. 480. Pausan. II, 14. Add. Clen. Alex. Coh. p. 17. (6.) quo referri potest is, qui primo loco a Schol. Sophocl. Oed. Col. 1108. (1051.) ponitur, Deiores ex Triptolemo natae filius. Solent tamen fere veteres aut Thracem, aut alium post Thracem, Eumolpum teletarum auctorem facere sub ipso Erechtheo. v. laudd. sup. Obss. ad II, 5, 12. p. 176. add. Burman. ad Ovid. Met. X, 93. Meurs. Eleusin. c. 2. de Regg. Ath. II, 8. Ad seqq. cf. Pausan. I, 38. p. 92. de Eumolpi tamen natalibus et institutione quae hic traduntur, apud Benthescymen Neptuni et Amphitrites filiam, nuptam viro, Aethiopi, qui puero adulto alteram filiarum matrimonio elocat, alio loco non reperi memorata. Hausta ea esse ex Callisthenis Thracicis acute suspicatur Gale e Plutarcho (Parall. p. 313. B.) §. 2. Sequitur: Προσιδῶν — εἰς Αἰθιοπίαν πορεύσει. Mireris, quomodo hoc cuipiam poetae vel mythographo in animum venire potuerit. Sed recordandum est, Neptuni numen et religiones e Libya venisse: Herodot. II, 50. IV, 188. pluresque de eo fabulas ad Libyam et Aethiopiam spectasse, ut de Cepheo et Cassiopea punita sup. II, 4, 3. §. 2. porro fabulas de Phineo, qui Chiones sororem matrimonio habebat, a nonnullis ad Libyam reuocatas esse, ut sup. II, 1, 4. §. 4.

potuisse igitur et Chiones filium eo abduci. §. 4.

Ismarus: est is *Immaradus* qui in bello cum Atheniensibus occubuit, apud Pausan. I, 5. p. 13. I, 27. p. 65. in primis c. 38. p. 91. Apud Clem. Coh. p. 39. (13.) Immarus, ubi v. Not. Cogitandum autem est de Thracibus Daulidem Phocidis tenentibus; etsi res ad ipsam Thraciam referri solet. §. 7. Eumolpus Eleusiniis auxilia fert in bello contra Athenienses. ἐπιμλῃθεις ὑπὸ Ἐλευσινίων. Ornarunt hoc alii sic: de suo iure contendisse Eumolpum: cum enim Neptunus prior occupasse diceretur acropolin, (sup. c. 14, 1.) se, eius filium, potiore iure regnum Athenarum petere, quam Erechtheum. Hygin. l. c. *Eumolpus, Neptuni filius, Athenas venit oppugnaturus, quod patris sui terram Atticam fuisse diceret.* v. Isocr. Panath. p. 401. Schol. Eurip. l. c.

§. 8. *De bello inter Eleusinos et Athenienses* fama fuit varia: v. loca apud Meurf. de Regg. Athen. II, 8, 10. Hygin. f. 46. Schol. Eurip. Phoen. 861. In eo bello valde memorabilis fuit *immolatio filiarum Erechthei* v. ibid. II, 9. Notae illae vel ex Cicer. pro Sext. 21. et al. Locus cl. apud Lycurgum c. Leocratem c. 24. p. 201 sqq. Reisk. Erat id argumentum fabulae Euripideae, ab eodem Lycurgo laudatae, quae inscripta erat Erechtheus. Puellae hae Περσένοι dictae: v. Suidas h. v. Eaedem confusae cum Hyacinthidibus, de quibus paullo post l. 8. §. 4. Erechthei filiabus sacra νηφάλια celebrari solita, et litatum iis sine vino narrat Schol. Soph. Oed. Col. 101. e Philochoro. Ἐρεχθεῖ — ἔχρησεν ὁ θεός. Tiresiae hoc vindicat Eurip. Phoen. 861. 2. sed praeter temporum et rerum ordinem. — τὴν νεωτάτην, Chthoniam sup. c. 15. 1. §. 3. quae Butae nupserat, male in Otioniam et Colophoniam ab aliis mutata. Proserpinae vero nomen multo magis est alienum, vt docet de Rhoer. ad Porphyr. de Abst. in.

II, 56. p. 203. e Clem. Alex. cuius verba repetit Euseb. P. E. IV, 16. p. 157. cf. Meurf. Att. Lect. VI, 21. et de Regg. Athen. II, 9. §. 9. συναρπάσαν v. Hygin. l. c. f. 46. Ceterum noster nec Xuthi, nec Ionis, eius nepotis ex filia, meminit, quorum tamen opera in eo bello fuit praeclara et ab Atheniensibus celebrata: Etymol. M. in *Βοηδρομεῖν*, et *Βοηδρομιών*. Harpocration in *Βοηδρόμια*. nam festum hoc in rei memoriam fuit institutum. Strab. VII. p. 588. A.

f. 5. Ποσειδῶνος δὲ καὶ τὸν Ἐρεχθεῖα καὶ τὴν οἰκίαν αὐτοῦ κατχλύσαντος. ira Neptuni in Erechtheum suscepta propter Eumolpum Neptuni filium in pugna caesum: cum iam vetus odium esset ex eo, quod, a Minerva victus, possessione, seu tutela, Athenarum exciderat; insigasse quoque deus filium ad bellum cum Erechtheo suscipiendum (v. paullo ante p. sup.) dictus. Sunt nunc in rebus Atticis Neptuni partes eae, quae in Troicis Iunoni. Ceterum de *Erechthei* morte diuersa fuere tradita: vid. apud Meurf. l. c. c. 12. Eius aedes in acropoli: verius tamen Erechthei I. quem Erichthonium esse, supra vidimus ad c. 14, 6. §. 9. Confusi tamen vterque Erechtheus a multis. Recte apud Syncell. p. 157. (125.) οὗτος Ἐριχθένιος Ἡφαιστου, ὁ παρ' Ὀμήρῳ Ἐρεχθεύς ἐστι. Interposuerant tragici ante Cecropem II. Ionem, Xuthi filium seu nepotem, regno Athenarum potitum: v. Eurip. Ion. 578 sq. quod sequenti sunt alii quoque scriptores: Strabo VIII, l. c. Conon. c. 27. Alii narrauerant, dissidentibus inter se Erechthei filiis arbitrum captum Xuthum auunculum Cecropi natu maximo regnum adiudicasse: Pausan. VII, 1 pr. §. 2. *Eupalamum* mox inter Metionidas videbimus. — §. 3. De *Cecrope II.* alia dabit Meurf. l. c. de Regg. Ath. II, 14. et de *Pandione II.* cap. 15. ὑπὸ τῶν Μητίωνος υἱῶν. *Metion* inter Erechthei et Praxitheaе liberos c. 15, 1. §. 2. eius filii, dicti vulgo *Metionidae*, *Cecrope II.* qui Me-

tionis frater erat, mortuo, Pandionem filium regno Athenarum excludere ausi sunt. Nomine designatus ex iis vnus Eupalamus occurrit, eiusque filius Daedalus, apud Pausan. et Diodor. IV, 76. et inf. f. 8. Sicyonem Metionis filium addebant Sicyonii, apud Pausan. II, 6, p. 125. *πρὸς Πύλῳ*, notum heroem in Megarensium mythis; Ctesionis f. Lelegis nepotem: Pausan. I, 39. Apud eund. I, 5. p. 13. *Συγκατέρα γὰρ εἶχε Πύλῳ τοῦ βασιλέως* Pandion: f. Πύλα vt aliis locis idem. §. 4. *πρὶν πόλιν Πύλῳ*. Inter plures vrbes huius nominis, Pylus Messeniae intelligenda: vt ex Pausan. IV, 36. pr. colligitur, vbi pro Πύλος ὁ Κλήσωνος leg. Πύλας. §. 5. *Νῖσος*. est Nifus, cui Megara obtigerant: inf. f. 8. Pausan. I, 39. p. 95. — *Λύκος*. Apud Pausan. I, 19. p. 44. est *Λύκιος*, a quo Lyceum dictum: sed vitiose scriptum probabile fit: nam etiam is aliis locis *Λύκων* exhibet inter vates, et in institutione initiorum Magnarum Dearum: IV, 1. p. 281. IV, 2. p. 283. Quatuor hi filii Aegeus, Pallas, Nifus, Lycus, sub nomine *Pandionidarum* veniunt, v. c. apud Strabon. IX. p. 601. vbi versus allati ex Sophoclis Aegeo; ibi etiam de regno in quatuor partes inter ipsos diuiso; quade re paullo post videbimus. Mox inuasit eos *πλεονεξία* et de regno contentio, quam Tragici imprimis ad fortunae *περιπέτειαν* inferendam adhibuisse videntur, partim in Aegei rebus partim in Thesei. Nobilis inde fuit *Λυκίστασις καὶ Φυγή*, qua eiectus ille ad Termilas in Asia venit et Lyciam a se appellauit: Herodot. I, 173. et ex eo Strabo XII. p. 858. C. p. 983. A. Stephan. h. v. Add. Pausan. I, 19. p. 44. 45. IV, 2. p. 283. Porro urbem Atheniensium valde exagitaui *Pallantis* progenies; et *Pallantidarum* frequens commemoratio in Thesei rebus, quem regno voluere delicere: v. Plutarch. Thes. p. 2. D. p. 5. F. Schol. Eurip. Hippol. 35. Caeso Pallante et filiis exulauit

Theseus, ibid. cf. Pausan. I, 22, p. 51. Schol. Lycophr. 1324. absolutus in Delphinio, c. 28. p. 70. Aegeum Συγρου εἶναι, vereor vt veram lectionem teneamus, reposuit hoc Aegius pro συγρου, quod codd. habent, aitque apud Schol. Lycophr. esse Φημιου nomen. Sane ad 1324, Scholion habetur, vbi et Theseus et Aegeus Phemii filius editur; sed in ipso poeta Theseus est ὁ Φημιου παῖς, adeoque Aegeus ipse Phemius dictus, recondita aliqua a fabula, non eius pater. At apud eund. Scholiasten ad 494. vbi h. l. respicit, est: Αἰγέως, ὁ Πανδίωνος υἱός, ἡ Συγρου, ἡ κατὰ τὸν Λυκόφωνα Φημιου. Nec damnare nomen velim; potuit ab insula Scyro duci. Ducunt tamen alia ad Συλρωνος nomen; nam is, Pylae filius, matrimonio habuit Pandionis II. filiam; cumque inter Scironem et Nisum de regno Megarensium disceptatio orta esset, arbitro Aeaco dato, Sciron polemarchus, Nisus rex constitutus est, Pausan. I, 39. p. 95 extr. Haec fidem faciunt, fuisse, qui Pandionis, non vere filium, sed ex filia nepotem, e Scirone genitum, Aegeum traderet. Diuersus autem hic Sciron ab altero latrone, quem Theseus sustulit. Confusi tamen hi duo passim; vid. Plutarch. Thes. p. 4. 4. Megarensis ille Cychrei filiam duxerat. Credita quoque a nonnullis Endeis, Aeaco nupta, non Chironis, sed Scironis huius esse filia: cf. sup. ad c. 12, 6. §. 8. Ex Scirone natus Halycus, qui in pugna cum Dioscuris cecidit: Plutarch. Thes. p. 15. E. Alius Scirus Salaminus memoratus ibid. p. 7. E. ὑποβληθῆναι δὲ ὑπὸ Πανδίωνος, igitur eius fraude an consilio? sin eo inscio, deberet esse Πανδίου. enimvero adoptatum Aegeum a Pandione narrarant alii: ἑτὸς υἱὸς γενόμενος Πανδίου Plutarch. Thes. p. 5. F. Schol. Lycophr. 494.

f. 6. *Pandionidae Athenas redeunt, et Metionidas ab Erechtheo oriundos eiiciunt.* Sic et Pausan. I, 5, p. 13.

τὴν ἀρχὴν τετραχῇ διεῖλον. cf. Meurs. l. l. c. 15. eam regni diuisionem memorat quoque Strabo IX. p. 601. vbi versus ex Sophoclis Aegeo appofuit; quibus patet rerum summam traditam Aegeo; Lyco littus orientale, supra Sunium, Niso Megaridem, Pallanti τὴν παραλίαν, littus australe, Schol. Aristoph. in Vesp. 1218. eadem memorat sed Lyco Diacriam, Διακρίαν τὴν χώραν, assignatam tradit, quo nomine illa regio sub Pisistrato per factiones innotuit: v. Meurs. Pisistr. c. 3. Palmer. Exercitt. p. 4. ad Herodot. et al. Fuit autem Aegeus, fabula Sophoclis, alia Euripidis. §. 2. Aegeus regnum obtinuit, vtpote maior natu, Pausan. I, 5. p. 13. §. 3. δεδοικώς τοὺς ἀδελφούς, inprimis Pallantem cum filiis L. numero, Plutarch. Thes. p. 2. D. §. 4. Etsi fabula toties decantata fuit, non tamen perspicuum, quis nexus fortis ab Aegeo acceptae cum iis quae sequuntur sit. Videtur deus interdicere Aegeum a congressu cum muliere, antequam Athenas redierit; ergo proles ipsi erat Athenis expectanda. At Aegeus Troezenem cum peruenisset, Pittheus, τὸν χρησμόν συνεῖς, filiam suam ad eum ignarum adducit; quid igitur ille in hoc spectauit? videntur plures oraculi versus fuisse, qui reliqua monerent; nisi hoc ipsum respexit responsum quod filii, ex Aethra nati, incuria in velis mutandis in reditu e Creta ei mortem erat illatura.

l. 7. §. 1. καὶ Τροιζήνα διοδεύων. seu cum iter parum tutum esset, quod Delphis recta Athenas ferret, seu vt Pittheum de fortis sententia consuleret, (v. Eurip. Medea 683 sq. Schol. 666.) virum sapientia clarum: Plutarch. Thes. p. 2. A. B. σοφὸς καὶ χρησμολόγος καὶ ἱερὸς θεοῖς Schol. Eurip. Hippol. 11, et ipse Eurip. Med. 686. σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τριβων τὰ τοιάδε. naui itaque Corinthum escendit Aegeus, vt terra Troezenem pergeret; vnde Euripides eum in Medeam incidere fecit in ea vrbe

v. 663 sqq. 667. 682. Nec tamen satis assequor, quid Pitheus aut interpretando sequutus sit, aut consilio dato: nisi quod providere debuit, prolem ex Aegeo nascituram fore virum clarum: is itaque vt ex filia sua susciperetur, consequi forte voluit. καὶ Ποσειδῶν. haec apud Troezenios erat fama domestica, a quibus Neptunus inprimis colebatur: Plutarch. p. 3. B. Ea quae sequuntur, apud alios quoque leguntur; v. Plutarch. l. c. Hygin. f. 37. cf. Meurs. in Theseo c. 3. de Regg. Athen. III, 2. §. 3. Calceos et enssem reliquerat Aegeus, vt essent ἀναγνωρίσματα pueri. cf. Pausan. I, 27. p. 66. §. 4. τὸν τῶν παναθηναίων ἀγῶνα ἐπετέλει. Pal. ἀπετέλει. melius ait Galeus; voluit, puto, de ἐπιτελεῖν hoc pronuntiare; nam hoc solenne; vt mox §. 7. τὴν θυσίαν. *Androgei caedes* in Atticis valde memorabilis: inprimis propter arma a Minoe Atheniensibus illata ad poenas repetendas. cf. Hygin. f. 41. et not. ἐνίκησε πάντας: pentathlo, vt addit Zenob. IV, 6. qui h. l. in nonnullis expressit. Instituti hinc postea alii ludi in *Androgei* honorem, sub *Eurygyae* nomine, v. Hesych. e Melesagora in ἐπ' Εὐρυγύη ἀγῶν. vbi versus Hesiodus subiicitur: Εὐρυγύης δ' ἔστι κοῦρος Ἀθηναίων ἱεράων. Androgeon vitae restitutum ab Aesculapio memorat Propert. II, 1, 63. §. 5. De tauro *Marathonio* sup. II, 5, 7. et Obss. p. 151. Profectus ad eum Theseus ab Hecale exceptus fuerat; de quo fuit Callimachi poema *Hecale*. *Androgeon* ab eo necatum etiam Pausan. memorat I, 27. p. 67. Ludos funebres Laio habitos supra III, 5, 8. §. 1. haud memorauerat Apollodorus. §. 7. *Paros* in Minois ditione erat: v. sup. II, 5, 9. §. 3. vnde et, non tam nomen, quam epitheton, fuit, vt Minoa diceretur. Ceterum h. l. docemur, *Gratiarum religionem* apud Creteneses fuisse, et quidem valde antiquam. Lacedaemonios Gratias coluisse, e Pausan. IX, 35 pr. nouimus;

forte e Creta acceptas. καὶ τὴν θυσίαν ἐπετέλεσεν. Nota res, hoc idem factum a Xenophonte, audita Grylli filii morte; sed is, audito, fortiter pugnantem occidisse, coronam depositam iterum capiti imposuit. (Diog. Laert. II, 54. 55.) at Minos corona et tibia sacrum peregit. Vnde ductus mos sacri ap. Parios: exemplo simili, quo tot alia sacra certos ritus a casu fortuito accepere. Ita Rhodiorum sacrum Soli factum sine igni: apud Pindar. Ol. VII, 86. v. sup. Obsl. p. 26.

f. 8. §. 1. Θαλασσοκρατῶν, Minos: iam sup. III, 1, 3. extr. §. 3. p. 246. quae potentia maritima, per se parum memorabilis, saltem ad archipelagum spectasse putanda: (cf. Comment. de Castoris epochis populorum, qui maris imperium tenuisse feruntur: T. I. Nov. Comment. Soc. Gott.). Esse autem haec de Minoe II. accipienda, si nexum et seriem mythorum teneas, haud dubites. De Megaris a Minoe captis, de Niso et Scylla, omnia vulgata: spectabant ea ad fabulas non Megarensium; nam illi nihil omnium admittebant eorum, quae de bello Cretico et vrbe a Minoe capta narrabantur: Pausan. I, 39 extr. sed ad Atticas: de quibus idem I, 39. p. 95. vbi et de Niso. De eodem et Scylla Ovid. Met. VIII, pr. Hygin. f. 198. Ciris Virgilio tributa et not. ad eam. E graecis inpr. Schol. Eurip. Hippol. 1200. Νίσου τοῦ Πανδίωνος: v. sup. c. 15, 5. §. 5. Megareus Hippomenis f. ἐξ Ὀρχηστοῦ, nota Boeotiae vrbe Neptuno sacra Il. β, 506. De hoc Megareo, Neptuni filio, fama Boeotorum ap. Pausan. I, 39. p. 95. habetur: venerat is auxilio Niso, eoque caeso et in vrbe sepulto vrbs, quae antea Nisa erat, Megara appellata: cf. I, 42. pr. Megareum Onchesti f. Neptuni nepotem, et Megarei sororem a Niso matrimonio habitam, memorat Plutarch. Quaest. Gr. p. 298. A. loco valde corrupto. Consentit in nomine Megarorum ab eo ducto Scymnus Chius.

Perieg. 504. λέγουσι δ' Ὀρχηστῶ γενόμενον ἐγκρατῇ Μεγαρέ' ἀφ' αὐτοῦ τοῦτο θέσθαι τοῦνομα. At Megarenfes Megareum ducta Nifi filia Iphinoe focero in regno successisse ferebant: Pausan. I, 39 extr. In patre Megarei vitio laborare videtur, certe alios auctores habere, Stephan. in Μέγαρα. ἐκλήθη δὲ ἀπὸ Μεγαρέως τοῦ Ἀπόλλωνος (f. fuit Ποσειδῶνος) ἢ τοῦ Αἰγέως, τοῦ Πανδίωνος, (an excidit τοῦ Κέρροπος) τοῦ Ἐρεχθεως, τοῦ Ἡφίστου. Inhabitarunt autem haec loca primum Leleges e stirpe Pelasgica, tum Iones, vna cum Attica, Megaridem occuparunt; (Strab. IX. p. 600. 1.) Tandem sub tempora belli cum Codro gesti Dores Megara coloniam deduxerunt, factaque est vrbs Dorici nominis: Scymnus v. 501. 2. 3. Strabo l. c. p. 602. (393.) Pausan. l. c. p. 95, cf. Vinding. Hellas p. 174 sqq.

§. 4. *Athenae obsessae a Minoe.* Etiam de hoc bello, moxque de deditione, omnia sunt vulgata. Plutarch. Thef. p. 6. Pausan. al. Meurs. de Regg. Athen. III, 2. Ipsa breuitate obscurata est narratio. Cur Minos Athenas adoriturus Megara petierit, aliter vix expedias, quam quod Nifus rex socius Atheniensium erat. Megaris captis domum ille rediit, nam Scyllam e naui suspensam secum abstraxit; vt et in Ciri res exponitur, 389 sq. Fac tamen Megaris captis eum statim Athenas classe petiisse, supplendum est in nostro; obsessis Athenis, et obsidione protracta, Minoem vota fecisse Iovi patri, vt ipse iniuriae ultionem susciperet pro nece Androgei filii insidiis Aegei occisi, tum in vrbe subortam esse famem et luem. Ad narrationem cf. Diodor. IV, 61, vbi et Aeaci preces interponuntur, de quibus sup. III, 12, 6. §. 10. vidimus §. 5. *Hyacinthi filiae* pro patria immolatae; Harpocrat. in Ὑακινθίδες. vbi v. Valef. Hygin. f. 238. Factum fere idem, quod de Erechthei filiabus narratum sup. l. 4. §. 8. Vnde opportunitas nata, vt vtraque narratio variis modis

confunderetur; ita Hyacinthides et Παρθέναι male pro iisdem habitae, nec modo apud Suid. in Παρθέναι, et similes, verum ab ipsis Atticis: Demosth. in Epitaph. p. 1397, l. 16, Reisk. Aliter de his statuebat Lennep, ad Coluth. Animadv. II, 9. doctus Wessel, ad Diod. XVII, 15, add. Meurs. Lect. Att. IV, 18. Tertia narratio similis prorsus argumenti est de *Lei filiabus* (τῶν Λεῶ θυγατέρων) quarum τέμενος fuit τὸ Λεωνόριον Athenis; notae eae esse possunt vel ex Cic. N. D. III, 19, Aelian. XII, 28. vbi v. Perizon. Meminit earum Demosth. Epitaph. p. 1398, 5. Reisk, vbi dirimenda τὰς Λεῶ νέρας, et Aristides Or. in Leptin. p. 72. Morell. Similis tandem narratio de Orionis filiabus apud Thebanos: Antonin. Lib. 25. Ovid. Met. XIII, 693. Iam hic *Geraestus Cyclops* aliunde mihi non notus, Geraestus vrbs Euboeae ap. Steph. ἀπὸ Γεραίστου τοῦ Διός. Alius Geraestus Neptuni f. ab eodem in Παρθενόπολις laudatur. Dubitare tamen nolim, an nomen verum sit; nam fuit apud Geraestios praecipua religio Neptuni; cuius fuit filius Cyclops; potuit fingi ab aliqua poeta dramatico Geraestus eius filius, §. 8. In tributo XIV, obsidum quot annis Cretam mittendorum, porro *per nouem annos*, additum in foedere ap. Plutarch. p. 6, D. et ap. Diodor. l. c. sed mirum est, quod simul apponitur, εἰς ὅσον αὖ χρόνου ᾗ τὸ τέρας. Melius paullo post §. 9. §. 2. noster ἀνὰ πᾶν ἔτος. quod Virgil. Aen. VI, 22, sequitur. Sed et ipsum hoc ornatum variis modis; vide v. c. Plutarch. p. 6, 7. Ovid. Met. VII, 171. et ibi Not. Hygin. f. 41. n. 6. Alia in iis, quae congeffit Meurs. de Regg. Ath. III, 2, et in Creta, et in Theseo.

De *Minotaura* cf. vel Diodor. IV, 61. Fuerat hic a Theseo sublatus; argumentum fabulae Euripideae Thesei nomine inscriptae. Narratio de Theseo periit in iis, quae in fine desunt.

f. 9. De *Daedalo* nuper est actum in commentariis de artis priscae ortu et incrementis. Antiqua v. vel in Diodor. IV, 76 - 9. Pausan. I, 4. p. 531. de *operibus*, congesta apud Iunium Catal. Artif. vet. sed loc. class. Schol. Eurip. Hecuba 838. De eius fuga ad Cocalum in Siciliam egerant Ephorus lib. VII. et Philistus lib. I. vt ex Theon. Progymn. c. 2. intelligo. Fuit etiam Sophoclis tragoedia *Daedalus*; alia *Καυλνιος ἢ Μίλων*. Mirum de Icaro nihil a nostro memorari de quo egerat Callimachus in *Αἰτῶις*, et Philostephanus, laudati Schol. II. β, 145. Apud Plinium lib. VII. p. 414. ipse *Daedalus*, apud alios *Perdix*, at h. l. *Talos*, ferrae inuentor, et quidem imitatione mandibulae serpentis dentibus asperae. Conuenit Diodor. IV, 76. Aliter Ovidius noto loco Met. VIII, 244. cum spina piscis asserem radi vidisset: Sic et Hygin. f. 274. Sororis filium a *Daedalo* interfectum esse, consentiunt scriptores: etiam Ovidius, etsi nomen non apponit. *Talon* nominat etiam Diodor. l. c. Apud Hygin. f. 39. et alios *Perdix* est. v. ibi Munker. At enim apud nostrum soror *Tali* est Πέρδιξ. §. 2. καὶ θεὸς ἐν Ἀργεῖ πάγῳ. Est et *Daedalus* inter antiqua huius generis reorum exempla: apud Schol. Eurip. Or. 1648.

CAP. 16.

f. 1. De *Theseo* praeter ceteros scriptores rerum Atticarum (de quibus sup. ad c. 14. pr.) fuit poema epicum, *Theseis*, *Pythostrati* alicuius seu *Nicostrati*, quem Diog. Laert. II, 59. memorat tanquam fratrem *Xenophontis* alicuius: aetatem hoc vnum declarat, quod *Xenophon* *Epaminondae* et *Pelopidae* vitas scripserat. In eo carmine *Amazonum* incurio in Atticam pro commento poetae habita ab ipso *Plutarcho* p. 13 D. Partem earum rerum complecti potuit ἢ Ἀμαζονίς, aliud epos. De *Theseo* et

Ariadne fuit locus in Carmine Cyprio. Thesei famam multo magis celebrare tragoediae, in quibus frequens eius nomen; fuere Theseus Sophoclis, et Aegaeus, in quo filium Athenas venientem agniti a patre exhibuisse videtur; fuisse quoque Thesea Euripidis iam ante monitum. Nouo more res eius tractare coepere scriptores, qui democratiam ab ipso institutam ferebant; quo nomine in ora oratorum Atticorum venit: v. c. non vno loco Isocratis. Demosthenis adv. Neaer. p. 873. C. D. Sic tamen Euripides quoque Suppl. 352. 404. et al. Gaudebant Athenienses tam claro libertatis auctore. Inde eum administrandae mirum artificem et auctorem exhibuere historici prauo instituto mythica in historiam pragmaticam redigentium: quos Diodorus fere sequitur. Pictura quoque erat in Ceramico: Theseus cum Democratia et Populo: Pausan. I, 3. p. 8. 9. Excerpta ex tam variis scriptoribus apposuit Plutarchus in Theseo, sed iudicio, ut solet, non satis seuerò adhibito, ut distingueret fragmenta seniorum, inuenta poetarum, et famam priscam. Quod Theseus XII. demos in vnum corpus, ἄστυ, coegit, fundus est omnium, quae vere narrari possunt. §. 2. ὑπὸ ἀνδρῶν πακούργων. de his multi multa: v. locum Ovid. Met. VII, 433 sqq. Plutarch. p. 4. 5. Hygin. f. 38. Diodor. IV, 59. Meurs. in Thes. Meziriac. ad Heroid. p. 138 sq. T. I.

§. 3. *Periphetes*: *Corynetes* dictus a claua, qua utebatur, quamque ei extortam postea gestauit Theseus. Eadem habet Plutarch. p. 4. A. B. Diodor. IV, 59. Filius *Vulcani*: etiam Pausan. II, 1. p. 112. et Ovid. Met. VII, 437. *tellus Epidauria per te Clauigeram vidit Vulcani occumbere prolem*. Neptuni tamen filius est ap. Hygin. f. 38. vbi Munk. *Anticlea*, mater, videtur esse nulla alia, quam Antolyci filia, a Sisypho compressa et Laertae nupta. Notus est alius *Kopυνήτης* Areithous II, 7, 138. fraude interfectus

a Lycurgo Arcade supra III, 9, 1. §. 3. memorato; de eo Pherecydes Fragment. p. 206. §. 3. πόδας δὲ ἀσθενεῖς ἔχων. mirum hoc! quod qua ratione aut vnde petatum esse putabimus? Suspicio inde ductum esse, quod ille Vulcani filius esse ferebatur; huius autem claudicatio nota est.

l. 2. *Sinin* iidem memorant, qui reliqua. v. apud Meurf. Thes. c. 5. add. Schol. Eûrip. Hippol. 977. Nomina parentum, etymum si spectes, videntur ex re facta; de *Polypemone natus* occurrit apud Ovid. in Ibin 409. qui videtur Procrustes esse; at Polypemon, cognomine Procrustes, est apud Pausan. I, 38. p. 92 extr. Idem Sinis Neptuni filius est ap. Schol. Pindari Isthm. Arg. §. 4. In Sini pityocampte deficit libellus. Sequebantur nunc reliqua de Sinone forte et de Phaea, de sue Cromyonia, nec non de Procruste ad Cephissum fl. Eleusinis, et Ceryone, iter infestantibus; tum, quomodo a patre ille agnitus, mox in Cretam missus, domito Minotauro redux, patri in regno Athenarum successit. Interposita esse debere de *Phaëdra* et *Ariadne* ea, quae supra III, 1, extr. promiserat. Rebus Atticis expositis, puto, ad *Pelopem* rediit, eiusque genus persequendo ad Agamemnonem, cumque hoc ad bellum Troianum peruenit, tandemque in redeuntium Archiuorum erroribus (ἐν Νόστοις) ad calcem libelli substitit.

I N D E X

SCRIPTORVM

AB

A P O L L O D O R O

IN

BIBLIOTHECA LAVDATORVM.

Acusilaus: II, 1, 1. §. 7. et III, 8, 1. pr. *de Pelasgo*. II, 1, 3. pr. *Argus γηγενής*. II, 2, 2. §. 2. *de Proetidibus*. II, 5, 7. §. 1. *de tauro Cretenfi*. III, 4, 4. §. 2. *de Actaeone*. III, 11, 1 pr. *de Megapenthis matre*. III, 15, 6. §. 5. *de Asopi parentibus*. III, 15, 2. §. 2. *de Boreadis ab Hercule necatis*. Spectant haec omnia ad fabulas antiquissimas, maxime Argolicas, quas ab Acusilao tractatas esse constat; satis tamen sobrie, quippe qui ultra Ogygem, Phoroneum et Inachum, nihil Graecos memorare posse edixerat. Fuere eius *Genealogiae*. περὶ Γενεαλογιῶν, (liber tertius laudatur a Schol. Apollon. IV, 992. et Harpocrat. in 'Ομηρίδαι) debere deorum et heroum eae esse, si loca in quibus ad eas prouocatur, compares, et quod a Clemente traditum Strom. VI. p. 752. (267.) memineris, eum non nisi Hesiodum profa extulisse: τὰ δὲ Ἡσιόδου μετέλλαξαν εἰς πεζὸν λόγον καὶ ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν Εὐμηλος καὶ Ἀκουσίλαος οἱ ἱστοριογράφοι. si tamen, vt in fragmento apud Harpocracionem modo laudato habetur, Homeridas attigit, descendisse eum vsque ad seriora tempora necesse est. Solet ille inter scriptores antiquissimos, (v. loc. class. in Dionys. Halic. de Thucyd. Iudic.) cum Cadmo Milefio excitari.

Pauca de eo sunt apud Suidam, nec multo plura dare potuere Vossius de H. Gr. IV, 2. Ionf. I, 3. Vales. ad Harpocrat. *Ὁμηρίδαι*. Paulo ante bellum Persicum Ol. 72. 75. eum vixisse probabile fit. Primum inter scriptores, qui eum laudarit nostrum esse Apollodorum, olim credideram; enimvero memoratus ille est iam in Platonis Sympoſ. p. 178. C. (ed. Stephan. T. III.) Apud Suidam in *ἱστορήσαι* et *συγγράφω* et in *Ἐγκαταῖος* ter repetuntur verba: *Ἐγκαταῖος πρῶτος ἱστορίαν πεζῶς ἐξήνεγκε, συγγραφὴν δὲ Φερηνύδης. (orationem solutam). τὰ γὰρ Ἀκουσιλάου νοθεύεται.* non constat quam antiquus ille auctor sit, quem Suidas hic exscripsit. Potuit interire Acusilaus post Apollodori tempora; seu distracta bibliotheca Attalica, seu cremata parte Alexandrinae; potuit inde alius libellus ei substitui: quod in Cadmo, Aristeia et similibus Dionysius Halic. factum narrat loc. excit. Ita tamen nonnulla ex iis, quae in Schol. Apollonii et aliorum memorantur, si quidem ex Grammaticis Alexandrinis deriuata sunt, ex genuinis Acusilae libris seruata videri debent. Post tempora editionis Apollodori prioris, fragmenta Acusilae collegit vir doct. Sturz ad calcem fragmentor. Pherecyd. 1789.

Ἀλκμαιωνίς. I, 8, 5. §. 3. de *Tydei exilio*. carmen epicum, Alcmaeonis fata complexum, quae forte inde exposita a nostro esse lib. III, 7, 5. suspicatus sum Obſſ. p. 257. Multa in eo ad Aetoliam spectantia esse debuere. De Tydeo ob caedem commissam exulante ad hoc poema prouocatur lib. I, 8, 5. §. 3. vbi *Ἀλκμαιωνίς* scribitur, eodem modo quo *Ἀλκμαίονος* et *Ἀλκμαιῶνος*. (Propert. III, 5. 41. *Aut Alcmaeoniae furiae: Αλκμαιόνιαι*) *Ἀλκμαιωνίς* scribi volebat Bentley. Epist. ad Mill. p. 19, et sic etiam vbique scriptum vidi apud Pausan. et Strabon. Hic lib. X. p. 695. A. ex eo memorat Icarii, qui Penelope pater fuit, duo filios, qui in Acarnania regnarunt.

Apollonius: I, 9, 21. §. 8. de Harpyis vsque ad Insulas Strophades fugatis: (lib. II, 284.)

Asclepiades II, 1, 3. §. 3. *Argus Arestoris* f. III, 1, 2. §. 6. *Crete Minois uxor*. Est hic Asclepiades Tragilensis. Stephan. Byz. Τράγιλος πόλις μία τῶν ἐπὶ Θράκης, πρὸς τῇ Χερρόνῳ καὶ Μακεδονίᾳ. Ἐκ ταύτης ἦν Ἀσκληπιάδης ὁ τὰ Τραγωδοῦμενα γράψας ἐν ἑξ βιβλίοις. Saepe excitatur a Grammaticis Pindari, Homeri, al. Erat autem opus hoc versibus scriptum, vti intelligi potest, si forte non satis tuto ex fragm. ap. Athen. X. p. 456. B. de Sphingis aenigmate, (vnde primus versum ap. Schol. Eurip. Phoen. 50. recitatur) certe tamen ex versibus a Schol. Pindari P. III, 14. de Arsinoe Aesculapii matre seruatis: quos videre licet sup. Obsl. p. 276. ad III, 10, 3. §. 7.

Asius. III, 8, 2. §. 2. *Callisto Nyctei filia*. Fuit in paucis, qui hoc poema legerunt, Apollodorus. Plura ex eo commemorat Pausanias: de quibus docte disputauit Valkenar. Diatr. p. 58. 59. quem vide. Fuit Samius, Amphiptolemi filius, ex poetis antiquissimis, ἔπεσι genealogias persequutus. Versus ex eo alii apud Athen. XII. p. 525. F. legi possunt. Monuerat nonnulla de eo Aegius ad II, 4, 2.

Castor Rhodius: cuius χρονικά ἀγνοήματα, errores circa temporum notationes lib. II, 1, 3. §. 1. laudantur de Io, Inachi filia. Memoratur liber etiam ap. Suid. inter reliqua eius scripta. Nec alia superest memoria. Intelligitur tamen in Hieronymi Chron. Euseb. opus hoc, cum Castor de regno Argiuorum, Assyriorum, Atheniensium, laudatur: vbi v. Scalig. et Vallarf. De Castore cf. Meurs. in Biblioth. Gr. h. v. Ionsius de Script. hist. philos. II, 15, 1. add. Commentat. de Castoris epochis pop. Παλαεσσορ. T. I. Nov. Comment. Soc. Gott.

Cercops: II, 1, 3. §. 3. *Argus Argi et Ismenes filius*. II, 1, 4. §. 14. *Hesione Nauplii vxor*. Perperam in his locis legebatur Cecrops. Apud Athen. XIII. p. 557. A. ex eo memoratur Aegle inter Theſei vxores, propter quam quoque Ariadnen reliquit. Fuit Cercops Pythagoreus, cuius erat ἡ εἰς ἔδου κατὰ βᾶσις et ὁ Ἰερὸς λόγος, carmina Orphica. Clem. Alex. Strom. I, p. 397. (144.) Est is, cuius Cicero meminit N. D. I, 38. vbi hoc Orphicum carmen ad alterutrum ex illis duobus reuocandum est. Apud Athen. XI. p. 503. D. sunt verba καὶ ὁ τὸν Αἰγίμιου ποιήσας, εἰδ' Ἡσίοδος ἐστίν, ἡ Κέρκωψ ὁ Μιλήσιος. Diog. Laert. autem II, 46. inter eos, qui inuiderunt aliis, καὶ Κέρκωψ Ἡσίοδῳ ζῶντι (ἐφιλονεύει). Hoc si verum est, duo Cercopes fuisse, cum Menagio esset statuendum; vnum multo antiquiorem, Milesium, alterum Pythagoreum. Sed Diogenem errasse probabile mihi fit: audiuerat Aegimium ab aliis Cercopi tribui; hunc igitur in Hesiodi famam inuolasse credidit. De locis autem in Apollodoro laudatis licet adhuc suspicari aliud; ad Argolica illi spectant; iam in Aegimio de Io eiusque erroribus actum fuit, vt ex loco Steph. Byz. in Ἀβχτις apparet, loco inde laudato: an igitur Apollodorus Aegimium tanquam Cercopis carmen respexit?

Demaratus, Δημάρατος I, 9, 19. §. 7. vbi male Δημαρέτης scriptum erat. *Herculem Colchos peruenisse* tradiderat. Ex eodem fabula excitatur in Schol. Apollon. I, 1290. et de Erechtheo filias mactante in Clem. Alex. Coh. p. 37. (12.) Fuere eius cum alia scripta, tum περὶ τραγῳδομένων. Voss. de H. Gr. lib. III. h. v. Meurf. Biblioth. Gr. h. v.

Dionysius, Διονύσιος. I, 9, 19. §. 7. *Argonautarum ducem* ediderat *Herculem*. Eadem Schol. Apollon. I, 1290. vbi *Mitylenaeus* dicitur. Sed leg. ὁ Μιλήσιος. qui alibi

quoque apud illum Schol. laudatur: ex eodem de Phineo ad lib. II, 207. Est hic nobilis ille cyclographus, cuius aetas inde ab ultimis Hecataei processit ultra Olymp. 73. Scripserat ille praeter historias τὰ μετὰ Δαρεῖον, et τὰ Περσικά, etiam Μυθικά, Ἀργοναυτικά, Τρωϊκά. Haec, et forte alia, conficiebant Κύκλον μυθικόν, quibus subiunxit Κύκλον ιστορικόν, libris VII. ad quem forte τὰ μετὰ Δαρεῖον et τὰ Περσικά spectabant; non vero quod plerumque statui video, etiam a Wessel. ad Diodor. p. 220. ad mythica. v. ad Virgil. Aen. II. Exc. I. Κύκλος ille μυθικός modo indefinite laudatur, etiam adiecto libri numero, modo sigillatim per partes. Ad Argonautica pleraque ex iis, quae passim afferuntur, spectant, v. c. quae ad Apollon. add. Wessel. ad Diodor. T. I. p. 291. Apud Athenaeum bis appellatur Samius περὶ κύκλου lib. XI. p. 477. E. 481. E. altero quidem loco ἐν ἑκτῷ περὶ τοῦ κύκλου (apud Clem. Alex. p. 42, 5. ed. Pott. (30 extr.) ἐν τῷ πέμπτῳ μέρει τοῦ κύκλου) et sic appellatum video a Valkenario ad Phoeniss. Eurip. p. 735. Locus de eo class. apud Diodor. III, 52. ubi se fabulas ait persequi de Amazonibus ἀπολούθως Διονυσίῳ τῷ συντεταγμένῳ τὰ περὶ τοὺς Ἀργοναύτας καὶ τὸν Διόνυσον, καὶ ἕτερα πολλὰ τῶν ἐν τοῖς παλαιοτάτοις χρόνοις πραχθέντων. et c. 65. — Διονυσίῳ τῷ συνταξαμένῳ τὰς παλαιὰς μυθοποιίας. οὗτος γάρ τάτε περὶ τὸν Διόνυσον καὶ τὰς Ἀμαζόνιας, ἔτι δὲ τοὺς Ἀργοναύτας, καὶ τὰ κατὰ τὸν Ἰλίουκὸν πόλεμον πραχθέντα, καὶ πόλλ' ἕτερα συνέταξε, παρατιθεῖς τὰ ποιήματα τῶν ἀρχαίων, τῶν μυθολόγων καὶ τῶν ποιητῶν. Haec praestat tenere. Alia v. apud Meurs. de Dionysiis. Voss. de H. Gr. Ceterum saepe in Grammaticis nudo nomine excitatur ὁ Διονύσιος, v. c. Schol. Eurip. Phoen. 675. Διονύσιος ὁ κυκλογράφος. in Schol. ad Hesiod. Op. prooem. p. 3. dixerat Homerum vixisse bello Thebano et bello Troiano.

Eumelus. III, 8, 2. §. 2. *Callisto Lycaonis filia*. III, 9, 1. §. 1. *Chrysopelea Elati et Aphidantis mater*. III, 11, 1. §. 1. *Xenodamus, Menelai filius*. Habetur et hic inter poetas Cyclicos, Eumelus Corinthius, estque ex antiquissimis, cum apud Hieronym. Chron. Euseb. ad Ol. IV. et IX. referatur. Spectare illa superius apposita potuere ad eius *Εὐρωπλαν*, e qua in Schol. II. §, 130. fabula de Lycurgo Bacchum fugante narratur. Cf. Scalig. ad Euseb. p. 72. Schol. Pindari O. 13, 75. Ex pluribus, quae ad eum referebantur, vnum Profodion in Apollinem et Delum Pausanias pro genuino habebat IV, 33. p. 361. IV, 4. pr. non *Corinthiaca*, prosa scripta, II, 1. cf. nunc Groddeck in *Bibliothek der alten Litt.* 11. Stück p. 94.

Euripides. II, 1, 4. §. 4. *Beli filii cum Aegypto et Danao, Cepheus et Phineus*. III, 6, 8. §. 2. *Parthenopaeus a Periclymeno caesus*. III, 7, 7. §. 2. *de Alcmaeone*. III, 9, 2. §. 8. *Atalanta Maenali filia*. Ad quas tragoedias haec spectasse videri debeant, ad loca singula notatum est.

Hellanicum non memorat, eumque omnino nec sequi nec consuluisse videtur.

Herodorus: *Ἡρόδωρος*. pro quo perperam in superiorib. edd. et in codd. *Ἡρόδοτος* legebatur communi ac perpetuo errore v. Wesseling. Diff. Herodotea c. 3. Toup. ad Schol. Theocr. p. 219. Worth. ad Tatian. adv. Gent. 45. Idem nomen alibi mutatum in Heliodorus. cf. Valken. Diff. de Scholiis Homer. p. 149. In Apollodoro laudatur nomen locis seqq. lib. I, 9, 19, §. 5. *Herculem non cum Argonautis nauigasse, sed apud Omphalen seruisse*; et III, 6, §. 2. *Niobes liberos mares duo, tres autem feminas fuisse*. Eum Apollodorus in multis aliis ante oculos habuisse videtur: II, 4, 9. §. 4. de specie corporis Herculis: ubi cf. Obfl. p. 135. Memorat ex eo Herculis cum The-

leo congressum Plutarch. Thes. p. 14. D. Fuit Herodorus inter antiquiores scriptores. Ionius II, 2, 5. eum ad Theophrasti aetatem refert. *Ponticum* appellat Tzetza Chil. II, 209. 236. et Schol. Lycophr. 662 et 1332. Apud Athenaeum autem XI. p. 474. F. Heracleota habetur. Brysonis pater editus ab Antigono Carystio c. 48. Quae supra adscripta sunt, cum plerisque quae ex eo laudantur v. c. ap. Plutarch. Steph. Byz., ad eius τὰ καὶ Ἡρακλέα spectant, cuius librum X. et XVII. Athenaeus laudat, IX, extr. p. 410. F. In Schol. Apollonii laudatur ἐν τοῖς περὶ Ἡρακλείας, quod Vossius de H. Gr. III. p. 177. de vrbe Heraclea accipiebat; immo vero περὶ Ἡρακλέους legendum. Locum de Iberia et populis eam incolentibus ex libro X. τῶν καὶ Ἡρακλέα Stephan. Byz. habebat in Ἰβηρίαι. vnde eum seruauit Constantin. Porphyrog. de Themat. II, 23. Sed fuere eiusdem Herodori τὰ Ἀργοναυτικά, l. οἱ Ἀργοναῦται, in Schol. Apollonii aliquoties laudata. Idem laudatur aliquoties in Schol. Pindari: qui eum excitat ἐν Οἰδιπόδι ἐν Πελοπέει. Egit post superiorem editionem de eo Groddeck. loc. laud. p. 72. Latet eius nomen adhuc in multis locis in simile aliud deflexum v. c. Schol. Eurip. Hippol. 545. cf. Voss. Ionf. Si Schol. Apollonii II, 1215. fides haberi posset, carmine ille scripsisse putandus esset; laudat tanquam Herodori versus duo de Nyssa: qui tamen ex hymnis Homericis laudantur a Diodor. I, 15. vt probabile sit, quod et Wesselingium statuisse video, Scholia lacunam habere.

Hesiodus: I, 8, 4. de *Periboea Oenei coniuge*. I, 9, 21. §. 7. *Ocypode Harpyia*. II, 1, 1. §. 7. et III, 8, 1. §. 1. *Pelagus αὐτόχθων*. II, 1, 3. §. 1. *Io, Pirenis filia*; eod. loco §. 2. *deos ridere periuria amantum*. II, 2, 2. §. 2. *Proetides insanientes*. II, 31. §. 6. *Chimaera ex Typhone et Echidna nata*, II, 4, 2. §. 7. de *Perseo ἐν Ἀσπίδι*. sed

locus ab interpolatione profectus. III, 5, 6. §. 2. *de Niobes liberis*. III, 6, 7. §. 5. *de Tiresia*. III, 8, 2. §. 2. *de Calisto*. III, 9, 1. §. 8. *Atalanta Schoenei filia*. III, 14, 4. §. 2. *Adonis Phoenicis et Alphesiboeae* f. Quae omnia ἐκ Καταλόγου γυναικῶν depromta fuere. Continuata videtur fuisse Theogonia per plures partes, quae heroes natos e congressu deorum cum feminis mortalibus enarrabant; inque his Herculem; qui quidem locus, ex parte saltem, superest, sub nomine Clipei Herculis. Parata erat via iam in extremis Theogoniae, ubi expositi sunt amores dearum erga mortales; pergit: Ἄδῃ δὲ γυναικῶν φῶλον αἰέσχετε. Ita mihi quidem de his statuendum esse videtur. Aliis alia. V. Valerii Emendatt. Addenda p. 222. Idem carmen vulgo appellatum Ἡοῦ καὶ μεγάλαι. potuit quoque appellari γενεαλογίαι ἡρωικαί. Egit nuper de his quoque Groudebeck l. c. p. 79.

Homerus. I, 3, 5. *de Vulcano, Iovis filio*. (Il. α, 578.) II, 2, 1. §. 3. *Antea, Proeti uxor*. (Il. ζ, 160.) II, 3, 1. §. 6. *Chimaera ab Amisodaro nutrita*. (Il. π, 328.) III, 1, 1. §. 5. *Sarpedon Iovis et Laodamiae filius*. (Il. ζ, 198.) III, 5, 6. §. 2. *de Niobes liberis*. (v. Il. ω, 602.)

Amelesagoras. III, 10, 3. §. 12. ubi auctor perhibetur famae *de Glauco per Aesculapium* (non per Polyidum) *in vitam reuocato*. Vitio laborat nomen haud dubie, et refingendum *Amelesagoras* vel *Aelesagoras*, quod iam docuit Meurs. ad Antig. Caryst. c. 12. Voll. H. Gr. I, 2. p. 58. Opp. utrum verius non liquet. Videtur mihi utraque forma usu frequentata fuisse; add. Intp. Hesych. in ἐπ' Εὐρυγύη ἀγών. Fuit inter vetustiores scriptores ante bellum Peloponnes. cum Hecataeo, Charone et Acusilao; sec. Dionys. de Thucyd. iudicio. p. 225. Ab Antigono *Althidem* scripsisse traditur; et ad res Atticas redeunt ea, quae ex eo laudantur cum ab ipso Antigono, tum in He-

fychio; de Hippolyto itaque et ipse narrare debuit, inque his forte et Glaucum memoravit, cum diuerse tradita adiiceret.

Naupactica: III, 10, 3. §. 12. de *Hippolyto ab Aesculapio resuscitato*. ὁ τὰ Ναυπακτικὰ συγγράψας. Reditum Heraclidarum in eo descriptum esse suspicabar (olim in Not. p. 506.) nam illi ad Naupactum Aetoliae classem fabricati sunt: Apollod. II, 8, 2. §. 8. add. Steph. Byz. in *Ναύπαντος*. Enimvero non inspexeram nec satis memineram Pausaniam, qui lib. X. extr. Naupactica meminit; ait "ea tribui Milesio homini: at Charonem Pytheae filium (est autem is Lamplacenus, vt ex seqq. patet) tradere ea facta a *Carcino Naupactico*: hoc quidem, pergit, probabilius: nam vnde homo Milesius nomen Naupactica imposuisset ἔπει πεποιημένοις εἰς γυναῖκας?" p. 898. Carmen ergo *feminas in fabulis illustres* attigit; vna cum earum *profapiis*: nam idem Pausan. IV, 2. pr. in eundem locum et ordinem id ponit, quo magnas Eoeas, καὶ ἃ Κινάδων καὶ Ἄσιος ἐγενεαλόγησεν. nomen autem a patria auctoris nactum est. In mulieribus, de quibus actum erat, fuit Medea: v. Pausan. II, 3. p. 418 extr. quo accidit, vt res Argonauticas attingeret scriptor. Lectum fuit carmen a paucis. Laudatur aliquoties in Schol. Apollonii vt IV, 59. παρὰ δὲ τῷ τὰ Ναυπακτικὰ πεποιημένῳ οὐκ ἐστὶ κατὰ τὴν ἰδίαν προαίρεσιν ἐξῆρτα ἢ Μήδεια, ἀλλ' ἐφ' ἑστίαν καλουμένην leg. ἐφ' ἐστίχσιν. add. ad v. 86. 87. vbi et versus aliquot ex hoc carmine. Porro ad lib. II, 299. de Harpyiis, quae in Cretam se contulisse dictae sunt. Apud eund. Schol. hoc loco II, 299. *Neoptolemus* auctor perhibetur; forte *Parianus*, cuius Glossae a pluribus memorantur, et qui idem Dionysiadem scripserat: Athen. III, p. 82. D. At cum Pausania Charoni assentiendum. A patria auctoris nomen inditum eodem modo quo τὰ

Κύπρια inscripta sunt. Attigit haec quoque Groddeck l. c. p. 90 sq.

Νόστοι. II, 1, 4. §. 14. ὁ τοὺς Νόστους γράψας *Philyram Nauplio nupsisse* tradiderat. Simili modo absolute sine auctoris nomine οἱ Νόστοι ap. Pausan. X, 28. p. 868. de rebus inferis p. 870. de Clymene Minyae f. Cephalo nupta et p. 872. de Maera. Apud Schol. Apollon. et Athenaeum Lyfimachus ἐν Νόστοις memoratur; alibi Anticlides apud Athenaeum IV. p. 157. F. v. Casaubon. ad Athen. IV. 14. Multos fuisse qui Νόστους (non τὸν Νόστον) scripserant, etiam in Suida monitum. Paucis tamen lectos fuisse inde colligas, quod raro ex iis aliquid afferitur. Stefichoro quoque Νόστον tribuere videtur Tzetza Posthom. 750. Στῆσιχορος δ' ἐρέησιν ἐοῖς ἐπέεσσιν νόστον. potuit hoc fieri in eius Ἰλίου πέρσει: potest quoque temere aut per errorem memorasse.

Orphici: III, 10, 3. §. 12. *Hymenaeus ab Aesculapio resuscitatus*. Ita apellatos arbitror poetas, quorum erant carmina, vulgo ad Orpheum referri solita, inque his praecipuum: ὁ ἱερὸς λόγος, *Onomacritus, Cercops*. v. Clem. Alex. Strom. I. p. 397. (144.)

Panyasis. I, 5, 2. *Cererem ad Eleusinem, patrem Triptolemi, venisse*. III, 10, 3. §. 17. *Tyndareus ab Aesculapio resuscitatus*. III, 14, 4. §. 2. *Adonis Thiantis filius, Smyrnae frater*. Herodoti ille auunculus seu patruelis, circa Ol. LXXVIII. idem aruspex et poeta. v. Suidas, et inde Voss. de H. Gr. IV, 6. inter quinque principes epicis habitus. v. Tzetza in proleg. Lycophr. et Proclus in Chrestomath. ap. Phot. p. 981. nobilissimi carminis, *Heracleae*, auctor. Ab eodem Ἰωνικὰ versu pentametro scripta fuere. Iudicium de eo v. Quinctil. X, 1, 54. Memoratur aliquoties ab Pausania, Athenaeo et Stephano Byz. vbi v. Pi-

nedo Breniar. Auctor. In Schol. Pindari P. III, 177. versus de Thyone Bacchi nutrice affertur.

Pherecydes. I, 5, 2. *Triptoleum Océani (Vrani) et Terrae filium esse*. I, 8, 5. §. 3. *de Tydei exilio*. I, 9, 19. §. 6. *Herculem Aphetis relictum ab Argonautis*. II, 1, 3. §. 3. *Argus Inachi filius*. II, 4, 8. §. 5. *de Hercule puero serpentes elidente*. II, 7, 5. §. 2. *de cornu Amaltheae*. III, 1, 1. §. 7. *Thafus Cilicis f.* III, 4, 1. §. 6. *de Spartis*. III, 4, 2. §. 3. *fatale monile Cadmo ab Europa datum*. III, 6, 7. §. 3. *Tiresias à Minerva excaecatus*. III, 8, 2. §. 2. *Callisto Cetei filia*. III, 12, 6. §. 8. *Telamon familiaris Pelei, non frater*. Alia eius mentio facta est in Obsl.; nam hic scriptor ab antiquioribus grammaticis omnium maxime est frequentatus. In Herculis rebus saepius eum laudauimus; totum caput ex eo est ap. Liberalem c. 33. nec non in rebus Cadmi. Omnino non admodum difficile erit, ea quae passim ex Pherecyde laudantur, ita disponere et collocare, vt totius libelli ordo et conspectus ante oculos poni possit. Est hoc inter ea, in quibus ingenium iuuenile exercere se possit. (Atque hoc post ista scripta exsequutus est vir doctiss. Sturz, in Pherecydis Fragmentis 1789. 8.) Cum duo fuerint Pherecydae, vt diserte a Strabone et ab Eratosthene ap. Diog. Laert. monitum, alter Syrius fuit, antiquior, qui circa Ol. LIX. floruit, sub Cyro et Servio Tullio, Pythagorae magister vulgo creditus, primus orationis solutae auctor: (qua de re fuse Salmas. ad Solin. p. 590 sqq. sed pauca expedit) et ille quidem primus in philosophicis auctor; nam in historiis Cadmus secundum Plinium, aut Hecataeus fuit primus profae auctor, si Suidas recte tradidit. Certe ap. Diogenem Laert. I, 116. τοῦτον φησὶ Θεόπομπος πρῶτον περὶ φύσεως καὶ θεῶν Ἑλλήσι γράψαι. adeo nec historias. Alter iunior, sed et ipse Herodoto antiquior, Atheniensis fuit.

Dubitari potest, ad utrum illa, quae a Grammaticis laudantur, referenda sint. Antiquioris istius *Θεολογία* fuisse dicitur X. libris: quod iam per se parum probabile; nam antiquissima scripta, ex quo litteris mandari res coepere, erant breuia ac paucis foliis comprehensa; ideo res et historias tantum summam expositas fuisse mirum non est. Sed et nomen et numerum ab altero ad priorem renocasse videntur, cuius nomen et memoria tantum erat superstes, libellusque ei vulgo attributus, cuius primos versus Diogenes apposuit f. 119. Apollonio grammatico si fides habenda, inscriptus erat *Θεολογία*. et Clem. Alex. Strom. V. p. 676. ἡ Φερεκίδου Θεολογία τοῦ Συρίου. Alterius, qui *γενεαλόγος* (apud Dionys. Halic. Ant. I, 13. Φερεκίδην τὸν Ἀθηναῖον, γενεαλόγων οὐδενὸς δεύτερον) et *ιστορικὸς* dictus, ut prior ille *Θεολόγος* fuit appellatus, *ιστορικῶν* libri fuere X. nam quod in Schol. Apollon. IV, 1091. ἐν δωδεκάτῳ laudatur, ex corruptela profectum. In Etymol. M. Φερεκίδης ἐν Αὐτόχθοσι laudatur; recte Sylburg. Pherecratem Comicum substituit. Nec minus contaminata esse arbitror verba Suidae in Φερεκίδης Ἀθηναῖος: ἔγραψεν Αὐτόχθονας. ἔστι δὲ περὶ τῆς Ἀττικῆς ἀρχαιολογίας ἐν βιβλίοις δέκα. qui haec scripsit, in similem locum corruptum inciderat; etsi Pherecydis historiae nomine ἀρχαιολογίας, ex argumenti natura, appellari poterant. Eundem et Atheniensem quod Athenis vixit, et Lerium, a patria Lero insula dictum fuisse, non improbable fit, post Vossii disputationem de H. Gr. IV, 4. Verum adeunda primo loco Pherecydis fragmenta a Sturzio digesta.

Philocrates III, 13, 8. §. 5. *Polymela*, *Patrocli mater*. Unus de eo locus succurrit apud Athen. VI. p. 264. Δ. Φιλοκράτης δ' ἐν δευτέρῳ Θετταλικῶν, εἰ γνήσια τὰ συγγράμματα, καλεῖσθαι Φησὶ τοὺς Πενέστας καὶ Θετταλοικέτας.

Pindarus II, 4, 2. §. 7. *de Perseo*: sed locus ab interpolatore profectus. v. Obss. ad e. l.

Pisander: I, 8, 5. §. 2. *de matre Tydei, Gorge, Oenei patris filia*. De hoc actum Exc. ad Virgil. Aen. lib. II. Excurf. I. Fuit Rhodius, et ipse inter poetas principes, *Heracleae* auctor.

Stesichorus. III, 10, 3. §. 12. *Eriphyle ab Aesculapio in vitam reuocata*. v. Obss. ad e. l. De hoc olim disputatum in Fragmentis Stesichori, P. I. a Suchfort doctiss. viro vulgatis.

Telephilla. III, 5, 6. §. 5. *ex Niobes liberis duas filias seruatas fuisse*. Nota in historiis propter virtutem, qua moenia Argorum defendit aduersus Spartanos; tum clara inter poetrias lyricas propter ἄσματος. v. Pausan. II, 20. p. 157. Eadem fere ap. Suidam. Egere de ea Fabric. et Wolf. Refertur ad Ol. 139. ante C. n. 224.

Thebais, ὁ τὴν Θηβαίδα γράψας. I, 8, 4. pr. *de Periboea, Oenei uxore*. Diuersa haec ab Antimachi Thebaide, eaque antiquior: cf. Valken. ad Phoeniss. p. 25. ὁ τὴν κυκλικὴν Θηβαίδα πεποιηκώς est ap. Athen. XI, 3. p. 465 F. vbi aliquot inde versus de diris Oedipi in filios recitantur: alios habet Schol. Sophocl. Oed. Col. 144c.

Tragici: II, 1, 3. §. 1. *Io, Inachi filia*. II, 1, 4. §. 14. *Nauplii uxor. Clymene Catrei f.* II, 2, 1. §. 3. *Stheneboea Proeti uxor*.

TAB. II.

Stemma Titanum.

1) Oceanus \cup Tethys I, 2, 2.

Oceanides: in his Asia, Styx, Electra, Doris, Eurynome,
Amphiro, Metis.

2) Coeus \cup Phoebe ibid.

Asteria. Latona: c. Iove
v. Tab. V.

3) Hyperion \cup Thia ibid.

Eos. Sol. Luna.

4) Crius \cup Eurybia. ibid.

Ponti f.

Atræus \cup Eo.

Pallas \cup Styx.

Perfes \cup Asteria.

Venti. Atræ.

Nice. Cratos. Zelus. Bia.

Hecate.

5) Iapetus \cup Asia Oceani f.

Atlas.
v. Tab.
XIII.

Prometheus.

Epimetheus.
e Pandora.

Menoetius.

Deucalion \cup Pyrrha.
v. Tab. VIII.

Amphictyon.
Tab. XVIII.

6) Cronus \cup 1) Rhea soror. 2) Philyra.
e qua Chiron. I, 2, 4.

Vesta.

Ceres.

Iuno.

Pluto.

Neptunus.

Iupiter.

e

Iove Vulcanus

Proserpina I, 3, 5.

I, 5, 1.

TAB. III.

Pontus Terra I, 2, 6, 7.α) Phorcus Ceto.Phorcides f. Graecae Euryo, Pemphredo, Pino;
et Gorgones Euryale, Stheno, Medusa II, 4, 2.

e Neptuno

Pegasus Chrysaor Callirhoe

| Oceani f.

Geryon.γ) Nereus Doris, Oceani f.

Nereides. v. I, 2, 7.

δ) Eurybia Crius

v. Tab. II.

ε) Ceto Phorcus.β) Thaummas Electra, Oceani f.Iris, Harpyiae: Aello, Ocypete
(Celaeno)

TAB. IV.

E Terra: γηγενεῖς. Orion;

I, 4, 3.

Gigantes

I, 6, 1.

et Tartaro Typhon *Echidna*

I, 6, 3.

1) Orthros II, 5, 10. §. 3.

2) Draco Hesperidum ibid. f. 11. §. 2.

3) Aquila Prometheo addita ibid. f. 11. §. 12.

TAB. V.

Iovis progenies. I, 3, 2.

- 1) e Iunone: Hebe. Ilithyia. Mars. Vulcanus I, 3, 5.
- 2) e Themide: Horae: Irene, Eunomia, Dice.
Coeli f. | Moerae: Clotho, Lachesis, Atropos.
T. I. | Nymphae ad Eridanum II, 5, 11. §. 4.
- 3) e Dione: Venus. Tab. I.
- 4) ex Eürynome, *Oceani f.*: Charites: Aglaia, Euphrosyne, Thalia, *Oceani f.* Tab. II.
- 5) ex Styge, *Oceani f.*: Proserpina.
- 6) ex Mnemosyne, Musae. I, 3, 1-4.
 1. Calliope: cui ex Oeagro f. Apolline: Linus. Orpheus.
 2. Clio. ex Piero: Hyacinthus.
 3. Euterpe. e Strymone: Rhœsus.
 4. Thalia. ex Apolline: Corybantes.
 5. Melpomene. ex Acheloo: Sirenes.
 6. Erato. 7. Terpsichore. 8. Vrania. 9. Polymnia.
- 7) ex Metide: Minerva. I, 3, 6.
- 8) e Latona: Apollo. Diana I, 4. 1. Tab. II.
- 9) ex Elara, Orchomeni f. Tityus. ibid.
- 10) e Protogenia: Aethlius I, 7. 2. v. Tab. VIII. b.
- 11) e Niobe: Argus et Pelasgus. v. Tab. X.
- 12) e Leda: Castor et Pollux. v. Tab. XIV.
- 13) ex Electra: Iasion et Dardanus. Tab. XV.
- 14) e Taygete: Lacedaemon. Tab. XIV.

TAB. VI.

Neptuni progenies.

- Ex Amphitrite { Triton
 Oceani f. { Rhode — Soli nupta.
 I, 4, 4.
- ex Iphimedia {
 Triopis f. { Otus. Ephialtes
 Aloeo nupta I, 7, 4. { Aloidae dicti.
- ex Libya, Agenor. Belus v. Tab. X.
- ex Hippothoe Mestoris f. v. Tab. X, a.
 f. Proteus, e quo Polygonus et Telegonus II, 5, 9. §. 14.
- e Medusa, Pegasus et Chrysaor.
 f. Alebio. Dercynus. II, 5, 10. §. 9.
 f. Eryx ibid.
 f. Antaeus II, 5, 11. §. 6.
- e Lyfianassa, Epaphi f. Bufiris ibid. §. 7.
- ex Astypalaea, Eurypylus II, 17, 1.
- ex Molione Eurytus et Cteatus v. II, 7, 2. §. 2. Tab. VIII, b.

TAB. VII.

a) Sol. Perleis			
1) vxor.		2) <i>Idya</i> , ex hac	Perles. I, 9, f.
Aeetes: — Chalcioppe e Phrixo (Tab. VIII. c.) Argus Melas Phrontis. Cylliforus		Medea. Apfyrtus. I, 9, 23. §. 6. I, 9, 24. nupta Iafoni t. VIII. c. 7. et Aegeo t. XVIII. e quo Medus.	Circe. Minoi. Tab. XI.
b) Apollo: ex Arfnoe Leucippi f. Tab. XIV. f. ex Coronide Phlegya f.		Aefculapius. III, 10, 3. §. 6.	
c) Mars: ex Agraulo (Tab. XVIII.) Alcippe ex Pyrene Cycnus. II, 5, 11. §. 3. ex Pelopia Cycnus alter II, 7, 7. §. 5. f. Dryas I, 8, 2. §. 6. e Demonice Euenus v. Tab. IX. a.			

TAB. VIII.

Hellen		Orseis		nympha (I, 7, 2. §. 7.)	
Deucalionis f.					
(Tab. II.)					
Dorus		Xuthus		Creusa	Aeolus.
a quo Do-		I, 7, 3.		(t. XVIII.)	v. t. VIII. a.
rienses dicti		§. 2.			
Xanthippe		Pleuron			
I, 7, 7. §. 1.		v. T. IX. a.			
Achaens.		Ion.	Diomede	Deion.	
a quo		a quo	Tab. VIII. c.3.		
Achai.		Iones.			

TAB. VIII. a.

Aeolus Enarete

Filii: Cretheus. Sisyphus. Athamas. Salmoneus.
 Deion. Magnes. Perieres. I, 7, 3. §. 4.
 Filiae: Canace. Alcyone. Pifidice. Calyce.
 Perimede. ibid.

TAB. VIII. b.

Aeoli filiae (I, 7, 3.)

1) Perimede *Achelous*

Hippodamas Orestes (I, 7, 3. §. 5.)2) Pifidice *Myrmidon*

Antiphus. Actor (I, 7, 3. §. 5.)|
Eurytion (I, 8, 2. §. 4. III, 13, 1.)|
Antigone *Peleus. ibid.*
v. Tab. XIII.3) Alcyone *Ceyx* I, 7, 4.4) Canace *Neptunus.*Opleus. Nereus. Epopeus. Aloeus *Iphimedia.* Triops
e qua |
Aloidae Iphimedia
Tab. IV. Aloeo
nupta
I, 7, 4. §. 2.5) Calyce *Aethlius*

| Tab. V.

Endymion

Elidis conditor

I, 7, 5. pr.

v. Tab. IX.

T A B. VIII. c.

Aeoli filii. *)

1) Athamas,

Vxores

I, 9, 1.

a) *Nephele*.

e qua

Phrixus. Helle,

de quo Tab. VII.

b) Ino

e qua

Learchus, Melicertes.

c) *Themisto* I, 9, 2. §. 3.

Leuco. Erythrius. Schoeneus. Ptous.

Atalanta.

2) Sisyphus — *Merope* Atlantis f. v. Tab. II. et XIII.

I, 9, 3.

Glaucus — *Eurymeda*

Philonoe — Bellerophonotes: eius frater Deliades II, 3, 1.

Iobatæ f.

II, 3, 2.

*) Cf. Rhodom. ad Diodor. V, 81. (T. I. p. 397. Weff.)

3) Deion — *Diomede*, Xuthi f.
f. Deioneus
I, 9, 4.

Alferopea. — Aenetus. — Actor. ex — Phylacus. — Cephalus — *Proeris*
t. XVIII.
II, 4, 7.

Aegina
Atopi f. — Iphiclus
I, 9, 12. §. 5.

Menoetius
e Stenele Acafi f.
f. Periapide
f. Polymela
III, 13, 8. §. 5.

Podarces.
ibid.

Patroclus

v. Not. p. 338. ad III, 12, 6. §. 8.

Obf. p. 311 et 118.

4) *) Perieres — *Gorgophone* Perfei f. v. Tab. XI.

I, 9, 5. pr. —

Aphareus. Leucippus. (Tyndareus. Icarus: fed v. Obf. p. 282.) Bonus, qui Polydoram duxit
v. Tab. XVII.

*) Al. Cynortae f. v. Tab. XIV.

5) Magnes—*Nais*
I. 9. 6.

Polydectes. Dictys, tum Pierus I, 3, 3.

6) Salmonens—*Alcidice*: cui ille superinduxit pellicem Sidero
I, 9, 7.

Tyro ex *Neptuno*

Pelias—*Anaxibia*
Biantis f.

f. Philomache
Amphionis f.

Acastus (e quo Sthenes III, 13, 8. §. 5.) Pifidice.
Pelopea. Hippothoe. Alceftis.

Neleus—*Chloris* Amphionis f.
v. Tab. XI. b.

Pero. XII. filii, in his Periclymenus
et Nestor (I, 9, 9.)—*Anaxibia*.

Pifidice. Polycaste et VII. filii, in
his Pifistratus. Antiochus. Thra-
symedes. *ibid.* §. 3.

7) Cretheus — Tyro, Salmon eif. I, 9, 11, 12, 13. Tab. VIII. c. 6.		
Polymede — Aetion.	Amythaon — Idomene	Pheres — Clymene Minyae f.
Autolycei f. I, 9, 16. pr.	Phereus f.	
Iafon. Promachus I, 9, 27. §. 2.	Bias — Pero — Melampus	
I, 9, 12. Nelei f.		
α) ex <i>H pifyle</i>	Talaus — <i>Lyfimache</i> — Abas	α) Idomene nupta Amythaoni.
Eunens. Nebrophonus,		β) Admetus — <i>Alec/tis</i> Peliae f.
I, 9, 17. §. 3.	(v. p. Iq.) <i>Lyfimache</i> — Talaus,	Eumelus.
β) ex <i>Medea</i> Merme-		Lycurgus — <i>Eurydice</i>
rus. Pheres.		Opheltes.
I, 9, 28. §. 3.		I, 9, 14. §. 2.
γ) <i>Glauce</i> , Creontis f.		δ) Periapis habita Patrocli
ibid.		mater III, 13, 8. §. 5.
		v. Tab. VIII. c. 3.

Talai progenies I, 9, 13.

(v. p. anteced.)

e) Adraltus — *Amphithea*.

— Pronacis f.

a) Argia

b) Deipyno

c) Aegialea

nupta Polynici

nupta Tydeo

nupta Dionedi

v. Tab. XI. a.

v. Tab. IX. c.

ibid.

d) Aegialeus

e) Cyanippus.

Promachus.

γ) Pronax.

δ) Mecisteus.

Lycurgus. Amphithea

Adrasto

nupta.

Euryalus.

e) Aristomachus

ζ) Eriphyle — *Amphiarus*

v. Tab. IX. f.

8) Cercaphus ap. Strabon. IX, p. 670.

Ornneus Obfl. p. 196.

Anyutor II, 7, 7. §. 6.

Phoenix Enacmon

III, 13, 8. §. 4. |

Eurypylus III, 10, 8.

TAB. IX.

Endymion *Nympha Nais*
 cf. Tab. VIII. b.
 (I, 7, 5.)

Aetolus *Pronoe*

Pleuron *Calydon.*
 v. Tab. IX. a. IX. b.

Eiusdem Endymionis f. Epeus

Alector

Amarynceus.

Diores

Hymine

Augeas

II, 5, 5.

Phyleus

c. al. filiis

ibid. §. 5. et

Epicaſte f.

Tab. X. d. η.

ex Phyteo

Meges III, 10, 8. §. 1.

Phorbas

Lapithae f.

Actor *Molione*

ex Neptuno

Eurytus. Cteatus.

II, 7, 2. §. 2.

TAB. IX. a.

Pleuron } Xanthippe, Dori f. I, 7, 7,

Agenor } Epicaste. Sterope. Stratonice. Laophonte.

Porthaon } Euryte.

Demonice } Mars

Euenus. Molus. Pylus. Thestius.
v. Tab. IX. c. v. Tab. IX. d.

Oeneus.
v. Tab. IX. e.

Agrius.
filii
I, 8, 6.

Alcathous.

Melas.
filii
I, 8, 3.

Lycopus.

Sterope } Achelous.

Sirenes I, 7, 10. §. 2.

TAB. IX. b.

Calydon } Aeolia

Amythaonis f.
I, 7, 7.

Epicaste } Agenor
v. Tab. IX. a.

Protonia } Mars

Oxylus } ibid.

TAB. IX. c.

Euenus
 I, 7, 8.
 t. IX, a.

)
 |
 Marpella ~ Idas Apharei f.
 |
 v. Tab. XIV.
 Cleopatra ~ Meleager. Tab. IX. e.

TAB. IX. d.

Thelins ~ Eurythemis I, 7, 10.
 Tab. IX. a.

1. Althaea ~ Oeneus
 Tab. IX. e.

2. Leda III, 10, 5. 6.
 nupta Tyndareo
 Tab. XIV.

3. Hypermetra.

4. filii. Erichonius. (I, 9, 16, §. 8.) Emippus. Plexippus. Eurypylus.
 5, 8, 10.

TAB. IX. e.

Oeneus. (v. Tab. IX. d.)

1) *Althaea* I, 8, 1.

Toxeus.	Thyrens.	Clymenus.	Gorge	Deianira	Meleager
			nupta	nupta	I, 8, 2.
			Andraemoni	Herculi	qui duxit
			ibid. et I, 8,	Tab. X. d.	<i>Cleopatram</i>
			6. §. 2.		Tab. IX. c.
					I, 8, 2. §. 5.

2) *Periboea*, Hipponoi f. I, c. 4.

(f. et Olenias) Tydeus *Deipyle* ibid. f. 5. §. 4.

I, 8, 5. §. 3.

Diomedes *Aegialea*. I, 8, 6, 3. Obfl. p. 54.

TAB. IX. f.

Melampus	
Amythaonis f.	f. vna Proetidum
v. Tab. VIII. c. 7.	f. Iphianira Megapenthis f.
Abas Theodamas.	*) Antiphates. Mantius
Lyfimache	Oicles
nupta Talao	
v. T. VIII. c. 7.	Amphiaraus Eriphyle
	Talai f. T. VIII. c. 7.
Alcmaeon	1) Arsinoe. Amphiloehus III, 7, 5. 6.
	Phegei f.
	2) Callirrhoe
	Acheloi f.
Amphoterus. Acarnan.	

*) Ita Od. o, 242. 243. At Pausan. VI, 17. Mantii f. Oicles.

TAB. X.

Inachi stemma II, 1.

Oceanus Tethys.

Inachus Melia Oceani f.

Phoroneus Laodice Aegialeus.

Apis. Niobe ex Iove

Argus Euadne. Pelasgus.

v. Tab. XII.

Iafus.

Piranthus.

Epidaurus.

Criafus.

Agenor

Argus Ismene
panoptes Afopi f.

Iafus

Io ex Iove

Epaphus Memphis
Nili f.

Libya ex Neptuno

Lyfianassa
ex Neptuno

Agenor. Belus.
v. Tab. XI. Tab. X, a.

Bufiris II, 5, 11. §. 7.

Amphidamas ibid. §. 9.

TAB. X. a.

v. Tab. X.

Belus \cup Anchinoe
 II, 1, 4. | Nili f.

Aegyptus. Danaus. (Cepheus. Phineus sec. Eurip.)

fili L. \cup filiae L.
 quorum nomina et nuptias

v. II, 1, 5.

in iis Lynceus \cup Hypermetra.Amymone \cup e Neptuno

II, 1, 4. §. 13.

Abas \cup Ocalea
 II, 2, 1. | Mantinei f.

Nauplius \cup Clymene

| Catrei f.

Eurydice \cup Acrifus. Proetus
 Lacedaemonis f. | v. Tab. X. c.

Danae: e Iove

Perfeus

Palamedes. Oeax. Naufmedon *ibid.*

Perfeus Andromeda
| II, 4, 3. 5. 2.

κ) Perles.	β) Alcaeus	ε) Sthenelus	ζ) Heleus
	Hipponome.	Nicippe.	

Alcmena Amphitruo. Anaxo. Perimede

Perimede
nupta
Licymnio
II, 4, 6. §. 6.

Iphicles et e Iove Hercules
11, 4, 6. §. 6.

II, 4, 8.

I. ex *Automedusa*

Alcathoi f. v. Tab. XVI.

Polans

cui data *Megara* II, 6, 1.

γ) Meftor — *Lysidice*.

Pelopis f.

Hippothoe e Neptuno

Taphius

Pterelaus.

Comaetho. Sex filii
II, 4, 7. II, 4, 5.

d) Electryon Anaxo.

Alcaei f.

II, 4, 5. §. 3.

(a) *Amphitruo*. Alcmena: 1, 2, 3, 4, 5. S. 3.

—

b) Rhadaman-

thus II, 4, 11. §. 8. Hercules
v. Tab. X. d.

nupta Perimede

Amphitruonis foror II, 4, 6. §. 6.

Oeonus Obft. p. 188. Argius. Melas. II, 7, 7. 6. 8.

η) Gorgophone Perierī nupta
v. Tab. VIII. c. 4.

et filii IX. ibid. §. 7.

tum Licymnius

e Midea nothus.

cui

nupta Perimede

Amphitruonis foror II, 4, 6. §. 6.

Oeonus Obft. p. 188. Argius. Melas. II, 7, 7. 6. 8.

TAB. X. c.

Proetus } *Aulea* l. Sthenoboea

(v. Tab. X. a) Acirigi frater }

Iphinoe

Megapenthes.

Anaxagoras

Lyffippe et Iphianassa
 II, 2, 2. *Melampodi* et
Bianti t. VIII. c. 7.
 nupta II, 2, 2. §. 7.

Alector

Iphis

Hipponous

Capaneus } Euadne

Sthenelus.

Eteoclus.

Euadne.

Laodice

nupta
Capaneo.nupta
Hipponoo.

TAB. X. d.

Hercules.

α) E *Megara*: Creontis f. II, 4, 11. §. 6. Therimachus. Creontides. Deicon. Deioon. v. Obff. p. 137.

β) E *Deianira* Oenei f. II, 7, 5: Hyllus. Ctesippus. Glenus. Onites.

Cleodaeus
v. Obff. p. 204. 5.

γ) Ex *Astyoche*, Phylantis f.
II, 7, 6. §. 1. Tlepolemus.

Aristomachus

Temenus.	Cresphontes.	Aristodemus.	Argia
eius tres	e		Autefionis f.
fili II, 8, 5. §. 3.	<i>Merope</i>		Eurysthenes. Procles.
et filia	duo filios		
Hyrnetho	et tertium		
nupta	Aepyrum		
<i>Deiphonti</i> .	habuit		
	ibid. §. 6.		

δ) Ex *Thespia* L. filiabus L. filii. v. II, 7, 8.

ε) Ex *Omphale* Agelaus ibid. §. 10.
a quo Croesi stirps ducta.

ζ) Ex *Chalciope*, Eurypyli f.
Thestalus ibid. §. 11.

η) Ex *Epicaeste* Augeae Tab. IX.
Thestalus ibid.

θ) Ex *Parthenope* Stymphali Tab. XII.
Eueres ibid.

ι) Ex *Auge* Alei f. Tab. XII.
Telephus ibid. §. 12.

κ) Ex *Astydamia* Amyntoris f.
Ctesippus ibid.

λ) Ex *Autonoe* Perei f. Tab. XII.
Palaemon ibid.

TAB. XI.

Agenor — Telephassa. III, 1 lq.
 Neptuni e *Libya* f.

v. Tab. X.

Europa — *Iupiter*.

Cadmus. Phoenix. Cilix
 v. Tab. XI, a.

Minos — a) *Pasiphae*

Solis f. v. Tab. VIII, a.

Sarpedon
 eius nepos
 Sarpedon II.

Thafus.
 Rhadamanthus

Catreus. Dencalion

... Glaucus.

Androgeos. Acalles. Xenodice.

Ariadne. Phaedra.

Idomeneus. Molus. Alcaeus. Sthenelus II, 5, 9, §. 5.

nupta *Theio*, nupta
 mox *Baccho*. *Theio*.

Aerops — *Mithenes*.

Clymene — *Nauplius*.

Apermofyne.

Althemenes.

Agamemnon. Menelaus.

at cf. Tab. XVI.

β) Ex *Nympha Paria*: IV. filii III, 1, 2. §. 6. et II, 5, 9, §. 3.
 γ) Ex *Dex thea*: Euxanthius.

TAB. XI. a.

Cadmus *Harmonia* III, 4, 2. §. 2.
Agencris f. Martis et Veneris f.
v. Tab. X.

Autonoe.
nupta *Aristaeo*.

Ino *Atthanas*.
v. Tab. VIII. c. i.

Semele *e Iove*.

Dionysus

Agave *Echion*.

Pentheus

Polydorus *Nycteis*.

Labdacus

Laius *Iocaste* f.

Epicaſte

Menoceſſ.

Oedipus *Mater*

Ismene. Antigone.

Polynices. Eteocles.

ex

Argia, Acaſti f. Laodamas.

Therſander

III, 7, 2. §. 5.

*

*

*

Creon

Haemon

Menoecus

III, 5, 8. §. 6.

III, 6, 7. §. 8.

TAB. XI. b.

Chthonius.

ex V. Spartis vnus

Nycteus.	Lycus. <i>Dirce</i>

Antiope
<i>e Iove</i>

Zethus. Amphion.	<i>Niobe</i>
ducit <i>Theben.</i>	Tantalus f. Tab. XVI.

VII. filii et VII. filiae	

III, 5, 6. §. 1. ex his

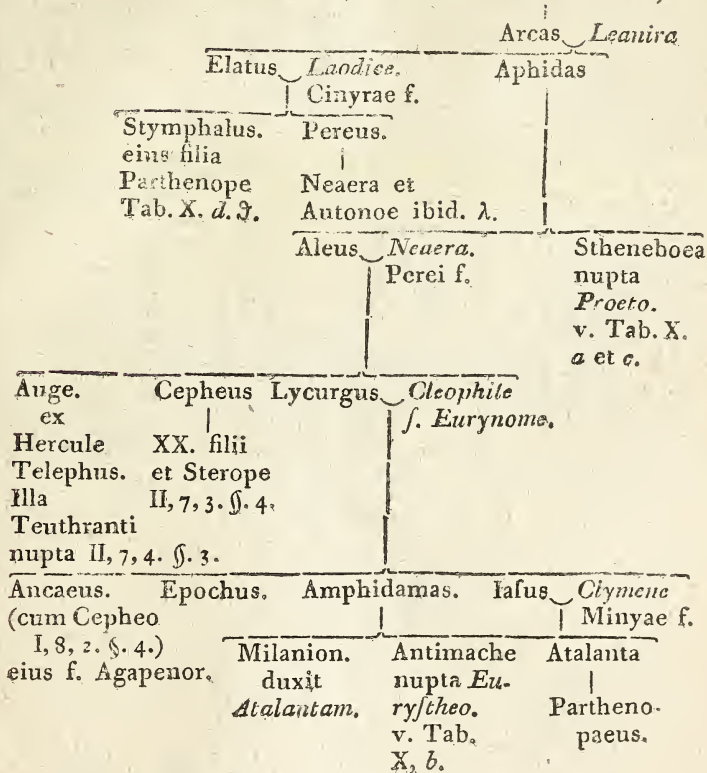
Chloris Neleo nupta

v. Tab. VIII. c. 6.

TAB XII.

Pelasgus *Meliboëa* III, 8, 1.
 Iovis et Niobes f. Oceani f.
 Tab. X. | f. Cyllene
 Lycaon

L. filii: III, 8, 1. §. 3.
 in his Nyctimus. Callisto: e Iove *)

*) Schol. II. β, 605.
 Arcas Iovis f.
 |
 Amphidamas
 |
 Lycurgus
 |
 Ancaeus
 |
 Agapenor.

TAB. XIII.

Atlas — Pleione III, 10, 1.
Iapeti f.
Tab. II.

VII. Atlantides

f. Pleiades:

1. Sterope,

nupta Oenomao.

2. Merope

nupta Sisypho.

3. Celaeno: ex Neptuno

Lycus.

4. Alcyone: ex Neptuno

Aethula:

ex

Apolline

—

Eleuther.

Hyriens — Clonie. Hyperenor.

Nycteus — Polyxo

—

Antiope — ex Iove

Zethus. Amphion.

5) Maia — ex Iove

—

Mercurius III, 10, 2. §. 1.

6) Taygete: ex Iove

Lacedaemon

v. Tab. XIV.

7) Electra: e Iove Iason et Dardanus

III, 12, 1. §. 1. v. T. XV.

TAB. XIV.

Lacedaemon *Sparte* III, 10, 3.

Iovis et Taygetes f. Eurotæ f.

Tab. XIII.

Amyclas *Diomede* Eurydice
Lapithæ f. nupta Acrisio
v. Tab. X. a.

Cynortes *) Hyacinthus.

Perieres *Gorgophone*
Persei f.

1) Aphareus *Arene* 2) Leucippus *Philodice*
Oebali f. Inachi f.

Lyncæus. Idas. Pifus Hilaira et Phoebe, Arsinoe:
e a Dioscuris raptæ. ex
Marpessa *Apolline*
Cleopatra Aesculapius.
cf. Tab. VII.

nupta Meleagro Tab. IX. e.

3) Icarus *Periboea* 4) Tyndareos *Leda* Thestii f.
Nais Tab. IX. d.

Damasippus. Imeusimus
Aletes. Perileos. Penelope nupta Vlyssi.

Timandra, Clytaemnestra, Philonoe.
Echemo nupta. *Agamemnoni*.

Ex eadem Leda et Iove
Castor et Pollux I, 8, 2. §. 4.
at III, 10. 7. §. 1.

Castor e Tyndareo
ex Iove autem.

Pollux et Helena *Menelaus*.

Hermione. Nicostrotus.

Orestis nupta. et
e pellice
Megapenthes.
et Xenodamus.

*) At sec. alios Cynortes

v. III, 10, 4. §. 5. et

Obst. p. 282. Oebalus *Batia* Nais

Tyndareos. Hippocoon. Icarion

III. filii III, 10, 5. §. 1.

TAB. XV.

Dardani progenies.

Iason, Jupiter *Electra* Atlantis f. III, 12, 1. vid. Tab. XIII.

Dardanus *Batia*

| Teucris f. Scamandri et Idaeae Nymphae neptis
Ius. Erichthonius *Apsychoe*.

Idaea

| Simoentis f. nupti *Phineo* Tab. XVIII.

Tros *Callirrhoe*

| Scamandri f.

Garymedes

Cleopatra

Ius *Eurydice*
| Adrasti f.

Laomedon *Strymo*
Scamandri f.

Carys *Phemio*

III f.

Archifes e Venere

| Aeneas. Lyrus.

1) Tithonus *Aurora*.
Emathion. Memnon.

2) Lampon. 3) Clyteus.

4) Hicetaon.

5) Podarces
f. Priamus

6) Hefione.
e

v. Tab.

seq.

7) Cilla. 8) Apsychoe. 9) e *Calybe* Bucolion.

Telamone
e
Teucer.

TAB. XV. a.

Priamus (a) <i>Arisbe</i> v. Tab. sup. Meropis f.	III, 12, 5. b) <i>Hecuba</i> , Dymantis f.
Aefacus <i>Asterope</i> Cebrenis f.	
<hr/> <i>Andromache</i> Hector. Paris <i>Oenone</i> , Creusa. Laodice, Polyxena. Cassandra. <i>Eetionis</i> f. Deiphobus, Helenus. Pammon. Polites. Antiphus. Hipponcus Polydorus. Troilus.	
<p>tum ex aliis mulieribus filii XXXVI. et filiae IV. nomina</p> <p>π. III, 12, 5, §. 13.</p>	

TAB. XVI.

Tantalus

Pelops

Hippodamia.

Niobe

Amphion

Oenomaï f. II, 4, 2. §. 1. v. Tab. XI. b.

Nicippe

Lyfidice

Atreus.

Thyffes.

Coprens.

Alcathous.

Pitheus.

Chrylippus.

nupta Sthenelo

nupta Melfori

II, 4, 6. §. 5.

II, 5, 1. §. 7.

II, 12, 7. §. 2.

III, 5, 5, 12.

v. Tab. X. a.

v. Tab. X. a.

Aegisthus.

e qua Aegens
fulcepit Theſeum.

Piliſthenes (al. frater Atrei)

Periboea

Automeduſa

nupta

nupta

Telamoni

Iphicli

(v. Tab. XVII.) (v. Tab. X. b.)

III, 12, 7. §. 2. II, 4, 11. §. 7.

Agamemnon *Clytaemneſtra.*

Menelaus.

Anaxibia

Electra. Iphigenia. Oreſtes *Hermione*

Laodice. Chryſothemis.

(at v. Tab. XI.)
duxit Helenam
(v. Tab. XIV.)

Haleſus.

Tifameneus

Pylades

II, 8, 2. §. 5.

qui
Electram duxit.

Oceanus — Tethys III, 12, 6. 7. 13.

Afopus — *Metope*

— Ladonis f.

XX. filiae: in his

Salamis
e *Neptuno*

Aegina
nupta

Actori

Cythereus
Salaminis
rex

v. sup.
Tab. VIII. c. 3.

Aegina.
e *Iove*

Pelargon.

Ismene.

III, 12, 7. §. 1.

Aeacus — ¹⁾ *Endeis*
— Chironis f.

²⁾ *Psamathe*

Nereis, e qua
Phocus *).

Peleus — ¹⁾ *Antigone*
— Eurytionis f.
v. Tab. VIII. b. 2.

Telamon — ¹⁾ *Periboea*
— Alcathei f.
Tab. XVI.

Polydora — *Borus* — Polymela *Menoetio*

— Pericris f.
nupta III, 13, 8. §. 5.
v. Tab. VIII. c. 3.

Aiax.
²⁾ *Hesione*
— Laomedontis f.

Menesthius

vere Neptuni f. v. Not. crit. p. 345.

²⁾ *Thetis*

Nerei f. T. III.

Achilles

Teucer
Tab. XV.

*) Phocus ex Asteria suscepit Crisum; cuius f. Stro-
phius: ei ex Anaxibia (Tab. XVI.) natus Pylades.

TAB. XVIII.

I.

Cecrops \cup *Agraulus.* (III, 14 fq.)
 |
 Actaei f.

Erychthon.	Agraulus. e <i>Marte</i> Alcippe.	Herse. e <i>Mercurio</i> Cephalus. v. Tab. XIX.	Pandrofos.
------------	---	--	------------

2.

Cranaus \cup *Pedias*
 |
 Menytis f.

Cranae.	Cranaechme.	Atthis.
---------	-------------	---------

3.

Amphictyon
 Deucalionis f. v. T. II, 5.

4.

Erichthonius \cup *Pasithea*
 |
 Vulcani f.
 seu ex Atthide
 f. ex Minerva

Pandion \cup *Zeuxippe*
 |
 Nais

<i>Tereus</i> \cup Procne.	Philomela.	Praxithea. nupta <i>Erechtheo</i> v. p. fq.	Butes duxit <i>Chtho-</i> <i>niam.</i>
 Itys.			

5.

Erechtheus <i>Praxithea</i> Pandionis f.		Filiae	
Cecrops ^c	Metion <i>Alcippe</i> .	1) Procris <i>Cephalus</i>	2) Creusa <i>Xuthus</i>
<i>Metiadusa</i> Eupalamii f.	Eupalamus	Deionis f. v. T. VIII. c. 3.	Achaëus. Ion. v. T. VIII. pr.
	Daedalus: eiusque soror		
	Icarus	3) Chthonia nupta <i>Butae</i> .	4) Orithyia e Borea
Pandion II. <i>Pylia</i> .			
	<i>Pylae</i> Megar. f. III, 15, 6. §. 3.		
Ageus <i>Aethra</i> .	Nisus.	Cleopatra <i>Phineus</i> .	Chione. Zetes. Calais.
	Pitthei f.	T. X. a.	
Theus.	Scylla	Idem <i>Idaeam</i> <i>Neptuno</i> ducit Dar- dani f.	Eumolpus III, 15, 4. §. 1.
Acamas. Demophon.			

TAB. XIX.

Cephalus Aurora (ad III, 14, 3.)
 Mercurii et Herfes
 f.

|
 Tithonus

|
 Phaethon

|
 Aftynous

|
 Sandacus *Pharnace*
 | *Pygmalionis f.*

 Oxyporus.

Adonis.

Orfedice.

Laogore.

Braesia.

f. Laodice

Elato nupta

III, 9, 1. §. 2. Tab. XII.

I N D I C E S *)

I. NOMINVM ET FABVLARVM;

II. VOCVM GRAECARVM;

III. SCRIPTORVM. **)

*) Indices hi confecti sunt Rudō docto et opera pertinaci, quamvis aerumnosa, a iuvene eximiae spei, qui ex Krausii disciplina Hannovera ad nos venerat, nunc Seminarii philologici Sodale, *Frid. Christiano Bergmanno*, Hannoverano.

**) Numeri nude positi sunt graeci contextus. N. cr. sunt notae criticae. Obsl. Observationes. Fr. fragmenta.

I N D E X

N O M I N V M E T F A B V L A R V M.

A.

Abas, Melampodis f. 76.

Abas, Lyncei ex Hypermnestra
f. 127. ei. ex Ocalea vxore
filii ib. cf. de eo Obff. 109.

Abas, Erythiae insulae mons
187. cf. n. cr.

Abderia, Hispaniae vrbs 188.
cf. n. cr.

Abderus, Mercurii f. Herculis
amicus, a Diomedis equis de-
voratur 179. cf. de eo Obff. 152.

Abderus, vrbs ab Hercule con-
dita 180.

Abii fr. 420.

Abfyrus v. Apfyrus.

Abylli fr. 433.

Acacallis Obff. 216.

Acacesium fr. 421.

Acalle, Minoïs e Pasiphaë f. 245.
cf. n. cr. et Obff. 216.

Academia fr. 400.

Acarnan, Alcmæonis e Calirrhoe
f., subito adultus, patris cæ-
dem vlciscens, Phegei filios
interficat 298. Phegeum cum
vxore necat 299. Acarnaniam
habitat ib. cf. Obff. 259.

Acarnania, ab Acarnane et Am-
photero cœdita 299.

Acastus Peliae f. 71. Argonauta
83. patri funus facit, Iasonem
cum Medea Iolco expellit 106.
Obff. 91. Peleum ab Eurytio-
nis caede lustrat 343. in vena-
tione inermem relinquit 344.
Eius vxor et filia 343. pater
dicitur Stheneles 350.

Achaëus, Xuthi f. a quo Achæi
nomen ducunt 44. Obff. 40.

Achæi Obff. 307.

Achelous, de Deianira cum Her-
cule certat 52. et vincitur
215. alterum cornu amissum
ab Hercule recipit pro cornu
Amaltheae 216. Obff. 189. eius
fontibus purgatur Alcmæon
297. eius praeceptum 299. eius
e Melpomene progenies 18.
52. e Perimede 45.

Acheron fluv. Afcalahi pater
30. vid. de eo fr. 391.

Achilles Pelei e Thetide f. 348.
antea Ligyron dictus ib. im-
mortalitatem ei parat mater
ib. a Chirone educatur ib. ne
Troiam eat, muliebri veste
indutus Lycomedi traditur
349. cum Deidamia congredi-
tur ib. ab Ulyffe protrahitur ib.

INDEX

- Phoenicem secum ducit ib.
eum occaecatum a Chirone
sanandum curat 350. Dolo-
pum regem facit ib. Patro-
clum secum habet ib. Cf.
Obff. 315 sq.
- Achiroe dicitur Anchinoë, quam
vide.
- Acontes Lycaonis f. 301. cf. n. cr.
- Acraea Iuno v. Iuno.
- Acrifus Abantis ex Ocalia f.
127. Proetum fratrem regno
pellit, ib. Argis regnat 128.
oraculum accipit de nepote,
ipsum occisuro 133. Danaën
ex Eurydice vxore filiam (315.
128.) turri includit 134. cum
Perseo ex ea nato in mare
proicit 134. a nepote inuito
occiditur 145. cf. n. cr. et
Obff. 126.
- Acroria, vrbs fr. 436. Acrorites
Bacchus v. Bacchus.
- Actaea, Nereis 14.
- Actaea, Danaï e Pieria f. Peri-
phantis vxor 124.
- Actaea, fr. 429.
- Actaeon, Aristaei ex Autonoe f.
259. a Chirone venationem
doctus, a canibus deuoratur
ib. cf. Obff. 229.
- Actaeus, Telamonis e Glauce
pater 338. cf. n. cr.
- Actaeus, Agrauli pater 353.
- Acte — antiquum Atticae no-
men 351. Obff. 321.
- Actor, Myrmidonis f. 45. (cf.
n. cr.) Eurytionis pater 342.
cf. Obff. 41. de Actoribus
omnibus. et Obff. 310. 311.
- Actor, Deionis f. 67. Menoetii
pater 83. cf. Obff. 41. 58.
- Actor Hippasi f. Argonauta 83.
- Actor Euryti et Cteati pater e
Molione 210. Augae frater 211.
- Adiante, Danaï ex Herse f. Dai-
phronis vxor 124.
- Admete, Euryfilhei f. Hippoly-
tes balneum habere cupit 180.
accipit 185. cf. de ea Obff.
154. 155.
- Admetus Pheraeus 54. Pheretis
f. 77. Euneli pater 322. apri
Calydonii venator 54. Argo-
nauta 83. Apolline armento-
rum pastore viuitur 77. 317.
cf. Obff. 68. eius beneficio
Alcestin ducit 77.
- Adonis, Cinyrae e Metharme, al.
Phoenicis ex Alphesiboea, al.
Thiantis e filia Myrrha f. 355.
356. cf. Obff. 326. a Venere
datur Proserpinae 357. qua
illum reddere nolente, con-
tentio oritur inter viramque
deam pueri amantem, quam
dirimit Iupiter 357. (cf. n. cr.).
- Adranum, Siciliae vrbs fr. 436.
- Adrastea, Nympha, Iovem nu-
trit 7.
- Adrasius Talai f. 76. Argorum
R. 277. eius vxor et liberi
77. 293. cf. Obff. 68. Polyni-
cem et Tydeum profugos ex-
cipit et eos in regnum resti-
tuturum se promittit 59. 277.

NOMINVM ET FABVLARVM.

- contra Thebas proficiscitur 60.
cum septem ducibus 279. ab
Arione equo seruatur 291.
Obff. 252. Athenienses contra
Thebas excitat ib. primus
equorum cursu Nemeis vincit
281. cf. de eo Obff. 244. 253.
Adrastus Eurydices pater 330.
Obff. 299.
Adyte, Danaï f. Metalcae vxor
124.
Acacus, Iovis ex Aegina f. 337.
ducit Endeidem, ex ea liberi
338. e Psamathe f. 339. Hel-
ladem deprecatione sua libe-
rat a calamitate 340 eius ho-
nor apud inferos 340. Peleum
et Telamonem f. pellit 341.
cf. de eo et eius stirpe Obff.
304. 307. 308.
Aeaea inf., Circes sedes 99.
Obf. 85.
Aedusii f. Aedui, Romanorum
socii. fr. 407.
Acetes, Solis e Perseide f. 64.
Obff. 55. Colchorum R. 64.
excipit Phrixum ib. cui filiana
dat ib. qua conditione au-
reum vellus Iasoni dare vo-
luerit 94. dolose contra eum
agit 97. Argonautas perse-
quens, Medae dolis retinetur
97. 98. Colchos eos persecu-
turos mittit ib. regno priua-
tus, a Medea filia restitui-
tur 109.
Aegeon, Lycaonis f. 301.
— qui et Briareus. Obff. p. 4.
Aegeoneus, Priami f. 335. de
nomine cf. n. cr.
Aegeus Aegeiam condit fr. 422.
Aegeus, Pandionis II. 371. al.
Scyrii f. 372. cf. Obff. 342.
ducit Medeam 109. ex ea pro-
genies ib. eam pellit ib. sum-
ma rerum Athenis potitur 372.
ducit Metam et Chalciopen
deinceps ib. ἄρχων Delphos
adit 372. de oraculo accepto
dubius, Troezenem venit,
cum Aethra congregitur 373.
Obff. 343. ex ea filius 380.
inde, soleis et ense relictis,
quae afferret filius futurus,
Athenas redit 373. Panathe-
naea instituit ib. Androgeum
contra taurum Marathoniam
mittit 374.
Aegialeus, Adraști f. 77. Aegia-
liae pater 61. cum Epigonis
Thebas petit, a Laomedonte
necatur 293. Obff. 256.
Aegialeus (cf. n. cr.) Inachi f.
110. Achaiae nomen dat ib.
Obff. 96.
Aegialea, regio ab Aegialeo no-
men accipit 110. Obff. 96.
Aegialia Adraști 77 al. Aegialei f.
Diomedis vxor 61. cf. Obff. 54.
Aegimius, Doriensium R. cum
Hercule Lapithas adoritur 220.
terram ab iis liberatam, ab
isto accipit 221. cf. Obff. 195.
Eius filii, Heraclidarum socii,
proelio cum Peloponnesiis ca-
dunt 237.

INDEX

- Aegina*, *Alopi* e *Metope* f. a Iove rapta 337. 66. patri dicitur a *Sisypho* indicata 66. cf. *Obff.* 3. 4 sq.
- Aegina*, inf. ab *Argonautis* visitata 104. olim *Oenone* dicta 337. *Acaco* paret ib. eius incolae e formicis facti 338..
- Aegipan* cum *Mercurio* Iovi auxilium fert vincto 38. cf. n. cr.
- Aegis*. *Obff.* 298.
- Aegius*, *Aegypti* e *Phoenissa* f. *Mnestiram* vxorem habet 123.
- Aegle*, *Hesperidum* vna 193.
- Aegleis* (cf. n. cr.) *Hyacinthi* f. ab *Atheniensibus* immolata 377.
- Aegletes* v. *Apollo*.
- Aegyptus*, *Beli* f. 117. in *Ara* biam defertur ib. *Melampodum* regionem occupat, cui nomen dat 118. eius filii *L.* 119. *Argos* veniunt, *Danaides* ducunt 122 - 125. omnes praeter *Lynceum* ab vxoribus necantur 125. Cf. de eo *Obff.* 104. 105. de filiis 106.
- Aegyptus*, *Aegypti* e *Gorgone* f. *Dioxippen* vxorem habet 124.
- Aegyptus*, olim *Melampodum* terra, ab *Aegypto*, *Beli* f., nomen habet 118. *Aeria* dicta *Obff.* 103.
- Aegyptium* mare. fr. 420.
- Aegyptii*; eorum reges ab *Apol* lodoro recensiti. fr. 409.
- Aello*, *Harpyia*, *Thaumantis* ex *Electra* f. 12.
- Aellopus*, f. *Nicothoe*, *Harpyia* 90. cf. n. cr.
- Aemon*, *Lycaonis* f. v. *Haemon*.
- Aemonia* v. *Haemonia*.
- Aemonius* v. *Haemonius*.
- Aeneas*, *Anchisae* e *Venere* f. 327.
- Aenetus*, *Deionis* f. 67.
- Aenus*, *Thraciae* vrbs, 184. cf. *Obff.* 153. dicitur *Poltymbria* fr. 436.
- Aeolenses* ab *Endymione* e *The* ssalia *Elidem* ducti 48.
- Aeolia*, *Amythaonis* f. *Calydo* nis vxor 49.
- Aeolicae* stirpis fabulae. De iis cf. *Obff.* 54.
- Aeolus*, *Hellenis* f. *Thessaliae* R. *Aeolenses* a se vocat 44. eius ex *Enarete* liberi 45. *Perieris* pater 318. *Magnetis* quoque dicitur 67. sed cf. n. cr. *Vid.* *Obff.* 41.
- Aepalius*. *Obff.* 195.
- Aepyus*, *Cresphontis* e *Me* rope f. *Polyphontem* occidit, *Messeniorum* R. fit. 240. cf. *Obff.* 210. Alius memoratur *Obff.* 266.
- Aeria*, vrbs. fr. 407.
- Aerope*, *Catrei* f. 247. patris iussu a *Nauplio* abducta, *Plis* tleni nubit 249. cf. *Obff.* 218. *Alia* memoratur *Obff.* 267.
- Aefacus*, *Priami* ex *Arisbe* f. *Asteropen* ducit 332. in *auem* mutatur ib. vates ib. *Pria* mum monet 333. *Obff.* 301, 302.

NOMINVM ET FABVLARVM.

Aeschreïs, Thespïi f. 227. Herculis ex ea f. ib.
 Aesculapius, Apollinis ex Arfinoë, al. Coronide f. 314. a Chirone educatur 316. Gorgonis sanguine in homines vtitur ib. mortuos resuscitans, a Iove fulmine vita priuatur 317. Podalirii et Machaonis pater 322. Cf. de eo Obff. 276. 278. et fr. 410.
 Aeson, Crethei e Tyro f. 71. Polymeden ducit, ex ea f. 79. Peliae insidias fugiens, interimit se 105. cf. Obff. 91.
 Aethiopes ~~322~~ habitantes. fr. 418.
 Aethiopia 141. 331. fr. 420.
 Aethlius, Iovis e Protogenia f. 44. eius e Calyce f. 48. cf. Obff. 43.
 Aethra, Pitthei f. eadem nocte cum Aegeo et Neptuno concreditur 374. ex isto f. 380. a Dioscuris captina ducitur 320. v. Obff. 287.
 Aethusa, Neptuni et Alcyones f. 309. eius ex Apolline (cf. Obff. 273.) liberi 309.
 Aethylla, Laomedontis f. 387. cf. Obff. 299. 300. fr. 387.
 Aetna, Siciliae mons, Typhoni iniicitur. 39.
 Aetolia, ab Aetolo nomen accipit 48. Obff. 45.
 Aetolus, Endymionis f. Apin interfecit, in Curetidem fugit, Dorum, Laodocum et Polypoeten necat, Aetoliae

nomen dat 48. Obff. 44. 45. eius e Pronoë liberi 49.
 Agamemnon, Plisthenis ex Aërope f. 249. ducit Clytaemnesiram 319.
 Agapenor, Ancaei f. Helenae procus 321. Tegeatarum R. Phegei et Alcmaeonis filios vna excipit 298.
 Agaptolemus, Aegypti f., Pireneu vxorem habet 123.
 Agasthenes, Polyxeni pater 321.
 Agathocles, Eudoxi Siculi pater fr. 416.
 Agathon Priami f. 334. Obff. 303.
 Agaue, Nereïs 13.
 Agaue, Danaï f. Lyci vxor 122.
 Agaue, Cadmi ex Harmonia f. Echionis vxor 256. Bacchico furore correpta, Pentheum f. dilaniat 265.
 Ἀγέλαστος πῆρες. 26. Obff. 25.
 Agelaus, Temeni f., patrem necat 239. regno excidit 240.
 Agelaus, Herculis ex Omphale f., Croesi gentis auctor 229. Obff. 199.
 Agelaus (de huius nom. cf. n. ci.) Priami seruus, huius iussu Parin exponit 333.
 Agenor, Iasi f. Argi pater 112.
 Agenor, Pleuronis f. 49. eius ex Epicaste liberi ib. nonnullis dicitur Phinei pater 88.
 Agenor, Aegypti f. Cleopatram vxorem habet 122.
 Agenor (v. n. cr.) Amphionis e Niobe f. ab Apolline necatur 269. 270.

INDEX

Agenor, Phegei f. ab Alcmaeonis filiis necatur 298.
 Agenor, Neptuni e Libye f. 116. Phoeniciae R. sit ib. in Europam venit, ducit Telephasam 241. ex ea liberi ib. filios iubet Europam quaerere 243. v. de eo Obff. 212.
 Aglaia (v. n. cr.) Thespii f. 227. Herculis ex ea f. ib.
 Aglaurus, v. Agraulus.
 Agnius (Hagnius) Tiphys pater 32. cf. n. cr.
 Agraulus (v. n. cr.) Actaei f. Cecropis vxor 353.
 Agraulus, Cecropis ex Agranlo f. 353. eius e Marte f. ib. vid. Obff. 323.
 Agrius, Gigas, a Parcis necatur 34.
 Agrius, Porthaonis f. 51. persequitur Tydeum 59. a filiis regnum Oenei accipit 60. a Diomede necantur filii, exceptis Onchesto et Therfite 61. hi Oenerum caedunt ib. Obff. 53.
 Agrius, Centaurus, ab Hercule occiditur 163. v. n. cr.
 Aiax, Telamonis e Periboea f. 342. procus Helenae 322. preces Herculis pro eo Obff. 309. 310.
 Aiax, Oilei f. Helenae procus 321.
 Aïs v. Hades.
 Alalcomenae, vrbs fr. 424.
 Alaparus, fr. 409.
 Alastor (cf. n. cr.) Nelei e Chlo-ride f. 70.

Alati Iovis equi 33.
 Alcaeus, Persei f. 146. eius ex Hipponome progenies 147.
 Alcaeus, Minois f. (cf. Obff. 155.) ab Hercule ex insula Paro abducitur 181.
 Alcaeus, Herculis f. Obff. 199.
 Alcathous, Porthaonis f. 51. a Tydeo occisus 59. cf. Obff. 47.
 Alcathous, Pelopis f. Periboeae pater 342. et Automedusae 159. Obff. 309.
 Alceſtis, Peliae f. 71. Admeti vxor 78. in Haden descendit, et ad superos redit 79. 204. Obff. 69.
 Alcides, prius Herculis nomen 160. cf. n. cr. Obff. 140.
 Alcidence, Salmonei vxor, mater Tyrus 68.
 Alcimenes v. Deliades.
 Alcinoe, Stheneli f. 143.
 Alcinous, Phaeacum R. 100.
 Alcinous, Hippocoontis f. 318. ab Hercule necatur 319.
 Alcippe (v. n. cr.) Martis ex Agranlo f. 353. ab Halirrothio vitatur ib. Obff. 323.
 Alcippe (v. n. cr.) Metionis vxor, Eupalami mater 378.
 Alcis, Aegypti f. Glaucen vxorem habet 122.
 Alcmaeon, Amphiarai f. inter Epigonos 293. Laodamantem interficit ib. matrem necat 295. infanit, a Phygeo lustratur ib. Arfinoen ducit 296. ob regionis sterilitatem ad

NOMINVM ET FAEVLARVM.

- Acheloum abire iussus, huius fontibus purgatur 297. Calirrhoën ducit, urbem cond a Phegei filiis necatur eius filii 298. 299. Obff. 255-257. — Diomedis comes contra Agrii filios n. cr. ad 61.
- Alcmena, Electryonis et Anaxus f. 148. Obff. 129. cum Amphitryone Thebas venit 151. ei nubit ib. eius liberi 154. vidua nubit Rhadamantho 159. in caput Euryfthei furit 230.
- Alcmenor (v. n. cr.) Aegypti ex Arabia f. Hippomedusam vxorem habet 123.
- Alcon, Hippocoontis f. ab Hercule necatur 318. 319.
- Alcyone (v. n. cr.) Atlantis ex Pleione f. 309. Pleias ib. eius e Neptuno progenies ib.
- Alcyone, Obff. 273.
- Alcyone, Aeoli ex Euarete f. Ceycis vxor 45. Obff. 41.
- Alcyone, Marpeffae f. Meleagri vxor. Obff. 46.
- Alcyoneus, Gigantum vnus, Solis boues ex Erythia insula abegit; ab Hercule occiditur 31. Obff. 30.
- Alecion, Neptuni f. Geryonis boues Herculi furatur, ab eo interficitur 138.
- Alecto, Erinnyes 5.
- Alector pater Leiti 83. et Iphis 278.
- Aletes, Icarii e Periboea f. 319.
- Aleus, Aphidantis f. ducit Neacram 305. ex ea liberi ib. infantem e filia Auge natum reperit 214. exponit et filiam vendi iubet 215. — Cephei pater 83.
- Alexander i. e. Paris 335. quem vide.
- Alexander, Euryfthei f., ab Atheniensibus occiditur 230.
- Alexiars, Herculis ex Hebe f. 225.
- Allobroges, Galliae pop. fr. 436.
- Aloeus, Neptuni e Canace f. 46. Iphimedium ducit ib.
- Aloidae (Otus et Ephialtes) 46. coelum petunt, Iunonem et Dianam aggrediuntur, Martem vinciunt, a Diana occiduntur 47. Obff. 42.
- Alopius, Herculis ex Antiope f. 227.
- Alorus, Chaldaeus R. fr. 409.
- Alphesiboea, Phoenicis vxor, Adonidis mater 355.
- Alpheus fl. ab Hercule deriuatur 174.
- Althaea, Thestii f. 51. Oenei vxor, a Baccho et Marte amata 52. Meleagro f. mortem parat 57. post eius obitum ipsa perit 58. Cf. de ea Obff. 43. de eius fratribus 47.
- Althemenes (u. cr. 247.) Catrei f. 247. ob oraculum cum Ape-mosyne sorore patrem relinquit ib. ad Rhodum appellit 243. Creteniae nomen dat ib.

INDEX

- fororem e Mercurio gravidam
necat 249. patrem ignarus in-
terficit 250.
- Amalthea, Haemonii f. 216. Io-
vem nutrit 5. eius cornu ab
Acheloo datur Herculi 216.
eius vis ib. Obff. 7. 189. 190.
- Amarynceus, Hippostrati pater
58. Obff. 52.
- Amarynthus, Actaeonis canis 261.
- Amaxitus, vrbs in Troade. fr. 407.
- Amazones, earum mores 180. a
Bellerophonte vincuntur 132.
et ab Hercule 183. cf. Obff.
115. 153.
- Amelon R. fr. 409.
- Amestratus, Siciliae vrbs, fr. 407.
- Amestrius, Herculis ex Eone
f. 223.
- Amifodarus, Chimaerae educator
132. cf. n. cr.
- Amifus fr. 425.
- Ammenon R. fr. 409.
- Ammonis oraculum ad Cepheura
de Aethiopia a malo, quo
Neptunus eam infestabat, li-
beranda 142.
- Amphianax, Lyciae R. 127.
- Amphiarans, Argivus, Oiclei f.
Argonauta 82. apri Calydonii
venator 55. Eriphylen ducit
76. in ludis Nemeis primus
disco vincit 281. eius de ex-
peditione VII ducum vaticini-
um ib. quibuscum inuitus
it 279. 280. Melanippi caput
Tydeo dat 289. immortalis
ad inferos desertur 290. Alc-
- maeonis et Amphilochoi pater
293. 321. cf. Obff. 245. 252.
- Amphictyon, Deucalionis f. al.
αὐτὸς γὰρ, Cranao pulso, Atticae
R. fit 44. 358. ab Erichthonio
pellitur 358. v. Obff. 323.
- Amphidamas, Lycurgi e Cleo-
phile f. 306. eius liberi ib.
v. Obff. 267.
- Amphidamas, Bufiridis f. ab
Hercule caeditur 196. cf. n. cr.
- Amphidamas, Opuntius, Clyso-
nymi pater 350.
- Amphidicus (v. n. cr. 288.) Asiaci
f. Thebanus, Parthenopaeura
caedit 288.
- Amphigenia, vrbs Macistiae. fr.
436.
- Amphilochicum Argos v. Argos.
- Amphilochus, Alcmaeonis e
Manto f. Creontis vxori edu-
candus datur, Tisiphonen so-
rorem ignarus emit 299. a
patre repetitur 300. Argos
Amphilochicum condit ib. v.
de eo fr. 386. et Obff. 260.
- Amphilochus, Amphiarai f. in-
ter Epigonos 293. Helenae
procus 321. a nonnullis dici-
tur matrem interfecisse 295.
- Amphimachus, Electryonis f. 148.
- Amphimachus, Cteati f. Hele-
nae procus 321. v. n. cr.
- Amphion, Epopei f. Iovis ex
Antiope f. 267. 310. Lycum
interficit 267. Thebarum R.
269. Nioben ducit 269. eius
filii ib. et 270.

NOMINVM ET FABVLARVM.

Amphion, vnus e Niobes filiis,
Apollinis telis elabitur 270. al. occiditur 271.

Amphithea, Pronaltis f. Adraſti
vxor 77. alia Lycurgi 77. cf.
Obſſ. 68.

Amphitrite, Oceanis g. cf. n.
cr. ad 10.

Amphitrite Nereis 13. Neptuno
nubit 25. Benthedicymes ma-
ter 369.

Amphitryo, Alcaei f. 147. Ele-
ctryoni armenta reddit 150.
hunc imprudens necat ib. a
Sthenelo pellitur 151. The-
bis a Creonte purgatur ib.
vulpem, Thebas infeſtante,
venatur 152. Teleboas vincit
153. Herculis praeceptor in
arte currum agendi 155. proe-
lio cum Minyis cadit 158.
eius proles 154. v. Obſſ. 130 ſq.

Amphoterus, Alcmaeonis e Ca-
lirrhoe f. repente adultus, Phe-
gei filios, patris caedem vl-
ciſcens, et Phegeum cum
vxore necat 298. 299. Acar-
naniam habitat 299. Obſſ. 259.

Amycla, Amphionis e Niobe f.
Dianae telis conſoſſa 270. al.
iis elapſa 271. cf. n. cr.

Amyclae 204.

Amyclas, Leanirae pater 304.

Amyclas, Lacedaemonis e Sparta
f. eius e Diomede liberi 313.

Amyclas, Cynortae pater 67.

Amycus, Neptuni e Bithynide
f. Bebrycum R. Argonautas

ceſſu prouocat, a Polluce ſer-
nitur 87. Obſſ. 76. vide quo-
que n. cr. ad 181.

Amymone Danaï f. a Neptuno
amata, qui ei fontem indicat
121. ex ea progenies 125. falſo
dicitur Enceladi vxor 122.
Obſſ. 107.

Amynone, ſons in Lernaea ſil-
va 164.

Amyntor, Ormeniorum R. ab
Hercule occiditur 221. Aſty-
damiae pater 229. et Phoeni-
cis 349. filium occaecat ob
calumnias Philiae pellicis 349.
350. Obſſ. 195.

Amythaon, Crethei f. 71. Pylam
habitat ib. Idomenen ducit
ib. et 129. eius liberi 71. 129.
Obſſ. 63.

Anactor, Electryonis f. 143.

Anacyndaraxes, Sardanapali pa-
ter. fr. 408.

Anaphe inf. ab Argonautis no-
men accipit 102. Obſſ. 88.

Anaurus fl. 80.

Anaxagorae aetas. fr. 413. 414.

Anaximandri Mileſii aetas. fr.
412.

Anaximenis Mileſii aetas. fr. 413.

Anaxibia, Cratiei f. Neſtoris
vxor 71. ſed v. n. cr.

Anaxibia, Biantis f. Peliae vxor
71. Obſſ. 63.

Anaxis Obſſ. 290.

Anaxo, Alcaei ex Hipponoe f.
Electryonis vxor 147. Obſſ.
129.

INDEX

- Ancaeus, Arcas, 54. Lycurgi e Cleophile f. 306. apri Calydonii venator, a quo obtruncatur 54. 55. cf. n. cr. 56. Argonauta 83. navis gubernator 93. Agapenoris pater 321. cf. Obff. 61. 268.
- Anchialus, fr. 403.
- Anchinoë, Nili f. Beli vxor 117. v. n. cr.
- Anchises, Capvis ex Themide f. 327. eius e Venere filii ib.
- Anchius, Centaurus, ab Hercule fugatur 168. v. n. cr.
- Ancyor, Lycaonis f. 301.
- Andraemon, Gorgen ducit 52. Oeneo succedit 61. Obff. 48.
- Andraemon, autis Oxyli, non pater 237. cf. Obff. 207.
- Androgeus, Minois e Pasiphaë f. 245. Panathenaeis vincit, ab Aegeo contra taurum Marathonium mittitur, a quo iugulatur 374. al. Thebis periisse dicitur insidiis 375. Obff. 344. eius filii Thasum obtinent 185. n. cr.
- Andromache, Eetionis f. Hectoris vxor 335. Obff. 303.
- Andromeda, Cephei e Cassiopea f. ad liberandam a peste patriam ceto exposita, a Perseo liberatur 142. Obff. 126.
- Anexibia, Danaï ex Aethiopide f. vxor Archelai 123. vbi v. n. cr.
- Anicetus, Herculis et Hebes f. 225.
- Annus magnus (Cadmi tempore octo annos complectens) 255. cf. n. cr.
- Anogon, Castoris ex Hilaira f. 324.
- Antaeus, Neptuni al. Terrae f. Libyae R. ab Hercule caeditur 194. Obff. 171.
- Antheis, Hyacinthi f. ab Atheniensibus immolatur 377.
- Anthelia, Danaï e Polyxo f. Cissei vxor 124.
- Anthemus, in Erythia fl. 187. Obff. 163.
- Anthes. Obff. 273.
- Antheſteria, fr. 399.
- Anthia, Thespīi f. Herculis pellex 227. alia Obff. 300.
- Anthippe, Thespīi f. Hippodromi mater 227.
- Antia f. Sthenoboea, Iobatae al. Amphianactis f. Proeti vxor 127.
- Antiades, Herculis ex Aglaia f. 227.
- Anticlia, Periphetae e Vulcano mater 330. Obff. 349.
- Anticyrae duae, altera in Phocide, altera in Malienſibus, fr. 436.
- Antigone, Oedipi ex Iocasta, al. Eurygania f. 275. cum patre Athenas fugit 276. Polynicen fratrem contra Creontis iussum sepelit 291. Obff. 253. viua defoditur 291. v. n. cr.
- Antigone, Eurytionis f., Pelei vxor 342. Obff. 311.

NOMINVM ET FABVLARVM.

Antileon, Herculis e Procride
f. 226.

Antilochus, Nestoris f. 71. He-
lenae procus 321.

Antimache, Amphidamantis f.
Eurythæi vxor 306. Obff.
269.

Antimachus, Herculis e Nicippe
f. 228. v. n. cr.

Antimachi poëtae aetas, fr. 412.

Antioches, Melanis f. a Tydeo
caeditur 59.

Antiochus, Pterelai f. 147.

Antiochus, Herculis f. Phylan-
tis pater 236. Obff. 200. 207.

Antiope, Thespîi f. Alopîi ma-
ter ex Hercule 227.

Antiope, Nyctei e Polyxo f. 310.
a Iove comprimitur 267. ad
Epopeum fugit, eique nubit
268. a Lyco captiua abducit-
ur ib. liberatur ib. eius pro-
genies 310. cf. Obff. 257.

Antiphus, Myrmidonis f. 45.

Antiphus, Priami ex Hecuba f.
334. Obff. 305.

Antis, Thespîi f. Laothoe ex
Hercule mater 227.

Apemofyne, Catrei f. a Mercurio
vitiata, necatur ab Althemene
fratre 249.

Aphareus, Perieris e Gorgopho-
ne f. 67. 313. eius ex Arene
filii ib. Obff. 275.

Aphetae, Theffaliae vrbs 86.

Aphidas (v. n. cr. 305.) Arcadis
f. eius progenies 305.

Aphidnae. n. cr. 321.

Apia dicta ab Apide Pelopon-
nesus 111.

Apis, Phoronei f. 48. 111. ab
Aetolo caeditur 48. Deus di-
citur Serapis 111. Obff. 45. 97.

Apollo Iovis e Latona f. 20. a
Pane et Thymbreo artem va-
ticipinandi edoctus, oraculum
Delphicum occupat 21. inter-
ficit Tityum 21. superat Mar-
tyam, certamine et excoriat
22. Herculi arma dat 159.
Troiam muris munit 184.
pretio non accepto pestem ei
immittit ib. cymbium au-
reum dat Herculi 187. recipit
188. Obff. 161. eius certamen
cum Hercule dirimitur 205.
Obff. 130. iussu matris Am-
phionis filios necat 270. Obff.
240. ei datur Manto e manu-
biis Thebarum captarum 295.
Alcmaeonî oraculum dat de
matre necanda 295. de cundo
ad Acheloum 296. dantur ei
Acheloi iussu dona nuptialia
Arfinoës, quae Alcmaeonidae
abstulerant 296. 298. 299. Mer-
curio dat boues pro lyra 311.
virgam auream pro fistula 312.
Obff. 274. Hyacinthum ama-
sium inuitus interficit 315.
Centaurus necat 317. ideo fer-
vit Admeto ib. et 77. Obff.
68. 282. Arfinoën amatam in-
terficit 315. Cassandra vati-
cicipinandi arte donat, fidem ei
aufert 334. Vocatur Aegletes

INDEX

102. cf. n. cr. *Ἰφίτης* fr. 390.
 ei sacer *ὁ κισσῶρος* piscis fr. 395.
 Eius progenies ex Arfinoë al.
 Coronide 314. e Phthia 48.
 e Perseide 64. 245. e Thalia
 18. ex Aria 244. ex Aethu-
 fa 309.
Ἀποσφύρτις *θεοῦ* v. Dei.
 Apfyrtilides insulae 99. 101. cf.
 n. cr. 98.
 Apfyrtilus (v. de nom. script.
 Obfl. 82.) a Medea sorore iu-
 gularatur 97.
 Aquila, Typhonis et Echidnae
 proles, Prometheo infesta, ab
 Hercule confoditur 197. Obfl.
 174.
 Arabia coniux Aegypti 123.
 Arabia, ibi habitat Aegyptus
 117. eam adit Hercules 197.
 cf. Obfl. 173.
 Araxes fl. Armeniam inter et
 Colchidem atque Iberiam ter-
 minus. fr. 435.
 Arbelus, Aegypti ex Hephaestina
 f. Oemen vxorem habet 125.
 Arcades parent Lycaoni 300.
 Arcadi 303. Elato et Aphid-
 danti 304. Stymphalo 340.
 sub Hercule Augeam adoriun-
 tur 210. Oechaliam 222. Obfl.
 197. dicuntur profeleni, Obfl.
 261.
 Arcas, Iovis e Callisto f. Maiae
 datur 304. eius progenies 304.
 305. Obfl. 266.
 Arcefilaus. fr. 415.
 Arcefius, Laërtæ pater 85.
 Archebates, Lycaonis f. 301.
 Archedicus, Herculis ex Eury-
 pyle f. 227.
 Archelaus, Electryonis f. 148.
 Archelaus, Aegypti e Phoenissa
 f. Anexibiam ducit 123.
 Archemachus, Priami f. 334.
 Archemachus, Herculis e Patro
 f. 226.
 Archemorus vocatur a VII du-
 cibus Opheltes, Lycurgi f.
 281. Obfl. 247.
 Architeles, Eunomi, ab Hercule
 inuito necati, pater, inter-
 fectori ignoscit 218.
 Arcya, Actaeonis canis 260.
 v. n. cr.
Ἀρεῖα *κρήνη*. 254.
 Arene, Oebali f. Apharei vxor
 313. Obfl. 275.
 Areopagus 353. iudicium de Ne-
 ptuno et Marte ib. de Ce-
 phalo 367. de Daedalo 379.
 Obfl. 348. v. fr. 390. de ety-
 mologia vocis.
 Arestor, Argi Panoptæ pater
 144. Obfl. 99.
 Arete, Alcinoi, Phaeacum R.
 vxor 101.
 Arethusa, Hesperidum vna 193.
 v. n. cr.
 Aretus, Nestoris f. 71.
 Argele, Thespîi f. Hippodromi
 mater ex Hercule 227.
 Arges, Cyclops, Coeli f. 3. ol.
 Arpes. n. cr.
 Argens, Licymnii f. Herculis
 socius occiditur. 222.

NOMINVM ET FABVLARVM.

Argia, Autefionis f. Aristodemi
coniux 236. Obff. 206.

Argia, Adraſti f. 77. Polynicis
vxor 277.

Argiope, Nympha, Philammo-
nis coniux 17. cf. n. cr.

Argiope, Nili f. Agenoris vxor.
Obff. 212.

Argiphontes v. Mercurius.

Argiuae fabulae. Obff. 94.

Argiuae mulieres, Bacchico fu-
rore concitatae 265.

Argini ſub VII ducibus a The-
banis fugantur 287. inſepulti
relictī, ab Athenienſibus ſe-
peliuntur 291. ſub Epigonis
Thebas enertunt 294. 295.
Apollini dant cum manubiis
Manto, Tireſiae filiam 295.

Argiuorum ſignum 239. Obff.
209.

Argius, Aegypti e Phoeniſſa f.
Evippen ducit 123.

Argo, nauis L. remorum 81.
loquitur cum Argonautis 86.
99. Neptuno confecrata 105.
Obff. 91.

Argolis paret ex parte Amythao-
nis filiis 76. Gelanori 120.
Danao ib. Lynceo 127. Acri-
ſio 128. Temeno 238. Deī-
phonti 240. Adraſtio 277.

Argonautae, recensentur 82. de
expeditione cf. Obff. 71. 72.
a mulieribus Lemniis exci-
piuntur 84. a Dolionibus 85.
Obff. 75. Cyzicum per er-
rorem occidunt 85. in My-

ſiam veniunt 86. Obff. 75. ibi
relinquunt Herculem, Hylam
et Polyphemum ib. Amycum,
Bebrycum regem, interimunt
87. itinere a Phegeo mon-
ſtrato, Symplegades incolumes
traiciunt 91. a Mariandynis
ad Colchos veniunt 93. eam,
vellere ablato, clam relin-
quunt 97. Obff. 82. Erida-
num (v. Obff. 84), Apſyr-
ti-
des, Ligyes, Celtas praeter-
nauigant 98. praeter Etruriam
vecti, ad Aeaeam veniunt, a
Circe purgantur 99. praeter
Butam a Sirenibus ſalui diſce-
dunt, Obff. 85. Charybdin,
Scyllam et Planctas praeter-
nauigant, ad Corcyram ap-
pellunt 100. in inſula Anaphe
Apollini Aegletae ſacra inſti-
tuunt 101. Talo caeſo 103.
ad Aeginam appellunt 104.
Obff. 91. per Euboeam, et
Locridem Iolcum reuertuntur
104 — Phineum puniunt 368.
Expeditio quando facta? 207.

Argos, vrbs et regio 61. anti-
quum Peloponneſi nomen 112.
Obff. 98.

Argos Amphilo-
chium ab Am-
philocho conditur 300. et fr.
386.

Argura, Theſſaliae vrbs, fr. 428.

Argus, Iovis e Niobe f. 111. a
Phoroneo regnum accipit, Pe-
loponneſum Argos dicit 112.
eius progenies ib. Obff. 98.

INDEX

- Argus, Panoptes, 112. Ageno-
 ris 112. al. Arestoris, Inachi,
 Argi et Ismenes f. 114. inter-
 ficat Satyrum et Echidnam,
 Apidis interfectores vlciscitur
 113. eius progenies ib. Ius
 custos 114. a Mercurio neca-
 tur 115.
 Argus, Actaeonis canis 262.
 Argus, Phrixi e Chalciope f. 64.
 Argo nauem construit 81. Ar-
 gonauta 83. Obff. 70.
 Argyphia, Aegypti vxor, ex ea
 filii 122.
 Aria, Cleochi f. mater Miletii
 ex Apolline 244. Obff. 214.
 Ariadne, Minois e Pasiphaë f. 245.
 Ariani, pop. fr. 453.
 Arion, equus, Neptuni e Cerere
 progenies, Adrastum seruat,
 291. de nomine cf. n. c. —
 Obff. 252.
 Arisbe, Meropis f. Priami vxor
 331. Hyrtaco datur 332. Obff.
 302. alia. Obff. 293. 301.
 Aristaeus, Actaeonis pater 259.
 Obff. 226.
 Aristodeme, Priami f. 335.
 Aristodemus, Aristomachi f. ful-
 mine ictus moritur 236. eius
 filii Lacedaemone potiantur
 239. Obff. 206.
 Aristomachus, Talai f. 76.
 Aristomachus, Hippomedontis
 pater 280.
 Aristomachus, bello Heraclida-
 rum perit 233. Obff. 205.
 eius filii (v. n. cr. 233.) redi-
 tum tentant in Peloponnesum
 233. 235.
 Aristotelis aetas fr. 415.
 Armenius, n. cr. ad 216.
 Armeniam Araxes seiungit a Col-
 chide et Iberia. fr. 435.
 Arnaeus, Megamedes pater 157.
 Arrhetus, Priami f. 335. cf. n. cr.
 Arfinoë, Phegei f. Alcmaeoni
 desponsa 295. 296. munera
 nuptialia 296. Obff. 257.
 Arfinoë, Leucippi ex Philodice
 f. 314. Aesculapii mater ex
 Apolline. ib. Obff. 276.
 Artemisius mons 166. Obff. 146.
 Arverni, Galliae populus. fr. 407.
 Ascalaphus, Martis f. Argonau-
 ta 83. Helenae proci 321.
 Obff. 288.
 Ascalaphus, Acherontis e Gor-
 gyra f. 30. ei saxum imposi-
 tum ib. ab Hercule remoue-
 tur 201. ille mutatur a Ce-
 rere in bubonem 202. cf. n.
 cr. et Obff. 178.
 Ascania fr. 427.
 Ascanius, Priami f. 335.
 Ascanius fl. fr. 427.
 Asia, Oceani f. 9. Iapeti vxor 11.
 Obff. 10.
 Asini Diis mactantur. fr. 394.
 Asopis (cf. n. cr. 228.) Thespii
 f., Mentoris ex Hercule ma-
 ter 223.
 Asopus fl. Oceani ex Tethye, al.
 Neptuni e Pero, al. Iovis ex
 Eurynome f. ducit Metopen
 337. eius progenies ib. a Iove

NOMINVM ET FABVLARVM.

- fulmine ictus, ad flumen redire inbetur, vnde carbones inde feruntur ib. Obff. 304, 305. pater Aeginae 66. Ismenes 113. Salaminis 342. cf. de eo Obff. 100.
- Aspledon, vrbs fr. 430.
- Astraracus, Trois e Calirrhoë f. 327. eius progenies ib.
- Afforus, Siciliae vrbs, fr. 406.
- Assyrii parent Thianti 355. iidem Syrii ib. cf. n. cr.
- Astaci Thebani filii per obsidionem Thebarum, a VII ducibus factam, insignes 288. cf. n. cr. et Obff. 251.
- Asteria, Danaï f. Chaeti vxor 122.
- Asteria, Coei f. ex Phoebe 10. Persae coniux 12. Iouis congressum fugiens, in mare se proicit; Delo nomen dat 20. Obff. 18.
- Asterion, Cretensium R. Europam ducit, eius liberos e Iove educat 244. liberis orbus obit 245. de nomine cf. n. cr. ib. cf. Obff. 213. 217.
- Asterius, Nelei e Chloride f. 70.
- Asterius, Cometae f. Argonauta 83. cf. n. cr.
- Asterius, Cretes pater 245.
- Asterius, f. Minotaurus, tauri e Pasiphaë f., a Minoë labyrintho includitur 247. v. Minotaurus.
- Asterope, Cebrenis f. Aefaci vxor 332. cf. n. cr. ib.
- Asteropea (cf. n. cr. 67) Deïonis f. 67.
- Asteropes, Asteropaeus, Cyclops. n. cr. ad 4.
- Astra, Astraci filii 12.
- Astraeus, Crii f. 10. eius ex Aurora progenies 11. 12.
- Astyanax, Herculis et Epilaïdis f. 226.
- Astybias, Herculis e Claametide f. 227. cf. n. cr.
- Astycratia, Amphionis e Niobe f. a Diana confoditur 270.
- Astydamia, Acasti vxor, Peleum frustra amat, eum stupri accusat 343. ab eo poenas luit 348. Obff. 311.
- Astydamia, Amyntoris f. Ctesippi mater ex Hercule 229. Obff. 191.
- Astygonus, Priami f. 334. n. cr.
- Astynous, Phaëthontis f. Sandaci pater 354.
- Astyoche, Simoëntis f. Erichthonii vxor 327.
- Astyoche, Laomedontis f. ex Strymo, al. Placia 331. fr. 387.
- Astyoche, Amphionis e Niobe f. Dianae telis confoditur 270.
- Astyoche, Phylantis, Tlepolemi mater ex Hercule 216. 217. 229. Obff. 190. 191.
- Astypalaea, Eurypyli mater e Neptuno 209.
- Atabyrius, mons in Rhodo 248. cf. n. cr.
- Atalanta, Schoenei f. apri Calydonii venatrix falso dicitur, confunditur enim cum Iasi f. 55. v. Obff. 49. 269. — inter Argonautas 83.

INDEX

- Atalanta, Iasi e Clymene f. 306. exponitur, ib. a venatoribus inuenitur, virgo manet, Rhoeum et Hylaeum, Centauros, sibi insidiantes, interficit, Calydonii apri venatrix, Pelæum vincit 307. 343. a patre agnita et nubere iussa, se cursu certantibus praemium proponit 307. multos vincit, a Milanione superatur, in leaenam mutatur 308. cf. Obfl. 269. 270.
- Atas, Priami f. 334. de nomine cf. n. cr.
- Ates collis in Phrygia, vbi Ilium 328. vbi cf. n. cr. et Obfl. 295. 299.
- Athamantis ager 65. Obfl. 56.
- Athamas, Aeoli f. 45. Boeotiae R. 62. vbi cf. n. cr. eius vxores et liberi ib. his orbatur 65. Boeotia relicta, Themistonem ducit ib. educat Bacchum 257. ideo a Iunone in furorem coniectus (Obfl. 56.) Learchum f. interficit 258. cf. de eo Obfl. 54. 227.
- Athenae, Cecropia dictae, Cecropi parent 351. a Minerva, dea praelide facta, nomen accipiunt 352. a Minos obfidetur 376. Obfl. 346.
- Athene (Minerva) cum Pallade, numine Libyco et Aegyptio, confusa. Obfl. 18.
- Athenienses, Heraclidas excipiunt, Eurystheum debellant 230. sub Theseo Thebas capiunt 291. cum Eleusiniis et Thracibus bellum gerunt 370. Obfl. 339. Hyacinthi filias immolant 377. septem pueros et totidem puellas quotannis Minotauro mittunt 377 sq. cum Mitylenaeis de portione agri contendunt. fr. 411.
- Atlantia, Hamadryas Nympha, cum Danao congregitur 123.
- Atlas, Iapeti f. 11. coelum humeris sustinet ib. loco Herculis Hesperidum poma petit 198. eique coactus reddit ib. eius e Pleione filiae 309. cf. Obfl. 271.
- Atlas, mons in Hyperboreis 192. Obfl. 166. 167. 168.
- Atreus, Pelopis f. cum fratre tenet Mideam 151. pater Menelai 322. et Placiae 330.
- Atromus, Herculis e Stratonice f. 227.
- Atthis, Cranai e Padiade f. virgo mortua, nomen dat Atticae 358. alii Erichthonium eius filium dicunt ib.
- Attica, olim Acte dicta, Cecropia vocatur a Cecrope, ei parer 351. a Neptuno inundatur 353. parer Cranao 357. Amphictyoni 358. Erichthonio 360. Pandioni ib. Erechtheo 364. Cecropi 11. 370. Pandioni 11. 371.
- Atticae fabulae Obfl. 318 sq.
- Atrymnus, Iovis e Cassiopea f. a Sarpedone amatur 244. Obfl. 215. alius. Obfl. 301.

NOMINVM ET FABVLARVM.

Auge, Alei ex Neaera f. 305.
ab Hercule compressa, Telephum parit 214. 305. a patre Nauplio vendenda tradita, Teuthranti nubit ib. Obff. 189. 267.

Augeas, Solis al. Elii (cf. n. cr. 173.) al. Phorbantis al. Neptuni f. 173. Argonauta 83. Elidis R. 173. Herculi decimam gregum partem promittit, si vno die stabulum purgauerit 173. Obff. 149. promisso non stat, iudicium subit, Herculem et filium Elide pellic 175. bello contra Herculem cum filiis cadit 211. Obff. 184. pater Epicastes 229.

Augila, Libyae vrbs. fr. 433.

Aulis, Lydiae regio, Sylei sedes 205. cf. n. cr.

Aulis. fr. 420.

Aurora, Hyperionis f. 10. Astraei coniux 11. ex eo liberi 11. 12. rapit Orionem 24. Cephalum 67. ex eo liberi 354. Tithonum 351. ex eo liberi ib. Obff. 300.

Ausenses, Libyae pop. fr. 433.

Aufonia pro insula prope litus Aufonum. Obff. 85.

Autefion, Argiae pater 236.

Autolycus, Mercurii f. 83. Obff. 74. Argonauta 83. Herculis in arte luctandi praeceptor 155. Obff. 134. Anticleae pater. Obff. 74.

Autolycus, Polymedes pater 79.

Euryti boues furatur 204.

Automala, Libyae vrbs fr. 436.

Automate, Danai f. Bufiridis vxor 122. Obff. 107.

Automedusa, Alcathoi f. Iphiclis vxor 159.

Autonoë, Danai e Polyxo f. Eurylochi vxor 124.

Autonoë, Nereis 15.

Autonoë, Cadmi ex Harmonia f. Aristaei vxor 256.

Autonoë, Pirei f. Palaemonis mater ex Hercule 229.

Axenus olim vocabatur Euxinus pontus. fr. 420.

Azan. Obff. 266.

B.

Babylon. fr. 409.

Bacchae, a Lycurgo captae, liberantur 264.

Bacchus, Iovis e Semele f. infans a patre traditur Mercurio, et ab hoc Athamanti 257. a Iove in cernum mutatur 258. a Mercurio ad Nymphas Nyseides deferitur, ab his educatur 259. vitem invenit 263. a Iunone in furorem coniectus (cf. Obff. 251.) pererrat Aegyptum, Syriam; a Proteo excipitur, in Phrygiam venit, a Rhea sanatur (Obff. 251), Thraciam peragratur, a Lycurgo male excipitur 264. Obff. 252. ad Thetidem fugit, Lycurgo furorem

INDEX

- iniicit, Indiam adit 265. Thebas venit (Obff. 233). Argivas mulieres furore concitat, ib. Tyrrhenos praedones in Delphines mutat 266. cum matre in coelum migrat ib. Oeneo vitem dat 52. Icario 361. Deianirae pater dicitur 52. Phani et Staphyli 83. vocatur Eriphius Acrorites. fr. 436. eius dies festi. fr. 399. aetas. fr. 410. eius vrbs in Libya. fr. 421.
- Balius, equus immortalis, a Neptuno datus Peleo 347. cf. n. cr.
- Banus, Actaeonis canis 261. sed v. n. cr.
- Batia, Teucris f. Dardani vxor 326. cf. n. cr.
- Batia, Naïs, Oebali vxor 318. cf. n. cr.
- Baton f. Elattonus, Amphiarai auriga cum domino in terram descendit 290. Obff. 252.
- Beatorum inf. v. Insulae b.
- Bebryces 87. eorum R. Herculem excipit 181. cf. n. cr. vincitur regio ab Hercule, Lyco datur, Heraclea dicitur 182.
- Bellerophon, Glauci ex Eurymede f. fratrem inuitus interficit, a Proeto purgatur 130. Stheneboeae amorem repellit 131. a Proeto, ob istius vxoris calumnias, ad Iobaten mittitur, qui eum necaret ib. huius iussu Chimaeram occidit 132. 66. Solymos et Amazones vincit 132. 133. Lycios iuuenes electos superat 133. Iobatae amicus fit, Philonoën ducit et isti succedit ib. cf. de eo Obff. 113. 114. 115.
- Belus, Libyes e Neptuno f. 116. Aegypti R. Archinoën ducit, eius liberi 117. Obff. 104. 105.
- Benthescyme, Neptuni ex Amphirrite f. Eumolpum educat 369. cf. n. cr.
- Bessa, Locrorum vrbs. fr. 436.
- Bia, Pallantis e Styge progenies 12.
- Bias, Amythaonis f. 72. fratris ope Però ducit 76. Obff. 65. et eius gratia tertiam Argolici regni partem accipit 130. de eius progenie. Obff. 67.
- Bias, Priami f. 334.
- Bias, Megarorum R. a Pyla interficitur 371.
- Bistones, Thraciae pop. ab Hercule vincuntur 179.
- Bithynis, Amyci mater ex Neptuno 87.
- Boëdromia. Obff. 340.
- Boeotia, Athamanti paret 62.
- Boeotorum fabulae, ab Apollodoro omiffae. Obff. 223.
- Boreadae, Boreae filii 82. Harpyias tollunt 88 sq. al. eas persequentes pereunt al. ab Hercule interficiuntur 367. Obff. 335 sq.
- Boreas Orithyiam rapit 364. ex ea liberi 367. Phineum punnit 368. cf. de eo Obff. 335.

NOMINVM ET FABVLARVM.

Bores, Actaeonis canis 262. cf. n. cr.
 Borns, Perieris f. Polydoram, Pelei f. ducit 342. Obff. 311.
 Borysthenes fl. in Pontum Euxinum illabens. fr. 420.
 Bosphorus vnde dictus? 115.
 Braesia, Cinyrae e Metharme f. 355.
 Briareus, Centimanus 3. Briareus, Aegaeon et Gyges non pro vno habendi, sed tantum duo priores. Obff. 4.
 Bromius, Aegypti e Caliande f. Euroto ducit 124.
 Brontes, Cyclops 3.
 Bryce, Danaï e Polyxo f. Chthonii vxor 124.
 Bucolion, Lycaonis f. 301.
 Bucolion, Laomedontis e Calyba Nympha f. 331. Obff. 300.
 Bucolus, Herculis e Marfe f. 228.
 Bucolus, Hippocoontis f. 318. ab Hercule necatur 319.
 Buleus, Herculis ex Eleuchia f. 228.
 Bufiris, Aegypti f. Automaten ducit 122.
 Bufiris, Neptuni f. Aegypti R. aduenas mactat, ab Hercule occiditur 195. Obff. 171.
 Butes, Pandionis e Zeuxippe f. 362. Minervae, Neptuni et Erichthonii sacerdos 364. Obff. 332. Chthoniam ducit, Erechthei filiam 365.

Butes, Teleontis f. 83. a Venere in Lilybaeum deportatur 100. Obff. 74. 85.
 Byblij in Syria 116. cf. n. cr
 Byblini montes. Obff. 103.

C.

Cadmea vulpes a Iove lapis facta 152.
 Cadmus, Agenoris ex Telephassa f. 241. a patre Europam sororem quaerere iubetur 243. inuenire nequit, Thraciam petit 244. oraculum accipit de condenda vrbe 253. Obff. 224. draconem necat 254. cuius dentibus sparsis nascuntur Sparti 255. Marti seruit ib. regnat 256. eius nuptiae cum Harmonia ib. dona nuptialia ib. Obff. 225. cum vxore Thebis relictis 266. in Illyricum abit (Obff. 233.) Enchelsenium contra Illyrios dux, hos superat ib. eorum rex fit, Illyrium gignit, cum Harmonia in serpentem mutatus, in Elyfio degit ib.
 Caeneus, Coroni f. Argonauta 82. cf. n. cr. Obff. 73.
 Caeni, Thraciae populus, fr. 407.
 Calais, Boreae f. ex Orithyia. Argonauta 82. cum Iasone nauigans, Harpyias tollit 89. al. perit al. ab Hercule interficitur 367. Obff. 335.
 Calchantis de Troia sine Achille non capienda vaticinium 349.

INDEX

- Caliande** (Caliadne) Nympha, Aegypti coniux 123.
- Callias**, Temeni f. cum fratribus patrem interficiendum curat 239.
- Callichorus** fons 26. cf. n. cr. et Obff. 25.
- Callidice** Danai e Crino f. Pandionis vxor 125.
- Callinicus** v. Hercules.
- Calliope** Musa 16. eius liberi ex Oeagro ib.
- Callirrhoe**, Acheloï fl. f. Alcmaeonis vxor, dona nuptialia, prioris huius coniugi data, poscit 297. Tegeam ducitur 298. a Iove amata, impetrat, ut filii sui, repente adulti, fratrem vlciscantur 298. Obff. 258. 259.
- Calirrhoe**, Scamandri f. Troïis vxor 3. 7.
- Callirrhoe**, Oceani f. Geryonis mater 185.
- Callisto**, al. Lycaonis al. Nyctei al. Cetei f. al. Nympha Dianae amica, cum Iove consuevit 303. in vrsam mutata, Dianae telis confoditur 304. inter sidera relata, *ἄρκτος* vocatur ib. eius liberi ib. cf. Obff. 265.
- Callithyia**. Obff. 99.
- Calybe**, Nympha, Bucolionis mater e Laomedonte 331. Obff. 300.
- Calyce**, Lynceo sponsa forte ob-
tigit 122. sed. v. n. cr.
- Calyce**, Aeoli f. 45. Aethlii vxor 48.
- Calyce**, Obff. 300.
- Calydnae**, fr. 450. 431.
- Calydon**, Aetoli f. eius ex Aeolia filiae 49. Obff. 45.
- Calydon** vrbs 215. fr. 424.
- Calydonii** apri venatio 53. eo tempore, quo Hercules Omphalae seruiebat, facta dicitur 207.
- Calydoniorum** bellum cum Curetibus 57.
- Calymnus**. fr. 430.
- Calypso**, Nereïs 14. eius insula dicta falso Gaulus. fr. 421.
- Campe**, Cyclopum et Centimanorum in Tartaro custos, a Iove necatur 8.
- Canace**, Aeoli f. 45. eius e Neptuno filii 46. Canace, non Canache. v. n. cr. 46.
- Canethus**, Lycaonis f. 301. cf. n. cr.
- Capanus**, Hipponoï f. Arginnus, vnus e septem ducibus cum Adraсто contra Thebas proficiscitur 230. Obff. 246. Thebarum muros iam adscendens, a Iove fulmine ictus cadit 287. eius vxor Euadne cum marito comburitur 292. ab Aesculapio e mortuis suscitatus dicitur 317. Stheneli pater 293. 321.
- Caphereus**. fr. 386.
- Capys**, Affaraci f. Anchisae pater e Themide 327.

NOMINVM ET FABVLARVM.

- Carneadis aetas. fr. 415.
 Carnus, vates. Obff. 207.
 Carteron, Lycaonis f. 301. cf.
 n. cr.
 Casius, Syriae mons 37. cf. n. cr.
 Cassandra, Priami ex Hecuba f.
 cum Apolline congressuram
 se pollicetur; arte vaticinandi
 accepta, promisso non stat;
 quamobrem fide priuatur 334.
 de nominis forma v. n. cr. ib.
 Cassiopea, Cephei vxor cum Ne-
 reidibus de formae praeftan-
 tia certans, Aethiopiae malum
 parat 142. Atymnii mater e
 Ioue 244. vbi v. n. cr.
 Castalius fons. Obff. 225.
 Castor, Lacedaemonius, Iovis
 (Tyndarei) e Leda f. 320.
 apri Calydonii venator 54.
 Argonauta 82. bellicae arti
 studet 323. Herculis armo-
 rum tractandorum magister
 155. praedam ex Arcadia agens
 324. a Lynceo occiditur, cum
 fratre immortalitatem conse-
 quitur 325. eius ex Hilaïra
 progenies 324.
 Castreus, corrupte pro Catreus.
 n. cr. 245.
 Catreus, Minoïs e Pasiphaë f.
 245. eius liberi 247. oracu-
 lum, quod accipit, se ab vno
 e filiis occisum iri, celat; ib.
 Aëropen et Clymenen vendi
 iubet 249. a filio ignaro tru-
 cidatur 250. Obff. 218.
 Caucasus, Scythiae mons 36. 40.
 95. 197. cf. Obff. 34. 37. 173.
 Cancon, Lycaonis f. 300.
 Cebren fl. pater Oenonae 335.
 Asteropes 332. cf. n. cr. 332.
 335.
 Cebriones, Priami f. 334.
 Cecropia, ita a Cecrope dictae
 Athenae 351. Obff. 321.
 Cecrops *Ἐκρόπης* eius forma 351.
 primus Atticae R. ib. sub eo
 certamen Neptunum inter et
 Minervam 352. haud fuit eius
 certaminis iudex ib. Obff. 322.
 320. 321. eius ex Agraulo pro-
 genes 353. 360.
 Cecrops II. Erechthei f. natu
 maior 364. patri succedit 370.
 Pandionis II. e Metiadusa pa-
 ter 371. Obff. 340.
 Cedalion. n. cr. 23.
 Celaeneus, Electryonis f. 148.
 Celaeno, Danaï e Crino f. Hy-
 perbii vxor 125.
 Celaeno, Atlantis e Pleïone f.
 309. mater Lyci e Neptuno
 309. Obff. 272.
 Celenderis, Ciliciae vrbs, a San-
 daco condita 354. cf. n. cr.
 Celeus, Eleusiniorum R. Cere-
 rem hospitio excipit 26. 361.
 Obff. 26. 27.
 Celeustanor, Herculis e Laothoë
 f. 227.
 Celeutor, Agrii f. 60.
 Celtae 99.
 Cenaenum, Euboeae promonto-
 rium 222. Obff. 197.

INDEX

- Centaury ab Hercule fugantur
168. Peleum persequuntur 344.
- Centimani, Coeli e Terra filii 3.
a patre vincti in Tartarum
demittuntur 4. a Titanibus
liberantur, a Crono iterum
depelluntur 6. donec Iupiter
eos liberat 8. eosque Titani-
bus inclusis custodes dat 9.
v. Obff. 10 sq.
- Cephalenia, a Cephalo dicta.
n. cr. 153.
- Cephalus, Mercurii ex Herse f.
(Obff. 323.) ab Aurora rapi-
tur 354. in Syriam ab ea de-
fertur 354. cf. Obff. 323.
- Cephalus, Deionis e Diomede
f. ducit Procrin 67. 365. ab
Aurora rapitur 67. Obff. 58.
Amphitryoni canem dat 152.
contra Teleboas proficiscitur
153. horum insulas cum Eleo
accipit, urbem condit ib.
v. vxoris adulterium nescit 365.
Obff. 333. cum ea reconcilia-
tur 366. imprudens eam in-
terficit 367. exilio punitur ib.
Obff. 334.
- Cepheus, Beli f. 117. Aethio-
pum R. 141. Andromedam f.
ceto devorandam exponit, Per-
seo liberatori despondet 142.
- Cepheus, Arcas, Lycurgi f. apri
Calydonii venator 54.
- Cepheus, Alei ex Neaera f. 305.
Argonauta 83. Obff. 74. Te-
geae R. cum filiis XII Her-
culis socius contra Lacedae-
monem perit 213. Obff. 276.
- Cephus, Diogeneae pater 364.
Cepus in Taurica fr. 435.
- Ceraunii montes 100. cf. n. cr.
101. et Obff. 87.
- Cerberus, eius forma 198. ab
Hercule ex inferis ad Eurysti-
heum ducitur et remittitur
202. Obff. 176.
- Cerestes, Aegypti e Phoenissa
f. Dorium vxorem habet 123.
- Cercopes, Ephesi accolae, vin-
culis dantur ab Hercule 205.
Obff. 181.
- Ceres, Croni e Rhea f. a pa-
tre deuoratur 6. Proserpinam
raptam quaerit, Eleusinem ve-
nit 25. a Celeo excipitur 26.
361. Obff. 330. Demophon-
tem immortalem reddere co-
nata, impeditur 27. 28. Tri-
ptolemo curram cum draco-
nibus et hordeum (n. cr. 29.)
dat 29. Erinnyis, forma cum
Neptuno congressa, Arionem
parit 291. Ascalaphum in bu-
bonem mutat 202. ab Iasio
amatur 325. Iliis dicitur Ae-
gyptiis 116. de eius cultu in
Arcadia. fr. 390.
- Certhe, Thespii f. Iobis mater
ex Hercule 226. cf. n. cr.
- Cerynitis cerua, Dianae sacra,
ab Hercule capitur 166. 167.
cf. de monte et vrbe Κερύνεια
n. cr. ad 166.

NOMINVM ET FABVLARVM.

Ceteus, Callistus pater 303.
 Obff. 265.
 Ceto, Ponti f. 12. eius ePhorco
 liberi 13.
 Ceto, Nereis 15.
 Ceuthonymus, Menoetii pater
 201.
 Ceyx, Luciferi f. Halcyonen
 ducit 45. cum ea in auem mu-
 tatur 46. Obff. 41.
 Ceyx, Trachinis R. Herculem
 excipit 218. 220. Hippasi pa-
 ter 222. Heraclidas excipit
 229. Obff. 194.
 Chaeronea, vrbs. fr. 407.
 Chaetus, Aegypti ex Arabia f.
 Asteriam ducit 122.
 Chalbes, Busiridis praeco, ab
 Hercule necatur 196.
 Chalcetorium, vrbs. fr. 408.
 Chalciope, Aeetae f. Phrixi
 vxor 64.
 Chalciope, Rhexenor's f. Aegei
 vxor 372. cf. n. cr.
 Chalciope, Eurypyli f. Theffali ex
 Hercule mater 229. Obff. 199.
 Chalcis, vrbs. fr. 424.
 Chalcodon, Aegypti ex Arabia
 f. Rhodiam ducit 122.
 Chalcodon, Elephenoris pater
 322.
 Chalcodon, Cous, Herculem vul-
 nerat 210. Obff. 184.
 Chalcodon, Chalciopes pater.
 n. cr. ad 372.
 Chariclo, Nympha, Tirefiae ma-
 ter ex Eue 283. Minervae
 amica 284.

Charites, vnde dicantur. fr. 389.
 Charybdis, ab Argonautis traii-
 citur 100. Obff. 85.
 Chelidonenses. fr. 426.
 Cherfidamas, Priami f. 334.
 Cherfidamas, Pterelai f. 147.
 Chersonesus 63.
 Chesium, Ioniae vrbs. fr. 406.
 Chimaera, Typhonis et Echidnae
 progenies 132. eius forma ib.
 ab Amisodaro educata ib. a
 Bellerophonte occiditur 66.
 132. Obff. 114.
 Chione, Boreae ex Orithyia f.
 367. Eumolpum eNeptuno par-
 tum 368. in mare deiicit 369.
 Chiromachus, Electryonis f. 148.
 Chiron, Centaurus, Croni f. 11.
 cf. n. cr. a Lapithis Pelio
 monte pulsus, ad Maleam ha-
 bitat 169. ab Hercule trans-
 figitur ib. mori vt possit, im-
 mortalitatem Prometheo cedit
 170. cf. n. cr. Actaeonem edu-
 cat 259. et multos alios he-
 roes. Obff. 229. Actaeonis ca-
 nes placat 260. Aesculapium
 docet artem medendi et venan-
 di 316. Peleo consilium dat,
 scutum praebet 347. Achil-
 lem educat 348. Obff. 315.
 Peleum seruat 345. Endeidis
 pater 338.
 Chius, ins. 22.
 Chloris, Amphionis e Niobe
 f. Dianae telis elabitur 270.
 Nelei coniux 70. 270. Obff.
 238. 239.

INDEX

- Choes. quid? fr. 399.
 Chonis, vrbs. Chones. fr. 422.
 Chromius, Priami f. 334.
 Chromius, Pterelai f. 147.
 Chrysaor, Neptuni e Medusa f.
 Geryonis pater 141. Obff. 125.
 Chryse, Phlegya mater 267.
 Obff. 236.
 Chryseis, Thespia f. Onesippi
 ex Hercule mater 227.
 Chryses, Minois e Paria f. 245.
 cum fratribus Parum tenet
 180. ab Hercule occiditur 181.
 Chrysis, Danae e Memphide f.
 Chrysiis vxor 123.
 Chrysis, Aegypti e Tyria f.
 Chrysiis ducit 123.
 Chrysis, Pelopis f. a Laio
 rapitur 269. Obff. 237.
 Chrysiis, philosophi, aetas. fr.
 416.
 Chrysopelea (v. n. cr. 304.) Nym-
 pha, Arcadis pellex 304. 305.
 Chthonia, Erechthei e Praxithea
 f. 364. Butae vxor 365.
 Chthonius, Aegypti e Calian-
 da f. Brycen ducit 124.
 Chthonius, vnus e Sparti, su-
 perstes 254. Nyctei pater 267.
 Obff. 234.
 Chytri. quid? fr. 399.
 Cilicia Typhonis sedes 35. 37.
 vbi cf. n. cr. a Cilice dicta
 243. Sandaco paret 354. ibi
 Olympus vrbs. fr. 401.
 Cilix, Agenoris e Telephassa f.
 241. a Cadmo patre iubetur
 Europam quaerere 243. inue-
 nire nequit, in Cilicia habi-
 tat, cui nomen dat. ib. Obff.
 213. Sarpedoni aduersus Ly-
 cios socio, Lyciam dat 244.
 Cilla, Laomedontis ex Strymo,
 al. Placia f. 331. Obff. 300.
 Cimmeria terra 115. vrbs. fr.
 421.
 Cinyrs f. fr. 386.
 Cinyras (cf. n. cr. 354.) Sandaci
 ex Pharnace f. Syriae R. 354.
 Paphum in Cypro condit;
 eius e Metharme liberi 355.
 Obff. 325.
 Cinyras, Laodices pater 305.
 Circaea radix, a Procride adhi-
 bita 366.
 Circe, Solis e Perseide f. 64.
 Aetiae soror ib. Aetiam inf.
 habitat; Argonautas lustrat 99.
 Cisseus, Aegypti e Calian-
 da f. Antheam ducit 124.
 Cisseus, Hecubae pater 332.
 Cifus. Obff. 209.
 Cithaeron, Boeotiae mons 156.
 259. 272. in eo Bacchi sacra 265.
 Cithaeroneus leo, Amphictyo-
 nis ac Thestii gregum vastia-
 tor, ab Hercule necatur 156.
 Cius, Myssiae vrbs, a Polyphemo
 condita 86. Obff. 75.
 Claametes, Thespia f. Astybiae
 mater ex Hercule 227. cf. n. cr.
 Cleobaea, Eurythemidis mater,
 sed cf. n. cr.
 Cleocharia, Naïs, e Lelege Eu-
 rotam parit 312. 313.
 Cleochus, Ariae pater 244.

NOMINVM ET FABVLARVM.

Cleodaeus, Herculis f. eius filii
reditum tentare dicantur in
Peloponnesum 253. sed sunt
Aristomachi liberi, v. n. cr.
Cleodamia v. Hippodamiae.
Cleodora, Danaï e Polyxo f.
Lixi vxor 124.
Cleodoxa, Amphionis e Niobe f.
269. vbi cf. n. cr. a Diana
confoditur 270.
Cleolaus, Herculis ex Argele f.
227. 233. corrupte pro Cleo-
daeus. n. cr. 233.
Cleonae, vrbs 161. 211.
Cleopatra, Boreae ex Orithyia
f. 367. Phinei vxor 368.
Cleopatra, Danaï e Polyxo f.
Hermi vxor 124.
Cleopatra, Danaï ex Hamadryade
Nympha f. Agenoris vxor 122.
Cleopatra, Idae e Marpessa f.
vxor Meleagri 55. Obff. 49.
post obitum mariti, vitam
finit 58.
Cleopatra, Troïis e Calirrhoe f.
327.
Cleophile (v. n. cr. 306.) Ly-
curgi vxor 306. Obff. 268.
Clio, Musa 16. ob iram Vene-
ris Pieri amore deperit, ex
eo Hyacinthum parit 17.
Clita, Danaï f. Cliti vxor 123.
Clitor, Lycaonis f. 302.
Clitus, Aegypti e Tyria f. Cli-
tam ducit 123.
Clonia, Nympha, ex Hyrieo
Nycteam et Lycum parit 310.
Obff. 273.

Clonius, Priami f. 335.
Clymene, Catrei f. 247. patris
iussu a Nauplio vendenda 249.
huic nubit 127. Obff. 218.
Clymene, Minyae f. Iasi vxor
306. confunduntur duae Cly-
menae. Obff. 269.
Clymenus, Oenei f. 52.
Clymenus, Minyarum R. a Pe-
riere vulneratur 157. moribun-
dus filium vleisci se iubet 158.
Clyfonymus (cf. n. cr. 330.) Am-
phidamantis f. a Patroclo oc-
ciditur 350.
Clytaemnestra, Tyndarei e Leda
f. Agamemnonis vxor 319.
Clytia. n. cr. ad 350.
Clytippe (n. cr. 226.) Thespīi f.
Eurycapys ex Hercule ma-
ter 226.
Clytius, Gigas, ab Hercule f.
Vulcano necatur 33.
Clytius, Laomedontis ex Stry-
mo, al. Placia f. 331.
Cnēssa, Nympha, Menelai pel-
lex 313.
Cocyus, de eo fr. 393.
Coelus, primus mundi guber-
nator, 3. Terram ducit ib.
Obff. 3. gignit Centimanos,
Cyclopes ib. hos in Tartarum
deicit 4. dein Titanes gene-
rat ib. et Titanides 5. A
Crono filio regno priuatur ib.
Coeranus Polyidi pater, 251.
Cocus, Coeli f. inter Titanes 4.
cf. n. cr. eius vxor Phoebe 10.
liberi ib. cf. n. cr.

INDEX

- Coi, Herculem adorti, ab eo vincuntur 209. 210.
- Colchi, Phrixum excipiunt 64. Iasonem 93. ad persequendos Argonautas missi 98. inuenire nequeunt, alii ad Ceraunios montes confidunt 100. alii Apfyrtidas insulas condunt 101. alii ad Phaeaces veniunt, Medeam repetunt, qua non accepta, ibi manent 101. Obff. 88.
- Colchis, Araxe ab Armenia coniungitur. fr. 435.
- Colonus, demus Atticae 276.
- Comaetho, Pterelai f. 147. patrem, coma aurea detonsa, interimit, ab Amphitryone interficitur 153.
- Cometus, Asterii pater 83.
- Copreus, Pelopis f. Iphito interfecto, Mycenae fugit; interpretis iussu Eurysthei ad Herculem 163. Obff. 144.
- Corcyra, Phaeacum ins. 100. fr. 419. pro eadem habita cum Scheria. fr. 421.
- Coretho, Lycaonis f. 301.
- Corinthii, Iasonis e Medea filios infantes, Iunoni supplices, necasse feruntur 108.
- Corinthus isthmus a Sini infestus redditur 381. 382.
- Corinthus, olim Ephyra 66. paret Creonti 107. Polybo 272.
- Corinthus, Syleae pater 381.
- Coronis, Aegleae f. Aesculapii mater ex Apolline 314. ab hoc propter consuetudinem cum Ischye trucidatur 315. Obff. 277.
- Coronus (Perrhaeborum R.) pater Caenei 82. et Leontei 322. Obff. 238.
- Coronus, Lapitharum dux, ab Hercule trucidatur 220. 221. Obff. 196.
- Corybantes, Apollinis e Thalia filii 18. Obff. 14.
- Corycium, antrum in Cilicia 38. cf. n. cr.
- Coryphetes, ita vocatur Periphetes 380. cf. n. cr. et Obff. 349.
- Corythi (cf. n. cr. 305.) pastores seruant Telephum 305. est Oenones f. Obff. 304.
- Cos, insula, Eurypyli sedes, ab Hercule expugnatur 209. Obff. 183. 184.
- Cottus, Centimanus 3. cf. n. cr.
- Cranaë, Cranaï ex Pediade f. 358.
- Cranaechme, Cranaï ex Pediade f. 358.
- Cranaus, Atticae R. 44. 357. ducit Pediadem 358. (cf. n. cr.) ex ea progenies ib. regioni nomen dat ab Atthide filia ib. ab Amphictyone pellitur ib. Non fuit iudex certaminis inter Neptunum et Minervam 352. cf. de eo Obff. 327.
- Crannonii, in Thessalia. fr. 429.
- Cranto, Nereis. 14.
- Cratetis aetas. fr. 415.
- Cratæus, Anaxibiae pater 71.
- Cratos, Pallantis e Styge progenies 12.

NOMINVM ET FABVLARVM.

Crenides, Thebarum portae 283.
cf. n. cr.

Creon, Corinthi R., Glaucen f.
Iasoni despondet; a Medea in-
terimitur 107. Alius Alc-
maeonis et Mantus liberos
educat; Tisiphone vendita, pa-
tri reddit 299. Obff. 260.

Creon, Menoecei f. Thebarum
R. fit 273. Obff. 253. Am-
phitryonis, interemta vulpe
Teumessia, contra Teleboas
focius 153. Herculi dat Me-
garam f. natu maiorem, Iphi-
clo minorem 159. Oedipodi
regnum tradit cum Iocaste 275.
ne Argivi sepeliantur, vetat
291. Antigenen, ob pietatem
in fratrem, humo defodit ib.
pater Haemonis 275. Menoe-
cei 287.

Creon, Herculis ex Eumide f.
226.

Creontiades, Herculis e Megara
f. 159. 223. eius mors 160.

Cresphontes, Messenen capit 238.
paullo post cum filiis occum-
bit 240. Obff. 210.

Creta paret Minoi 242.

Creta, Asterii f. Minois vxor
245. Obff. 215.

Creta, Deucalionis f. 250.

Cretenia, (cf. n. cr. 248.) Rhodi
locus 248.

Cretensis taurus, qui Europam
per mare vexisse, alius a
Neptuno e mari editus fertur
177. ab Hercule captus 178.

dimissus ib. Atticam vastat
179. Obff. 151.

Cretes, vnde dicti? fr. 448.

Creticae fabulae. Obff. 211.

Creticum mel in n. cr. ad 250.

Cretheus, Aeoli f. 45. Iolcum
condit, Tyro ducit 71. eius
liberi ib. Salmonei frater 68.

Pheretis pater 77. vbi cf. n. cr.

Cretheus, corrupte pro Cychreus.
n. cr. ad 338. 339.

Creusa, Erechthei e Praxithea
f. 364. Xuthi vxor 365. Obff.
333.

Creusa, Priami ex Hecuba f. 334.
Obff. 302.

Criafus, Argi f. regni Pelopon-
nesiaci haeres 112.

Crimisa. fr. 421.

Crino, Danaï vxor 125.

Crissus, Phoci f. Obff. 309.

Crius, Coeli f. inter Titanes 4.
cf. n. cr. eius ex Eurybia pro-
genies 10. 11.

Crocon, Meganirae pater 304.
cf. n. cr.

Croesi gens ducitur ab Agelao
229. vbi cf. n. cr.

Cronus, Coeli f. Titanum na-
tu minimus 5. patri regnum
adimit 5. 6. Cyclopes et
Centimanos Tartaro inclu-
dit 6. Rheam ducit ib. li-
beros ob oraculum deuorat
ib. Obff. 7. iterum profert 7.
regno priuatur 7. 8. 9.

Cteatus, Actoris f. Neptuni f.
e Molione, Eliensum dux

INDEX

- Augeae contra Herculem suppetias fert 218. Obff. 184.
 Amphimachi pater 321. Obff. 288.
- Cteibii aetas. fr. 417.
- Ctesippus, Hérculis ex Astydamia f. alius e Deianira 229. Obff. 199. 200. 7
- Curetes (Obff. 7.) armati, Iovem in Creta custodiunt 7. Epaphum furati, a Iove caeduntur 115. Minoi dicunt, quomodo explorandus sit, qui Glaucum quaerat 251. vates. Obff. 220.
- Curetica regio 48. Obff. 45.
- Cyanippus, Adrafi f. 77. Obff. 68.
- Cyathus, puer. Obff. 192.
- Cybela (cf. n. cr.) Phrygiae m. sedes magnae matris 265.
- Cybele v. Rhea.
- Cychreus (cf. n. cr. 341.) Neptuni e Salamine f. 341. Telamoni Salaminem tradit 342. Obff. 307. Glaucos pater 338. vbi cf. n. cr.
- Cyclopes, Coeli e Terra filii 3. Obff. 4. a patre vincti, in Tartarum demittuntur 4. a Titanibus liberati, a Crono iterum depelluntur 6. a Iove liberantur 8. huic fulmina, Plutoni galeam, Neptuno tridentem dant 9. ab Apolline caesi 317. Obff. 281. ab iis diuersi:
- Cyclopes, qui Tirynthem muniunt 128. Obff. 109.
- Cygnus, Martis e Pyrene, alter e Pelopia f. vterque cum Hercule pugnans cadit 193. 221. cf. Obff. 170. 196.
- Cyllene in Arcadia 309. 285.
- Cyllene, Nympha, e Pelasgo Lycaonem parit 300. Obff. 264.
- Cyllenes antrum 310.
- Cymo, Nereis 14.
- Cymothoe, Nerei f. 13.
- Cynaethus, Lycaonis f. 301. vbi cf. n. cr.
- Cynocephali. fr. 420.
- Cynortas, Amyclae e Diomede f. 313. Perieris pater 67. 313.
- Cynus, Locrorum vrbs. fr. 387. 438.
- Cyprus, Pygmalione rege a Cinyra cum Syris habitatur 355.
- Cyrene, Diomedis Thracis e Neptuno mater 179.
- Cytiforus, Phrixi e Chalciope f. 64. cf. n. cr.
- Cyzicus, Dolionum R. ab Argonautis inuitis necatur 85.

D.

- Daedalus, Eupalami f. 378. Talao interfecto, Athenis fugit ad Minoem 389. Obff. 348.
- Daliphaes amores in Minotaurum adiuvat, Labyrinthum exstruit 379. 246. Pisae habitans, Herculis simulacrum fingit. 206. cf. de eo Obff. 348.
- Daliphron, Aegypti f. Scaeam ducit 122. alius.
- Aegypti f. Adianten ducit 124.

NOMINVM ET FABVLARVM.

Damaei, populus Ichthyophagis
vicinus. fr. 436.

Damafichthon, Amphionis e Nio-
be f. Apollinis telis confodi-
tur 269. 270.

Damafippus, Icarii e Periboea
f. 319.

Damafiltratus, Plataeensium R.
Laſum ſepelit 273. Obſſ. 242.

Danaë, Acrifi ex Eurydice f. 123.
a patre turri incluſa, a Iove
corrumpitur, Perſeum parit,
cum eo in mare proiicitur, a
Dictye ſeruatur 134. a Poly-
dece amatur 135. Argos re-
vertitur 144. Obſſ. 110.

Danaïdes, Danaï L filiae, Ae-
gypti filiis totidem deſponden-
tur 122-125. omnes praeter
Hypermuſtram ſponſos iugu-
lant, a Minerva et Mercurio
purgantur 125. certamen de
iis proponitur ib. cf. Obſſ. 105.

Danaus, Beli ſin. Libyam defer-
tur 117. cum L filiabus fugit
Argos 119. 120. ibi Rex fit 120.
filias ſuas Aegypti filiis de-
ſpondet 122. Eas iugulare iu-
bet ſponſos 125. de iis certa-
men proponit ib. cf. de eo
Obſſ. 104. 105.

Dardania terra, a Dardano no-
men habet, quae poſt Troas
dicta 327.

Dardanus, vrbs a Dardano con-
dita 326.

Dardanus, Iovis ex Electra f. 325.
Samothrace relictā, ad Teu-

crum venit, Batiam ducit,
Dardanum condit 326. regio-
ni Dardaniae nomen dat 327.

Obſſ. 293. Idaeae pater 368.

Dafcyllus, Lyci, Myſiae R., pa-
ter 181. cf. n. cr.

Daulia, vrbs in Phocide 363.

Deïanira, Nereïſ 14.

Deïanira Oenei al. Martis ex Al-
thaea f. bellicofa 52. Obſſ. 49.
de ea certant Achelous et Her-
cules ib. Herculi nubit 216. eï
a Neſſo vis illata, a quo mo-
ribundo philtrum accipit 220.
quo inuita Herculi mortem
parat 225. poſt eius obitum
ipſa perit 225. eius ex Her-
cule progenies 229. cf. de ea
Obſſ. 189. 192. 199.

Deïcoon, Herculis e Megara f.
229. vbi cf. n. cr. eius mors 160.

Deïdamia, Lycomedis f. Neopto-
lemi ex Achille mater 349.

Deïmachus, Euaretes pater 45.

Deïmachus, Nelei e Chloride
f. 70.

Deïon (cf. n. cr. 45. 66.) Aeoli
f. 45. Phocidis (cf. n. cr. 66.)
R. Diomedem ducit 66. eius
liberi ib. Cephali pater 365.
vbi v. n. cr.

Deïon, Herculis e Megara f. 229.

Deïoptes, Priami f. 355. cf. n. cr.

Deïphobus, Hippolyti f. Hercu-
lem ab Iphiti caede luſtrat
204. Obſſ. 180.

Deïphobus, Priami ex Hecuba
f. 334.

INDEX

Deïphon, corrupte pro Demophon.

Deïphon, Hyrnetho ducit, Argolidem accipit 239. 240. Obff. 210.

Deïpyle, Adrafti f. 77. Tydei vxor 59.

Deliaes, Glauci f., a Bellerophonte inuito occiditur 130. Obff. 113.

Delii, quid praestiterint peregrinis ad sacra facienda Delum petentibus. fr. 445.

Delphicum oraculum datum Cadmo de condenda vrbe 253. Oedipo, ne in patriam redeat 273. Alcmaeoni 295. Telepho de parentibus quaerendis 306. Aegeo de filio gignendo 373.

Delphyne, serpens, Iovem victum custodit 38. Obff. 35.

Delus, inf. 20.

Demetra, antiqua forma pro Demeter 6. cf. n. cr. — v. Ceres.

Democriti aetas. fr. 412. 414.

Democoon, Priami f. 335.

Demonice, Agenoris f. eius e Marte liberi 49.

Demophon, puer, igne consumitur 28. cf. n. cr.

Dercynus, Neptuni f. boues Herculi eripit, ab eo trucidatur 188.

Dero, Nereis 15.

Deucalion, Promethei f. Phthiotidis R. Pyrrham ducit 41. arca seruatur e diluuio 41. 42. Iovi sacrificat, homines pro-

creat 43. eius liberi 43. 44. Cyni habitauit, non Opunte. fr. 387. 438. cf. de eo Obff. 38.

Deucalion, Minois e Pasiphae f. 245. eius liberi 250.

Deucalionem diluuium 41. Obff. 38. 39. quò tempore factum? 303. 357. qua de causa? 303. cf. de eo Obff. 265. 327.

Dexamenus Herculem excipit, cuius ope ab Eurytione, Mnesimachae filiae proco proteruo, liberatur 175. Obff. 150.

Dexithea, Minois vxor, Euxanthii mater 245.

Diaethus, Menelai ex Helena f. Obff. 289.

Diana, Iovis e Latona f. venationi dedita, virgo manet 20. Orionem in Delo interficit 24. 25. vbi cf. n. cr. contra Gigantes pugnat 34. aprum mittit in Oenei agrum 53. Aloidas dolo perdit in Naxo 47. 48. vbi cf. n. cr. Endymionem amat 48. Admeto irascitur 78. ob Cerynitin cervam ab Hercule captam, huic irata placatur 167. Actaeonem, quòd se lauante ipsam conspexerat, in ceruum mutat 259. matris iussu Amphionis filias occidit 270. Callisto necat 304. Philonoe immortalem facit 319. Adonidi exitum parat 355. Sospita Obff. 178. Τρυφεύλος. fr. 402. 403.

Dice, Iovis f, Hora 16.

NOMINVM ET FABVLARVM.

Dictæ, mons cum antro Dictæo 7.
 Dictys, Magnetis f. Seriphum
 condit 67. eius R. 143. Da-
 naën cum Perseo seruat, hunc
 educat 134. cf. Obff. 59. 117.

Dii a Typhone in Aegyptum
 fugientes, in formas anima-
 lium mutantur 36. Cadmi
 nuptiis interfunt 256. Cecro-
 pis tempore vrbes inter se
 diuidunt 351. Obff. 321. Myr-
 rham a patre fugientem, in
 arborem mutant 356. de Ado-
 nide disponunt 357. Dii XII.
 certaminis Neptunum inter et
 Minervam iudices 352. 353.
 Obff. 322. eorum arae 210.
 Obff. 186 — Dii Ἀποπομπῶν.
 fr. 390 — de notione de Diis
 apud Aegyptios. fr. 394.

Dino, Phorci f. 137.

Diocorystes, Aegypti ex Arabia
 f. Hippodamiam sponsam ha-
 bet 122.

Diogenia, Cephisi f. Phraſimi
 vxor 364.

Diomede, Lapithae f. Amyclae
 vxor 313.

Diomede, Xuthi f. Deſionis
 vxor 66.

Diomedes, Thrax, Martis e
 Cyrene f. Bistonum R. equas,
 ab Hercule abactas, receptu-
 rus perit 179. Obff. 151.

Diomedes, Tydei f. 59. Aegialiam
 ducit, contra Thebas et Troiam
 proficiscitur 61. Agrii filios
 necat, regnum, quo Oeneus

erat priuatus, Andraemoni
 dat ib. inter Epigonos 293.
 Helenae procus 321.

Dione, Coeli f. Titanis 5. Iovis
 pellex 16.

Dione, Nereïs 15. cf. n. cr.

Dionysi mysteria 17.

Dioscouri, vnde dicti 323. Hi-
 laïram et Phoeben raptas du-
 cunt 314. 323. Obff. 290. He-
 lenam, a Theseo raptam, li-
 berant; Aethram abducunt 320.
 cum Peleo Iolcum expugnant
 348. in Arcadia praedantur
 324. cum Ida et Lynceo con-
 tendunt; in coelum recipiun-
 tur 325. Obff. 291 — cum Ca-
 biris permutantur Obff. 286 —
 eorum aetas. fr. 410.

Dioxippe, Danai e Pieria f. Ae-
 gypti sponsa 124.

Dirce, Lyci vxor, a Zetho et
 Amphione occisa, in fontem
 detruditur, qui inde dictus
 268. 269.

Dodonaea fagus, vocalis 81. 82.

Dodonaeus Iupiter. v. Iupiter.

Doliche inf. ob Icarum, ibi se-
 pultum, ab Hercule vocatur
 Icaria 206.

Doliones excipiunt Argonautas
 85. Pelasgorum hostes ib. cf.
 n. cr. et Obff. 75.

Dolonis. fr. 427.

Dolopes, Phoenici parent 350.
 Obff. 317.

Dores, a Doro vocati 44. Obff.
 41. 194. Heraclidarum comi-
 tes Obff. 205.

INDEX

- Doris, Oceani f. g. Nerei vxor
13. vbi cf. n. cr.
- Dorium, Danai f. Cercestae spon-
sa 123.
- Dorus, Apollinis e Phthia f. ab
Aetolo trucidatur 43. pater
Xanthippes 49.
- Dorus, Hellenis f. terram supra
Peloponnesum accipit, Dori-
bus nomen dat 44. Obff. 40.
- Dorus, Phoeniciae vrbs. fr. 407.
- Dorycleus (cf. n. cr. 318.) Hip-
pocoontis f. 318. ab Hercule
necatur 319.
- Doryclus, Priami f. 334.
- Dotis. Obff. 236.
- Dotion, vrbs. Obff. 236.
- Doto, Nereis 13.
- Draco, Typhonis et Echidnae
progenies. eius forma. He-
speridum poma custodit 192.
Obff. 169.
- Draco, Martis f., fontis Martii
custos, socios Cadmi necat;
ab ipso caeditur 254. Obff.
226. eius dentes partim a
Cadmo sparguntur, ib. partim
a Minerva dantur Aeetae 94.
- Dryas, Aegypti e Caliande f.
Eurydicen sponsam habet 124.
- Dryas, Lycurgi f. a patre fu-
rente occiditur 264. Obff. 232.
- Dryas, Lycurgi (Thracis) pater.
263.
- Dryas, Martis f. apri Calydonii
venator 54. vbi cf. n. cr.
- Dryopes, Laogorae parent 221.
ab Hercule debellantur 220.
Obff. 194.
- Dryops, Priami f. 334. vbi de
nomine cf. n. cr.
- Dymas, Aegimii f. bello Hera-
clidarum aduersus Peloponne-
sios perit 237. Obff. 208.
- Dymas, Phryx, Hecubae pater
332.
- Dynamene, Nereis 15.
- Dynaste, Thespiae f. Erati ex
Hercule mater 223.
- E.
- Echedorus fl. 193. Obff. 170.
- Echemon, Priami f. 335. vbi de
nomine cf. n. cr.
- Echemus, Timandram ducit 319.
Obff. 284.
- Echephron, Nestoris f. 71.
- Echephron, Priami f. 335.
- Echidna, Tartari e Tellure pro-
genies, ab Argo interficitur
113. Obff. 100. e Typhone
mater Chimaerae 132. Orthri-
caus 186. Draconis Hesperidi-
um 192. Caesariae aquilae
197. Sphingis 274.
- Echinades, insulae 90. vbi cf.
n. cr. 147. fr. 436.
- Echion, vnus e Spartae, super-
stes 254. Penthei pater 265.
- Edoni 263. Thraciae pop. Ly-
curgum regem occidunt 263.
- Eetion, Andromachae pater 335.
- Elara, Orchomeni f. 21. Tityi
e Ioue mater ib.
- Elatonius v. Baton.
- Elatus, Arcadis f. Arcadiae pri-
mas tenet 304. 405. eius e Lao-
dice progenies 305. Ischyis
pater 315.

NOMINVM ET FABVLARVM.

- Elatus, Polyphemi pater 83.
 Elatus, Centaurus, ab Hercule
 fugatur 169.
 Electra, Oceanis g. eius e Thau-
 mante progenies 12.
 Electra, Danaï f. Peristhenis
 sponsa 124.
 Electra, Atlantis e Pleione f.
 309. eius e Iove liberi 325.
 vitiata ad Palladium fugit 330.
 cf. de ea Obff. 292. 298.
 Electrae, Thebarum portae 283.
 cf. n. cr.
 Electryon, Persei f. 146. eius
 ex Anaxo progenies 148. eius
 armenta a Pterelai filiis abi-
 guntur 149. Amphitryonis
 ope recipiuntur 150. filiorum
 necem viturus, morte prohi-
 betur 150. cf. Obff. 129. et
 n. cr. ad 149.
 Elephantis, Danaï vxor 122.
 Elephenor, Chalcodontis f. He-
 lenae proci 322. vbi cf. n.
 cr. — Obff. 288.
 Eleuchia, Thespij f. Bulei ex
 Hercule mater 228.
 Ἠλέου ara Athenis 201. 230. Obff.
 202.
 Eleus, vntis, vrbs 166. Obff. 145.
 Eleus in n. cr. ad 146. v. Heleus.
 Eleusin, Triptolemi pater 29.
 Eleusinem venit Hercules et ini-
 tiatur 199.
 Eleusinia sacra. iis ἑλεῖν non ad-
 mittuntur. qui? Obff. 176.
 initiati, in inferis versantes,
 fructum inde capiunt ib.
 Eleusini excipiunt Cererem 26.
 Eumolpum cum Ismaro f. 369.
 ducem belli aduersus Athe-
 nienfes constituunt 370. Obff.
 339.
 Eleusini montes 170. sed cf.
 n. cr. 171.
 Eleuther, Apollinis ex Aethusa
 f. 309. Obff. 273.
 Eleutheræ, Boeotiae vrbs 268.
 vbi cf. n. cr.
 Elienses Molionidas mittunt ad
 Isthmica 211.
 Elis, a Theffalis habitatur 48.
 paret Salmoneo 68. Polyxeno
 150. Augeae 173. Phyleo, cui
 captam tradit Hercules 211. —
 Ibi Olympus vrbs. fr. 401.
 Elymi, in Sicilia 190. cf. n. cr.
 Elysi campi 266.
 Emathion, Tithoni ex Aurora f.
 531. in Arabia ab Hercule oc-
 cisus 196. cf. Obff. 301.
 Empedoclis aetas. fr. 413.
 Enarete, Deimachi f. Aeoli vxor
 45. vbi v. n. cr.
 Enarsphorus, vel Enaraphorus
 (v. n. cr. 318.) Hippocoontis
 f. 318. ab Hercule trucidatur
 319.
 Enceladus, Aegypti f. Amymo-
 nen sponsam habet 122. sed
 v. Amymone.
 Enceladus (cf. n. cr. 33), Gigas,
 ei Siciliam immittit Minerva
 33. Obff. 32.
 Enchelienfes, Cadmo dace Illy-
 rios vincunt 266. Obff. 234.

INDEX

- Endeis**, Chironis f. Aeaci vxor 338. vbi v. n. cr.
- Endymion**, Aethlii f. e Calyce, Elin condit 48. Iove annuente immortalis fit ib. Aetoli pater e Neïde f. Iphianassa ib. Obff. 43. 44.
- Enipeus** fl. a Tyro amatur 68. Obff. 60.
- Entedide**, Thespîi f. Menippidis mater ex Hercule 227. vbi cf. n. cr.
- Enthenis**, Hyacinthi f. ab Atheniensibus immolatur 377. sed cf. n. cr.
- Enyo**, Phorci f. 137.
- Eone**, Thespîi f. Amestridis ex Hercule mater 228.
- Epaphus**, Nili ex Io f. 115. a Curetibus raptus, a matre reperitur, Aegypti rex fit; Memphin ducit; ex ea progenies 116. Obff. 103.
- Ephesus** a Cercopibus habitatur 205.
- Ephialtes**, Gigas, Apollinis et Herculis telis priuatur luminibus 32. Obff. 31.
- Ephialtes**, Neptuni f. 46. Iunonem procatur 47.
- Ephyra**, antiquum Corinthi nomen 66.
- Ephyra**, Thesprotorum vrbs, fr. 429. Phylante rege ab Hercule capitur 216. Obff. 190. plures sunt huius nominis vrbes. Obff. 59. add. fr. 422. 423.
- Epicaſte** v. Iocaste.
- Epicaſte**, Calydonis f. Agenoris vxor 49.
- Epicaſte**, Angeae f. Theſtali ex Hercule mater 229. Obff. 199. 200.
- Epicharmus**. fr. 412.
- Epicuri** aetas. fr. 416.
- Epidaurus**, Argi f. 112.
- Epidaurus** 380.
- Epidaus**, Nelei e Chloride f. 70.
- Epigoni** 293. Alcmaeone duce Thebanos adoriuntur 292. Thebanos fugant 295. urbem euerunt 294. 295. Obff. 254. 256.
- Epilaïs**, Thespîi f. Aſtynactis ex Hercule mater 226.
- Epimetheus**, Iapeti f. 11. pater Pyrrhae e Pandora 41.
- Epitrophus**, Schedii pater 321. sed cf. n. cr.
- Epochae** illuſtriores e chronicis. fr. 409.
- Epochus**, Lycurgi e Cleophile f. 306. Obff. 208.
- Epopeus**, Theſſalus, Neptuni e Canace f. 46. vbi cf. n. cr. ducit Antiopen; eius liberi; Sicyone capta a Lyco occiditur. 268. Obff. 237.
- Eraſippus**, Herculis e Lyſippe. f. 228. n. cr.
- Erato**, Muſa 16.
- Erato**, Nereïs 13.
- Eratus**, Herculis e Dynaſte f. 228.
- Erechtheum** ſanum. Obff. 332.
- Erechtheum** fretum, Athenienſibus a Neptuno datum 352. Obff. 322.

NOMINVM ET FABVLARVM.

- Erechtheus** (de nom. cf. n. cr. 352.) Pandionis e Zeuxippe f. 362. Atticae R. Praxitheam ducit; ex ea liberi 364. Obff. 332. 333. non fuit arbiter certaminis inter Neptunum et Minervam 352. bello cum Eleusiniis filiam natu minimam immolat; reliquae se occidunt 370. Obff. 340. Eumolpum interficit; a Neptuno euertitur 370. cf. Obff. ib.
- Erginus**, Neptuni f. Argonauta 83. vbi v. n. cr.
- Erginus**, Clymeni f. Minyarum R. patris iussu Thebas adoritur, vincit, tributum iis imponit, ab Hercule necatur 158. Obff. 137.
- Eriboea**, Porthaonis f. Obff. 47.
- Erichthonius**, Dardani ex Battia f. 327. Dardaniae R. ex Asioche Troem gignit. ib. Obff. 294.
- Erichthonius**, Vulcani ex Atthide al. Minerva f. 358. Obff. 328. a Minerva traditur Pandroso 359. ab ea educatur. Obff. 329. Amphictyone pulso, Atticae R. 360. Minervam colit, Panathenaea instituit; eius e Pasithea liberi 360. in luco Minervae sepe litur 360. Obff. 330.
- Eridanus** fl. 98. Nympharum sedes 193.
- Erigone**, Icarii f., patre mortuo vitam finit 362. Obff. 331.
- Eriunyes**, e pudendorum Coeli exsectorum sanguine profluente 5. Obff. 6. Alcmaeonem matricidam exagitant 295.
- Eriphyle**, Talai f. Amphiarai vxor 76. a Polynice corrupta, marito persuadet, vt contra Thebas eat 279. iterum a Thersandro corrupta, Alcmaeoni persuadet, vt contra Thebas Epigonorum dux sit 293. ab hoc, patris iussu 273. occiditur 295. ab Aesculapio in vitam restituta dicitur 317. cf. de ea Obff. 245. et v. 3404 in Ind. verborum.
- Erymanthus** aper, ab Hercule capitur 167 sq. Obff. 146.
- Erymanthus** mons 167.
- Eryichaei**, fr. 424.
- Eryichthon**, Cecropis ex Agraulo f. obit sine liberis 353. Obff. 323.
- Erythia**, Solis insula 31. Geryonis sedes; hodie Gadira 185. Obff. 159.
- Erythia**, Hesperidum vna 193.
- Erythras**, Herculis et Exoles f. 227.
- Erythrius**, Athamantis e Themistone f. 65. vbi de nomine cf. n. cr.
- Eryx**, Neptuni f. Elymorum R. 189. taurum ex armentia Geryonis, ab Hercule abactis, elapsum, reddere non vult; ab eo interficitur 190. Obff. 165.

INDEX

- Eteocles**, Oedipi ex Iocaste f.
275. cum Polynice fratre
regnum paritur in certum
tempus 276. id solum tenere
cupiens, eum fugere cogit
277. Thebanos contra VII du-
ces instruit 283. inter obfi-
dionem cum fratre pugnans,
hunc interimit et ipse ca-
dit 288. Laodamantis pater
293.
- Eteoclus**, Iphios f. a nonnullis
numeratur inter VII duces
contra Thebas 280. vbi v.
n. cr. Obfl. 247. in Nemeis
curfu vincit 281. a Leade
caeditur 288.
- Eteonus**, fr. 420.
- Ethodasa**, Amphionis e Niobe
f. 269. Dianae telis confo-
ditur 270.
- Euadne**, Iphis f. Capanei vxor
cum marito se comburit 291.
vbi cf. n. cr. Obfl. 254.
- Euadne**, Strymonis e Neaera f.
Argi vxor 112. Obfl. 98.
- Euaemon**, Lycaonis f. 301.
- Euaemon**, Eurypyli pater 322.
- Evagoras**, Nelei e Chloride f. 70.
- Evagoras**, Priami f. 334.
- Evagore**, Nereis 15. cf. n. cr.
- Evander**, Priami f. 334.
- Euboea**, Thespia f. Olympi ex
Hercule mater 227. -
- Euboea** 104. fr. 408.
- Eubate**, Thespia f. Eurypyli ex
Hercule mater 226, 227. vbi
cf. n. cr.
- Euchenor**, Aegypti ex Arabia f.
Iphimedeam sponfam habet
123.
- Eucrate**, Nereis 14.
- Eudore**, Nereis 13.
- Eudoxi tres**: Cnidius, Rhodius,
Siculus. fr. 416. 417.
- Evenus**, Martis f. 49. Marpes-
sa filia ad Ida rapta, in Ly-
cormam fl. se deiecit, qui ab
eo nomen accipit 50. Obfl. 45.
- Evenus** fl. 171. cum transire
volentes portat Nessus 218.
Obfl. 192.
- Everes**, Pterelai f. 147. in per-
niciem fratrum seruatur 150.
- Everes**, Herculis e Parthenope
f. 229.
- Everes**, Tiresiae pater, e poste-
ris Udae Sparti 283.
- Evippe**, Danae ex Aethiopide f.
Argii sponfa 123. cf. n. cr.
- Evippe**, Danae e Polyxo f. Imbri
sponfa 124. cf. n. cr.
- Evippus**, Thespii f. 51. eius
mors 56.
- Eulimene**, Nereis 13.
- Eumedes**, Melanis f. a Tydeo
necatur 59.
- Eumelus**, Admeti ex Alceste
f. Helenae proci 322. Obfl.
69. 288.
- Eumenidum** lucus in Colono
Atticae 276.
- Eumetes**, Lycaonis f. 301.
- Eumide**, Thespia f. Lysae ex
Hercule mater 226. vbi cf.
n. cr.

NOMINVM ET FABVLARVM.

- Eumolpe, Nereis 15.
 Eumolpus, Neptuni e Chione f. 368. a matre in mare praecipitatus, a patre in Aethiopiam ducitur, a Benthescyme nutritur, alteram huius f. ducit, alterum corrupturus, ad Tegyrium fugit, infidias fruit, ad Eleusinos fugit 369. ad Tegyrium reuersus Thraciae rex fit, ab Erechttheo trucidatur 370. Herculi Eleusinia adire permittit 200. Obff. 176. 337.
 Eumon, Lycaonis f. 301. cf. n. cr.
 Eunaeus, Iasonis ex Hypsipyla f. 84. cf. n. cr.
 Eunice, Nereis 13.
 Eunomia, Iovis f. Horarum vna 16.
 Eunomus, Architelis f. ab Hercule caeditur 217. Obff. 192.
 Eupalamus, Metionis ex Alcippe f. Daedali pater 378. et Metiadusae 371. Obff. 340.
 Euphemus, Neptuni f. Argonauta 83.
 Euripidis aetas. fr. 412.
 Europa, Danaï vxor 122. vbi cf. n. cr.
 Europa, de ea scriptores. Obff. 211. genus 212 sq. 215. Agenoris ex Telephassa al. Phoenicis f. 241. a Iove rapitur 242. quaeritur 243. Asterioni nubit 244. ex ea progenies 242.
 Europa (terra) 241. sed cf. n. cr.
 Eurotas, Lelegis e Cleocharia f. pater Spartes 312.
 Euroto, Danaï e Polyxo f. Bromii sponsa 124.
 Euryale, Gorgonum vna 140.
 Euryale, Orionis e Neptuno mater 21. Obff. 21.
 Euryalus, Melanis f. a Tydeo interficitur 59.
 Euryalus, Mecistei f. ex Epigonis 293. vbi cf. n. cr. Argonauta 83. Obff. 67. contra Troiam it 77. Obff. 74.
 Eurybia, Ponti f. 12. Crii vxor 10. vbi cf. n. cr.
 Eurybia, Thespii f. Polyhai ex Hercule mater 226. vbi cf. n. cr.
 Eurybius, Eurysthei f. bello adversus Athenienses cadit 230.
 Eurybius, Nelei f. e Chloride 70.
 Eurycypus, Herculis e Clytippe f. 226. cf. n. cr.
 Euryce, Thespii f. Teleutagorae ex Hercule mater 227. n. cr.
 Eurydamas, Aegypti e Phoenissa f. 123.
 Eurydice, Adraști f. Ili vxor 330.
 Eurydice, Danaï f. eius sponsus Dryas 124.
 Eurydice, Lacedaemonis e Sparta f. vxor Acrisii 128. 313.
 Eurydice, Lycurgi vxor 77. 280.
 Eurydice, Orphei vxor, frustra ex inferis repetitur a marito 16.
 Eurydice, Actoris f. Obff. 311.
 Eurygania, Hyperphantis f. Oedipi vxor 275. 276. cf. n. cr.
 Eurygyes. Obff. 344.

INDEX

Eurylochus, Aegypti f. e Caliande, Autonoe sponfam habet 124.

Eurymede, vxor Glauci 66. Obff. 58.

Eurymedon, Minois e Paria Nympha f. 180. Parum tenet, ab Hercule interficitur 181.

Eurymenes, Nelei e Chloride f. 70. cf. n. cr.

Eurynome, Oceani f. 9. Iovis pellex 16. Obff. 12.

Eurynome, mater Asopi fl. ex Iove 337.

Eurynome, Lycurgi vxor 306.

Euryops, Herculis e Terpicrate f. 228.

Eurypyle, Thespii f. Archedici ex Hercule mater 227.

Eurypylus, Enaemonis f. Helenae procus 322. Obff. 288.

Eurypylus, Herculis ex Eubote f. 226.

Eurypylus, Mecistei f. 293. cf. n. cr.

Eurypylus, Neptuni ex Astypalaea f. Coorum R. ab Hercule trucidatur 209. pater Chalciope 229. Obff. 184.

Eurypylus, Temeni f. patrem interimit 239. regno excidit 240. Obff. 210.

Eurypylus, Thestii f. 51. eius mors 56.

Eurypylus, Obff. 273.

Eurysthenes, Aristodemi ex Argia f. 236. cum Procle fratre potitur Lacedaemone 238.

Eurystheus, Stheneli f. fata Herculis nascendo occupat, Mycenarum rex sit 148. duodecim labores Herculi imponit 160 sq. Herculem, timens, ab vrbe detinet 163. Geryonis boues Iunoni immolat 191. Ceyci bellum minatur; infert Atheniensibus et Heraclidis, perit cum liberis 230. Admetae pater 180. Antimachen ducit 306. cf. de eo et eius liberis. Obff. 202. 203.

Euryte, Hippodamantis f. Porthaonis vxor 52.

Euryte, Nympha, Halirrothii mater e Neptuno 353.

Eurytele, Thespii f. Leucippi ex Hercule mater 228.

Eurythemis, Cleoboeae f. Thestii vxor 51. cf. n. cr.

Eurytia. Obff. 356.

Eurytion, idem atque Eurytus. Obff. 310. Phthiota, Actoris f. (alias nepos Actoris et Iri f. Obff. 310.) apri Calydonii venator 55. a Peleo inuito confoditur 56. vbi cf. n. cr. 343. Peleum lustrat, et ei Antigonen f. cum parte regni dat 342. v. Eurytus, Actoris f.

Eurytion, Centaurus, ab Hercule fugatus, Pholoen petit 170. Mnesimachae procus molestus, ab eodem pellitur 176. Obff. 150.

Eurytion, Geryonis bubulcus, ab Hercule occiditur 186. 187.

NOMINVM ET FABVLARVM.

Obff. 163. Martis et Erythiae
f. Obff. 160.

Eurytus (Elienſis) Actoris f.
Neptuni e Molione f. popu-
larium contra Herculem dux,
Augeae ſocius 210. vincitur
211. Obff. 184. Thalpii pa-
ter 321.

Eurytus, Gigas, thyrſo Bacchi
cadit 33. cf. n. cr. et Obff. 31.

Eurytus, Herculem ſagittis vti
docet 155. Obff. 154. Oecha-
liae R. Obff. 179. Herculi
filiam Iolen dare recuſat 203.
vbi cf. n. cr. pro Hercule ven-
dito pretium accipere non vult.
205. Oechalia capta, cum fi-
liis ab Hercule caeditur 222.
Obff. 196.

Eurytus, Hippocoontis f. 318.
ab Hercule caeditur 319.

Eurytus, Mercurii f. Argonau-
ta 83.

Euterpe Muſa 16. eius e Stry-
mone progenies 18.

Eutyches (v. n. cr. 318.) Hippo-
coontis f. 318. ab Hercule cae-
ditur 319.

Euxanthius, Minoïs e Dexithea
f. 245.

Euxinus pontus, olim Ἰέερος di-
ctus, a Graecis oram ipſius
accolentibus, nomen hodie-
rum accepit. fr. 420.

Exole, Theſpii f. Erythrantis
ex Hercule mater 227.

F.

Fabia vrbs a Fabio in Gallis
condita. fr. 407.

Fabularum in antiquiſſimis theo-
goniis ſyſtemata tria. Obff. 3.

G.

Gadira v. Erythia.

Galactophagi. fr. 420.

Galatea, Nereïs 14.

Gallia Celtica. fr. 407.

Ganymedes, Troïs e Callirrhœ
f. 327. a Iove rapitur ib. pre-
tium pro eo datum 184. Obff.
157. deorum pincerna 327.
Obff. 294.

Gaugamela, vrbs. fr. 433.

Gaulus, fr. 419. falſo pro inſula
Calypſus habita. fr. 421.

Gedroſii, Indiae populus. fr. 435.

Gelanor, regnum Argiuorum
Danao cedit 120. vbi cf. n. cr.

Genetor, Lycaonis f. 301.

Geraeſti, Cyclopiſ, ſepulchrum
Athenis, ad quod immolantur
Hyacinthi filiae 377. Obff. 347.

Gerenii, Neſtorem educant 71.
212. Obff. 187.

Geryon, Chryſaoris e Callirrhœ
f. 141. Erythiam inſ. habitat
185. eius forma ib. eius ar-
menta 186. quae olim Solis
erant, ab Alcyoneo abacta 31.
ab Hercule trucidatur, qui
armenta abigit 187. Obff. 158.
160. 166.

Gigantes, Coeli e Terra filii,
eorum forma, ſedes, pugna

INDEX

- cum Diis 30. 31. 32. cf. Obff. 28. Hercules cum Diis contra eos pugnat ib. et 210. Obff. 184.
- Glauce, Creontis f. Iasonis sponsa, a Medea necatur 107.
- Glauce, Cychrei f. Actaei coniux 338. vbi cf. n. cr.
- Glauce, Danaï f. Alcidis sponsa 123.
- Glaucippe, Danaï e Polyxo f. eius sponsus Potamon 124.
- Glaucanome, Nereis 13. cf. n. cr. 14.
- Glaucothoe, n. cr. 14.
- Glaucus, deus marinus. Obff. 171.
- Glaucus, Minos e Pasiphaë f. 245. Obff. 219. 221. puer a Polydo in vitam restituitur 252. Obff. 221. ab eodem artem vaticinandi doctus, iterum priuatur 252. Obff. 222. ab Aesculapio in vitam restituitur 317. Obff. 221. sepulcrum eius cubo duplicato. Obff. 222.
- Glaucus, Priami f. 334.
- Glaucus, Sisyphi e Merope f. ex Eurymede Bellerophontis pater 66.
- Glenus, Herculis et Deianirae f. 229. vbi cf. n. cr. et Obff. 199. Ad Glissantem, Boeotiae urbem, pugnatur. Obff. 256.
- Gorge, Danaï f. Hippothoi sponsa 123.
- Gorge, Oenei f. Andraemonis vxor 52. Obff. 48. Tydei e patre mater 59.
- Gorgias, Leontinus, Empedoclem audit; eius aetas, fr. 414.
- Gorgon 143. 200. *κατ' ἑξῆς* ita vocatur Medusa, quam vide. cf. Obff. 122. 177. eius coma 213. cf. n. cr. sanguis ab Aesculapio partim ad salutem, partim ad perniciem mortaliū adhibetur 316.
- Gorgones, Phorci filiae 13. earum ex Aegypto filii 124. earum forma et numerus 140. a Perseo opprimuntur, qui vnam ex iis, Medusam necat 140. Obff. 118. 120. 124. 125.
- Gorgophone, Danaï ex Elephantide f. Protei sponsa 122.
- Gorgophone, Persei f. Perieris vxor 67. 146. 313. Obff. 283.
- Gorgophonus, Electryonis f. 148.
- Gorgyra, Ascalaphi ex Acheronte mater 30. Obff. 28. fr. 395.
- Gorgythion, Priami f. 334. Obff. 303.
- Graeci, dicuntur Hellenes 44.
- Gratae, Iovis filiae 16. sacra iis a Minoe facta in Paro; ab eo tempore sunt sine tibiis et coronis 375. Obff. 344. v. Charites.
- Gratation, Gigas, a Diana caeditur 34. cf. n. cr.
- Guneus, fr. 386.
- Gyes, Centimanus 3. cf. n. cr.

H.

Hades i. e. 1) Pluto, cuius inter antiquiores solennius est illud

NOMINVM ET FABVLARVM.

- nomen. Obff. 13. ita occurrit
 187. ibi eius armenta in Ery-
 thia insula et in inferis 201.
 vulneratur ab Hercule 212.
 Obff. 187. cum eo certat 79.
 2) locus inferorum. Tartarum
 complectitur 4. eius ostium
 et portae prope Taenarum 200.
 eius claues ab Aaeo seruan-
 tur 340. cf. Obff. 308.
- Haemon, Creontis Thebanorum
 regis, f. a Sphinge denoratur
 275. Obff. 243.
- Haemon, Lycaonis f. 301. vbi
 cf. n. cr.
- Haemonia, antiquum Thessaliae
 nomen. fr. 430.
- Haemonius, Amaltheae pater
 216. cf. n. cr.
- Haemus, Thraciae mons, vnde
 dictus? 39. Obff. 36.
- Hagnius, Tiphys pater 82. cf.
 n. cr.
- Halia. Nereis 13.
- Haliartus. fr. 420.
- Halicarnassus, vnde dicatur. fr.
 436.
- Halimede, Nereis 14.
- Halipherus, Lycaonis f. 301.
 n. cr.
- Halirrothius, Neptuni ex Eu-
 ryte f. ob Alcippen tentatam
 a Marte huius patre occidi-
 tur 353.
- Halizonies. pop. fr. 425.
- Halocrates, Herculis ex Olym-
 pusa f. 228.
- Halys. fl. fr. 420. 425.
- Hamadryades Nymphae; earum
 e Danao filiae 123.
- Harma, locus prope Thebas.
 Obff. 252.
- Harmonia, Martis e Venere f.
 Cadmo nubit 256. Obff. 225.
 dona sponsalia. Obff. 226. in
 serpentem mutata, cum ma-
 rito in campis Elysiis degit
 266.
- Harpaleus, Lycaonis f. 301.
- Harpalycus, Lycaonis f. ib.
- Harpyiae, Thaumantis filiae 12.
 Obff. 8. Phineum vexant 88.
 a Boreae filiis pelluntur 91.
 367. Obff. 78 - 80. 335.
- Harpys v. Tigris.
- Hebe, Iovis e Iunone f. 15.
 Herculi nubit 225. Obff. 198.
- Hecate, Perfae f. 12. Clytium
 occidit 33. cf. Obff. 308. ei
 nullus litatur. fr. 395.
- Hector, Priami ex Hecuba f.
 332. Obff. 302. ducit Andro-
 machen 335.
- Hecuba, Dymantis al. Cissei al.
 Sangarii fl. e Metope f. Pri-
 ami coniux. Eius de filio som-
 nium 332. Obff. 302.
- Helena, Iovis e Leda al. Ne-
 mesi f. ouo nata 320. Obff.
 284. 285. a Theseo rapta, a
 Dioscuris liberatur 320. Obff.
 286. eius proci 321. 322.
 Obff. 288. iureiurando ad-
 stringuntur, ne futurum He-
 lenae maritum infestent 323.
 Menelao nubit 323. eius pro-

INDEX

- genies, v. Obff. 239. a Paride
raptur 336.
- Helenus, Priami ex Hecuba f.
334.
- Heleus, Persei f. Mycenis na-
tus 146. ex Helo Amphitryo-
nis contra Teleboas socius
venit 153. cum Cephalo fra-
tre Echinades obtinet ib.
- Heliconis, Thespīi f. Phaliae ex
Hercule mater 228.
- Helix, Lycaonis f. 300. cf. n. cr.
- Hellas, diluvio obruitur 41.
Obff. 38. a sterilitate libera-
tur Aeaci deprecatione 340.
- Helle, Athamantis e Nephele f.
62. ariete aureo cum fratre
per aërem auecta, in mare de-
cidit 63. v. Hellespontus.
- Hellen, Deucalionis e Pyrrha
al. Iovis f. 43. eius ex Or-
seide Nympha filii 44. Graeci
ab eo dicuntur Hellenes ib.
filiis terram distribuit ib.
Obff. 40.
- Hellenes 44. fr. 423. Obff. 307.
- Hellenicae fabulae 40. Obff. 37.
- Hellenopolis, fr. 438.
- Hellespontus, vnde dictus? 63.
- Helli. fr. 422.
- Helorus, vrbs et fl. fr. 406.
- Helus, Argolidis vrbs 153.
- Hemicynēs, fr. 420.
- Hephaestina, Aegypti coniux 125.
- Heraclea 182. Obff. 156.
- Heraclidae, (Obff. 200.) Eury-
stheum fugientes ad Ceycem
veniunt Trachinem, 229. Obff.
201. inde ad Athenienses se
recipiunt 230. Obff. 202. Eu-
rystheum debellant ib. Pelo-
ponnesum occupant, sed ora-
culo moniti relinquunt, ad
Marathonem confidunt 231.
Hyllo duce reditum frustra
tentant 232. Obff. 203 sq. (max
Cleodaeo, subinde Aristoma-
cho Obff. 205.) postea Temeno
duce 235. Obff. 206. ad Nau-
pactum calamitate obruti 236.
Hippoten pellunt, Oxylum
ducem assumunt, Tisamenum
vincunt, Peloponneso potiun-
tur 237. 238. Obff. 207. vrbes
sorte diuidunt 238. Obff. 208.
De tempore reditus Heracli-
darum. fr. 409.
- Heraeus, Lycaonis f. 302. cf.
n. cr.
- Hercules, Iovis ex Alcmena f.
154. de eius pueritia et insti-
tutione 155. Obff. 152 sq. Eu-
rystheo seruit, eius iussu XII
labores peragit 161. Obff. 142.
primo tantum decem Obff.
167. I. Leo Nemeus 161. de-
vertit apud Molochum, leo-
nem elidit 162. Mycenās in-
gredi vetatur ab Eurystheo.
163. Obff. 143. II. Lerna
Hydra 164. eam, Iolao auxi-
lium ferente, necat, sagittas
bile inungit 166. hic labor
non inter numerum relatus
ab Eurystheo 166. III. Cerva
Cerynitis. eam viam capit

NOMINVM ET FABVLARVM.

et Dianam, cui sacra erat illa, placat 167. IV. Aper Erymanthius 167. ad Pholum Centaurum deuertit ib. vinum ab eo poscit 168. quo dato, reliquos Centauros accurrentes, fugat; Chironem inuitus transfigit 169. Obff. 146. aprum capit 172. V. Angeae stabulum, vno die purgandum 173. Obff. 149. cum Angea decimam gregum partem pactus, purgat (cf. n. cr. 173.) 173. ab Angea, promisso non stante, pellitur 175. ad Dexamenum deuertit, eum ab Eurytione, proco filiae molesto, liberat ib. neque hic labor ab Euryrheo receptus 176. VI. Strym-phalides aues 176. aeneis crotalis a Minerva instructus, eas excitat et sagittis conficit 177. Obff. 150. VII. Taurus Cretenfis 177. Obff. 151. capit; Euryrheo ostensum viuum dimittit 178. VIII. Diomedis equi 179. Diomede interfecto, Bistonibus fugatis, eos adducit 180. Obff. 153. IX. Hippolytes balteus 180. cum sociis, naue vectus, ad Parum appellit ib. Minois filios necat 181. Alcaem et Sthenelum secum ducit, in Mysiam venit, Mygdonem occidit Obff. 156. Lyco Bebrycum terram dat 182. Themiscyram adit ib. Hippolyten balteo spoliat,

Amazones vincit 183. Obff. 153. inde Troiam venit, Hesionem liberat, Laomedonti patri ob perfidiam bellum minatur, a Polye, Aenum veniens, excipitur, 184. Sarpedonem necat, Thasum Androgei filiis dat, Protei filios necat, domum redit 185. X. Geryonis armenta 185. Obff. 158. Europa et Libya peragrata, duas in confinio harum regionum columnas ponit 186. Obff. 161. arcum tendit in Solem (Obff. ib.), aureum cymbium ab eo accipit, quo in insulam traiecit, Geryonem transfigit 187. cymbium reddit, Alebionem, Dercynum et Erycem sternit 190. Strymone vadoso facto, boues ad Euryrheum perducit 191. XI. Hesperidum poma 192. Obff. 166. certamen eius cum Cycno et Marte dirimitur ad Eridanum abit, a Nymphis ad Nereum ducitur 193. ab hoc viam ad Hesperides comperit, Antaeum necat 194. Busiridem interficit 195. ad Thermydras bouem aratoris deuorat 196. Emathionem necat, Prometheum liberat 197. Atlantis ope poma accipit 198. Euryrheo dat; ab eo reddita Minervae tradit ib. XII. Cerberus 198. Obff. 175. Eleusiniis initiatur Iulstratus 199. Obff. l. l. apud Taenarum de-

INDEX

scendit in inferos 200. Gorgonem ense petit ib. Theseum liberat, Pirithoum liberare nequit (Obss. 177.) ab Ascalapho saxum remonet, bouem Plutonis mactat, cum Menoetio congregitur pastorem 201. Cerberum ducit; remittit 202.

Parerga. Deorum socius contra Gigantes 34. 209. leonem in monte Cithaeroneo necat 156. Ergino, Minyarum R. victo, Thebas a tributo liberat 158. Obss. 137. a Creonte accipit Megaram 158. insaniens, liberos ex ea deuorat 160. Obss. 139. hanc Iolao dat 203. Obss. 178. Ioles nuptias ambit 203. Alcefidem seruat 204. cf. 79. Iphitum necat, a Deiphobo lastratur 204. Delphos it, insaniae medelam petit, forte negata, tripodem aufert, cum Apolline certat et Iovis interuentu oraculum accipit 204. 205. Obss. 180. secundum hoc a Mercurio venditur, ab Omphale emitur ib. Obss. 180. Cercopes vincit, Syleum interficit ib. Dolichen inf. ab Icaro, ibi sepulto, Icariam appellat 206. simulacrum ignarus percutit 207. liberatur a seruitute, inter quam Argonautarum expeditio facta dicitur, cui ideo non interfuerit v. Obss. 76. memoratur inter Argonautas 82. relinqui-

tur in Myfia 86. al. ad ipsam Colchidem venit ib. tum Zeten et Calain interficit 367. — ab Omphale discedens, 207. Ilium expugnat, Telamoni socio (342) Hesionen dat, huic Podarcen fratrem condonat 208. ei inde reduce tempestas a Iunone immittitur 18. 209. ad Con appellit, eam capit, Eurypyllum necat 209. vulneratus a Ioue seruatur 210. cf. n. cr. Augeam adoritur, 210. cedit 211. post vincit, Augeam necat; Phyleo Elidem dat; Olympia instituit, Obss. 186. Pelopi et XII diis aras struit; Pylum capit 211. Neleum cum filiis necat praeter Nestorem 212. 70. 71. Plutonem vulnerat; Lacedaemonem expugnat 213. Hippocoontem cum filiis necat, Tyndareo regnum dat 214. Obss. 188. Angen comprimit 214. Obss. 189. de Deianira cum Acheloo huius patre certat 52. eum vincit 215. Obss. 189. Deianiram ducit 216. accipit cornu Amaltheae ib. Thesprotos debellat, Ephyram capit ib. Astyochem comprimit 217. de Thespadis disponit, ib. Eunomum interimit (cf. n. cr. 217.) ib. Trachinem abit exsulatum 218. Euenum transiens, Deianirae iniuriam inferentem Nessum transigit 219. Obss. 192. Thio-

NOMINVM ET FABVLARVM.

damantis bouem deuorat 220.
 Obff. 195. a Ceyce excipitur,
 Dryopes debellat, Laogoram
 interfecit 220. cum Aeginio
 Lapithas adortus, interimit
 221. nec non Cycnum et Amyn-
 torem ib. Obff. 195. Oecha-
 liam, Arcadibus lociis, capit
 222. Obff. 197. Iolen abducit;
 Iovi sacrum parans, vestem
 Trachinae afferendam curat 222.
 hanc Deianira Nessi sanguine
 inungit; ea induta Herculis
 corpus contabescit 223. Li-
 cham interfecit 224. cf. n. cr. in
 Oeta se comburit, telis Poean-
 tem donat (quibus subinde a
 Philoctete vulneratur Paris
 336), in coelum vectus, Heben
 ducit 225. Eius progenies: ex
 Hebe ib. e Megara 159. ex
 Ange 214. 229. ex Astyoche 217.
 229. ex Thespii filiabus 226.
 227. 228. ex Omphale, Chal-
 ciope, Epicaste, Parthenope,
 Astydamia, Autonoe 229. —
 Ei ~~κκαλινος~~ aram exstruit Te-
 lamon 208. Obff. 183. Alcides
 vocatur a Pythia 160. Ei ar-
 ma dantur 159. Obff. 153. sa-
 crificia Athenis fiunt. fr. 395.
 eius aetas. fr. 410.
 Hermione, Menelai ex Helena
 f. 323. Obff. 289.
 Hermionenenses 25. cf. n. cr.
 Hermonassa, vrbs. fr. 435.
 Hermes, Aegypti e Caliande f.
 Cleopatrae sponfus 124.

Herse, Cecropis ex Agraulo f.
 353. Cephali ex Mercurio
 mater 354.
 Herse, Danaï coniux 125.
 Hesiōne, coniux Nauplii non-
 nullis dicitur 127.
 Hesiōne, Laomedontis ex Stry-
 monē al. Placia f. 331. ceto ex-
 posita, ab Hercule liberatur
 184. Telamoni datur prae-
 mium ab Hercule 208. ei
 nubit 342. Podarcen fratrem
 redimit 208. cf. de ea Obff.
 158. 300.
 Hesperides, in Hyperboreis 193.
 cf. n. cr. poma aurea cum
 dracone custodiunt, a Ioue
 olim Iunoni donata 192. (sed
 cf. n. cr. et Obff. 166. de illis.
 Obff. 170.) ea ab Hercule ere-
 pta, ad Eurystheum veniunt;
 a quo Minervae data, ad prio-
 rem locum referuntur 198.
 Hesperus i. e. Lucifer. fr. 389.
 Hestia, Hesperidum vna 193.
 cf. n. cr.
 Hestiaeā, vrbs, a pulsīs Theba-
 nis conditur 294. Obff. 256.
 Hesychia, Thespii f. Oestrebliis
 ex Hercule mater 228.
 Hesychidae. fr. 391.
 Hicetaōn, Laomedontis ex Stry-
 monē, al. Placia f. 331.
 Hierax, Mercurium, Io abdu-
 cturum, prodit 115. Obff. 102.
 Hiero, Aetnaeus falso dicitur
 nostro. fr. 438.
 Hieromneme, Simoentis f. Af-
 saraci coniux 327.

INDEX

- Hilaira, Leucippi e Philodice
f. a Dioscuris rapitur 314.
- Hippalmus, Penelei pater 83.
- Hippasus, Ceycis f. Herculis ad-
versus Eurytum socius, perit
222.
- Hippemolgi, pop. fr. 420.
- Hippeus, Herculis e Phorcide f.
226.
- Hippocoon, Oebali e Batia f.
318. Lacedaemonis R. 212.
eius liberi 318. hi, Nelei
contra Herculem socii, Li-
cymnii interfectores 214. Ica-
rionem et Tyndareum Lacedaemone pellunt 318. ab Hercule occiduntur cum patre 214.
318. cf. Obff. 188. 283.
- Hippocoontidae v. Hippocoon.
- Hippocorystes, Aegypti ex He-
phaestina f. Hyperiptes spon-
sus 125.
- Hippocorystes, Hippocoontis f.
318. ab Hercule trucidatur
214. 318.
- Hippocrate, Thespii f. Hippo-
zygi ex Hercule mater 228.
- Hippodamus, Acheloi e Peri-
mede f. 45. Eurytes pater 51.
- Hippodamas, Priami f. 334. cf.
n. cr.
- Hippodamia, Oenomai f. sponsa
135. Obff. 117.
- Hippodamiae duae memorantur
Danai filiae, altera Istri altera
Diocorystis sponsa; e quibus
alterum nomen in Cleodamia
vel Philodamia mutandum
122. n. cr.
- Hippodice, Danai ex Herse f.
eius sponsus Idas 124.
- Hippodromus, Herculis ex An-
thippe f. 227.
- Hippolyte, Amazonum R. bal-
teum Martis habet 180. ab
Hercule occisa eo spoliatur
183. Obff. 153.
- Hippolyte, Crethei f. Obff. 312.
- Hippolytus, Aegypti ex Arabia
f. Rhodes sponsus 125.
- Hippolytus, Gigas, a Mercurio
caeditur 34.
- Hippolytus, Deiphobi pater 204.
- Hippolytus, Thesei f., ab Aescu-
lapiο in vitam restitutus di-
citur 317. Obff. 278.
- Hippomedon, Aristomachi al.
Talai f. Argivus vnus VII du-
cum adversus Thebas 280. ab
Ismaro trucidatur 288. cf.
Obff. 246.
- Hippomedusa, Danai f. Aleme-
noris sponsa 123.
- Hippomenes, Megarei f. Obff.
270. nonnullis dicitur Ata-
lanten duxisse 308.
- Hippomenes, Onchestius, Mega-
rei pater 375.
- Hipponoe, Nereis 14.
- Hipponome, Menoecei f. vxor
Alcaei 147. Obff. 128.
- Hipponous, Capanei pater 280.
Obff. 246. et Periboeae, quam
Oeneo interficiendam miserat
58.
- Hippostratus, Periboeam corru-
pisti fertur 58.

NOMINVM ET FABVLARVM.

Hippotes, Phylantis f. Heraclida, ob caesum vatem Apollinis iussa exsulatum abit 236.

Obff. 207.

Hippochoë, Mestoris e Lyfidice f. Taphii e Neptuno mater 147.

Hippochoë, Nereis 14.

Hippochoë, Peliae f. 71.

Hippothous, Aegypti ex Arabia f. Gorges sponsus 123.

Hippothous, Hippocoontis f. 318. ab Hercule trucidatur 214. 319.

Hippothous, Priami f. 334.

Hippotus, Herculis e Pylo f. 227.

Hippozygus, Herculis ex Hippocrate f. 228.

Homeri aetas. fr. 410.

Homolippus, Herculis e Xanthide f. 227.

Homoloïdes, Thebarum portae 232. cf. n. cr. et Obff. 248.

Hoples, Metae pater 372. cf. n. cr.

Hopleus, Lycaonis f. 300. cf. n. cr.

Horae, Iovis filiae 15. Obff. 12.

Horus, Lycaonis f. 301. cf. n. cr.

Hyacinthus, Spartanus, Athenas migrat 377. eius filiae, Hyacinthides, ad Geraesti tumulum mactantur ib. Obff. 346.

Hyacinthus, Pieri et Clinus 17. al. Amyclae et Diomedes f. 313. a Thamyri amatur 17. et ab Apolline, qui eum imprudens disco interimit 17. 313. Obff. 275.

Hyades vnde ortae? 259.

Hyantes. fr. 425.

Hyccara, Siciliae vrbs. fr. 406.

Hydra, ab Hercule necatur 166.

Obff. 144.

Hylaeus, Centaurus, ab Atalante confoditur 307. cf. n. cr.

Hylas, Thiodamantis f. Argonauta, ab Hercule amatur, a Nymphis in Mysia rapitur 86.

Obff. 75.

Hyleus, ab apro Calydonio necatur 35. cf. n. cr.

Hyllenses, pop. fr. 454.

Hyllus, Herculis e Deianira f. 229. Obff. 199. a patre Iolen ducere iubetur 225. Euryrheum necat 230. Obff. 202.

Iolen ducit 232. oraculo interrogato, reditum in Peloponnesum tentat 232. Obff. 204. eius pugna cum Echemo Obff. ib.

Hymenaeus, ab Aesculapio in vitam restitutus dicitur 317. Obff. 280.

Hypanis fl. in Pontum Euxinum illabatur. fr. 420.

Hyperbius, Aegypti ex Hephastina f. Celaeno sponsam habet 125.

Hyperborei, 24. Atlantis accolae 197. Obff. 167.

Hyperenor, Neptuni ex Alcyone f. 309.

Hyperenor, quinque Spartorum superstitum vnus 255.

Hyperetes, Neptuni ex Alcyone f. Obff. 273.

INDEX

Hyperion, Coeli f. inter Titanes 4. eius e Thia progenies 10.

Hyperion, Priami f. 335.

Hyperipte, Danai e Crino f. Hippocorystis sponsa 125.

Hyperlaus, Melanis f. a Tydeo necatur 59.

Hypermnestra, Danai ex Elephantide f. Lynceum sponsum 122. servat; ei nubit 125.

Hypermnestra, Thestii f. 51.

Hyperochus, Priami f. 335. cf. n. cr.

Hyperphas, Euryganiae pater 276. cf. n. cr.

Hypsens, Themistionis pater 65. Obff. 57.

Hypsipyle, Lemnia, sola e Lemniis mulieribus, mares trucidantibus, Thoanti patri parcit; cum Iasone congruitur 34. a Lemniis vendita, Lycurgo serviens, Ophelten nutrit. 280. VII ducibus fontem commonstrat 281. cf. de ea Obff. 75.

Hypsistae, Thebarum portae 283. Obff. 248.

Hyria. n. cr. 267. Obff. 236.

Hyrcania. fr. 453.

Hyrieus, Neptuni ex Alcyone f. 309. vbi cf. n. cr. Obff. 275. eius e Clonia Nympha progenies 310.

Hyrmine. Obff. 149.

Hyrnetho, Temeni f. Desphontis vxor, a patre nimium dilecta, invidiam fratrum exci-

tat 239. cum marito regnum Argolidis obtinet 240. cf. n. cr. ad 239.

Hyrtacus, Arisben, antea Priami vxorem ducit 332. Obff. 302.

I.

Ialmenus, Martis f. Argonauta 83. n. cr. Helenae procus 322. Obff. 288.

Iambe, vetula 26. cf. n. cr.

Ianira. in n. cr. ad 14.

Iapetus, Coeli f. inter Titanes 5. eius ex Asia progenies 11. Obff. 8.

Iardanus, Omphales pater 205.

Iasion f. Iasius (cf. n. cr. 325.) Iovis ex Electra f. 325. Cereri vim illaturus, perit ib. Obff. 292.

Iason, Aesonis e Polymede f. habitat Iolcum 79. apri Calydonii venator 54. a Pelia ad aureum vellus petendum mittitur 81. eius in expeditione focii 82. 83. horum (Argonautarum) dux ille 84. (de itinere v. Argonautae) ad Aeeten venit, aureum vellus poscit 93. eius iussu 94. a Medea adiuvus (cf. n. cr. 95.), quam in Graeciam ducturum se promittit, 95. boues aripedes iungit, draconinos dentes ferit et viros inde ortos dolo necat 96. cf. n. cr. vellus clam aufert 97. Medeam ducit 101. in patriam reuer-

NOMINVM ET FABVLARVM.

- fus, Argo Neptuno consecrat
 105. parentum caedem vltus,
 Iolco pellitur 106. Corinthum
 abit, Glancen ducit 107. Obff.
 92. cum Peleo Iolcum ex-
 pugnat 348. de eius progenie
 e Medea 108. fr. 429. 450. ex
 Hypphyle 84. eius aetas. fr.
 410. cf. de eo Obff. 69.
- Iafus, Argi f. Agenoris pater 112.
 Iafus, Argi Panoptae ex Ismene
 f. Ius pater 113. cf. n. cr.
 Obff. 100.
- Iafus, Lycurgi e Cleophile f.
 Atalantae e Clymene pater
 306. n. cr. Obff. 268.
- Iberia, iuxta Herculis colum-
 nas. fr. 433.
- Iberia, Araxe ab Armenia seiun-
 gitur. fr. 435.
- Ibernus, fl. fr. 433.
- Icaria, ins. olim Doliche, ab
 Icaro nomen accipit 206. 265.
- Icarion (Icarus — de nomine
 cf. n. cr. 67. 318.) Perieris e
 Gorgophone f. al. Perieris
 nepos, Oebali e Batia f. 313.
 318. 67. cum Tyndareo fratre
 Lacedaemone pulsus, Hercu-
 lis ope redux fit 318. 319.
 eius e Periboea Nympha pro-
 genes 319. Penelopen Ulyssi
 dat 323.
- Icarus (Atheniensis) Bacchum
 hospitio excipit, a quo vinum
 faciendi artem edoctus, ea
 perit 361. Erigones pater 362.
 Obff. 330.
- Icarus, in Doliche ins. ab Her-
 cule sepelitur 206.
- Ichthyophagi. fr. 436.
- Idaea, Dardani f. Phinei con-
 iux prinignis insidiatur 368.
 Obff. 326.
- Idaea, Nympha, Teuceri e Sca-
 mandro fl. mater 326.
- Idas, Aegypti f. Hippodices spon-
 sus 124.
- Ida. m. 333. 336.
- Idas, Apharei ex Arene al. Ne-
 ptuni f. 313. Marpeffam ra-
 pit 49. de qua cum Apolline
 certat 51. Obff. 46. pater Cleo-
 patrae 55. apri Calydonii ve-
 nator 54. Argonauta 82. cum
 Dioscuris praedam agit ex
 Arcadia 324. ob fraudem Io-
 vis fulmine sternitur 325. cf.
 Obff. 290. 291. et Burmann
 Catalog. Argonautarum.
- Ide, Nympha, Melissei f. Iovis
 nutrix 7.
- Idmon, Aegypti e Gorgone f.
 Pylarges sponfus 124.
- Idmon, vates, Argonauta apud
 Mariandynos perit 93. Obff. 81.
- Idomene, Pheretis al. Abantis
 f. Amythaonis vxor 71. 129.
 Obff. 64. 112.
- Idomeneus, Deucalionis f. 250.
- Idomeneus, Priami f. 335.
- Idothea. Obff. 336.
- Idyia, Oceani f. Aetiae coniux 94.
- Ilaira v. Hilaïra.
- Iliaca regia 330.

INDEX

- Iiissus fl. 367. cf. n. cr. ad eum
 Musae coluntur. fr. 437.
 Ilithyia, Iovis ex Iunone f. 15.
 matris iussu Herculis et Eu-
 rysthei natales regit 148.
 Ilium, ab Ilo conditur 323. ab
 Hercule capitur 331.
 Illus, Mermeri f. Thesprotiae
 R. fr. 430.
 Illyris regio 115. ab Enchelien-
 sibus vieta, Cadmo paret 266.
 Obfl. 234.
 Illyrius, Cadmi ex Harmonia
 f. 266.
 Ilus, Dardani ex Batia f. sine
 liberis obit 327. cf. n. cr.
 Ilus II, Trois e Calirrhoë f.
 Themidis pater 327. Ilium
 condit in Ates colle, Palladi-
 um reperit 328. templum
 in huius honorem exstruit;
 Laomedontis ex Eurydice pa-
 ter 330. v. Obfl. 299.
 Imbrus, Aegypti e Caliande f.
 Evippes sponsus 124.
 Imeusinus, Icarii e Periboea f.
 319.
 Immarus, Immaradus. Obfl. 339.
 Inachus, Oceani e Tethye f. 110.
 eius e Melia liberi ib. pater
 Iûs 115. Philodices 314. vbi
 cf. n. cr. Neptuno exosus,
 quare? 121. cf. de eo Obfl. 95.
 Inachus fl. vnde dictus? 110.
 India 265.
 Indi bella gerunt cum Medo 309.
 Ino, Cadmi ex Harmonia f.
 Athamantis vxor 256. infi-
 diatur prinignis 62. 63. edu-
 cat Bacchum 257. a Iunone
 in furorem coniecta, cum
 Melicerte in mare se praeci-
 pitat 65. 258. dea marina
 facta Leucothea dicitur 258.
 Insulae beatorum 309. in eas
 translati, qui? Obfl. 272.
 Io, Iasi al. Ioachi al. Pirenis f.
 (Obfl. 100.) a Iove in vaccam
 mutata 113. Iunoni datur 114.
 a Mercurio rapitur 115. post
 multos errores in Aegyptum
 venit; ibi, forma recepta,
 Epaphum gignit 115. Tele-
 gono nubit; Isis dicitur Ae-
 gyptiis 116. v. Obfl. 95. 101.
 102. 103.
 Iobates, Lyciae R. 127. Belle-
 rrophontem contra Chimaeram
 mittit 131. Solymos, Ama-
 zones et Lycios (cf. n. cr.)
 adoriri iubet; quibus victis,
 ei filiam cum regno tradit 133.
 Iobes, Herculis e Certhe f. 226.
 cf. n. cr.
 Iocaste f. Epicaste, Menoecei f.
 Laii coniux 272. Oedipo filio
 ignara nubit 275. comperto
 incesto se suspendit 276. Obfl.
 241. 242.
 Iocles pro Oicles. n. cr. 278.
 Iolaus, Iphioli ex Automedusa
 f. 159. Herculis auriga 164.
 et contra Hydram Lernaeam
 socius 165. Megaram ducit
 203. v. Obfl. 145.
 Iolcitis, Thessaliae pars. fr. 430.

NOMINVM ET FABVLARVM.

- Iolcus**, conditur a Cretheo 71. ibi Iason 79. Acasti sedes, a Peleo, Iafone et Diofcuris capitur 348. v. Obff. 315. 343.
- Iole**, Euryti f. ab Hercule frustra petitur in matrimonium 203. Oechalia capta, ab eo captiua abducitur 222. Hyllo nubit 232.
- Iōn**, Xuthi f. Ionibus nomen dat 44. Obff. 40. 340.
- Iōne**, Nereīs 15. cf. n. cr.
- Ionius** sinus ab Io nomen habet 115. Obff. 102. v. n. cr. 190.
- Iphianassa**, Endymionis vxor 48. n. cr.
- Iphianassa** (cf. n. cr. 128.) Proeti f. 128. a Melampode sanatur ab infania 129.
- Iphicles** (Iphiclus. cf. n. cr. 54. 154. 159. 213.) Amphitryonis ex Alcmene f. 154. apri Calydonii venator 54. vxores habet Automedusam et postea Creontis f. 159. Herculis aduersus Lacedaemonem socius perit 214. eius liberi 159.
- Iphiclus** (Obff. 50. 65.) Thestii f. 51. apri Calydonii venator 55. Argonauta 83. v. Obff. 47.
- Iphiclus** (Obff. 65. 74.) Phylaci f. Phylacen tenet 73. cf. n. cr. eius infirmitati medetur Melampus, quem in custodia habuerat 75. huic boues pro mercede dat 76. pater Podarcis 76. et Proteſilai 322.
- Iphigenia**. Obff. 289.
- Iphimedia**, Triopis f. Aloëi coniux, Oti et Ephialtis e Neptuno mater 46. vbi cf. n. cr.
- Iphimedon**, Euryſthei f. bello aduersus Athenienses perit 230.
- Iphimedusa**, Danaï f. Euchenoris sponsa 123.
- Iphinoë**, Proeti f. infanit 128. 130. v. n. cr. ad 128.
- Iphis**, Alectoris f. (de eius stirpe. Obff. 245.) Polynicen docet, quomodo Amphiarum secum ducere possit 278. Obff. 245. Eteocli pater 280. Obff. 254. Evadnes 291. Obff. 254.
- Iphis**, Stheneli f. Obff. 129. 245. add. Schol. Apollon. IV. 223. 259.
- Iphis**, Theſpii f. Celeuſtanoris ex Hercule mater 227.
- Iphitus**, a Copreo interficitur 163. Obff. 144.
- Iphitus**, Euryti f. ab Hercule furente necatur 204.
- Iphitus**, Nauboli f. Argonauta 83. cf. n. cr.
- Irene**, Iovis f. Horarum vna 15.
- Iris**, Thaumantis f. 12.
- Iritus** corrupte pro Iphitus. n. cr. 83.
- Iſaea**, depauatum Nereïdis nomen. n. cr. 15.
- Iſchys**, Elati f. cum Coronide conueſcit 315. vbi cf. n. cr. et Obff. 277.
- Iſis**, nomen Cereris et Ius apud Aegyptios 116.

INDEX

Ismarus, Astaci f. Thebanus Hippomedontem trucidat 288.
Ismarus, Eumolpi f. ex Aethiopia cum patre fugit ad Tegyrium, huius filiam ducit, ad Eleusinos fugit 369. inde red-
 uxor, Thraciae R. Eleusiniis
 suppetias fert 370. v. Obff. 339.
Ismene, Asopi f. Argi coniux 113.
Ismene, Oedipi ex Iocaste f. 275.
Ismenus, Amphionis e Niobe f.
 269. ab Apolline caeditur 270.
Ismenus, Asopi ex Metope f.
 337. fluvius 290. cf. n. cr. ad
 eum pugnatur ib. Obff. 251.
 252.
Ilus, vrbs. fr. 424.
Illus, hanc inter et Sinopen
 isthmus. fr. 425. cf. 432.
Ister, Aegypti ex Arabia f. Hip-
 podamiae sponsus 122.
Ister, fl. in Pontum Euxinum
 illabens. fr. 420.
Isthmici ludi, a Sisypho in ho-
 norem Melicertae instituti 258.
 Obff. 228. tertio celebra-
 tur 211.
Italia, unde dicta? 189. n. cr.
Ithaca. fr. 421.
Iton, vrbs 221. n. cr. Obff. 196.
Itys, Terei e Procne f. 362. patri
 a Philomela in mensa apponi-
 tur 363.
Iuno, Croni e Rhea f. a patre
 deuoratur 6. profertur 7. Iovi
 nubet 15. Obff. 11. ex eo li-
 beri 15. Vulcanum extra con-
 cubitum edit 18. Obff. 15.

ei vinctae, quoniam Herculi,
 a Troia reduci, tempestatem
 immiserat 209. Vulcanus auxi-
 lium fert 18. Siden in Haden
 detrudit 22. petitur a Porphy-
 rione 32. Argonautis fauet
 92. 100. Io persequitur et
 Epaphum, eius f., a Cureti-
 bus furandum curat 113. 114.
 115. eius *ἑβανον* a Proetidibus
 contemptum 123. Obff. 111.
 Eurysthei et Herculis natales
 Ilithyiam regere iubet 148.
 Herculi puero duo serpentes
 immittit 154. ei furorem ini-
 iicit 160. Amazones instigat
 183. Geryonis boues, oestro
 infecto, dissipat 190. Iovi
 poma aurea dat 192. sed cf.
 n. cr. Semelen perdit 256.
 Ino et Athamanti infaniam,
 257. Baccho furorem iniicit
 263. Obff. 231. Sphingem
 Thebanis mittit 274. Obff. 242.
 Tiresiam obcaecat 286. Cal-
 listo perdit 304. Obff. 264.
 Acraea Corinthi colitur 108.
 cf. n. cr.
Iupiter, Croni e Rhea f. a matre
 in Cretam delatus, ibi clam
 educatur 6. 7. Obff. 7. Crono
 et Titanibus bellum infert 7.
 Obff. 8. Cyclopum et Centi-
 manorum liberatorum ope, Ti-
 tanes vincit et iis in Tartarum
 deiectis Centimanos custodes
 dat 8. 9. cum fratribus impe-
 rium partitur 9. auxilium fert

NOMINVM ET FABVLARVM.

Plutoni, Proserpinam rapien-
ti 25. n. cr. eam reddi iubet
29. Porphyrioni iniicit cupi-
dinem Iunonis 32. Gigantes
debellat 34. cum Typhone va-
ria fortuna pugnat; tandem,
Aetnam montem ei iniicit 36-
59. Obff. 36. Prometheus Cau-
caso affigi iubet 40. ei im-
mortalitatem promittit, si
alium dederit, qui mortalis
fieri velit Obff. 147. aeneum
hominum genus perdit 41.
Deucalionem et Pyrrham ia-
ciendis super capita lapidibus,
homines gignere iubet 43. tem-
pestatem Argonautis immittit
98. Sarpedoni diuturnam con-
cedit vitam 244. Cadmo Har-
moniam dat uxorem 256. Tire-
siae artem vaticinandi 286. Am-
phiarao immortalitatem 290.
Milanionem et Atalanta in
leones mutat 308. Ganyme-
dem in coelum tollit 327. Ae-
sculapium fulmine sternit 317.
Apollinem Admeto seruire iu-
bet ib. Obff. 280. 281. Salmo-
neum fulmine sternit 68. Ly-
caonidas, praeter Nyctimum,
303. Idam 325. Asopum 337;
dat iudices certaminis inter
Neptunum et Minervam 352.
de Adonide iudicium fert 357.
Eius vxores, pellices et li-
beri: Metin ducit 7. eam gra-
vidam deuorat 19. ex ipsius
capite oritur Minerva 19. Iu-

nonem ducit 15. Obff. 11. ex
ea liberi 15. eam de coelo
suspendit 209. liberi ex The-
mide 15. e Dione, ex Eury-
nome, e Styge, e Mnemosyne
16. Asteriam amat 20. e La-
tona 20. e Thymbride 20. cf.
n. cr. ex Elara 21. e Niobe
111. 300. ex Io 115. e Danaë
154. ex Alcmena 154. (e qua f.
Herculem Mycenis R. destinat,
sed a Iunone fallitur 148. il-
lius certamen cum Apolline
dirimit 205.) ex Europa 242.
quam Asterioni dat Obff. 213.
e Cassiopea 244. e Semele,
quam inuitus perdit 256. 257.
infantem Iunoni subducit 258.
(ob Semelen petitam Actaeoni
iratus 259.) Calirrhoën amat,
et ei concedit, vt filii repente
adolefcant 298. ex Antiope
267. 310. ex Atlantidibus 310.
ex Callisto, quam in vrfam
mutat 303. 304. e Maia 310.
(Mercurium artem vaticinan-
di docet, nuntium deorum
facit 312.) e Taygete 212. e
Leda 320. Obff. 284. (Dioscu-
ros in coelum recipit 325.) ex
Electra 325. ex Eurynome 337.
ex Aegina 337. (Acaco f. in
Aegina insula homines e for-
micis procreat 338.) Obff. 305.
a congressu cum Thetide ab-
stinet. quare? 346. 347. Iupi-
ter: Atabyrius 248. Cenaeus
222. cf. n. cr. Obff. 197. pa-

INDEX

trous 258. Dodonaeus. fr. 389.
Morius. fr. 401. Soter 161. Pe-
lasgicus. fr. 398. Phyxius 43. 64.
Ixion, Pirithoi pater 54.

L.

Labdacus, Polydori e Nycteide
f. Laii pater 267. Obff. 254. de
finibus cum Pandione manum
conferit 362.
Labyrinthus, Daedali opus, Mi-
notauri habitaculum 247. 378.
vbi cf. n. cr. Obff. 217.
Lacedaemon, Iovis e Taygete f.
Laconicae nomen dat; Amy-
clae e Sparta pater 312. et Eu-
rydices 128.
Lacedaemon, vrbs. fr. 437.
Lacones i. e. Lacedaemonii ib.
Laconica, regio, a Lacedaemone
nomen accipit 312. Hippoco-
onte caeso, ab Hercule Tyn-
dareo traditur 214. 319. Obff.
188. ad Proclum et Eury-
sthenum (Heraclidas) redit 238.
eius signum 239. Obff. 209.
Laconicae fabulae, de iis Obff.
271.
Lado, draco Obff. 169.
Ladon, fl. 166. Metopes pater 337.
Laertes, Arceii f. Argonauta 83.
pater Ulyssis 321.
Laius, Labdaci f. 267. regno pri-
vatur 267. Thebis elicitur; in
Peloponneso a Pelope exce-
ptus, Chrysiptum, huius fi-
lium rapit 269. post Amphio-
nem Thebis regnat 271. Io-

casten ducit; oraculum de fi-
lio πατροκτονω 272. natum ex-
ponit Oedipum ib. ab eo ne-
catur, a Damasttrato sepeli-
tur 237. cf. Obff. 241. eius cer-
tamina 375.

Lampo, Laomedontis ex Stry-
mo al. Placia f. 331. cf. n. cr.
Lampacus, fr. 416.
Lampus, Aegypti e Gorgone f.
Ocypetes sponsus 124.
Lanomenes, Herculis ex Oria f.
227. n. cr.
Laocoon, Obff. 47.
Laocoösa, Obff. 275.
Laodamas, Eteoclis f. Theba-
rum contra Epigonos dux, ne-
cat Aegialeum, ab Alcmaeone
interficitur 293. Obff. 256.
Laodamia, Bellerophontis f. Ho-
mero dicitur Sarpedonis •
Iove mater 243.
Laodamia, Alcmaeonis f. Obff.
311.
Laodice, Cinyrae e Metharme f.
Elati coniux 305. eadem Lao-
gore 355.
Laodice, Nympha, Phoronei con-
iux 111.
Laodice, Priami ex Hecuba f.
354. Obff. 302.
Laodocus (Aetolus) Apollinis e
Phthia f. cum fratribus ab
Aetolo trucidatur 48.
Laodocus, Priami f. 335.
Laodocus, exercitum VII ducum
secutus, iaculo vincit in Ne-
meis 281. Obff. 247.

NOMINVM ET FABVLARVM.

Laogoras, Dryopum R. Lapi-
tharum socius, ab Hercule
caeditur 221. Obff. 196.

Laogore, Cinyrae e Methasme
f. ei Venus irascitur 355. v.
Laodice.

Laomedon, Herculis e Meline
f. 226.

Laomedon, Ili ex Eurydice f.
330. eius ex Strymo al. Pa-
via progenies 331. Obff. 299.
300. pretio pro muris exstru-
ctis Apollini et Neptuno non
soluto, pestem et dilunium
Troadi parat 184. ad quod
tollendum Hesionem ceto pro-
ponit, qua ab Hercule libe-
rata, promissos ei equos ne-
gat ib. ab eo trucidatur 208.
Obff. 182.

Laophonte, Pleuronis f. 49. n. cr.

Laothoës, Herculis ex Antide
f. 227.

Lapithae, Chironem Pelio mon-
te pellunt 169. ab Hercule
caeduntur 221.

Lapithas, Diomedes pater 313.
Obff. 275.

Larini boues. Obff. 166. fr. 450.
v. Aristot. H. A. III.

Latona, Coei e Phoebe f. 10.
cum Iove congressa, a Iuno-
ne circumagitur, in Delo
Apollinem et Dianam parit
20. cf. n. cr. Apollinis et Dia-
nae iram in liberos Niobes,
a qua spreta erat, excitat 270.
coram Iove pro Apolline de-
precatur 317.

Laus, vrbs. fr. 433. fl. ib.

Leades, Astaci f. Thebanus Eteo-
clum caedit 238. Obff. 251.

Leanira, Amyclae f. Arcadis
vxor 304. n. cr.

Learchus, Athamantis ex Ino
f. 62. a patre furente necatur
65. 253. cf. n. cr. ad 65.

Leda, Thestii f. 51. Tyndarei
vxor 319. eius ex Iove et Tyn-
dareo progenies 320. Obff. 234.

Leïtus, Alectoris f. Argonauta
83. Obff. 74.

Leïtus, Peneleï pater 321. cf. n. cr.

Lelex, Spartanus *αὐτὸς θάυ* 312.
eius e Cleocharia progenies 313.

Lemniae, mulieres ob impieta-
tem in Venerem a viris de-
sertae, hos occidunt 84. Obff.
75. Thoantem trucidant, Hy-
pipylen vendunt 281.

Lemnus, inf. destituta viris, Hy-
pipyrae paret, quum eo ve-
niunt Argonautae 84.

Lenaeum certamen. fr. 407.

Leo Nemaëus, Typhonis proge-
nies 161. Obff. 142.

Leon, Lycaonis f. 301.

Leonteus, Coroni f. Helenae
procus 322. Obff. 288.

Lerna, vrbs, in qua sponforum
caesorum capita a Danaïdibus
humantur 127. amnis et pa-
lus 121.

Lernaea, Hydra. eius forma, cum
cancro, ab Hercule necatur
163. 164.

Lepreus. Obff. 193.

INDEX

- Leucania.* fr. 433.
Leucippe. n. cr. ad 331.
Lencippus, *Herculis* ex *Eurytele* f. 228. cf. n. cr.
Leucippus, *Perieris* e *Gorgophone* f. 67. 313. eius e *Philodice* filiae 314. a *Dioscuris* rapiuntur 323. *Obff.* 276.
Leucippus, *Placiae* pater. n. cr. 331.
Leucon, *Athamantis* e *Themistione* f. 65. cf. n. cr.
Leucones, *Herculis* ex *Aeschreide* f. 227.
Leucopus, *Porthonis* f. 51. v. *Lycopus* et *Obff.* 47.
Leucasia (*Leucasia*) inf. n. cr. 171.
Lencosyri. fr. 425.
Leucothea, dea marina, olim *Ino* 258.
Leus. eius filiae immolatae. *Obff.* 347.
Libya. fr. 420. 434. a *Libye* nomen accipit, *Danao* obtingit 116.
Libye. *Epaphi* e *Memphide* f. *Libyae* nomen dat 116. eius e *Neptuno* filii 116. 241. *Obff.* 104.
Lichas, puer, *Herculi* sacrorum minister, ab hoc in mare deicitur 224. n. cr.
Licymnius, *Electryonis* e *Mideae* nothus 148. in perniciem fratrum seruatus 150. cum *Amphitryone* *Thebas* profectus, *Perimeden* huius sororem ducit 151. eius filius (*Oeonus* in n. cr. 212.) ab *Hippocoonti-*
dis caeditur 212. pater *Argel* et *Melanis* 222. a *Tlepolemo* inuito necatur 231. v. *Obff.* 188. 197. 204.
Ligya, sedes *Aleebionis* et *Dercyni* 188. n. cr. — *Ligures* in n. cr. ad h. l. v. *Obff.* 163.
Ligyes. 99. cf. n. cr.
Ligyro, *Achillis* infantis nomen 348.
Limera, inf. fr. 423.
Limnorea, *Nereis* 15.
Lindia M. v. *Minerva.*
Lingus, castellum. fr. 407.
Linus, *Lycæonis* f. 301.
Linus, *Oeagri* al. *Apollinis* f. 16. *Obff.* 13. *Herculis* in pulsanda cithara magister, *Orphei* frater, ab *Hercule* necatur 155.
Litæae, vrbs. fr. 435.
Lixus, *Aegypti* e *Caliande* f. *Cleodores* sponfus 124.
Locri, *Epimenidii,* cum *Hercule* contra *Oechaliam* proficiscuntur 222.
Locris. 235. cf. n. cr.
Lucifer, *Ceycis* pater 45.
Luna 32. *Hyperionis* f. 10. *Endymionem* amat 48.
Lycæon, *Pelagii* e *Meliboea* al. *Cyllene* f. 300. *Arcadiae* R. ib. cum filiis L (300. 301. 302.) ob impietatem in *Iovem* e medio tollitur 303. *Obff.* 263. 264.
Lycæon, *Priami* f. 334.
Lyceum, *Athenis.* fr. 416.

NOMINVM ET FABVLARVM.

Lycia, Iobatae paret 127. Belle-
rophonti 133. Sarpedoni 244.

Lyciorum electa inuentus a Bel-
lerophonte superatur 133. Ly-
cii a Cilice debellantur 244.

Lycius, Herculis e Toxicrate
f. 228. cf. n. cr.

Lycius, Lycaonis f. 301. cf. n. cr.

Lycomedes, Deïdamiae pater,
Achillem, muliebri veste in-
dutum seruat 349. Obff. 316.

Lycon, Hippocoontis f. 318. ab
Hercule trucidatur 319.

Lycopus, Agrii f. 60. sed cf.
n. cr.

Lycormas fl. Evenus vocatur 50.

Lycurgus, Alei ex Neera f. 303.
eius e Cleophile al. Euryno-
me progenies 306. pater An-
caei 54. 83. et Cephei 54.
Obff. 268.

Lycurgus, Dryantis f. Edono-
rum R. 263. Bacchum male
excipit; furens filium perdit
264. et se ipsum 265. Occiso
eo terra sterilitate liberatur.
Obff. 232.

Lycurgus, Herculis e Thespiade
f. 228. v. n. cr.

Lycurgus, Pronactis f. 77. Obff.
68. ab Aesculapio in vitam
restituitur 317. Obff. 279.

Lycurgus, Pheretis f. 77. Ne-
meae R. 280. pater Opheltae
ex Eurydice, al. Amphithea
77. 280.

Lycurgi, Spartani, aetas. fr. 411.

Lycus, Aegypti f. Agaues spon-
sus 122. Lyci saepe confusi.

Obff. 273. et, qui sequuntur,
maxime:

Lycus, Celaenus e Neptuno f.
in insulas fortunatorum a pa-
tre ducitur 309. Obff. 272.

Lycus, Hyriel e Clonia f. 310.
(al. Chthonii 267. sed v. Obff.
234. 273.) cum Nycteo fratre,
Phlegya occiso, ex Euboea in
Syriam profectus, hinc Thebas
venit, Laïum regno priuat
267. Antiopen, Nyctei f. pro-
fugam, Epopeo necato, capti-
vam Sicyone abducit; a Ze-
tho et Amphione trucidatur
268. Megarae caedem parat.
Obff. 179.

Lycus, Dascyli f. (cf. n. cr. 181)
Mariandynorum al. Myfiae R.
Argonautas hospitio excipit
93. 181. ab Hercule Bebry-
cum terram accipit 182. v.
Obff. 81.

Lycus, Pandionis f. 371.

Lydia, post Tmolum paret Om-
phalae 205.

Lynceus, Aegypti ex Argyphia
f. ab Hypermnestra sponsa ser-
vatur 122. 125. eam ducit 125.
ex ea progenies 127. post Da-
naum Argis regnat ib. vid.
Obff. 109.

Lynceus, Apharei ex Arene f.
Messenius; oculorum acie in-
signis 313. apri Calydonii ve-
nator 54. Argonauta 82. de
praeda, ex Arcadia abacta, cum
Dioscuris congressus, Casto-

INDEX

- rem sternit, a Polluce inter-
imitur 325.
- Lynceus, Herculis e Tiphysa, f.
228.
- Lynceus, Actaeonis canis 261.
- Lyrus, Anchisae e Venere f.
sine liberis moritur 327. Obff.
294.
- Lyse, Thespiae f. Herculis pel-
lex 226.
- Lybianassa, Epaphi f. Busiridis
e Neptuno mater 195. v. n. cr.
- Lybianassa, Nereis 14.
- Lyfidice, Pelopis f. Mestoris
vxor 147.
- Lyfidice, Thespiae f. Teletis ex
Hercule mater 227. v. n. cr.
- Lyfimache, Abantis f. Talai con-
iux 76. Obff. 67.
- Lyfimache, Priami f. 335.
- Lylinomus, Electryonis f. 148.
- Lyliphas, Epicuri pater. fr. 416.
- Lyippe, Proeti f. infans 128.
a Melampode sanatur 129.
- Lyippe, Thespiae f. Erasippi ex
Hercule mater 228. n. cr.
- Lythous, Priami f. 335.
- Lytaea, Hyacinthi f. ad Geraesti
tumulum ab Atheniensibus
immolata 377. de nomine cf.
n. cr.
- Lytienses. Obff. 181.
- Lytienses. fr. 402.
- M.
- Macareus, Lycaonis f. 300. cf.
n. cr.
- Macaria. Obff. 201.
- Macednus, Lycaonis f. 301.
- Macedonia. in ea Olympus. fr.
401.
- Machaon, Aesculapii f. Helenae
procus 322.
- Macistus, vrbs. Macisteus, n. cr.
300.
- Maecandrius, Protagorae pater.
fr. 415.
- Maenades, Orpheum discer-
punt 17.
- Maenalus, Lycaonis f. natu ma-
ximus, pueri iugulati viscera
Iovi apponi iubet 300. 302.
Obff. 270.
- Maenalus, Atalantes pater 308.
- Maenon, Thebanus, Tydei mani-
bus elabatur 282. cf. n. cr.
- Maera, Icarii canis, domini ca-
dauer eius filiae indicat 362.
Obff. 331.
- Magnes, Aeoli f. 45. Obff. 58.
eius e Naide Nympha proge-
nies 67. Obff. 58. 59.
- Magnes, Pieri pater 17.
- Magnetes. fr. 386.
- Maia, Atlantis e Pleione f. Pleias
309. Mercurii e Iove mater 310.
- Maia, Arcas, nutrit Arcadem,
Iovis e Callisto f. 304.
- Malea 168. cf. n. cr. mons 170.
sed cf. n. cr.
- Malienses. n. cr. 170.
- Mantineus, Ocaliae pater 127.
Obff. 109.
- Mantinous, Lycaonis f. 302. cf.
n. cr.

NOMINVM ET FABVLARVM.

Manto, Tiresiae f. cum praeda
ab Argiuis datur Apollini
Delphico 295. Obff. 256. eius
ex Alcmaeone liberi 299.

Marathon, in Attica 179. ab
Heraclidis habitatur 251.

Marathonius, taurus, Andro-
geum perdit 374. Obff. 344.

Mardi, Hyrcaniae pop. fr. 433.

Mariandyni 93. cf. n. cr.

Marpessa, Eveni f. ab Ida rapi-
tur 49. eum Apollini prae-
fert 51. v. n. cr. 49.

Mars, Iovis e Iunone f. 15. eius
liberi: e Protogenia 49. e De-
monice 49. ex Althaea 52.
pater Dryantis 54. Ascalaphi
et Isalmeni 83. 322. Diome-
dis e Cyrene 179. e Pyrene
Cycni 193. 222. draconis, a
Cadmo occisi 254. Harmoniae
e Venere 256. Phlegyaе ex
Chryse 267. Parthenopaei ex
Atalanta 308. Alcippes ex
Agraulo 353. Terei 362. ab
Alcidis victus, a Mercurio
liberatur 47. Obff. 42. eius
cum Hercule pugna dirimitur
193. ei se immolat. Menoe-
ceus 287. Halirrothium inter-
ficit, a Neptuno in iudicium
vocatur 353. ei canes immo-
lati. fr. 394. homines. fr. 396.

Mars, Thespia f. Bucoli ex Her-
cule mater 228.

Marsyas, Apollinem ad certa-
men musicum provocat; a quo
superatus trucidatur 21. Obff. 20.

Martius fons 254.

Massyli. pop. fr. 437.

Mater magna. v. Rhea.

Mecisteus, Lycaonis f. 300. cf.
n. cr.

Mecisteus, Talai f. 76. eius filii
77. a nonnullis numeratur
inter VII duces aduersus The-
bas 280. Euryali pater 293.
cf. Obff. 67. 247.

Meda. Obff. 191.

Medea, Aeetae ex Idyia f. vene-
fica, Iasoni auxilium fert ad
aureum vellus obtinendum 95.
quo ablato, clam cum eo fu-
git 97. Apfyrta fratris mem-
bris dispersis, patrem perse-
quentem moratur 97. 99. Ia-
soni nubit 101. Taurum in
Creta necat 104. (Peliae fata-
lis 80.) eum interficit; Iolco
pellitur 106. Obff. 91. Co-
rinthum venit, novas mariti
nuptias vlscitur; ab Apol-
line currum accipit 108. Athe-
nas venit, Aegeo nubit, The-
seo infidiatur, in Colchidem
reversa, patri regnum reddit
109. Obff. 92. 93. cf. de ca.
Obff. 82.

Medeficaste, Laomedontis f. fr.
387.

Medeficaste, Priami f. 335. Obff.
299.

Media, a Medo nomen habet
109. Obff. 95.

Medus, Aegei e Medea f. cum
matre Athenis relictis, Mediae

INDEX

- nomen dat, bello cum Indis obit 109.
- Medusa, Gorgo mortalis 140. a Perseo 141. al. Minerva 144. necatur. e Neptuno Pegasus et Chrysaorem edit 141. eius coma aenea 213. vis sanguinis 316. Obff. 278. in inferis ab Hercule ense petitur 200.
- Medusa, Priami f. 335. Obff. 303.
- Medusa, Stheneli f. 148.
- Megaera, Erinnyis 5.
- Megalocephali. fr. 420.
- Megamede, Arnaei f. Thestii vxor 156.
- Meganira, Croconis f. Arcadis vxor 304. cf. n. cr.
- Megapenthes, Menelai e Pieride al. Teridæ f. 323. cf. n. cr. Obff. 289.
- Megapenthes, Proeti f. mutatis regnis, Tirynthem Perseo dat et ipse Argos tenet 146. Obff. 113.
- Megara, vrbs (de nomine et origine v. Obff. 345. 346.) paret post Pylam Pandioni 371. Niso; sub quo a Minoë capitur 375.
- Megara, Creontis f. Herculis vxor 159. Iolao datur 203. eius ex Hercule progenies 229. v. Obff. 137. 199.
- Megareus, Hippomenis f. Nisi aduersus Minoem socius, ab hoc interimitur 376. Obff. 345.
- Meges, Phylei f. Helenae proeus 321. Obff. 288.
- Megeffares, Pharnaces pater 354.
- Melampodium regio i. e. Aegyptus antiqua 118. v. n. cr.
- Melampus, Amythaonis f. vates, augur 72. 73. Iphiclis bouibus abductis, perus matrimonium fratri parat 76. Iphiclis infirmitati medetur 75. 76. Argos venit, mulieres, Bacchico furore correptas, sanat, regni partem pactus 76. Proetides insanientes sanat; accipit tertiam Argolici regni partem et Proeti f. ducit 129. v. Obff. 65. 66. 67.
- Melanippus, Agrii al. Astaci f. Thebanus 60. 289. (cf. n. cr. ib.) Tydeum, cum Adrafto contra Thebas profectus, vulnerat 60. ab eo interficitur 289.
- Melanippus, Priami f. 334. Obff. 303.
- Melantii scopuli 101. cf. n. cr. 102. et Obff. 88.
- Melas, Licynnii f. ab Hercule sepelitur 222.
- Melas, Phrixi f. 64.
- Melas, Porthaonis f. 51. eius filii Oeneo insidiat, a Tydeo necantur 59. Obff. 52.
- Meleager, Oenei al. Martis f. 52. (inuulnerabilis v. n. cr. 53.) eius vita titioni fatali obnoxia, quum ille, venatione apri Calydonii facta, Thestii filios necasset, ab Althaea matre, horum sorore, finitur 52-57. alia de eius morte nar-

NOMINVM ET FABVLARVM.

- ratio 58. inter Argonautas 83.
in inferis 200. eius sorores in
aues mutantur 58. cf. Obff. 51.
- Melia, Nympha, Pholæ e Sileno
mater 167.
- Melia, Oceani f. Inachii coniux
110. cf. n. cr.
- Meliboea, Oceani f. Lycaonis
e Pelasgo mater 300. cf. Obff.
263.
- Meliboea, Amphionis e Niobe
f. Dianae telis elabitur 271.
- Melicertes, Athamantis ex Ino
f. 62. cum matre furente in
mare praecipitatur 65. 258. et
deus marinus factus, Palaemon
vocatur 258. in eius hono-
rem Isthmia instituta Obff. 56.
- Melienfes, Herculis contra Eu-
rytum focii 222. v. Malienfes.
- Meline, Theſpii f. Laomedontis
ex Hercule mater 226.
- Meliſſeus, Nympharum, Iovis
nutricum pater 7. cf. n. cr.
- Meliſſi aetas. fr. 414.
- Melite, Nereis 15. cf. n. cr.
- Melius, duo huius nominis ſunt
Priami filii 334. 335.
- Melpomene Muſa 16. eius ex
Acheloo progenies 18.
- Memnon, Tithoni ex Aurora
f. 331. Obff. 300. 301.
- Memphis, Danaï vxor 123.
- Memphis, Nili f. Epaphi vxor
116.
- Memphis, vrbs, ab Epapho con-
ditore nomen accipit de Mem-
phide, Nili f. 116.
- Menachus, Aegypti e Phoeniſ-
ſa f. Nelo ſponſam habet 123.
- Menae, vrbs. fr. 406.
- Menandri aetas. fr. 417.
- Mende, vrbs. fr. 437.
- Menelatus, Atrei f. Helenae pro-
cus 322. eam ducit 323. eius
progenies ib. poſt Tyndareum
Spartae R. 325. Obff. 289.
- Menelaus, Priſthenis ex Aërope
f. 249.
- Menelſſeus, Petei f. Helenae
procus 321. Obff. 288.
- Menelſſius, Bori f. Sperchei fl.
e Polydora f. 345. cf. n. cr.
- Menippides, Herculis ex Ente-
dide f. 227.
- Menoecus, pater Hipponomes
147. Iocantes 272. Creontis 273.
- Menoecus, Creontis f., Marti
ſe pro Thebis immolat 237.
Obff. 250.
- Menoetius, Actoris f. Argonau-
ta 85. Patrocli ex Sthenela,
al. Periapide al. Polymele pa-
ter 350. 322. cum filio ad Be-
leum fugit 351. v. Obff. 513.
- Menoetius, Ceuthonymi f. (cf.
n. cr. 201.) Plutonis armenta
paſcit; Herculis aduentum Ge-
ryoni ſignificat 187. ab iſto vin-
citur lucta 201. v. Obff. 163.
- Menoctius, Iapeti f. Iovis ful-
mine ſternitur 11.
- Mentor, Euryſtibi f. bello cum
Athenienſibus caeditur 250.
- Mentor, Herculis ex Afopide f.
228.

INDEX

Menys, Laco, Pediadis pater
358. cf. n. cr.

Mercurius, Iovis e Maïa f. 310.
eius pueritia; boues furatur;
quos pro lyra inuenta ab Apol-
line accipit; auream virgam
pro fistula 311 sq. Obff. 273.
274. fr. 399. diuinationem per
calculos a Iove accipit, nun-
tius deorum fit 312. Obff. 274.
275. in Gigantomachia quae
fecit 34. Iovem, a Typhone
vinctum, liberat 38. ad Deu-
calionem mittitur 43. Iovis
iussu, Argo necato, Io rapit
115. Danaïdes lustrat 125. fal-
catum ensen Perseo dat 140.
arma, a Nymphis Perseo data,
accepta 143. Nymphis reddit
144. ensen dat Herculi 159.
Herculem vendit 205. Apemo-
synen comprimit 249. Bac-
chum Io et Athamanti edu-
candum tradit 257. eum ad
Nymphas Nyseïdes ducit 259.
Amphioni lyram dat 263. Ce-
phali ex Herse pater 354. Ar-
geïphontes 115. Cyllenius, fr.
400.

Meriones. Obff. 219.

Mermerus, Iasonis e Medea f.
a matre al. a Corinthiis ne-
catur 108. - cf. n. cr.

Mermerus, Pheretis f. Iasonis
nepos, Thesprotiae R. fr. 430.

Merope, Atlantis e Pleïone f.
Sisyphi coniux 309. 66. Obff.
57. 272.

Merope, post mortem Cresphon-
tis mariti, inuita ducitur a
Polyphonte 240. Obff. 210.

Merope, Oenopionis f. 22.

Meropes. Obff. 183.

Meropis regio. fr. 421.

Merops, Arisbae pater 331. Ae-
lacum nepotem docet oniro-
criticam 332.

Messene, 50. paret Perieri 67.
Cresphonti 238. Polyphonti
(Heraclidis) 240. Aepyto ib.
Idae et Lynceo 324. a Dio-
scuris exspoliatur 325. Signum
in ara inuentum 239. Obff.
209.

Mestor, Persei f. 146. eius e
Lyfidice progenies 147.

Mestor, Priami f. 334. Obff. 303.

Mestor, Pterelai f. 147.

Meta, Hopletis f. Aegei vxor
372. cf. n. cr.

Metalces, Aegypti e Gorgone f.
Iponus Adytes 124.

Metanira, Celei coniux 26.
Obff. 27.

Metarne, Pygmalionis f. Ci-
nyrae coniux 355.

Metiadusa, Eupalami f. Cecro-
pis II vxor 371. cf. n. cr.

Metion, Erechthei e Praxithea
f. 364. Obff. 340. eius filii,
Metionidae, Pandionem regno
pellunt 371. a Pandionidis
pelluntur 372. Eupalami ex
Alcippe pater 373. cf. n. cr.

Metis, Oceani f. g. Iovis vxor,
Cronum liberos deuoratos euo-

NOMINVM ET FABVLARVM.

metē cogit 7. in multas mutatur formas, ne cum Iove congregiatur; congressa tamen et grauida, ab eo deuoratur 19. cf. n. cr. et Obff. 16. Eius fabula ad Thetidem traducta. Obff. 17.

Meton, Empedoclis pater. fr. 413.

Metope, Ladonis fl. f. Asopi fl. vxor 337.

Metope, Sangarii fl. coniux, Hecubae mater 332.

Midea, Phrygia, Electryonis pellex 148. v. n. cr. Alia. Obff. 191.

Midea, a Perseo muris cingitur 146. Pelopis filiis a Sthenelo traditur 151. Obff. 127. *Midea* et *Midea* ap. Strabon. VIII. p. 572. B. *Médeæ*.

Milanion, Amphidamantis f. 306. Atalanten cursu victam ducit; cum ea in leonem mutatur. progenies 308. Parthenopaei pater 280. v. n. cr.

Miletupolis. fr. 427.

Miletus, puer Cretensis, Apollinis ex Aria f. a Iouis ex Europa filiis amatus, discordia inde inter hos orta, fugit; Miletum in Caria condit 244. Obff. 213. 215.

Miletus, vrbs Cariae, a Mileto conditur 244.

Minerva (Athene, quam vide) e Iouis capite nata 19. Obff. 16. tibias, faciem turpem red dentes, abiicit 21. contra Gi-

gantes pugnat 33. Obff. 32. Argo construi iubet 81. Obff. 70. Danaïdes lustrat 125. caput Medusae, a Perseo acceptum, in scuto ponit al. ipsa eam necat 143. 144. cf. n. cr. pep lum Herculi dat 159. cf. n. cr. aëneis crotalis Herculem infiruit 176. Hesperidum poma, ab Hercule accepta, ad priorem refert locum 198. Cadmo regnum dat 256. Obff. 225. obcaecat Tireliam eique autem vaticinandi dat 284. cf. n. cr. Tydeo immortalitatem dat 289. aufert 290. sanguinem Gorgonis Aesculapio dat 316. apud Tritonem educata, Pal ladem huius f., inuita necat 329. Obff. 297. sata olea, praesidium Athenarum occupat 332. de quo cum Neptuno certat, eumque vincit 353. Pandroso tradit Erichthonium 359. Obff. 329. Cecropis filiabus furem iniicit, istum educat, ab eo colitur 360. ex Vulcano Erichthonium concipit, quomodo? 359. eius sacerdos Butes 364. ei Lindiae simulacrum in Rhodo a Danao positum 120. Obff. 105. ei nomen erat *γγγ*. Obff. 224.

Minos, Iouis ex Europa f. 242. ab Asterione educatur; fratres, dissidio ob amorem Mileteti orto, fugat 64. 244. Pasiphaen ducit 245. Cretae legislator ib. v. Obff. 215.

INDEX

Minos II. (a priori discernendus Obff. 215.) quod e mari editum fuerit, Neptuno sacrificaturum se promittit, quum Cretae R. fieret, sed taurum editum seruat 177. 246. Neptuni iram excitat ib. taurum ab Hercule capiendum curat 78. (sed vid. Obff. 217.) Minotaurum labyrintho includit 247. Glaucum f. a Polyido quaerendum et in vitam reuocandum curat 251. Obff. 219. Gratiis in Paro sacra facit 375. Athenis bellum infert, Megara capta et Megareo necato 376. Scyllae impietatem ultus, Athenienses septem pueros et totidem puellas, Minotauro deuorandos, quotannis mittere iubet 377. 378. Obff. 345. Procrin hospitio excipit 365. cum ea congregitur 366.

Minotaurus f. Asterion, Tauri e Pasiphaë f. 246. Labyrintho includitur 247. ei deuorandi quotannis mittuntur ab Atheniensibus septem pueri et totidem puellae 378. Obff. 347.

Minyae, a Thebanis tributum accipiunt; ab Hercule ipsi pendere coguntur 157. 158.

Minyae, dicuntur Argonautae. quamobrem? Obff. 73.

Minyas, Clymenes pater 306.

Minytus, Amphionis e Niobe f. 269. ab Apolline trucidatur 270.

Mitylenaeorum, cum Atheniensibus de portione agri contentio. fr. 411.

Mitylene. fr. 416.

Mnasinus. Obff. 290.

Mnemofyne, Titanis 5. Musarum e Ioue mater 16. Obff. 12.

Mnesileus; Pollucis e Phoebe f. 324. cf. n. cr. Obff. 290.

Maesimache, Dexameni f. ab Eurytione, procomolesto, Herculis ope liberatur 175.

Mnestra, Danaï ex Aethiopide f. Aegii sponsa 123.

Moerae v. Parcae.

Molione, Actoris vxor, Euryti et Cleati mater 210. Obff. 184.

Molionidae, Actoris e Molione filii (Eurytus et Cleatus, quos vide) ad ludos isthmicos missi, ab Hercule necantur 211.

Molorchus, Cleonaeus, Herculelem hospitio excipit 161. cf. n. cr. Obff. 143.

Molossi. fr. 386. 422.

Molossius canis 212. cf. n. cr.

Moluris, petra. Obff. 228.

Molus, Deucalionis nothus 250. Obff. 219.

Molus, Martis f. 49.

Monommati. fr. 420.

Mopsus. fr. 386.

Mormolyca. fr. 393.

Morrapius. Obff. 289.

Musae, Iovis e Mnemofyne filiae. earum liberi 16. Obff. 12.

Thamyrin, certamine victum, luminibus et cantu priuant

NOMINVM ET FABVLARVM.

18. aenigma docent Sphingem
274.

Mycenae, a Perseo moenibus
cinguntur 146. parent Eury-
stheo 148. Electryoni, Amphi-
tryoni 150. Sthenelo 151.

Mycenaeus, lucus 115.

Mygdon, Bebrycum R. Amyci
frater, aduersus Lycum et
Herculem bellum gerens, oc-
cumbit 182. cf. n. cr. Obff. 156.

Myrmidon, e Pisidice Anti-
phum et Actorem gignit 45.
Obff. 41.

Myrmidones. Obff. 306. 307. fr.
423.

Myrrha, ob Veneris contemtae
iram, congressum patris petit
355. cf. n. cr. a quo perse-
quente fugiens, in arborem
mutata, Adonidem parit 356.

Myria, paret Lyco 181. Teu-
thranti 305. Telepho 306. in
Myria Olympus. fr. 401.

Mysteria, in honorem Myuntis,
per venationem mortui, pri-
mum celebrata. fr. 394. Bac-
chi 17.

Myus, Atheniensis, venatione
perit; in cuius honorem pri-
mum instituta mysteria. fr. 394.

Myus, Ioniae vrbs. fr. 406.

N.

Naïs, Nympha, Magnetis vxor
67. cf. n. cr. 68. v. Pasithea,
Cleocharia, Periboea etc.

Nannion. *iraiga* f. 452.

Nastus, vrbs. fr. 434.

Nanaethus fl. de eius nomine.
fr. 386.

Naubolus, Iphiti pater 83.

Naupactus, Locridis, vnde no-
men acceperit 235. Obff. 206.

Nauplius, Neptuni ex Amymo-
ne f. 225. eius e Clymene al.
Philyra al. Hesionē progenies
227. Augē, ab Aleo patre
vendendam accipit; Teuthran-
ti dat 215. Aëropen et Clyme-
nen e Creta abducit; hanc vxo-
rem habet, ex ea liberi 249.
nautis infestus, ipse naufragio
perit 126. v. Obff. 189. 108.
de duobus Naupliis confusus.

Naufimedon, Nauplii f. 127.

Naufithoë, Nereis 13.

Naxus. inf. 47. 265.

Neaera, Amphionis e Niobe f
Dianae telis cadit 270.

Neaera, Euadnes e Strymonē
mater 112.

Neaera, Perei f. Alei coniux
305. Obff. 266.

Nebrophonus, Iasonis ex Hypsi-
pyla f. 84. cf. n. cr.

Necyia. Obff. 177.

Neis. v. Endymion.

Neleus, Neptuni e Tyro f. a
matre expositus, seruatur 69.
cum fratre iurgia habens, fu-
git; ib. Pylum condit; Chlo-
ridem ducit; ex ea progenies
70. cf. Obff. 61. cui filiam
Pero dare voluerit 73. Her-
culi iustitiam denegat 204.

INDEX

ab eo cum filiis trucidatur
212. Obff. 187.
Nelo, Danaï ex Aethiopide f.
Menachi sponsa 123.
Nemea, paret Lycurgo 280.
Nemei, Indi, Archemoro instituti 281. Obff. 247.
Nemesis, Iovis congressum fugiens, in anserem mutata, nihilominus cum eo congressa, Helenam parit 320. cf. n. cr.
Nemeus, leo, Typhonis proles 161. ab Hercule necatur 162.
Neomeris, Nereïis 14.
Neoptolemus, antea Pyrrhus, Achillis e Deïdamia f. 349. fr. 386.
Nephalion, Minoïis e Paria Nympha f. 180. 245. ab Hercule necatur 187.
Nephele, Athamantis vxor 62. Phrixum f. neci eripit 63. Obff. 55.
Nephus, Herculis e Praxithea f. 228.
Nepiae campus in Phrygia. fr. 437.
Neptunus, Croni e Rhea f. a patre deuoratur 6. effertur 7. Crono victo, maris imperio potitur 9. eius liberi ex Euryale. Obff. 21. ex Amphitrite 25. quae in Gigantomachia fecit 34. cf. n. cr. liberi e Canace; ex Iphimedia 46. e Tyro, quacum, Enipei forma indutus, congressus erat 69. Periclymeno facultatem, for-

mam mutandi, concedit 70. eius e Bithynide f. 87. e Libye 116. 241. odio in Inachum concitatus, Argolidis fontes exliccat 121. ex Amy-mone, cui, aquam quaerenti, Lernaëos indicat fontes, f. 125. Nereïdum precibus commotus, Aethiopiam malis infestat 142. Hippothoën, in Echinades delatam, comprimit 147. Centauros nonnullos, ab Hercule fugientes, celat 171. Pergamum, pretium pactus, munit; quo non soluto, diluvium Troiae immittit 184. Erycis pater 190. Minois taurum efferrat 246. eius e Cerere proles 291. e Celaeno et Alcyone 309. Lycum in beatorum insulas desert 309. pater Idae 313. eius proles e Pero 337. e Salamine 341. de congressu cum Thetide certat cum Iove; abstinet 346. Peleo dat Baliaum et Xanthium, equos immortales 347. Erechtheum fretum Atheniensibus dat 352. imperium vrbis obtinere nequit; Atticam inundat 355. eius ex Euryte f. ib. Martem in iudicium vocat ib. eius sacerdos Butes 364. e Chione pater Eumolpi, quem Benthescyme educandum dat 368. 369. Obff. 338. eius ex Amphitrite filia 369. euertit Erechtheum cum domo 370.

NOMINVM ET FABVLARVM.

- Obff. 340. cum Aethra con-
greditur 374. cf. de eius my-
this. Obff. 338.
- Nemertes, Nereïs. n. cr. 14.
- Nereïdes, Nereï filiae 13. Obff.
11. Argonautas per Planctas
ducunt 100. de forma pro-
vocantur a Cassiopea 142.
- Nereus, Neptuni e Canace f. 46.
- Nereus, Ponti f. 12. eius e Do-
ride progenies 15. 359. Her-
culi viam ad Hesperides mon-
strare cogitur 193. Obff. 171.
- Nesaca, Nereïs 15. cf. n. cr.
- Nessus, Centaurus, ab Hercule
fugit ad Evenum fl. 170. 171.
quem traiecturos portat 218.
Deianiram portat, quam vi-
tiaturus, ab Hercule trans-
figitur 219. eius sanguis pro
philtro 220. v. Obff. 192. 198.
- Nestor, Nelei e Chloride f. 70.
apud Gerenios educatus, in
pernicië fratrum seruatur 71.
212. Obff. 62. ducit Anaxi-
biam 71. ex ea liberi ib. An-
tilochi pater 321.
- Nice, Pallantis e Styge f. 12.
- Nice, Thespïi f. Nicodromi ex
Hercule mater 227. v. n. cr.
- Nicippe, Pelopis f. Stheneli con-
iux 148.
- Nicippe, Thespïi f. Antimachi
ex Hercule mater 228.
- Nicodromus, Herculis e Nice
f. 227.
- Nicostratus, Menelai ex Helena
f. 323.
- Nicothoë v. Aëllopus.
- Nilus fl. fr. 420. pater Epaphi
ex Io 115. Memphidis et An-
chinoës 116.
- Niobe, Phoronei e Laodice f.
111. eius e Iove progenies ib.
v. Obff. 97.
- Niobe, Tantali f. Amphionis
vxor 269. Latonam iniuria
afficit 270. punitur 271. v.
Obff. 238. 239. 240.
- Nisa, vrbs, fr. 424.
- Nisus, Pandionis f. 371. cf. n. cr.
Megarorum R. 375. a Scylla
f. Minoi proditur 376.
- Nisyrus, pars insulae Co 34.
- Noae, vrbs. fr. 406.
- Nothus. v. n. cr. 250. Obff. 219.
- Nubae, pop. fr. 434.
- Nycteis, Nyctei f. Labdaci •
Polydoro mater 267.
- Nycteus, pater Callistus 303.
- Nycteus, Chthonii f. pater Ny-
cteidis 267. ob Antiopes fa-
cinus et fugam se interimit
268. Lycum vlcisci se iubet.
ib. v. Obff. 234. 235.
- Nycteus, Hyriei e Clonia f. eius
e Polyxo progenies 310.
- Nyctimus, Lycaonis f. 300. v.
Obff. solus e Lycaonidis ser-
uatur a Iove. Eo rege dilu-
vium fit Deucalionium 303.
- Nymphae, Iovis nutrices 7.
Obff. 7. Hylam rapiunt 86.
Perseum infirunt, aduersus
Gorgones proficiscentem 139.

INDEX

Nymphae, Iovis e Themide filiae, ad Eridanum habitantes, Herculem, Hesperidum poma inuestigantem, ad Neleum mittunt 193. Obss. 171.

Nyseides Nymphae, Nyfam habitantes, Bacchi nutrices, in stellas mutatae, Hyades vocantur 259. Obss. 228.

Nyssa vel Nyssa. mons. 38. in Asia 259. cf. de nom. forma. n. cr. ad h. l. et Obss. 228.

O.

Oannes. fr. 409.

Ocalea, vrbs 159. cf. n. cr. fr. 437.

Ocalea, Mantinei f. Abantis vxor 127.

Oceani littus 140. cf. Obss. 124.

Oceanides, Oceani e Tethye filiae 9. cf. n. cr. v. fr. 420.

Oceanus, Coeli f. inter Titanes 4. eius e Tethye ter mille filiae 9. cf. n. cr. pater Triptolemi 29. cf. n. cr. Idyiae 94. Inachi 110. Calirrhoës 185. Meliboeae 300. Pleïones 309. Asopi 337.

Ocypete, al. Ocypode al. Ocypthor, Harpia 90. cf. n. cr.

Ocypete, Danaï e Pieria f. Lampi sponsa 124.

Ocypete, Thaumantis f. 12.

Odessus, vrbs et mons. fr. 437.

Oeagri (Apollinis) e Calliope progenies 16.

Oeax, Nauplii e Clymene f. 127. 249.

Oebalus, Perieris f. 318. Arenae pater 313. vbi cf. n. cr. eius e Batia progenies 318.

Oechalia, vrbs (Theffaliae) Euryto rege ab Hercule capitur 203. 222. cf. Obss. 179. 196.

Oedipus, Laii ex Iocasta f. expositus, a Polybi pastoribus servatus, a Periboea educatur 272. de origine dubius, Delphos adit, et, ne in patriam redeat, monitus, Thebas ignarus adit, Laium occidit 273. Thebas a Sphinge liberat, rex fit, matrem ducit 275. comperto incesto Athenas abit 276. eius e matre al. Eurygania liberi. in eos dirae 275. v. Obss. 241. 243.

Oeme, Danaï e Crino f. Arbeli sponsa 125.

Oeneus, Aegypti e Gorgone f. Podarces sponsus 124.

Oeneus, Porthaonis f. 51. (cf. de eo Obss. 51.) Calydonis R. primus a Baccho vitem accipit 52. Obss. 47. eius ex Althaea et Periboea progenies 52. 58. Obss. 48. primitias Diis offerens, Dianae obliviscitur 53. ad aprum, ab hac irata missum, conficiendum inuitat principes 53. 54. regno priuatur 60. ab Agrii filiis necatus, Oenoë vrbi nomen dat 61. excipit Herculem 217.

NOMINVM ET FABVLARVM.

Alcmaeonem 296. longaeus.

Obff. 192.

Oenoë, vrbs Argolidis, ab Oe-
neo vocatur 61. Obff. 55.

Oenieu. n. cr. 335.

Oenomaus, Hippodamiae pater
135.

Oenomaus, Steropen ducit 309.
Obff. 272.

Oenone inf. vnde Aegina dicta?
337.

Oenone (cf. n. cr. 335.) Cebre-
nis f. Alexandri coniux 335.
artem vaticinandi a Rhea do-
cta, marito, ne in Graeciam
eat, persuadere nequit 335.
ei vulnerato mederi non vult;
post eius mortem se suspen-
dit 336. cf. Obff. 303. 304. 306.

Oenopion, Orionem excaecat et
ab eius ira celatur 23. cf. n.
cr. et Obff. 23.

Oenotrus. Obff. 264.

Oeonus, Licymnii f. ab Hippo-
coontidis necatur 212. cf. n.
cr. Obff. 188.

Oestrebles, Herculis ex Hesychia
f. 228. cf. n. cr.

Oeta, mons. 225. Obff. 197.

Ogyges. Obff. 320.

Ogygia, Amphionis e Niobe f.
(cf. n. cr.) Dianae telis perit
270.

Ogygiae, Thebarum portae 282.
Obff. 248.

Ogygium, iugum. fr. 421.

Oicles, Argiuis, Amphiarai pa-
ter 55. 82. 278. cf. n. cr. Alc-

maeonem infanientem excipit
295. Herculis in expeditione
contra Troiam socius perit
207. cf. Obff. 257.

Oileus, Aiacis pater 321.

Olenias, Oenei f., a Tydeo fra-
tre occiditur 59. cf. n. cr.

Olenus, vrbs. fr. 428. 58. Obff. 51.

Olenus, Amaltheae pater. Obff.
190.

Olympi, sex: Macedoniae, Thes-
saliae, Myliae, Ciliciae, Eli-
dis, Arcadiae. fr. 401.

Olympicum certamen, ab Her-
cule instituitur 211. Obff. 186.

Olympus, vbi Olympia. fr. 401.

Olympus, Herculis ex Euboea
f. 227. cf. n. cr.

Olympus, Marlyae pater 20.

Olympusa, Thespia f. Halocratis
ex Hercule mater 228.

Omphale, Iardani f. Lydiae R.
Timoli coniux, Hercule emto
feruo vitur 205. 86. eius ex
Hercule progenies 229. cf.
Obff. 180. 181. 199.

Oncacae, Thebarum portae 282.
cf. n. cr.

Onchestus, Agrii f. Diomedem
fugiens, in Peloponnesum ve-
nit 60.

Onchestus, vrbs 375. n. cr. in
ea templum Neptuni 157. cf.
n. cr.

Onesippus, Herculis e Chrysei-
de f. 227.

Onites, Herculis e Deianira f.
229. cf. n. cr. Obff. 199.

INDEX

- Opheltes Lycurgi* f. 77. Obff. 68.
Opis, virgo Hyperborea 24.
Opleus, Neptuni f. 46.
Opus 179. 350.
Orbitae pop. fr. 434.
Orchomenus (Phocensis) Elarae pater 21.
Orchomenus, Lycaonis f. 302. cf. n. cr.
Orchomenus, vrbs. Obff. 57. cum Ormenio confusa 221. n. cr.
Orcus v. Pluto.
Orestes, Acheloi f. 45. Obff. 41.
Orestes (Agamemnonis) Tifamēni pater 232.
Oreus, vrbs. fr. 408.
Oricus, vrbs. fr. 437.
Oria, Thespīi f. Lanomenis ex Hercule mater 227.
Orion, Neptuni ex Euryale f. 22. a Diana necatur 24. de eo 22 sq. Obff. 21. 22.
Oritae, pop. fr. 435.
Orithyia, Erechthei e Praxithea f. 364. a Borea rapitur. eius progenies 367. 364. Obff. 334. cf. n. cr. 364.
Ormenium, oppidum, Amyntori paret 221. cf. n. cr. Obff. 196.
Oropus. fr. 428.
Orpheus, Oeagri f. al. Apollinis 16. Obff. 13. eius cantus. Eurydicen vxorem frustra ex inferis petit 16. 17. Argonauta 82. Argonautas a Sirenibus detinet 99. a Maenadibus dilaceratus, ad Pīerīam sepultus est 17.
Orsedice, Cinyrae e Metharme f. ei irascitur Venus 355.
Orseis, Nympha, Hellenis vxor 44. cf. n. cr.
Orthaea, Hyacinthi f. ab Atheniensibus immolatur 377.
Orthrus, Typhonis ex Echidna progenies, Geryonis canis 186. ab Hercule necatur 187. Obff. 163.
Ossa, mons 47.
Otus, Neptuni f. (cum fratre Ephialte: Aloida) 46. Dianam procatur 47.
Oxylus, Andraemonis f. ab Heraclidis ex oraculo dux assumitur 237. Obff. 207.
Oxylus, Martis e Protopenia f. 49. Obff. 45.
Oxyporus, Cinyrae e Metharme f. 355.

P.

- Pachynum*. fr. 406.
Palaemon v. Melicertes. cf. Obff. 141.
Palaemon, Herculis ex Autonoe f. 229. Obff. 200.
Palaemon, Vulcani f. Aetoli f. Argonauta 82.
Palamedes, Nauplii e Clymene f. 127. 249.
Palicon. fr. 406.
Palladium, signum, Ilo coelitus datum; eius historia 328 sq. Obff. 295 sq.
Pallantidae, de iis. Obff. 341.
Pallas, dea i. e. Minerva.

NOMINVM ET FABVLARVM.

Pallas, Crui f. 10. eius e Styge progenies 12.

Pallas, Gigantum vnus, cuius occisi pelle se induit Minerva 33.

Pallas, Lycaonis f. 301. cf. n. cr.

Pailas, Pandionis f. 371. v. Pandionidae.

Pallas, Tritonis f. a Minerva occiditur 329. eius simulacrum Palladium q. v.

Pallene 31. cf. n. cr. Obff. 29.

Pammon, Priami ex Hecuba f. 334.

Pamphylus, Aegimii f. bello Heraclidarum cum Peloponnesiis occidit 237. cf. Obff. 208.

Pan, Iovis e Thymbride f. Apollinem docet autem vaticinandi 20. Obff. 18. Agreus. fr. 402.

Panathenaea, ab Erichthonio condita 360. Obff. 330. ab Aegeo celebrantur; vbi Androgeus vincit 374.

Pandarei f. Obff. 259. 332.

Pandionidae, Pandionis filii, post patris obitum, Athenas reversi, Metionidas pellunt, res inter se partiuntur 372. Obff. 341. 342.

Pandion, Aegypti ex Hephaestina f. Callidicen sponfam habet 115.

Pandion I. Erichthonii e Pasithea f. Atticae R. 360. sub eo Bacchus et Ceres in Atticam veniunt 361. Tereo, bello adversus Labdacum, socio, filias deinceps in matrimonium dat 362. 363. eius e Zeuxippe progenies 362.

Pandion II. Cecropis II e Metidusa f. Atticae R. a Metionidis pulsus, Megaram fugit, Peliam ducit, a Pyla regnum accipit 371. v. Obff. 340. ab eo Pandionidae.

Pandion, Phinei e Cleopatra, f. a patre excaecatur 368.

Pandora, prima foemina 41. cf. n. cr. Pyrrhae ex Epimetheo mater 41.

Pandorus, Erechthei f. 364. Obff. 333.

Pandrosium, in Attica 352. Obff. 322.

Pandrosus, Cecropis ex Agraulo filia 353. Erichthonium, a Minerva acceptum, custodit 359. Obff. 329.

Panellenes. fr. 423.

Pangaeus, Thraciae m. 265. cf. n. cr.

Pangaea, terra. fr. 421.

Panope, Nereis 14.

Panope, Thespii f. Threpsippae ex Hercule mater 226.

Panopeus, contra Teleboas it cum Amphitryone 153. Obff. 131.

Panopeus, Phoci f. Obff. 309.

Panoptes v. Argus.

Paphlagones. fr. 420.

Paphus, vrbs Cypri, a Cinyra conditur 355.

Paralia. fr. 429.

Parcae, Iovis filiae 16. Obff. 12. in Gigantomachia 34. Typhonem fallunt 33. mortem Me-

INDEX

- leagro praedicunt 52. 53. quid annuerint Alceſſidi 79.
- Pariae, Nymphae, e Minoë liberi 245.
- Paris, f. Alexander, Priami f. ex Hecuba 332. expositus, servatur, ad parentes redit 333. Oenonen ducit 335. contra huius auctoritatem Graeciam petit, Helenam rapit; eius mors 335. 336. de eius nominibus 333. ubi cf. n. cr.
- Paropamisus. fr. 434.
- Paros, ins. a Minoë filiis habitatur 180. sacra Gratiis a Minoë in illa facta, cum more inde ducto 375. Obſſ. 344.
- Parparo, vrbs. fr. 406.
- Parthaon v. Porthaon.
- Parthenius mons 215. 305. *Παρθένιος*. Obſſ. 333. 339. 347.
- Parthenopaeus, Milanionis al. Martis ex Atalante f. 308. vnus VII ducum 280. Nemeis victor 281. ab Amphidiceo f. Periclymeno necatur 283. Promachi pater 293. cf. Obſſ. 247. 270.
- Parthenopaeus, Talai f. 76. eius progenies 77.
- Parthenope, Stympiali f. Eue- ris ex Hercule mater 229. Obſſ. 199.
- Parthus, vrbs. fr. 408.
- Pasiphaë, Solis e Perseïde f. Mi- noë vxor 245. 64. Asterii f. Minotauri e tauro, quocum Daedali ope congressa erat, mater 246. 379. dolo vititur ad amplexus mariti pellicibus perniciosos reddendos 365. cf. de ea Obſſ. 215.
- Pasithea, Naïs Nympha, vxor Erichthonii 360. de nomine cf. n. cr. et Obſſ. 329.
- Passargada. fr. 437.
- Patro, Thespii f. Archemachi ex Hercule mater 226.
- Patroclus, Herculis ee Pyrippe f. 228.
- Patroclus, Menoetii f. 322. Cly- sonymo necato, cum patre ad Peleum fugit, Herculis aduer- sus Troiam comes 350. Obſſ. 318. Helenae procus 322.
- Patrous Iupiter v. Iupiter.
- Pax, Iovis f. 15.
- Pedias, Menytis f. Cranai vxor 358. cf. n. cr. Obſſ. 328.
- Pegais f. Pedais Nympha. Obſſ. 301.
- Pegasus, equus alatus, Medusae e Neptuno proles 141. Belle- rophontem, Chimaeram inter- secturum, per aërem vehit 152. Obſſ. 113.
- Pelagon, Asopi e Metope f. 337.
- Pelagon, Phlocensis, e cuius ar- mentis bos Cadmum ad locum vrbis condendae ducit 253. cf. n. cr.
- Pelasgi, vnde nomen traxerint 111. Dolionum hostes 85. cf. n. cr.
- Pelasgiotis 144. Thessaliae pars. fr. 430.

NOMINVM ET FABVLARVM.

Pelasgus, Iovis e Niobe f. al. indigena 111. 300. eius e Meliboea al. Cyllene progenies 300. cf. Obff. 97. 262.

Peleus, Phthiota, Aeaci ex Endeide f. 338. Argonauta 82. Phoci a Telamone caesi conficius, ab Aeaco pellitur 341. ad Eurytionem fugit, Phthiae parte potitur, Antigonen ducit, ex ea progenies 342. cum Atalante certat 343. apri Calydonii venator 54. Eurytionem imprudens necat, ab Acasto lustratur 343. Aftydamiae amores recusat ib. ab ea coram Acasto marito stupri accusatus, ab hoc inermis in venatione relinquitur 344. in Centauros incidens, a Chirone servatur 345. v. Obff. 309. 301. Thetin ducit 346. 347. Obff. 313. 314. filium e Thetide immortalem reddi impedit 348. Iolcum expugnat, Aftydamiam vlciscitur 348. Polymelae pater 350. Menoetium et Patroclum excipit 351.

Pelia, Pylae f. Pandionis II vxor 371.

Pelethronium. fr. 421.

Pelias, Neptuni e Tyro f. a matre expositus, servatur; Sidero nouercam interimit; Iunonem contemnit; cum Neleo fratre iurgia habet 69. in Thessalia habitat; eius ex Anaxibia al. Philomache liberi 71.

cui dare voluerit Alcefidem filiam 77. Iolci post Cretheum R. 79. ex oraculo (80.) ad aureum vellus petendum Iasonem mittit 81. Aesonem cum vxore et f. perdit 105. Medee dolis interficitur 106. (f. ob contemptum Iunonis 30. cf. 69.) cf. de eo Obff. 63. 69. ludi in eius honorem facti 307. 345. Obff. 92. 269. v. Paus. V. 17. p. 421.

Pelion, mons 169. 344.

Pelopia, Cygni e Marte mater 221.

Pelopia, Amphionis e Niobe f. Dianae telis confoditur 270. cf. n. cr. 269.

Pelopia, Peliae f. 71. cf. n. cr. Peloponnesii, Heraclidas superant 233.

Peloponnesus, paret Phoroneo, Apidi, a quo Apia dicitur 111. Tisameno 233. a Pelasgis habitata, Argos vocatur 112. Obff. 95. Heraclidarum tempore peste vexatur 231.

Pelops, Elei f. 163. sed v. Obff. 144. pater Lyfidices 147. Nicippas 148. Atrei et Thyestis 151. Coprei 163. Chrysiippi, a Laio, quem exceperat, rapti 160. Alcathoi 342. Pitthei 374. Arcadiam debellat, Stymphalum necat, Helladi sterilitatem parat 340. vbi cf. n. cr. ei ab Hercule ara exstruitur 211. Obff. 186.

INDEX

- Pelor**, quinque Spartanorum su-
perfitum vnus 255.
- Penelopeus**, Leiti f. Helenae pro-
cus 321. cf. n. cr.
- Penelopeus**, Hippalmi f. Argonau-
ta 83. Obff. 74.
- Penelope**, Icarii e Periboea f.
319. Vlyffis vxor ib. 323. de
ea. Obff. 284.
- Peneus**, fl. in Elide. ab Her-
cule deriuatur 174. vbi cf.
n. cr.
- Pentheus**, Echionis ex Agaue f.
post Cadmum Thebarum R.
a matre, Bacchico furore cor-
repta, dilaniatur 265. Obff. 233.
- Pephrum**, inf. al. vrbs. fr. 437.
- Pephirodo**, Phorci f. 137. n. cr.
- Perdix**, Daedali foror; Tali ma-
ter 378. cf. n. cr.
- Perens**, Elati e Laodice f. Neae-
rae pater 305. cf. Obff. 200.
- Periander**. fr. 411.
- Periapis**, Pheretis f. Patrocli e
Menoetio mater 350. Obff. 318.
- Periboea**, Alcathi f. Telamonis
vxor 342. Obff. 309.
- Periboea**, Hipponoi f. Oenei
coniux 58. Obff. 51.
- Periboea**, Nympha Naïs, Icarii
coniux 319.
- Periboea**, Polybi vxor, a pasto-
ribus accipit infantem inuen-
tum, qui erat Laii f., Oedi-
pum appellat, educat 272.
Obff. 242.
- Periclymenus**, Nelei e Chloride
f. 70. formam mutandi fa-
cultate a Neptuno praeditus;
ab Hercule cum fratribus cae-
ditur 71. 212. v. Obff. 61. 62.
187. Argonauta 83. persequi-
tur Amphiaräum 290.
- Periclymenus**, Neptuni f. Par-
thenopaenum necat 288.
- Perieres**, Aeoli al. Cynortae f.
45. 318. Messeniae R. Gorgo-
phonem ducit 67. 313. pater
Apharei et Lencippi 318. Oe-
bali ib. Bori 342. cf. de eo
Obff. 58. 275. 282. 311.
- Perieres**, Menoecei auriga, Cly-
meno vulnerato, patriae ma-
lum parat 157.
- Perilaus**, Icarii e Periboea f. 319.
Obff. 283.
- Perimede**, Aeoli f. Acheloi con-
iux 45. Obff. 41.
- Perimede**, Licymnii coniux, so-
ror Amphitryonis 151.
- Perimede**, Eurysthei f. ab Athe-
nienfibus immolatur 230.
- Periphas**, Aegypti e Gorgone f.
Actaeae sponfus 124.
- Periphetes** (Corynetes dictus cf.
Obff. 349.) Vulcani ex Anti-
clia f. ad Epidaurum habi-
tans praedo, claua spoliatur a
Theseo 380. cf. Obff. 349. 350.
- Peristhenes**, Aegypti e Caliande
f. Electrae sponfus 124.
- Pero**, Nelei e Chloride f. 70.
coniux Biantis 76.
- Pero**, Afopi fl. e Neptuno ma-
ter 337. Obff. 304. 305.

NOMINVM ET FABVLARVM.

Perseis, Solis vxor 64. 245. Obff.
55.
Persephone v. Proserpina.
Perfes, Crii f. 11. Hecates ex
Asteria pater 12. cf. n. cr. 11.
Perfes, regnum Acetae fratri eri-
pit, a Medea necatur 109.
Perfes, Persei f. apud Cepheum
a patre relictus; a quo reges
Persarum descendunt 146.
Perseus, Iovis e Danaë f. ab auo
in mare praecipitatus, a Dictye
servatur 134. a Polydecte ad
caput Medusae petendum mit-
titur 136. iter eo 137-140.
Medusam necat 141. Androme-
dam liberat, Phineum interfi-
cit 142. Seriphum reuertitur;
Polydecte in lapidem mutato,
Dictyn regem facit 143. arma,
e Nymphis accepta, Mercurio
dat; caput Medusae Palladi
ib. Argos venit 144. auum
imprudens necat 145. regno
cum Megapenthe mutato, Ti-
rynthem obtinet 145. Mideam
et Mycenae tenet 149. eius ex
Andromeda liberi ib. pater
Gorgophones 67. 313.
Perseus, Nestoris f. 71.
Persae reges a Perse descendunt
146.
Petens, Menesthei pater 321. cf.
n. cr.
Peucetius, Lycaonis f. 300.
Phaeaces, Corcyrae incolae 100.
Phaedimus, Amphionis e Niobe
f. telis Apollinis confoditur
269. 270.

Phaëdra, Minois e Pasiphaë f. 245.
Phaëthon, Tithoni f. Alcyon
pater 354. Obff. 324.
Phalces. Obff. 209.
Phalias, Herculis ex Heliconide
f. 223.
Phanostirata, *Ἰριση*. fr. 452.
Phantes, Aegypti e Caliaude f.
eius sponsa Theano 124.
Phanus, Bacchi f. Argonauta 83.
Obff. 74.
Pharnace, Megestaris f. Sandaci
coniux 354. cf. n. cr. Obff. 324.
Pharte, Danaï ex Aethiopide f.
sponsa Eurydamae 123.
Phasis fl. in Colchide 93. Obff.
82. fr. 420.
Phassus, Lycaonis f. 301.
Phlegus, R. Psophidis, de eo
297 sq. cf. n. cr. 297.
Phemius. Obff. 342.
Pheneus, Melanis f. a Tydeo ne-
catur 59. cf. n. cr.
Pherae, Thessaliae, a Pherete con-
duntur 77. Admeto parent 317.
Pheres, Crethei f. condit Pheras
71. 77. Obff. 68. eius pro-
genies 77. pater Admeti 54.
317. Idomenes 71. Periapidis
350.
Pheres, Iasonis e Medea f. a
matre, al. Corinthiis necatur
108. cf. n. cr. al. in Thespro-
tia regnat. fr. 430.
Pherusa, Nereis 14.
Phiceus, Boeotiae m., sedes
Sphingis 274. de nomine et
situ cf. n. cr. Obff. 245.

INDEX

- Philaemon, Priami f. 334.
 Philammon, eius ex Argiope f.
 Thamyris 17. Obff. 14.
 Philocrates. Obff. 318.
 Philoctetes, Poeantis f. Helenae
 procus 322. Herculis telis
 Alexandrum vulnerat 336. Crim-
 inifam et Chonip, vrbes, tenet.
 fr. 421. 422.
 Philodamia v. Hippodamia.
 Philodice, Inachi f. Leucippi
 vxor 314.
 Philolaus, Minoïs e Paria Nym-
 pha f. 245. Parum insulam
 tenens cum fratribus ab Her-
 cule trucidatur 181.
 Philomache, Amphionis f. vxor
 Peliae 71. Obff. 63.
 Philomela, Pandionis e Zeuxip-
 pe f. 362. cf. n. cr. Tereo nu-
 bit; cuius iniuriam sororis
 ope vlciscitur 363. in auem
 mutatur 364. Obff. 331. Alia
 Obff. 311.
 Philonoë, Iobatae f. Bellerop-
 hontis vxor 133.
 Philonoë, Tyndarei e Leda f. a
 Diana immortalis facta 319.
 Philonomus, Electryonis f. 148.
 Philotera, vrbs. fr. 437.
 Philyra, Nauplii coniux 127.
 Phineus, Agenoris al. Neptuni
 f. vates caecus, quamobrem?
 88. 89. ab Harpyiis liberatur
 89. 90. Argonautis iter signi-
 ficat 91. eius e Cleopatra et
 Idaea vxoribus progenies; hu-
 ius calumniis permotus, Ple-
 xippem et Pandionem, ex illa
 natos obcecatur; ab Argonautis
 punitur 368. cf. n. cr. Obff.
 77. 336. 337.
 Phineus, Beli ex Anchinoë f.
 117. Andromedae sponfus, Per-
 seo infidiatus, periit 142.
 Phineus, Lycaonis f. 301.
 Phlegae, Gigantum sedes 31. 210.
 Obff. 29.
 Phlegyas, Theſſalus, Coronidis
 pater 314.
 Phlegyas, Martis e Chryſe f. a
 Chthonii filiis trucidatur 267.
 Obff. 235. Phlegyarum genus
 ib. et 242.
 Phocis 273. 363. Deïoni paret 66.
 Phocus, Aeaci e Pfamathe f. 339.
 a Telamone occiditur 341. v.
 Obff. 309.
 Phoebe, Hamadryas Nympha,
 Danaïdum aliquot mater 123.
 Phoebe, Leucippi f. e Philodice,
 cum ſorore rapitur a Dioſcu-
 ris 314. eius e Polluce proge-
 nies 324.
 Phoebe, Coeli f. Titanis 5. eius
 e Coeo progenies 10.
 Phoenicia. fr. 407. a Phoenice
 habitatur 243.
 Phoenix, Agenoris e Telephassa
 f. 241. (al. Europae pater) Eu-
 ropam quaerere iubetur, in-
 venire nequit; Phoeniciae de-
 ſe nomen dat 243. cf. Obff. 212.
 Phoenix, Adonidis ex Alpheſi-
 boea pater dicitur Heſiodo 355.

NOMINVM ET FABVLARVM.

Phoenix, Amyntoris f. ob columnias Phthiae a patre excacatus; a Chirone sanatur; Dolopum R. Achillis comes 349. 350. Obsf. 316.

Pholoë, Pholi Centauri sedes 167. 170. Obsf. 148.

Pholus, Centaurus, Sileni e Melia Nymphas f. Herculem hospitio excipit 167. ab eo interimitur 172. cf. n. cr.

Phorbas, Augeae pater 173. Obsf. 349.

Phorbus, pater Pronoës 49. cf. n. cr.

Phorcides, Phorci filiae 13. Gorgonum sorores, Perseum ad Nymphas ducunt 137. cf. n. cr. Obsf. 118. 119.

Phorcus, Ponti f. 12. cf. n. cr. Obsf. 12. eius e Ceto progenies 13.

Phoroneus, Inachi f. 110. Peloponnesum tenet; eius e Laodice liberi 111. Obsf. 96. Apidis pater 48.

Phosphorus. fr. 389.

Phrasimus, Praxithea e Diogenia pater 364.

Phrasius, vates, e Cypro, a Bufiride Iovi mactatur 195.

Phruxi, liberi 64. e Colchide Graeciam petunt 88.

Phrixus, Athamantis f. 62. vbi cf. n. cr. morti eripitur 63. in Colchidem venit, Chalcio-
pen ducit, aureum vellus deducit 64.

Phrontis, Phruxi e Chalciope f. 64.

Phrygia 328.

Phrynae, Danae; fr. 453.

Phthia, Amyntoris pellex, Phoenicen stupri falso accusat 349. Obsf. 317.

Phthia, Amphionis e Niobe f. Dianae telis confoditur 270.

Phthiae, ex Apolline filii 48.

Phthia, Thessaliae pars, in qua Deucalion R. 41. eam adit Peleus 342.

Phthiotis 41. 342. fr. 430.

Phthius, Lycaonis f. 301. cf. n. cr.

Phylace, Iphiclis regia 74. cf. n. cr.

Phylacus, Deïonis f. 67. Iphicli pater 76.

Phylas, Ephyræ Thesprotorum R. 216. 229. Obsf. 190. 200.

Phylas, Antiochi f. Hippotae pater 236.

Phyleis, Thespii f. Tigasidis ex Hercule mater 227.

Phyleus, Augeae f. 174. contra patrem testis ab eo pellitur; Dulichium habitat 175. Elis R. ab Hercule constituitur 211. cf. Obsf. 149. 186.

Phyllus, Lycaonis f. 301.

Pieria 17. in ea Apollo armenta pascit 310. Obsf. 13.

Pieria, Danaï coniux 124.

Pieris, al. Teridæ, Aetolica, Menelai pellex, mater Megapenthis 323.

INDEX

- Fierus, Magnetis f. cum Clio
confuefcit 17. Obff. 13.
- Pione. Nereïs 14. cf. n. cr.
- Piranthus, Argi f. 112. cf. n. cr.
Obff. 98.
- Piren, Ius pater 113.
- Piren, a Bellerophonte necatur
130. Obff. 113.
- Pirene, Danaï f. Agaptolemi
fponfa 123.
- Pirithous, Lariffaeus, Ixionis f.
apri Calydonii venator 54.
vbi cf. n. cr. Proferpinae am-
plexus petens, vincitur in in-
feris 200. ab Hercule liberari
nequit 201. Obff. 177. pater
Polypoetis 322.
- Pifa 206. cf. n. cr.
- Pifidice, Aeoli f. Myrmidonis
vxor 45.
- Pifidice, Nestoris f. 71.
- Pifidice, Peliae f. 71.
- Pififtratus, Nestoris f. 71.
- Pifus, Apharei ex Arene f. 313.
Obff. 275.
- Πιθουία. fr. 399.
- Pittheus, Pelopis f. Aethrae pa-
ter 373. Aegeum ebrium cum
filia congregi iubet 374.
- Pityocampes, vnde dicatur Sinis
381. 382.
- Placia, Atrei al. Leucippi f.
Laomedontis vxor 331. cf.
n. cr.
- Planctae 100. cf. n. cr. Obff. 85.
- Plataeae, vrbs; vnde nomen.
fr. 428.
- Plataeenses, Damafiftrato parent
273.
- Platonis aetas. fr. 415.
- Plato, Lycaonis f. 301.
- Pleïades, Atlantis e Pleïone filiae
VII, e Cyllene Arcadiae na-
tae, 309. Obff. 272.
- Pleïone, Oceani f. Atlantis vxor
309.
- Pleuron, Aetoli f. eius e Xan-
thippe progenies 49. Obff. 45.
- Plexaure, Nereïs 14. cf. n. cr.
- Plexippus, Theftii f. 51. eius
obitus 56.
- Plexippus, Phinei e Cleopatra f.
a patrē excaecatur 368.
- Plifthenes, Aëropen ducit; eius
ex hac progenies 249. Obff.
218.
- Ploades f. Ploïdes aves. n. cr. 176.
- Pluto, (ferius nomen, quam Ha-
des. Obff. 308.) cf. Hades.
Croni e Rhea f. a patre deuo-
ratur 6. effertur 7. patre victo,
imperium inferorum obtinet
9. Proferpinam rapit 25. eam
remittere iuffus, dolo vtitur,
ne diutius apud matrem more-
tur illa 30. Obff. 28. Cerberum
ab Hercule abduci patitur 202.
- Poculum. v. Scyphus.
- Podalirius, Aefculapii f. Hele-
nae procus 322.
- Podarce, Danaï e Pieria f. Oeneï
fponfa 124.
- Podarces, Iphicli f. Phylaci ne-
pos 76.

NOMINVM ET FABVLARVM.

- Podarces, Laomedontis f. 208.
ab Hefione e feruitute redemptus, vocatur Priamus 209.
- Poeas, Thaumaci f. Argonauta 83. Obff. 74. Talum necat 104. Herculis sagittas accipit rogo incenso 225. pater Philoctetis 322. Obff. 197.
- Polichus, Lycaonis f. 301.
- Polites, Priami ex Hecuba f. 334.
- Pollux, Iovis e Leda f. 320. apri Calydonii venator 54. Argonauta 83. cestum tractat 323. Amycum necat 87. Lynceum 325. eius e Phoebe f. 324. cf. Castor; Dioscuri.
- Polymbria 436.
- Polys, Aeni R. Herculem hospitio excipit 184.
- Polybotes, Gigas 34. cf. n. cr. eius caedes ib.
- Polybus, Corinthi R. eius vxor Periboea 272.
- Polycaste, Nestoris f. 71. Obff. 63.
- Polycrates, Samius. fr. 412.
- Polyctor, Aegypti e Caliande f. Stygnes sponsus 124.
- Polydectes (cf. n. cr. 68.) Seriphum condit 67. eius R. Danaës amores ambit 135. Perseum ad caput Medusae petendum mittit 136. lapis fit 143. cf. de eo Obff. 59. 117.
- Polydora, Perieris f. Pelei coniux 345. sed cf. n. cr.
- Polydora, Pelei ex Antigone f. Bori coniux 342. Obff. 311. cf. n. cr. 342. 345. vbi occurrit alia.
- Polydorus, Cadmi ex Harmonia f. 256. Thebarum R. eius e Nycteide liberi 267. v. Obff. 234.
- Polydorus, Priami ex Hecuba f. 334.
- Polygonus, Protei f. ab Hercule necatur 185.
- Polyhymnia, Musa 16.
- Polyidus (v. n. cr. 251.) Coerani f. Glaucum in vitam reuocat; artem vaticinandi docet; ei eripit 251. 252. Obff. 219. 221. 222.
- Polylaus, Herculis ex Eurybia f. 226.
- Polymede, Autolycei f. Aesonis vxor 79.
- Polymedon, Priami f. 335. n. cr.
- Polymele, Pelei f. Patrocli e Menoetio mater 350. cf. Obff. 318.
- Polynices, Oedipodis ex Iocaste f. 275. cum fratre regnum partitur 276. quo illud sibi soli retinente, fugit 277. contra Thebas proficiscitur 280. Nemeis victor 281. eius cum fratre certamen et interitus 288. ab Antigone sepelitur 291. Thersandri pater 293. cf. de eo Obff. 244.
- Polynoë, Nereis 14.
- Polypemon, e Sylea pater Sinis 381.
- Polyphemus, Elati f. Argonauta 83. Hylam quaerens, in Myria relictus, Cium condit 86.

INDEX

- Polyphemi vrbs. Obff. 181.
 Polyphontes, Laii praeco, ab
 Oedipo trucidatur 273.
 Polyphontes, Heraclida, Cres-
 phonti Messeniae R., succe-
 dit; Meropen ducit; ab Ae-
 pyto necatur 240. Obff. 210.
 Polypoetes, Aetolus, Apollinis
 e Phthia f. ab Aetolo neca-
 tur 48.
 Polypoetes, Pirithoi f. Helenae
 procus 322. Obff. 288.
 Polyxene, Priami ex Hecuba f.
 334. Obff. 303.
 Polyxenus, Agasthenis f. Hele-
 nae procus 321. Obff. 288.
 Polyxenus, Eleorum R., Am-
 phitryoni reddit Electryonis
 armenta, quae a Taphiis ac-
 ceperat 150. Obff. 150.
 Polyxo, Naïs, Danaï coniux 124.
 Polyxo, vxor Nyctei 310.
 Pontomedusa, Nereïs 14. cf. n. cr.
 Pontus, eius e Tellure liberi 12.
 Pontus Euxinus. qui in eum
 irruunt fluvii. fr. 420. v.
 Euxinus.
 Porphyrius, Gigantum vnus 51.
 Iunoni vim inferre conatus,
 Iovis fulmine et Herculis ma-
 nu cadit 32. Obff. 31.
 Porthaon 49. eius progenies 51.
 Obff. 47. cf. de nomine n. cr.
 ad 51.
 Porthaeus, Lycaonis f. 301.
 Potamon, Aegypti e Caliande f.
 Glaucippes sponfus 124.
 Praxithea, Thespîi f. Nephi ex
 Hercule mater 228.
 Praxithea, Phrasimi f. Erechthei
 coniux 364. vbi cf. n. cr.
 Obff. 333.
 Priamus, Laomedontis ex Stry-
 mo al. Placia f. 331. cf. n. cr.
 (antea Podarces dictus, vnde
 nomen posterius accepit? 209.
 Obff. 183.) Troiae R. 331.
 eius ex Arisbe, quam deinde
 Hyrtaco dat; et Hecuba li-
 beri 332. 333. 335. Paridem
 f. exponit 333. cf. Obff. 302.
 Priapus vrbs. Priapeus Apollo.
 Obff. 294.
 Proclea. Obff. 300.
 Procles, Aristodemi ex Argia f.
 236. cum Eurysthene fratre
 Spartam sorte obtinet 236.
 vbi cf. n. cr.
 Procne, Pandionis e Zeuxippe f.
 Terei vxor 362. ob mariti
 perfidiâ, Ityn filium cibum
 ei apponit 365. in auem mu-
 tatur 364. v. Obff. 331.
 Procris, Erechthei e Praxithea
 f. 364. Cephali coniux 365.
 67. vbi cf. n. cr. ob adulte-
 rium cum Pteleonte ad Mi-
 noem fugit 365. cum eo con-
 suescit; in Atticam redit; cum
 marito reconciliata 366. ab
 eo imprudente necatur 367.
 canem Athenas secum ducit
 insignem 152. cf. Obff. 131.
 Procris, Thespîi f. natu maxima;
 eius ex Hercule progenies 226.

NOMINVM ET FABVLARVM.

Proetides, Thebarum portae
282. Obfl. 248.

Proetides, Proeti filiae, infan-
nientes, a Melampode sanan-
tur 130. Obfl. 110. 112.

Proetus, Abantis f. ab Acrifio
Argis pulsus, in Lyciam venit
ad Iobatem al. ad Amphia-
nactem; ducit Anteam al.
Stheneboeam 127. 305. in Ar-
golidem redux, Tirynthem
tenet 128. Melampodi et Bianti
filias cum parte regni dat;
Bellerophontem purgat 130.
vixoris fraude ductus, ad Io-
batem mittit, necem ei para-
turus 131. Danaën dicitur cor-
rupisse 134.

Promachus, Aesonis f. a Pelia
necatur 105. cf. n. cr.

Promachus, Parthenopaei f. vnus
Epigonorum 77. 293. Obfl. 67.

Prometheus, Iapeti f. 11. cf. Obfl.
37. Iovis caput aperit 19. ho-
minibus ignem dat; Canaso
affigitur 40. ab Hercule libe-
ratur 197. Deucalioni arcam
struere suadet 41. pro Chirone
fit immortalis 170. Obfl. 147.
Iovi Theridis nuptias dissuadet
347. eius simulacrum Athenis.
fr. 400.

Pronax, Talaï f. Lycurgi et Am-
phitheae pater 76. 77. Obfl. 68.

Pronoë, Phorbi f. Aetoli con-
iux 49.

Pronous, Phegei f. Alcmaeo-
nem necat; ab huius filiis tru-
cidatur 298.

Proserpina, Iovis f. 16. a Plu-
tone rapitur 25. Obfl. 24. ali-
quot menses apud Plutonem,
reliquam anni partem apud
superos moratur 30. v. Ceres.
Alcestin in vitam remittit 79.
Adonidem nutrit; de eo cum
Venere contentio 357. cf. Obfl.
308.

Protagorae aetas. fr. 415.

Protesilaus, Iphicli f. Helenae
procus 322. Obfl. 67.

Proteus (Toronenſis) Neptuni f.
eius progenies.

Proteus, Aegypti R. Bacchum
benigne excipit 263. Obfl. 231.

Proteus, Aegypti ex Argyphia f.
Gorgophones sponſus 122.

Prothous, Agrii f. 60. cf. n. cr.

Prothous, Lycaonis f. 301.

Prothous. fr. 386.

Proto, Nereis 14.

Protogenia, Calydonis f. Oxyli
e Marte mater 49.

Protogenia, Deucalionis f. Aeth-
lii e Iove mater 44. Obfl. 40.

Protomedusa. n. cr. 14.

Psamathe, Nereis 15. Aeaci con-
gressum euitare conata; ex eo
Phocum parit 379. v. Obfl. 307.

Pseſti, pop. fr. 435.

Psophidii, Alcmaeonis filios per-
sequentes, ab Argiis et Te-
geatis fugantur 299.

Psophis, ab apro Erymanthio
vastatur 167. Phegeo paret
295. Obfl. 257.

INDEX

- Pteleon, cum Procride, Cephalixore, rem habet 365. cf. n. cr.
- Pterelaus, Taphii f. a Neptuno immortalitate donatur 147. eius progenies ib. filii armentata Electryonis abigunt; eius filios occidunt 149. ipsi pereunt praeter Everem 150. cornu aurea, qua immortalis erat, Cornaethus fraude recisa, perit 153. cf. n. cr. et Obff. 128.
- Ptoos, Athamantis e Themistone f. 65. cf. n. cr. 66.
- Puerorum amores a Thamyri coepti 17. apud Cretenses honesti. Obff. 214.
- Purpura. fr. 438. 439.
- Pygmalion, Cypri R. pater Metharmes 355.
- Pygmaei. fr. 420.
- Pylaon, Nelei e Chloride f. 70. cf. n. cr.
- Pylades. Obff. 309.
- Pylarge, Danae e Pieria f. Idmonis sponsa 124.
- Pylas, Megarae R. Pandioni filiam dat, et, Biantem occiso, regnum; in Peloponnesum abiens, Pylum condit 371. Obff. 341.
- Pylo, Thespiae f. Hippotae ex Hercule mater 227. cf. n. cr.
- Pylus, Martis f. 49.
- Pylus, a Neleo conditur 70. Obff. 64. sedes Amythaonis 74. ab Hercule capitur 211. habet armenta Apollinis, a Mercurio abacta, 310. 311. alia Pylus a Pyla conditur. v. Pylas.
- Pyramus, Ciliciae fl. 243.
- Pyrene, Cycni e Matte mater 193.
- Pyriphlegethon. fr. 393.
- Pyrippe, Thespiae f. Patrocli ex Hercule mater 228. cf. n. cr.
- Pyrria, Epimethei e Pandora f. Deucalionis vxor 41.
- Pyrthonis aetas. fr. 416.
- Pyrihodia, olim dicta Thessalia. fr. 430.
- Pyrrius, v. Neptolemus.
- Pythia 372. Herculi respondere non vult; tripode spoliatur 204; illi nomen Alcidae dat 160.
- Python, draco, Delphici oraculi custos, ab Apolline necatur 20. Obff. 19.

R.

- Rhadamanthus, Iovis ex Europa f. 242. leges fert Cretensibus 245. harum specimen 155. a Minos fratre pulsus 244. in Boeotiam fugit, Alcemenam ducit viduam 159. 245. in Ocalia habitat 159. cum Minos index apud inferos 245. Obff. 137. 215.
- Rhadus, Nelei e Chloride f. 70.
- Rhea f. Magna Mater f. Cybele Titanis, Coeli f. 5. Crono nubet 6. liberos a marito deuorari videns, Iovem celat 7. sedes eius in Cybelis; Bacchum sanat, mysteria docet 263. Oenonen docet artem va-

NOMINVM ET FABVLARVM.

- ticinandi 335. Obff. 304. Ei
 sacra quercus. fr. 390.
 Rhegium, in Italia 189. Obff. 164.
 Rhesus, Strymonis e Calliope f.
 a Diomede necatur 18. Obff. 14.
 Rhexenor, Chalciope's pater 372.
 cf. n. cr.
 Rhipaea, iuga. fr. 421.
 Rhode, Danaï f. Hippolyti spon-
 sa 123.
 Rhode, Neptuni ex Amphitrite
 f. Solis vxor 25. Obff. 24.
 Rhodia, Danaï f. Chalcodontis
 sponsa 122. cf. n. cr.
 Rhodii, in sacris Herculis ipsam
 exsecrantur, quamobrem? 196.
 Rhodiorum portus Thermydrae
 196. cf. n. cr.
 Rhodus 242. sed cf. ibi n. cr. 243.
 Rhoeus, Centaurus, ab Atalante
 sternitur 307. Obff. 269.
 Roma, ad Tiberim. fr. 437.
 Rubrum mare; hoc inter et
 Aegyptium isthmus. fr. 420.

 S.
 Salamis, Asopi f. Cychrei e
 Neptuno mater 341.
 Salamis, post Cychreum Tela-
 moni paret 342.
 Salmoneus, Aeoli f. 45. eius
 vxor Alcide; Thessaliam in-
 colit, post Elidem adit; cum
 ciuibus ob impietatem e me-
 dio tollitur 68. Obff. 59. Sal-
 monia f. Salmone vrbs Elidis
 Obff. ib.
 Salmydessus, Thraciae vrbs, Phi-
 nei sedes 88. Obff. 77.
 Same, et Samus. fr. 424.
 Samothrace, Dardani prima se-
 des 326. fr. 429.
 Samothracicae religiones. Obff.
 293.
 Sandaeus, Astynoi f. e Syria ve-
 niens, Celenderin in Cilicia
 condit; e Pharnace pater Ci-
 nyrae 354. cf. n. cr.
 Sangarius fl. Hecubae pater e
 Metope 332.
 Sao, Nereis 13.
 Sarapis, nomen Apidis, inter
 deos recepti 111.
 Sardanapalus, sepulchrum eius
 cum inscriptione. fr. 408.
 Sardinia, ins. a Thespiadis culta
 217.
 Sardonium mare 99.
 Sarpedon, Neptuni f. Polyis
 frater in liore Aeniae ab Her-
 cule confoditur 185.
 Sarpedon, Iovis ex Europa, al.
 Laodamia f. 242. 243. ob amo-
 rem Miletii a Minoë fratre in
 Lyciam fugit, vbi rex fit; lon-
 gaeus 244. cf. Obff. 213. 215.
 Saturnus, alligari solet. fr. 403.
 v. Cronus.
 Satyri, Bacchi comites, a Ly-
 curgo vincti; liberantur 264.
 Satyrus, ab Argo caeditur 112.
 cum Amydone congregi co-
 natus, a Neptuno pellitur 121.
 Obff. 99.
 Scaea, Danaï f. Daiphronis spon-
 sa 122. Obff. 107.

INDEX

- Scaeus, Hippocoontis f. ab Hercule trucidatur 318. cf. n. cr.
- Scamander, pater Teucris ex Idaea 326. Calirrhoës 327. Strymus 330.
- Schedius, Epistrophii f. Helenae proci 321. cf. n. cr.
- Scheria, cum Corcyra mutatur. fr. 421.
- Schiste, via. Obff. 212.
- Schoeneus, Athamantis f. 65.
- Schoeneus, Atalantes pater nonnullis dicitur 54. 83. 308. Obff. 270.
- Sciron. Obff. 342.
- Scironides petrae 250. cf. n. cr.
- Scylla 100.
- Scylla, Nisi f. patrem Minoi prodi; ab hoc punitur 376. cf. n. cr.
- Scyphus Solis et Herculis v. Sol.
- Scyrius, Aegaei pater 371. cf. n. cr.
- Scythae, afinos immolant. fr. 394.
- Scythia 115.
- Seïs v. Neïs.
- Selleis fl. fr. 422.
- Selli. fr. 422.
- Semele, Cadmi ex Harmonia f. 256. cum Iove congressa, Iunonis fraude perit 257. a Baccho f. ex inferis petita, Thyones nomine in coelum migrat 266. Obff. 227.
- Septem duces aduersus Thebas v. Thebae, Polynices. cf. Obff. 246.
- Seriphus, ins. 134.
- Seriphia γερύ. fr. 444.
- Setaea. Obff. 300.
- Sicania. Sicanus fl. fr. 437.
- Sicilia, ins. eius ortus 33. Eryci paret 189.
- Siculi. fr. 439.
- Sicyon, Epopeo caeso, a Lyce occupatur 268.
- Side, Orionis vxor, a Iunone, quacum certamen inierat, in Hadem pellitur 22.
- Sidero, Tyrus nouerca, a Pelia trucidatur 69. Obff. 60.
- Sidus, Corinthi vicus. fr. 428.
- Sigeum 63.
- Simois, Asyoche pater et Hieromnemes 327.
- Sinis, Polypemonis e Sylea f. Pityocampes dictus, isthmum Corinthium infestum reddit; ab Hercule trucidatur 380. 381. cf. n. cr. 381. Obff. 350.
- Sinope, hanc inter et Isthmum isthmus. fr. 426. cf. 432.
- Sipylus, vrbs, Tantali sedes 271.
- Sipylus, Amphionis e Niobe f. telis Apollinis confoditur 269. 270.
- Sirenes, Acheloi e Melpomene filiae 18. e Sterope 52. cf. Obff. 15. 47. 85. eas Argonautae praeteruehantur 99.
- Sisyphus, Aeoli f. 45. Obff. 57. Ephyram condit 66. ducit Meropen 66. 309. ex ea progenies 66. Obff. 57. supplicium apud inferos 66. Obff. 58. Isthmiorum conditor 258.

NOMINVM ET FABVLARVM.

- Iovem, Antigonaë, raptorem,
 Afopo palam facit 337.
- Smyrna v. Myrrha.
- Socleus, Lycaonis f. 301.
- Socratis aetas. fr. 413.
- Sol, Hyperionis f. 10. Rhoden
 ducit 25. eius armenta in Ery-
 thia inf. 31. de his, regia,
 et hortis. cf. Obff. 30. pater
 Aeetae e Perseide 64. Pasi-
 phaës 245. Augeae 83. eius
 armenta in Trinacia 100. Obff.
 85. currum draconibus iun-
 ctum, Medae dat 108. Her-
 culem cymbio instruit ad tra-
 iiciendum Oceanum 187. re-
 cipit illud 188.
- Solymi, a Bellerophonte vin-
 cuntur 132. Obff. 115.
- Soficrates. fr. 425.
- Sparta v. Lacedaemon.
- Sparte, Eurotae f. Lacedaemonis
 vxor 312. eius progenies 313.
- Sparti, e dentibus draconis a
 Cadmo satis nascuntur; se cae-
 dunt, quinque exceptis 254.
 Obff. 225.
- Spartus, canis Actaeonis 262.
- Spercheus f. Menesthii pater per-
 hibetur 345.
- Sphingius, mons. Obff. 243.
- Sphinx, Typhonis et Echidnae
 proles, Thebas depopulatur
 274. Haemonem necat, Oedi-
 podis arte tollitur 275. Obff.
 243.
- Spio, Nereis 13.
- Staphylus, Bacchi f. Argonauta
 85. Obff. 74.
- Steganopodes. fr. 420.
- Sternophthalmi. fr. 420.
- Sternops, Melanis f. a Tydeo
 necatur 59. cf. n. cr.
- Sterope, Acasti f. 343.
- Sterope, Atlantis e Pleione f.
 Pleias. Oenomai coniux 309.
 Obff. 272.
- Sterope, Cephei f. cinnamum
 Medusae ab Hercule accipit
 ad deterrendos hostes 213. cf.
 n. cr.
- Sterope, Pleuronis f. 49.
- Sterops, Porthaonis f. Sirenum
 ex Acheloo mater 52. cf.
 Sirenes.
- Steropes, Cyclops 3. alii Asta-
 ropen vocant. cf. n. cr.
- Stheneboea, Iobatae f. Amphia-
 nactis f. 127. Aphidantis f.
 305. Proeti coniux 128. 305.
 Bellerophontem, frustra ama-
 tum, coram viro calumnia-
 tur 130. 131. v. Obff. 109. 266.
- Sthenele, Acasti f. Patrocli e Me-
 noetio mater 350.
- Sthenele, Danaï e Memphide f.
 Steneli sponsa 123.
- Sthenelus, Aegypti e Tyria f.
 sponsus Stheneles 123.
- Sthenelus, Capanei f. inter Epi-
 gonos 293. Helenae procus
 321. Obff. 288.
- Sthenelus, Androgei f. ab Her-
 cule e Paro abducitur 181.

INDEX

Sthenelus, Melanis f. a Tydeo interficitur 59. cf. n. cr.
Sthenelus, Persei f. 146. eius e Nicippe liberi 148. Argis pel-
 lit Amphitryonem, Tirynthem
 et Mycenae tenet, Mideam
 dat Atreo et Thyesti 151.
Stheno, Gorgonum vna immor-
 talis 140.
Stratichus, Nestoris f. 71.
Stratonis aetas. fr. 416.
Stratobates, Electryonis f. 148.
Stratonice, Pleuronis f. 49.
Stratonice, Thespiae f. Atromi
 ex Hercule mater 227. cf. n. cr.
Strophades, inf. 91. cf. n. cr.
 Obff. 79.
Strophius, Pyladae pater, Obff.
 309.
Strymo, Scamandri f. Laome-
 dontis vxor 330. cf. n. cr.
Strymon, fl. Thraciae 263. pa-
 ter Rhesi ex Euterpe 18. cf.
 n. cr. et Obff. 14. Euadnes e
 Neaera 112. ab Hercule vado-
 sus redditur 191. cf. n. cr.
Stygne, Danae e Polyxo f. Po-
 lyctoris sponsa 124.
Stymphalis, Arcadiae palus 176.
Stymphalides, aues, ab Hercule
 sagittis conficiuntur 177. cf.
 n. cr. et Obff. 150.
Stymphalus, Elati e Laodice
 305. Parthenopes pater 229.
 R. Arcadiae, a Pelope necatur
 340. Obff. 307.
Stymphalus, Lycaonis f. 302.
 cf. n. cr.

Stymphalus, vrbs Arcadiae 176.
Styx, Oceani f. 9. iusiurandum
 per eam 12. eius progenies e
 Pallante 12. e Iove 16. cf.
 n. cr. 10. -fr. 391. 393.
Sunium, fr. 429.
Sylea, Corinthi f. Sinis e Poly-
 pemone mater 381.
Syleus, in Aulide, cum Xenodi-
 ce f. ab Hercule necatur 206.
 Obff. 181.
Symplegades de iis 91-93. Obff.
 80. 81.
Syria. 115. 263. sedes Tithoni,
 Phaethontis, Aetynoi, Sanda-
 ci, Cinyrae paret 354. 355.
Syria, corrupte pro Hyria, quam
 vide 267. n. cr.

T.

Taenarus, vrbs Laconicae; ibi
 est ostium inferorum 200.
Talaus, Biantis f. eius e Lysi-
 mache progenies 76. Obff.
 67. pater Hippomedontis 280.
 Adrafti 277.
Talus, Cretae custos, ab Argo-
 nautis (a Medea, al. a Poean-
 te) necatur 103. 104. Obff. 89.
Talus, Perdicis f. a Daedalo
 magistro necatur 379. cf. n. cr.
Tanais, fl. in Pontum Euxinum
 illabens. fr. 420.
Tantalus, Sipyli R. pater Nio-
 bes 269.
Tantalus, Amphionis e Niobe
 f. Apollinis telis confoditur
 269. 270.

NOMINVM ET FABVLARVM.

Taphiasus. fr. 424.

Taphii. 149. cf. n. cr. Obff. 128.

Taphius, Neptuni f. ex Hippothoë Taphum inf. condit; incolae Teleboas vocat; eius progenies 147.

Taphus, inf. 147. Obff. 131. Pterelao occiso, cum reliquis Echinadibus Heleo et Cephalo traditur ab Amphitryone 153.

Tarsus. fr. 408.

Tartarus cf. Hades 4. Obff. 3. 4.

Typhonis e Tellure pater 34. et Echidnae 113.

Tartessus, Iberiae vrbs, prope quam columnas posuit Hercules 186. cf. n. cr. 186. 188.

Tauroentii. fr. 432.

Taurophorus (nauis). fr. 432.

Tauri, acripedes, Aeetae a Vulcano dati 94.

Taurus Cretensis, qui Europam per mare transuexit Iovi 242. al. qui Minoi datur a Neptuno 246. ab Hercule ad Enrytheum ducitur 177. Obff. 217.

Taurus Marathonius v. Marathonius.

Taurus, Nelei e Chloride f. 70. Taygete, Atlantis e Pleione f. Pleias 309. Lacedaemonis e Iove mater 312. Obff. 275.

Tebus, Hippocoontis f. ab Hercule caeditur 318. 319. cf. n. cr.

Tegea, vrbs, Cephei sedes, a Sterope defenditur Medusae cinctino, ab Hercule dato 213.

Tegyrius, Thracum R. Eumolpum et Ismarum hospitio excipit 369. huic filiam, illi regnum dat 370. cf. n. cr.

Telamon, Salaminus, Aeaci ex Endeide, al. Actaei e Glauce f. 338. Obff. 307. apri Calydonii venator 54. Argonauta 82. Herculis in expeditione contra Troiam socius, Herculem, in se iratum placat; Hesionem praemio accipit 208. Obff. 183. eiusdem contra Amazones socius. Obff. 155. pater Aiaci et Teucri 322. 342. Phoco fratre caeso, a patre pulsus, Salaminem fugit 341. Periboeam ducit, contra Troiam it 342. eius progenies ib.

Telchin, insidiatur Apidi 111. ubi id ab Argo necatur 113. Obff. 97.

Telchines, Obff. 97.

Teleboae, vnde dicti 147. Obff. 128.

Teleboas, Lycapnis f. 301.

Telegonus, Aegypti R. ducit Io. 116.

Telegonus, Protei f. ab Hercule caeditur 185.

Teleon, Butae pater 83. cf. n. cr. ad 293.

Telephassa, Agenoris vxor 241. cf. n. cr. Europam f. quaerit, 243. in Thracia habitat 244. ibi a Cadmo sepelitur 253.

Telephi ara 61. cf. n. cr.

INDEX

Telephus, Herculis ex Auge f.
229. clam partus a patre invenitur, exponitur, servatur 214. 215. cf. n. cr. parentes ex oraculo in Myſia quaerit; Teuthranti ſuccedit 306. v. Obſſ. 189. exſul et egenus. Obſſ. 268.

Teles, Herculis e Lyſidice f. 227.

Teleſtas, Priami f. 334.

Telentagoras, Herculis ex Euryce f. 227.

Tellus, Coeli vxor 3. Obſſ. 3. eius ex hoc progenies 3. 4. Titanes in patrem exacerbat, Cronum falce inſtruit 5. ei finem imperii vaticinatur 6. eius e Ponto liberi 12. Gigantes parit e Coelo 30. cf. n. cr. Obſſ. 29. his medicamentum quaerit 32. e Tartaro Typhonem parit 34. 35. Iunoni dat poma aurea (Hesperidum) n. cr. 192. Nyctimum, Lycaonis f. a Iovis ira tuetur 303.

Temenus, Heraclida, oraculum interrogat, Peloponneſum adoriri parans 233-236. Hippoten pellit 237. Argolidem ſorte obtinet 239. genero et filiae nimium ſtudens ib. a filiis interimitur 240. eius e Merope progenies 240. Obſſ. 209.

Tenedus, Tenedii. fr. 428. 437.

Tenus, inf. 367. Obſſ. 335.

Tereus, Martis f. Thrax. Pandionis aduerſus Labdacum ſo-

cus; eius facinus in Proenem vxorem; Philomelam ducit; filium comedit 363. in anem mutatur. pater Ityis 364. Obſſ. 331.

Teridæ, Menelai pellex. cf. n. cr.

Termerus, Obſſ. 170.

Terpſichore, Muſa 16.

Terpſicrate, Theſpii f. Euryopis ex Hercule mater 228.

Tethys, Titanis 5. Oceani coniux 9. 110. Aſopi mater 337.

Tencer, Scamandri ex Idaea f. Dardano cum parte regni Batiam f. vxorem dat 326. Obſſ. 293.

Teuceri, vnde dicti? 326. cf. de nomine n. cr.

Teumefſia vulpes. Obſſ. 130.

Tentamias, Lariffaeorum R. 144. n. cr.

Teuthras, (in Myſia 306.) Teuthraniae R. Augen ducit 215. vitiat 305. Telephum adoptat 306.

Thaletis aetas. fr. 412.

Thalia, Muſa 16. eius ex Apolline f. 18. v. Obſſ. 12.

Thalpius, Euryti f. Helenae proculus 321. Obſſ. 288.

Thamyris, Philammonis f. primus paederasta 17. Obſſ. 14. certamine muſico victus a Muſis, oculis et arte canendi priuatur 17. 18.

Thanace. n. cr. 354.

Thaſus, vrbis Thraciae, a Thaſo condita 244. at cf. n. cr.

NOMINVM ET FABVLARVM.

Thafus, inf. Thracibus pulſis, ab Hercule datur Androgei filiiſ 185.

Thafus, Neptuni al. Cilicis f. 243. Obſſ. 213. Europam quærit 243. inuenire nequit, in Thracia Thafum condit 244.

Thaumas, Poeantis pater 83.

Thaumas, Ponti f. eius ex Electra progenies 12.

Theano, Danai e Polyxo f. eius ſponſus Phantes 124.

Thebae, vrbs. Eius locus oraculo ſignificatur 253. vnde nomen acceperit 269. paret Pentheo 265. Polydoro 267. Labdaco ib. Laïo ib. 271. Zetho et Amphioni 269. Creonti 273. ſub quo vaſtiatur a vulpe 152. a Sphinge 274. Herculis ope a tributo, Minyis pendi ſolito, liberatur 158. paret Oedipodi 275. a ſeptem ducibus obſidetur 283. Obſſ. 246. a Theſeo capitur 291. ab Argiuis ſub Epigonis euertitur 294. 295. Therſandro datur. Obſſ. 257. Portae vrbs 282. Obſſ. 248.

Thebanæ fabulae, de his. Obſſ. 223.

Thebanæ mulieres in Cithaerone monte bacchantur 265.

Thebani, ſeptem duces vincunt 287. ab Epigonis ſuperati 293. urbem relinquunt, Heſtiaeam condunt 294.

Thebe, Zethi vxor, Thebis nomen dat 269. Obſſ. 239.

Thelxion, Apidi inſidiatur 111. ob id ab Argo necatur 113. v. Obſſ. 97.

Themis, Coeli f. 15. eius e Ioue liberi ib. Obſſ. 11. Delphis oracula dat ante Apollinem 20. Obſſ. 19. mater Nympharum 193. eius oraculum ad Iovem et Neptunum de futuro e Thetide filio 346.

Themis, Ili II. f. Capyis vxor 327.

Themiscyra. 182.

Themisto, Hypſei f. Athamantis vxor 65.

Theodamas v. Thiodamas.

Theras. Obſſ. 206.

Therimachus, Herculis e Megara f. 229. 159. eius mors 160.

Thermae, fr. 436.

Thermodon fl. 93. ad eum habitant Amazones 180. in Pontum Euxinum illabitur. fr. 420.

Thermydrae, Rhodiorum portus 196. cf. n. cr. Obſſ. 172.

Therſander, Polynicis f. cum Epigonis Thebas petit 293. Obſſ. 255. vrbs capta ei datur. Obſſ. 256.

Therſites, Agrii f. 60. a Diomede in Peloponneſum fugit 61.

Theſeus, Aegei ex Aethra f. 380. Obſſ. 348. apri Calydonii venator 54. Argonauta 82. cf. n. cr. ex inferis ab Hercule liberatur 200. 204.

INDEX

- Obff. 177. e Troezene in Isthmum profectus, lustratur, quando? 207. Oedipum exulem excipit 276. Thebas capit, Arginorum corpora humanda curat 291. Helenam rapit 320. adolescens, Athenas petens, viam a praedonibus tutam reddit; Periphetae occisi clauam gerit 380. Sinin necat 382. cf. n. cr. Herculis aduersus Amazones socius, Obff. 155.
- Thesmophoria, in iis cur iocentur foeminae 26. Obff. 26.
- Thespiadae, Herculis e Thespii L. filiabus filii 226. 227. 228. a patre partim Thebas, partim in Sardiniam mittuntur 217. Obff. 192.
- Thespius v. Thestius, de hoc nomine cf. n. cr. 226. Obff. 156. 47.
- Thesproti. fr. 422. 423. cum Hercule et Calydoniis bellum gerunt 216. Alcmæonem pelhant 296.
- Thesprotia, paret Phereti, Mermero, Illo. fr. 430.
- Thesprotus, Lycaonis f. 300.
- Thessalia n. cr. sedes Salmonei 68. Peliae 71. eius montes per diluuium diremti 42. eius partes et nomina. fr. 420. ibi Olympus. fr. 401.
- Thessalorum colonia Elis 48.
- Thessaliotis, Thessaliae pars. fr. 430.
- Thestalus, Herculis ex Epicaste f. 229. Obff. 199.
- Thestiades, Thestii L. filiae, cum iis congregitur Hercules 156. harum et filiorum ex isto nomina 226. 227. 228.
- Thestiadae, Thestii filii, apri Calydonii venatores 54. a Meleagro trucidantur 56. Obff. 46.
- Thestius (Aetoliae R.) Martis f. eius ex Eurythemide progenies 49. v. Obff. 45. pater Iphicli 83. Ledae 319. excipit Icarionem et Tyndareum ib.
- Thestius, Thespiarum R. filias e Megamede L. ab Hercule grauidas fieri curat 156. Herculem a caede filiorum purgat 160.
- Thetis, Nereis 13. 339. Vulcanum, coelo deiectum, seruat 18. a Iunone Argonautis in auxilium missa, eos praeter Charybdim, Scyllam et Planctas saluos veli curat 100. Bacchum excipit 264. a Iove et Iunone amata, Peleo nubit 347. de nuptiis. Obff. 313. filium Achillem immortalem reddere prohibetur 348. eum celat, ne aduersus Troiam proficiscatur 349. Confunditur cum Metide. Obff. 17. numen est Thessaliae *Ἰγχεῖον*. Obff. 313. mutata in sepiam 314.
- Thettalus, Herculis e Chalciope f. 229.

NOMINVM ET FABVLARVM.

Thia, Titanis 5. Hyperionis
vxor 10.

Thias, Assyriae R. imprudens
e filia pater fit Adonidis 355.
356. Obfl. 327.

Thiodamas, Dryops, Hylae pa-
ter 86. Obfl. 75. eius bos ab
Hercule denotatur 220.

Thisba. fr. 420.

Thoas, Icarii e Periboea f. 319.

Thoas, Lemnius, ab Hypsipyle
f. feruatur 84. 281.

Thoon, Gigas, a Parcis caedi-
tur 34.

Thoricum. 153.

Thraces, in Daulide Phocidis.
Obfl. 231. parent Tereo 363.
Tegyrio 369. Eumolpo 370.

Thracia, a Cadmo, Telephassa
et Thaso habitatur 244. fr. 434.

Thrasymedes, Nestoris f. 71.

Threpsippas, Herculis e Panope
f. 226.

Thriassius campus, in Attica 353.
Obfl. 323.

Thronium. Obfl. 152.

Thucydides.

Thyestes, Pelopis f. cum fratre
tenet Mideam 151.

Thymbris, e Iovē Panis mater
20. n. cr.

Thyone, nomen Semeles, inter
deos receptae 266. Obfl. 233.

Thyreus, Oenei f. 52.

Tiberis fl. fr. 437.

Tigasis, Herculis e Phyleide f.
227.

Tigris, fl. ab Harpyis Harpys
dicitur 89. cf. n. cr.

Tilphussa, fons Boeotiae 294.
cf. n. cr. Obfl. 256.

Timandra, Tyndarei e Leda f.
vxor Echemi 319. Obfl. 284.

Tiphys, Hagnii f. Argo navis
gubernator 82. apud Mariah-
dynos perit 93. Obfl. 81.

Tiphysa, Thespīi f. Lyncei ex
Hercule mater 228.

Tirelias, Eueris e Chariclo Nym-
pha f. vates caecus vnde?
235 sq. eius vaticinium de fu-
tura Thebanis victoria 287.
Amphitryonem docet, Alce-
nam a Iove compressam esse
154. eius mors 294. eius filia
Manto 295. cf. Obfl. 249. 256.

Tiryns, moenibus cincta a Cy-
clopibus, Proeto paret 128.
Perseo 145. Sthenelo 151.

Tisamenus, Orestis f. Pelopon-
nesiorum R. 252. ab Heracli-
dis superatur 237. Obfl. 205.
208.

Tisiphone, Erinnyes 5.

Tisiphone, Alcmaeonis e Manto
f. Creonti educanda data, ab
huius vxore patri ignaro ser-
va venditur 299.

Titanas, Lycaonis f. 302.

Titanes Temenum necant 239.
240. sed cf. n. cr. 240.

Titanes, Coeli e Tellure filii 4.
Obfl. 5. 10. regnum patri ere-
ptum Coelo tradunt 6. in Tar-
tarum detruduntur. Obfl. 9.

INDEX

Titanides, Coeli e Tellure filiae
4. Obff. 4.

Titanomachia. Obff. 8.

Tithonus, Laomedontis ex Stry-
mo, al. Placia f. 331. ab Au-
rora rapitur ib. ex ea proge-
nies ib. pater Emathionis 197.
Cephalis 354. cf. Obff. 300.

Tityus, Iovis ex Elara f. im-
manis, Latonam petens, ab
Apolline necatur; apud infe-
ros poenas luit 21. Obff. 92.
(aequalis Tantalo apud Syncell.
et Euseb. eius filia Europa, ma-
ter Euphemi Pind. p. IV, 81.)

Tlepolemus, Herculis ex Asio-
che f. 217. 229. inuitus Li-
cymnium caedit, exsul in
Rhodum abit 231. 232. Obff.
204. 190. 200.

Tmolus, Omphalae vxori Ly-
diae regnum relinquit 205.

Tomi, vrbs. vnde nomen? 98.

Toretæ, pop. fr. 434.

Torone, Polygoni ac Telegoni
sedes 185.

Toxeus, Oenei f. a patre neca-
tur 52.

Toxicate, Thespîi f. Lycii ex
Hercule mater 228. n. cr.

Trachin, sedes Ceycis 218.

Trachinii, Herculis contra Eu-
rytum socii 222.

Trapezus, vnde nomen habeat
303. Obff. 264.

Traphusia, corr. pro Tilphusia
q. v.

Trinacia, Solis inf. 100. Obff. 85.
v. Sol.

Triops, Neptuni e Canace f. 46.
cf. n. cr. Obff. 42.

Triptolemus; Celei f. al. Elen-
sinis al. Coeli e Tellurē (cf.
n. cr.) frugum sationem e Ce-
rere discit 29. cf. de eo Obff. 27.

Triton, Neptuni f. 25. Obff. 24.

Triton, fl. apud quem nascitur
et educatur Minerva 19. 329.
Obff. 17. Neptuni ex Amphi-
trite f. 25. Palladis pater 329.
Obff. 297.

Troezen, 202: 207. Pittheo pa-
ret 373.

Troglodytica. fr. 433.

Troia, ob Laomedontis impie-
tatem peste ac ceto plectitur
ab Apolline et Neptuno 184.
ab Hercule capitur 208. a Troe
nomen habet 327. quando ab
Arginis capta? fr. 410.

Troianorum socii, non extra
Italiam. fr. 425. 426.

Troianae fabulae. Obff. 271.

Troilus, Priami f. Apollinis ex
Hecuba f. 334. Obff. 303.

Tros, Erichthonii ex Asyche f.
Troiae R. regioni nomen dat:
eius e Callirrhoe progenies 327.

Tydeus, Oenei f. 58. Obff. 52.
Aetolus 277. exsul (quibus
de causis? 59.) ab Adrasto
excipitur, eius f. Deipylon
ducit 59. 277. pater Diomedis
59. 293. 321. e VII ducibus 280.
Nemeis victor 281. ad res re-

NOMINVM ET FABVLARVM.

petendas Thebas mittitur, infidias superat 282. Obff. 248. a Melanippo vulneratus, a Minerva immortalitate donatur; eam perdit 289. 290. Obff. 251.

Tyndareus, Perieris e Gorgophone, al. Oebali e Batia f. 67. 308. 315. ab Hercule Spartam accipit 214. ab Aesculapio in vitam renocatur 317. regno excidit 318. ad Thestium fugit; Ledam ducit; ex ea progenies, redux 319. Ulyffis consilium secutus, ab iniuriis procorum Helenae tutus est; Menelao illam dat 323. Dioscuris inter deos receptis, regnum dat Menelao 325. cf. Obff. 275. 280.

Typhon, Tartari e Tellure f. 35. de eo, eius forma, pugna cum Iove et interitu 35-39. Obff. 33. pater Chimaerae 132. leonis Nemei 161. Orthiri canis 186. draconis Hesperidum 192. Vulturis Caucasii 147. Sphingis 275.

Tyrannus, Pterelai f. 147.

Tyria, Aegypti coniux 123.

Tyro, Salmonei ex Alcicide f. Enipei fl. amore deperit, cum Neptuno in huius formam mutato consuecit 69. Crethei coniux 71. Obff. 59. 60.

Tyrhēpi praedones, perfidi in Bacchum, ab eo in delphines mutantur 266.

V.

Vdaeus, quinque Spartorum superstitum vnus 254. inter eius posteros Tirefias 283.

Vellus aureum, ab Aeete dedicatum 64.

Venti, Astraei filii 12.

Venus, Iovis f. 16. Obff. 12. Clio Musae succenset, Adonidem amat 17. 18. Aurorae irascitur 24. Buten in Lilybaeum deferit 100. mater Harmoniae e Marte 256. Milanioni poma aurea dat, ad vincendam Atalanten 308. eius ex Anchise filii 327. Cinyrae filias cum peregrinis viris in Aegypto, et Myrrham cum patre. consuefcere facit 355. eius cum Proserpina de Adonide contentio 357. Vulcanum deserit 359.

ἑταίρα. πάνδημος. fr. 395. columba ei sacra. fr. 396.

Vestia, Croni e Rhea f. natu maxima, a patre deuoratur 6. effertur 7. Obff. 7.

Vlyffes, Penelopen ducit 319. Helenae procus 321. consilium Tyndareo dat 322. Obff. 288. Achillem protrahit 349.

Vrania, Musa 16.

Vranus v. Coelus. Vranidae. Obff. 6.

Vrsa, fidus. eius origo 304.

Vulcanus, a Iunone extra concubitum editus; matri auxilium fert vinctae; a Iove e coelo detruditur 18. in Gi-

INDEX NOMIN. ET FABVLARVM.

gantomachia 33. Prometheus
Caucaſo affigit 40. Aeetae dat
tauros aripedes 94. Minoi,
Talum 103. 104. thoracem au-
reum Herculi 159. aenea cro-
tala Minervae 176. torquem
Cadmo 256. Geryonis armen-
ta Herculi custodit 190. pater
Palaemonis 82. Erichthonii
ex Atthide al. e. Minerva 358.
Periphetæ ex Anticlia 330.
Eius ſimulacrum Athenis. fr.
400.

Vulpes, Thebanum agrum in-
feſtans 152.

Vultur, Typhonis ex Echidna
f. in Caucaſo 147.

X.

Xanthippe, Dori f. Pleuronis
vxor 49.

Xanthippus, Melanis f. a Tydeo
necatur 59.

Xanthis, Theſpii f. Homolippi
ex Hercule mater 227.

Xanthus, equus immortalis, Pe-
leo datur a Neptuno 347. n. cr.

Xenodamus, Menelai e Cnoſſia
Nympha f. 323.

Xenodice, Minois e Paſiphaë f.
245.

Xenodice, Sylei f. cum patre ab
Hercule necatur 206.

Xenophanis Colophonii ætas.
fr. 412.

Xuthus, Hellenis f. Peloponne-
ſum obtinet 44. eius e Creuſa
(36.) progenies 44. Obſſ. 40.
333. 340.

Z.

Zelus, Pallantis e Styge f. 12.
cf. n. cr.

Zenonis ætas. fr. 414.

Zetes, Boreae ex Orithyia f.
367. Argonauta 82. Harpyias
perſequendo perit 89. 90. al.
ab Hercule necatur 367. Obſſ.
335.

Zethus, Iovis ex Antiope f.
frater Amphionis 310. Lyco
ac Dirce vxorē necatis, The-
bis regnat; Thebam in matri-
monium ducit 267-269. Apol-
linis et Dianae telis perit.
Obſſ. 240. 242.

Zenxippe, Paſitheae ſoror, con-
iux Pandionis 362. Obſſ. 331.

I N D E X

VOCVM GRAECARVM MEMORABILIVM.

α.

ἀγκών. κατὰ τὸν ἀγκῶνα vi-
tioſe pro αὐχένα. 87. cf.
n. cr.

ἀγανακτεῖν. 273.

ἀγνίζεσθαι. 151. φόνον. 200.

ἄγνωστος. 109.

ἄγος. pro cubito. fr. 446.

ἀγρεὺς. v. Pan. in Ind. nom.

ἀγριοῦν. 178.

ἀγρός. ἐπὶ τῶν ἀγρῶν. 75.

ἀγχόνην ἀνάπτειν. 343.

ἄγω. ἀγαγεῖν. reducere. 16.
cf. n. cr.

ἀγῶν γυμνικός. 144. ἀγῶνα
τιθέναι. 328.

ἀγωνίζεσθαι πένταθλον. 144.
145.

Ἄδης v. Hades in Ind. Nom.

ἀδαμαντίνη ἄρπη. 5. cf. n. cr.

ἀδινεῖν. de quouis. laedendi
genere 95. de latrocinante

112. de fera vastante 152.

ἀδοξοῦν se indignum putare.

ἄδοξον ἡγεῖσθαι. 56. cf.
n. cr.

ἄθανασία. 325.

ἀθρόως. 95. ſed cf. n. cr.

ἀθῶος. 155.

αἰγιαλός. 23. παρὰ τοῖς αἰγια-
λοῖς. cf. n. cr. 22.

αἰδίου Φυγῇ. 367. ἐνιαυτός.
255. cf. n. cr.

τὰ αἰδιῶτα. 5.

αἰμάσσω. μάχαιρα ἡμαγμέ-
νη 75.

αἶνιγμα. 274.

αἶψ. de ſcorto. fr. 452.

αἶρεῖν. αἶρεῖσθαι. ἐλέσθαι.
optare. eligere. 43. 48. 51.

αἶρω. δι' οὐρανοῦ αἰρόμενος. 29.
ἄρας. discedens. 247.

αἰτεῖν δίκης. 377. αἰτεῖσθαι.
43. (cf. n. cr.) 79. 105.

114. 256. (cf. n. cr. 257.)

289. 298.

αἰτιᾶσθαι. 311.

αἰψηροκέλευθος. 262.

ἄκαρπος γῆ. 264.

ἀκαταγώνιστος. 30.

ἀκίς. 220.

ἀκκληρωτὶ λαγχάνειν. 123.

ἀκοή. τὰς ἀκοάς. 72. 285.

ἀκόντιον ἱδυρόλον. 366.

INDEX

ἀκοντίζειν πέτρας εἰς οὐρανόν. 31.

ἄκος οὖνυν. remedium. 262.

ἀκρομία. 128.

ἀκούσιος. ἔρις. 254.

ἀκρωτηριάζειν. 264.

ἀκρωτήριον. 222.

ἀλαλαγμός. ἀλαλαγμοῦ. 130.

cf. n. cr.

ἀλάστωρ. fr. 446.

ἀλαΐειν. βοηθεῖν. 333.

ταῖς ἀληθείαις. 223.

ἀλίπλους. fr. 446.

ἀλλάσσειν. τὴν ἰδέαν. 47. 48.

ἀλλάσσεσθαι. mūtari 308.

diuertere 146. cf. n. cr.

ἀλλότριοι ἄνδρες. 355.

ἄλσος. 115.

ἀλφησταί. fr. 439. 440.

ἀμμηχανεῖν. 176.

ἀμμηχανία. 251.

ἄμιλλα. 104. 344.

ἄμμα. 194. cf. n. cr.

ἄμνιον. fr. 451.

ἄμορφος. 21.

ἀμφιέννυμι. ἡμφιέσατο δοράν.

112.

ἀμφίθετον. fr. 453.

ἀμφισβητεῖν. τοῦ θηρός. 57.

cf. n. cr.

ἀμφίστομον σπήλαιον. 162.

ἀμφιτροχῆν. 75. Obfl. 66.

ἀμφιφῶντες. fr. 402.

ἀνά. ad. sub. ἀνὰ ἐκκτόν. 3.

ἀνάβασιν ποιεῖν. 202.

ἀναβιβάζειν. 294.

ἀναβοῆν. 28.

ἀναβολή. 273.

ἀνάγειν. εἰς οὐρανόν. 325.

ἀνάγεσθαι. 84. vbi cf. n.

cr. 86 etc.

ἀνάγκη πολλῇ. aegre. 359.

ἀναγνώριζειν. 69.

ἀναδίδωμι. γῇ κερπούς οὐκ ἀνε-

δίδου. 62. 63. ἀναδοθέντα

ἐκ θαλάσσης. 177.

ἀναδύεσθαι ἐκ γῆς. 95.

ἀναθάλπειν. 32.

ἀναθορεῖν. 19.

ἀνακοιδή. 243.

ἀνακοιζέσθαι. ἰσχύν. 38.

ἀνακρίνειν. 286.

ἀναπέμπειν. ad superiores. 16.

ἀνάπτειν ἀγχόνην. 343.

ἀναρτᾶν. 225. 276. 58. cf.

n. cr.

ἀνατέλλειν. e terra. 254.

ἀνατολή. τῶν κεφαλῶν. 165.

ἐπὶ τὰς ἀνατολὰς. 35.

ἀναφέρεσθαι. 184. cf. n. cr.

ἀναφύεσθαι. 254. (cf. n. cr.)

165.

ἀναφυστήματα πυρός. 39.

ἀναχωρεῖν. 211.

ἀνδρόμορφος. 35.

ἀνδροῦσθαι. 135. 233. 240.

VOCVM GRAEC. MEMORABILIVM.

ἀνειπεῖν. vox propria de re-
sponso Dei. 233. cf. n. cr.

ἀνελόμενος. 181. cf. n. cr.

ἀνέτος. 261. cf. n. cr.

ἀνέχω. ἀνασχεῖν τὰς χεῖρας.
303. ἀνέχουσθαι. 381. cf.
n. cr.

ἀνθεστήρια. fr. 399.

ἀνθρωπόφαγοι ἵπποι. 179.

ἀνίατος. 169.

ἀνίπταμαι. 177.

ἀνίστημι. auello. 108. ἀνα-
στήσθαι. erigere. 201. ἀνα-
στήναι. fuscitari in vitam.
316.

ἀνοιδῆσθαι. intumescere. 272.

ἀντιπεῖν. 233. sed cf. n. cr.

ἀντερεῖν. 136. n. cr.

ἀντιδιδόναι. pretium. 209.

ἀντιπέμπειν. 101. sed cf. n. cr.

ἀντίπερα. 326.

ἀντίπνοιαι. venti aduersi. 85.

ἀντίστοιχος. 186. cf. n. cr.

ἄνυδρος. 121.

ἀνυμνεῖν. 256.

ἀνυπέρβλητος. 3. 30.

ἀπαιτεῖν τινί τι. in alicuius
gratiam aliquid poscere.
149.

ἀπαιών. fr. 392.

ἀπαλλαγὴ. ἀφορίας. 63. συμ-
φορᾶς. 142. 184. νόσου.
204. 205. μανίας. 297.

ἀπαλλάσσεσθαι 207. 274. 340.

ἀπαξιοῦν. recusare. 55.

ἀπαρνεῖσθαι. recusare. 131.

αἱ ἀπαρχαί. 53.

ἀπεικάζεσθαι τινί. 215.

ἀπειπεῖν. 359.

ἀπελαύνεσθαι. 207. 296.

ἀπεμπωλεῖν. ὑπερέριον. 215.
249. 266.

ἄπλετος. 176. ἄ. μέγεθος. 35.
n. cr.

ἄπλωτος. 191.

ἀπὸ. κτίζειν πόλιν ἀπό τινος.
urbem condere, alicuius
nomine appellatam. 116.
244.

ἀπογινώσκω. ἀπογνούς τὴν ὑπο-
στροφὴν. 105. τὴν ἀνακο-
μιδὴν. 243.

οἱ ἀπόγονοι. 252.

ἀποδιδόναι μισθόν. 175. 184.

ἀποδιδράσκειν. 268.

ἀποδύρεσθαι τοῖς ῥέθροις. 69.

ἄποθεν. 96.

ἀποθερίζειν. 92. cf. n. cr.

ἀποικοδομεῖν. τὴν εἴσοδον 162.

ἀποικιστᾶναι. τῷ πατρὶ τὴν
βασίλειαν ἀποκατέστησεν.
109.

ἀποκλείειν. τὸν πόρον. 91. τὴν
ἔξοδον. 378.

ἀποκρυπᾶσθαι. 344.

ἀποκρύπτειν. ἀπενρύβετο, clam
habebat. 247.

INDEX

- ἀπολαβεῖν τὴν ἀρχαίαν μορ-
φὴν. recipere. 115.
ἀπολιθοῦν. 143.
ἀπολύεσθαι. 155. 353.
ἀπομάσσειν. 359.
ἀπομώ. ἀπομνύω. αὐτὴν ἀπω-
μόσατο μὴ συνελθεῖν. 113.
ἀπορεῖν. τροφῆς. 220. τὸν
χρησμόν. 373.
ἀπορνεῖω. 45. 58. 332. 364.
ἀπορρῆγγυμι. erumpo. 189.
ἀπροφάττειν. 50.
ἀποτέμνεσθαι. 182. cf. n. cr.
ἄπτω. ἡμμένας πέτρας. 36.
cf. n. cr.
ἀποτίπτειν. 320.
ἄρχ. ἀρχὸς θέμενος. 276.
ἀρχᾶσθαι κατ' αὐτοῦ. 57. Obfl.
51.
ἄρ. ἄρχ. 365.
τὰ Ἀρκάδια. fr. 391.
ἄρμα. πτηνῶν ἵππων. 38. θρα-
κόντων. 108. pro certami-
ne. 281.
ἄρματηλατεῖν. 155.
ἄρματοδραμεῖν. 269.
ἀρπάζειν τὰ ὅπλα. raptim
sumere. 88.
ἄρπη. 5. Iovi tribuitur. 36.
Obfl. 34.
ἄρσην. sterilis. fr. 392.
ἄρτος. vnde dicatur. fr. 443.
ἀρύεσθαι. 46.
ἀρχή. οὐδὲ τὴν ἀρχήν. omni-
no non. 86.
ἀρχιτέκτων. 246. 378.
ἄρχω. τὸν ἀδίκων χειρῶν ἄρ-
ξαντα. qui non laceffitus
iniuriam affert. 155.
ἀσαλῆς. fr. 447.
ἀσθενεῖς πόδες. 380. cf. Obfl.
350.
ἀσνεῖν, τὰ κατὰ πόλεμον. 323.
329. ἀνδρίαν. 138.
ἀσπείρειν. 348.
ἀσπορον ἐτίθει τὴν γῆν κἄ-
προς. 53.
ἀστοχεῖν. οὐκ ἠστόχει. 156.
περὶ ἀστραγάλων. 350. cf.
n. cr.
ἀτάλλειν. fr. 443.
ἄτρακτος. 328.
ἄτρωτος. 53. 161.
ἀτυχεῖν. calamitate teneri.
183. 236. successu carere.
233.
ἀτυχήματα. 233.
αὐλίεσθαι. 187.
ἄϋπνος. 81.
αὐτόχειρ τῆς ἀδελφῆς ἐγένετο.
248.
αὐτέχθων. 111. 300. 313. 351.
357. fr. 396.
αὐχεῖν. 42.
αὐχμηραὶ τρεῖς. 35.

ἀφαιρεῖσθαι. τὸ δέρας αὐτῇ
ἀφείλοντο. 56. cf. n. cr.
ἀφελόμενος θυτίας. 68. ἀ-
φαιρεῖται. auferre conatur.
50. ἀφαιρεθήσεσθαι. cum
duobus accusatiuis. 6.

ἀφανής. 356.

ἀφανίζειν. 41.

ἀφειδῶς i. e. ἀφθόνως. 361.

ἀφιγμι. εἰς θάλασσαν. 5.

ἄφλαστον. aplustre. τὰ ἄκρα
τῶν α. 92. Obfl. 80.

ἀφορία. κατέχει (τὴν Ἑλλά-
δα). 340.

ἄφορος. 296.

ἀφύαι. fr. 452.

Ἀχέρων unde dicatur. fr.
391.

β.

βαδίζειν. 285. ἐξ pro ἀπιέ-
ναι. 175. iter facere. 193.

βαθεῖα κόμη. 31.

βακχεύειν. 265.

βάλλειν. δίσκῳ κατὰ τῆς νε-
φαλῆς. 341.

βανός. 261. cf. n. cr.

τὰ βασίλεια. regia. 106. 212.
277. 298.

βάσις. pes. 274. βάσεις. pe-
des. 18. 31. vbi cf. n. cr.

βαστάζειν. 258. βαστάσας
τὸν τρίποδα. tripode ab-
lato. 205.

βάτου κερπός. 251.

βέλη πεπυρωμένα. 164.

βιάζεσθαι. βιχσάμενος εἴλε.
vi cepit. 209. βιάζεσθαι
πλεῖν. in nauigatione per-
sistere 92. vi superare 179.
puellam tentare 32. 219.
369.

βίαιος τύραννος. 111.

βορά. 142. 184. 378.

τὰ βοσκήματα. 53. 173.

βόστρυχος. 213. cf. n. cr.

τὰ βουκόλια. 177. 246. 253.

βουλεία. corrupta vox. n. cr.
323.

βούλησις. κατὰ τὴν β. Διός. 59.

τὰ βουφόρβια. pro agro. 156.
268. vbi cf. n. cr.

βραδύνειν. 130.

βρωτόν. 216.

βυθός. 63. 369. βυθῶν. 258.
cf. n. cr.

βύρσαι. 310. ἐξηραμμένοι. 68.
νεόδαρται. 248.

βῶλος γῆς. 238.

βωμός. βωμόν κατὰσνευάζειν.
208. ἐπὶ τῶν βωμῶν. 69.
cf. n. cr. τοῖς βωμοῖς. 196.
cf. n. cr. βωμούς. 238. τῷ
βωμῷ. 63. 195. 230.

INDEX

γ.

γαμεῖν. de foemina, 307. cf.

n. cr. γαμεῖσθαι. 268.

γαμετήν ποιεῖν. 299.

γενεάρχης. 116. cf. n. cr.

γένειον de belluis, 31. cf.

n. cr. ad 30.

γενναῖος. 53. 87.

γενναῖν. de foemina. 17. 18.

20. 46. 52. 308. 354. etc.

τὰ γεννώμενα. 6. ἐγεννήθη.

58. 65. 320. γεννηθῆναι.

132. 275. τὸ γεννηθῆν. 272.

(a γενᾶν) ἐγενήθη 7. (cf.

n. cr.) 380. γεγενημένον

παῖδα. 7. τὰ γενησόμενα.

203.

γένος κατὰ γένος. 56. Obff. 50.

γηγενής. 22. 114. cf. Obff. 101.

γηρᾶν. 51.

τὸ γένος n. cr. 169.

γούη. 359. alio sensu. 372.

γραῖται. 137.

γραῖς Σέριφος. fr. 444.

γυναικοκρατεῖσθαι. 84.

γύργαθος. fr. 454.

γύψ. 21.

δ.

δαίνυσθαι. de epulis solen-
nibus. 221.

δαλός. 53. διάπυρος. 332.

δασμός. τὸν δ. τελεῖν, πέμπειν,

νομίζειν, φέρειν. 157.

δατητής. diribitor. fr. 447.

δρύκειον. herba. fr. 454.

δάω. δάσχυτο. 260. cf. n. cr.

δενδύλλειν. fr. 445.

δέπας. 187. Obff. 161.

δέρας et δέρος. 81. cf. n. cr.

δέρκεσθαι. πῦρ ἐδέρκετο τοῖς
ὄμμασι. 36. cf. n. cr.

τὸ δέρτρον. fr. 451.

δεσμεύειν. 115.

ὁ δεσμός τῆς ἐλάλας. 197. cf.
n. cr. et Obff. 174.

Δήμητρα et Δημήτηρ. de for-
ma huius nominis v. Ind. I.

διά. δι' αἵρος. 89. cf. n. cr.
inter. Obff. 91.

διαβαίνειν τὴν θάλασσαν. 22.
Obff. 22.

διαδιδόναι. distribuere. 125.

διάδοχος τῆς δυναστείας. 306.
διαδέχεσθαι. 327.

διαιρεῖσθαι 65. διελῶν μέλη.
348. cf. n. cr.

διαίρω. διηρμένον δόρυ. 328.
cf. n. cr.

διακληροῦσθαι. 9. διεκλήρου
τὰς πόρας. 122.

διακομίζεσθαι. 265.

διακωλύειν. ib.

διχαλμβάνειν πόλιν. 266. cf.
n. cr.

διχλύειν μάχην. 163. διαλύε-
σθαι τὴν προτοῦ μάχην. 370.
simpliciter. 279.

VOCVM GRAEC. MEMORABILIVM.

διαλυμνίεσθαι. 179.

διάλυσις. 194.

διανήσσεσθαι. 115. 189.

διανύστημι. διανυστάς. 154.

fed cf. n. cr.

διανοεῖσθαι. 47.

διαπαλάειν. 215. 343.

διάπειρα. 282.

διαπλεῖν. 197.

διαπορθεύειν. 177. 218.

διάπυρος. δάλος. 332.

διαπρεπής. κάλλει. 320.

διάρρύπτειν. proturbare. 330.

δισπάζειν. 17.

διάστημα. 4.

διασχιθέντες. 98. cf. n. cr.

διασώζειν. 18.

διατελέως. 363.

διατελεῖν. commorari. 217.

διατιθέναι τινα τι. 21. ἀγῶνα. 144.

διτρηῆσαι. 272.

διαφέρειν. κάλλει. 17. μεγέ-
θει. 94. εὐμορφίᾳ. 299. δια-
φέρεισθαι. 279. διαφέρειν
simpliciter. 340. cf. de no-
tione verbi n. cr. ad 341.

διαφεύγειν. 61.

διαφθείρεσθαι. 265.

διάφθοροι λόγοι. 283.

διδάσκεισθαι. ἐδιδάχθη κυνη-
γός. 259. cf. n. cr. ὄνειρο-
κριτής. 332. τὴν ἱατρικὴν
καὶ κυνηγετικὴν. 316.

διδόναι κατὰ χειρῶν. 217. cf.

n. cr. θυγατέρας τοῖς νι-
κῶσιν εἰς ἀγῶνα. 125.

διδυματόκος. 317.

δίδυμοι παῖδες. 69. 117. 236.

διελών. v. διαίρεισθαι.

διενέγκειν. λόγον. 257.

διεξέρχεται. 110.

διερείδειν. διήρειστο. 103. cf.
n. cr.

διέρχεται (i. q. διεξέρχεται.
110.) 241.

διηρμένος v. διαίρω.

τὸ διίπτετος παλλάδιον. 328.

δίεστημι. διέστη τὰ ἔρη. 42.
cf. n. cr. Ζεὺς τὴν γῆν
διέστησε. 290.

διμάζειν. 353.

διμαίου. adiudicare. 240.

δίκας ἐπάγειν τι. 59. 155.

διοδεύειν. 373.

διστανής. fr. 451.

δισκεύειν. de Diana. 24. vbi
cf. n. cr.

δίφρος πτηνῶν δρακόντων.
28. 29.

διφυής. Chiron. 11. Cecrops.
Obfl. 321.

δοκεῖν. τὸ δοξάν. absol. 288.

δόρυ μέλινον. 347.

δούλη. 323. cf. n. cr.

δοῦπος. 177.

δράκαινα. 38.

INDEX

δράκων. 254.
 δρασμός. 294.
 δύναμις. εἰς τυραννίδα μετα-
 στήσας τὴν δ. 111. virtus.
 133.
 δυναστεία. regnum. 129. 267.
 269. 327.
 δυναστεύειν. ἐδυνάστευσε νό-
 σμου. 3. et alias cum ge-
 nitiuo. 62. 111. etc.
 δυνάστης. rex. 204. 244. οὐ-
 ρανοῦ. 19.
 δυνατός. robustus. 130.
 δυσσοαία. 84.
 δυσσέβημα. 305.
 δυσφορεῖν. 126. n. cr.

ε.

ἐγκυσι. n. cr. ad 194.
 ἐγείρειν. ἤγειρε i. e. ἀνέστησε.
 201. cf. n. cr.
 ἐγκέφαλος. διελὼν τὸν ἐγκέφα-
 λον. 289. cf. n. cr. fr. 444.
 ἐγκρύπτειν. εἰς πῦρ. 28. cf.
 n. cr. ἐγκρυβοῦσα. 348.
 ἐγκυμονοῦσα ἐτύγχανε. 6.
 ἔγκυος. 19. 58.
 ἐγχειρίδιον. 125.
 ἐγχειρίζειν. ἐγχειριεῖν. 95.
 ἔδαψαν. corrupte pro ἔλαψαν.
 n. cr. ad 262.
 ἐθελουτής. 210.
 ἐθίζειν. ἐθίσαν pro ἔτυχον.
 e gloss. n. cr. ad 85.

εἶδωλον. 260.
 εἰκάζειν. coniectando asse-
 qui. 251. cf. n. cr.
 εἰκάζεσθαι. 25.
 εἶναι κατὰ γαστρός. 127.
 εἰπὼν τὸ αἶνιγμα. soluens α.
 275.
 εἰρετικά ἔντονος. 92.
 εἰςβρίνω. εἰςέβη repositum
 pro ἀνέβη. 41. cf. n. cr.
 εἰςκρύπτω. εἰςκρυβῆναι. 163.
 cf. n. cr.
 εἰςρυείς. 134.
 εἰςΦέρειν πόλεμον. n. cr. 8.
 ἐκατόγχειρες. 3.
 ἐκβάλλειν. ἐκβιχλόντες τῆς ἀρ-
 χῆς. 6.
 ἐκβράζειν. πολλὰ ἐξέβρασε
 ζάλη. 36.
 ἐκδέρειν βοῦν. excoriare. 246.
 ἐκιδδόναι. filiam. 130. 332.
 ἐκδικεῖν. vlcisci, punire. 193.
 cf. n. cr. τὸν φόνον. 113.
 τὸν θάνατον. 158. 212.
 ἐκδικία. 298.
 ἐκδύς. 310.
 ἐκθλίβειν. τοὺς μαστούς. 180.
 ἐκτορεῖν. 141. (n. cr.) 150.
 ἐκκαίω. ἐκκαίς. 23. cf. n. cr.
 ἐκκλέπτειν. 47.
 ἐκκλύζειν. αἷμα. 39.
 ἐκκρεμαῖν. ἐξεκρέμασε. 18. cf.
 n. cr.

ἐκλινθάνω. ἐξελάττω. 53. (cf. n. cr.) 78.

ἐκλιπεῖν. animo deficere. 257.

ἐκβαίνω. in furorem conicio. 76. 265.

ἐκνήσσεσθαι. 100.

ἐκπέμπειν ἐπὶ ζήτησιν. 243.

ἐκπίπτειν. ἐκπεσὼν sc. τῆς χάρας. 69.

ἐκρους. ostium. 174.

ἐκροφεῖν. exforbere. 289.

ἐκρύνετος ἰχῶρος. 104.

ἐκτείνεσθαι. 35.

ἐκτέμνειν. τὸ δέριμα. 22. τὴν δοράν. 33. τὴν γλώσσαν. 363.

ἐκτείνεσθαι. infantem. 272. 333.

ἐκτροχάζειν. 212.

ἐκφαίνω. ἡ θεὰ ἐξέφηνεν ἐκυτὴν. 28. cf. n. cr.

ἐκφέρειν πόλεμον. 7. cf. n. cr.

ἐκχωρεῖν. 273.

ἐκλινός. pro vite. fr. 447.

ἐκλύειν. de forte. 238. bi- bere. 361.

ἐμβάλλειν. λύσαν. 259. μά- ναν. 257. 263. οἷστρον. 115. 190. Obff. 102.

ἐμβιβάζειν. imponere. 298.

ἐμβροχίζειν. laqueo vincere. 172.

ἐμμανής. 266. 360.

ἐμπήγνυται τὸ βέλος τῷ γό- νατι. 169. cf. n. cr.

ἐμπύπλημι. 286. cf. n. cr.

ἐμπίπτω. τοῖς ἐμπίπτουσιν ἐπὶ θανάτῳ. 126. cf. n. cr.

ἐμπνους. 166. 167. 207.

ἐν pro ἐπὶ. 218. cf. n. cr.

ἐναγίζειν. 161. 162.

ἐναλλάσσειν παντοίας μορφάς. 193.

ἐναρμόζειν. 81.

ἐνδύω. ἐνδυσάμενος. 224. cf. n. cr.

ἐνέγκειν. τὸ ἐνεχθὲν βέλος h. e.

κατενεχθέν. 169. cf. n. cr.

ἐνεδρεύω. 61. 375.

ἐνέχω. ἡνέχετο. 164. cf. n. cr.

ἐνθεάζω. 236. cf. n. cr.

ἐνθεος χορεία. 130.

ἐνδορῶν λάξ. 249.

ἐνικυτὸς αἰδῖος, ὃς ἦν ὀπτῶ ἔτη. v. Annus magnus in Ind. I.

ἐνικυσιαῖος. 267.

ἐνίστημι. ἐνέστη ὁ τῆς γενέ- σεως χρόνος. 19. πόλεμον ἐνστήναι. 57. πολέμου ἐν- στάντος. 370. πολιορκίας ἐνεστώσης. 208. ἐνεστῶτων κακῶν. 340.

ἐννεσία. ἐννεσίησι. 261. cf. n. cr. ad 262.

ἐντονος v. εἰρεσία.

ἐνοπλος. 96. 254.

ἐνράπτειν. 257.

INDEX

ἐντείνειν τόξον. 187.

ἐννώ fr. 450.

ἐξαγριεῖν. 246.

ἐξαμβλοῦν τὸ βρέφος. abortum facere. 257.

ἐξακηνιαῖον βρέφος. 257.

ἐξανεμώ. τρίχες ἐξηνεμοῦντο. 36. cf. n. cr.

ἐξανίστημι. πολέμου ἐξανα-
στάντος. 362.

ἐξεμεῖν. 7.

ἐξενέγκειν πόλεμον v. ἐκφέρειν.

ἐξευτελίζειν. despiciatui habere. 128.

ἐξέχω. ἐξεῖχον κεφαλὰι δρυ-
κόντων. 35.

ἐξήλασθεσθαι θρόν. 78. 79.

ἐξορκίζειν. iureiurando ad-
igere. 150. 323.

ἐξορύττειν ὀφθαλμούς. 230.

ἐπάγειν. δίκας. 59. δίκην Φό-
νου. 155.

ἐπαμύνειν. 276.

ἐπαρᾷσθαι τι. 105.

ἐπείγασθαι. ἐπὶ ζήτησιν. 190.
διὰ (γῆς). 293. εἰς. 266. 380.

ἐπέρχασθαι τὴν μηχανικὴν. 312.

ἐπελθόντος αὐτῷ θανάτου. 375. cf. n. cr. εἴτε ἐπελ-
θὼν ἄλλως. seu quod hoc

forte in mentem veniret. 80. cf. n. cr.

ἐπέσσυθεν v. ἐπισείσθαι.

ἐπέχω. ἐπέσχετὴν εὐεργεσίαν. 290. cf. n. cr.

ἐπὶ. ἐπὶ τοῦ μετώπου. 4. ἐπὶ
τῶν χωρίων. in agro. 72.

vbi cf. n. cr. et 333. ἐπὶ
τῶν ἱερῶν μηχανική. 72. cf.

n. cr. in, vel: de causa. 80. n. cr. ad. 81. cf. n. cr.

ἐπὶ τὴν κεφαλὴν. ad pe-
tendum caput. 140. n. cr.

ἐπὶ μέρει τῆς χώρας. parte
regni conditione propo-

sita. 244. n. cr. ἐπὶ ταύ-
της. in potestate eius. 278.

n. cr. ἐπὶ Διός. 357. cf.
n. cr. ἐπὶ τοῖς, ea con-

ditione. 366. cf. n. cr. —
ἐπὶ ἄρματι et ἐφ' ἄρματος.

v. n. cr. ad 108.

ἐπιβαίνω. ἐπιβάς ἄρματος.
164.

ἐπιβιβάζειν. ἐπιβιβασθεῖσαν.
tergo insidentem. 242.

ἐπιγινώσκειν. ἐπιγινούς. 58. 97.
131. (vbi cf. n. cr.). 211.

ἐπιθυμεῖν. 121. παίδων ἀρρέ-
των. 307.

ἐπιθυμία. ἐρώτικη. 327.
ἐπικαλεῖν. in auxilium vo-

care. 370.
ἐπικλην. vulgari nomine. 345.

ἐπὶ κλησις. κατ' ἐπὶ κλησιν. vt
vulgo fertur. 16.

VOCVM GRAEC. MEMORABILIVM.

ἐπικλύζειν. inundare. 353.

cf. n. cr.

ἐπιμχστίδιοι παῖδες. 265.

ἐπιμείλιχ. fr. 451.

ἐπινέουσθαι. 332.

ἐπιξενουσθαι τινι. 269. 373.

ἐπιτέμπειν χειμῶνα. 98.

ἐπιπλήσσειν. verberare. 155.

Obff. 135.

ἐπιπτύειν εἰς τὸ στόμα. 252.

cf. Obff. 222.

ἐπισείουσθαι. irruere, ἐπέσσυ-
θεν. 262.

ἐπισκνέπειν τὸ σῶμα. 33.

ἐπισκνῆπτειν. 157.

ἐπισπᾶσθαι. 21. 179. cf. Obff.

20. τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ὄρ-
γῆν. 113.

ἐπιστάς v. ἐφίστημι.

ἐπιστρατεύειν. εἰς. 320.

ἐπιστρέφουσθαι. vultum re-
vertere. 16. 17.

ἐπιστολαί. 131.

ἐπισχεῖν τὸν τόκον. inhibere,
morari. 148.

ἐπιτελεῖν. ἀγῶνα. 374. θυ-
σίαν. 375.

ἐπιτηρεῖν. 27. 113.

ἐπιτίθεσθαι 5. τῇ βασιλείᾳ 267.

ἐπιτρέπειν. concedere. 43. 50.
324.

ἐπιφανέντες. superuenientes.
281. cf. n. cr.

ἐπιφοιτᾶν τινα. 183.

ἐπταμηνιαῖον. 148.

ἐπώνυμοι πόλεις αὐτῶν. 153.

ἔρανος. ἔρανον συνάγειν. 135.

cf. n. cr.

ἐρᾶν. ἀρρένων. 17. ἐρᾶσθαι.
46. 67. 241.

ἐρεβώδης τόπος. 4.

ἐρευνᾶν. 214. cf. n. cr.

ἐρίζειν περὶ τινος. 17.

τὰ ἐρπετὰ. de serpentibus. 72.

ἐρχεσθαι. ἦλθεν εἰς ἔριν περὶ.
21. pro εἶναι, ἔσσεσθαι.

80. volare. 92. cf. n. cr.

vox solennis de adendo

Deum. 372. cf. n. cr.

ἑταίρα v. Venus in Ind. I.
περὶ ἑταιρῶν. fr. 451.

ἐτήσιος. ἐ. καρποί. 53. 62.

ἔτος. κατὰ ἔτος. 158. vbi cf.
n. cr.

εὐάλωτος. 132.

εὐλαβεῖσθαι. 130. 329.

εὐνή. χωρὶς εὐνήs. sine con-
gressu. 18.

εὐρέτης. 263.

εὐρησις. 250.

εὐρυγαστήρ. 234. cf. n. cr.

εὐσεβής. εὐσεβέστατος. 340.

εὐστοχεῖν, τὸ θηρίον. 48. cf.
n. cr.

εὐτενος. εὐτενωτέρα. 270.

εὐτυχεῖν. 107.

INDEX

εὐφύα. 379.
 εὐωχεῖσθαι. 217. 220. 256.
 εὐωχία. ἐπ' εὐωχίαν ἐτράπη-
 σαν. 102.
 ἐφάπτεσθαι. 303.
 ἐφήμεροι πηροί. 39. cf. n. cr.
 ἐφίπτασθαι. 46.
 ἔχειν. ἔρωτα τινός. 68. 131.
 244. ἀνάγκην. 279.
 ἐχομένως. continuo. 110. 241.

ζ.

ζάλη. turbo. πυρός. 36.
 ζῆλος. odium, invidia, ira.
 διὰ τὸν ζῆλον. 148. κατὰ
 ζῆλον. 160.
 ζητεῖν. machinari. 105. cf.
 n. cr.
 ζητήσιν ποιεῖσθαι. 98.
 ζῶα ἄγρια. 65.
 ζωστήρ. 180.

η.

ἡγεῖσθαι. ducem esse. 292.
 293. τῆς ὁδοῦ. 288.
 ἡϊών. 90.
 ἡλακιάτη. 328.
 ἡλιακός. 23.
 ἦλος. 104.
 ἡμαγμένη. v. αἰμάσσω.
 ἡ ἡμέρα τοῦ θνήσκειν. 79.
 ἡμεροῦν τὴν ὁδόν. a latronibus
 tutam reddere viam. 380.
 ἡμιθῆρ. 38.

ἡμιθνής. 289. 157. (de forma
 cf. n. cr. 157.) ἡμιθνήτος
 est semimortalis ap. Ly-
 cophr. 511. vbi v. Schol.
 ἡνιοχεῖν. 164.
 ἡπαρ. λόβοι τῶν ἡπάτων. 40.
 vbi cf. n. cr.
 Ἡσυχίδαί. fr. 391.
 ἡῦχῃσεν. v. αὐχεῖν.
 ἡφαιστότευκτος. 23. 256. Obfl.
 23. 124. 150.
 τὸ ἡχεῖον. fr. 402.

θ.

Θαλασσοκρατεῖν. 246. 375.
 Θάλαμος χάλκεος. 134.
 θαλλός. fr. 452.
 τὸ θεμέλιον τῆς αὐλῆς. 174.
 θεά. species. 251. cf. n. cr.
 θεός. πρὸς θεὸν pro Δία. 47.
 cf. n. cr. θεοὶ πατρῶοι. 248.
 ὑποχθόνιοι. 312.
 θεραπεύειν. mederi, sanare.
 336.
 θερμαίνεσθαι. 186. 224.
 θεσπίζειν. 79. τεθεσπίσθαι.
 297.
 θεσπιωδεῖν. 6. (cf. n. cr.) 346.
 θετὸς παῖς. 199. 306.
 θεωρεῖν. τὰ ὑπὸ γῆς. 313.
 θεωρηθεῖς. ad spectu. 156.
 θηλὴν ὑπέχειν. 215. 305. δι-
 δόναι. 307.

VOCVM GRAEC. MEMORABILIVM.

Θῆλυς. fr. 392.

Θῆρ. de apro. 55. de nouo-
nibus vocis, canibus oppo-
sitaе, cf. n. cr. ad 261.

Θηρεύειν. 344. cf. n. cr.

Θηρευτικός. amans venatio-
nis. 366.

Θητεία. 256.

Θητεύειν. 77. 255. 317. poena
diis et heroibus imposita.
Obfl. 282.

Θνητός. Θνηταὶ γάρμεις. 27.

Θριαλί. Obfl. 275.

Θρηγεῖν. 58.

Θρίξ. τρίχια χρυσῆν. 147. 153.
πορφυρέαν. 376.

Θύειν ἱερεῖον. 161. et al. ma-
ctare. 311.

Θυσία. Θυσίας. v. n. cr. 80.
105.

Θυσιάζειν. 102.

ι.

ἰᾶσθαι. 76.

Ἰδιος. περὶ τῶν ἰδίων γονέων
pro ἐκυτοῦ. 273 et 363.

ἰδρύνεσθαι. 248. ἄγλαμα. 116.
βωμοῖς. 238. ξόανον. 360.

ἱερὸν et ἱερεῖον. 302. cf. n. cr.
et Dorv. ad Charit. Aphr.

p. 663. τὴν ἐπὶ τῶν ἱερῶν
μαντικήν. 72. cf. n. cr.

ἱεουργεῖν. 222.

ἱερωσύνη. 364.

Ἰήϊος. Apollo. fr. 390.

Ἰσυβόλος. 366.

ἱκετηρία. μεθ' ἱκετηρίας. 58.

ἱκετηρίαν θεός. 291.

ἱκέτης. 99.

ἰός. 76.

ἵπποι. πτηνοί. 38. ἀθάνατοι.
347.

ἵπποφορβός. 69.

ἰσχεῖν ἔρωτα v. ἔχειν.

ἰχώρ. 104.

κ.

καθαίρειν. τὰς ἀκοάς. 71. lu-
strare. 99. καθαίρεσθαι τὸν
φόνον. 204. 295. 297. 343.

διὰ καθαρμοῦν θεραπεία. 129.

καθεύδειν. 6. 378.

καθεζεσθαι ἐπὶ βωμόν. 230.

καθεψεῖν. 106.

καθηλοῦν. 310. δέρας περὶ
δρῦν. 64.

καθίστασθαι, καθεμένον κόμην. 30.

καθίστασθαι ἐξ οὐρανοῦ. 88.

καθιστάναι. καθειστήκεσαν.
erant. 3. καθίστασαν φύ-

λακας. 9. (cf. n. cr.) 291.
βασιλέα. 350. 371. εἰς μά-
χην. 254.

καθοδηγός. 253.

κάθοδος Heraclidarum, in-
gressus in Peloponnesum.
231. 232.

INDEX

- καθομιζέσθαι. 93. v. n. cr.
καθυμέν. 347.
καθυπέρτερος. victor. 18.
κακοῦργοι ἄνδρες 380.
καλεῖν ἐπὶ ξενίᾳ. 302.
καλλιγένεια. fr. 396.
καλύπτρα. 209.
κάματος. 91.
καμπαὶ πολύπλοκοι labyrinthi. 247. 378.
κάμπτειν. 381.
καρατομεῖν. 141. 144.
καρδιώττειν. quid? fr. 441.
καρκῖνος. 165.
καρπὸς τρίτος. 232. γενεᾷς.
234. καρπὸς βῆτου. 251.
κατὰ. κατὰ χειρῶν διδόντα.
ministrum. 217. cf. n. cr.
ἄλλεσθαι κατὰ βυθῶν. 258.
κατὰ τῆς θαλάσσης ἔφυγον.
266.
κατάγω. κατάγνυμι. κατεῖξας
τὰς πλευράς. de pugilatu.
201. cf. n. cr.
καταβιβρώσκω 259. 275.
καταδιμάσσεται φυγὴν αἰδίου.
367.
καταζεύξαι. iugo iungere. 94.
95. 96.
κατάζευξις. 95.
καταδέω. ἐπὶ τὴν ναῦν κατέ-
θεον σὺν ἵπποις. 183.
καταθύω. 253.
καταίρω. καταῤραι εἰς. profi-
cisci. 207. cf. n. cr.
καταισχύειν τινα. 325.
κατακλείω. 181. 247.
κατακλύζω. 41.
κατακλυσμός. 303. 358.
κατακοιμίζω 97. cf. n. cr.
κατακχυθάνειν occupare. 128.
reperire. 162. cognoscere.
163. καταλαβεῖν τινος amor
dicitur. 319. cf. n. cr. κα-
ταλαβέσθαι Dii dicuntur,
urbium praesidia occupa-
ntes. 352. cf. n. cr.
κατάληψις. 352.
καταλύειν. τὸν Ἑρεχθεά καὶ
τὴν οἰκίαν. 370.
καταμαρτυρεῖν τινος. 30. 175.
καταμέμψεσθαι. 167.
καταναλίσκειν. 30. 310.
κατανεύειν. 256.
καταντῆν. 88.
καταπαύειν. τὴν ὀργήν. 303.
καταπίνειν. 6. 19. Φάρμακον. 7.
καταπλέειν. 207.
καταπρήθειν. 165.
καταπολεμεῖν. 210. 220.
καταπτεροῦν. τὸ σῶμα κα-
τεπτέρατο. 35.
καταπτήσσειν. 36. cf. n. cr.
καταπυγοτέραν ἀλφηστῶν. fr.
439.
καταρᾶσθαι. 196.

VOCVM GRAEC. MEMORABILIVM.

καταριθμεῖν. 280.

κατασκευάζειν. μαντεῖον. 205.

βαρμόν. 208. βασιλείαν. 256.

κεραυνόν κ. dicuntur Cyclopes. 317.

κατάσκηπος. 265.

κατασπείρειν. τὴν ἔλην οἴκου μένην. κ. 29.

καταστερίζειν. 259. 304.

καταστράπτειν. 102. cf. n. cr.

καταστρέφειν. τὸν βίον κ. 294.

καταστρέφασθαι. in potestatem redigere. 117. v. n. cr.

καταστrophῇ τοῦ βίου. 247.

κατασφάπτειν. 370. 377.

καταταρταροῦν. 6. 8. 11. cf. n. cr. ad 6.

κατατίθημι. εἰς πῦρ κατετίθει. 27. cf. n. cr.

κατατραυματίζειν. 108.

καταφανῆς. 369.

καταφλέγειν. 107. cf. n. cr.

καταφρονοῦντες. 92. cf. n. cr.

καταψεύσασθαι τινός τι. 257. 298. 349. 368. cf. n. cr. ad 350.

κατεργάζεσθαι χάδον. 232.

κατέρχεσθαι. κατιέναι. de ingressu Heraclidarum (cf. χάδου). 231. 232. — 240. 319.

κατέχειν. ἀρχὴν κ. 151. κατέχεσθαι. νόσῳ. 204. συμφορᾷ. 225. γήρῳ. 249.

κατοικίζειν. 100. 117. (ubi cf. n. cr.) cf. Obfl. 258.

οἱ κάταικοι. 44.

κατορθοῦν τὸν πόλεμον. 362.

κατωρύεσθαι. de canibus. 260.

κελεύειν dicitur vates, aliquid, responsum petenti utile, fieri iubens. 333.

cf. n. cr.

κενέων. 56.

κεραμεύς. fr. 447.

κεραυνόων. 236. 303. 317.

κερκίς. 230. Obfl. 203.

κεφαλή. fr. 447.

ὁ κηδεστής. 128.

κηδεύειν. 125.

κήτος θαλάσσιον. 142.

κίβρις. 138. cf. n. cr.

κίθαρος piscis, Apollini sacer. fr. 395.

κίθαρις. 16. 17.

κινεῖν. ἐκίνοι λίθους καὶ δένδρα. 16.

κινυρός. fr. 447.

κίσσος. 266.

κίσση. 359.

κλέψω. 194.

κλαυσίγελος. fr. 453.

κλείς. τὰς κλείς τοῦ ἄδου. 340. Obfl. 308.

κλέπτειν. τὸν Ἑρας θυμὸν ἐκλεψε. 259. cf. n. cr. τὸν πεκλοφύτα. 311.

INDEX

- κληῖμα ἀμπέλου. 264. 361.
 κληῖρος. 145.
 κληροῦσθαι. περι. 123. 124.
 τοὺς γάμους. 125. Obfl. 107.
 τὰς πόλεις. 238.
 κλίνεσθαι. recumbere. 328.
 κοιλαίνειν. 246.
 κοιμᾶσθαι διὰ παντός. 48.
 Obfl. 44.
 κόκκος ῥοιᾶς. 29.
 κολάζεσθαι. 368.
 κόλπος. τοῖς κόλποις. 46.
 κόμη βαθεῖα ἐκ κεφαλῆς καὶ
 γενείων. 31.
 κομίζεσθαι. ἐπὶ νεώς. 225.
 ἐκόμizen. ingressus est iter,
 vt adduceret leonem; opp.
 ἦγεν. 162. cf. n. cr.
 κόνδυλος. 217.
 κόρη. fr. 448.
 κόρυς. 157.
 κορύνη. κορυνήτης. 380.
 κορυφή. 19. 35.
 κοτύλη. fr. 453.
 κόττυφος. fr. 400.
 κρατεῖν. superare. 266.
 κρυγή. τῶν κυνῶν. 250.
 κρεμᾶν. 209.
 κρεουργεῖν. 106.
 κρηῖτες. fr. 444.
 κριβάνη. fr. 445.
 κρίνεσθαι. de vfu vocis cf.
 n. cr. 354.
 κρόταλα χοίλιννα. 176.
 κρόταφος. fr. 448.
 κρούειν. 176.
 κρύπτειν. sub terra. 290. ἐκρύ-
 βη ὑπὸ χάσματος. 250.
 κρύφα. 25. cum casu secun-
 do. 62. 95. 256. (sed cf.
 ibi n. cr.) 348. 356. 368.
 τὸ κρυφαῖον 74. cf. n. cr.
 κτίζειν. πόλιν. 66. 68. 153.
 253. 326. 328. 354. χώ-
 ραν. 65. ἔκτισε πόλιν ἅψ'
 ἐκντοῦ sc. ὀνομασθεῖσαν.
 244. cf. n. cr.
 κυάνειον σικηπρον. 285. cf. n. cr.
 κυβερνᾶν. 93.
 κύβος. fr. 449.
 κυλλήριος Ἑραῖς. v. Mercu-
 rius in Ind. I.
 κῦμα. 46.
 κύμβη. fr. 442. 453.
 κυνῆ. galea Plutonis. 9.
 κυοφορεῖν 21.
 κύρβις. fr. 396 sq.
 κυριεύειν. compotem fieri.
 137.
 τὸ κῦτος. 310.
 κώδων piscis. fr. 439.
 κωκυτός. fr. 393.
 κώλοισ τέτταρσιν incedere.
 275.
 κωλυσιδαιπνος. fr. 443.
 κωπη. 266.

λ.

λάας. vnde λαοί. 43. Obfl. 39.
 λάβρος. χειμών λ. 98. πῦρ.
 108.
 λάγνος. fr. 396,
 λαγών. 185.
 λάθρα Διός i. e. κρύφα. 40.
 λαμβάνω pro ἀναλαμβάνω. re-
 cupero. 216. cf. n. cr. δι-
 κας. 377.
 λάμπειν. αἴγλην πυρὸς ἐξ ὁμ-
 μάτων. 156. cf. n. cr.
 λάξ ἐνδορών. 249.
 λάπτειν. 262.
 λαρινοί βόες. fr. 450.
 λάρναξ. 134. 298. 320. 356.
 pro nauigio. 41. cf. n. cr.
 λατρεία. 207.
 λατρεύειν. 205. 281. 317.
 λαφυραγωγεῖν τὴν πόλιν. di-
 ripere. 222.
 λεπαστής. fr. 454.
 λῆξις. fors. 238.
 ἡ λιθάργυρος. fr. 455.
 τὸ λίκνον. 230.
 λιχιότερα πορφυρεῖν. fr. 438.
 λοχαῖν. 325.
 λόχη. 172. (cf. n. cr.) 367.
 λυμαίνεσθαι. 112. 132.
 λύμη. Φθορά. 236.
 λυτιέρσης. fr. 402.
 λύσσα. 259.
 λωβᾶσθαι. 158.

μ.

μαγεύειν. pro μαγγανεύειν,
 Φαρμάσσειν. 107. cf. n. cr.
 μάγος. 236.
 μαινάδες. 17. Obfl. 13.
 μακάρων νῆσοι v. Insulae bea-
 torum in Ind. I.
 μακρόβιος. 125.
 μαντεῖον. 21. κατασκευάζειν.
 205.
 μαντεύεσθαι. 250. 372. v. n.
 cr. ad 287.
 ἡ μαντική ἐπὶ τῶν ἱερῶν. 72.
 μάντις. 278.
 μάστιγ. 352.
 μαρτυρεῖν. testimonio proba-
 re. 121.
 μαστεύειν. 9. ζητεῖν. 96. (vbi
 cf. n. cr.) 162. 362.
 μαστός. fr. 453. v. Not.
 ματτύη. fr. 442. v. Brunck.
 ad Ran. 86.
 μάχουαι. μάχεσθαι; olim
 corrupte μάχεσθῆναι. 132.
 cf. n. cr.
 μετίστημι εἰς θεούς. 229. 325.
 μειαγωγός et μεῖον. fr. 398.
 μέλιχα. fr. 451.
 μέλασμα. fr. 448.
 μελεῖζειν. 75. 165. 340. μελι-
 ζειν. 97. cf. n. cr.
 μελωδεῖν μοῦσαν. 99.
 μέμφεσθαι. 191.

INDEX

μερίζειν. τὴν χώραν μ. 44. cf.

Obff. 40. μερίζεσθαι. 305.

364.

μέσος. κεραυνὸν βάλλειν μέσον

τινῶν. 193. 205. cf. n. cr.

μετά. μεθ' ἡμέραν. die orto.

85. 361.

μεταβάλλω. simpliciter sc.

τὴν μορφὴν. 19. 266. vbi

cf. n. cr. τὰς μορφάς. 70.

(cf. n. cr.) 212. τὴν μορ-

φὴν. 271. τὰς ἰδέας εἰς

ζῶα. 36.

μεταλλάσσειν. 130. 245. τὸν

βίον. 355.

ματαστὰς v. μεθίστημι.

μεταφορικῶς. 43.

μετέρχεσθαι. 212. 295.

μῆλον Ἑρακλῆς. fr. 395.

μηνύειν. 121. 249. 363. τὸν

πλοῦν. 91.

μηρός. προβάτων μηρούς. 65.

cf. n. cr.

μητροπάτωρ. 149. 332.

μητρονιά. 69.

μισθός. μισθοῦς. 129. cf. n. cr.

ἐπὶ μισθοῖς v. ἐπὶ.

μισθοῦσθαι. 265.

μυᾶσθαι. de stupro. 47.

μυησιακεῖν. 122. 336.

μνηστεύειν. τὴν θυγατέρα τινί,

175. μνηστεύεσθαι. de stu-

pro. 22. 49. cf. n. cr. ad

22. γάμον. 201.

μολοσσικοὶ canes. v. Moloss.

in Ind. I.

μοῖρα. 357.

μονομαχεῖν. 288.

μονομαχία. 193. 221.

μονοσάνδαλος. 80. cf. n. cr.

μονόφθαλμος. 237.

μόριος Ζεὺς v. Iupiter in Ind. I.

μορμολύκη. fr. 393.

μορφὴν μεταβάλλειν. v. μετα-

βάλλειν.

μοῦσα ἐναντία. de carmine 99.

μουσική. in n. cr. 336.

μύδρος. 33.

μυεῖσθαι. 199. cf. n. cr.

μυελοί. 348.

μύρμηκες. 338.

μυρίνη. fr. 396.

μῦς. 250.

μυσάττεσθαι. μυσαχθεῖσα.

289. 359.

μυστήριχ. 17. fr. 394.

μυχοὶ τοῦ πόντου. 190.

v.

Ναῖς et Νηῖς promiscue v.

Naïs in Ind. I.

νάρθηξ. 40.

ναυαρχεῖν. 84.

νεόδαρτος. 248.

νέμεσθαι. 65.

νεοσσοί. 72.

νέφος ὑποστάν. 225. cf. n. cr.

VOCVM GRAEC. MEMORABILIVM.

νεῦρα χειρῶν καὶ ποδῶν. ten-
dines. 37. 38.

νικᾶν πάλην. 328.

νοεῖν. resipiscere. 362.

νόημα. 286.

νομοθετεῖν. 245.

νόμους γράφειν. 245.

νόσος ex caede, infania 204.
207.

νύκτωρ. 277. 294.

νύξ. νυκτός τε καὶ ἡμέρας. 25.

νύκτα. 209. τὰς νύκτας.

ἴσ. κατὰ. 27.

νῶτον. κατὰ νώτου de iubis
serpentis. 198.

Ξ.

Ξενίζεσθαι. παρὰ τινί. 161.

τινος. 296. ὑπὸ. 65. 181.

184. 253. cf. ἐπιξενουῖσθαι.

Ξηρκίω. βύρσαι ἐξηραμμέναι.
68.

Ξόανον. 329. 360.

Ξύω. 75.

Ο.

οἶην μοῖραν pro μίαν. 286.

οἰκείως ἔχειν. animo et stu-
dio inclinare in. 244.

οἰκέρης. 333.

οἴκημα. 74. οἰκήματα plura
continebat ἔρκος. Obfl. 65.

οἰλοποιεῖν. 361.

οἰνοῦν pro μεθύειν. οἰνωθεῖς.
272.

οἰοπόλος. fr. 443.

οἶστρος. v. ἐμβάλλειν.

ὀκταμηνηχῖος. 154.

ὀλισθαίνειν vel ὀλισθεῖν. ὠλι-
σθεν εἰς βυθόν. decidit 63.
εἰς ἐπιθυμίαν. 359. ὀλισθη-
σαν βέλος. 172. cf. n. cr.
ὀλισθήσασα ἐπὶ τὰς βύρσας.
248.

ὀλκοὶ ἐχιδνῶν. 35.

ὀμίχλη. 92.

ὁμοιοῦσθαι. 20. 319. 320.

ὁμολογεῖν τοὺς γάμους. 122.

ὄνειδίζειν. 17.

ὄνειρουρίτης. 332.

ὄνθος. 173.

ὄξυδερχία. 313.

ὄπλομαχεῖν. 155.

ὀπτά τὰ κρέα. tostae carnes.
167.

ὄρασις. τυφλὸς τὰς ὁράσεις.
ἀποκαταστήναι τὰς ὁ. 283.

ὄργυαῖον. 47.

ὄρμος. Cadmi. 256. post Eri-
phytes. 277. hinc Arfinoës.
296. tandem Apollini Del-
phico dedicatur. 299.

ὄρσοθύρη. fr. 448.

ὄρσορῶξ. fr. 448.

ὄσφύς. fr. 448.

ὄρτυξ. 20.

ὅτε, ὅτε. modo, modo. 70.

οὐρανοῦς 31. cf. n. cr. δι' οὐ-
ρανοῦ φέρεσθαι. 63.

INDEX

ἔχουμένος ἐπὶ ἵππων ἄρματι.
38. cf. n. cr. κώλεις. 275.
ὄψις. ἄμορφος. 21. Φοβερός
ταῖς ὄψεσι. 30. (vbi cf.
n. cr.) τὰς ὄψεις. 350.

π.

παιγνία. 102.
πάνδημος Ἀφροδίτη. v. Venus
in Ind. I.
πανόπτης Ἄργος. 114.
πάλλακίς. 350.
πανωλέθρως. 382.
παρὰ τὰς πηγὰς. 164. cf. n.
cr. praeter, contra. 289.
παρ' ἡμέραν. 325.
παραδιδόναι. σ. 342. ἐπὶ θα-
νάτῳ. 305.
παρατεῖσθαι. 201.
παραλαμβάνειν. τὴν βασιλείαν.
112. 273. 275. 291.
παραμβέβησθαι. 99. 100.
παραναγινώσκειν. παρανέγνω
νόμον. 155.
παραπέμπεσθαι. dimittere
vxorem, 107. cf. n. cr. sper-
nere. 239. cf. n. cr.
παρασκήπτειν. 26. cf. n. cr.
παρασπειράσθαι. 360. cf. n. cr.
παρατιθέναι. τράπεζαν. 88. 89.
302.
παρχρῆμα. 145. sed cf. n. cr.
ὁ παρείας. serpens. fr. 455.
παριαμβίδας. fr. 446.

παρήμι. παρειμένον. ex labo-
re remissum, fessum. 172.
παριππεύειν. curru praeter-
vehi. 230.
παριστάναι. τῷ βωμῷ. 63. πα-
ρίστατο. 357.
παροχρετεύειν. in canalem de-
ducere. 174.
πατρόκτονος. 272.
παῦλα. τῶν ὄμβρων π. λαβόν-
των. h. παυσαμένων. 43.
πείθειν. ἔπεισε. coëgit (sc. vt
se victum daret animal).
202. n. cr. ἔπειθεν. 307.
πείνω. πεζαμένη. fr. 444.
πελικάν. fr. 449.
πέλιος et πελιοῦσθαι. 69.
πέμπεσθαι. ἐπὶ τοῦτο π. 81.
male olim ἐπὶ τούτῳ cf.
n. cr.
πεντήκοντορος ναῦς. 81. 120.
πέπλος, a Minerva Herculi
datus, inter arma, a diis
illi data, refertur. 159. cf.
n. cr. Harmoniae. 256. 277.
296. 299.
περάω. περᾶσαν. 367.
περὶ Νεμέαν. 77. Θεσσαλίαν.
in Thessalia. 68. 71.
περικιρεῖν. περιήρει τὰς θνητὰς
σάρκας. 27.
περιναττάς. 121. sed cf.
n. cr.

VOCVM GRAEC. MEMORABILIVM.

περιβάλλειν. περιβαλὼν τῇ κε-
 Φαλῇ τὰς χεῖρας. 202.
 περιγίνεσθαι τινός. vincere
 aliquem. 165. 166. 282.
 περιελόμενος τὴν ἄρπην. 37.
 ὑπὸ περιεργίας. 359.
 περιθεῖναι τοῖς στέροσις αἰγι-
 ὶ. 330.
 περικαταλαμβάνεσθαι. 356.
 cf. n. cr.
 περικατάληπτος. 364.
 περιτλάω. 215.
 περίλυπος. 329.
 πέριξ. 248.
 περιπίπτειν. περιπεπτωκότας
 τούτῳ. 169.
 περιπλέκεσθαι. 164.
 περισπειρᾶσθαι. 140.
 περισταδόν. 260.
 περιτροχάζειν. 104. cf. n. cr.
 τὰ πετεινά. 92.
 πῆξασθαι naues. 235.
 πήρα. 344. cf. n. cr.
 πηρὸν ποιῆσαι pro τυφλοῦν.
 284.
 πηροῦν i. e. βλάπτειν, πηρω-
 ζέντα τὰς βάσεις. 18. τὰς
 ὄψεις πεπηρωμένος. 88. cf.
 Obfl. 317.
 πῆρωσις. caecitas. 283.
 πίθος χαλκοῦς. 163. μέλιτος.
 250.
 πίπτω. πεσόντα ἐν Δήμῳ e

coelo. 18. Obfl. 16. ταῦρος
 πίπτει διὰ τῆς θαλάσσης.
 241. cf. n. cr.
 πίτυς κάμπτειν — πιτυοκάμ-
 πτης. 381.
 πλάζειν ἀνθρώπους. 40.
 πλανᾶν τὴν ἔξοδον. incertum
 reddere. 247. πλανᾶσθαι
 πολλὴν χέρσον. 115. cf. n.
 cr. ἀνά. 128.
 πλέω. τὴν θάλασσαν. 125. cf.
 n. cr.
 πλημμυρίς. eluvies aquarum.
 184.
 πληροῦν. σπεῖραμα δρακόντων
 πεπληρωμένων. 78. sed cf.
 n. cr.
 πλησιάζειν pro μίγνυσθαι. 17.
 298.
 ποδῶν ἀσκοῦ pro ποδεῶν. 373.
 cf. n. cr.
 πόδες ἀσθενεῖς. 380.
 ποδηγεῖν. 23. cf. n. cr.
 ποιεῖσθαι. εὐχάς. 340. Φιλίαν.
 369. συνωμοσίαν. 370.
 ποικίλη βοῦς. 328.
 ποίμναι βοσκημάτων. 173.
 ποινή. 184. cf. Obfl. 157.
 πολεμαρχεῖν. 158.
 πολεμεῖν. τινά. 279. 293. 375.
 cf. n. cr.
 πόλις. de insula. Obfl. 18.
 πόλος. 198.

INDEX

πόλος. puls. fr. 441.

πολύπλοκοι καμπά, impliciti flexus. 247. 378.

πολυπραγμονεῖν. sollicitum esse. 253.

πορθμεία. 219.

πορφυράν λιχνοτέρα. fr. 438.

πορφυρέα θρίξ. 376.

ποτόν. 216.

πραξιθέα ex πράξει θεά. n. cr. ad 27.

πραύνειν. 167.

πρεσβύτης. 61.

πρόγονοι. priuigni. 368. Obff. 337.

προείδειν. προειδομένη. 32.

προερεῖν. nuntiare. 282.

προίημι. προέμενος ἀκόντιον. 343.

προϊούσα τοὺς δρόμους. 307. sed cf. n. cr.

προκηθγείσθαι. 136.

προκαλεῖσθαι. 24. 201. cf. n. cr.

ἐν προυλήσεως pugnare. 150. cf. n. cr.

προμαντεύεσθαι. 281.

πρὸς μίαν ἡμέραν. per vnum diem. 95.

προσάγειν. appellere nauem. 120.

προσανέχειν τι, pro προσέχειν. studere. 239. cf. n. cr.

προσενέγκασθαι cibum. 89.

προσήκειν, deberi, κατὰ γένος iure cognationis. 56. (cf. γένος).

προσηλώσαι. clavis affigere — προσηλωθεῖς. 40.

προσίσχειν. appellere nauem. 84. 86. 183. 196. 206. 247.

προσορμίζεσθαι. 227. cf. n. cr.

προσπέμπειν λόγους. 131. (cf. n. cr.) 343.

προσποιεῖσθαι Φιλίαν. 340.

προσφέρεσθαι. appellere. 134.

προστειχίζειν. 146.

προσχόω. de fluuiio. 297.

προτείνειν αἶνιγμα. 274. αἰγίδα. 329. cf. n. cr.

προτεθῆναι τὸν γάμον. 203. sed cf. n. cr.

προτομή λέοντος. 132. κάπρου. 277.

ἐν πρώτοις. prima infantia. 310. sed cf. n. cr.

πτερωτοὶ Boreadae. 89. 367.

πτηνῶν ἵππων ἄρμα. 141. δρακόντων π. α. 29.

εἰς Πυθίαν ἦλθε. 372. sed cf. n. cr.

εἰς Πυθίαν. 21. cf. Obff. 19.

πυρίπνους χιμαῖρα. 66. cf. n. cr.

πυρός. 29. cf. n. cr.

πυριφλεγέων. fr. 393.

πῶγων. fr. 448.

ρ.

- ῥάβδος. 312.
 ῥάμμα. 257.
 ῥάσσειν. ῥάξαι. fr. 450.
 ῥάχις. fr. 448.
 τὸ ῥεῖθρον. alueus fluvii. 80.
 191. τὰ ῥεῖθρα. 69.
 ῥέω. τοῦ ῥέοντος αἵματος pro
 ἀπορρ. 5.
 ῥίζα γένους. 116. cf. n. cr.
 ῥίπτειν pro καταρρίπτειν. 4. 5.
 18. 97. pro ἀπορρ. 21. βέ-
 λος εἰς ἔλαφον. 121.
 ῥοιᾶς κόκκος. mali granum. 29.
 ῥόπαλον. 150. 165. cf. n. cr.
 ῥωννύω. α ῥόω: ῥωσθήσεται. 38.

σ.

- σακέσπαλος. fr. 444.
 σαπέρδιον. fr. 453.
 σάλπιγξ. 349.
 σάρξ. τὰς θνητὰς σάρκας. 27.
 σελευνίς. fr. 454.
 Σέριφος γραῦς. fr. 444.
 σήπειν. τὸν χρωῖτα. colliquare,
 facere vt dissuat. 224. cf.
 n. cr.
 σιαγὼν ὄφews. 379.
 σιῆπτρον κυάνεον. 285.
 σιῆψις. causa praetexta. 249.
 σκιαγράφος. fr. 449.
 σκοτωθεῖς de vertigine. 325.
 σκύταλον. flagrum. 212.

- σκόπτειν μετὰ παιγνίας. 102.
 Obff. 88.
 σμύρνα. 356.
 σπᾶσθαι. σπασάμενος αἷμα.
 105. (cf. n. cr.) τὸ ξίφος.
 208.
 σπείρα. 198. (cf. n. cr.) σπεῖ-
 ραι ἐχιδνῶν. 35. 37. Obff. 35.
 σπείραμα δρακόντων. 78. cf.
 n. cr.
 σπεύδειν ἐπὶ. 193.
 σπόνδυλος. fr. 455.
 σταδιαῖος τόπος. locus cursui
 aptus. 307.
 σταλαγμοὶ αἵματος. 5.
 στενυγρά. 234. cf. n. cr.
 τὰ στέρνα. 330.
 στῆλαι ἀντίστοιχοι. 186.
 στολὴ Bacchi. 263. cf. n. cr.
 στόμιον καταβάσεως ad infe-
 ros. 200.
 στρατεία pro στρατιά. 222. cf.
 n. cr.
 στρατεύειν, στρατεύεσθαι ἐπὶ.
 60. 77. 158. 211. 216. 277.
 279. 372. εἰς. 289.
 στρέφω. στρέψας τὴν κιθάραν.
 22. Obff. 20.
 στρόμβος. fr. 446.
 στύξ. vnde dicta? fr. 393.
 συγγνωμονεῖν. 218.
 συγγυμνάζεσθαι. 341.
 συγκατακλίνεσθαι. 69. συγκα-
 τακλίνειν. 374.

INDEX

συγχέω. συνεχύθη πάντα. 42.
 συλλαβέσθαι. opitulari. 92.
 συμβαίνω. τὸ συμβησόμενον.
 29. cf. n. cr. συμβεβηκός.
 218.
 συμβάλλειν. εἰς χεῖρας. 37.
 cf. n. cr. τοὺς χρησμούς.
 233. τὸν χρησμόν. 237. cf.
 n. cr.
 συμμυχεῖν τι. 319. 370.
 συμπαθεῖν τι. 251. cf. n. cr.
 σύμπλους. 95.
 σύμπτωσις τῶν πετρῶν. mu-
 tua allisio. 92.
 συμφεύγειν. 293.
 συμφράσσειν. συμπεφραγμένος
 θῶρακι. 202.
 συμφύης. 210. 351. Obff. 184.
 συναθροίζειν. exercitum con-
 gregare. 279. cf. n. cr.
 λείαν. 294.
 συναπτειν μάχην. 85. 277.
 συναρπάζειν. τοὺς παριόντας.
 adoriri. 113.
 συνεργεῖν. 25. 95. 380. vbi
 cf. n. cr.
 συνέρχασθαι. de mare fre-
 quens. de foemina. 365.
 cf. n. cr. ad 314.
 συνεχέσθαι. v. n. cr. ad 42.
 συνθέσθαι. pacisci. 17. 21.
 σύνθηρος. venationis comes.
 303.

συνθύτης. 211.
 συνίστημι. συστησάμενος μά-
 χην. 187. συνιστὰς μονομα-
 χίαν. 193. cf. n. cr. ἐορ-
 τήν συνεστήσατο. 360.
 συνουσιάζειν. 308. 310.
 συντυγχάνω. συντυχών. ser-
 mone congressus. 73. cf.
 n. cr.
 συριγμός. 35. 36. Obff. 34.
 συσσεπάζεσθαι. λευγῇ συσκε-
 πασθεῖς. 202.
 σφόνδυλος. fr. 455.
 σχίζεσθαι. disturbari, discur-
 rere. 190. cf. n. cr.
 σῶμα συμφύης. 351.
 σωφρονεῖν. ἐσωφρόνησε. 264.
 cf. n. cr.

Τ.

τάσσω. ἴσους ἴσοις ἔταξε. 283.
 cf. n. cr.
 Ταυροπόλος v. Diana in Ind. I.
 ταῦροι. δῶρον Ἡφαίστου. 93.
 94. Obff. 82.
 τάφος vineae. 52. cf. Obff. 48.
 τειχίζειν. muro circumdare.
 184.
 τεκνοποιεῖσθαι. 55. (vbi cf.
 n. cr.) 157. 203.
 τεκνοῦν. de maribus. 3. 4. 15.
 116. 127. 241. 275. 305.
 337. 339. 362. de foeminis
 3. 309. cf. n. cr.

VOCVM GRAEC. MEMORABILIVM.

τεκταίνειν. 41.

τελεῖν. θυσίαν. 80.

τέλειος. adultus. 72. 298. 307.
380.

τελειωθῆναι id. 69. 272.

τελευτᾶν τὸν ἀγῶνα. perficere.
132.

τέμνειν pro ἐκτέμνειν. 73.

τετραπηχυαῖον σῶμα. 156.

τιθέναι ἱετηρίαν. 291.

τιθηγεῖν. nutricari, lactare.
116.

τιμή. pretium. 205.

Τιτὰν Προμηθεύς. fr. 400.

τοξεύειν τινὰ pro κατατοξεύειν.
32. 34. 56. 65. 168. 271.

τόπος. τῶν περὶ τὴν Φθίαν τό-
πων. 41. τ. π. τὴν Θεσσα-
λίαν τ. 44.

τρέφειν. lactare. 180.

τρίαινα Neptuni. 9. 352.

τρίγλη. mullus. fr. 395.

τριόφθαλμος. 237.

τρίχρα v. θρίξ.

τριχρώματος βοῦς. 251.

τρόπαιον τῶν Ἀργείων γίνεται.
v. n. cr. ad 287. 288.

τροπή τῶν πολεμίων. 213.

τροχάζειν. 128. 307.

τυγχάνειν. προέμενος ἀκόντιον,
τυγχάνει Ἐυρυτίωνος. 343.

v.

ὕβριζεν. 264.

ὕδρεϊα. 104.

ὕδρευεσθαι. 86. 121.

ὕλη. συνηρεφῆς v. 176.

ὕπεραποθνήσκειν. 79. cf. n. cr.

ὕπερβάλλειν λίθον. 66. Obfl.
58. δυνάμει sc. ἄλλους. 112.

ὕπερηφάνεια. 45.

ὕπερκεῖσθαι. 37.

ὕπερῶριος. 215.

ὕπερτενῆς πίτυς. 22.

ὕπέχαιν. δίκην. 106.

ὕπισχνεῖσθαι. 184. (vbi cf.
n. cr.)

ὕποβάλλεσθαι παῖδα. 272. add.
372.

ὕπόβλητος. 272.

ὕποβρύχιος. submersus. 376.

ὕπόδρα. fr. 446.

ὕποδραμεῖν. 231. cf. n. cr.

ὕπόπτερον ἄρμα. 49.

ὕποστας v. ὑφίστημι.

ὕποστρέφειν. 17. 252.

ὕποστροφή. 105.

ὕποτιθέναι, ὑπέθεμεν. 300. cf.
n. cr. ὑποθέσθαι. consilium

dare, monere, monstrare,
docere. 32. 41. 81. 89. 91.

119. 197. 254. 322. 347.

ὕποτιμῆσασθαι τὴν ἀνάγκην.
167. cf. n. cr.

ὕστερεῖν. τῆς διώξεως. in per-
sequendo retardari. 98.

ὕφαίνειν. 363.

ὕφαλος. 353.

INDEX

ὕφάπτειν. 225.

ὕφηρεῖσθαι. τὴν ὁδόν. 137.

ὕφιστημι. ὑποστῆναι πόλεμον.

230. ὑποστὰς ἀπέκτεινε. 112.

(Obff. 100.) 142. 152. 155.

νέφους ὑποστάν. 225. n. cr.

Φ.

Φάινεσθαι. apertum fieri. φα-
νέντων τῶν λαμβανόντων.

Φαλάγγιον. fr. 454.

Φαρμακεύειν. 365.

Φαρμακίς. 94.

Φάρμακον. pro herba. 31. 32.

Φαρμάσσειν, πεφαρμάχθαι, ve-
nificio contactos esse. 361.

αἱ φάτναι. 179.

Φέρεσθαι pro ἀναφέρεισθαι.
91. cf. n. cr. ἐπὶ τινα. in-
vehi in aliquem. 212.

Φεύγω v. Φυγεῖν.

Φημί. de responso Dei. 133.

Φθάνω. καταπίνει φθάσας. 19.
al. 32. 61. 79. 101.

Φθέγγεσθαι. de Argo. 86. 99.

Φθίρειν. corrumpere. 305.
362. cf. Obff. 267.

Φθειροπύλη. Isorti cognom-
en. 452.

Φθονεῖν. 290.

Φίλτρον. 219. 223.

ὁ Φλοῖος. 75.

Φοινίκας. Φοινικᾶς βοῦς. 186.

Φολίδες. δρακόντων. 31. cf.
n. cr. 140. cf. n. cr.

Φράτορες. fr. 398.

Φροῦδος. fr. 450.

Φρύγειν τὸν πυρὸν. 62.

Φρύνος. rubeta. 239.

Φυγαδεύειν. 59. 236. 277. 369.

Φυγάς. 109. (cf. n. cr.) 341.

Φυγεῖν ἐπὶ φόβῳ. 237. 246.

Φύκη. al. Φυκίς. phuca. 339.
cf. n. cr.

Φυλάξασθαι τινα. cauere ab
aliquo. 80.

Φύσις ἀνδρὸς καὶ θηρίου με-
μιγμένη. 35.

Φυτεύειν. 352.

Φῶδες. fr. 445.

Φωλεός. 72.

Φῶναι παντοῖαι καὶ ποικίλαι.
193.

Χ.

Χάλασμα. fr. 444.

Χαλκεῖον. officina Vulcani fa-
brilis. 23. cf. n. cr.

Χάλκεος. θάλαμος. 134. χαλ-
κοῦς πίθος. 163. χαλκοῦν
γένος. 41. 102. cf. n. cr.
Χαλκαῖ χεῖρες. 140. cf. n.
cr. χαλκᾶ κρόταλα. 176.

Χαλκῆοπος. 93. ὁδός. fr. 401.

Χαλκός. fr. 401.

Χαμαιπίτης. fr. 454.

Χάσμα terrae. 250. de ex-
uviis bouis. 157.

Χειμάζεσθαι. tempestate ia-
ctari. 258.

VOCVM GRAEC. MEMORABILIVM.

χειμῶνες χαλεποί. 209.
 Χείρ. κατὰ χειρῶν διδόντα,
 puerum. 217. cf. n. cr.
 χειροῦθης. mansuefactus. 242.
 χειρουργικός. 316.
 χειροῦσθαι. 153. 157. 185. 214.
 344.
 χέλωμα Γ. χάλωμα. fr. 444.
 χελώνη terrestris. 310. cf.
 Obfl. 274.
 χειρήτης ἀνὴρ. 161. 302.
 χέρος. 115.
 χέρσυδρος. fr. 455.
 χέω. χέας πολὺν ὑετὸν ἀπ'
 οὐρανοῦ Ζεὺς. 41. χεῖται
 δάκρυα. 271.
 χηλὴ equi. 69.
 χόες. fr. 398.
 χρᾶν. ἔχρησεν ὁ θεός. 7. 264.
 266. 272. 295. 296. ὡς εἴη
 κεχρησμένον, παύσασθαι.
 63. χρῆσθέντος κατοικεῖν.
 65. χρᾶσθαι περὶ. consule-
 re. 79. 236. 377.
 χρησμένον διδόναι. 205.
 χρησμοδεῖν. 20. 204.
 χρηστηριάζεσθαι. consulere
 deum. 133.
 χρονιζομένου πολέμου. 376.

χρόνος καθήκων. 257. 320.
 χρυσάωρ. Obfl. 274.
 χρυσοῦς στέφανος. 365. χρυσῇ
 θρίξ. 147. ῥάβδος. 312. χρύ-
 σεα μῆλα. 192. 308.
 χρυσόπερος. 166.
 χρυσόμαλλος κριός. 64. δέρας.
 81.
 χύτρος. fr. 398.
 χωνύω. χόω. χώσαντες τὴν
 θάλασσαν ὄρεσι. 47.
 χωρίον. ἐπὶ τῶν χωρίων. in
 agro. 72. (vbi cf. n. cr.).
 333. ἐν τοῖς χωρίοις. 80.

ψ.

ψαύειν. 35. 194.
 ψῆφος. ψήφον βάλλειν. 238.
 τὴν διὰ τῶν ψήφων μαντι-
 κήν. 312. Obfl. 274.
 ψυχάι. manes. 200.
 ψωθία. fr. 445.

ω.

ὠδίν. τὰς τῆς θυγατρὸς ὠδῖνας
 εὔρε. 214. cf. n. cr.
 ὠμοκτον. corrupta lectio. n.
 cr. 11.
 τὰ ὦτα. fr. 448.
 ὦτος. 202. cf. n. cr.

I N D E X

SCRIPTORVM POTIORVM, IN OBSS. ET ALIBI LAUDATORVM VEL EMENDATORVM. *)

A.

Acusilaus. Obss. 351. 94. III.
Aegimius. Obss. 195. He-
siodo, ab aliis Cercopi tri-
buitur. 354. Ex eo fa-
bula Ius. 101. v. Stephan.
in 'Αβαντς.
de Aegina scripta. Obss. 307.
Aeschylus (Prom. 865.) ill.
Obss. 108. Prom. solut.
174. Sphinx. ib.
*Αλκμαιωνίς. epos. Obss. 352.
254. 257.
Amelesagoras. Obss. 358.
Anaglyphum Farnesium, res
Herculis exhibens. em.
Obss. 137. 140. 155. 156.
158. 174. 181. 187. 189.
191. 269.
Anaximandri locus ex he-
roologia. Obss. 131.
Anonymus Allatii. Obss. 142.
Antimachus. ex eo vsq. Obss.
253.

Apollodorus. eius vita. fr.
385. ordo rerum ab eo
expositarum. C. XXV. quae
pars libri perierit. C. XXVI.
quo consilio fabulas re-
censuerit. C. XL. non epi-
tomen, sed genuinum ex-
stare librum. C. XLIV.
editiones. C. XLV. codi-
ces. C. XLVII. subsidia
huius editionis. C. XLVIII.
sq. eius ratio. C. LIII. In-
dex Scriptorum, ab Apol-
lodoro ipso laudatorum.
Obss. 351.
Apollodorus, Atheniensis al-
ter. 456. Citienfis. 455.
Cumanus. 458. Cyrenaeus.
457. Lemnius. 459. Tarsen-
sis. 460. medicus. 456. 457.
περὶ 'Αλεξανδρείας. 457.
Hymnorum auctor. 458.
Parthicorum auctor. 459.
Ponticorum et Caricorum

*) C. est Commentatio de Apollodori Bibliotheca. Obss. prae-
ter Observationes significat quoque Indicem auctorum, iis
subiectum.

INDEX SCRIPTORVM POTIORVM L.

falso perhibetur auctor
 Apollodorus ib. Grammaticus huius nominis haud egit censuram orationum Demosthenicarum, sed fuit is Pasionis f. qui multas dixit causas orationibus, quas Demosthenes scripserat, habitis. 459. 460.
 Apollonius. Obff. 353. tentatur vel illustratur (II. 98. 118.) 77. (IV. 520.) 87. (IV. 1642.) 89. (IV. 1779.) 91.
 Aratus, Phaen. v. 637. Obff. 24.
 Areus, poeta. Obff. 45.
 Aristocles, scriptor. fr. 456.
 Asclepiades. eius tragodumena. Obff. 353.
 Asius. Obff. 353.
 Athenaeus. Obff. 174.

C.

Castor, Rhodius. Obff. 353.
 Cephalo Gergithius (Gergethius). Obff. 294. 304.
 Cercops. Obff. 354. add. 360.
 Cinaetho. Obff. 289.
 Cleinens, Alexandrinus. Obff. 161.
 Clitarchus, pro Phylarcho. Obff. 249.
 Conon. Obff. 304.
 Cypriorum carminum verus. Obff. 290.

D.

Demades, scriptor. Obff. 25.
 Demaratus. Obff. 354.
 Dinias, Argiuus. Obff. 157.
 Diodorus, in rebus Herculis Matridem secutus. Obff. 142.
 Dionysius, Chalcidensis. Obff. 262.
 Dionysius, Milesius. Obff. 354. add. C. XXXIV. Ex eo quaedam sumsit Diodorus. Obff. 91.

E.

Ephorus, de Heraclidis. Obff. 200. add. 258. quid in fabulis nouauerit. C. XXXVI. *οἱ Ἐπίγονοι*. carmen. Obff. 254. cf. Bentley. Ep. ad Mill. p. 62. 63.
 Epimenidis vss. Obff. 6.
 Eratosthenis Catasterismi. (c. 32.) Obff. 22. (c. 23.) 272.
 Epist. de cubo duplicato. Obff. 222.
 Eudocia. Obff. 14. 62. 75. 116. 158. 164. 175. 120. 295. 300. Vnde sua hauserit, innumeris notatum locis.
 Eumelus. Obff. 356.
 Euphorion *ἐν Ἀπολλοδόρῳ*. fr. 459.
 Euripides. Obff. 356. eius *Ἀλκμαίων ὁ διὰ Ψωφίδος*. 255. 257. 260.
 Eustathius. Obff. 295. etc.

INDEX

F.

Fabulae Aeolicae, Aetolicae
etc. v. in Ind. I.

Farnesium anaglyphum v.
Anaglyphum.

Farnesianus taurus. Obfl. 237.

G.

Glaucus, scriptor. fr. 413.
414.

H.

Harpocraton in Κύρβεις em.
fr. 396. 397.

Hecataeus (cf. C. XXXIII.)
res Herculis attigerat. Obfl.
146.

Heliodorus. corr. nomen.
Obfl. 35.

Hellanicus: eius historiae
per volumina distractae:
Deucalionia. Obfl. 37. Pho-
ronis. 94. 223. Troïca.
292. Atthis. 319. attigit
res Herculis. 151.

Heraclearum auctores. Obfl.
133.

Herodorus. Obfl. 356. 134.
eum sequitur Apollodorus.
135. 149. 159. ab eo dif-
sentit. 136. laudatur. 192.
suspectum nomen. 35. pro
Herodoto repositus. 76.
135. n. cr. ad 270.

Hesiodus. Obfl. 557. ex eo
fragmenta. 52. 62. 63. 64.
de Theogonia cf. 358. lau-
datur 324. vll. ex eius

Catalogo. 110. cuius pars
clipeus Herculis. 187. e
quo vll. 123. alia eius pars
Eoeae: vll. 695. 696. cf.
Ruhnk. Ep. crit. p. 289.
Heroica genealogia. 157.
Κήνες γάμος. 76. Epitha-
lamium Thetidos, fortasse
pars Catalogi. vnde vll.
313. Melampodia v. hac
voce. Γῆς πεπλοδογ non eius,
sed al. scriptoris. 78.

Homerus. Obfl. 358. (Il. δ.
405-9.) illustr. 255. (Il. β.
547.) 324.

Hyginus: rerum ab eo tra-
ctatarum ordo. C. XLIV.

Hymnus Homericus in Athe-
nen Stesichoro recentior.
Obfl. 17. in Cererem. 59.

I.

Ibycus. ex eo vll. Obfl. 285.
add. 89.

L.

Licymnius, lyricus. fr. 391.
Lycophron v. 363. ill. Obfl.
298.

Lycus, scriptor. Obfl. 223.
242.

Lyfimachus, scriptor. Obfl.
223.

M.

Marmor Parium. 320. ill. 105.
Melampodia, fortasse pars
catalogi Hesiodi. 64. 66.
ex ea vll. n. cr. ad 286.

SCRIPTORVM POTIORVM L.

Melanippides, tragicus. fr.

391.

Melesagoras. Obfl. 358.

Mnaseas. Obfl. 162.

Mnecagoras. Obfl. 358. cf.

n. cr. ad 317.

Mythologiae auctores. de iis

cf. Obfl. 1 sq. et Comment.

de Apollod. Bibl.

N.

Natalis Comes, scriptores

deperditos laudat. Obfl.

263. cf. fr. 458.

Naupactica. Obfl. 359.

Neoptolemus, scriptor. ib.

Nepos exscripsit Apollodori

Chronica. fr. 411.

Nonnus, in Dionys. Obfl.

229. v. n. cr. ad 261.

Nóστοι. Obfl. 360.

O.

Oppianus. IV. Cyneg. 164.

n. cr. ad 36.

Orphica. (vitios. lect. v.

13; 2.) Obfl. 88. (em. v.

1348.) 89.

Orphici. Obfl. 360.

Ovidius. (Metam. IX. 412.)

Obfl. 257. (Rem. 455.) 258.

P.

Panyasis; eius Heraclea. Obfl.

360. 161. eum sequitur

Apollodorus. 177. eius Io-

nica. 327.

Parium marmor v. Marmor P.

Parthenius. v. n. cr. ad 337.

Pausanias: in nominibus

propriis emendatior aliis

auctoribus. n. cr. ad 120.

Pherecydes. Obfl. 361. (cf.

Obfl. 201. 319. et C. XXXIV.)

ex eo loci: Obfl. 162. 172.

194. 264. 281. ex eo pas-

sim fabulae: 63. 65. 69.

82. 126. 159. 166. 172.

174. 225. 228. 292. 312.

315 etc.

Philochorus. Obfl. 320.

Philocrates. Obfl. 362. 318.

Phoronis, epos. 96. Hella-

nici liber, quem vide.

Photius, ex eo loc. illustr.

C. XLII. et fr. 388.

Pindarus. Obfl. 363. Ol. I.

93. em. Obfl. 58.

Pisander. Obfl. 363. eius He-

raclea. 162.

Pisander, auctor 'Ηρωϊκῶν

ᾠδῶν. Obfl. 169.

Plato. Phaedrus pr. em. Obfl.

355.

Polyanthus, Cyrenaecus. Obfl.

280.

R.

Rhianus. vii. fr. 430. cf.

Obfl. 263.

S.

Scholia: Apollonii em. Obfl.

173. 175. 235. 333. 334.

fr. 430. 445.

Aristophanis. Nub. 447.

em. fr. 397.

Euripidis. Or. 458. em.

Obfl. 283.

Hephaestionis. n. cr. ad 27.

Heliodi. em. Obfl. 17.

Homeri. (Odyss. η. 314.)

Obfl. 19. (λ. 282.) 61.

(λ. 286.) 66. (λ. 320.) 333.

Lycophronis. em. (v. 63.)

Obfl. 30. (v. 50.) 197.

(v. 176. et p. 25.) 306.

307. (v. 178.) 314.

Nicandri em. fr. 455.

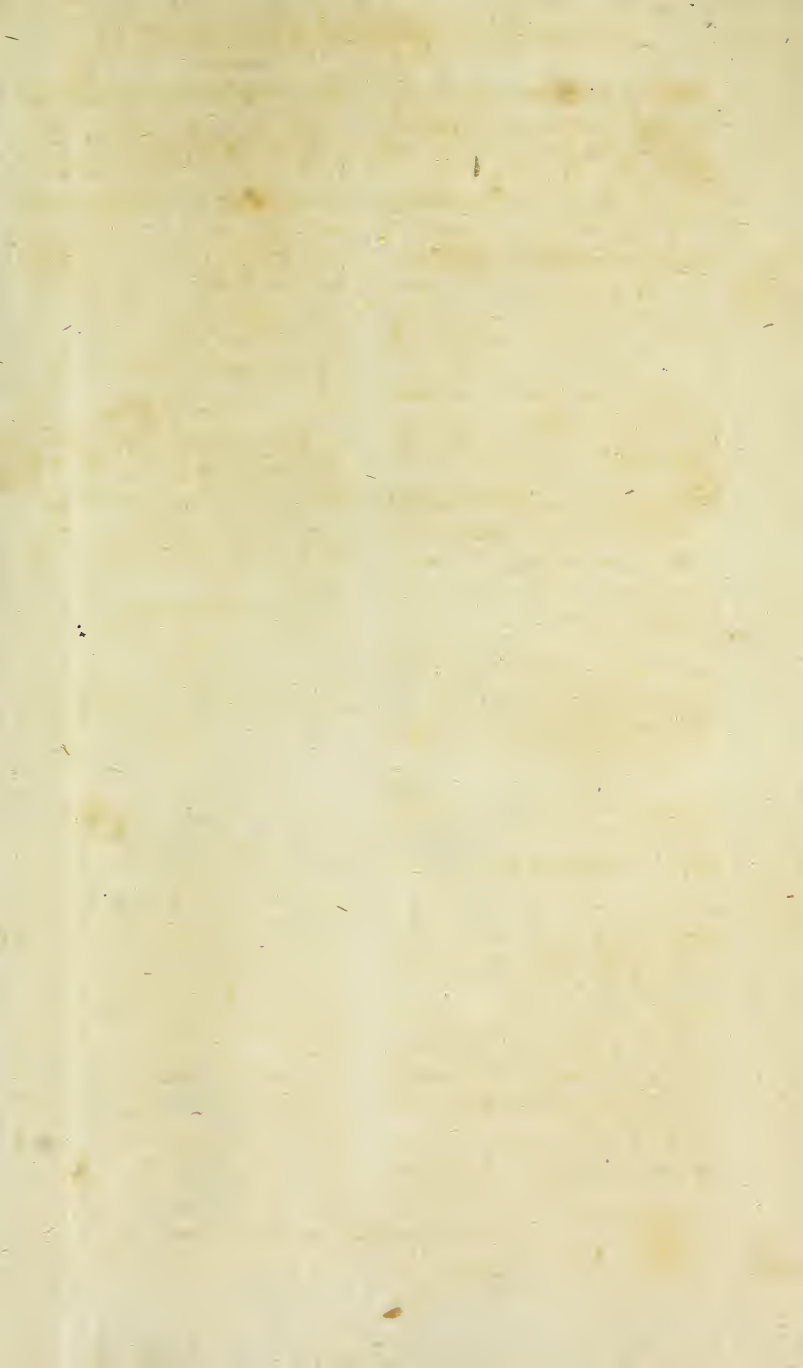
INDEX SCRIPTORVM POTIORVM L.

- Scholia Pindari. Obfl. 57.
 306. 307. 314.
 Platonis inedit. n. cr. ad
 194.
 Sophoclis (El. 541). Obfl.
 289.
 Theocriti (Idyll. XVI. 105.)
 Obfl. 137. (XV. 141.)
 fr. 387.
 Scymnus, Chius. ex eo vll.
 fr. 403. 434. 435.
 Seneca (in Med. v. 618.)
 Obfl. 81. 87.
 Simonides de Talo. Obfl. 90.
 in Naumachia. 334.
 Sophocles: eius Larissaei.
 Obfl. 126. Iolaus. 202.
 Hipponous. 246. Memnon
 et Aethiopes. 301. Po-
 lyxena. fr. 392.
 Sophron. fr. 393. 438.
 Solocrates, scriptor. fr. 425.
 Staphylus, scriptor. Obfl. 262.
 Statius. Rerum ordo in eius
 Thebaïde. Obfl. 250. 251.
 Stephanus em. in 'Αρνάς.
 Obfl. 265. in Μέγαρχα. 346.
 cf. quoque fr. 428. 433.
 et al.
 Stefichorus. Obfl. 363. in
 Geryonide. 147. 159. 161.
 Eriphyle 274.
 Strabo. em. Obfl. 203. cf.
 fr. 418. 459.
 Suidas. fr. 449.
 Syncellus. fr. 408.
- T.
- Telefilla. Obfl. 363.
 Thebais. Obfl. 362.
 Theocritus. (Id. XXIV. 114.)
 Obfl. 134. (XXV.) 149.
 Theophilus (in Autolyc.) em.
 Obfl. 48.
 Tragici. Obfl. 363.
- Z.
- Zenobius. em. n. cr. ad 143.
 (I. 33.) Obfl. 192. (I. 30.)
 254.

ERRATA ANIMADVERSA.

In Graecis:

- p. 4. l. 4. ἐν ἔξου scribe. ἐν ἰαίδου.
 vel ἐν ἰαδου. Sic et p. 12.
 l. 4. et p. 16. l. 13.
 p. 17. l. 2. ὑπέστρεψεν l. ὑπέστρεψεν
 l. 12. διενεγκᾶν leg. διενεγκῶν
 p. 18. l. 8. ἐν τοῖς μέρι leg. περι
 p. 26. l. 5. γραῖα τις leg. γραῖά τις
 p. 70. l. 9. Periclimenus leg. Pe-
 riclymenus
 p. 73. l. 5. recuderat l. recuperat
 p. 95. l. 2. καταξενξεν l. καταξενξεν
 p. 95. l. 12. καθωλισμένους leg. κα-
 θωλισμένους
 p. 104. l. 2. ἐκάστης leg. ἐκάστη
 p. 114. l. 16. γηγε ἢ leg. γηγενῆ
 p. 116. l. 7. βασιλεύων l. βασιλεύων
 p. 248. l. 12. Apemosynem leg.
 Apemosynen
 p. 254. l. 18. septem l. quinque
 p. 289. l. 2. ἡμιμίδνητος l. ἡμιμίδνητος
 p. 291. l. 11. ἀφικότενος l. ἀφικόμενες
 p. 375. l. 4. αὐτοῦ leg. αὐτῆ

70-B26252

